

Giới thiệu Được Thủ Hôi Xuân

Edit: Quý nữ, Thanhfuong, windinguyen

Ninh Tiêm Bích xuyên việt. Vì muốn sống tốt nàng nhập gia tùy tục, giấu đi bàn tay vàng, lại chỉ đòi lấy kết cục thể thảm sùng thiếp diệt thể.

Được sống lại nàng không còn cố kỵ lo lắng. Cuộc đời này nàng muốn sống vui vẻ khoái nhạc, không sợ khác thường tức quái, không sợ phong cảnh vô hạn. Nàng cũng không định báo thù, nàng chỉ cần sống hạnh phúc, lạnh lùng xem kẻ kia từ trên mây rớt xuống vực sâu.

Ai ngờ thế sự vô thường? Sống kiếp này, mối tình thâm thiết của kẻ bạc tình kia lại là nàng, không những thế hắn còn một lòng chung tình, chết không hối hận.

Bảo hắn cắt ngay. Ai thêm kẻ anh hùng quyền cao chức trọng, ai tin hoàng thân quốc thích lại có thâm tình?

Nhưng... Nhưng là từ hôn thì làm sao đây?

Không lẽ phải vâng mệnh sao?

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hôi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chết không nhắm mắt

Chất lỏng chảy từ miệng cuống cảm rồi nhanh chóng luồn xuống cổ, chui vào trong quần áo.

Ninh Tiêm Bích không hề thích cảm giác này. Nàng là một người ưa sạch sẽ, bị nước thuốc đậm đặc dính vào người và quần áo vừa bẩn vừa khó chịu.

Nhưng nàng đã không còn chút sức lực để nói, thậm chí nàng còn không cảm thấy cả cảm giác dính dấp khó chịu ban đầu.

E là... nàng chỉ chống chọi không đến một canh giờ?

Trong lòng nghĩ vậy, mắt Ninh Tiêm Bích mở lớn, tựa như chết không nhắm mắt, chỉ nhìn chăm chăm vào chớp màn mờ ảo không rõ màu sắc kia.

Màn che thêu hoa cỏ, đứng cô đơn tựa như những đóa hoa không hồn, giống như sinh mệnh bị thảm của nàng.

Đúng vậy, nàng chết không nhắm mắt, nàng không cam lòng.

Làm sao có thể cam tâm? Nàng là người xuyên việt tới. Vốn là truyền nhân thứ mười sáu của ông chủ hiệu thuốc Đồng Ích Đường đã có trăm năm lịch sử, lại tốt nghiệp 2 chuyên khoa dược và sinh vật học, nàng mang theo hào quang bàn tay vàng xuyên việt mà tới thời đại này. Vì ngại ánh mắt người khác nhận ra "Khác thường tức có quái" nàng sống tuân thủ bổn phận, thành thật làm một cô gái khuê các giữ trọn tam tòng tứ đức, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ có người hoài nghi thân phận xuyên việt của mình mà coi nàng như ác quỷ, thiếu sống nàng.

Nàng giấu đi bàn tay vàng, cố gắng thích ứng và dung nhập vào thời cổ đại phong kiến này. Ninh Tiêm Bích thành công trở thành một khuê nữ được nhiều người khen ngợi. Tuy rằng không xinh đẹp như các tỷ muội nhưng vì danh tiếng khuê nữ ôn nhu cho nên rất nhiều vương tôn công tử tới cửa cầu thân. Cuối cùng nàng được gả cho một gia đình danh giá khiến các cô gái khác vô cùng hâm mộ.

Đúng vậy, người ấy chính là cháu trai ruột của đại trưởng công chúa đương triều, cháu của hoàng hậu nương nương, kinh thành đệ nhất mỹ nam tử, thiếu niên danh tướng danh chấn tứ phương. Chàng trai như vậy ai mà không yêu thích. Nhưng ai cũng không nghĩ tới, cuối cùng dĩ nhiên nàng trở thành người chiến thắng, phong cảnh vô hạn gả nhập Duệ vương phủ.

Trong một đêm nàng trở thành cô gái được người người hâm mộ nhất, thành tấm gương cho bao khuê nữ ước mơ.

Nhưng đâu có ai ngờ, sở dĩ nàng có thể gả tiến vương phủ không phải vì đại trưởng công chúa nhìn trúng nhân phẩm của nàng mà bởi vì tiểu vương gia Thẩm Thiên Sơn thích biểu muội của hắn - cô gái có dung nhan khuynh thành, "huệ chất lan tâm" là con gái của tội thần Bạch Thái Chi. Nhưng vì hắn không thể lấy con gái của tội thần làm chính thê, cho nên đành phải cưới nàng làm bình phong, để Bạch Thái Chi có thể lấy thân phận của hồi môn vào vương phủ.

Có thể đoán ngay, một bình phong như nàng sau khi gả vào vương phủ sẽ có số phận như thế nào.

Ôn nhu hiền thực rộng lượng cũng không chiếm được niềm vui của trượng phu, nén giận an phận thủ thường cũng khiến mẹ chồng không coi vào mắt, chỉ có bà nội chiếu cố nàng chút ít nhưng là một lão bà thì cho dù bà là đại trưởng công chúa thì sự chiếu cố này cũng chẳng đến đâu.

Đến bước đường cùng, nàng hoàn toàn tỉnh ngộ: Cái gì là khác thường tức có quái? Cái gì an phận thủ thường? Cái gì phải dung nạp thời đại nhận mệnh khuất phục? Tất cả đều là con mẹ nó vô nghĩa. Thà oanh oanh liệt liệt sống một đời rồi cuối cùng bị xem như dị đoan mà thiêu cháy thì chẳng lẽ lại không tốt hơn là chịu một đời uất ức sao?

Chỉ tiếc, nàng hiểu ra đã quá muộn, cử nhân hai lớp được – sinh vật học, trong đầu chứa vô số đơn thuốc cùng hiểu biết về chế được cũng không cứu vớt được bản thân một thân bệnh nặng.

Ninh Tiêm Bích yên lặng nhắm mắt lại, sức lực trong cơ thể đã rút cạn, nàng nghe thấy tiếng thờ thoi thóp của chính mình.

Bên ngoài vọng đến tiếng Hải Đường nôn nóng rồi nghe xa dần. Nàng nghĩ đại nạn đã đến, chắc mình sắp phải đi âm phủ báo danh chẳng?

Đúng lúc này, một giọng nói ôn nhu vang lên: "Ta đến xem tỷ tỷ, nàng sao rồi?"

"Ngươi tới làm gì?" Hải Đường phẫn nộ thét lên, rồi tiếng thét chợt biến thành tiếng "Ư ư", dường như bị người khác che miệng lời ra ngoài.

Ninh Tiêm Bích đột nhiên mở to mắt, có lẽ là hồi quang phản chiếu, nàng lại thấy trên người có chút sức lực.

"Cuối cùng cũng chết ư?"

Trước mặt nàng là một gương mặt kiều diễm thiên kiều bá mị khiến trắng mờ hoa rù, nàng ta cười dịu dàng nhưng ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết.

Môi nàng khẽ động, âm thanh râm rì trong cổ họng nhưng lại nói không ra tiếng. Dần dần, Ninh Tiêm Bích biểu tình bình tĩnh trở lại.

"Kỳ thật không phải ngươi bị bệnh, mà là trúng độc được mạn tính... Đừng có trừng mắt nhìn ta, chính ta là người hạ độc. Nếu không ngươi nghĩ rằng vì sao ta phải chu đáo ôn nhu trước mặt ngươi? Rõ ràng tiểu vương gia thích ta, một cái cũng không thêm nhìn đến ngươi, trừ bỏ danh phận ra thì ngươi là cái gì?"

Lúc này cô gái xinh đẹp luôn luôn tỏ ra nhu nhược động lòng người, điềm đạm đáng yêu giống như một con thú biển hình, ánh mắt nụ cười đều lộ ra đả sát ý và độc ác.

"Tại sao?"

Ninh Tiêm Bích nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra ba chữ. Nàng đã đoán bản chất vị biểu muội này không giống chút nào với biểu hiện nhu nhược đáng thương bên ngoài, cũng biết nàng ta tâm cơ thâm trầm nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ đến: Á ta còn không bằng cảm thú, kết cục này của mình chính là kiệt tác của ả.

"Tại sao? Ha ha ha..."

Bạch Thái Chi bỗng điên cuồng cười lớn. Nhưng chỉ trong nháy mắt, ả ta liền thôi cười điên cuồng, dùng tấm khăn che miệng ho một tiếng, sau đó mới cười tủm tỉm nói: "Tỷ tỷ, đời này của ngươi thật sự là quá thất bại, sắp chết đến nơi mà vẫn còn ngu xuẩn như vậy. Vì sao ư? Điều này còn phải hỏi sao? Nếu ngươi bắt tử, làm sao ta có thể làm chính thể của tiểu vương gia? Chẳng lẽ ngươi không biết, tương lai hẳn cũng sẽ là Vương gia sao? Ha ha, ta có thể cho ngươi vài năm danh hiệu chính thể, nhưng là thân phận Vương phi thì dù một ngày ngươi cũng đừng nghĩ tới."

Hai tay siết chặt nệm dưới thân. Ninh Tiêm Bích không thể cử động gì được, nếu không nàng nhất định sẽ bắt Bạch Thái Chi đồng quy vu tận.

Bạch Thái Chi cứ đứng vậy lẳng lặng nhìn nàng, trên miệng là nụ cười châm chọc khẽ nói: "Đừng nói vận mệnh trên đời này không công bằng, ha ha! Đúng là không công bằng. Dựa vào đâu mà ngươi là thiên kim tiểu thư, ta lại là tội thân chỉ nữ? Dựa vào đâu mà mọi thứ ta đều hơn ngươi lại vẫn phải uốn mình trước mặt ngươi? Vì sao rõ ràng tiểu vương gia thích ta nhưng lại phải lấy ngươi làm chính thể? Dựa vào đâu mà loại nữ nhân yếu đuối vô năng như ngươi thì tương lai được làm Vương phi còn ta trả giá nhiều như vậy lại vẫn phải làm di nương, phải ở dưới ngươi? Không cam lòng, ta không cam lòng."

Ả nói mỗi câu thì nét mặt càng thêm dữ tợn, mỗi một câu một chữ đều là những phần hận đã ẩn chứa bấy lâu được phát tiết.

Ninh Tiêm Bích từ từ trấn tĩnh lại.

Nàng cũng lẳng lẽ nhìn Bạch Thái Chi, cảm nhận được mình không còn trụ được bao nhiêu nữa. Bất chợt nàng cười thật tươi, khinh thường nhìn ả, nói gần từng tiếng: "Không cam lòng sao? Nếu ngươi biết được ta vốn có thể đạp ngươi dưới chân, chèn ép ngươi không thể ngẩng đầu, ha ha..." Nàng chợt cười thê lương: "Đáng tiếc... Nếu có thể sống lại... Ha ha ha..."

"Di nương... Di nương... Không xong rồi, có nhiều Ngự Lâm quân xông vào, nói là đến xét nhà, không biết Tiểu vương gia làm gì khiến Hoàng Thượng tức giận đã bị bắt vào Tông Nhân Phủ... Lão phu nhân đã ngắt đi..."

Tiếng chân chạy rối loạn, tiếng kêu la sợ hãi. Ninh Tiêm Bích nhìn thấy vẻ mặt tàn nhẫn mới trước đó một giây của Bạch Thái Chi bỗng nhiên biến đổi, xui lơ trước mắt mình, nàng dùng hết sức lực cuối cùng cười lớn lên.

Là báo ứng sao? Báo ứng này tới cũng nhanh thật, ha ha ha... Chỉ tiếc, nàng biết nàng không thể chống đỡ đến khi trò hay kết thúc.

Ninh Tiêm Bích cười lớn, cười đến ho ra máu đỏ tươi, tay nàng siết lên ngực mình, chỗ đó tràn đầy sự hối tiếc và không cam tâm.

Trên đời không có thuốc hồi hận, đáng tiếc nàng không thể sống lại nếu không, nàng tuyệt không cho bất luận kẻ nào cơ hội bắt nạt chính mình; cũng tuyệt sẽ không yêu kẻ vô tình kia... Ha ha ha... Nếu có thể sống lại một đời...

Tiếng cười từ từ yếu dần. Ninh Tiêm Bích dùng hết sức lực cuối cùng nhấc đầu lên rồi vô lực ngã xuống gối, mãi cho đến khi tắt thở, ánh mắt của nàng vẫn mở lớn.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

"Cô nương, cô nương tỉnh rồi... Liêu mẹ, cô nương tỉnh rồi."

Tiếng gọi tràn đầy vui mừng vang bên tai hình như khá quen thuộc khiến Ninh Tiêm Bích hoảng hốt trong nháy mắt tưởng rằng mình vẫn còn trong mơ.

"Đề ta xem nào, thật sự đã tỉnh sao? A Di Đà Phật, Bồ Tát phù hộ Bồ Tát phù hộ!"

Một âm thanh khác vừa xa lạ, vừa gần gũi vọng đến. Sờ đi nói như vậy là vì đã hơn một năm qua Ninh Tiêm Bích không nghe thấy tiếng nói này. Liêu mẹ nhũ mẫu của nàng. Sau khi cưới, bà theo nàng vào vương phủ, nhưng cuối cùng vì "Phạm lỗi" mà bị đuổi ra ngoài. Chẳng bao lâu thì nàng biết tin bà bệnh nặng mà mất.

Ninh Tiêm Bích nhắm mắt lại nhưng toàn thân nàng nhanh chóng bị một cơn ớn lạnh làm nàng giật mình mở to mắt.

"Mừng quá, cô nương thật sự tỉnh rồi."

Hai gương mặt đầy nước mắt tràn tới. Một người rõ ràng là tuổi còn nhỏ Hải Đường. Ninh Tiêm Bích trừng mắt nhìn rồi lại trừng mắt nhìn. Giờ khắc này, nàng đang nghĩ đến việc thời gian bị rối loạn.

Còn có chuyện gì worse hơn chuyện này chứ?

Mười chín năm trước, nàng xuyên vào bé gái 4 tuổi, chiếm cứ thân thể cô bé, an thù bốn phận, cất giấu tài năng của mình nhưng cũng chỉ sống được mười chín năm.

Nhưng mà bây giờ, không ngờ nàng lại sống lại lần nữa. Dáng vẻ của Hải Đường, nét mặt của mẹ Liêu, dường như vẫn là đáng đáp lúc nàng xuyên việt tới. Chẳng lẽ... Nàng đã trở lại thời điểm ban đầu? Chẳng qua lúc này không phải xuyên việt mà là sống lại sao?

Trong phút chốc, Ninh Tiêm Bích nghĩ nát óc: Rốt cuộc ông trời muốn làm gì đây? Chẳng lẽ số phận nàng cứ mãi luân hồi trong cơ thể này ư?

Không... Tuyệt đối không được! Nếu đã sống lại thế này thì đừng nghĩ đến buộc nàng phải sống uất ức yếu đuối như kiếp trước.

Ninh Tiêm Bích thở hắt hắt: Quả là một câu chuyện đáng cười. Trước khi chết, nàng một lòng nghĩ nếu được sống lại thì chính mình sẽ chỉ làm những việc mình muốn. Lại không thể ngờ ông trời đáp ứng ước nguyện của nàng, cho nàng cơ hội sống lại một lần nữa. Nếu vậy thì nếu mình bỏ qua những cố kỵ kiếp này thì có thể tránh được những hậu quả bi thảm kia chăng?

"Cô nương, cô nương cảm thấy thế nào? Cô nương nói một câu đi, đừng làm lão nô sợ..."

Liêu mẹ đứng bên cạnh cẩn thận hỏi, một lát sau mới nghe Ninh Tiêm Bích bình thản hỏi: "Nương ta đâu?"

"Vừa nãy lão thái thái bên kia có chút chuyện nên kêu Oanh Ca cô nương đến mời thái thái đi, đến bây giờ còn chưa về."

Liêu mẹ giải thích, nghĩ nghĩ lại nói tiếp: "Nếu cô nương tỉnh thì lão nô phải đi báo cho thái thái để thái thái nhanh trở về, chắc lão thái thái cũng sẽ không trách tội." Nói xong định đứng dậy thì thấy Ninh Tiêm Bích lắc đầu nói: "Không cần, chỉ là việc nhỏ, cần gì phải kinh động mẫu thân? Đỡ ta lên ngồi một lát đi, ta không sao, chỉ thấy đầu hơi choáng thôi."

Quả nhiên là về lại ngày xưa, mọi thứ đều giống lúc nàng xuyên việt đến.

Ninh Tiêm Bích yên lặng nhìn cơ thể gầy gò của mình cùng bộ quần áo lót mà nàng sẽ vĩnh viễn không quên. Đây chính là trang phục nàng mặc sau khi xuyên việt. Lúc ấy những hình ảnh đó đã in sâu vào óc nàng, dù thời gian đã rất lâu nhưng vẫn nhớ rõ ràng y như cũ.

Ninh Tiêm Bích biết lão thái thái gọi Dư thị đi qua vì cái gì. Vài ngày nữa, người em trai thất lạc đã lâu của lão thái gia sẽ trở về? Tất cả mọi người trong gia tộc đều coi ông lão nhưng một lão già nghèo túng. Không ai biết rằng tương lai ông lão ấy sẽ có thành tựu cực lớn, lại càng không ai nghĩ tới ông cũng sẽ dẫn đến một hồi phong ba, suýt chút nữa thì liên lụy cả phủ bá tước.

Hết thấy mọi thứ dường như đều không thay đổi, ngoại trừ chính nàng lúc thì sống lại, lúc thì xuyên việt.

Ninh Tiêm Bích siết chặt tay lại, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên: Nàng mặc kệ vận mệnh có tuân theo quỹ đạo trước đây hay không nhưng nàng tuyệt đối không làm lụy cô nương Ninh gia trước đây.

Nàng sẽ không ngu ngốc để người bắt nạt, không xử sự ôn nhu chỉ để đổi danh tiếng hiển lương, nghĩ rằng như vậy là có thể sống bình an trôi chảy.

Quan trọng nhất là nàng tuyệt đối sẽ không yêu người đàn ông kia, lại càng không thềm gả vào Duệ vương phủ.

Đúng vậy, cứ như vậy, mục tiêu sống lại vô cùng đơn giản: Sống tiêu sái khoái hoạt, thề không gả nhập hào môn.

Ninh Tiêm Bích nghĩ: Chỉ cần chính mình có thể làm được hai việc này thì chắc hẳn nàng sẽ sống vui vẻ, hạnh phúc, sẽ không dấn vào vết xe đổ kiếp trước.

Không sai, kiếp này nàng sẽ vứt bỏ những cổ kị, tạo ra một nhân sinh rực rỡ sáng lạn của chính mình.

Dur thị trở về nhanh chóng, nghe nói Ninh Tiêm Bích tỉnh lại thì rất vui mừng đi vào nhanh như một cơn gió vui mừng nói: "Thược Dược, con sao rồi? Con có đói bụng không? Đầu còn choáng không? Đại phu nói cơ thể con yếu đuối, phải nghỉ ngơi mấy ngày. Đúng rồi, để nương kêu người bưng tổ yến tới, còn nữa, ẩm thuốc ngoài kia do đại phu dặn phải uống khi tỉnh lại, để nương đi xem đã sắc thuốc xong chưa?"

Từ nhỏ Ninh Tiêm Bích có nữ danh là Thược Dược. Nghe nói lúc nàng sinh ra cây hoa thược dược trước phòng 03 năm chưa từng nở hoa bỗng nhiên nở rộ. Chuyện này làm cho Ninh Tam gia thập phần vui mừng, không nói hai lời liền đặt nữ danh cho con gái mình là Thược Dược.

Về phần tên, uhm, khi đó lão thái gia còn sống, Ninh Tiêm Bích là trưởng nữ tam phòng cho nên không đến phiên hẳn đặt tên mà do lão thái gia quyết định.

Lúc này thấy Dur thị hơi kích động vội vã, Ninh Tiêm Bích chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, suýt nữa thì khóc. Nàng nắm lấy tay Dur thị nói: "Mẫu thân đừng vội, không phải có nha hoàn bà tử sao? Người ngồi cạnh con một chút thì con cũng cảm thấy yên tâm."

"Được, được, con gái ngoan của mẹ, mẹ sẽ ngồi một lát với con trước khi uống thuốc."

Quả nhiên Dur thị ngồi lại gần, vừa vuốt tóc Ninh Tiêm Bích vừa khóc nói: "Con gái đáng thương của ta, sao lại gặp tai nạn vô lý như vậy? Biết thế ta đã không để con cùng mấy tỷ muội đi chơi."

Đêm Trung thu, sau khi Ninh Tiêm Bích và các huynh đệ tỷ muội chơi thì bị cảm lạnh. Càng chữa, bệnh lại càng nặng thêm. Cuối cùng đại phu phải dùng một loại thuốc pha chế kỳ lạ mới cứu sống lại.

Nhưng nàng biết, Ninh Tiêm Bích thật sự đã chết, người sống bây giờ chính là nàng, người đã xuyên việt lại sống lại.

Cảm nhận được tâm tình của Dur thị, mấy nha hoàn bà tử bên ngoài cũng đi lại nhẹ nhàng không nghe tiếng chân. Rốt cuộc là phủ bá tước nên quy củ cho mấy hạ nhân cũng nghiêm ngặt. Dù xưa nay tam phòng không được coi trọng thì lúc này cũng không ai nghe thấy một tiếng động, không khác gì không khí trong phòng lão thái thái.

Ninh Tiêm Bích ngáp một cái, ngẩng mặt hỏi Dur thị: "Mẫu thân, tổ mẫu gọi mẫu thân sang có chuyện gì vậy? Từ khi nào mà trong phủ có chuyện còn phải hỏi qua tam phòng chúng ta?"

Dur thị bất giác ngẩn người, nhìn thoáng qua Ninh Tiêm Bích một lúc lâu mới oán trách nói: "Thược Dược, sao có thể nói vậy? Lão thái thái vẫn rất tốt đối với tam phòng."

Nói xong thấy con gái hơi khép mắt, như thể hơi đau lòng, trong lòng bà không khỏi lo lắng, sợ lời này nặng nề bèn nói thêm: "Nhưng bây giờ quả là chuyện lớn, người em trai thất lạc của tổ phụ con trở về."

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Đương nhiên Ninh Tiêm Bích đã sớm biết chuyện này, nhưng kiếp trước nàng không có bất cứ ấn tượng gì nên cũng chẳng làm gì.

Nay được trở về làm người, nàng cũng đã thoát thai hoá cốt chết đi sống lại. Việc Ninh Tam lão thái gia trở về có ý nghĩa trọng đại đối với nàng.

Nàng liền khẽ hỏi: "Người em trai bị thất lạc của Tổ phụ sao? Kỳ lạ nhỉ, sao ông ấy lại về chứ? Tổ phụ cũng đã mất, ông trở về để làm gì?"

Dư thị cười nói: "Không thể nói như vậy, tóm lại là người một nhà, phải sống ly tán lại không đau lòng sao? Khi tổ phụ con còn sống cũng thường nhắc đến người em trai này. Không ngờ bây giờ đại bá con lại tìm được, chuyện này thật sự là tổ tiên phù hộ. Con cháu Ninh gia không nên lưu lạc ở bên ngoài. Được rồi, con ngoan ngoãn uống thuốc, nhanh chóng khỏe lại còn đi đón Tam tổ phụ."

Ninh Tiêm Bích nghĩ đương nhiên là phải gặp mặt. Chẳng những phải gặp mà còn phải đối tốt với ông ấy nữa. Nàng ngồi suy nghĩ cân nhắc một hồi, trong phòng bất giác yên tĩnh lại.

Một lát sau, nha hoàn bưng thuốc lên, Ninh Tiêm Bích ngoan ngoãn uống rồi kêu buồn ngủ. Dư thị vội đỡ nàng nằm xuống, đắp chăn ngay ngắn rồi ngồi bên cạnh, vừa từ ái cười ngắm nàng, vừa khẽ hát khúc hát ru quen thuộc nàng vẫn nghe trước đây.

Ninh Tiêm Bích nhắm mắt lại, giả bộ ngủ. Quả nhiên chỉ chốc lát sau, Dư thị ngừng hát rồi tiếng bước chân khẽ vang lên, người cũng rời đi. Nàng nghe bà dặn dò mấy nha hoàn bà từ cẩn thận hầu hạ, sau đó tiếng chân xa dần. Lúc này Ninh Tiêm Bích mới thở dài nhẹ nhõm.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Cuối cùng nàng cũng có thể yên tĩnh suy nghĩ thấu đáo mọi việc. Bất giác nàng nhớ lại trước khi mình chết, nha hoàn bên cạnh Bạch Thái Chi đến báo tin tức kia. Lúc ấy nàng sắp chết nên không cảm thấy gì, nay cẩn thận nghĩ lại nàng không khỏi cảm thấy sợ toát mồ hôi.

Thẩm Thiên Sơn là huynh đệ tốt của thái tử. Tuổi hai người gần nhau, hẳn lại là biểu đệ của thái tử cho nên Thẩm gia vẫn luôn kiên định đứng bên thái tử.

Đời trước, tuy Ninh Tiêm Bích không giao tiếp với bên ngoài nhưng vẫn thường nghe nói mẹ con quý phi không an phận. Vị Lục hoàng tử kia thua kém thái tử về cả văn lẫn võ, thể lực nhà mẹ đẻ cũng không thể so với thái tử. Chỉ không biết vì lý do gì mà Hoàng Thượng dường như không để ý đến chuyện vây cánh hai nhà tranh chấp, thậm chí là cố ý dung túng bọn họ tranh quyền đoạt lợi.

Cho tới nay, thể lực thái tử bên này luôn mạnh hơn một chút.

Bởi vì có Thẩm Thiên Sơn. Hẳn chính là danh tướng của Đại Khánh. Trước khi Tiêm Bích chết 03 năm, hẳn dẫn quân xuất chinh đến biên quan, một năm sau chiến thắng trở về. Hoàng Thượng phong thưởng rất nhiều, trừ bỏ địa vị Vương gia bị hấn liêu chết từ chối thì những thứ khác được Hoàng Thượng ban thưởng xếp đầy bốn kho lớn trong vương phủ.

Một vị tướng tài giỏi, rường cột nước nhà như thế sao lại có thể bị bắt được?

Ninh Tiêm Bích nhớ rõ ràng cho đến trước khi mình chết, Thẩm Thiên Sơn luôn là một đứa cháu được Hoàng đế coi trọng. Chính xác, cháu. Do quan hệ giữa đại trưởng công chúa và hoàng hậu nên Hoàng đế không hề đối xử với hắn như một thần tử bình thường.

Nhưng nếu đã đối xử tốt như thế mà bị xét nhà bắt giam thì phải phạm vào tội lớn cỡ nào? Đối với vương phủ đây chính là tai họa lớn. Rốt cuộc là vì sao? Thẩm Thiên Sơn đắc tội thế nào với Hoàng đế mà dẫn tới tai kiếp như vậy?

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Hoàng đế định thay đổi thái tử?

"Trời", Ninh Tiêm Bích đột nhiên bật dậy, bàn tay nhỏ nắm chặt lại.

Đúng rồi, trừ chuyện đó ra thì không thể lấy chuyện gì để giải thích tại ương bất ngờ đó: Thẩm Thiên Sơn chẳng những là thần tử mà Hoàng đế nể trọng, hẳn cũng là trụ cột vững vàng của Thái tử. Hoàng Thượng xuống tay với hắn chính là muốn trừ bỏ vây cánh của Thái tử, bồi dưỡng Lục hoàng tử thượng vị. Có lẽ sau khi Thẩm gia gặp tai ương thì cả thái tử và hoàng hậu cũng không thể tránh được?

Nàng nhàu mày, tuy kiếp trước nàng ít giao tiếp với bên ngoài nhưng nàng cũng biết chút ít vấn đề giữa Thái tử và Lục hoàng tử.

Dù Thẩm Thiên Sơn lạnh lùng vô tình với mình nhưng không hề nghi ngờ, hẳn lại là một thần tử trung với nước. Thái tử tính cách công chính bình đạm, còn Lục hoàng tử, theo đồn đãi thì hơi cay nghiệt cực đoan.

Bồi dưỡng một hoàng tử như vậy mà phế đi thái tử, chuyện này rõ ràng là không khôn ngoan.

Kiếp trước Ninh Tiêm Bích chẳng gặp Hoàng đế mấy lần nên đương nhiên không thể nào hiểu hết tính cách ông ta. Nàng chỉ là biết ông ta là một vị hoàng đế anh minh trí tuệ, hình như không thể nào có quyết định sai lầm như thế. Hay là người già đi nên hồ đồ chẳng? Nhưng ông ta cũng chỉ mới 60 tuổi thôi mà?

Ngược lại nàng đã gặp hoàng hậu. Trong trí nhớ của nàng bà là một nữ nhân đoan trang ôn trọng và cũng nhân từ. Tuy Hoàng đế không sủng ái bà nhiều nhưng là phu thê mấy chục năm nên cũng vẫn tương kính như tân. Vậy rốt cuộc là vì cái gì mà lại khiến Hoàng đế đi một nước cờ sai lầm như vậy?

Nhưng ... đâu là nguyên nhân gì thì cũng không liên quan tới nàng. Ninh Tiêm Bích từ từ nằm lại xuống giường. Nàng nhắm chặt mắt lại: Cả đời này, nàng kiên quyết sẽ không có bất cứ quan hệ gì với Thẩm gia.

Kiếp trước, lúc tam lão gia liên lụy gia tộc thì nhà họ Ninh cũng dần dần thoát khỏi sự phân tranh của mấy nhóm thế lực trong triều. Đời này chắc cũng vậy chăng? Huống chi, nhà nàng chỉ là một phủ bá tước nhỏ bé, dù không thoát ra thì e rằng cũng chẳng có ai xem trọng người nhà Ninh gia.

Nàng thở một hơi dài, trong lòng thêm kiên quyết mục tiêu sống không lo lắng, một đời vui vẻ hạnh phúc.

Rốt cuộc chỉ là cô bé 4 tuổi, tuy rằng tư tưởng đã rất phát triển nhưng cơ thể cũng không chịu được, dần dần nàng cũng chìm vào giấc ngủ. Đến khi Ninh Tiêm Bích tỉnh lại thì thấy trong phòng đã tối, chắc là cũng tới chạng vạng tối rồi.

Hải Đường khẽ khàng đi tới, thấy Ninh Tiêm Bích mở mắt liền vui sướng cười nói: "Cô nương đã dậy sao? Làm nô tỳ sợ quá. Lão gia vừa mới về, định đến đây thăm cô nương nhưng thái thái ngăn lại. Giờ cô nương tỉnh rồi, để nô tỳ đi báo cho lão gia và thái thái."

Ninh Tiêm Bích nhìn Hải Đường vui vẻ bước đi, nhớ tới nét mặt phụ thân hiền từ nhu hòa, bất chợt trong lòng kích động. Từ sau khi vào Vương phủ, vì nàng yếu đuối nên hàng năm rất ít về thăm nhà. Cho đến lúc chết cũng không gặp được người nhà lần cuối.

Nàng vốn nghĩ bệnh mình sẽ khỏi chứ không đến nỗi nguy kịch. Nhưng nàng nào nghĩ đến, mình không phải bị bệnh mà là bị cô gái ác độc như rắn rết kia hạ độc.

Một lát sau, ngoài phòng vang lên tiếng cười sang sảng, sau đó Ninh Tam lão gia Ninh Thế Bạc đi vào. Thấy Ninh Tiêm Bích ngồi ở trên giường, ông liền bước tới bế lên, vừa đi ra ngoài vừa thom lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nói: "Thược Dược ngoan của cha, con làm cha sợ muốn chết. Con tỉnh lại thì tốt quá, tốt quá. Từ nay về sau cha chỉ mong con không bệnh không đau thì cha giảm thọ mười năm cũng..."

Ninh Tiêm Bích bèn che miệng Ninh Thế Bạc. Nàng cố gắng không khóc vì xúc động. Vốn sau khi xuyên qua, nàng cũng không cảm thấy tình cảm của cha mình có bao nhiêu từ ái. Nhưng bây giờ, cha của nàng thể hiện rất quan tâm và yêu thương nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Lai lịch

Trải qua một hồi sinh tử luân hồi ở thời cổ đại, nàng đương nhiên có thể hiểu được sự yêu thương này của Ninh Thế Bạc có bao nhiêu sâu đậm. Làm gì có người cha nào tự nguyện giảm thọ 10 năm để cầu cho con gái mạnh khỏe chứ?

"Nhìn xem, con gái chúng ta ngoan không, cũng biết không để cho phụ thân tùy tiện thể."

Ninh Thế Bạc vừa cười vui vẻ, vừa nói với vợ. Lại nghe Dư thị cười nói: "Gia còn có mặt mũi nói sao, cũng không thấy ai như ngài, cái gì cũng nói được..." Lời chưa dứt thì nghe ngoài cửa có người báo: "Oanh Ca tỷ tỷ đến."

Ngay lập tức rèm cửa vén lên, một cô gái mặt tròn mắt to xinh đẹp bước vào, cười nói với Ninh Thế Bạc và Dư thị: "Lão thái thái nghe nói cô nương tỉnh dậy cũng rất vui mừng, phái nô tỳ lại đây thăm hỏi."

Ninh Thế Bạc cùng Dư thị vội vàng cảm ơn. Dư thị cười nói: "Còn phải làm phiền cô nương đi chuyến này. Buổi chiều Thược Dược uống thuốc của đại phu, có vẻ rất hiệu quả. Sáng sớm mai, chúng ta sẽ đưa nàng đi thỉnh an lão thái thái."

Oanh Ca cười nói: "Chuyện này không cần gấp gáp. Lão thái thái nói, cần phải để cô nương khỏe hẳn hãy mang tới. Bây giờ đã qua thu, thời tiết cũng khá lạnh rồi."

Ninh Thế Bạc và Dư thị vội vàng đáp ứng, chờ đến khi Oanh Ca đi ra thì Ninh Thế Bạc mới bế Ninh Tiêm Bích đến nhà chính.

Chỉ thấy một bé trai đang vừa đi vừa nghiêng ngả như muốn ngã, đi vài bước thì cái mông béo lại ngồi bệt xuống đất khiến Ninh Thế Bạc và Dư thị đều cười vui vẻ.

Một thiếu phụ mặt trái xoan cúi đầu đứng bên cạnh, mỉm cười nhìn bé trai đi lại. Khi thấy Ninh Thế Bạc bế người đi ra liền vội vàng bước tới khẽ nói: "Lục cô nương khỏe chưa? A Di Đà Phật, thật là ông trời phù hộ."

Dư thị gật đầu, thấy bé trai kia thì càng cười tươi thêm bước tới bế lên nói: "Tuyên nhi vẫn đi chưa vững, đi thế này là được rồi."

"Vâng." Thiếu phụ kia cũng lộ vẻ tươi cười, vui mừng nói: "Tuy rằng đi chưa vững nhưng có thể đi thêm mấy bước. Sáng nay cũng không đến thỉnh an lão thái thái, chỉ quấy tỷ thiếp, không ngờ bây giờ lại chạy tới đây."

Thiếu phụ này là thiếp thị của Ninh Thế Bạc, họ Lan. Bởi vì phu thê Dư thị Ninh Thế Bạc lấy nhau năm năm cũng chỉ có một con gái là Ninh Tiêm Bích. Bởi vậy Ninh lão thái thái làm chủ, nạp một thiếp thị cho Ninh Thế Bạc.

Phu thê Ninh Thế Bạc tình thâm, tuy rằng không đồng ý nhưng do địa vị trong nhà không cao, Dư thị lại chưa sinh con trai, không làm cách nào khác được phải đồng ý với Khương lão thái quân. Nhưng đưa ra điều kiện, người thiếp này phải do mình tuyển lựa.

Lúc Dư thị gả lại đây, bà mang theo hai nha đầu bên người. Một là Ngọc Lan trung thành và tận tâm với Dư thị, sau này gả cho con của một quan sự. Một người khác là Ngọc Chi lạnh lợi trí tuệ. Ninh Thế Bạc chỉ sợ sau khi nâng nàng ta làm di nương lại nảy sinh lòng tham nên cuối cùng chọn một cô gái

nhân sắc xinh đẹp, là con của quân sự trong tộc, đáng vẻ khỏe mạnh thu phòng. Quả nhiên, Lan di nương vào cửa không bao lâu thì có ra tin vui, sau liền sinh Tuyên nhi.

Ninh Tiêm Bích hiểu rõ ràng tính tình Lan di nương, rất dịu dàng và trung thực đáng tin cậy, tôn trọng Dư thị. Từ nhỏ tình cảm của nàng và Tuyên nhi cũng rất tốt.

Vốn là một gia đình tốt đẹp như thế nhưng không ngờ Ninh Thế Bạc bị người tính kế, không thể không thu nhận Tiêu di nương. Từ đó về sau, tam phòng liền bị hồ ly tinh kia khuấy đảo mưa gió, khiến Dư thị không dám ngẩng mặt nhìn chị em dâu và mẹ chồng.

Dư thị và Ninh Thế Bạc đến Ninh Hinh viện thỉnh an lão thái quân, Dư thị hầu hạ lão thái quân ăn xong bữa tối mới trở về. Bà giỡn với Tuyên nhi một hồi rồi cả nhà mới dùng cơm chiều.

Muốn nói thì ngay cả Ninh Tiêm Bích cũng không thể không bội phục, chính là mẫu thân nàng chân chính thấm nhuần tư tưởng tam tông tứ đức, nên hiền lành từ ái cũng không cần nhắc tới.

Vì Tuyên nhi là con trai duy nhất của tam phòng cho nên sau khi sinh liền được ôm đến bên người Dư thị, nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của bà, coi như con trai trưởng.

Chỉ là Dư thị thấy nét mặt mong chờ khao khát của Lan di nương hàng ngày thì không đành lòng. Cuối cùng, Tuyên nhi được cả hai nuôi dưỡng, tôn kính thân thiết đối với hai người như nhau. Đây chính là chuyện tốt đẹp nhất của tam phòng. Trước đây Ninh Tiêm Bích chỉ cảm thấy đây là cách để phụ nữ ở cổ đại sinh tồn. Nhưng giờ sống lại một đời, đương nhiên nàng không còn nghĩ như vậy nữa. Nàng chỉ cảm thấy tuy Ninh thị đáng kính nhưng cũng chẳng phải rất đáng thương sao?

Ăn cơm xong sau, mọi người ngồi uống trà cùng nhau. Bình thường đây là thời gian thư thái nhất của tam phòng. Lan di nương và Dư thị đều thích nghe trưởng phụ kể mấy chuyện xưa, từ trời nam đến biển bắc. Mà trong chuyện này Ninh Thế Bạc cũng rất phối hợp, hăng giọng từ từ kể, không khí cực kỳ hòa hợp.

Ninh Tiêm Bích ngồi trong lòng Dư thị, lẳng lặng nghe tiếng phụ thân lên xuống nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai. Trong lòng nàng có một sự ám áp khôn kể: Đã bao năm rồi vậy mà nàng còn có thể trải qua cuộc sống như vậy. Ban đầu nàng chỉ hận tạo hóa trêu người, nhưng mà bây giờ nàng thực lòng cảm kích trời xanh, cảm kích ông trời còn cho mình một cơ hội sống lại.

Câu chuyện dần dần chuyển đến Ninh tam lão thái gia sắp trở về nhà. Dư thị nhân tiện nói: "Hôm nay lão thái thái gọi thiếp đến cũng chỉ nói đơn giản. Trước mặt nhiều người thiếp cũng không tiện hỏi thêm nhiều. Không biết lão gia có biết tình hình Tam thúc hay không? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đến giờ thiếp còn mặt mờ đây."

Ninh Thế Bạc cười: "Các nàng đã hỏi đúng người rồi, cả nhà này trừ bỏ lão thái thái, chỉ sợ cũng chỉ có ta biết ngọn nguồn trong đó."

Nói xong uống một ngụm trà cười nói: "Tam thúc từ nhỏ đã bị thất lạc gia đình! Cũng là vận ông ấy xui, sinh ra ngay lúc chiến loạn. Ngày đó cả nhà chạy theo đoàn người đến nơi khác. Sau khi tổ mẫu sinh ông ấy thì người nhà ta lại bị loạn binh đuổi theo nên xe ngựa phải chạy trốn khắp nơi. Tổ mẫu và Tam thúc cũng bị đuổi chạy tới một chỗ khác không biết là đâu. Tổ mẫu nghĩ một khi bị loạn binh bắt được thì mẹ con hai người cũng không thể thoát chết bèn nén đau xót gửi Tam thúc lại cho một gia đình khác rồi một mình đuổi theo tổ phụ. Sau này khi mọi chuyện yên ổn lại, tổ phụ cùng tổ mẫu phái người trở về nơi đó tìm gia đình kia nhưng mới chỉ 3 tháng mà gia đình họ cũng không biết tung tích ở đâu. Vì chuyện này mà mãi cho đến khi tổ phụ tổ mẫu tram tuổi vẫn đau long không thôi, chính là nỗi hối hận lớn nhất trong lòng họ."

Lan di nương liền nhíu mày nói: "Vậy sao gia đình kia lại không giữ lời hứa, nếu đã nhận người ta gửi gắm thì phải giữ lời mới đúng."

Ninh Thế Bạc cười lạnh một tiếng nói: "Nguyên tổ phụ tổ mẫu cũng không biết này nguyên nhân vì sao. Lúc ấy tuy là loạn lạc nhưng sau này tìm đến thôn đó mới thấy chỗ này chưa hề trải qua đau khổ chiến tranh gì. Đến tận vài ngày trước, đại ca gặp gỡ Tam thúc phụ, thấy ông ấy đeo bức tượng phật ngọc kia trên cổ. Sau khi hai người nhận thức mới hiểu ra ngọn nguồn câu chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tỷ muội

Dư thị cùng Lan di nương đều chăm chú nhìn, Ninh Thế Bạc thích nhất thế thiếp nhìn chính mình sùng bái như vậy, lập tức không khỏi hăng giọng vài câu khiến Ninh Tiêm Bích cũng cười ra tiếng. Lúc này người đàn ông hơn ba mươi tuổi mới thấy không được tự nhiên, ho khan một tiếng nói: "Thì ra gia đình kia không có con. Lúc Tam thúc được giao thì chỉ là một đứa bé mới sinh. Do đó vợ chồng hai người kia sinh lòng tham, vội vàng chuyển chỗ ở. Từ đó về sau nuôi dưỡng Tam thúc như con mình. Ôi! Cũng do tổ mẫu không có kinh nghiệm, nếu muốn gửi con mình thì phải tìm hiểu gia đình người ta xem thế nào. Nhưng lúc đó loạn lạc, chắc tổ mẫu cùng vô cùng hoang mang lo sợ nên không suy nghĩ chu đáo được."

Dư thị cùng Lan di nương cùng gật đầu, lại nghe Ninh Thế Bạc nói: "Nhưng vợ chồng hai người đó đối với Tam thúc cũng rất tốt, tận tâm tận lực nuôi dưỡng. Đến lúc người vợ qua đời mới đưa ngọc bội và thân thể nói cho Tam thúc. Hm! Gia đình họ một đời cũng chỉ làm có một việc không đúng

mà cả đời bất an. Cũng không biết Tam thúc nghĩ thế nào, đã biết rõ thân thế chính mình mà cũng không tìm chúng ta. Nếu không phải đại ca gặp lại và nhận ra ông ấy thì e là cả đời này ông ấy không nghĩ trở về."

Bây giờ Ninh Tiêm Bích cũng hiểu được một vài suy nghĩ của Dư tam lão thái gia. Tục ngữ nói: Cảnh còn người mất mọi chuyện qua. Tính đến nay tam lão thái gia cũng gần 50 tuổi. Chỉ cần ông biết rằng cha mẹ đều đã mất thì làm gì còn tính chuyện trở về. Ông cùng anh trai và chị dâu không có cảm tình, huống chi nay anh trai cũng đã mất nhiều năm. Giờ trở về để bị người khác nghĩ ông tranh đoạt gia sản thì sao? Chẳng phải là tự rước lấy nhục? Tam lão thái gia là người thanh cao, đương nhiên cũng biết vài chuyện xấu của mấy đại gia tộc. Do đó ông nào muốn trở về chứ.

Sở dĩ Ninh Thế Bạc biết rõ ràng như vậy chính là bởi vì ông không hề kiêu căng, tự cao tự đại, cũng không phân tôn ti mà rất thân thiết với các tiểu tư quản sự trong nhà. Do đó bọn hạ nhân cũng rất thân cận với ông.

Ngày đó đại lão gia Ninh Thế Lan, cũng chính là người thừa kế phủ bá tước sai quản sự vội vàng về nhà báo tin. Vị quản sự kia sau khi nói tường tận sự việc cho Khương lão thái quân thì phải quay lại chỗ đại lão gia Ninh Thế Lan. Không ngờ bị Ninh Thế Bạc gặp ở cổng lớn. Cũng chỉ có vị Tam lão gia này mới có thể khiến cho người quản sự đó cam tâm tình nguyện nói ra. Nếu là người khác thì chắc hẳn quản sự kia cũng không dám nói chuyện này. Bởi vậy Ninh Thế Bạc mới đắc ý như vậy, dám khẳng định trong phủ ngoại trừ Khương lão thái quân thì cũng chỉ có ông biết sự tình từ đầu đến cuối.

Người một nhà nói chuyện một hồi, chẳng mấy chốc đến giờ nghỉ ngơi. Ninh Thế Bạc và Dư thị chăm sóc Ninh Tiêm Bích một lúc, thấy con gái đã khỏe mạnh trở lại thì mới yên lòng đi ra.

Trong nháy mắt đã trải qua 03 ngày.

Sáng sớm hôm ấy, Ninh Tiêm Bích đang chơi cùng em trai Ninh Triệt Tuyên trong phòng thì đột nhiên nghe thấy tiếng chân bên ngoài. Sau đó là những tiếng nói rộn rã vọng tới. Rèm cửa vén sang một bên, ba cô gái xinh đẹp bước vào.

Cô gái đi đầu cài một cây trâm có đính hoa sen bằng ngọc. Tuy còn nhỏ tuổi nhưng khuôn mặt xinh đẹp, dáng người thon thả, uyển chuyển đi tới, vừa cười vừa nói: "Nghe nói lục muội muội đã khỏe. Mấy ngày nay chúng ta bị quản chặt, không thể tới thăm muội. Nhưng cũng phải bọn nha đầu lại đây hỏi thăm. Giờ thấy muội khỏe thật rồi thì tốt quá."

Ninh Tiêm Bích đương nhiên nhận ra ba cô gái này.

Người vừa nói chuyện là đích nữ của đại phòng, tên là Ninh Tiêm Mi. Trong phủ nàng đứng thứ hai. Hai cô gái đứng phía sau nàng là đích nữ nhị phòng Ninh Tiêm Nguyệt và thứ nữ Ninh Tiêm La, ở trong phủ đứng thứ năm và thứ bảy.

Con gái của Ninh phủ ai cũng xinh đẹp, chỉ có lục cô nương Ninh Tiêm Bích là ngoại lệ. Đây là đánh giá của mọi người trong kinh thành với tỷ muội các nàng. Chẳng qua mọi người lại không biết là: Nếu nói năng lực và trí tuệ thì mấy cô gái khác đều thua xa Ninh Tiêm Bích. Uhm, có lẽ cũng không thể nói như vậy. Đơn giản là kiếp trước Ninh Tiêm Bích vừa mới đến, tính toán sự tình sai lầm nên mới ăn nhả chịu đựng. Nay nàng chết đi sống lại, hạ quyết tâm sống thoải mái tự tại một đời. Do đó rốt cục là ai có năng lực và trí tuệ hơn cũng khó mà nói.

Nhưng khi Ninh Tiêm Bích nhớ đến dương mặt xinh đẹp dịu dàng của Bạch Thái Chi thì ý chí chiến đấu đã sôi sục trong lòng đều dập tắt.

Đầu gì đây? Kiếp trước, vì muốn gả nhập Duệ vương phủ mà mấy tỷ muội của nàng vắt hết trí óc, dùng hết thủ đoạn, có thể nói là dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào tranh đấu. Nhưng mà đến cuối cùng, kẻ yếu đuối an phận nhất là nàng lại gự ông đắc lợi. Mấy tỷ muội ghen tị nàng nhưng cũng hâm mộ nàng, lại không biết rằng nàng cũng chỉ là bình phong cho ả Bạch Thái Chi kia. Nay hồi tưởng kỹ càng lại thì người chân chính đáng sợ nào phải mấy cô gái rục rờ yêu kiều trong phủ này. Vị biểu muội điềm đàm đáng yêu kia mới chân chính là hồ ly thâm tàng bất lộ.

Nghĩ đến đây, nàng bèn cười tươi, giao Tuyên nhi cho nữ mẫu Lý thị, đứng lên cười nói: "Vâng, muội ở trong phòng mãi cũng buồn chán. Lại quá, sao không thấy Tam tỷ tỷ và Tứ tỷ tỷ đâu?"

Đại cô nương Ninh Tiêm Vân của Đại phòng đã lập gia đình, Tam cô nương và Tứ cô nương là thứ nữ và đích nữ của đại phòng. Nay cũng mới sáu bảy tuổi, thường lui tới cùng một chỗ với mấy chị em. Các nàng cũng ít khi vắng mặt mà giờ lại không tới thì cũng lạ.

Ninh Tiêm Mi cười nói: "Đừng nói nữa, Tứ muội muội bị bệnh, Tam muội muội định tới đây thì Lâm di nương lại không thoải mái, không thể không trở về chăm sóc. Lục muội muội nhớ các nàng sao? Đừng lo, qua mấy ngày nữa muội khỏe thì tới thăm các nàng cũng được."

Ninh Tiêm Bích cười nghe lời, lại nghe Ninh Tiêm Nguyệt nói: "Gần đây trong phủ có một kiện quan trọng phát sinh, lục muội muội có biết không?"

Trong lòng Ninh Tiêm Bích biết nàng nói chính là chuyện tam lão thái gia sắp về nhưng bên ngoài cũng tỏ vẻ như không biết, mỉm cười nói: "Chuyện gì vậy? Muội bệnh mấy ngày cũng không nghe ai nói chuyện gì quan trọng hết."

Ninh Tiêm Mi cười nói: "Còn có chuyện gì? Chính là chuyện tam lão thái gia sắp trở về nhà. Chuyện này Tam thẩm cũng biết mà, chẳng lẽ không nói cho muội nghe sao?"

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Chắc muội bệnh nên quên, hình như nương có nhắc đến nhưng muội không để ý. Nói vậy là định ngày về chưa? Không biết là ngày nào? Chắc lúc đó phủ chúng ta cũng phải tới đón chứ?"

Ninh Tiêm Nguyệt cười nói: "Xem ý của tổ mẫu thì thực coi trọng vị tam gia gia này. Nhưng dù có nghênh đón cũng không tới phiên chúng ta. Lúc đó chúng ta chỉ cần ở trong phòng lão thái thái chờ gặp mặt chào hỏi là được. Đúng rồi, ngày mai là đến rồi, bệnh của lục muội muội không biết có đỡ hơn không?"

Trong lòng Ninh Tiêm Bích căng thẳng, vội mỉm cười nói: "Tuy rằng còn hơi mệt nhưng chắc không sao. Phụ thân nói buổi chiều đại phu sẽ tới thăm bệnh lại. Việc quan trọng như thế thì bệnh nhỏ của muội có là gì chứ. Nhất định muội sẽ tham gia."

Ninh Tiêm Nguyệt cười nói: "Lục muội muội thật sự là cô gái hiểu thuận. Có điều sức khỏe muội chưa tốt, đại phu cũng nói phải tránh ra gió. Nên tốt nhất muội đừng đi, tỷ sẽ nói với tổ mẫu giữ gìn cho."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Điệu thấp

Ninh Tiêm Bích nhìn mấy cô gái. Lúc này mấy tỷ muội chung sống rất hòa hợp vì gia đình cũng không có mâu thuẫn gì về lợi ích. Tuy rằng một vài người cũng thích tranh luận hơn thua nhưng cũng chỉ vì mấy chuyện trang sức ai đẹp, quần áo ai tốt, ai là người có tiếng nói trước mặt trưởng bối mà thôi.

Nhìn ba gương mặt xinh xắn nhỏ nhắn trước mắt, Ninh Tiêm Bích bất giác hoảng hốt. Đây cũng chỉ là mấy bé gái bốn năm tuổi, ngay cả Ninh Tiêm Mi lớn nhất cũng mới chỉ 9 tuổi mà thôi. Vậy mà nàng cư xử đã cực kỳ ôn trọng.

Trong các đại gia đình, bé gái 7,8 tuổi cũng đã thể hiện trí tuệ, tranh đấu với nhau. Trước đây vì nàng muốn tránh mấy chuyện này nên chỉ quanh quẩn trong phòng, tuy ôn nhu yên tĩnh nhưng cũng khác người. Nay sống lại kiếp này, mình nên tiếp tục sống yên ổn hay là muốn đối diện với thực tế?

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi tự giễu mình, người hồ đồ rồi sao? Không phải đã quyết định mục tiêu ư? Đến lúc này còn muốn tranh chấp với chị em gì chứ? Kiếp này sẽ có chuyện thay đổi nhưng cũng có những thứ nên giữ nguyên như cũ thì tốt hơn. Tóm lại, kiếp này nhất định phải sống vui vẻ tiêu dao, không bị những thứ vớ vẩn kia trói buộc.

Ba cô gái nhỏ thấy nàng suy nghĩ xuất thần, chỉ nghĩ nàng còn bệnh nên tinh thần hoảng hốt, bèn đứng dậy nói: "Thấy tinh thần muội chưa tốt nên không quấy rầy nữa. Nghỉ ngơi đi, chúng ta về trước, ngày mai lại đến thăm muội, rồi chúng ta sẽ cùng đi thăm lão thái thái."

"Được."

Ninh Tiêm Bích ngọt ngào cười đứng lên, định tự mình tiễn mấy chị em nhưng đi tới cửa lại bị đuổi về. Ninh Tiêm Mi cười nói: "Bị bệnh mấy ngày mà lại dụ dằng hiểu chuyện hơn nhĩ. Yên tâm đi, bây giờ chưa cần, chờ muội khỏe hẳn chúng ta sẽ kêu muội đưa tới tận cửa kia." Nói xong mỉm cười xoay người đi.

Ninh Tiêm Bích trở về phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ xuất thần, chợt thấy Tuyên nhi lại lắc lư chạy tới, giơ hai cánh tay ngăn mập mập về phía nàng. Lan di nương đi sau hần, bắt đắc dĩ cười nói: "Có lẽ tại lục cô nương cũng còn nhỏ tuổi nên Tuyên nhi cứ quấn quýt với cô nương. Tỷ thiếp nói với hần như thế nào cũng vô dụng. Hai ngày nay cô nương giỡn với hần cũng mệt, sức khỏe cô nương còn chưa tốt đâu."

Ninh Tiêm Bích bế Tuyên nhi, thom một cái trên mặt hần dịu dàng nói: "Hần thích quấn quýt ta, ta liền chơi với hần. Ở đây có nha hoàn, bà vú trông, di nương còn không yên tâm ư?"

Lan di nương cười nói: "Nếu vậy tỷ thiếp đi thêm cho xong cái yếm kia. Nếu cô nương thấy mệt thì kêu bà vú bế hần. Sức khỏe cô nương chưa tốt, đừng giỡn với hần làm mệt mình." Nói xong liền đi về phòng mình.

Trong nháy mắt một ngày trôi qua. Sáng sớm hôm sau Ninh Tiêm Bích thức dậy. Hải Đường hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu xong bèn lấy ra một bộ quần áo mới, cười nói với nàng: "Cô nương nhìn xem, hôm nay thái thái dặn cô nương mặc bộ này."

Ninh Tiêm Bích nhìn bộ quần áo màu hồng thêu hoa sáng tươi mỉm cười gật gật đầu rồi để mặc cho Hải Đường chải đầu cho nàng. Thấy nha hoàn định cuốn tóc búi, nàng vội nói: "Đừng chải kiểu này, làm kiểu hai mái cho ta."

Hải Đường ngạc nhiên, do dự nói: "Sao vậy? Tuy cô nương còn nhỏ nhưng cũng không cần chải hai mái, các cô nương khác giờ cũng cài châu thoa cả rồi."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Ta không thích khoe khoang như vậy. Chỉ cần chải đơn giản, rồi cài thêm hai đóa hoa lên, không phải cũng đẹp sao?"

Nếu cô nương phân phó như vậy thì Hải Đường cũng không ý kiến. Liều mẹ đứng cạnh nghe thấy cười nói: "Rất cuộc vẫn là lục cô nương của chúng ta trầm ổn. Mới bao lớn đâu, chải kiểu đơn giản mới dễ thương, làm gì mà phải học theo các cô nương khác? Tuổi còn nhỏ đã đeo trâm với thoa."

Hải Đường cười nói: "Mẹ còn tự khoe nữa, sao khi này cô nương chưa nói gì thì mẹ không nói, giờ lại gặp may ..." Không đợi nha hoàn nói xong, Liều mẹ đã cười mắng: "Con nhóc này, người mới bao lớn mà dám trêu chọc ta, chờ ta rảnh rồi xem ta có lột da của người không?"

Hải Đường làm như sợ hãi co người lại nhưng cười hi hi: "Đừng đừng, ta kính mẹ là được chứ gì..." Vừa nói, nha hoàn đã chải xong tóc cho nàng. Ninh Tiêm Bích yên lặng nhìn mình trong gương, khẽ lâm bầm: "Tay nghề Hải Đường vẫn khéo léo như xưa."

"Cô nương nói gì cơ?" Hải Đường tai thính nhưng cũng không nghe rõ mấy lời này, còn tưởng rằng nàng định sai bảo gì vội vàng hỏi lại thì nghe Ninh Tiêm Bích cười nói: "Ta nói người mau lên, hôm nay chúng ta cùng mẫu thân đi thỉnh an lão thái thái đó."

Hải Đường kêu vang rõ to rồi lấy quần áo cho Ninh Tiêm Bích thay. Quả nhiên, chỉ một lát sau, đại nha hoàn Tiêu Tây của Dư thị liền tới mời nàng.

Vì thế Ninh Tiêm Bích đứng lên, vừa đi ra cửa thì nhìn thấy Dư thị đang đứng gần đó chờ sẵn. Nàng mỉm cười đi tới nắm tay Dư thị khẽ hỏi: "Phụ thân đầu nương?"

Dư thị cười nói: "Cha con cùng Nhị bá đi đón Tam lão thái gia cùng Đại bá, về đến nhà cũng phải giữa buổi sáng. Hôm nay chúng ta ở phòng lão thái thái chờ Tam lão thái gia về, Thược Dược phải ngoan, đừng quấy rầy mọi người nhé."

Ninh Tiêm Bích nhin không được cười khẽ nói: "Mẫu thân còn coi con gái như đứa bé không ngoan vậy? Con 4 tuổi rồi mà."

Nói xong, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh trong, bất giác nắm tay lại tự nhủ trong lòng: Kiếp này sống tiêu dao kể từ giây phút này.

Ninh lão thái thái ở trong Ninh Hinh viện. Dư thị dẫn theo Ninh Tiêm Bích vào sân. Chính giữa là năm gian nhà lớn. Đây là sảnh trước dùng để tiếp đón khách khứa.

Hai mẹ con đi theo hành lang vòng vào hậu viện, còn chưa đến đã nghe từng đợt tiếng cười nói vọng tới. Nha hoàn trông cửa thấy các nàng đến liền đứng thẳng dậy cười nói: "Tam thái thái và lục cô nương đến rồi, lão thái thái vừa mới nhắc đấy, chỉ nói lo lắng sức khỏe của lục cô nương." Vừa nói, nha hoàn vừa vén màn cửa để hai mẹ con đi vào.

Giữa phòng đặt một bình phong cầm thạch lớn, mặt trên vẽ cây cối chim muông rõ nét và thật như thể đang bay lượn.

Nhìn vào thì thấy trong phòng lớn đã đầy người đứng. Ninh lão thái thái Khương lão thái quân đoàn chính ngồi trên giường La Hán, bên cạnh là một nha hoàn đang bóp vai cho bà, vài nha hoàn bà vú đứng phía sau. Con dâu cả Ninh gia Khúc phu nhân cùng dâu thứ hai Nguyên thị đứng hai bên, đang cùng nói chuyện với bà, phía dưới ngồi vài cô gái. Thấy Dư thị và Ninh Tiêm Bích đến đều vội vã đứng dậy chào hỏi. Chờ Ninh Tiêm Bích quỳ lạy lão thái quân xong, các nàng đều chạy tới kéo tay Ninh Tiêm Bích cười nói: "Muội muội (tỷ tỷ) đã khỏe chưa? Đúng là bệnh mới mấy ngày mà thấy gầy hẳn đi."

Bình thường trước mặt lão thái thái, Dư thị rất ít nói chuyện. So với đại phòng Khúc phu nhân cao quý ưu nhã, nhị phòng Nguyên thị đáng vẻ linh lung thì bà rất mờ nhạt. Bình thường thì không nói nhưng trong trường hợp này so với các chị em dâu khác bên cạnh, bà càng cố về tự ti.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Khương lão thái quân

Ninh Tiêm Bích thấy vậy thì âm thầm thở dài trong lòng. Cũng may tuy Khương lão thái quân đối với tam phòng không thể hiện rõ sự quan tâm nhưng cũng không đối xử khắt khe, khá thân thiện với các nàng. Chẳng qua so với đại phòng và nhị phòng thì đương nhiên con thứ Ninh Thế Bạc này không được các quân sự có quyền thế coi trọng, vợ của ông lại càng không được nhiều ưu ái.

Lúc này Khương lão thái quân nhìn sang phía Dư thị nói với bà: "Lục nha đầu đã khỏe hẳn chưa?"

Dư thị vội vàng cười nói: "Vâng, chiều hôm qua đại phu mới đến xem, nói là khỏe rồi, hôm nay con liền dẫn nàng đến thỉnh an lão tổ tông."

Vừa nói xong thì nghe Nguyên thị cười nói: "Lục cô nương thật sự là đứa bé có hiếu. Nhưng hôm nay cũng không thể bỏ lỡ, đừng nói lão thái thái, ngay cả mấy con dâu chúng con cũng mong thấy tam lão thái gia đây, không biết ông như thế nào."

Khương lão thái quân thở dài nói: "Hắn chỉ là một lão giảng hồ thì còn có thể thế nào? Ôi! Ta nghĩ lại mà xót xa quá, đang yên lành là thiếu gia nhà bá tước mà lại lưu lạc bên ngoài hơn nửa cuộc đời, không biết hắn sống vất vả ra sao."

Nguyên thị và Khúc phu nhân vội vàng an ủi bà vài câu. Sau đó một tiểu nha hoàn bước vào hỏi Nguyên thị: "Nhị thái thái, phòng bếp đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng, không biết có dọn cơm lên bây giờ không ạ?"

Nguyên thị liền quay đầu lại hỏi Khương lão thái quân: "Không biết khi nào Tam lão thái gia mới về. Hôm qua Vượng quân sự nói còn ở cách ta gần 50 dặm, sáng sớm nay đi cũng phải giữa trưa mới đến. Chắc hẳn đại gia đã ăn sáng bên ngoài, hay là lão thái thái và các cô nương cũng dùng bữa đi."

Khương lão thái quân gật đầu. Vì thế mấy nha hoàn nối đuôi nhau vào dọn bữa. Ninh Tiêm Bích ngồi cạnh mấy tỷ muội cùng Khương lão thái quân dùng điểm tâm. Khúc phu nhân, Nguyên thị và Dư thị đều đứng hầu hạ lão thái quân. Căn phòng vốn náo nhiệt bỗng trở nên yên tĩnh lạ.

Ăn sáng xong, mọi người rửa tay, nha hoàn dâng trà lên. Khúc phu nhân, Nguyên thị và Dư thị liền xin phép đi ra ngoài, ai nấy trở về phòng dùng cơm để lại Khương lão thái quân và các cô nương ngồi nói chuyện.

Ninh Tiêm Bích ngồi cạnh lắng lắng nghe, suy nghĩ của nàng lại bay đến trên người tam lão thái gia sắp trở về. Đang thất thần thì chợt nghe Khương lão thái quân cười nói: "Lục nha đầu vẫn thích im lặng như vậy, lần này bị bệnh dường như lại càng không thích nói chuyện."

Ninh Tiêm Nguyệt cười nói: "Đây là Lục muội muội trầm tĩnh đấy, hôm qua chúng ta đi thăm nàng, cần nói thì nói, cần làm thì làm mà." Nói xong lại nghe Khương lão thái quân cười nói: "Mới bao nhiêu tuổi mà đã cần trầm tĩnh? Đợi đến 8,9 tuổi cũng không muộn."

Ninh Tiêm Bích ngẩng đầu nhìn Khương lão thái quân một cái, trong lòng cũng không biết cảm xúc gì. Trước đây nàng chỉ nghĩ lão thái thái bất công, không coi trọng tam phòng chút nào. Nay xem ra, có lẽ kiếp trước chính nàng bề ngoài thì dịu dàng mà trong lòng cũng úy khuất. Thế cho nên không nhìn thấy sự quan tâm dù là chút ít của người khác.

Nay được sống lại, tâm tính nàng cũng trầm tĩnh hơn. Nàng có thể cảm nhận được sự thiện ý và quan tâm của những người xung quanh. Chỉ ít lão thái thái cũng không có lạnh lùng như vậy, đối với tam phòng cũng không phải không quan tâm chút nào.

Đang nghĩ thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân vọng tới. Thì ra là Khúc phu nhân và Nguyên thị cùng trở lại. Nàng vốn định nói mấy câu với lão thái thái nhưng gặp tình huống này cũng đành tiếp tục cúi đầu giả bộ nhu thuận.

Ước chừng phải đợi thêm gần một canh giờ. Ngày cả người dễ nói chuyện như Nguyên thị cũng không biết nói thêm gì, nồn nóng phải người đi ra ngoài xem hai ba lượt cũng không có tin tức. Mọi người đang sốt ruột thì nghe bên ngoài có tiếng chân vội vã chạy vào. Tiếp theo tiếng một nô tài ở bên ngoài nói: "Hồi bẩm lão thái thái, Đại thái thái Nhị thái thái Tam thái thái, xe Tam lão thái gia đã dừng ở ngoài cửa, bây giờ đang đi về phía này".

Nguyên thị vội vàng nói: "Tốt, người đi hầu hạ các lão gia nhanh lên." Vừa nói xong thì bước tới, cùng Khúc phu nhân mỗi người một bên nâng Khương lão thái quân. Thấy mắt lão thái thái ngập nước, Nguyên thị liền lấy khăn lau mắt cho bà, vừa ôn nhu an ủi: "Lão thái thái, đây là việc vui, là việc vui lớn mà, người đừng thương tâm, coi chừng sức khỏe của mình."

Dư thị cùng các cô nương và nha hoàn vú già đều đi theo Khương lão thái quân ra cửa. Chỉ chốc lát sau thì thấy đoàn người hiện ra sau hành lang gấp khúc. Trong đó có một ông lão tóc bạc phơ, để râu dài ba chòm, mặc bộ áo dài màu trắng trên người, vây quanh là ba huynh đệ Ninh Thế Lan, Ninh Thế Nguyên đang đi tới. Thấy Khương lão thái quân, ông lão bước nhanh tới, còn chưa đến gần liền quỳ xuống, run giọng nói: "Có phải... có phải là... tâu từ..."

Một câu thôi mà khiến cho nước mắt Khương lão thái quân rơi như mưa, vội vàng kêu ba người con: "Mau... Mau nâng thúc phụ các người đứng lên."

Nói xong vừa cẩn thận nhìn cả người ông lão vừa khóc nói: "Không nghĩ tới trên đời lại có chuyện đau lòng như thế. Từ khi người cất tiếng khóc chào đời cho tới bây giờ mới được thấy mặt. Khi còn sống anh trai người có ngày nào mà không nhắc đến người? Đáng thương hẳn lại không đợi được đến ngày này..." Không đợi nói xong liền đầm ngực lắc đầu khóc lớn lên.

Ông lão kia cũng khóc, nước mắt giàn giụa nói: "Đều là đệ đệ bất hiếu, sớm biết như thế thì đã về nhà nhận thân. Chỉ là mấy năm nay, đệ đệ nghèo túng thật không có mặt mũi đến gặp ca ca, ai dám nghĩ sai một ly đi một dặm, giờ thì đã vĩnh viễn cách biệt..."

Trong thoáng chốc Ninh Hinh viện ngập tràn tiếng khóc. Một lát sau mới nghe Nguyên thị nói: "Lão thái thái, tam lão thái gia, mọi người đừng khóc nữa. Khó khăn lắm mới nhà mới đoàn tụ, đây là chuyện vui, là ông trời thương xót nhà ta. Lão thái thái, mau mời tam lão thái gia vào nhà đi."

Lúc này Khương lão thái quân mới nhớ đến, vội vàng lau nước mắt nói: "Đúng rồi, xem ta chỉ lo khóc kia, nhanh, Lan nhi, mau đỡ Tam thúc người vào nhà..." Nói xong liền đứng sang một bên, tam lão thái gia sao dám đi trước bà. Rót cuộc vẫn là Khương lão thái thái vào nhà trước rồi tam lão thái gia mới đi vào theo.

Sau đó lại một hồi nhận thân không cần nhắc tới, kể chuyện của mỗi bên mấy năm trải qua, lại một hồi thương cảm. Cũng may Nguyên thị mau mồm mau miệng, lựa đứng dịp nói giỡn vài ba câu liền khiến cho không khí bi thương cũng giảm đi vài phần.

Trong nháy mắt đến buổi trưa, tiệc mừng được tổ chức ngay tại Phúc Thọ đường. Tam lão thái gia cùng các cháu trai dùng bữa bên ngoài, còn lão thái quân cùng các cô nương thì ở bên trong.

Dùng xong cơm trưa, Khương lão thái quân còn nói chuyện thêm một lúc với tam lão thái gia, cũng nhân tiện nói: "Người cũng đã lớn tuổi, một đường xe ngựa chắc cũng mệt rồi. Ta nghe nói trước đây người làm nghề y, giờ về nhà rồi cũng không cần vất vả lo lắng chuyện cơm áo nữa. Nếu người thích thì cứ tiếp tục nghiên cứu sách thuốc, y thuật. Nếu không thích thì ngày ngày cùng các cháu qua lại, đọc sách chơi cờ nói chuyện thiên hạ, vậy cho nhân nhả. Ta cố ý sai người chuẩn bị sân phòng cho người phía Đông Bắc bên kia, người đi xem có được không. Nếu cần thêm gì thì cũng đừng ngại ngần coi là người ngoài. Đã về đây thì đương nhiên là người một nhà. Lòng ta vẫn luôn coi người như em trai, chỉ sợ người không xem ta như tâu từ."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Khương lão thái gia

Tam lão thái gia vội vàng đứng dậy cảm ơn Khương lão thái quân, khiêm tốn nói vài câu rồi mới đi theo mấy huynh đệ Ninh Thế Lan đi Hạnh Lâm uyển. Đó là nơi Khương lão thái quân an bày cho ông. Sân trước và sau đều rất lớn, có mấy phòng như thư phòng, phòng ngủ, phòng bếp. Mọi thứ đều chuẩn bị đầy đủ, đồ đạc bài trí bên trong cũng tinh xảo thanh lịch, có thể thấy được là đã tốn nhiều công.

Tam lão thái gia trong lòng cảm kích. Ninh Thế Lan thấy Tam thúc hài lòng bèn cùng hai đệ đệ trở về báo lại Khương lão thái quân, Khương lão thái quân bèn nói: "Được rồi, cũng ngồi cả nửa ngày, chắc hẳn các người cũng mệt mỏi, đều về đi. Sau này phải thân cận với Tam thúc các người. Còn mấy đứa nhỏ nữa, Tam thúc các người không có đứa con nào, sao lại không thích đứa nhỏ chứ? Sai mấy đứa nhỏ đến hỏi thăm hẳn, để hẳn đỡ thấy cô đơn.

Tất cả mọi người đáp ứng rồi ai về nhà nấy.

Việc Tam lão thái gia trở về giống như là một viên đá nhỏ, sau khi tạo nên mấy gợn sóng thì ngày cũng quay về yên tĩnh.

Nhưng riêng có một người thì mặt ngoài bình tĩnh mà trong lòng không bình tĩnh chút nào. Đó chính là Ninh Tiêm Bích.

Đào mất đã một tháng trôi qua, Dư thị nhìn con gái mỗi ngày càng thêm trầm mặc ít nói thì trong lòng càng thấy ra lo lắng. Một ngày bà vừa nhìn Tuyên nhi bò trên đất bị bò học nói, vừa nghe Lan di nương ở bên cạnh sốt ruột nói: "Sao Tuyên nhi lại ngốc như vậy chứ? Đến giờ này mà ngay cả phụ thân mẫu thân cũng không gọi được, bằng tuổi hẳn lục cô nương đã có thể nói vài từ rồi."

Dư thị bế Tuyên nhi lên nói với Lan di nương: "Người gấp làm gì? Có mấy đứa nhỏ đến 2 tuổi cũng chỉ nói vài câu. Giờ Tuyên nhi mới lớn bao nhiêu? Người cứ sốt ruột như vậy. Thược được nói chuyện sớm thì làm gì đây? Giờ người thấy đó, cả ngày cũng chẳng nghe nó nói một tiếng, trước đây lúc cha nó về còn lú lú nói chuyện. Không biết sao bệnh một hồi lại trở thành miệng hồ lô?"

Nghe nói vậy, Lan di nương cũng nghi hoặc khẽ nói: "Đúng vậy thái thái, tỳ thiếp cũng thấy hơi không thích hợp. Trước đây tuy rằng lục cô nương cũng ôn nhu đoan trang nhưng không giống bây giờ. Hồi trước nàng cùng Tuyên nhi chơi rất vui, mấy ngày nay ngay cả Tuyên nhi cũng không khiến nàng mở miệng. Việc này ... nếu lâu dài phải nghĩ biện pháp."

Dư thị thờ dãi nói: "Có biện pháp còn chờ đến lúc này ư, người cũng biết ta không giỏi nói chuyện. Người cũng chẳng hơn ta là bao. Cũng đừng nói chúng ta, ngay cả lão gia thích nói giỡn mà người xem mấy ngày nay có làm thược được vui cười lên sao? Ôi! Đừng nói nữa, trong lòng ta như đang bị tảng đá lớn đè, không biết nặng bao nhiêu đây."

Các nàng ở trong phòng nói chuyện, nha đầu hầu hạ cũng đều ở bên trong. Lúc đi vào Ninh Tiêm Bích không chon ha hoàn giữ cửa thông báo nên nghe thấy hết những lời mẫu thân cùng Lan di nương nói. Nàng cũng đã tính toán đã đến lúc nên nhẹ nhàng đi vào khẽ nói: "Con chào mẫu thân, di nương."

Lan di nương cùng Dư thị giật mình, Lan di nương vội vàng khom người nói: "Tỳ thiếp chào lục cô nương." Nói xong đứng dậy, vụng trộm nhìn Dư thị thì thấy bà cũng hơi bối rối, dường như sợ con gái nghe thấy những lời vừa nói.

Ninh Tiêm Bích mỉm cười nói: "Mẫu thân, hôm nay con thấy hơi buồn, định đi ra ngoài cho khuây khỏa."

Dư thị đang thấy chột dạ, vừa nghe mấy lời này vội vàng cười đồng ý: "Được, ta cũng không có chuyện gì làm nên đi dạo vườn cùng Thược Được vậy. Con thích nhất là hoa trong vườn mà, chỉ tiếc lúc này không phải mùa thược được nở hoa không thì rất đẹp đấy."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Con định đi một mình thôi, mẫu thân và di nương chăm sóc đệ đệ đi." Nói xong lại nghe Dư thị nói: "Sao vậy được? Lần trước con đã bệnh nặng một hồi, chẳng lẽ giờ lại muốn bệnh lại nữa? Ôi trời ơi, Thược Được con đừng dọa nương, nương thật sợ rồi."

Ninh Tiêm Bích lắc đầu, ánh mắt kiên định, khẽ nói: "Mẫu thân yên tâm, có Hải Đường và Liễu mẹ đi cùng, nhất định không có chuyện gì đâu. Nếu mẫu thân thật sự không yên tâm, con không đi ra ngoài nữa."

"Thôi, không... Không cần, con ra ngoài đi, có Hải Đường và Liễu mẹ đi cùng, ta cũng không có gì không yên tâm." Dư thị nghe con gái nói, trong lòng lại giật mình, dẫu sao đi ra ngoài thư giãn còn hơn cứ ở trong phòng ngậm ngốc. Cả tháng qua hiếm khi thược được có tâm tình này.

Vì thế Ninh Tiêm Bích liền dùng một tháng gần như sinh hoạt khép kín để đổi lấy những bước đầu tiên trong cuộc sống mới của nàng.

"Cô nương, bên kia là Hạnh Lâm uyển, chúng ta đi vào trong vườn thì phải đi phía bên này." Liễu mẹ đi sau Ninh Tiêm Bích, ôn tồn khuyên bảo. Sau khi cô nương bị bệnh khỏi thì tính tình càng trở nên khác lạ, giờ bà cũng không dám làm trái lời cô chủ nhỏ.

"Hạnh Lâm uyển ư? Là nơi tam gia gia ở sao?" Ninh Tiêm Bích nghiêng đầu, giả như không biết hỏi lại, trong lòng lại âm thầm buồn cười nghĩ: "bỏ cô nương chính là muốn đi tới đó, chỗ khác chân ta còn lười đi đấy".

"Đúng vậy, chính là nơi ở của tam lão thái gia." Liễu mẹ nói xong thì thấy cô nương nhà mình định đi tới đó, vừa đi vừa hồn nhiên nói: "Cũng được, hôm nay chúng ta đến viện tam gia gia chơi một chút, không phải phụ thân nói tam gia gia hành nghề y sao? Không biết trong viện của ông có trồng được liệu hay không?."

"Ôi cô nương của ta, tam lão thái gia mới đến một tháng, làm gì đã có thể trồng được liệu? Dù có trồng thì bây giờ cũng chưa lớn đâu."

Liêu mẹ định đi tới ngăn cản Ninh Tiêm Bích thì nghe Hải Đường cười nói: "Mẹ, không sao đâu, nếu cô nương muốn đi xem thì để cô nương đi. Ngày đó lão thái thái còn nói để con cháu đi lại chỗ tam lão thái gia mà. Có điều không nghĩ cũng biết, đại phòng và chi thứ hai khôn khéo như vậy thì ai thêm tới đây thăm hỏi cuộc sống của tam lão thái gia? Nếu cô nương chúng ta thích thì cứ để nàng đi."

Liêu mẹ nói không lại đành phải trừng mắt lườm Hải Đường, giận dữ nói: "Người còn dám lửa cháy đổ thêm dầu, xem ta về nói cho thái thái biết."

Hải Đường hì hì cười nói: "Mẹ, dù có nói cho thái thái ta cũng không sợ, thái thái rất tốt, sẽ không phạt ta đâu."

Nói chuyện một lát đã đi đến gần Hạnh Lâm uyển. Chỉ thấy hai cánh cửa mở ra, ông lão tóc bạc mới gặp thán trước đang cúi húi làm gì đó trong viện. Nghe tiếng người nói bên ngoài ông đứng thẳng dậy, hơi ngạc nhiên nhìn về phía này.

Vì thế Ninh Tiêm Bích bước vào, nghiêng đầu đánh giá một lát, mới ngọt ngào cười nói: "Con biết, ông là tam gia gia, mấy ngày trước con đã gặp ông."

"Ồ, bé gái nhỏ này là con ai vậy? Nhìn cũng thấy quen quen." Tam lão thái gia thấy một bé gái xinh xắn như phấn điều ngọc mài, trong lòng cũng rất vui. Hồi trẻ ông cũng có vợ con nhưng sau khi vợ mất, lại không dạy dỗ nghiêm khắc con mà quá cưng chiều làm cho con không học vấn không nghề nghiệp, suốt ngày lang thang kết bạn với bọn du đàng, cuối cùng đánh nhau với người ta ở chợ, bị thương mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bước sinh hoạt mới

edit: thanhhuong

Tam lão thái gia bởi vì này sự kiện, thập phần đau lòng, từ nay về sau sau liền sống một thân một mình phiêu bạc, chỉ là nguyên bản còn không thấy thế nào, hai năm nay lại là thấy có chút cô tịch, thấy hải tử, nhìn không được thích, muốn vui đùa, chỉ tiếc, về sau này, nam hải nhi khởi điểm còn đến chơi mấy bận, hơn mười ngày sau, một người cũng không thấy được.

Tam lão thái gia tại giang hồ phiêu bạc hơn phân nửa cả đời, có thể không biết nhân tình âm lạnh sao? Nếu không phải Ninh Thế Lan phát hiện hấn, tẩu tử lại nhất định phải khiến hấn trở về nhận tổ quy tông, hấn thật đúng là không muốn tại đây chết già. Nay đang nghĩ tới như thế nào trước ứng phó mấy tháng sau đó đi ra ngoài tiếp tục phiêu bạt làm nghề y đâu, lại không ngờ lại có một nữ oa oa tìm đến.

"Hồi tam lão thái gia, đây là tam phòng lục cô nương." Liêu ma ma ở bên cạnh phúc phúc thân, lại bị Ninh Tiêm Bích liếc mắt một cái, nghe nàng nhỏ giọng nói: "Ta sẽ tự nói với tam gia gia, không cần mẹ giúp ta."

Liêu ma ma dở khóc dở cười, tam lão thái gia Ninh Đức vinh lại ha ha nở nụ cười, đây là danh tự sau khi hấn nhận tổ quy tông sửa lại. Lại thấy ninh Tiêm Bích nhìn được liệu, hiếu kỳ hỏi: "Tam gia gia, này đó đều là cái gì a? Phụ thân nói người ở bên ngoài là làm nghề y, kia mấy thứ này, đều là dược liệu?"

"Ồi, tiểu Nữ Oa nhi thật thông minh." Ninh Đức vinh nhân tình sáng lên, xoa râu ha ha cười nói: "Đúng vậy, này đó đều là tam gia gia trồng trong vườn, cùng một số nơi hoang vu trồng được liệu, như thế nào? Ngô... Ác..."

"Tam gia gia kêu ta là Thược Dược đi."

Ninh Tiêm Bích nhu thuận nói, chỉ thấy Ninh Đức vinh vỗ đùi, ha ha cười nói: "Hảo thông minh, Thược Dược thật sự là thông minh lanh lợi. Ân, Thược Dược tên này hảo a, vừa diễm lệ, còn có thể làm thuốc, có thể nói toàn thân đều là bảo. Tam gia gia thấy, trong vườn này cũng không ít thược dược đâu."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Đúng vậy, đợi đến sang năm mùa xuân, thược dược nở hoa rồi, ta giúp tam gia gia hái xuống, làm thành dược được không ah?"

Đồng ngôn vô kỵ, Ninh Đức vinh cười ha ha, lắc đầu nói: "Thược dược tuy có thể làm dược, nhưng không phải dùng Hoa làm thuốc, mà là rễ cây của nó..."

Vừa nói, Ninh Tiêm Bích đã muốn nhắc đôi chân ngắn đi vào phòng chế dược liệu, nhẹ giọng nói: "Ác, nếu rễ cây có thể làm dược, ta đây liền đi đem rễ thược dược đều đào ra, đưa cho tam gia gia làm dược liệu."

"Ai nha, cũng không dám như vậy làm, làm như vậy, lão trồng vườn đuổi giết tam gia gia cũng nên."

Ninh Đức vinh vội vàng giương hai tay liên tục lắc lư, tựa hồ chân sợ Ninh Tiêm Bích một xúc động, chạy đến trong vườn đem rễ thược dược đào ra, phải biết, chỗ đó nhưng không ít thược dược hiếm có, nếu thật sự là này tiểu Nữ Oa nhi vì lấy dược liệu cho mình liền đào rễ Thược dược, sợ là muốn chọc giận lão trồng vườn chết đi.

Lão trông vườn này chính là người coi hoa chính ở phủ bá tước, vì Ninh Đức Vinh mấy ngày nay không có việc gì làm, tìm kiếm được liệu trong vườn, bởi vậy hai lão già liền quen thuộc, hàng ngày ngồi uống trà cùng nhau, tán gẫu, ngẫu nhiên hạ bàn cờ. Lúc đầu lão coi vườn đối với tam lão thái gia còn chút kính sợ, nhưng bàn cờ hạ xuống, hai lão già không phân cao thấp, không ai nể ai, cứ thế, tôn ti lạng lẽ bị phá vỡ

Lúc này, Liễu ma ma cùng Hải Đường tròn mắt, há hốc mồm nhìn, một tháng này không thể nói chuyện, càng không thể chọc cười lục cô nương, giờ trước mặt vị tam thái gia này, tràn đầy vui sướng, tươi cười, gio lên một cảnh được liệu, lại quần quýt bên tam lão thái gia hỏi hần đây là cái gì, kia là cái gì, dung để làm gì? Điều này làm hai người khiếp sợ, mồ hôi lạnh đều đổ xuống, tiểu cô nãi nãi ah..." Ngươi làm sao vậy? Trong phủ người quen biết người, người đều cho người ta vẻ mặt giống như thiếu người tiền, nay đối với lão già này, lại cười vui vẻ đến vậy... Đây... Điều này làm cho lão nô tỳ còn mất mũi nào ah? Chúng ta dù sao cũng đã hầu hạ người bốn năm đấy.

Các nàng ở trong lòng đều gào lên, trong lòng Ninh Tiêm Bích cũng dùng sức tròn trắn mắt, nghĩ rằng, ta đã hiểu tâm tình của Conan a, này trở thành tiểu hải tử thật sự là chịu không nổi. Ta mà không biết cái kia là xa tiên thảo sao? Ta bao nhiêu năm trước còn thường xuyên đi dã ngoại lấy nó a a a; còn có cái kia cây bồ công anh, không phải là bà bà đỉnh? Tam gia gia người sao lại giảng chi tiết như vậy? Ngay cả khi nó nở hoa đều nói, ta không biết nó thời gian nở hoa sao? đến mùa xuân, đào hoa, Hạnh Hoa còn không có nó, dã ngoại đều là xem hoa đây chẳng phải là hoa Diệp tử sao?

Ninh Đức Vinh giờ lên một gốc cây khỏ đỉnh bắt đầu giảng giải, Ninh Tiêm Bích đã muốn cười đến rách khoe miệng. Nhưng là vì những bước đầu tiên của chính mình, vì tương lai, nàng vẫn nhẫn nhịn xuống.

Cuối cùng ánh mặt trời đã khuất núi, Ninh Đức Vinh dù sao cũng là mới tìm kiếm tại vườn cùng một góc hậu viện hoang phế, vì thế được liệu vẫn là rất ít, dù vậy, Ninh Tiêm Bích cũng hiểu được chính mình đã muốn biến thành Ninja rồi.

Một bên Liễu ma ma cùng Hải Đường mắt thấy được liệu đều giảng giải xong, trong lòng cũng rất cảm phục, nghĩ rằng vị này lão thái gia thật sự là rất không giống bình thường, ở phủ bá tước cũng có thể tìm nhiều được liệu như vậy. Lại nói tiếp, hần không phải thật giả lẫn lộn đi? Như là bà bà đỉnh này là rau dại, chúng ta đều là nhô bó, sao đến tay hần nơi này liền biến thành được liệu?

Nhưng các nàng là nô bộc, tự nhiên sẽ không làm tam lão thái gia không xuống đài được, bởi vậy liền đành phải tiến lên cười nói: "Cô nương, mặt trời đều đã xuống núi, chúng ta khả cần phải trở về, không thì thái thái nhất định phải lo lắng, lão gia cũng sắp trở lại."

Ninh Tiêm Bích đứng lên, có chút lưu luyến không rời nhìn được liệu, ngửa đầu đối tam lão thái gia nói: "Tam gia gia, ngày mai ta còn có thể lại đây không? Ta thích nghe người nói việc này."

"Hào hào hào, Thục Dục nghĩ đến, tùy thời đều có thể đến." Ninh Đức Vinh hoàn toàn không nghĩ tới chính mình tại trong phủ còn có thể gặp được một hải tử thích thú tri thức y dược, tuy rằng là Nữ Oa nhi, nhưng lấy tình cảnh hiện tại của hần mà nói, có thể có tiểu tri kỷ như đã tốt rồi, nơi nào còn có thể để ý là nam oa hay Nữ Oa.

Liêu ma ma liền thấy trái tim "Lộp bộp" nhảy dựng, chỉ là trước mặt chủ tử, chung quy không dám nói cái gì.

Đợi đến khi vừa ra Hạnh Lâm uyển, nàng liền đối với Ninh Tiêm Bích nói: "Lục cô nương, mai chúng ta đừng đến, ngài là nữ hải nhi, nữ hải nhi muốn tôn quý, chúng ta nên học nữ hồng, lớn hơn một chút, học viết, đọc sách, cầm kỳ thư họa cũng đều là rất tốt, học được liệu gì đó, ngài học được nhưng không có dùng, chẳng lẽ còn muốn đi phổ làm nghề y, bán dược?"

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Răn dạy

Edit: thanhhuong

Ninh Tiêm Bích ngoài miệng chưa nói cái gì, trong lòng lại âm thầm cười lạnh: Nghĩ rằng đọc sách viết tự, châm Chúc Nữ hồng, cầm kỳ thư họa, thì tính sao? Đòi trước ta chẳng lẽ không tinh thông này đó? Cuối cùng đòi lấy cái gì? Đòi này, đừng mơ tưởng khiến ta còn dựa theo các người, làm ta thay đổi suy nghĩ.

Bất quá loại này nói tự nhiên không thể đồng Liễu ma ma cùng Hải Đường nói. Một đường trở lại tam phòng "Bạch Thục viện", chỉ thấy vài cái nha đầu đều chào đón nói: "Người đi nơi nào vậy? Thái thái gấp đến độ không có cách nào khác, phải người tìm khắp nơi, ngay cả lão thái thái đều kinh động, Liễu ma ma cũng không sai Hải Đường trở về nói một tiếng, nhìn xem, bây giờ là lúc nào?"

Liêu ma ma cũng biết chính mình là sơ sót. Về mặt xấu hổ vào phòng, đang muốn cấp Dur thị thỉnh tội, liền nghe Ninh Tiêm Bích cười khanh khách nói: "Mẫu thân đừng trách mắng ma ma, là tại ta đến Hạnh Lâm uyển cao hứng, tam gia gia biết rất nhiều được liệu, ngay cả Liễu ma ma cùng Hải Đường đều nghe mê mẩn, cho nên chúng ta đều quên thời gian."

Liêu ma ma tròn mắt há hốc mồm mà nhìn vị tiểu chủ tử cười đến thoải mái, nghĩ rằng ta... Ta không có a, ta là xem cô nương người thích này được liệu mới có thể ngồi đó a, ta không phải vì chút tri thức dược vật do tam lão thái gia giảng giải, cô nương người cũng không thể oan uổng lão nô a.

Dur thị đang cùng Lan di nương nói chuyện, trên bàn thả mấy khối vải dệt, thấy các nàng tiến vào, liền đứng lên đi qua, mảy hơi mảy cau, rõ ràng có thể thấy được không hề giận: Cũng là, khuê nữ bán buổi chiều liền đi ra ngoài, nay lại là mặt trời chiều ngã về tây mới trở về, chính mình phải ra vài người đi tìm, ngay cả lão thái thái đều kinh động, chính mình bị dọa thì cũng thôi, mấu chốt là để người ta nói ra bên ngoài, nói nữ nhi nhà mình không tốt

Ai ngờ còn không chờ nói chuyện, Ninh Tiêm Bích đã cười nói đứng lên. Đây hơn một tháng, Dur thị liền không thấy nữ nhi có thời điểm vui vẻ như vậy, cũng đừng nói đây một tháng, từ khi sinh nàng sinh ra, cũng không gặp cười đến sáng lạn như vậy a, nhân cảm thấy không khỏi đều hồ hồ, nhìn mắt Liêu ma ma nói: "Cái gì cái gì? Hạnh lâm uyển? Kia không phải thân tam lão thái gia sao? Cô nương như thế nào chạy tới chỗ đó?"

Liêu ma ma trong lòng cũng buồn bực, ngoài miệng cũng không đến mức không giúp Ninh Tiêm Bích che lấp, cười nói: "Lục cô nương thuần hiếu, lão nô mang nàng hướng vườn đi, vừa mới thấy Hạnh Lâm uyển phía Đông Bắc, liền muốn đi chào tam lão thái gia thỉnh an, lão nô cũng không hảo ngăn trở, nói như thế nào cũng là một mảnh hiếu tâm của cô nương."

Lan di nương cười nói: "Đây hạnh lâm uyển là tại cửa thứ hai, vườn lại ở phía tây bắc, sao cô nương thấy?"

Một câu khiến Liêu ma ma cũng nói không ra lời, nét mặt già nua đều có chút đỏ lên, lại nghe Ninh Tiêm Bích cười khanh khách nói: "Là ta thấy phòng mới, trong phủ có chuyện biến, cho nên muốn đi Hạnh Lâm uyển nhìn xem, ta thích mấy khóa hạnh thụ già chỗ đó."

Dur thị gật đầu cười nói: "Trách không được, ta liền nói người như thế nào chạy đến đi nơi đó. Chỉ là này, nhìn xem nay giờ nào? Như vậy không đúng mực, coi chừng ta nói cho cha người đánh người..."

Không đợi nói xong, liền thấy Ninh Tiêm Bích chạy lại ôm lấy đùi của nàng, hi hi cười nói: "Ta biết mẫu thân sẽ không mắng, phụ thân cũng không bởi vì này sự kiện nhỏ này đánh ta."

Thấy nàng nịnh nọt, Dur thị hừ lạnh một tiếng nói: "Không cần người thị sùng mà kiêu, cha người sẽ thu thập của người sau." Nói xong liền ngẩng đầu phân phó nha hoàn của mình nói: "Anh đào, người đi nói cho lão thái thái một tiếng, liền nói lục cô nương đi gặp tam lão thái gia, lão thái thái đừng lo lắng."

Anh đào đáp ứng một tiếng, Dur thị cúi đầu đối ninh Tiêm Bích nói: "Nghe thấy được sao? Ngay cả lão thái thái đều kinh động, người hôm nay cũng quá kỳ cục." Nói xong lại nhìn về phía Liêu ma ma nói: "Các người là người ở bên cô nương, thường ngày cũng nên cảnh giác, lúc này thì thôi, sau này còn nháo ra chuyện như vậy, ta mặc dù là không nói, cũng không có bỏ qua cho các người. Nghe rõ sao?"

Liêu ma ma cùng Hải Đường đều cùng kêu lên đáp ứng, trong lòng thập phần may mắn, biết đây chính là Dur thị, nếu là hai thái thái kia, chắc chắn không có bỏ qua cho chính mình. Ngay cả Ninh Tiêm Bích, cũng ở trong lòng le lưỡi, xem ra hôm nay là có chút quá cách, ngày sau phải chú ý chút mới được.

Lúc này Anh đào chạy tới cửa, chợt nghe tiểu nha đầu cạnh cửa nói: "Thanh Ca cô nương đến đây." Anh đào bước lên phía trước vén màn, cười nói: "Thái thái vừa phái ta đi viện lão thái thái báo tin, không thể tưởng được tỷ tỷ liền đến."

Dur thị cùng Lan di nương cũng đều bước hai bước chào đón, Thanh Ca nhìn đến ninh Tiêm Bích, trên mặt lộ ra vài phần hoan hỉ tươi cười, đối Dur thị nói: "Lão thái thái vẫn sợ, không phải lục cô nương lúc trước bị bệnh một hồi sao? Cho nên không yên lòng, nay trở về hảo, nhưng không biết đi nơi nào, sao lại về trễ đến vậy?"

Dur thị cười nói: "Đứa nhỏ này đi Hạnh Lâm uyển, cùng nàng tam gia gia nói chuyện, nghe tam lão thái gia giảng thu thập được liệu, trong lúc nhất thời nghe đến ngốc, cũng là ngowowfbeen cạnh nàng còn có phản ứng, không thì lúc này còn không biết có thể hay không trở về đâu. Ta đang muốn phạt nha đầu cùng ma ma bên người nàng, thật tốt được lão thái thái quan tâm."

Thanh Ca cười nói: "Không có gì, lục cô nương bình an hảo. Nếu như thế, ta liền trở về báo lão thái thái, cũng hảo khiến lão thái thái yên tâm." Nói xong xoay người đi.

Nơi này Dur thị không nhìn được lại giáo huấn Ninh Tiêm Bích vài câu, chợt nghe trong viện một tiếng cười truyền đến, tiếp bọn nha đầu đều cười nói: "Lão gia trở lại."

Dur thị cùng Lan di nương trên mặt đều lộ ra hoan hỉ, vội vàng nghênh đi ra ngoài, chỉ thấy Ninh Thế Bạc đầy mặt hồng quang đi tiến vào, Dur thị liền cười nói: "Gia đây là uống rượu? Chuyện gì cao hứng như vậy?"

Ninh thế bạc cười nói: "Giữa trưa gặp vài cái tri kỷ, nhất thời cao hứng, uống có chút nhiều, lúc này đã muốn tốt hơn rồi, buổi chiều lại cùng ở chỗ ngủ thế huynh nằm một lát, chờ tỉnh tỉnh rượu." Vừa nói, liền đi tới ghé dựa trung ngồi xuống, ha ha cười nói: "Biết hôm nay giữa trưa gặp được ai không?"

Dur thị cười nói: "Thiếp thân lại không phải Thiên Lý Nhân Thuận Phong Nhi, nơi nào có thể biết được?" Nói xong liền nghe Ninh Thế Bạc ha ha cười nói: "Tề trọng chi tiên sinh, đại nho đương thời a, nếu không phải ngũ thế huynh, hôm nay ta cũng khó thấy mặt lão nhân gia, học văn Chân Chân là hảo, chúng ta thường ngày tự xưng là tài học chính là không sai, ai ngờ hôm nay nghe xong nhân gia giải thích, mới biết được ta thật sự là ếch ngồi đáy giếng."

Dur thị cười nói: "Đại nho đương thời cái gì, ta cùng muội muội là không biết, gia cũng không cần trước mặt chúng ta khoe khoang. Ngược lại là nên trở về, nhanh chóng quản người nữ nhi người mới được, vô pháp vô thiên, hôm nay ở bên ngoài dạo chơi hết một ngày đâu."

Ninh Thế Bạc trừng mắt, thấy Ninh Tiêm Bích cùng Tuyên nhi cùng một chỗ, liền đứng lên, đi đến hai cái tiểu hài nhi trước mặt, trước đem nữ nhi ôm lại nhìn xem, gặp Ninh Tiêm Bích trên mặt tràn đầy tươi cười, hi hi cười nói: "Nữ nhi buổi chiều đi chỗ tam gia gia, trong viện hẳn có hơn mười chủng được liệu, thật hay nhi."

Chương 11: Duy trì

Edit: Thanhfuong

Ninh Thế Bạc "Cáp" một tiếng cười, đứng dậy đối Dư thị nói: "Sao còn bảo ta quản giáo nữ nhi? Thời gian dài bao lâu? Thước Dực khuôn mặt nhỏ nhắn, không dễ dàng mở mặt, hắc! Bảo bối nữ nhi, người thích cái gì liền làm đi, có phụ thân đây. Chỉ cần không phải làm gì thương thiên hại lý là được, hiểu chưa?"

Ninh Tiêm Bích nhếch môi cười đến vô cùng sáng lạn, so với phụ thân đời trước, Ninh Thế Bạc như hiện nay là hảo ba ba, hẳn có lẽ không xem như nam nhân thành công, tại gia tộc cũng không có cái gì địa vị, nhưng mà hẳn lại là phụ thân tốt nhất trên đời, mặc dù có thể có thiếp, nhưng lấy hoàn cảnh cổ đại này mà nói, cũng miễn cưỡng có thể xem như một tuyệt thế hảo nam nhân.

Vì thế liền ôm cổ Ninh Thế Bạc làm nũng. Ở đây Dư thị nhìn Lan di nương nói: "Ta còn trông cậy vào hẳn quản giáo nữ nhi, nhìn một cái nhìn một cái, này so chúng ta còn sùng hài tử hơn, thật sự là sâu chết người, người đều nói nghiêm phụ tử mẫu, chẳng lẽ tại tam phòng chúng ta, ngược trở lại? Nghiêm mẫu tử phụ? Này nói ra đi cũng không giống nói a."

Lan di nương cười nói: "Thái thái còn nói lão gia, ngài chính mình làm được nghiêm mẫu? Nói đến cùng, lão gia cùng thái thái và tỳ thiếp đều là một giống nhau, chúng ta cũng không cầu khác, bọn nhỏ bình an, cần gì quản giáo thật chặt?"

Dư thị cười nói: "Hảo, có lão gia sùng còn chưa đủ, người cũng tại bên cạnh hát đệm..." Không đợi nói xong, chợt nghe bên ngoài tiểu nha đầu nhóm lại nói: "Xuân hạnh tỳ tỳ đến đây."

Dư thị kinh ngạc nói: "Đây lại là cái gì sự gì? Hôm nay các cô nương trong phòng lão thái thái lại tới đây."

Vừa nói, cũng bước hai bước ra bên ngoài, chỉ thấy nhị đẳng nha hoàn của Khương lão thái quân Xuân Hạnh đi vào đến, tiền kiến qua Ninh Thế Bạc cùng Dư thị, mỉm môi cười nói: "Lão thái thái nghe nói lục cô nương đi tam lão thái gia chơi đến tối, thập phần cao hứng, chỉ nói tam lão thái gia cảnh đêm tịch mịch, nếu là hợp ý, để lục cô nương nhiều đi thêm mấy chuyện, cũng khiến tam lão thái gia có chút an ủi."

Dư thị nghe nói lão thái quân cao hứng, trong lòng cũng hoan hỉ đứng lên, vội vàng đáp ứng, nơi này Xuân Hạnh liền rời đi. Ninh Thế Bạc ở một bên cười nói: "Nhìn xem, lại một người tới hát đệm, Thước Dực nghe thấy sao? Từ nay về sau có lão thái thái cho người chỗ dựa đâu, chính là người nương, cũng không dám răn dạy người."

Dư thị tức giận đến cắn răng nói: "Gia còn túng năng, càng muốn vô pháp vô thiên." Vừa nói, liền đối với ninh Tiêm Bích nói: "Hảo, còn muốn để cha người ôm bao lâu? Mau xuống dưới, đem quần áo đổi, nguyên một ngày dơ quá rồi, chúng ta cũng nên đi Ninh Hình viện thỉnh an."

Ninh Tiêm Bích cười theo Ninh Thế Bạc trên người xuống dưới, hồi ốc đổi xiêm y, cùng Dư thị hướng Ninh Hình viện mà đi.

Còn chưa ăn cơm chiều, ba tức phụ mang theo nhị nữ đều đến trước mặt Khương lão thái quân hầu hạ, vài cái nam hài tử ghé vào cùng nhau không biết nhỏ giọng nói cái gì, nữ hài nhi nhóm cũng đều trước mặt Khương lão thái quân lúi rúi nói giỡn.

Ninh Tiêm Bích đứng ở bọn tỳ muội phía sau, chợt thấy Khương lão thái quân từ ái nhìn mình, ôn nhu nói: "Lục nha đầu đến ngồi bên cạnh ta."

Trừ Tiêm Nguyệt Ninh Tiêm La, Ninh Tinh Xảo chờ đều có chút nghi hoặc quay đầu lại, thường ngày các nàng tại trước mặt lão thái quân mặt hầu hạ, lúc nào còn có thể đến phiên tiểu muội muội? Bởi vậy đều thấy có chút ngạc nhiên.

Ninh Tiêm Bích hơi hơi cúi đầu đi đến trước mặt Khương lão thái quân, lão thái thái liền cầm tay nàng đến trước mặt mình ngồi xuống, một bên cười nói: "Nghe nói người đi hạnh lâm uyển? Như thế nào? Người thích nghe tam gia gia nói chuyện?"

"Uh, tam gia gia rất lợi hại, được liệu đều là trong vườn chúng ta tìm được, Thước Dực thích cùng tam gia gia nói chuyện." Ninh Tiêm Bích ngẩng đầu, thập phần nhu thuận nói.

"Hảo hảo hảo..." Khương lão thái quân trên mặt tươi cười càng hòa ái, lôi kéo tay ninh Tiêm Bích cảm thán nói: "tam gia gia là người cơ khổ, lục nha đầu nếu thích, liền đi thêm mấy chuyện, bồi hẳn trò chuyện."

Ninh Tiêm Bích đáp ứng xuống dưới, trong lòng thập phần nhảy nhót, chợt thấy Khương lão thái quân lại đem ánh mắt đầu hướng Dư thị, trầm ngâm nói: "Tuyên nhi nay đã biết đi chưa?" Nghe Dư thị trả lời nói đã muốn đi loạn, nàng liền cười nói: "Nếu như thế, buổi sáng mang hẳn và di nương đến cho ta xem xem."

Dư thị đầu tiên là sửng sốt, tiếp liền thập phần vui sướng, cảm ơn thay Lan di nương tạ qua lão thái quân.

Nơi này Nguyên thị trên mặt liền có chút khó coi: Đây trong phủ nam hải nhi bình thường đều là hai tuổi mới đưa đến trước mặt Lão thái thái, như Tuyên nhi, mới có 1 tuổi, nếu lập quy củ, vẫn cần phải để ý

Khúc phu nhân mặt vẫn thể hiện sự thản nhiên, trong ba phòng, nàng là người duy nhất có lệnh phong, cho thấy có một loại tài trí hơn người, một cảm giác về sự ưu việt, nên cũng không đem chi thứ hai Nguyên thị tranh quyền để vào mắt, nếu là ngay cả việc này cũng so đo lời nói, chính mình liền mất thân phận. Dù sao trong tay nàng tiếp tục quản người trong phủ sự, Nguyên thị một chút không thể so, huống chi trọng phu nàng thường ngày kiểm tiền cũng nhiều, hai phu thê đều có tiền riêng nên càng không đem chi thứ hai tam phòng đặt ở trong mắt.

Dur thị tất nhiên là vui sướng, hầu hạ Khương lão thái quân cùng nữ hải nhi dùng xong bữa tối, nàng đang muốn mang theo ninh Tiêm Bích trở về, liền nghe Khương lão thái quân đối Khúc phu nhân nói: "Các cô nương chậm rãi cũng lớn, bên người quá ít cũng không tốt, sáng mai người phải người tiếp tục chọn tiểu nha đầu mua vài người, đưa cho các nàng mỗi người hai người."

Khúc phu nhân đáp ứng, không khỏi cũng nhìn ninh Tiêm Bích liếc mắt một cái, mọi người lui.

Hồi ốc sau, Dur thị liền nói Lan di nương ngày mai kêu nàng mang Tuyên nhi đi đến phòng Khương lão thái quân lập quy củ sự, việc này làm Lan di nương hoan hỉ hơi kém khóc. Nàng từ thông phòng rồi di nương, nói đến cùng bất quá là tiện thiếp mà thôi, nói như vậy, Dur thị mang theo Tuyên nhi đi lập quy củ mới là lẽ phải, nay lão thái thái còn tiện thể gọi nàng, này thật đúng là thiên đại chi hi. Người lại tạ ơn Dur thị hết lần này đến lần khác.

Dur thị liền cười nói: "Nhìn người hoan hỉ như vậy nhi, tạ ta làm cái gì? Người ngày thường lý bốn phận thành thật, lão thái thái vừa mắt. Hai phòng kia, bên ngoài nhìn hảo, kỳ thật nào có một chút việc? Không phải đại thái thái lợi hại, còn không biết nháo đến cái dạng gì nhi. Lão thái thái đây là cố ý coi trọng người, cho người đến tạ mặt, người tạ ta làm cái gì?"

Lan di nương mang theo nước mắt nhi cười nói: "Tuy nói như vậy, cũng là thái thái nhân hậu từ thiện, đãi tỷ thiếp hảo, tỷ thiếp mới có hôm nay. Thái thái đãi tỷ thiếp hảo, tỷ thiếp trong lòng đều nhớ kỹ, chỉ là thân phận ti tiện, khắp nơi đều phải thái thái quan tâm, lại không thể báo đáp một hai, chỉ có cầu Tuyên nhi trưởng thành có thể hiểu chuyện nhi, hảo hảo hầu hạ thái thái, không uổng công thái thái đãi tỷ thiếp cùng nhi tình phân."

Hai người đang nói, Ninh Thế Bạc tại ghé dựa trung liền cười nói: "Làm cái gì vậy? Còn sợ đại ca Nhị ca xem ta thực thuận mắt có phải hay không? Nhục làm cho bọn họ biết ta thể thiếp hòa hợp, không biết muốn như thế nào cần răng đâu, cầu hai vị phu nhân thay vì phu suy nghĩ một chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Quang âm

Edit : thanhfuong

Một câu nói Dur thị cùng Lan di nương đều nhìn không được nở nụ cười, lúc này nha hoàn mang lên cơm đến, phu thê ngồi đối diện ăn cơm, Lan di nương thì tại bàn thấp, kiểm mấy thứ đồ ăn, nàng ngồi ở ghế con ăn. Bọn nha hoàn thì tại bên cạnh hầu hạ.

Cơm nước xong còn nói hồi nhàn thoại, người một nhà phùng phần mình nghỉ ngơi, không đề cập tới.

Ngày hôm sau, Ninh Tiêm Bích sớm đứng lên, cùng Dur thị cùng đi cấp Khương lão thái quân thỉnh an, tiếp bẩm báo Dur thị, liền hướng tam lão thái gia bên này. Lần này lại là học Dược liệu, thật sự là bởi vì hơn mười dạng, hôm qua đã muốn nói thông thấu. Ninh Đức vinh đang xem sách thuốc, gặp ninh Tiêm Bích thông minh lanh lợi, liền cười nói: "Đến đến đến, hôm nay gia gia dạy người học, ngô, chúng ta là từ Tam Tự kinh hay là thiên tự văn bắt đầu đây?"

Ninh Tiêm Bích thân mình hoảng lên một cái, nước mắt hơi kém liền lăn ra hốc mắt, nhìn Ninh Đức vinh xoay người tại giá sách thượng tìm Tam Tự kinh, nàng ở trong lòng lấy đầu đập tường, lớn tiếng tru lên "Khiến ta chết đi".

Xuân đi thu đến, trông nháy mắt, ba năm liền là vội vàng mà qua.

Ba năm nay, Ninh Tiêm Bích cơ hồ mỗi ngày đều hướng hạnh lâm uyển đi, cùng Ninh Đức vinh tự đọc sách, nhận mặt các dược liệu thông thường, nhận một ít huyết đạo, học tập một chút y thuật.

Nguyên bản Ninh Đức vinh nghĩ ở trong này trụ mấy tháng, ứng phó trường tẩu quan tâm, liền xuất môn chung quanh làm nghề y đi, lại không ngờ có tiểu nha đầu Ninh Tiêm Bích, khiến lão nhân gia thích, tự nhiên cũng liền đem tâm tình đi ra ngoài làm nghề y nhặt rất nhiều.

Ninh Tiêm Bích mỗi ngày cùng Ninh Đức Vinh, Khương lão thái quân cũng là hoan hỉ, như vậy ngược lại là kéo gần lại số khổ Tam đệ cùng bá tước phủ khoảng cách.

Nhìn lão thái quân thích, nguyên bản vài cái nam hải nhi cùng nữ hải nhi khác cũng qua mấy chuyến, nhưng các nàng đều không phải là thật tâm muốn

cùng vị này tam gia gia thân cận, lại nơi nào có thể nghe được đi vào này y Dược tri thức? Ninh Đức Vinh trong lòng cũng rõ ràng, chỉ trên mặt không hiện ra, cười ha hả ứng đối, cùng các nàng nói tác dụng chút trường châm đoán châm, nói chút dược tính Dược liệu, bọn nhỏ nào bình tĩnh nghe này? Không đến vài ngày, liền không bao giờ đến đây.

Như thế này một lão một tiểu ngược lại là được thanh tịnh. Mắt thấy qua năm liền đầu xuân, Ninh Tiêm Bích cũng đã bảy tuổi, Ninh Đức vinh nhìn nàng thật sự là tại y Dược phương diện có thiên phú, liền hoan hoan hi hi nói: "Đợi đến đầu xuân, vạn vật sống lại, tam gia gia mang theo Thược Dược đi dã ngoại đại sơn thượng hái thuốc, nhìn xem người có thể hái vài loại trở về? Đến thời điểm đó chúng ta thi đấu, như thế nào?"

Ninh Tiêm Bích vừa nghe nói có thể đi ra ngoài, không khỏi sung sướng, không đợi rơi xuống, liền thấy nét mặt già nua của Liêu ma ma, thế này mới phát hiện chính mình thật sự là đắc ý. Dưới vòng hình, không khỏi vội vàng thè lưỡi, Ninh Đức vinh cũng hướng nàng làm mặt quỷ, gia tôn hai cái đồng loạt hắc hắc nở nụ cười.

Một ngày này theo hạnh lâm uyển trở về, Liêu ma ma liền đến bên người Dư thị, tận trung báo cáo nói: "Thái thái, cũng không phải là lão nô sau lưng nói tam lão thái gia không phải, này... Này nay lục cô nương dần dần lớn, nói lý lẽ liền nên ít hướng hạnh lâm uyển đi, cũng nên học châm Chử Nữ hồng, tam lão thái gia lại nói, yếu đầu xuân mang lục cô nương đi bên ngoài hái thuốc đâu."

Dư thị nhú nhú mày, trầm giọng hỏi: "Kia cô nương nói như thế nào?"

Liêu ma ma cười nói: "Cô nương còn có thể nói như thế nào? Đều mừng rỡ hứng khởi cao đến đây. Chỉ là lão nô thấy này thật sự là có chút không ổn, cho nên không thể không đến cùng thái thái nói một tiếng."

Dư thị thờ dài nói: "Người cùng ta nói có ích lợi gì? Người xem xem ta có thể hay không làm chủ Thược Dược? Bên này gia sủng, bên kia lão thái thái quen, ta nay liền tính không để nàng đi, nàng nghe lời a."

Liêu ma ma cũng biết này tình huống, chỉ là như vậy đại sự tình, nàng là tuyệt không dám tùy ý tam lão thái gia cùng lục cô nương uống vì, nay vừa nói cho Dư thị, mặc dù chính mình không thể ngăn cản, cũng là không làm buộc lại.

Tuy nghĩ như vậy, chỉ là vừa nghĩ đến cô nương cứ thế đi, tất nhiên cho thanh danh có tổn hại, trong lòng bất an đứng lên, liền nhỏ giọng nói: "Tuy nói thái thái nói chuyện cô nương không hẳn nghe, nhưng lão thái thái vẫn là hiểu được người, thái thái đem chuyện này bẩm báo, hãy xem lão thái thái như thế nào định đoạt, thái thái không phải an lòng?"

Dư thị nghĩ nghĩ, không khỏi gật đầu cười nói: "Đúng là như vậy, lão thái thái hiểu lý lẽ, tuy rằng thích Thược Dược thân cận tam lão thái gia, nhưng này ra ngoài chỉ sự cũng không phải là như vậy dễ dàng liền có thể đáp ứng, ngày mai ta cùng nàng nói."

Nhân thương nghị đã định, ngày thứ hai, liền cùng Ninh Tiêm Bích sớm đi vào Phúc Thọ đường, đúng lúc Oanh ca theo trong phòng đi ra, vừa nhìn thấy các nàng, liền cười nói: "Yêu, hôm nay tam thái cùng lục cô nương tới sớm như vậy." Một bên hỏi đầu phân phó tiểu nha đầu kéo màn.

Khương lão thái quân cũng là vừa mới rửa mặt chải đầu hoàn, nghe nói con dâu cùng tôn nữ lại đây, không khỏi có chút kỳ quái, cùng bên cạnh Triệu ma ma cười nói: "Này tất nhiên là có sự nhi, không thì chưa có tới sớm như vậy." Nói xong Xuân Hạnh cùng triệu ma ma bận rộn đưa nàng ra nội thất, bên ngoài ốc La Hán trên giường ngồi xuống, thấy Dư thị cùng ninh Tiêm Bích theo bình phong sau chuyển đi ra, cung kính hành lễ thỉnh an.

Khương lão thái quân cười nói: "Tục ngữ nói, vô lợi không dậy sớm, các người hai cái đến sớm như vậy, suốt nửa liền đem ta lão bà từ ra khỏi ổ chăn, ngược lại là vì sự tình gì a?"

Một câu nói Dư thị trên mặt đỏ bừng, nhìn thoáng qua bên cạnh nữ nhi, hảo sau một lúc lâu, mới nhỏ giọng nói: "Con dâu là có một sự kiện nghĩ đến xin chỉ thị lão thái thái, nay Thược Dược cùng lão thái gia tập viết đọc sách, con dâu trong lòng thật là cảm kích, bất quá... Nghe nói đầu xuân sau lão thái gia muốn dẫn Thược Dược cùng đi bên ngoài hái thuốc, này... Con dâu không dám chuyên quyền, bởi vậy riêng đến xin chỉ thị lão thái thái."

Khương lão thái quân nhú nhú mày, nhẹ giọng nói: "Thật không? Hẳn muốn dẫn Thược Dược đi hái thuốc? Ai! Rốt cuộc là từ tiểu nhi không tại trong phủ ngọc quá, lại tuổi này, quyết định thật sự hồ đồ..." Không đợi nói xong, liền gặp Ninh Tiêm Bích tiến lên ngồi xổm xuống thân mình, nhẹ giọng nói: "Lão tồ tông không để Thược Dược cùng tam gia gia học tập chơi đùa sao? Nhưng là Thược Dược thích cùng tam gia gia cùng nhau học tri thức."

Khương lão thái quân thấy nàng một đôi mắt to lý lẽ quang Doanh Doanh, nghĩ đến Tam đệ nhất sinh cơ khổ, nay không dễ dàng có như vậy tiểu nữ hài nhi cùng hân thân cận, chẳng phải giống như là tôn nữ? Hẳn không thể so chính mình, tôn nam để nữ đều ở bên người, hẳn bên người cũng chỉ có một ninh Tiêm Bích hầu hạ dưới gối, nếu là ngay cả này cũng không cho, chẳng những tôn nữ nhi trong lòng khó chịu, Tam đệ cái kia lão nhân trong lòng chẳng phải cô đơn?

Nhân nghĩ đến đây, liền thờ dài, nhìn ninh Tiêm Bích nói: "Người cùng tam gia gia cùng một chỗ cũng có ba năm rồi? Đều học những gì? Nói đến cấp tồ mẫu nghe một chút."

Ninh Tiêm Bích biết đây là chính mình duy nhất cơ hội, cho tới nay, nàng tối sợ hãi chính là trong nhà nhân coi hân lớn vì lấy cớ, không cho nàng lại đi Hạnh Lâm uyển học vài thứ kia, kia chính mình hết thấy kế hoạch đều phải buông tay

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đả động

edit: Thanhfuong

Bởi vậy khi thấy Khương lão thái quân đã bị đả động, Ninh Tiêm Bích liền vội vàng nói: "Tôn nữ nhi học với tam gia gia, đã biết hơn một ngàn chữ, Tam Tự kinh, thiên tự văn đều biết, ngay cả một ít sách thuốc, cũng vừa đều có thể đọc."

Khương lão thái quân lắc đầu cười nói: "Nữ hài tử gia học sách thuốc có ích lợi gì? Ngược lại là cần học nữ huấn nữ giới đức dung ngôn công mới đứng đắn."

Ninh Tiêm Bích vội vàng nói: "Dạ, phía trước bởi vì tôn nữ nhi còn nhỏ, cho nên còn không có học được, chờ tương lai có cơ hội, tôn nữ nhi tự nhiên là muốn học tập." Vừa nói, trong lòng lại tại cười lạnh, học tập tất nhiên là muốn học tập, liền là trên mặt cho các người nhìn xem cũng tốt, bắt quá tai này ra tai kia mà thôi, chẳng lẽ ta còn chưa ăn đủ này mệt?

Khương lão thái quân không biết nghĩ đến cái gì, liền suy nghĩ xuất thần. Ninh Tiêm Bích trong lòng không yên, lại không dám quấy rầy nàng. Dư thị đứng ở bên cạnh, trong lòng cũng nửa mừng nửa lo, mừng là nữ nhi này so mới trước đây hơn vài phần lành lợi. Ưu là lão thái thái nhược thật sự bị nàng nói động, liền đem nàng giao cho tam lão thái gia, đi hái thuốc cùng hẳn ở bên ngoài còn nói cái gì?

Người trong phòng trong lúc nhất thời liền lâm vào trầm mặc, một lát sau, chỉ nghe trong viện vang lên tiếng cười nói, lại là Khúc phu nhân cùng Nguyên thị mang theo nhi nữ và bọn nha hoàn đến.

Bên ngoài tiểu nha đầu tranh tương đã khởi màn, mọi người đi vào đến, gặp Dư thị cùng Ninh Tiêm Bích đã muốn ở trong phòng, không khỏi chính là sững sốt, chợt liền liềm đi hồ nghi thần sắc, nguyên thị đi tới cười nói: "Yêu, các người mẹ con hai cái hôm nay tới sớm như vậy, như thế nào như vậy có hiếu tâm?"

Khương lão thái quân ha ha cười nói: "Các nàng không có gì sự nhi, liền sớm đến đây trong chốc lát." Nhân lại nhìn về phía Ninh Tiêm Bích nói: "Người tương lai còn muốn học châm Chúc Nữ hồng, này đó người tam gia gia cũng không thể giáo người."

Ninh Tiêm Bích trong lòng trầm xuống, biết lão thái thái rốt cuộc vẫn là do dự, tại nàng cảm nhận trung, nữ hài nhi như thế nào có thể xuất đầu lộ diện đâu? Càng miễn bàn là đi hái thuốc.

Nhân lúc này cũng cố không hơn rất nhiều, liền lôi kéo Khương lão thái quân cánh tay nắn nít nói: "Lão tổ tông, hảo tổ tông, ngài đáp ứng tôn nữ nhi đi, ta lại không trông cậy làm đại phu như tam gia, chỉ nghĩ học chút mắt xa xoa bóp nhận nhận huyết vị, tương lai lão tổ tông trên người một mệt mỏi, tôn nữ nhi cũng có thể giúp ngài khoan khoái, khoan khoái, lão tổ tông, ngài liền xem tại tôn nữ nhi một mảnh hiếu tâm, đáp ứng tôn nữ nhi đi."

Khương lão thái quân nhìn không được liền cười, điểm cái trán của nàng nói: "Hừ! Nói rất dễ nghe, ai chẳng biết người chính là tương quán quít ta đáp ứng, giúp người cùng tam gia gia đi ra ngoài? Không thì người học xoa bóp mắt xa, cùng hái thuốc có quan hệ gì?"

Ninh Tiêm Bích hi hi cười nói: "Lão tổ tông, Dược là y chi căn bản, có lẽ tương lai tôn nữ nhi thiên phú, giúp lão tổ tông kéo dài tuổi thọ, làm ra Dược hoàn, chẳng phải hảo? Lão tổ tông..."

Tuy rằng biết đây là biện pháp tôn nữ nhi cầu chính mình cho nàng đi ra ngoài, nhưng không thể phủ nhận, mấy câu nói đó làm lão thái quân trong lòng thật sự là dễ chịu, chợt nghe Nguyên thị ở một bên cười nói: "Ai nha, hôm nay thật sự là thái Dương đánh phía tây đi, ta cũng không biết nói lục cô nương lúc nào như vậy lành lợi, thường ngày đều là không thích nói chuyện."

Lời nói ra, liền nghe Trữ Tiêm Nguyệt che miệng cười nói: "Tự nhiên, lục muội muội thấy chúng ta, nơi nào thích nói chuyện? Chỉ là trước mặt lão tổ tông, vừa phải cầu ưu việt, miệng không ngọt một ít sao được?"

Khương lão thái quân nhìn con dâu thứ hai liếc mắt một cái, lại nhìn hai nữ hài nhi bên cạnh nàng, nhìn Ninh Tiêm Bích sắc mặt đều là có một tia thần nhiên trào phúng.

Nàng trong lòng liền thấy không thích, bởi vậy nhìn về phía Ninh Tiêm Bích ánh mắt liền càng thêm ôn hòa, chỉ cảm thấy này tôn nữ nhi thật là phúc hậu thiện lương hiếu thuận hài tử, chỉ tiếc bởi vì cha mẹ tại trong phủ địa vị hơi thấp, đó khiến bọn tỷ muội đều xem nhẹ nàng, trước mặt mình còn như thế, huống chi là nơi khác?

Nghĩ đến đây, liền nâng tay sờ sờ Ninh Tiêm Bích tóc, ôn thanh nói: "Vừa như vậy, dù sao người bây giờ còn nhỏ, cùng người tam gia gia đi ra ngoài đi. Sau này chờ người lớn, không cho bướng bỉnh như vậy."

Ninh Tiêm Bích tràn ra tươi cười, liền mạng gật đầu nói: "Hảo, lão tổ tông ngài thật tốt, tôn nữ nhi nhất định phải nghiên cứu, giúp ngài làm kéo dài tuổi thọ phần lão hoàn đồng."

Khương lão thái quân cười nói: "Đừng nói vậy, thật muốn có phần lão hoàn đồng kéo dài tuổi thọ, đầu phải là Dược, ngược lại là tiên đan. Người cũng không cần dụng tâm ở đây, ngược lại là nên dụng tâm học nữ hồng mới tốt."

Ninh Tiêm Bích lúc này tự nhiên là nói cái gì đều đáp ứng, nàng có là này vài năm thời gian, chỉ cần có trụ cột, chậm rãi, đem tài hoa chế Dược của mình

hiển hiện ra, hẳn là không có người sẽ nghi ngờ .

Đang nghĩ tới, chợt nghe Nguyên thị cười nói: "Yêu, lục cô nương đây là muốn cùng tam lão thái gia đi nơi nào đâu? Nhìn rất cao hứng ."

Ninh Tiêm La ,Ninh Tiêm Mi cũng đều cười nói: "Đúng vậy, lão tổ tông không thể bắt công, lục muội muội muốn đi địa phương nào, chúng ta cũng muốn bổ sung kiến thức."

Khương lão thái quân nhìn các nàng liếc mắt một cái, thần nhiên nói: "Nếu là đi đại Phụng tốt, Tiểu Lục nhi còn phải hỏi ta sao? Nếu nhóm các người cũng đều muốn cùng tam gia gia đi hái thuốc, liền cùng đi đi."

"Hái thuốc?"

Nguyên thị kêu sợ hãi một tiếng, trong mắt chợt lóe mà qua, chợt lại đôi môi cười nói: "Nguyên lai là muốn đi hái thuốc, kia không phải leo núi thiệp thủy sao?"

Lời nói ra, nghe Trữ Tiêm Nguyệt la hét nói: "Ta cũng phải đi ta cũng phải đi..." Nàng liền khụ một tiếng, nhẹ nhàng trừng mắt nhìn nữ nhi liếc mắt một cái, sau đó lại đôi môi cười nói: "Lão thái thái đừng nghe các nàng ồn ào, nếu nói lục cô nương đi, thấy Dược liệu, đều nhận thức. Còn bọn nhỏ đi có khả năng làm cái gì? Đừng nói Dược liệu , chính là rau hẹ cùng lúa mạch non, các nàng còn phân không rõ đâu."

Khương lão thái quân gật gù đầu, trầm ngâm trong chốc lát nói: "Trừ bỏ Tuyên nhi, những tiểu tử khác đều vào học đường vỡ lòng. Nay nhóm nữ hài nhi ta xem cũng lớn, Nhị Nha đầu đều đã mười hai, Tiểu Thất nhi cũng có bảy tuổi , chỉ bằng thính hai tiền sinh, giáo các nàng hảo hảo đọc sách, chăm Chức Nữ hồng đều học, còn có cầm kỳ thư họa, tuy rằng không cần các nàng tinh thông, cũng phải biết mới tốt."

Khúc phu nhân ở một bên nói: "Dạ, con dâu mấy ngày nay cũng liền tại cân nhắc chuyện này, năm sau là kỳ tuyển tú , cũng nên khiến mi nhi học học quy củ, chăm Chức Nữ hồng có con dâu chỉ bảo , trước mắt xem ra tuy không ra gì nhưng cũng hoàn hảo."

Khương lão thái quân gật gù đầu, thân phận giống như Ninh Tiêm Mi, qua hai năm nếu là bộ dáng xinh đẹp, nói không chừng sẽ bị tuyển đến trong cung, mặc dù không thể lựa chọn, cũng có thể chi một hôn sự, chỉ là đưa vào nhóm hoàng tử , chỉ sợ không có thân phận chính thất , nhưng làm trắc thất, nhưng so với gả cho một gia đình phú quý vẫn tốt hơn bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Công sự

Edit: thanhfuong

Nhân nghĩ đến đây, liền nhìn Khúc phu nhân nói: "Chuyện này người chú ý một chút, cần phải hảo hảo tìm hai người tin cậy để tuyển." Nói xong lại đối Ninh Tiêm Bích nói: "Người có nghe được? Đến thời điểm đó, người cũng phải cùng bọn tỷ muội cùng học, sự việc bên người tam gia, không được để ý nữa, bây giờ thừa dịp thời gian nhàn hạ, cùng hẳn học tập, giúp hẳn vui vẻ cũng tốt."

Ninh Tiêm Bích vội vàng đáp ứng . Trong lòng âm thầm cảm kích, bất quá cũng có chút nghi hoặc, lần này trùng sinh, như thế nào một sự tình đều cùng từ trước bất đồng đâu? Trước đây, lão thái thái đối ta cũng không phải là tốt như vậy, chẳng lẽ nói, đơn giản là ta thường xuyên hưởng tam gia gia chạy tới, cảm động lão thái thái? Ngờ, này cũng không phải không có khả năng .

Hiểu được điểm này, trong lòng không khỏi liền có chút nhảy nhót, quả nhiên mọi việc do tâm ý con người? Xem ra lúc này đây trùng sinh, ông trời cũng không phải muốn cho ta dẫm vào vận mệnh bi thảm, ngay cả lão thái thái đều trở lên sủng ái ta , tam gia gia cũng dạy ta y Dược tri thức , tương lai chỉ cần ta dựa theo kế hoạch đi, liền không bao giờ dùng gả đến vương phủ đi ?

Đang nghĩ tới, lại nghe Khương lão thái quân nhìn Nguyên thị nói: "Mất thấy đầu xuân , bọn nha hoàn quý này quần áo còn không có sao?"

Nguyên thị sùng sốt, bận rộn gục đầu xuống, trong mắt bối rối phần hận thần sắc chợt lóe, nhẹ giọng cười nói: "Dạ, con dâu này hai ngày đang chuẩn bị kêu nhóm thợ may lại đây, đơn giản là trước đó vài ngày vừa mới cấp đàn ông các cô nương đều quần áo, thợ may cửa hàng sợ là bận rộn quá, bởi vậy bọn nha hoàn liền lược trì hoãn hai ngày."

Khương lão thái quân gật gù đầu, thùy mắt trầm ngâm sau một lúc lâu, phụng chậm rãi nói: "Chúng ta nhà mình cũng không phải không có châm tuyến phòng, có chút việc, phải người phòng châm tuyến làm cũng tốt, làm gì đều phải chạy đến thợ may cửa hàng? Người này quần này gia việc vặt, tuy nói nhân sự thượng có người tâu từ gánh vác, nhưng mà sự tình phức tạp quá nhiều, một chốc lo không đến cùng là có . Liền đem châm tuyến phòng giao cho lão Tam tức phụ đi."

Lời kia vừa thốt ra, đừng nói Nguyên thị kinh hãi, chính là Dư thị cùng Ninh Tiêm Bích, này cả kinh cũng không phải là nhỏ. Dư thị vốn là vẫn cúi đầu đứng ở phía sau Nguyên thị, lúc này mạnh dạn ngẩng đầu lên, lấp bắp nói: "Này... Này... Lão thái thái, này... Nhị tâu tử luôn luôn quần được rất tốt..."

Nàng không đợi nói xong, liền nghe Khương lão thái quân cười nói: "Ai nói nàng quản được không tốt? Từ trước bắt quá là vì người thân thể yếu đuối, tiếp lại sinh lục nha đầu, mấy năm trước ta xem lục nha đầu ba tuổi, đã nghĩ khiến người giúp người tẩu tử chia sẻ, thiên Lan đi nương lại có Tuyên nhi, nàng là tính tình yếu đuối, không thiếu được muốn người giúp đỡ, bởi vậy lời này liền không nói. Cho tới bây giờ, Tiểu Lục nha đầu cùng Tuyên nhi đều lớn, người cũng nên giúp trong nhà làm điểm sự, như thế nào, chẳng lẽ là này vài năm thanh nhàn quen? Còn muốn tiếp tục lười đi xuống?"

Lão thái quân đều nói như vậy, Dư thị cũng không hảo thuyết cái gì, vội vàng đáp ứng xuống.

Nàng trong lòng quả thật là có chút nóng lòng muốn thử, từ lúc còn là cô nương, cha mẹ bận rộn sinh ý, trong nhà ngoài nhà cũng là chính mình quản. Chỉ là sau này gả cho người, bởi vì chính mình là thương hộ chi nữ, thân phận so hai cái tẩu tử thấp không phải nửa điểm, cho nên lúc nào cũng khắc khắc nhớ kỹ thận trọng từ lời nói đến việc làm, cho tới bây giờ, nàng đều không nhớ rõ từ trước chính mình ở nhà bộ dáng gì.

Ninh Tiêm Bích xuyên tới được này Đại Khánh triều, cũng là thời đại không có thật, nhưng có một chút cùng khác thời đại khác đó là: Nơi này giai cấp tuy rằng cũng sâm nghiêm, nhưng phi thường coi trọng mạo dịch, không có trọng nông khinh thương, đối với địa vị, thương nhân cùng nông dân là bình đẳng, chỉ là triều đình đối với nông dân chính sách càng vì ưu đãi, mà đối thương nhân còn lại là đánh thuế cao, dựa vào điểm này đến bảo trì nông nghiệp cùng buôn bán cân bằng.

Dù vậy, ngày đó lấy Dư thị thân phận, cũng là không có tư cách gả nhập bá tước phủ, cho dù Ninh Thế Bạc chỉ là bá tước phủ thứ tử.

Đơn giản là ngày đó lão thái gia còn tại thế khi, từng rút xuống nước tại Giang Nam, là phụ thân Dư thị hấn cứu lên, vì báo đáp này ân tình, đã kết nghĩa làm thân gia.

Cũng bởi vậy, Dư thị ngày đó gả lại đây sau rất là lo lắng, cũng may trượng phu là khó được hảo nam nhân. Chỉ là hai chị dâu, một người cao quý một lợi hại, lại đều là con nhà quan, cho nên nàng tự giác thân phận kém một bậc, lại sợ trượng phu khó xử, vẫn đều là không chịu xuất đầu. Lại không ngờ hôm nay lão thái quân không biết như thế nào cao hứng đứng lên, lại cho nàng như vậy một cơ hội.

Có nhân hoan hi có nhân sầu. Nơi này Dư thị trong lòng nhảy nhót, Nguyên thị trong lòng lại là hận đắc cắn răng.

Châm tuyền phòng tuy rằng rất nhỏ, một năm cũng không có bao nhiêu lợi, liền tính cho tam phòng cũng không quan hệ, nhưng mà trừ bỏ nhân sự đại phòng năm chắc trong tay, mấy năm nay những việc khác đều là chính mình chương, nay bỗng nhiên kêu Dư thị có chút ít, chẳng phải thật giống như là vuốt miệng lão hổ sao?

Chỉ là trong lòng mất hứng, trên mặt cũng không thể biểu hiện ra ngoài, còn phải nhiệt tình đối với Dư thị cười nói: "Quả nhiên là lão thái thái thương ta, Tam đệ muội như có chút cái gì không rõ, cứ việc tới hỏi ta. Không cần lo lắng, có ai giỏi ngay đâu? Ta cũng bắt quá là chậm rãi sờ soạng mới quen thuộc, người bắt quá quản một phòng châm tuyền, đơn giản."

Dư thị tự nhiên sẽ không tin nàng là thật tâm, nhưng cũng cười ứng. Nàng tuy yếu đuối, nhưng không ngu ngốc, lão thái thái nếu cho nàng cơ hội này, kia liền nói cái gì cũng muốn làm hảo, cũng cấp một đôi nhi nữ thể diện. Đờ phải Liên nhi phòng một thứ nữ, đều dám động trước mặt nữ nhi nói một ít ngôn ngữ ám tàng mũi nhọn.

Khương lão thái quân đem này vài sự kiện nói xong, liền phân phó dùng cơm. Dùng xong bữa cơm, liền sai người tan, lão nhân gia từ trước không phải thập phần thích náo nhiệt, nói cách khác, không như những gia đình khác lão phong quân đều thích chọn một hai tôn nam nữ mình thích để dưỡng tại bên người, Khương lão thái quân lại không có thói quen như vậy, con cháu nữ nhi đều là mẫu thân tự mình mang theo.

Nhóm người tản đi, trên đường trở về, Ninh Tiêm Bích gặp mẫu thân mi mục gian ẩn ẩn lộ ra sắc mặt vui mừng, nàng trong lòng cũng thật vì mẫu thân cao hứng. Nhân trở lại trong phòng, vào nội thất, liền gặp Lan đi nương phúc hạ thân đi cười nói: "Chúc mừng thái thái, nay khả cuối cùng cũng chủ sự."

Dư thị cười nói: "Là kiện vui, chỉ là lại không hẳn dễ làm đâu, ngày sau không thiếu được người giúp đỡ ta, đây là chúng ta tam phòng duy nhất quản một sự kiện nhỏ, nhọc vẫn là quản không tốt, thật đúng là yếu dựa người."

Nói xong nhìn về phía Ninh Tiêm Bích, cảm thán nói: "Ta chỉ nói đời này cũng không thể có như vậy một ngày, nay xem ra, ngược lại là dính quang của Thục Dược, lão tổ tông đây là bị hiếu tâm của nàng cảm động."

Lan đi nương cũng cười nói: "Cũng không phải là, này thật sự là rốt cuộc không thể tưởng được hi sự ngoài ý muốn. Lục cô nương có duyên học tam lão thái gia, cũng là có duyên với lão thái thái. Nay nghĩ đến, tam lão thái gia tại trong phủ này vài năm, làm sao có người hỏi? Lão thái thái thường ngày tuy không nói, trong lòng cũng hiểu được. Cũng khó được chúng ta lục cô nương liền thích Dược liệu và châm cứu, y theo tỷ thiếp nói, kia thật sự là tối vô vị."

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Huấn tử (thượng)

Edit: Thanhfuong

Dư thị cười nói: "Tái vô vị, chẳng lẽ còn có thể so sánh lão gia niệm cổ văn vô vị? Ngươi không phát hiện hần làm bát cổ văn khi kia sàu mi khổ dạng nào, gọi người cười đến chết." Lời nói ra, Lan di nương cũng che miệng cười trộm đứng lên. Ninh Tiêm Bích ở bên cạnh nhìn, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, thê thiếp một lòng đến nước này, thật đúng là văn sở vị văn, ta coi như là có thêm kiến thức.

Đang nghĩ tới, liền gặp tiểu nha đầu Đóa Nhi vào đến, trên mặt mang theo nghi hoặc nói: "Vừa mới nô tỳ đi đưa lão gia đưa điểm tâm, đã thấy vũ địch tỳ đi lão gia trong phòng, nói là lão thái thái tìm, cũng không biết có chuyện gì."

Một câu nói Dư thị cùng Lan di nương cũng nghi hoặc đứng lên, Ninh Tiêm Bích cũng tại trong lòng âm thầm cân nhắc, nghĩ rằng kỳ quái, lão thái thái tổng sẽ không kêu phụ thân đi nói khiến mẫu thân quân châm tuyến phòng sự tình đi? Huống chi phụ thân là thứ tử, ngày thường lý tựa hồ lão thái thái cũng không phải đặc biệt thân thiết, dù làm thế nào cũng so ra kém hai con thân sinh a, như thế nào lúc này lại nghĩ kêu lên đi nói chuyện? Vì là cái gì đâu?

Không nói Dư thị Lan di nương cùng Ninh Tiêm Bích trong lòng âm thầm đoán, chỉ nói Ninh Thế Bạc, hướng Ninh Hinh viện trên đường cũng là kinh nghi bất định.

Khương lão thái quân làm đương gia chủ mẫu, xem như phi thường xứng chức. Tuy rằng nàng đối chính hần một thứ tử không bằng kia hai con thân sinh coi trọng thích, nhưng này cũng là nhân chi thường tình.

So với những nhà phú quý khác, đích mẫu hại thứ tử sự tình, Ninh Thế Bạc thật là phi thường cảm kích vị đích mẫu này.

Trước đây, vị đích mẫu đối chính mình chính là cùng hai con giống nhau đối đãi, mặc kệ trong lòng có phải hay không thực thích, lại chưa từng keo kiệt ăn mặc, càng miễn bàn khắt khe đánh chửi, so với các đích mẫu khác như bóng ma hành hạ trưởng thành thứ tử, hần thật sự xem như phi thường may mắn.

Nhân lúc này liền thấy có chút không yên, tự vấn chính mình mấy ngày có hay không làm cái gì khác người. Một đường đi vào Ninh Hinh viện, chỉ thấy vài cái tiểu nha đầu đều nhìn hần cười, hần khụ một tiếng, vừa lúc gặp oanh ca đi ra, liền tiến lên đi nhỏ giọng nói: "Oanh ca tỳ tỳ, lão thái thái tâm tình như thế nào?"

Oanh ca cười nói: "Tam lão gia yên tâm đi, lão thái thái tâm tình cũng không tệ lắm, nghĩ đến không phải yếu răn dạy ngươi."

Ninh Thế Bạc ha ha cười cười, trong lòng cũng không khỏi tăng lên một tia chua xót: Hần mẹ đẻ sớm chết, chính là trong tay đích mẫu trưởng thành. Từ nhỏ đến lớn, nhìn đích mẫu đối kia hai ca ca quân giáo thập phần nghiêm khắc, nhưng đối chính mình lại là thập phần rộng rãi. Từ trước hần còn tưởng rằng đây là đích mẫu sùng ái chính mình, nhưng mà lớn mới hiểu được, đơn giản là không phải thân mẫu tử, là lão thái thái không nghĩ quân hần cũng thế, sợ hãi người nói năng khắt khe thứ tử cũng thế, tóm lại, rốt cuộc là cách một tầng.

Có đôi khi, hần cũng ngóng trông đích mẫu có thể quân giáo hai cái ca ca giống như quân chính mình, cho nên từ nhỏ liền là Tùng Tùng tán tán, toàn không có phú quý công tử ca nhi khí độ. Nhưng mà sau vài lần, mới nhận rõ hiện thực, cho nên sau này cũng liền không hồ đồ quá, tuy rằng hiện tại xem ra, ngốc nhân có ngốc phúc, như vậy tiêu điều tự tại cũng rất hảo, nhưng mà trong lòng kia phân tức nổi, lại là không có biện pháp lừa gạt chính mình, càng không có khả năng theo năm tháng chậm rãi trừ khử.

Vừa nghĩ, liền vào phòng, chỉ thấy Khương lão thái quân ngồi ở La Hán trên giường, thấy hần vào tới, liền chỉ vào địa thượng ghế dựa nói: "Ngồi đi."

"Dạ, không biết mẫu thân gọi con đến, có chuyện gì yếu phân phó?"

Ninh Thế Bạc cung kính ngồi xuống, một bên trong lòng cân nhắc, đã thấy Khương lão thái quân nhìn hần, tinh tế đánh giá một phen, mới thờ dãi nói: "Ngươi năm nay, cũng có hai mươi tám đi?"

Ninh Thế Bạc không biết như thế nào bỗng nhiên liền nói tuổi mình, vội vàng hạ thấp người nói: "Là, con hết năm nay, vừa vặn tuổi mẹ hai mươi tám, mẫu thân như thế nào bỗng nhiên nhớ tới này?"

Khương lão thái quân trong tay chậm rãi bát trà trắng, lẩm bẩm nói: "Hai mươi tám... Ngay cả lão Tam cũng hai mươi tám, này thời gian quá thật mau, ta rốt cuộc là già đi."

Ninh Thế Bạc nghe này thanh "Lão Tam", chỉ cảm thấy mũi đau xót, lại nuốt nửa roi lệ, vội vàng đứng dậy bồi cười nói: "Lão tổ tông nơi nào già? Sáu mươi đại thọ còn không có tới đâu, trước đó vài ngày Cẩm hương hầu phủ lão thái thái quá bảy mươi đại thọ, con nhìn nàng khí sắc khả hảo. Phủ Chúng cùng các nàng đi lại hướng đến thân cận, con nhớ rõ nàng giống lão thái thái vậy, thân mình cũng không có khỏe mạnh như lão thái thái, nghĩ đến lão thái thái bảy mươi tuổi thời điểm, định cũng không biết so nàng cường tráng bao nhiêu lần, nơi nào liền có thể nói già đi?"

Khương lão thái quân phục hồi tinh thần, mỉm cười nói: "Đừng ba hoa, ngươi thường ngày lý liền cùng này bọn hạ nhân không có chính hình, tuy nói bọn họ đều bởi vậy nguyện ý thân cận ngươi, nhưng ngươi rốt cuộc là chủ tử, này tôn ti cũng không nên hỗn loạn, không phải gọi người chê cười."

Ninh Thế Bạc vội vàng ứng, nghe Khương lão thái quân nói: "Ngươi ngồi đi, không cần câu thúc, gọi ngươi lại đây, muốn hỏi một chút ngươi đối tượng lai mình rốt cuộc có tính toán gì không? Chẳng lẽ liền chuẩn bị như vậy vô tri vô giác qua một đời?"

Ninh Thế Bạc mộng vừa tỉnh thượng ghế dựa, liền nghe được Khương lão thái quân những lời này, trong lúc nhất thời khiếp sợ ngay cả quy củ đều quên, chỉ nâng đầu nhìn Khương lão thái quân, nột nột nói: "Mẫu... Mẫu thân..." Bởi vì trong lòng rất quá kích động, thế cho nên thanh âm thế nhưng nghẹn ngào.

Khương lão thái quân tinh tế nhìn khuôn mặt con, Ninh Thế Bạc dung mạo xem như cực xuất sắc , rất giống hán năm đó cái kia theo Giang Nam mua đến mẫu thân hoa khôi.

Người này, Khương lão thái quân trong lòng kỳ thật vẫn không thích, nhưng mà cho tới bây giờ, kia một đôi nhi nữ, Tuyên nhi cố nhiên là xinh đẹp , nhưng cũng là tùy Lan di nương, Ninh Tiêm Bích hiếu tâm khả gia, tính cách cũng tốt, dung mạo lại tùy Dư thị, tuy rằng cũng là tú lệ, nhưng bởi vì vài cái tỷ muội đều là mỹ nhân, liền có vẻ nàng không bằng .

Hai mươi tám năm , vật đổi sao dời, ngay cả cái kia diễm lệ chi cực nữ nhân, nghĩ đến đều đã muốn hóa thành một bộ xương, người thân đều lớn, chính mình cũng già đi, còn đi so đo chuyện này để làm gì?

Nhìn đến Ninh Thế Bạc này phó cảm động bộ dáng, Khương lão thái quân trong lòng có chút cảm thán, nhẹ giọng nói: "Nay đại ca ngươi tập tước vị, không cần ta bận tâm. Ngươi Nhị ca tuy rằng đọc sách bất thành, nhưng là mua bán, cũng là bất diện linh lung , tương lai tự nhiên cũng có tạo hóa của hán. Chỉ có ngươi, vẫn bất thành vô không phải , ai! Nay cũng là ta từ trước đối với ngươi sơ quân giáo chút, rốt cuộc Dường thành ngươi hôm nay tính tình lười nhác. Chỉ là nay, ngươi một đôi nhi nữ đều chậm rãi trưởng thành, ngươi là cha, chẳng lẽ còn muốn như vậy vô tri vô giác đi xuống? Chẳng lẽ ngươi liền không tưởng trở thành khiến thế nhi có thể yên tâm dựa vào, tránh ra bản thân một phần gia nghiệp, đình thiên lập địa bày thước nam nhi?"

Khương lão thái quân mỗi một câu, đều hình như là một thanh búa tạ đánh vào long Ninh Thế Bạc, kích động đồng thời, càng là mặt đỏ bừng, thùy đầu cũng không biết nên nói cái gì hảo, chỉ là nột nột nói: "Mẫu thân..."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Huấn tử (hạ)

Edit: thanhfuong

"Ngươi chớ có cho là ta là vì tương lai không cho các ngươi phân gia sản mới nói ra như vậy." Lại nghe Khương lão thái quân lại trịnh trọng nói: "Này bá tước phủ sản nghiệp, tất nhiên sẽ phân công hảo, nên các ngươi tam phòng , lão bà từ ta sẽ không cắt của các ngươi một phần nhất hảo..."

Không đợi nói xong, liền gặp Ninh Thế Bạc "Bùm" một tiếng quỳ xuống đi, tăng tăng dập đầu nói: "Mẫu thân nói như vậy, nhưng là khiến con xấu hổ vô cùng . Con dù có hồ đồ du mộng tâm, cũng sẽ không có nghĩ như vậy pháp, mấy năm nay mẫu thân đối con hảo, con khắc sâu trong lòng."

Khương lão thái quân mỉm cười, trong lòng cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, chú mục nhìn hán sau một lúc lâu, phương gạt đầu nói: "Đứng lên đi. Tục ngữ nói, vang cổ không cần búa tạ, lời này ta sẽ không tiếp nói với ngươi. Lão Tam, mẫu thân biết, này kỳ thật đối với ngươi không công bình, đại ca ngươi cùng Nhị ca, ta quân giao như vậy , cũng không thể trở nên nổi bật, một là dựa vào tước vị, một là dựa vào gia sản, cố tình đến ngươi, cái gì cũng không có ..."

Ninh Thế Bạc lại đánh gãy lão thái thái lời nói, nắm chặt quyền đầu nghiêm mặt nói: "Mẫu thân hôm nay một phen nói, con đã là cảm động đến rơi nước mắt. Mẫu thân yên tâm, con sau này nhất định phải hảo hảo cố gắng, nam nhi tại thế, vốn là nên bảo hộ thế nhi nhất thể bình an hi nhạ, từ trước là con rất hồ đồ , mỗi ngày phóng túng chính mình, lãng phí thời gian, nếu không phải mẫu thân hôm nay giao huấn, con còn không biết ngày thơ tới khi nào? Con cảm kích mẫu thân chỉ bảo."

Khương lão thái quân gật gật đầu, trầm giọng nói: "Ngươi có thể như vậy hiểu chuyện, lão bà từ ta cũng liền vui mừng , hảo, đi thôi."

Ninh Thế Bạc đáp ứng lui đi ra ngoài, Khương lão thái quân tắc chậm rãi uống bồi lý trà, nàng bên cạnh Triệu ma ma đi tới, nhỏ giọng nói: "Lão thái thái sao nhớ tới hôm nay cùng tam gia nói nói như vậy?"

Khương lão thái quân ngẩng đầu nhìn ngoài cửa, chỗ đó sớm không thấy Ninh Thế Bạc bóng dáng, hảo sau một lúc lâu, nàng mới thân nhiên nói: "Này lời nói, là ta khiêm hán , bất quá là tại hôm nay hoàn cấp hán mà thôi." Nói xong khoát tay, Triệu ma ma liền biết cơ lui ra.

Khương lão thái quân kinh ngạc nhìn tiền phương bình phong, trong mắt bỗng nhiên có một tia lệ quang, lâm lâm nói: "Lão gia, ta nay, nên làm cũng tất cả đều làm. Xem như không làm thất vọng phu thê ân tình ." Nói xong câu đó, không khỏi lã chã rơi lệ, chậm rãi về phía sau, ý ngã vào tháp thượng.

Ninh Thế Bạc trở lại trong phòng, liền mệnh Dư thị cùng Lan di vi nương hán thu thập này nọ, chỉ nói từ hôm nay trở đi, tại thư phòng khổ đọc, liền đem Dư thị cùng Lan di nương đều nghe được ngốc.

Nhưng mà gặp lão gia đầy mặt bộ dáng chân thực, hai người cũng là không dám chậm trễ, vội vàng thu thập hảo hành lý, đưa đến thư phòng, lại đem tiểu tư kêu tiến vào, cẩn thận dặn vài câu. Tiếp thế tiếp hai cái liền tại trong phòng nghỉ hoặc, Lan di nương cười nói: "Lão gia đây là làm sao? Bỗng nhiên liền thay đổi cá nhân tự đắc, vừa mới thái thái không nói, hán làm cổ vắn , là rất khó khăn sao?"

Dư thị cũng cảm thấy lẩn lộn đầu, bỗng nhiên nhớ tới phía trước Ninh Thế Bạc đi Khương lão thái quân trong phòng, không khỏi vỗ tay cười nói: "Ah, này tất nhiên là đi lão thái thái trong phòng, bị lão thái thái nói, thế này mới khơi dậy ý chí chiến đấu, chúng ta mà không cần phải xen vào, chỉ nhìn gia lục

này đây có phải hay không nhất thời nhiệt huyết."

Lan đi nương cười nói: "Nếu như thế, liền nên thêm hai cái nha đầu đi thư phòng, tuyển người ngược lại là cần cân nhắc cân nhắc..." Không đợi nói xong, liền nghe Du thị cười nói: "Này một chút thêm nha đầu làm gì? Cũng không phải đại khảo sắp tới, lập tức liền muốn hạ trường thi, cần ngày đêm khổ đọc, nay hai năm không còn sớm đâu, chẳng lẽ hấn buổi tối không trở lại? Mà không cần vội vàng thêm nha đầu, hấn nếu muốn thêm, liền thêm hai cái bà tử cho hấn mà thôi."

Lời nói ra, Lan đi nương liền dùng tấm khăn che miệng, vụng trộm cười rộ lên.

Trong nháy mắt, lại là hơn một tháng qua, quốc công trong phủ nơi nơi đều là đào hoa Hạnh Hoa, trong vườn càng là cảnh sắc di nhân, Liên Khương lão thái quân, nhìn trời cũng muốn dẫn con dâu tôn nữ nhi nhóm đến trong vườn.

Ninh Tiêm Bích lại vẫn là mỗi ngày tại Ninh Đức vinh hạnh làm uyển, giúp hấn xử lý này thái đến Dược liệu, tuy rằng này đó Dược liệu đều là tối thông thường, tối đơn giản, bất quá Ninh Đức vinh cũng thập phần tỉ mỉ, tại trong mắt hấn, Dược liệu cũng không có quý tiện chi phần.

Nhân đến vô sự, lão gia tử sẽ dạy Ninh Tiêm Bích một ít châm cứu chi thuật, bất quá so với châm cứu, Ninh Tiêm Bích càng thích thủ pháp mát xa xoa bóp, nàng nguyên bản chỉ biết là chế dược, nay có danh sư Ninh Đức vinh, mới chính thức lý giải đến trung y quả nhiên là bác đại tinh thâm, rộng lớn như biển. Cùng vị này lão nhân so sánh, hiện đại rất nhiều tại thành thị các nơi treo cái gì "Tổ truyền trung y" môn bài hoặc là bệnh viện gọi là trung y sư, quả thực đều là Mông Cổ đại phu.

Chỉ tiếc nàng tại châm cứu thượng tựa hồ không có gì thiên phú, Ninh Đức vinh cũng là không lưu tâm, Ninh Tiêm Bích một nữ hài nhi, lại không trông cậy vào kế thừa hấn y bát, có thể ở Dược liệu thượng có như vậy thiên phú trí tuệ, hấn đã muốn thực kinh hi.

Nhân một ngày này, đếm đến chính mình này một năm đến tịch hạ Dược liệu, liền đối với Ninh Tiêm Bích nói: "Nếu là thêm nữa thượng mấy vị Dược, liền có thể chế thành hóa hoàn cùng Dưỡng thần đan. Ngươi trở về cùng cha ngươi nương nói một tiếng, ba ngày sau, hai mươi hai tháng ba, tam gia gia mang ngươi đi ra ngoài hái thuốc."

Ninh Tiêm Bích không nghĩ tới cơ hội chính mình tâm tâm niệm niệm lại sẽ nhanh như vậy liền đến, đang muốn nhảy lên vì mừng, chỉ thấy Liễu ma ma cặp kia lão mắt giống như lão miêu nhìn chăm chăm chính mình, lập tức cũng không có tâm tình vui mừng. Chỉ cười tạ qua Ninh Đức vinh sau, liền cùng Liễu ma ma cùng nhau trở về đi.

Trên đường, chỉ nghe Liễu ma ma liên tiếp than thở. Ninh Tiêm Bích liền tà liếc nàng cười nói: "Như thế nào? Ma ma còn muốn trở về cáo trạng trước mặt thái thái? Không đề ta đi ra ngoài sao? Ngươi cứ việc đi cáo, cô nương ta không sợ."

Liêu ma ma ai oán nhìn nàng một cái, nột nột nói: "Lão nô biết, chỉ một lần lão nô đã làm cô nương ngại, mà tam thái thái nay cũng không xen vào chuyện cô nương, ngài nhưng là được lão thái thái chính mồm cho phép. Chỉ là cô nương, ngài đừng trách lão nô dong dài, này đó chung quy không phải sự việc nữ nhi nên làm..."

Ninh Tiêm Bích ha ha cười nói: "Ông trời của ta, nguyên lai ma ma cũng biết ta chê ngươi dong dài, những lời này, lỗi tại ta đều nghe nhiều lắm, chẳng lẽ ngài sẽ không đổi từ mới để nói?"

Liêu ma ma thở dài nói: "Lão nô vẫn chính là miệng lưỡi bốn, cô nương cũng không phải không biết? Làm gì làm khó ta? Nếu là có lý do mới thoái thác, chẳng lẽ lão nô muốn nói lập đi lập lại? Ai! Mà thôi mà thôi, cô nương nếu là được lão thái thái cho phép, kia liền thôi đi, cũng may ngươi lúc này tuổi còn nhỏ, cũng là vô phương, chỉ là phải cẩn thận chút, kia sơn thủy tuy rằng thú vị, cũng là ám tàng nguy hiểm..."

Ninh Tiêm Bích nghe Liễu ma ma tại chính mình bên tai lải nhải, trong lòng chỉ cảm thấy vô hạn cảm kích.

Tuy rằng trùng sinh đã muốn ba năm, nhưng mà mỗi khi nhớ tới đời trước, nàng giống như rơi gỗ sống, nhớ tới Duệ vương phủ, trượng phu lạnh lùng vô tình, Bạch Thái Chi khẩu phật tâm xà, nghĩ đến chết mình ghen chết, nàng đều không lạnh mà run

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hái thuốc

Edit: thanhhuong

"Ma ma, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ che chở ma ma, khiến ngươi có thể bình an hi nhạc, an hưởng lúc tuổi già." Ninh Tiêm Bích bỗng nhiên xoa người bắm chặt Liễu ma ma đầu vai, về mặt kiên định nói.

Đời trước, Liễu ma ma bởi vì đắc tội Bạch Thái Chi, sau tại nàng trước mặt "Phạm vào sai", vừa mới bị Thẩm Thiên Sơn thấy, kia bất quá là lỗi nhỏ mà thôi, hấn cũng không có chính mình đau khổ cầu xin, không lưu tình chút nào đem Liễu ma ma đuổi ra vương phủ, sau đó không lâu, liền truyền đến Liễu ma ma chết.

Nghe nói, nàng mặc dù bị bệnh, cũng thường xuyên giả dựa đến trong viện, nhìn phương hướng vương phủ nhắc đi nhắc lại danh tự của mình, nói vậy nàng đến chết đều vẫn là không bỏ xuống được tiểu cô nương mà từ nhỏ nàng đã nuôi.

Ninh Tiêm Bích nghĩ đến đây, trong mắt liền thấy có chút hơi ẩm, nói đến kỳ quái, dĩ vãng xem tiểu thuyết cũng hào, xuyên việt cũng hào, nhiều là một số ma ma ý vào công lao chính mình nuôi tiểu nhi, tùy ý trước mặt chủ tử lộng thị phi, lên mặt làm càn, nhưng Liễu ma ma, lại là một người bốn phận, đối chính mình thật sự thật lòng yêu thương.

Không nói Ninh Tiêm Bích trong lòng bởi vì hồi ức chuyện cũ mà cảm xúc bốc lên, chỉ nói Liễu ma ma, khiến cô nương bỗng nhiên đến đây lập tức, không khỏi ngại ngùng cả người, không khỏi đôi mắt cũng đỏ lên, ở mặt ngoài lại cười nói: "Cô nương chính là ngài lão nô dong dài, cũng không cần lấy cái này đến đồ miệng lão nô a."

"Đời này, chúng ta sẽ rất tốt, ta, mẹ, Hải Đường, chúng ta đều sẽ rất khá." Ninh Tiêm Bích lại không có lên tiếng trả lời, nàng nhìn trời một vòng điểm Dương, trong lòng tràn đầy tất cả đều là quyết tâm cùng tự tin.

"Thấy được sao? Đây là viên chí, này lại là Dược liệu phủ chúng ta tìm không thấy, giúp yên giấc, trừ đàm, tiêu sưng, thường dùng cho người nhiều mộng, mất ngủ, , tinh thần hoảng hốt, là một tài liệu làm Dưỡng thần đan trọng yếu."

Cảnh xuân tươi đẹp, tuy rằng là gần hết buổi sáng, thái Dương Dương quang bắn thẳng xuống dưới, hơi xuân phong thổi, một chút cũng không khô nóng.

Ninh Thế Bạc mang theo Ninh Tiêm Bích, cũng không dám tiến sâu vào cánh rừng, chỉ tại chân núi một bên tìm Dược liệu, một bên giăng giải, ở sau lưng bọn họ, có hai cái tiểu tư xa xa, Hải Đường tắc bồi tại bên người Ninh Tiêm Bích, hiếu kì nhìn trong tay cô nương nghe nói là viên chí thảo Dược, trong lòng nghĩ này cùng cô đại rất cuộc có cái gì khác nhau?

Đã thấy Ninh Đức vinh thẳng đứng dậy, xung nhìn, cảm thán nói: "Yên hoa tam nguyệt há Dương Châu, ha ha! Lúc này Giang Nam sợ là cỏ cây hoa lá mọc tràn mùa, đáng thương lão nhân ta hướng tới Giang song nước, nguyên bản tính toán tích cốp tiền liền hướng đi nơi đó, lại cố tình lại bị thân tình trói buộc, đời này cũng không biết có hay không cơ hội đi nhìn xem kia

“Nhật xuất giang hoa hồng thắm hóa, xuân lai giang thủy lục Như Lan! thật là nhung nhớ mười dặm Tần Hoài.”

Ninh Tiêm Bích nhìn không được tròn trĩnh mắt, lắc đầu cười nói: "Lão nhân gia rất cuộc là có nhớ thương Giang Nam đâu, vẫn là nhớ thương kia mười dặm Tần Hoài? Ta nghe phụ thân nói, trên sông Tần Hoài khác cũng liền mà thôi, này thuyền hoa lý mỹ nhân nhưng là thật tuyệt sắc. Đến buổi tối, thuyền hoa khởi hoa đăng, tại Tần Hoài chậm rãi xuyên qua, mười dặm Tần Hoài, giống như là ngân hà của nhân gian."

Ninh Đức vinh trong mắt lộ ra chút cường liệt, một lúc lâu mới phương phản ứng lại, nét mặt già nua không khỏi hồng, khụ một tiếng che dấu xấu hổ, hừ lạnh một tiếng nói: "Bậy bạ bậy bạ, phụ thân ngươi cũng dám cùng tiểu hải tử ngươi nói nói như vậy, xem ta sáng mai không hảo hảo giáo huấn hần. Hảo hảo, nơi đó còn có từng viên chí, ngươi nhanh đi hái đến. Này một buổi sáng chúng ta cũng hái không ít Dược, này rõ cũng đầy, trở về đi thôi, không thì lão tử từ cùng cha ngươi nương đều phải lo lắng."

Ninh Tiêm Bích lấy tay thổi mạnh nói: "Rõ ràng là tam gia gia chột dạ, tam gia gia nghe mỹ nhân chột dạ ..." Không đợi nói xong, gặp Ninh Đức vinh cất bước liền muốn truy lại đây, nàng vội vàng công tiểu Dược, chạy nhanh đi ra ngoài, chỉ sợ Ninh Đức vinh ở sau người liền tiếp hô: "Chậm một chút, chậm một chút, dừng ngã, ai nha tiểu cô nãi nãi của ta..."

Lão nhân chạy chậm đi sau, Hải Đường và Ninh Tiêm Bích mắt thấy liền muốn chạy đến trên đường, thế này mới ngừng lại, cầm cánh tay Ninh Tiêm Bích thở phì cười nói: "Được rồi cô nương, tam lão thái gia đuổi không kịp đến đâu, hần tuổi tác lớn, dừng vì lo lắng ngươi, chạy nhanh chút không phải đùa."

Ninh Tiêm Bích cũng liền ngừng cước bộ, hồi đầu nhìn Ninh Đức vinh phẫn nộ đuổi theo, một bên miệng hô to gọi nhỏ nói: "Phá hư Thục Dược, chạy tiếp, chạy tiếp xem tam gia gia đánh ngươi." Không đợi nói xong, liền gặp Ninh Tiêm Bích làm mặt quỷ, hi hi cười nói: "Tam gia gia đánh không đánh ta? Nếu đánh, ta đây chạy tiếp."

Ninh Đức vinh sợ tới mức liên tục vẫy tay, kêu: "Không đánh không đánh, tiểu tử tông của ta, ngươi đứng đó cho tốt, đừng tiếp tục chạy xuống, ngươi xây chân, ngộ nhờ có việc gì, ta sao nói chuyện được với tiểu tử?"

Vừa nói, liền cũng thả chậm cước bộ hướng bên này, lắc đầu nói: "Nói gì vậy? Ta với lão, nay bị tiểu nhân này dùng thế lực bắt ép."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Tam gia gia không phục, chúng ta lại đến so qua."

Ninh Đức vinh đi đến bên người nàng, cười nói: "Không thể so không thể so." Vừa nói, liền sờ tóc Ninh Tiêm Bích cảm thán nói: "Ai! Ngươi đứa nhỏ này cũng không biết là sao lại thế này, thường ngày khó tránh quá mức ồn trọng, lại một chút khí tức hài tử thiên chân rực rỡ cũng không có. Cũng chính là tại đây thời điểm này, còn có thể toát ra điềm hài đồng, đại trạch môn, đại trạch môn, mỗi người đều nói phú quý lấy cực, chẳng lẽ phú quý liền thật sự như vậy tốt sao?"

Ninh Tiêm Bích thầm nghĩ trong lòng ngài lão còn không biết đi? Chính là lúc này thiên chân vô tà, vẫn là ta giả vờ đâu. Ai! Xuyên việt đến cổ đại hai lần làm người, này đều quá khứ hơn hai mươi năm, cũng không biết 《trộm mộ bút ký》 cái kia hệ liệt có thể kết thúc không, thiên chân cùng tiểu ca rốt cuộc có hay không cùng một chỗ a? Đến tột cùng là cái gì? Tam thúc gia hòa đi ra sao?

Vừa nghĩ, liền nghe Ninh Đức vinh đến: "Hào, chúng ta trở về đi, hôm nay Dược không thiếu, không nghĩ tới nơi này thảo Dược thật đúng là rất nhiều, mầu ngày nữa đến hái thêm một ít."

Lão đầu nhi âm thầm hạ quyết tâm, quá vài ngày lại đến, nhưng thời điểm đó cũng không thể mang theo Ninh Tiêm Bích, không thì cũng không dám hướng đỉnh núi đi, e sợ cho nàng leo núi lại ngã, địa phương này, dưới chân Liên Sơn đều là thảo Dược nhiều như vậy, đỉnh núi thảo Dược chủng loại nói vậy càng phong phú, hái trở về hảo hảo xử trí, liền tính là không thể bán tiền, đợi đến ngày lễ ngày tết trong phủ thời điểm tốt, nhân tiện tặng ra ngoài cũng tốt.

Lão đầu nhi vừa nghĩ, liền mang theo Ninh Tiêm Bích hướng trên đường lớn đi, xe ngựa bọn họ đứng ở ven đường.

Mắt thấy liền muốn đến xe ngựa phía trước, bỗng nhiên liền nghe một trận đắc đắc đắc tiếng vó ngựa từ xa đến gần, giầy lát đường như liền đến trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Gặp nhau

Ninh Tiêm Bích cùng Ninh Đức Vinh đều kinh ngạc quay đầu, ám đạo này là xe ngựa nhà ai? Như thế nào chạy nhanh như vậy? Đây chính là đường nhỏ, tuy là quan đạo, nhưng này cao thấp phẳng phồng, chạy như vậy thực dễ dàng gặp chuyện không may.

Chỉ thấy phía xa hiện ra một chiếc xe ngựa đến, hai đầu đại mã giống như là điên rồi tự ý nhanh như chớp nhi chạy xuống, liền đem Ninh Đức Vinh sợ tới mức vội vàng đem Ninh Tiêm Bích ôm đến bên đường, sợ nàng bị ngựa xô ngã, một bên gắt gao nhìn chăm chăm kia xe ngựa, lẩm bẩm nói: "Hong, này trong xe nếu có người, đã không xong, này hai con ngựa điên vạn nhất đem xe ngã xuống, ai nha làm sao được..."

xe ngựa điên Kia nhanh như chớp liền chạy ngang qua Ninh Đức Vinh cùng Ninh Tiêm Bích, ngay sau đó lại là một trận tiếng vó ngựa vang, mấy thót ngựa theo đó chạy xuống dưới.

Ở phía trước là một bong người nhỏ nhỏ ngồi ngay ngắn, hình như là một hài đồng bình thường, mắt thấy cách kia lượng xe ngựa còn có vài chục bước khoảng cách, bỗng nhiên, tiểu hài nhi mạnh đứng thẳng trước ngựa, tiếp mũi chân một chút, hần cả người đứng là theo Ninh Đức Vinh cùng Ninh Tiêm Bích trước mặt xẹt qua, giầy lát liền đến gần mà xa đang điên cuồng, mũi chân đặt trên xe ngựa một chút, liền văng vàng ngồi ở trên một con ngựa.

Ninh Đức Vinh cùng Ninh Tiêm Bích nhìn xem tròn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy lại một bóng dáng chột lóe, lần này lại là đại nhân, kia một lớn một nhỏ ngồi ở hai bên con ngựa điên, bất quá giầy lát gian liền ổn định hai con ngựa điên, lúc này xe ngựa đã muốn cách xa Ninh Đức Vinh cùng Ninh Tiêm Bích có trăm bước.

"Tổ mẫu, tổ mẫu..."

Liền nghe kia tiểu hài nhi theo lập tức xuống Dưới, lập tức liền tiến vào trong xe ngựa, từng đợt kêu gọi thanh theo xe ngựa trung truyền đến, Ninh Đức Vinh ở trong này nghe xong, dứt khoát nói: "Thược Dược, đi, chúng ta đi xem."

"Tam gia gia, không cần đi, Thược Dược... Sợ hãi, chúng ta... Chúng ta hồi phủ đi."

Ninh Tiêm Bích trong thanh âm mang theo run rẩy, hai tay nắm chặt vạt áo: Tuy rằng vừa mới nàng cũng không có thấy rõ cái bóng người nho nhỏ kia, nhưng mà tại như vậy nhỏ (tiểu nhân) tuổi liền có như vậy võ công cao như vậy, hơn nữa bay sau là mười mấy cái hộ vệ, còn có xe ngựa hình thức như vậy, tất cả, khiến nàng chỉ có thể nghĩ đến một người.

Ninh Đức Vinh thần sắc lại trịnh trọng đứng lên, trầm giọng nói: "Thược Dược, y giả như tâm cha mẹ, há có thể bởi vì sợ hãi liền buông tha cho cơ hội cứu người? Này cùng giết người có gì khác nhau đâu? Không phải sợ, tam gia gia mang người đi nhìn một cái." Nói xong rồi cuộc ôm Ninh Tiêm Bích hướng kia trăm bước ngoài xe ngựa bước đi.

Ninh Tiêm Bích kêu to nói "Người không cần phải xen vào." Nhưng mà nàng kêu không được: Vận mệnh có đôi khi chính là Vô Thường như vậy, nó cho Ninh Tiêm Bích sống lại đồng thời, nhưng cũng khiến rất nhiều sự tình tại bất tri bất giác thay đổi.

Giống như sự tình lúc này đây, Ninh Tiêm Bích vốn trong trí nhớ, thật là là nàng mười tuổi khi mới có thể phát sinh, lại không ngờ, bây giờ mới nàng bảy tuổi đã phát sinh. Mà đời trước, cứu người chỉ là tam lão thái gia, nay, lại có thêm mình tại bên người.

Sống lại một đời, chính mình cùng người kia gặp nhau, thế nhưng trước đến năm năm, điều này làm cho Ninh Tiêm Bích không biết là nên khóc hay nên cười, nàng chỉ có thể yên lặng an ủi chính mình nói: Hoàn hảo, trước tiên gặp lại? Chỉ cần ngày sau cách xa nhau ra, chỉ cần không cần gả tiến Duệ vương phủ, cũng sẽ chẳng có cái gì. Trước tiên gặp nhau liền trước tiên gặp nhau đi, dù sao chính mình cũng sẽ không cùng hắn dây dưa.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng là theo Ninh Đức Vinh cước bộ dần dần tới gần xe ngựa, Ninh Tiêm Bích lại vẫn là khó nén trong lòng khẩn trương. Nàng

gắt gao mân môi, ánh mắt trừng lớn nhìn kia xe ngựa, tiểu thủ gắt gao kéo lấy trước vạt áo ngực, chỉ cảm thấy một khóa tâm đều nhanh nhảy ra cổ họng .

"Thái y, mau trở về thành tìm thái y đến."

Thanh âm xa lạ mà nôn nóng, khiến Ninh Tiêm Bích trong nháy mắt có chút hoảng hốt, chợt mới nghĩ đến: Thẩm Thiên Sơn cũng bắt quá chính là tám tuổi đi? Còn chưa biến thanh kỳ, khó trách chính mình nghe này thanh âm không quen.

Nàng trong lòng thờ dài , kiếp trước đủ loại đèn kéo quân trong đầu chuyển, nhưng mà tâm tình kháng cự lung tung lại bởi vì hồi ức mà chậm rãi bình tĩnh trở lại, cuối cùng nàng khe khẽ thờ dài, đối Ninh Đức Vinh nói: "Tam gia gia, phóng ta xuống dưới đi, ta chính mình đi."

Ninh Tiêm Bích bảy tuổi tiểu thân thể tuy rằng tinh tế, nhưng này cũng là bốn mươi cân, Ninh Đức Vinh ôm nàng chạy tới thật là có chút phí sức lực, bởi vậy nghe được tiểu nha đầu lời nói, hần liền đem người thả xuống dưới, thờ hồng học đuổi tới xe ngựa phía trước, trịnh trọng nói: "Trong xe có người sao? Ta là đại phu."

Mười mấy cái hộ vệ nghe tiểu chủ tử lời nói, có hai người đã ra bên ngoài chạy vội, nghe xong Ninh Đức Vinh lời nói, cũng không dừng lại, Ninh Tiêm Bích nhớ tới vừa rồi cái kia đồng tử thanh âm nói "Tìm thái y" lời nói, trong lòng cười khổ, ám đạo Duệ vương phủ như thế nào đem lang trung tâm thường để vào mắt? Bất quá lần này, bọn họ nhất định chấn động .

Còn lại vài hộ vệ nhưng không vì Ninh Đức Vinh là đại phu bình dân mà coi khinh với hần, nghe nói hần là đại phu, đều lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, trong đó một người lớn tiếng nói: "Công tử, công tử, nơi này vừa mới có một đại phu, trước để hần thay công chúa bắt mạch đi."

Ninh Đức Vinh cứu người sốt ruột, một đầu liền nghe sấm đánh, lại không nghĩ rằng trong xe dĩ nhiên là công chúa, không khỏi kinh ngạc nhảy dựng, chợt thấy xe ngựa rém mạnh, tiếp một tiểu nam hài tám tuổi đi ra, mặt trắng như nước hương Ninh Đức Vinh đánh giá vài lần, trên mặt tựa hồ có chút thần sắc giãy dụa, nhưng mà hần cuối cùng gặt đầu một cái, trầm giọng nói: "Thỉnh vị này đại phu trước thay tổ mẫu coi một chút đi."

Vừa nhìn thấy này tiểu nam hài nhi, Ninh Đức Vinh ánh mắt liền không khỏi nhìn, thật là một hài tử xinh đẹp, thể này mới tám chín tuổi, nếu là trưởng thành, cũng không phải là muốn cho thiên hạ nữ nhân đều thần hồn điên đảo? Mà còn tuổi nhỏ, lại cũng trầm ổn uy nghiêm được ngay, thật không hổ là đệ tử trong phủ công chúa.

Vừa nghĩ, nghe được kia tiểu nam hài nói hần thay công chúa chẩn trị, Ninh Đức Vinh nào dám lơ đãng? Vội vàng theo trong tay áo lấy ra một đoạn lam sắc sợi tơ, đưa cho kia tiểu nam hài nói: "Thỉnh công tử đem tuyến hệ về cổ tay công chúa, thảo dân không dám lơ đãng."

Lần này kia tiểu nam hài lại kinh ngạc , nhìn Ninh Đức Vinh liếc mắt một cái, trầm giọng nói: "Người sẽ bắt mạch qua huyền ty? Tổ mẫu nay không tốt lắm, cũng không nên vọng tự cậy mạnh, chậm trễ bệnh của nàng, đến lúc đó, người càng chịu trách nhiệm không nổi."

Một bên Ninh Tiêm Bích lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn kia tiểu nam hài tự đắc, bộ dáng uy nghiêm, kia mi mục ngũ quan cùng với uy nghiêm khí thế, loáng thoáng đã là mang theo bong bóng khi lớn lên của Thẩm Thiên sơn. Nàng trong lòng hận ý, lúc này tiếp tục nghe đối phương lời nói vô lễ như vậy , không khỏi nổi nóng , cười lạnh nói: "Quả nhiên là làm nhiều sai lầm, làm ít sai ít, tam gia gia hảo tâm cứu người, nếu cứu không được lại đổ chúng ta ,nếu như thế, tam gia gia, chúng ta trở về đi, công chúa phượng thể trọng yếu, người là bình dân đại phu cũng không dám sờ chạm, nói cách khác, một khi có cái gì sai lầm, tội trạng sẽ đổ trên đầu người

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chữa bệnh

Edit: Thanhfuong

Thẩm Thiên sơn mặt đỏ lập tức lên, bắt quá lúc này tức giận ửng đỏ giây lát lướt qua, hần ánh mắt nặng nề nhìn về phía Ninh Tiêm Bích, đối diện trước mặt là con người nữ hài nhi thanh triết , chỉ thấy nàng, khoe miệng biên hơi hơi phiệt ra một tia cười lạnh, đúng là vui mừng không sợ.

Thẩm Thiên sơn theo sinh ra khởi đến bây giờ, vẫn đều là bị thụ sủng ái, đâu chịu nổi khiêu khích? Cuối cùng hần nhớ ra bệnh tình tổ mẫu , lúc này cũng vô tâm tình cùng Ninh Tiêm Bích ở trong này ganh đua cao thấp, bởi vậy chỉ là hung hăng trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, liền xoay người trở lại trong xe ngựa, thay tổ mẫu buộc sợi tơ.

Nặng nề ho khan vang lên trong xe ngựa, Ninh Đức Vinh trong tay niệp sợi tơ, nhắm mắt lại cẩn thận kiểm tra . Này huyền ti bắt mạch cũng không phải là một đại phu liền có thể sử dụng tùy tiện tiện lợi ra, mặc dù là trong Thái Y viện, có thể chỉ có một phần ba thái y có bốn sự này, cũng đã là không sai .

Ninh Đức Vinh từ tiểu học y, mười tuổi là có thể xem chẩn bình thường chứng bệnh, cho tới bây giờ làm nghề y bốn mươi năm, cũng là tại sáu năm trước mới dám chính thức bắt đầu dùng huyền ti bắt mạch, không có quá mức xúc cảm cùng thấy rõ lực, là không có biện pháp không chế yêu cầu khám bệnh cao độ.

Ước chừng qua non nửa khắc, Ninh Đức Vinh mới đứng trước xe Thảm Thiên son nói: "Có thể thu sợi tơ." Nói xong, chỉ chốc lát sau, Thảm Thiên son liền chui ra xe ngựa, đem kìa tiết sợi tơ đưa cho hắn, một bên trịnh trọng hỏi: "tổ mẫu ta rốt cuộc như thế nào?"

Ninh Đức Vinh trầm giọng nói: "Công chúa mặc dù ở trong xe ngựa xóc nảy khổ, trước mắt xem ra ngược lại là không ngại, bất quá bị kinh hách, chỉ cần khai hai Dược an thần uống hai ngày, cũng liền không sao. Nhưng công chúa có bệnh cũ, chính là trước đây mang một cổ nhiệt độc, đã ở trong cơ thể vài thập niên, công chúa thân thể ngày càng sa sút, chính là này tiêu bị, ngược lại là không trấn an tốt, xin hỏi công tử, hai năm gần đây công chúa thêm chứng suyễn? Mà kéo dài không nghỉ? Nghiêm trọng, thậm chí đêm không thể ngủ, tinh thần hoảng hốt?"

Thảm Thiên son trong mắt đột nhiên liền bắn ra một cổ thần thái, vội vàng lớn tiếng nói: "Là, đúng là như thế, không nghĩ tới dân gian cũng có cao nhân, không biết lão tiên sinh hay không có thể vì gia tổ mẫu chẩn trị?"

Ninh Đức Vinh cười khổ nói: "Công chúa thân phận quý trọng, từ nhỏ đến lớn, làm sao có thể không có danh y duyên trì? Chỉ tiếc, chưa thể trị tận gốc, mỗi lần phát bệnh, bất quá lấy Dược cường chế bệnh khí, cứu nhi cứu chi, được chỉ khắc chế tạm thời, thành ra hôm nay họa lớn. Nếu muốn trị liệu, tiểu nhân nhưng cũng không thể nắm chắc, chỉ có thể tạm thời thử một lần."

Thảm Thiên son ánh mắt càng phát lóe sáng, bận rộn không ngừng gật đầu nói: "Gia tổ mẫu bệnh cho tới bây giờ, nhóm thái y viện phế vật ngay cả tạm thời thử một lần cũng không dám nói. Nếu tiên sinh còn có thể nói ra như vậy nói, nghĩ đến tất có tài trí hơn người, chỉ là..."

Nói tới đây, hắn không khỏi hơi hơi do dự một chút, nhỏ giọng nói: "Không dối gạt tiên sinh, gia tổ mẫu tuổi tác đã cao, thân thể lại suy yếu, tiên sinh không thể dùng dược mạnh, thật sự là... Thật sự là không dám mạo hiểm."

Ninh Đức Vinh loát râu cười nói: "Công tử yên tâm, công chúa bệnh cho tới bây giờ, tự nhiên không thể tiếp tục lấy Dược tính cường chế, phải nên ôn bổ chậm liệu mới tốt, trừ bỏ Dược tề thuốc bổ, còn muốn phối hợp thi châm xoa bóp mát xa, công tử nếu tin được tiểu lão nhân, ngược lại là đi thỉnh trong cung tìm một danh y nữ, để tiểu lão nhân chỉ năng một phen, hãy xem xem hiệu quả như thế nào."

Thảm Thiên son đại hỉ nói: "Tạ lão tiên sinh. Nhưng không biết tiên sinh gia trụ nơi nào? Cao tính đại danh? Nếu là lui tới không có phương tiện, vương phủ nhưng cũng có mấy gian khách phòng, không bằng thỉnh tiên sinh đến ở, như thế nào?"

Vừa dứt lời, liền nghe bên cạnh truyền đến "Xi" một tiếng cười, Thảm Thiên son trợn mắt nhìn lại, chỉ thấy kia tiểu nữ hài nhi ngân nga nói: "Ngươi quả thật là hiếu thuận, đường đường thế tử, người kiêu ngạo, nay chỉ vì tổ mẫu bệnh, lại cùng một bình dân lang trung khách khí, khó được, quả nhiên là khó được."

Chỉ tiếc, trừ bỏ kết thân nhân, người đối với bất luận kẻ nào đều là tâm ngoan thủ lạt, Thảm Thiên son a Thảm Thiên son, ngày đó người phạm là đối ta có một chút thương tiếc, đối Liễu ma ma có một chút trắc ẩn chi tâm, ta lại như thế nào rơi vào như vậy kết cục?

Ninh Tiêm Bích trong lòng phần hận, trong đầu không tự kim hãm được đứng lên.

Mà Thảm Thiên son nghe nàng trong lời nói đầu tiên là có chút cảm khái, không khỏi có chút sững sờ, cho đến sau này, lại thấy kia tiểu nữ hài nhi ánh mắt nhìn mình, Dường như mang theo một tia hận ý. Điều này làm cho hắn hơi có chút không hiểu làm sao, bất quá nhưng cũng không để ý, tất nhiên là nàng thấy gia gia thay tổ mẫu xem bệnh, trong lòng khó chịu, cho nên cũng hận ta, cũng là do ta vừa mới lời nói có chút vô lễ.

Hắn nơi này cân nhắc, liền không nghe được Ninh Đức Vinh lời nói, chợt nghe trong xe ngựa truyền ra một ôn nhuận nhu hòa thanh âm nói: "Nguyên lai là Trần Viễn bá tước phủ tam lão thái gia, hôm nay thật sự là đa tạ... Khụ khụ..."

Ninh Tiêm Bích vừa nghe lời nói lão thái thái nói, trong lòng liền không khỏi một trận kích động, trong mắt cũng thấy nóng hừng hực.

Ngày đó tại Duệ vương phủ, nàng là bà ngoại không đau cữu cữu không thương, chỉ có vị này đại trưởng công chúa, thân phận là trong phủ tôn quý nhất, lại là duy nhất một đôi chính mình yêu thương, nếu không phải nàng, chính mình có lẽ đã sớm khiến bà bà cùng cái kia đại bá mẫu tra tấn chết, nơi nào còn chờ được đến Bạch Thái Chi nóng vội hạ nạn tính độc Dược?

Chỉ tiếc, vị này cụ bà bà thân mình lại là vẫn không tốt, mặc dù tường quan tâm giúp chính mình, cũng là lòng có Dư mà lực không đủ.

Nay Ninh Tiêm Bích là hạ quyết tâm sẽ không tiếp tục tiến vương phủ, nói cách khác, không thêm để ý hắn, vị này đại trưởng công chúa thân thể trải qua điều trị, tuy rằng không thể nói là khoẻ mạnh cường tráng, nhưng là tuyệt không gầy yếu như đời trước.

Bất qua bây giờ cũng không thể làm gì được, Ninh Tiêm Bích chỉ có thể âm thầm cân nhắc trong lòng: Nếu ngày sau mình chế được thích hợp nữ nhân dùng, tất nhiên muốn tặng cho đại trưởng công chúa một ít, khiến thân mình của nàng chậm rãi bổ, không thể để ốm yếu giống như đời trước.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Ninh Đức Vinh đã muốn cùng Thảm Thiên son nói hảo. Nơi này Thảm Thiên son liền mời Ninh Đức Vinh cùng Ninh Tiêm Bích cùng mình đồng hành, lại nghe Ninh Đức Vinh mỉm cười nói: "Công tử không cần lo lắng, tiểu lão nhân cùng lục nha đầu cũng có xe ngựa, không cần công tử lo lắng. Nói xong từ biệt đối phương, xoay người mà đi."

Thảm Thiên son nhìn một lão một tiểu hai cái bóng, còn có cách đó không xa Hải Đường chờ, khóe môi bỗng nhiên hiện ra tia mỉm cười, thì thầm lẩm bẩm "Nguyên lai là bá tước phủ lục cô nương, thật là, nếu cũng là chu môn tú hộ Đường ra thiên kim tiểu thư, sao lại hung hăng như vậy?"

Tuy rằng nói như vậy, trong lòng lại là không có một chút bức mình, ngược lại tràn đầy đều là hoan hỉ, tiến vào trong xe ngựa nhìn dung nhan gầy yếu của đại trưởng công chúa nói: "Tổ mẫu, tổ mẫu ngươi nghe được sao? Bá tước phủ lão tiên sinh có thể trị bệnh của ngươi, có thể thấy được là tổ mẫu hôm nay lên núi bái Phật tâm thành, cho nên Bồ Tát mới kiếm cho ngươi một hảo đại phu, từ nay về sau sau liền không cần vì bệnh phát sầu."

Chương 20: Đăng môn

edit: thanhfuong

Đại trưởng công chúa tóc đã muốn trắng quá nửa, trên mặt lại còn sót lại một tia nữ lệ phong vận tuổi trẻ, chỉ là của nàng sắc mặt quá mức tái nhợt, thân thể hai gò má lại thấp phần gầy yếu, nhìn qua liền biết là bệnh lâu ngày, một chút tinh khí thần nhĩ đều không có.

Lại nghe đại trưởng công chúa cười khổ nói: "Hài tử ngốc, nếu thật sự là tâm thành, Phật tổ hàng phúc, như thế nào xe ngựa còn có thể chán kinh? Ai! Nay cũng không biết là họa hay phúc."

Thẩm Thiên sơn cười nói: "Ban đầu tôn nhĩ trong lòng cũng không yên, bất quá nay nghĩ đến, nếu không phải con ngựa chán kinh, tổ mẫu có thể nào gặp được như vậy một vị hảo đại phu? Mà này mã diện chạy vài dặm đường, tổ mẫu lại là ngay cả một chút thương đều không có, chỉ là bị chút kinh hách, đây chẳng phải cũng là chi hi sao? Có thể thấy được Phật tổ là phù hộ tổ mẫu." Nói xong liền lộ ra đầu nói: "Ngựa đói xong chưa? Đói tốt trở về phủ đi."

Một thị vệ bẩm báo nói: "Là, đã đói hảo, chỉ là kia hai thợ săn xử trí như thế nào? Còn thỉnh công tử ra chỉ thị."

Thẩm Thiên sơn thần tình lập tức biến đổi âm trầm, lạnh lùng nói: "Kinh hách xa giá công chúa đương triều, để bọn họ sống quả là pháp luật khai ân, như thế nào xử trí còn hỏi sao?"

Lời nói lạc, kia thị vệ đang muốn lĩnh mệnh đi, lại nghe đại trưởng công chúa nghiêm mặt nói: "Chậm đã." Nói xong nàng chuyển hướng tôn nhĩ, nhẹ giọng nói: "Thiên Sơn là vi tổ mẫu lo lắng, cho nên trong lòng phát ngao, này tổ mẫu biết. Chỉ là người nên điều tra trước, nếu chỉ là vô tâm, cũng không cần giết hai tính mạng. Người mới nói tổ mẫu là bái Phật tâm thành, có được như vậy một hảo đại phu. Phật gia từ thiện, quét rác còn thương mệnh con kiến, yêu quý từng sinh mệnh, con kiến còn như thế, nay người lại cấp cho tổ mẫu sát nhân?"

Thẩm Thiên sơn mày cau, sau một lúc lâu mới bắt đầu nói: "Được rồi, nếu tổ mẫu thay bọn họ biện hộ, kia liền không cần bọn họ tính mạng, chỉ là từ tội có thể miễn, nhưng mang vạ khó thoát khỏi. Giang nguyên, hai thợ săn vô luận như thế nào, cũng không nên ở chân núi săn bắn, hôm nay chỉ là ngộ thương ngựa, ngày sau nhược bị thương mạng người làm sao được? Mỗi người bốn mươi bản tử, làm cho bọn họ nhớ, ngày sau không thể như vậy lỗ mãng."

"Là." Giang nguyên lĩnh mệnh mà đi. Nơi này đại trưởng công chúa lắc đầu cười khổ nói: "Tuy là tráng niên, bốn mươi bản tử đánh xuống, cũng muốn nửa mạng của bọn họ." Lời nói lạc, lại nghe Thẩm Thiên sơn nghiêm nét mặt nói: "Tôn nhĩ đã là thủ hạ lưu tình, người lỗ mãng như vậy, không để bọn họ nhớ lâu sao được?"

Đại trưởng công chúa cũng biết tôn nhĩ nói có đạo lý, hài tử còn nhỏ đã thông minh lanh lợi, văn học võ công đều được sư phó khích lệ, thế cho nên còn tuổi nhỏ, ở trong phủ liền thấp phần định đoạt, chính là cha mẹ hần, cũng không có biện pháp, mà có một số việc, đều còn muốn hỏi con một chút, thật sự là để người dờ khóc dờ cười.

Không nói đại trưởng công chúa cùng Thẩm Thiên sơn hoan hi hồi phủ, chỉ nói Ninh Tiêm Bích cùng Ninh Đức Vinh, hai người ngồi xe ngựa ở bên cạnh chờ đợi, nếu đại trưởng công chúa xe còn không có đi, bọn họ không có đạo lý đi trước. Ninh Tiêm Bích nghĩ đến ngày sau, liền thở dài nói: "Tam gia gia, người đây là tội gì? Hoàng gia hậu duệ quý tộc hầu hạ là tội không tốt, tôn nữ nhĩ hiểu được gia gia cũng không để ý này quyền quý thanh danh, vì cái gì lại muốn đem chuyện này vào trong người?"

Nếu không có lúc này sự tình, nếu không phải Ninh Đức Vinh đem đại trưởng công chúa trị hết độc hơn phân nửa, cũng sẽ không có sau phong thưởng cùng vinh quang, lại càng không có tội. Cùng Ninh Đức Vinh ở chung vài năm, Ninh Tiêm Bích sớm đem hần xem như gia gia mình đối đãi. Nàng một chút cũng không hần có vấn đề.

Chỉ tiếc, vận mệnh chung quy không thể từ nàng định đoạt, liền nghe Ninh Đức Vinh thở dài nói: "Nha đầu ngốc, tam gia gia không phải chỉ bảo quá người sao? Y giả tâm như cha mẹ, tam gia gia nếu không có năng lực cũng liền mà thôi, vừa có năng lực, lại sao nhẫn tâm? Tại tam gia gia trong mắt, chúng sinh bình đẳng, đại trưởng công chúa cũng là bệnh nhân không có gì bất đồng, mình bạch chưa?"

Ninh Tiêm Bích biết chính mình là không thể khiến Ninh Đức Vinh thay đổi tâm ý, không khỏi âm thầm cười khổ, thầm nghĩ: Nhưng là trên thực tế, đó là đại trưởng công chúa, nàng những bệnh nhân bình thường không giống nhau. Ai! Coi như hết, cũng may đời trước, tuy rằng tam gia gia sấm hạ ngập trời tai họa, nhưng bởi vì đại trưởng công chúa bảo toàn, cuối cùng lưu tính mạng, đời này, nói vậy cũng sẽ không có thay đổi, ta chỉ muốn trừ tính cho tốt, nhìn xem tại tam gia gia tại và đến khi nào, tìm một chỗ hảo hảo thu Dưỡng hần, khiến hần có thể an độ lúc tuổi già cũng là tốt.

Đang nghĩ tới, Hài đường thấp giọng nói: xe ngựa Đại trưởng công chúa đã đi qua. Lời nói xong, Ninh Tiêm Bích liền thấy xe ngựa của mình cũng động, lộc cộc theo sau xe ngựa trưởng công chúa, cũng hướng kinh thành đi vào.

Vài ngày sau, Ninh Tiêm Bích và Ninh Đức Vinh vội vàng đem được liệu xử trí, ngâm, nấu chín, rửa sạch phơi nắng. Các công đoạn, hoặc là nghiền, hoặc là áp thành phẩm đợi sau này xử lý sau, còn lại đều phối được, dựa theo Phương pháp phối tốt nhất, bọc trong một gói giấy, đó là phần lượng được tốt nhất

Sau khi nấu được thảo, được còn lại, Ninh Đức Vinh liền chế ra các loại thuốc viên. Ninh Tiêm Bích chờ đã lâu, đoán chắc sẽ có ngày này, nên hết lần này đến lần khác đều nói hão, nhất định chờ ngày này, khi mình chế được, nói cách khác, đem tam gia gia tất cả đều hiểu hết

Cổ tình sáng sớm hôm nay, Ninh Tiêm Bích cùng Dư thị vừa mới đi vào Ninh Hình viện của Khương lão thái quân, theo mọi người thỉnh an, liền nghe có người đến hồi bẩm nói: Duệ vương phủ công tử tự mình đến thỉnh tam lão thái gia do trước đây có chuẩn bệnh cho đại trưởng công chúa, cố ý lại đây bái kiến lão thái quân.

Trong phủ mọi người không biết chuyện này, nghe vậy không khỏi tất cả đều kinh hãi, nhưng mà không thể để người vương phủ ở ngoài cửa chờ, bởi vậy cũng đều không kịp hỏi, Khương lão thái quân bận rộn mời Thẩm Thiên sơn vào.

Chỉ chớp lát sau, chỉ nghe bình phong sau lưng tiếng vang, tiếp một tiểu nam hài tinh thần chán hưng, anh khí bùng bùng liền ngừng đầu đi vào đến, trên mặt đất chào Khương lão thái quân hành lễ.

Khương lão thái quân bị nhận lễ, thỉnh Thẩm Thiên sơn ghé trên, bởi vì lúc này hấn còn chưa phải thế tử vương phủ, chỉ là con một vương phủ chi thứ hai, cho nên mọi người cũng không cần chào. Liền nghe Thẩm Thiên sơn nghiêm mặt nói: "Lão thái quân mời ngồi không nên từ chối, nhưng mà tổ mẫu bệnh nặng trong người, lúc này khuy suyển thập phần lợi hại, tiểu tử đã muốn thỉnh tam lão thái gia quý phủ, muốn cùng hấn lập tức hồi vương phủ, còn vọng lão thái quân thứ lỗi."

Khương lão thái quân vội hỏi: "Tiểu công tử hiểu tâm, nếu như thế, lão bà ta không chậm trễ các người." Nói xong đã thấy Thẩm Thiên sơn đứng lên, ánh mắt nhìn trong sảnh vài nữ nhi trên người quét một lần, cuối cùng dừng ở Ninh Tiêm Bích bên cạnh Dư thị ánh mắt không khỏi vui vẻ, mỉm cười nói: "Lục cô nương lần này không cùng tam lão thái gia đi sao? Nghe lão thái gia nói, người vẫn đi theo bên người hấn, hiểu được một ít ý lý, chỉ sợ còn có yếu làm phiền địa phương."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tộc học

Ninh Tiêm Bích cũng không nghĩ tới Thẩm Thiên sơn người kia thế nhưng sẽ đồng chính mình nói nói, cảm thấy sững sốt, nhưng nàng rất nhanh liền phản ứng lại, cúi đầu xuống thân nhiên nói: "Tam gia gia nói qua, người hướng trong cung tìm y nữ, như thế nào? Lại không tìm được sao?"

Thẩm Thiên sơn nghe nàng nói như vậy, liền biết đối phương trong lòng là không bằng lòng. Không khỏi trong lòng liền có chút không được tự nhiên, nếu như thế, hấn tự nhiên là khinh thường bức Ninh Tiêm Bích, người gật gật đầu nói: "Trong cung đã cho hai y nữ xuống, nếu cô nương nói như vậy, xin cáo từ."

Nói xong, lại hướng Khương lão thái quân hành một lễ, liền xoay người sai bước đi ra cửa.

Nơi này mọi người hiếu kỳ, Khương lão thái quân liền hỏi Ninh Tiêm Bích đến tốt cùng là thế nào. Sau nghe nói tam lão thái gia trong lúc vô tình giúp đại trưởng công chúa xem bệnh, Nguyên thị liền không nhịn được nói: "Thật không nghĩ tới, tam lão thái gia nhìn tầm thường, lại nguyên lai là giỏi như vậy. Nếu như thế, sau này nhà chúng ta có bệnh, còn cần gì ra bên ngoài thỉnh đại phu? Đều nhờ lão thái gia chẩn trị mới tốt."

Khương lão thái quân nhìn nàng một cái, khụ một tiếng, trầm giọng nói: "Lời này là nói bậy, kia đều là nghề nghiệp Tam thúc phụ người làm khi chưa vào phủ, nay hấn vừa vào bá tước phủ, chẳng lẽ còn bắt hấn tiếp tục làm sao?"

Nguyên thị nhìn Khương lão thái quân không thích, cũng biết chính mình nói nói lỗ mồm, vội vàng cười nói: "Lão thái thái giáo huấn đúng, con dâu thấy vương phủ Tam công tử tự mình đến thỉnh, còn bộ dáng hành lễ đầy đủ, cho nên trong đầu thật cao hứng."

Khúc phu nhân thường ngày thanh cao, lúc này cũng ở một bên cười nói: "Đại trưởng công chúa chính là bác của đương kim Thánh Thượng, nay hoàng hậu nương nương là nữ nhi đại trưởng công chúa, nói như thế, vị kia công tử, khả nên xem như thân chất nhi hoàng hậu nương nương, khó được hấn còn tuổi nhỏ, thân phận quý trọng đến tận đây, đúng là cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, không có nửa điểm kiêu ngạo, thật sự thích."

Khương lão thái quân thân nhiên nói: "Thích lại như thế nào? Luận bàn, đó là cận thân hoàng gia, Tam thúc phụ người tuy rằng đi xem bệnh đại trưởng công chúa, đó là hấn y giả nhân tâm, nên làm. Chúng ta chính mình bảo vệ tốt bốn phận, không cần liên tiếp đi nói chuyện, miễn cho bị người nói là nịnh nọt, ta nói, các người nghe hiểu chưa?"

Tuy rằng Thẩm Thiên sơn nay nhìn bất quá tám chín tuổi, thật là tuổi còn nhỏ, bất quá nhìn một đám con dâu trên mặt bộ dáng nhảy nhót, ngay cả đại nhi tức phụ thanh cao hôm nay cũng mở miệng tán thưởng, Khương lão thái quân nơi nào còn có thể không rõ ý tứ các nàng? Nếu là có thể thông qua tam

lão thái gia, cùng Duệ vương phủ lui tới thân cận chút, trong phủ có vài nữ nhi, nói không chừng liền có cơ hội bay lên đầu, như vậy hôn nhân tốt, cũng khó trách các nàng trong lòng cân nhắc.

Tức phụ trong lòng có tính toán, Khương lão thái quân làm tộc trưởng, cũng không thể không gả, miễn cho vài con dâu bởi vì lòng tham, làm mất đúng mực, lọt vào tai Thẩm Thiên sơn hoặc là Duệ vương phủ, thành chê cười. Tuy rằng bá tước phủ không có biện pháp cùng vương phủ so sánh, nhưng mà tốt xấu cũng là quý tộc, cũng là có thể diện cùng kiều ngạo .

Khúc phu nhân cùng Nguyên thị ở mặt ngoài vội vàng đáp ứng, tỏ vẻ nhớ kỹ Khương lão thái quân dạy bảo, nhưng các nàng trong lòng đến tột cùng là thật nghe lọt được hoặc là giả nghe không lọt, cũng không đến mức không hiểu rõ.

Khương lão thái quân trong lòng thờ dài, ánh mắt nhìn theo hai con dâu, liền dừng ở Dư thị trên người, thấy nàng bộ dạng phục tùng liêm mực, trên mặt không có chút đắc ý, ánh mắt cũng thật là bình thản, không giống Nguyên thị cùng Khúc phu nhân.

Trên mặt nàng thần sắc thể này mới thư hoãn chút, ngày đó còn thăm oán lão gia, nói không nên cho thứ tử nghèo nàn này bàn việc hôn nhân, nay xem ra, nghèo cũng là có nghèo nàn hảo, trong đầu không có vọng tưởng. Lại nói tiếp, vị Tam công tử còn chỉ lục nha đầu nói một câu, nhưng xem này biểu tình hai mẹ con, ngược lại là chân chính bình tĩnh , những người khác ngược lại là sinh ra tâm tư , ai!

Khương lão thái quân nghĩ đến đây, liền thấy bụng tâm hưng phấn. Chợt nghe Khúc phu nhân cười nói: "Là, còn có một sự kiện báo cáo lão thái thái, trước đó vài ngày nói tìm cho các cô nương tìm tiên sinh , nay đã thỏa đáng . Hiện nay tộc học là ba tiên sinh, đều là đức cao vọng trọng, đại gia nói ba vị lão tiên sinh tuổi tác lớn, giáo học vỡ lòng cần có chút mệt mỏi, liền tính thay phiên nghỉ ngơi, mỗi ngày cũng có hơn phân nửa thời gian học . Con thỉnh một vị học vấn vô cùng tốt , nghe nói ban đầu là cử tử, đơn giản là thủ hiếu cha mẹ, làm chậm trễ khoa khảo, nay cha mẹ tuy đã qua đời, hân tuổi cũng lớn, không nghĩ tiếp tục cầu công danh, bởi vậy đại gia liền thỉnh đến, mỗi ngày buổi sáng giáo các cô nương đọc sách nhận chữ, buổi chiều đi dạy vỡ lòng, hân so với kia ba vị lão tiên sinh, ngược lại là trẻ hơn mấy tuổi, làm thêm chút cũng không sao."

Khương lão thái quân nghe xong, gật gật đầu nói: "Nếu các người gia thấy thỏa đáng, liền như vậy đi."

Ninh Tiêm Bích ở bên nghe xong, âm thầm buồn cười, lão tiên sinh bắt quá là ngồi niệm hai thiên văn chương, một ngày cũng giảng giải không được vài câu, như thế nào liền mệt mỏi? Đang nghĩ tới, lại nghe Khúc phu nhân cười nói: "Thêu thùa may vá, nữ hồng đồ không cần tìm, Tam đệ muội đề cử người nào có tay nghề chăm tuyền trong phòng tốt là được."

Khương lão thái quân nhìn về phía Dư thị, Dư thị tiếp nhận phòng châm tuyền bắt quá là hơn một tháng, nếu muốn hỏi, nên hỏi Nguyên thị mới đúng. Nhưng mà lão thái quân cũng nhìn tam tức phụ, tuy nói này hơn một tháng đến không ra sai lầm, nhưng phòng châm tuyền là nơi chật hẹp nhỏ bé, nếu là ngay cả điểm ấy đều không có, ngày sau cũng không cần chia sẻ nơi khác .

Dư thị nghe xong Khúc phu nhân nói, liền đứng ra, ôn tồn nói: "Hồi bẩm lão thái thái, trong phòng châm tuyền Tiết gia nương tử là người châm tuyền tốt nhất, nhà mẫu thân nàng nguyên bản là làm cho cung đình, sau phóng xuất, nàng liền đi theo mẫu thân học một tay hảo châm tuyền từ nhỏ, phàm là cắt châm dệt đều am hiểu, nay trong phủ đương sai, con dâu nhìn hai tháng, ngược lại là thật sự cần cù và thật thà, nói cũng không nhiều, giáo các cô nương thêu thùa may vá cũng là thích hợp."

Khương lão thái quân tự nhiên biết Tiết gia nương tử, việc xác thực thực không sai , nguyên chính là chỉ làm cho chủ tử . Tuy không phải châm tuyền tốt nhất, nhưng châm tuyền tốt nhất kia thường ngày có chút khinh cuồng, nên Dư thị mới tránh khỏi nàng.

Người liền gật gật đầu cười nói: "Này coi như là thỏa đáng, nếu như thế, vừa lúc cũng không có bao nhiêu việc, liền báo Tiết nương tử mỗi ngày buổi chiều rút ra một canh giờ, giáo các cô nương làm nữ hồng đi."

Dư thị lui xuống, Khúc phu nhân còn nói giáo thụ cầm kỳ thư họa tiên sinh, lại là một vị nhạc sĩ từ Giang Nam đến, do Ninh Thế Bạc đề cử , chỉ nói người này tuy tuổi trẻ, nhưng mà cầm kỳ thư họa không có gì là không tinh thông, chỉ là quá mức tuổi trẻ, lại là nam tử, bởi vậy Khúc phu nhân luôn luôn do dự.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Giáo đệ

Khương lão thái quân nói: "Hắn tiến phủ để dạy bọn nhỏ, mỗi ngày bắt quá nửa canh giờ, học đường ,nha đầu lão tử một đồng lớn, các cô nương cũng còn nhỏ, cũng không cần tị hiềm nghĩ, khiến hắn lại đây đi."

Khúc phu nhân cười nói: "Là, nghe Tam đệ nói, vị đảm tiên sinh này có khí khái , cùng Tam đệ là chí giao, không thì không chịu thiệt đâu, cũng không ở trong phủ, bắt quá chúng ta định giờ dạy học, hân mỗi ngày đến giáo nửa canh giờ, lão thái thái nghĩ như thế nào?"

Khương lão thái quân cười nói: "Như thế thì tốt, đều thoải mái . Cầm kỳ thư họa mấy thứ này vốn là không cần, mỗi ngày nửa canh giờ cũng là đủ rồi ." Người lập tức thương nghị đã định, Nguyên thị này nửa ngày không nói, lúc này liền cười nói: "Nếu như thế, từ nay trở đi , hai mươi hai đúng là vạn sự đều tốt, tộc học cũng là đã sớm thu thập tốt , không bằng để cho các cô nương ngày đó cùng nhau tiến tộc học, lão thái thái thấy thế nào?"

Loại chuyện này Khương lão thái quân không phản đối, yêu cầu Nguyên thị tự mình chuẩn bị, mọi người còn nói trong chốc lát nói, liền cho mọi người tan.

Lúc này Ninh Tiêm Bích hưởng hạnh lâm uyển đến, nàng nhớ Ninh Đức Vinh, lại nghĩ tới hôm nay vốn là phụ tam gia gia "Học" chế Dược làm hoàn thuốc, nay tất cả đều thành bột nước, nghĩ đến đây, không khỏi ngửa trong lòng, nghĩ không bằng tự mình đem hai loại Dược hoàn chế đi ra, chờ tam gia gia trở về, khiến hân kinh hãi.

Bất quá nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là buông tay, tuy rằng này một đời trước chính mình đã quyết định không khai bàn tay vàng, nhưng là đắc kiếm chế điểm nhi, nói cách khác, này bàn tay vàng quá mức nghịch thiên, vẫn là không thỏa đáng a.

Đang tại trong lòng cân nhắc, chợt nghe Liễu ma ma kêu một tiếng: "Tổ tông", Ninh Tiêm Bích trong lòng ngạc nhiên, nhìn lại, chỉ thấy Tuyên nhi lặng lẽ đứng ở sau lưng các nàng. Nghe Liễu ma ma cất tiếng, tiểu gia hỏa bận rộn đem ngón tay che miệng chưa lấy xuống, thấy tỷ tỷ nhìn qua, liền chán nản hạ đầu, nhỏ giọng kêu một tiếng "Tỷ tỷ."

"Tuyên nhi như thế nào cùng lại đây? Như thế nào bên cạnh cũng không có người?"

Ninh Tiêm Bích thập phần ngạc nhiên, đã thấy tuyên nhi ngẩng đầu, nhếch môi lộ ra hàm răng trắng, hắc hắc cười nói: "Tỷ tỷ mỗi ngày đều hưởng hạnh lâm uyển đến, chắc là có cái gì thú vị, đệ đệ ở nhà phát chán, cũng muốn cùng tỷ tỷ đến xem sao."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Theo tới xem thì không có việc gì, chỉ là di nương đâu? Nàng sao để người một mình chạy tới? Người lại không lên tiếng, có thể thấy được là vụng trộm theo tới, nếu là khiến di nương phát hiện không thấy người, không biết sốt ruột thế nào, Tuyên nhi không sợ trở về di nương đánh người?"

Ninh triệt tuyên ngang tiểu đầu, hi hi cười nói: "Di nương sẽ không đánh ta, nương cũng sẽ không đánh ta, phụ thân lại càng không đánh ta." Tựa hồ đối hành vi của mình thập phần đắc ý.

Ninh Tiêm Bích trong lòng vừa động, nhớ tới này đệ đệ đời trước tuy rằng cũng là thiện lương tính tình, nhưng mà bởi vì cha mẹ cung chiều ít quản giáo, thế cho nên mọi việc không thành, rõ ràng là người thập phần trí tuệ, nhưng lại sống lãng phí.

Nay phụ thân mình nghe nói đều trong thư phòng hăng hái, mẫu thân trên người cũng có công sự, đây là không phải nói, sống lại một hồi, vận mệnh mọi người đều có nhiều hoặc ít thay đổi? Nếu như thế, đệ đệ có phải hay không cũng có thể cùng mình học tập, để một người thông minh như hân không bị lãng phí?

Nghĩ như vậy, liền nhìn tiểu nha hoàn Ngọc nhi bên cạnh nói: "Người trở về báo di nương, Tuyên nhi không biết như thế nào trộm đi theo ta, ta dẫn hân hướng hạnh lâm uyển lý xem gia gia."

Ngọc nhi đáp ứng một tiếng, xoay người trở về, Liễu ma ma ôm tuyên nhi cùng Ninh Tiêm Bích đi, tuyên nhi lại không đồng ý, chỉ lôi kéo tay tỷ tỷ, đi vào hạnh lâm uyển, hân nhìn trong viện Dược liệu, nghe mùi hương dược, ánh mắt kinh ngạc đều trừng lớn.

Ninh Đức Vinh không ở nhà, Ninh Tiêm Bích cũng không có việc gì làm, vì thế cầm 《Tam Tự kinh》, giảng đệ đệ đọc, tuyên nhi bốn tuổi, tuy thường ngày cùng Dur thị và Lan di nương cũng là học vài chữ.《Tam Tự kinh》là Ninh Thế Bạc dạy hân, bởi vậy có tâm khoe khoang, viết mấy chục chữ đơn giản, gặp tỷ tỷ chỉ là ngâm ngâm cười, vì thế vội vàng đứng lên đọc lại Tam Tự kinh, đến nửa ngày rốt cuộc được vài câu khích lệ mới bỏ qua.

buổi chiều Ninh Đức Vinh mới trở về, Thấy Ninh Tiêm Bích ở chỗ này chờ, lão đầu nhi liền ngưng ngưng cười nói: "Đại trưởng công chúa lúc này bệnh không nặng lắm, dù sao tiết đến, bệnh của nàng, nhập thu đến đầu xuân năm sau là điểm máu chốt, đợi đến thời tiết dần dần ấm, liền không có trở ngại, ta cho dùng thuốc, lại dùng châm, sẽ không uống công phu, nhưng chỉ cho hai y nữ xoa bóp mát xa, thật là mệt, lực đạo nặng nhẹ đều phải đo lường, hiện nay không quen, tương lai quen thuộc liền tốt, ha ha, các nàng còn không bằng Thục Dược đâu."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Tam gia gia đừng nói quá lên, hai ta chờ một buổi sáng, như thế nào? Là Duệ vương phủ tự mình lưu cơm, vì ăn sơn hào hải vị, mới đem ta quên đi?"

Ninh Đức Vinh bị Ninh Tiêm Bích chọc, nét mặt già nua cũng không đỏ, hừ một tiếng nói: "Thông minh như vậy làm cái gì? Uống phí ta còn khen người hai câu. Ta không nghĩ sớm đi trở về sao? Có biện pháp nào? Vương gia cùng Thẩm đại nhân hết lần này đến lần khác lưu cơm, ta này cũng thật sự là không làm sao được, chẳng lẽ không cấp Vương gia mặt mũi?"

Vương gia là bá phụ Thẩm Thiên sơn, thừa kế Vương Tước. Mà Thẩm đại nhân, tự nhiên chính là phụ thân Thẩm Thiên sơn, tuy rằng không có vương vị, nhưng hân thân là đứng đầu triều, này địa vị hơn xa nãi huynh, bởi vậy trong phủ Duệ vương, huynh đệ đến tột cùng như thế nào không thể biết, nhưng hai vị đời trước âm thầm đầu độc bất diệc nhạc hồ.

Ninh Tiêm Bích buồn bã nói: "Tam gia gia, từ nay trở đi ta phải cùng bọn tỷ muội học tập, sau này đến đây thời gian nhất định cũng không nhiều, bất quá ta sẽ càng cố gắng, không đem ý bất tam gia gia lấy đến tay, ta liền không kêu Thục Dược."

Ninh Đức Vinh nghe nói Ninh Tiêm Bích phải đi học, không khỏi sùng sốt, trong lòng liền hơn vài phần buồn bã.

Nhưng mà hân cũng biết, nữ hài nhi học mình vài thứ là vô dụng, vẫn là học tập châm Chử Nữ hồng mới là chính đạo, ngày sau cũng có thể xứng gia đình tốt.

Huống chi cũng không phải từ nay về sau không thấy mặt, bởi vậy liền đem phần buồn bã giấu đi, cao hứng nói: "Rất tốt a, đến tốt cùng đây mới là chính sự của nữ nhi, y học của tam gia gia, Thược Dược thích học liền học, không thích học cũng không có gì, hảo, không nói này đó, đến, xem tam gia gia làm Dược, lúc này làm hảo, lượng một đêm, sáng hôm sau liền có thể làm thuốc hoàn."

Nghĩ đến từ nay về sau phải cùng các tỷ muội giao tiếp, Ninh Tiêm Bích phá lệ quý trọng thời gian tự do lúc này, thẳng đến mặt trời chiều ngã về tây, mới lưu luyến không rời trở về.

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tái ngộ

Sau một ngày ở Hạnh lâm uyển, khi trở về chỉ nghe dư thị nói: "Cuối cùng còn biết trở về. Ba năm trước đây vào Hạnh lâm uyển, đến muộn cũng không thấy người bóng người, hai ngày nay càng là quá phận, nhìn một cái giờ nào? Cha người trong thư phòng học, còn không cần cù bằng người đâu."

Lời nói ra, đã thấy ninh thế bạc từ trong phòng đi ra, tuyên nhi cười ở trên cổ, hân cười nói: "Lại bố trí ta cái gì? Ta nay học sắp thành ngọc tử, còn có cái gì đáng giá các người bố trí? Ta nhưng không nhận a."

Lan di nương kinh hô một tiếng, vội vàng tiến lên đem tuyên nhi ôm xuống, một bên thăm oán nói: "Gia cũng quá túng hân? Bị người thấy, chẳng những nhục báng gia, đối Tuyên nhi cũng không tốt." Nói xong lại đối tuyên nhi nói: "Còn dám làm càn, thật muốn đánh."

Nói chuyện xong, người một nhà dùng qua cơm chiều. Dư thị liền đối với Ninh thế bạc nói: "Lão gia mấy ngày nay dụng công, thiếp thân cũng biết, chỉ là có chút sự việc người cần quan tâm, nữ nhi sắp đi tộc học, giấy và bút mực ta đều chuẩn bị, những chuyện khác cần lão gia chỉ điểm, chuyện này cả nhà cũng không có ai bằng lão gia, không bằng ngày mai, người đi xem một chút?"

Ninh thế bạc kinh ngạc nói: "Thật không? Thược dược muốn lên tộc học? Sao ta không biết?"

Dư thị mỉm cười, lắc đầu nói: "Người nay trừ bỏ học vấn, còn biết cái gì? Ai! Ta có tâm sự, cũng không biết nói thược dược, như thế nào chỉ thích dược liệu Ta này chỉ lo lãng năng vương vào dược liệu không dứt ra được, nay cũng tốt, cuối cùng là lão thái thái từ bi, để tỷ muội cùng học, nên cũng không để ý nữa, không thì một nữ hài nhi đang tốt, truyền ra nói không tốt, ngược lại là thành một người chê dược liệu, giống cái gì?"

Ninh thế bạc cười khuyên thế từ hai câu, lịch cho thông tin tiên sinh để vào bao trên người, tự mình đi tìm bằng hữu giới để chỉ dạy cảm kỳ thư họa, dư thị thế này mới vừa lòng, không hề lải nhải.

Ngày thứ hai đến, sau khi chào Khương lão thái quân, tỷ muội liền liú ríu cao hứng phần chán hướng tộc học mà đi, Trữ Tiêm Nguyệt đi bên người Ninh Tiêm Bích, cười nói: "Lục muội muội này ba năm đều tại Hạnh lâm uyển, vậy mà người chịu được, bảo ta, hoàn toàn không thể vì lấy lòng lão thái thái liền nghe tam gia gia giảng này dược liệu, rất thiếu ý vị? Người có thể nghe được, cũng không hiểu một chút, nay cuối cùng là thoát ly nơi đó, cùng chúng ta một chỗ, về sau cần phải thân cận hơn, à, các người như thế nào liền gặp được đại trưởng công chúa xe ngựa? Ngựa sao sợ hãi?"

Ninh Tiêm Bích biết Trữ Tiêm Nguyệt thấy Thẩm Thiên Sơn, liền vẫn đối hân nhiệt tâm, lại không nghĩ rằng đúng là theo lúc này liền bắt đầu cảm thấy hứng thú. Người thân nhiên nói hai câu, chỉ thấy Trữ Tiêm Nguyệt tựa hồ không vừa lòng, những cô nương khác cũng đều la hét, bắt nàng nói chi tiết nói, nàng không khỏi trong lòng cười khổ.

Bởi vì tỷ muội các nàng cuối cùng tất cả đều bại bởi Bạch thái chi, cho nên ninh Tiêm Bích cũng không muốn cho bọn tỷ muội đối Thẩm Thiên sơn nhiệt tình, nhưng mà nay xem ra, cũng không phải nàng nghĩ như thế nào, sự tình liền có thể phát triển như thế đó.

Lại nghĩ đến sau này bọn tỷ muội phân tranh thù đoạn, không khỏi liền thấy buồn cười, nếu mọi người đều thích nghe, đơn giản thay tên kia tuyên truyền, đến thời điểm hân bị nhiều nữ nhi cuốn lấy, đại khái liền lại càng không chú ý tới ta, không thể tốt hơn, các nàng nhất định muốn biết, cũng không phải ta buộc các nàng nghe.

Nghĩ đến đây, liền sắc mặt nhẹ nhàng, nhỏ giọng nói: "Nếu các tỷ tỷ đều muốn nghe, ta liền nói một câu, chỉ là chúng ta có thể nói, cũng không thể trước tổ mẫu nói, chúng ta dù sao cũng là nữ hài nhi, liền tính tuổi tác nhỏ, ngâm đàm luận nam hài tử khác cũng không được? Các người nếu nói lộ miệng, ngày sau tam gia gia cho dù có tin tức, ta cũng không cho các người nói biết."

Nữ hài tử nhất thời lên tinh thần, đáp ứng, vì thế ninh Tiêm Bích thêm nắm thêm muối, đem Thẩm Thiên sơn ngày đó anh tư rất là sinh động miêu tả như thật, chỉ nghe mấy nữ hài tử ngạc nhiên không thôi, trên mặt càng là lộ ra yêu thích.

Buổi sáng học đọc sách viết chữ, bởi vì là vỡ lòng, tự nhiên cũng chỉ có Tam Tự kinh để dạy, nhóm nữ hài tử lúc ba bốn tuổi đều được mẫu thân dạy vỡ lòng, Ninh Tiêm Bích lại càng không cần học, nhưng mà tiên sinh dạy rất tốt, các nàng tự nhiên kiên nhẫn lắng nghe, sau khi để mấy nữ hài tử trả lời vài câu, tiên sinh thập phần vừa lòng, mặt thấy mặt trời xuống núi, liền phóng các nàng trở về.

Ninh lão thái gia hôm nay lại đi phủ đại trưởng công chúa, ninh Tiêm Bích liền ở hạnh lâm uyển, đem phơi nắng dược đã được làm thành hoàn tử, chuyện này đối với nàng mà nói đơn giản, bất quá, cần ấn dấu, người đánh phải làm bộ làm dáng đi làm lại, mới làm hình dạng viên tròn tròn, nhìn tiểu nha hoàn Ngọc

nhi ở một bên , lắc đầu nói: "cô nương, ngài cũng không sợ khổ, làm thành hoàn tử, còn chưa ăn com đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23-2: Tái ngộ (2)

Vừa dứt lời, liền nghe tiếng bước chân vang trong viện, Ngọc nhi hoan hỉ nói: "Tuồng là tam lão thái gia trở lại." Người đi ra cửa, lại trong nháy mắt tiến vào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhỏ giọng nói: "Có... Có một vị công tử trẻ tuổi..."

Ninh Tiêm Bích trong lòng trầm xuống, quả nhiên, chỉ thấy Ninh Đức Vinh vén rèm tiến vào, phía sau là Thẩm Thiên sơn, thấy Ninh Tiêm Bích về hoàn tử, lão không khỏi kêu lên: "Ông trời của ta, nha đầu kia, ai khiến ngươi động ? Bất quá là dạy vài điểm trọng yếu, còn chưa xem ta làm đâu, dám làm thử, ngươi... Trời a, ngươi... Ngươi làm cái này là cái gì? Đây là Được hoàn sao? Ngươi dung hết được của ta để làm đất nặn sao?"

Ninh Tiêm Bích cũng không nghĩ tới Thẩm Thiên sơn tới đây, lúc này bị Ninh Đức Vinh răn dạy, mặt đỏ lên, nàng không muốn trước mặt Thẩm Thiên sơn mất mặt , bởi vậy liền nhỏ giọng cãi lại nói: "Có cái gì? Không phải là làm được hoàn sao? Ngài không trở lại, ta nhảm chán. Nhìn xem, ta cũng không lãng phí, vẫn là làm đúng mà?"

Ninh Đức Vinh nhìn nhìn kia mấy khóa Được hoàn, xác thực là không sai . Không khỏi thở dài, nói: "Mà thôi mà thôi, với ngươi mà làm được như vậy, có thể tính là không sai, coi như ông trời phù hộ". "Ngươi nói xong, bỗng nhiên nhớ tới Thẩm Thiên sơn, không khỏi nói: "Xem trí nhớ ta này, công tử chờ, ta lấy thuốc."

Thẩm Thiên sơn cười nói: "Đã nói qua bao nhiêu lần, gọi Thiên Sơn là được, ngài đối vương phủ có đại ân, ngay cả phụ thân cùng đại bá đều đối ngài cung kính , tiểu tử làm sao dám xưng hô công tử." Nói xong nhìn sát vào Ninh Tiêm Bích, nhìn vài Được hoàn cười nói: "Cũng không phải viên được tốt nha, xem ra Ninh lão tiên sinh không biết bị ngươi đập hư bao nhiêu, như vậy liền tính là ông trời phù hộ ."

Chương 24: Cướp đoạt

Ninh Tiêm Bích nhìn hẩn một cái, gục đầu xuống không chịu phản ứng. Đã thấy Thẩm Thiên sơn đem kia Được cầm lấy, ha ha cười nói: "Ngươi là heo sao? Ngổ, Ninh lão tiên sinh nói ngươi năm nay bảy tuổi, kia thật là heo nhỏ , được rồi, ta lấy được đi, đỡ phải hẩn lão nhân gia vừa nhìn thấy, nhớ Được được bị lãng phí liền đau lòng ."

Ninh Tiêm Bích cắn môi, liền muốn nhào qua đem thuốc đoạt lấy , nàng không phải là đối thủ Thẩm Thiên sơn, chỉ thấy đối phương lui về phía sau vài bước, đem thuốc giơ lên cao , ý bảo nàng đến lấy, chỉ là hẩn so Ninh Tiêm Bích ước chừng cao hơn một đầu, nhìn liền biết không lấy được. Bởi vậy Ninh Tiêm Bích không hề để ý tới, chỉ cúi đầu tiếp tục làm Được hoàn.

Thẩm Thiên sơn thấy có chút không thú vị, lúc này Ninh Đức Vinh đã đi ra , cầm trong tay một hộp thuốc viên giao cho Thẩm Thiên sơn, cười nói: "Đây là năm kia tại Giao châu, trong lúc vô tình được hai vị hảo Được liệu, mới chế thành "Nhân sâm Phục Linh hoàn", bổ Dưỡng, để lệnh tôn dùng, ta trong tay nguyên bản cóba hạp, hai hạp kia đều dùng rồi, chỉ còn lại có này một hạp, công tử cầm đi ."

Thẩm Thiên sơn tạ Ninh Đức Vinh, lại nhìn Ninh Tiêm Bích liếc mắt một cái, thấy nàng cũng không ngẩng đầu lên, vốn không có nói chuyện, xoay người đi ra ngoài. Mắt thấy vài hài tử từ bên ngoài đi vào, thấy hẩn không khỏi sùng sột, lại thì lễ.

Thẩm Thiên sơn cũng nhận ra những hài nhi này, ngày đó đi chào Khương lão thái quân đều gặp qua, hiểu được là con cháu Ninh gia, hẩn trong lòng vốn là có chút kiêu ngạo, không muốn cùng thế gia đệ tử tương giao , nhưng mà lúc này không biết vì cái gì, thế nhưng cũng chấp tay hoàn lễ, trên mặt còn lộ ra vài tia tươi cười.

Ninh triệt Bảo, Ninh triệt thủ, Ninh triệt vũ , chỉ cảm thấy thụ sùng nhược kinh, kinh thành giới quý tộc nhỏ , Thẩm Thiên sơn là có tiếng giao tiếp không tốt, ngược lại là hai con Duệ vương gia, thập phần bình dị gần gũi.

Cố tình Thẩm Thiên sơn lại vắn vớ song toàn, có thể nói kinh thành này, cùng lứa tuổi nhỏ, mỗi người đều hận không thể cùng hẩn quan hệ, chỉ là không qua cửa được mà thôi. Lúc này thấy hẩn đối mình thập phần thân mật, sao không làm huynh đệ cao húng.

Ninh triệt vũ liền cười nói: "Tam công tử đây là cùng tam gia gia đến? Mắt thấy đã buổi trưa , sao không ở lại dùng com ?"

Thẩm Thiên sơn cười nói: "Là theo Ninh lão tiên sinh tới lấy hộp Được, việc quan trọng nên cần hồi phủ. Hôm nay nhiều bất tiện, ngày sau có thời gian, chúng ta đi Đức Thuận lâu ăn hươu bào nhục, ở đó nướng hươu bào nhục là tuyệt nhất, thời điểm đó ta làm mời."

Chỉ một câu Ninh gia huynh đệ đều không biết đông tây nam bắc , có thể khiến vị Tam công tử chủ động mời com , dù là tiểu hoàng tử, cũng không có vinh hạnh này đi? Người người đều đáp ứng, bất quá là nói mấy câu , đều tự giác kéo khoảng cách lại rất gần.

Nhìn Thẩm Thiên sơn rời đi, huynh đệ lại tán thưởng một phen, người ta nhân phẩm cùng tài hoa, đến tận buổi trưa , mới tán đi, không hề cập tới.

Buổi trưa cơm Ninh Tiêm Bích liền ăn với Ninh Đức Vinh, phái Ngọc nhi trở về nói, nhìn sắc trời không tốt, cho Ngọc nhi cùng Hải Đường nói một tiếng trong viện thu dược liệu vào trong phòng. Hải Đường nay đã là tiểu quân sự trong phòng Ninh Tiêm Bích, nghe xong Ngọc nhi nói, liền cười nói: "Cô nương thật sự là bận tâm, giờ còn cùng nàng nói, nói là Dược liệu, ta thấy bất quá là chút rau dại."

Ngọc nhi cũng cười nói: "Đầu chỉ là rau dại? Ta thấy còn có chút hoa cỏ, chẳng lẽ cũng có thể chữa bệnh? Thực không có nghe nói qua."

Hải Đường cười nói: "Người thiện cận, như thế nào không thể chữa bệnh? Không nói, chỉ nói Kim Ngân Hoa, nhất thanh nhiệt giải độc. Mấy năm nay cùng cô nương, tuy nói tư chất không được, nhưng nghe tam lão thái gia nói, cũng là biết một ít. Nay là người, không có việc gì thì cũng nên nghe, không có chỗ hỏng, ngược lại là có chút tốt."

Ngọc nhi cười nói: "Ta nghe không hiểu, chỉ bội phục cô nương, nàng như thế nào thích mấy thứ này, hôm nay còn đem Dược làm thành hoàn tử, ta chỉ thấy đơn giản, ai ngờ muốn làm thực không dễ dàng. Cô nương còn dùng Dược làm thành một hoàn, rất đẹp, tam lão thái gia thấy, Thảm công tử cũng nhìn đến, kia viên dược hoàn cũng bị Thảm công tử cầm, cô nương tức giận, đòi lại, rốt cuộc vẫn bị mang đi."

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cướp đoạt

Hải Đường sắc mặt trịnh trọng đứng lên, nhũ mày nói: "Dược bị Thảm công tử mang đi? Cô nương đòi lại viên dược hoàn?"

Ngọc nhi cười nói: "Cũng không phải đâu, Thảm công tử so cô nương cao hơn một cái đầu, hẳn muốn cướp, sao có thể lấy được?" Nói xong thấy sắc mặt Hải Đường nghiêm trọng, tiểu nha đầu tự nhiên thu lại tia cười nói: "Hải Đường tỷ ty, có cái gì không ổn?"

tâm Hải Đường nói không ổn, cô nương là tiểu thư khuê các, làm ra cái gì sao có thể để nam nhân bên ngoài cầm?

Bất quá ngẫm lại: Có lẽ là chính mình đa tâm, cô nương mới bảy tuổi, Thảm công tử cũng mới tám chín tuổi, biết cái gì? Chỉ là tiểu hài tử vui đùa mà thôi. Nghĩ đến Thảm công tử cũng chỉ là nhất thời ham chơi, sau sẽ ném. Ngọc nhi năm nay cũng mười một, cũng không nghĩ tới, chính mình cũng quá đa tâm.

Nghĩ đến đây, liền cười nói: "Không có gì, bọn hần là tiểu hài tử vui đùa bướng bỉnh mà thôi." Lời nói ra, chợt thấy son trà đi vào, thấy Ngọc nhi, liền kinh ngạc nói: "Cô nương đâu? Sao không thấy?"

Ngọc nhi đứng dậy cười nói: "Tam cô nương hôm nay đi làm thuốc, cho nên lưu lại chỗ lão thái gia ăn, phái ta trở về nói cho một tiếng."

Son trà gật đầu nói: "Nga, như vậy, thái thái đã về, người trở lại đi."

Ngọc nhi đáp ứng, Hải Đường nhớ tới sự việc trước, liền nói với Son trà: "Nay cô nương đi học, bên người hai tiểu nha đầu, sợ không đắc lực, không bằng chúng ta báo thái thái một tiếng, vẫn là ta cùng Ngọc nhi đi với cô nương, người cùng Hoa Lau canh giữ phòng, được không?"

Son trà cười nói: "Tỷ tỷ hiện là quân sự, lại người theo cô nương từ nhỏ, sao lại để người đi? Nếu tỷ tỷ không yên lòng, không bằng ta cùng Ngọc nhi đi."

Nàng mua sau để Ninh Tiêm Bích tám tuổi sẽ dung, nhỏ hơn Hải Đường hai tháng, cũng 13 tuổi, thập phần lanh lợi thông minh. Hải Đường năm trước đã là nhất đẳng nha hoàn, nàng vẫn là nhị đẳng

Hải Đường biết son trà xưa nay ôn hòa, liền gật gật đầu. Bỗng nhiên liền nghe bên ngoài "Phanh" một tiếng, Hải Đường hoảng sợ, tưởng Dư thị bởi vì Ninh Tiêm Bích không trở lại ăn cơm cho nên sinh khí, vội vàng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Âm mưu

Đã thấy Ngọc nhi lui ở một bên, Dư thị ngồi trên tháp, Lan di nương bên cạnh giúp xoa ngực, một bên thấp giọng nói: "Nay xem ra, đây là hướng về phía thái thái, sinh khí cũng không được, cần phải nghĩ biện pháp đem trở lại mới tốt."

Hải Đường hiểu không phải sự việc của Ninh Tiêm Bích, đang muốn lui về trong phòng, Dư thị đã thấy nàng, liền gọi lại nói: "Tam cô nương các người đặt vào Dược liệu sách thuốc lý. Người từ nhỏ lớn lên bên cạnh nàng, ở phía sau nàng, càng phải để tâm, đừng để nàng trở về chịu ủy khuất, nàng nay vào tộc học, nhiều tỷ muội vây quanh, trở về phải thoải mái mới tốt."

Lời nói này không có chút nghi ngờ nào, âm thầm để lộ ra tin tức Ninh Tiêm Bích sẽ vào tộc học, chỉ sợ không vui vẻ, về phần không vui cái gì, còn hỏi sao? Chỉ thứ hai, trừ bỏ Ninh Tiêm Mi, nơi nào có người tốt? Dù là Ninh Tiêm Mi, bất quá vì muội muội còn nhỏ không chấp nhận các nàng mà thôi, nếu sơ tâm cơ thủ đoạn, nàng còn so với mẫu thân ghê hơn gấp trăm lần.

Bởi vậy Hải Đường ứng , chỉ thấy Dư thị thờ sâu hơn mấy hơi, nàng thế này mới hiểu được, thái thái tỉnh táo lại. Nhìn sang Ngọc Nhi, hai người cùng nhau lui ra ngoài.

Trong phòng liền chỉ còn lại có Lan di nương cùng Dư thị và đại a đầu Anh đào. Lan di nương lo lắng nói: "Mất thấy đoàn ngọc liền đến , mùa hạ xiêm y là nhất định phải có . Trước kia Lão thái thái đề nghị thái thái cấp bọn nha hoàn xiêm y chậm hai ngày, mới đem châm tuyến phòng giao cho tam thái thái. Nhị thái thái đợi mấy ngày nay, sợ sẽ đợi cơ hội này, đánh mất thái thái."

Dư thị đã muốn hoàn toàn bình tĩnh trở lại, thờ dài nói: "Nàng ở nhà quen cầm quyền, ta kỳ quái sao nàng thuận lợi đem châm tuyến phòng giao cho ta, nguyên lai là ở chỗ này chờ . Hào nha, mùa hạ xiêm y chủ từ chất vải thêm công phu, nàng chỉ cho ta một trăm bạc, này không phải chê cười sao? Một trăm bạc, có thể đem xiêm y làm ra được rất khó , chẳng lẽ nhóm nô tài khoác bó sao?"

Lan di nương nhẹ giọng nói: "Thái thái, tỷ thiếp không rõ, phòng châm tuyến chật hẹp nhỏ bé, lại không có lợi, lão thái thái bất quá là cho tam phòng thể diện, dù sao bởi vì thái thái mặc kệ mọi việc, trong phủ ngay cả quản gia nương tử đều khinh chúng ta, sao nhị thái thái không dung được? Nàng nay còn chương một nửa tài vụ, trừ bỏ nhân sự, chọn mua phòng bếp nhập khẩu, cái nào không phải trong tay nàng? Nàng tội gì gây khó dễ cho thái thái?"

Dư thị cười lạnh nói: "Nàng là lão hồ, tự nhiên là một sợi lông cũng không chịu để người nhỏ. Ai dám, liền giương nanh múa vuốt. Huống chi khi đó là vì lão thái thái trong lòng bất mãn, cho nên cho ta quản phòng châm tuyến, làm mất mặt làm? Người cho rằng lão thái thái đối nàng thường ngày trong lòng liền một chút khó chịu đều không có? Chỉ nói nàng phóng đưa bạc, cả nhà có ai không biết ? Bất quá đều là không nói, cho nên lão thái thái mất ngủ mất ngủ mà thôi. Trăm vạn lần không nên, nàng không nên ngay cả tiền làm xiêm y nha đầu cũng lấy, cũng cầm, rốt cuộc chọc giận lão thái thái."

Lan di nương gật đầu nói: "Nguyên lai như vậy, chỉ là nay, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Dư thị nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói: "Lần này nhần xuống, còn lại bạc, đem đồ cưới lấy ra hai kiện trang sức, bán..."

Không đợi nói xong, Lan di nương liền cả kinh kêu lên: "Thái thái, này không thể được, ngài nhần lần này, tiếp theo bảo đảm một trăm bạc cũng không có . Thái thái đồ cưới cũng là có hạn, huống chi nay nhà mẹ đẻ ngài, nhưng là một chút cũng không được."

Dư thị thờ dài, nhớ tới sắc mặt nhà mẹ đẻ ca ca cùng tẩu tử, trong lòng thật nhảm chán, tẩu tử nguyên bản xem nàng là con dâu bá tước phủ, còn thập phần nịnh bợ, thăm bố mẹ khi cũng thập phần nhiệt tình, sau này biết Dư thị là tam phòng tại bá tước phủ căn bản không có địa vị, sắc mặt liền dần dần khó coi . Trở về, Dư thị mua bao lớn bao nhỏ lễ vật, bên kia ngay cả đáp lễ đều không có, còn muốn nàng dùng bạc đáp lễ mang về, không thì chỉ sợ bị đại phòng và chỉ thứ hai nhạo báng.

Dư thị đã ba năm không trở về, bên kia càng là không để ý, hận không thể từ nay về sau đoạn lui tới mới tốt. Dư thị thường xuyên nhớ tới tỷ muội ở xa, không khỏi trong lòng bi thương, cũng không biết tỷ muội, còn có thể tái kiến hay không.

Dư thị ở trong nghĩ ngợi nên thần người ra, Lan di nương đợi sau một lúc lâu, cũng không thấy Dư thị nói chuyện, không khỏi trong lòng lo sợ, vội nhỏ giọng gọi Dư thị nói: "Thái thái, thái thái..."

Dư thị thế này mới hồi thần, trầm ngâm trong chốc lát, nhẹ giọng nói: "Yên tâm đi, lần này ta cấp nàng t mặt mũi, nếu là biết tốt xấu, ngày sau đừng nữa làm ra như vậy, mọi người tự nhiên người hào ta hào. Nếu lợi dụng khi dễ, ta đây cũng không thể cho nàng lần lượt, ta cũng muốn nhìn, quản gia ngay cả xiêm y nha đầu tiền đều không ra tiền , nhị thái thái trên mặt rất dễ nhìn sao?"

Tiểu Chu ở bên cạnh nhìn không được nhỏ giọng nói: "Nô tỳ thấy nhị thái thái sợ không hiểu , lần này thái thái làm vậy , chỉ sợ cũng thật giống di nương nói, tiếp theo còn muốn có chuyện. Lần này là mùa xuân, phải thuê người này nọ, nhất thời tiền bạc quay vòng không ra, lần sau là ngày mùa hè nóng bức, người lười biếng , vài cái cửa hàng cùng ruộng đều không ra tiền?"

Tiểu Chu một câu nói xong, Dư thị cùng Lan di nương đều không vui vẻ, Lan di nương chỉ vào Tiểu Chu nói: " Tiểu Chu cô nương là lợi hại , ngày thường không nói một lời, nhưng chỉ một câu nói, liền là có thể đưa vào tâm."

Vừa nói, thấy ma ma đưa tuyến nhi tiến vào, nàng liền vội vàng đón, cười nói: "Con từ thư phòng đến? Cha người đâu?" Lời nói ra, chỉ thấy Ninh Thế Bạc cũng đi vào , cười nói: "Ta cũng trở lại, mỗi ngày ăn cơm tại thư phòng, không có hồng tự Thiêm Hương, đều chán ngấy , hôm nay đến bồi hai vị phu nhân ăn cơm, thuận tiện cũng đánh bữa ăn ngon. Cũng không biết nói như thế nào , ta chỉ là học trong thư phòng, cũng không phải ra khỏi nhà, mỗi ngày sao toan đồ đạc bạc?"

Một câu nói Dư thị Lan di nương đều nở nụ cười, Dư thị nói: "Còn không phải mọi người thấy người học, sợ người phát nóng, cho nên cố ý chọn thanh đạm cho người, vừa chiếu cố người, lại bớt tiền, không phải là vẹn toàn sao?"

Ninh Thế Bạc cũng cười , lại hỏi Ninh Tiêm Bích, nghe từ nói lưu lại chỗ tam lão thái gia dùng cơm, hần liền gật đầu nói: "Hào hào, nàng nay thượng tộc học, càng phát ra câu đi lên. Đứa nhỏ này cùng Tam thúc phụ hữu duyên, lại thích Dược liệu, giờ nàng thừa dịp nhàn hạ, thời điểm còn nhỏ, đi hạnh lâm uyển khoan khoái khoan khoái cũng tốt, Tam thúc cũng rất tịch mịch ."

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Phích lịch

Nói xong , mới nhớ tới tựa hồ có chút không thích hợp, vội vàng nhìn, kỳ quái nói: "Di? Như thế nào còn không có dọn cơm? Chẳng lẽ các người ăn xong rồi? Đây là nói như thế nào ? Lão gia ta trở về là muốn bữa ăn ngon , nên sẽ không định dọn cơm a?"

Dur thị cùng Lan đi nương đều cười rộ lên, Dur thị vừa mới bị chọc một bụng sinh khí, bởi vậy còn chưa có dọn cơm, lúc này liền bận rộn gọi người mang lên cơm đến, lại thêm một chén thịt đông, để Ninh Thế Bạc đỡ thèm.

Buổi chiều châm tuyền nữ hồng cùng cầm kỳ thư họa cũng là thoải mái, bất quá là định bản vẽ, chọn sợi tơ, cùng Tiết gia nương tử tú chân, sau đó nàng xem qua lần lượt từng cái , chỉ đạo vài câu.

Nhưng là vị giáo thụ chỉ cầm kỳ thi họa thật sự là khiến nữ hài thích thú: tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần,nam tử trẻ tuổi nhỏ nhắn. Bất quá nhóm tiểu nữ hài trong lòng chưa có khái niệm tình yêu, giờ cũng có hơi chút khái niệm , cũng biết không được, căn bản không có khả năng, cũng không ôm tâm tư, chỉ là đơn thuần kinh diễm một phen mà thôi.

Ninh Tiêm Bích trong lòng có điểm đáng tiếc, tiểu mỹ nhân như vậy, nếu để lão thái thái thấy, chỉ sợ lập tức không cần . Mặc dù không thấy, một năm hai năm sau, sợ là cũng không thể tiếp tục dạy chúng ta , ai! Nhân dịp này, cần học thì phải học thôi.

Nhóm hài tử nữ tử tan học so với nam hài thì sớm hơn, Ninh Tiêm Bích đến Hạnh Lâm Uyển gặp Ninh Đức Vinh, thấy được đã được làm thành viên, nàng nhìn một viên được hoàn tròn vo, ngửi mùi đặc trưng, trong lòng bỗng có chút ức chế xúc động, ngửa mặt nhìn Ninh Đức Vinh nói “ Tam gia gia, thực được đã học ba năm cùng ngài, để Thục Dục chế được được không?”

Ninh Đức Vinh hoảng sợ, nhìn không được lắc đầu cười nói: "Tiểu nha đầu người thật tham lam, ba năm tính cái gì? Chưa gì đã nghĩ chế Dục. Người có biết tam gia gia ta là lúc nào mới động thủ chế Dục ? Bốn mươi tuổi, mà cho tới bây giờ, chính mình làm thành Dục hoàn cũng chỉ có mười viên, đã là khó được , người bảy tuổi đã nghĩ chế Dục..."

Không đợi nói xong, bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì, không khỏi vỗ vỗ đầu nói: "Xem này, ta thực hồ đồ, Thục Dục sao có thể chế được? Thục được là muốn cùng tam gia chế tác được hoàn , chọn người, pha chế, nấu, viên , cuối cùng thành hình, người chủ yếu muốn học quá trình chế được, đúng không?"

Ninh Tiêm Bích trong lòng buồn bực, tam gia gia, ngài vừa rồi kỳ thật không đoán sai, ta muốn phối chế Dục, trong đầu ta cũng có rất nhiều phương thuốc? Ngay cả chất kháng sinh, chỉ cần có thiết bị cùng điều kiện, ta cũng có thể làm ra, chỉ là có chút kinh tế hãi tục , tạm thời không nên thôi.

Bất quá nàng cũng biết, nếu là hiện tại liền nói chính mình phối Dục, Ninh Đức Vinh nhất định sẽ cười đến rụng răng. Mà chính mình nếu thật sự chế tạo, chỉ sợ lão đầu nhi liền sẽ giật mình đến bị choáng đi? Tuy rằng nàng trước mắt còn không có phát hiện lão đầu có khuynh hướng bệnh tim, nhưng dù sao tuổi ở nơi đó, không nên quá kinh hi hoặc là kinh hách.

Bởi vậy Ninh Tiêm Bích đành phải gạt đầu, thật tiếc không thể “thành tài” ngay lập tức.

Ninh Đức Vinh lúc này lại nhẹ nhàng thở ra, chế Dục tuy rằng vất vả chút, nhưng Ninh Tiêm Bích có thiên phú, lại chịu khổ, lão đã giúp nàng hiểu một chút được hoànphổ thông để luyện tập, đây không phải là vấn đề .

Tại Hạnh Lâm Uyển nhìn một lát sách thuốc, lại dùng mô hình người bằng vải bố để luyện xoa bóp mát xa, nhìn thời gian không sớm , Ninh Tiêm Bích liền rời đi. Đang muốn về Bạch Thục viện, liền thấy nhị thái thái Nguyên thị mang theo Trữ Tiêm Nguyệt Ninh Tiêm La cùng với Ninh triệt Thủ, Ninh triệt Bảo và một số bà tử nha đầu vây quanh đi tới, thấy nàng, Nguyên thị liền ngạc nhiên nói: "Lục cô nương cũng cùng ta về đi, nương người đang muốn đến phòng lão thái thái."

Ninh Tiêm Bích thấy kỳ quái, ngẩng đầu nhìn mặt trời, lúc này trời còn sớm sao mẫu thân cùng Nhị bá nương liền muốn đi Ninh Hình viện, trước đây đều là mặt trời xuống núi sau mới lại đây thỉnh an .

Bất quá nàng cũng không có hỏi, nếu Nguyên thị nói như vậy , nhất định là có duyên cớ. Vì thế liền đến bên người Ninh Tiêm La, cùng các tỷ muội hướng Ninh Hình viện đi tới, nếu là ngũ tỷ tỷ biết chuyện gì, nàng khẳng định thiếu kiên nhẫn.

Quả nhiên, Trữ Tiêm Nguyệt rất nhanh liền dò hỏi phía này, nhìn Ninh Tiêm Bích nói: "Lục muội muội, người biết chúng ta đi lão thái quân trong viện để làm cái gì sao?"

Ninh Tiêm Bích trong lòng cười thầm, bên ngoài lại lắc đầu. Trữ Tiêm Nguyệt liền đắc ý nói: "Ta ngược lại là lờ mờ nghe người ta nói, là vì Dục có tội ..."

Thật giống như là bom nổ trên đầu, Ninh Tiêm Bích lập tức dừng bước.

Nguyên thị dừng chân, thấp giọng trách mắng: "Nói bậy bạ gì đó? Ngứa da sao?"

Trữ Tiêm Nguyệt hoảng sợ, thế này mới hiểu được bị định tội, không phải là điều tốt, chính mình vừa rồi còn nói Dương Dương tự đắc, khó trách mẫu thân để ý, may mà là tại đây, nếu trước mặt tổ mẫu bị thấy được, về sau tổ mẫu sao còn có thể thích chính mình?

Nghe đến đây, liền thấy trên người ra một tầng mồ hôi lạnh, chợt nghe Ninh Triệt Bảo nói: "Lục muội muội, ngươi làm sao vậy? Đừng nghe Ngũ muội muội nói bừa, cũng không nhất định, chính là lộ ra vấn đề nhỏ mà thôi."

Trữ Tiêm Nguyệt vội vàng quay đầu, chỉ thấy Ninh Tiêm Bích sững sờ, nàng liền ôm lấy cánh tay, cười nói: "Là là là, đều là ta nói bừa, muội muội trăm ngàn đừng sợ, thật là, mấy năm nay ngươi cùng tam gia gia, ta còn nghĩ là gan ngươi lớn, sao lại nhỏ như vậy chứ(tiểu nhân)."

Ninh Tiêm Bích cũng không biết trong lòng là tư vị gì, tính ra, chuyện này lại so với kiếp trước sớm hơn một năm. Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy mây đóa mây lơ lửng.

Giữa trưa thời tiết bỗng trầm xuống, nguyên tưởng rằng buổi chiều đổ mưa, vậy mà đến lúc này còn không có roi. Có lẽ là nhớ tới kiếp trước duyên cớ, Ninh Tiêm Bích trong lòng thập phần trầm trọng, cảm thấy giờ phút này, thời tiết có vẻ vài phần "Gió thổi mưa giông trước cơn bão".

Trong nháy mắt đi vào Ninh Hình viện, vào Phúc Thọ đường, chỉ thấy một phòng người đều là sắc mặt ngưng trọng, Ninh Tiêm Bích nhìn đến cha mẹ, liền lặng lẽ đi đến bên Dư thị đứng. Khương lão thái quân nhìn mắt Nguyên thị, thần nhiên nói: "Sao bây giờ mới lại đây?"

Nguyên thị vội vàng cười nói: "Con an bài người trong vườn, nhưng lại có thêm một đám mới đến, nên tới chậm." Nói xong lại nghe Khương lão thái quân ngạc nhiên nói: "An bài quân sự trong vườn? Như thế nào? Sao lại có ý an bài?"

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Quả phụ

Nguyên thị cười nói: "Dạ, lúc đầu là để bà tử trông giữ, nhưng hoa quả trong vườn cũng không tốt, thật không ra thứ gì, giờ phải đưa người hiểu việc, vừa có thể chiếu cố vườn, hoa, thậm chí Trúc tử măng, hồ nước, cá, tôm đều có thể cung cấp phủ, so với bên ngoài mua sẽ ngon hơn."

Khương lão thái quân nghe xong, gật gật đầu nói: "Như thế cũng tốt, chúng ta bắt quá chi là một phủ bá tước mà thôi, nên tiết kiệm, vẫn là nên tiết kiệm chút." Nhân nói đến chỗ này, liền ngẩng đầu nhìn con dâu, cháu trai, cháu gái liếc mắt một cái, trầm giọng nói: "Sự việc của con rể, nói vậy các người đã biết. Hắn gây ra tai họa, nay hắn đã tự sát trong ngục, cũng là xem như trả hết nợ. Đối với các người mà nói cũng là cảnh giác, mặc kệ vị trí cao, thiết yếu nhớ kỹ, tâm không nên đen tối, lòng tham quá, sẽ mang đến tai họa."

Lời này đối Ninh thế Lan, Ninh thế Nguyên, Ninh Thế Bạc huynh đệ ba mà nói, bởi vậy cả ba bận rộn đều khom người ứng. Khương lão thái quân lại nói: "Chi là hắn đã chết, còn lại Ngọc Lan cô nhi quả phụ, không có nơi đi, Ngọc Lan gởi thư nói, các tộc nhân đều tránh xa, sợ các nàng là người nhà tội nhân, liên lụy. Gia sản các nàng đều không có, còn lại hai mẹ con kêu trời không được, kêu đất không xong, nay gọi các người đến, muốn thương lượng, xem làm thế nào mới tốt."

Lão thái thái tuy rằng nói là thương lượng, nhưng trong phòng có người nào không rõ, nàng sớm định hạ chú ý, chỉ là không định lướt qua con dâu, thế này mới đem người đều tập trung, nói thương lượng.

Trong tư tưởng, Khúc phu nhân cùng Nguyên thị trong lòng đều không muốn dính vào Bạch gia, mặc dù Ninh Ngọc Lan nữ nhi duy nhất của thái quan, nhưng vừa gả ra ngoài, chính là bát nước hắt đi, nhà mẹ đẻ không thể quản. Nhưng không dám nói ra, y theo tâm tư lão thái thái, chỉ tiếp tế mấy khoản ruộng đất (tính thế) một thôn trang nơi nào đủ?

Dư thị trong lòng cũng hiểu được đạo lý này, nàng biết lão thái quân trọng tình nghĩa, mọi người đều ở trong này trăm mặc không lên tiếng trả lời, chợt lão thái thái mất hứng, lão thái quân vẫn muốn đem hai mẹ con vào nhà, không bằng lúc này bán cái nhân tình, cũng khiến lão thái thái trong lòng khoan khoái: Cuối cùng này mọi người trong nhà, đều không phải lãnh huyết.

Nhân nghĩ đến đây, liền bước ra, nhẹ giọng nói: "Nếu là như thế, bọn họ người Bạch gia không có nửa điểm tình nghĩa, lão thái thái không bằng liền cho người gọi cô thái thái cùng biểu cô nương lại đây đi."

Ninh Tiêm Bích trong lòng thở dài, nương ơi là nương, người cũng biết hai mẹ con là loại người nào? Cô cũng..., tiếp làm thế nào, nàng biết đây là ăn nhờ ở đậu, nhưng là vị biểu muội kia, ha ha... Nàng ở trong lòng phát ra phần nộ bất đắc dĩ cười khổ, nhưng cũng biết mình không thay đổi bất cứ sự tình, giống như đời trước, Ninh Ngọc Lan cùng Bạch Thái Chi tiến vào nhà đã định sẵn rồi.

Khương lão thái quân trên mặt lộ ra điểm cười. Nguyên thị trong lòng lại tức giận, chợt nghe Khúc phu nhân nói: "Lão thái thái quan tâm cô thái thái cùng cháu họ cũng là thường tình, nhưng các nàng chung quy là người Bạch gia, bên kia nếu cũng không chịu cho tiền, nay chúng ta ba ba tiếp đến, có phải làm bên kia khó coi? Theo con dâu, không bằng cho cô thái thái một thôn trang, mấy khoảnh ruộng đất, vậy cũng đủ mẹ con hai nàng sinh hoạt."

Khúc phu nhân vừa dứt lời, Khương lão thái quân liền quay đầu đăm đăm nhìn nàng, trong mắt dường như ẩn hai ngọn lửa, dù là Khúc phu nhân mấy

năm nay kiều ngạo, lúc này cũng kinh hãi, vội vàng cúi đầu nói: "Con dâu cũng chỉ là nói ra một đề nghị, cùng tham khảo, mọi việc tự nhiên để lão thái thái chỉ định."

Liền nghe Khương lão thái quân thân nhiên nói: "Bạch gia tộc nhân sợ tai họa, tránh được các nàng mẹ con thật xa, chẳng quan tâm, ngay cả chết sống đều không quản, nay chúng ta tiếp người đến, cấp cô nhi quả phụ một cái đường sống, thế nào còn bận tâm thể diện bọn họ? Chính bọn họ cần mặt mũi, chẳng lẽ chúng ta còn muốn có? Tiếp Ngọc Lan cùng Thái Chi trở về là không đúng? Ta không tin thiên hạ này mọi người đều không nói đạo lý."

Nguyên thị gặp Khúc phu nhân kinh ngạc, trong lòng âm thầm vui sướng, cũng biết Khương lão thái quân là chủ ý đã định, chính mình đã mất tiên cơ, lúc này tự nhiên bỏ cứu.

Bởi vậy vội vàng tiến lên cười nói: "Lão thái thái nói đúng, cô thái thái cùng cháu họ thật sự cũng quá đáng thương, lúc này lao đao, còn không biết dọa thành cái dạng gì. Không bằng kêu lão gia nhà ta tự mình dẫn người đi đón các nàng trở về, tổng coi như là có chỗ dựa vào."

Khúc phu nhân trong lòng thở dài, biết đại thế đã mất, đành phải nói: "Vây cũng đúng, rốt cuộc vẫn là lão thái thái suy xét sự tình chu đáo, con dâu suy xét vẫn là phiến diện."

Khương lão thái quân thế này mới nhìn về phía Ninh thế Nguyên, trầm giọng nói: "Nếu như thế, người liền dẫn người đi đón muội muội trở về, mặc kệ nói thế nào, có tội là nam nhân kia, hẳn lấy cái chết tạ tội, cũng nên thôi, các nàng cô nhi quả phụ chuyện gì? Các người có chút sợ bị liên lụy đến, liền bàn ra ngoài, lão bà tử ta là nhất định phải bảo toàn cho nữ nhi và ngoại tôn của mình, liền tính làm phiền hà, cùng lắm chết."

Lời này nghiêm trọng, Ninh gia huynh đệ ba cái cùng các con dâu cháu trai cháu gái, còn có bọn người hầu nhất tề quỳ xuống, miệng nói: "Người thân bất hiếu, vạn không dám bỏ qua muội muội, nẫu thân yên tâm hảo."

Ninh Tiêm Bích trong mắt chua xót, suýt nữa rơi lệ, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái Khương lão thái quân, trong lòng buồn bã nói: Tổ mẫu che chở nữ nhi cùng ngoại tôn nữ chu toàn bình an, nhưng người có biết hay không? Chính là nữ nhi ngoại tôn đầu quả tim, ngày sau hạ độc tính mạng tôn nữ. Người có biết hay không? Tôn nữ tại đời trước, chết có bao nhiêu không cam lòng?

Chỉ là trong lòng nhiều phần uất, cũng không thể không áp chế. Ninh Tiêm Bích không ngừng nói chính mình: Nàng đã muốn một lần nữa sống lại, đời này, vận mệnh là nắm trong tay mình, Bạch Thái Chi cái người khẩu Phật tâm xà ngoan độc, đời này vẫn muốn gả nhập vương phủ, chỉ là đối thủ của nàng không phải là chính mình, nàng muốn nhìn, đối với một Vương phi khác, nữ nhân này có thể dùng phần tư ăn lão hổ? Nàng càng muốn mất lạnh nhìn: Thâm Thiên sơn bị cấm, Thâm gia suy tàn chặt vật kết cục.

Nghĩ đến đây, liền thấy cảm xúc đều bình tĩnh trở lại, nơi này sự tình cũng liền định. Khương lão thái quân phát phát tay, khiến mọi người tan, Ninh Tiêm Bích cùng mẫu thân và Lan di nương đi ra, trong tay nắm Tuyên nhi, Ninh Thế Bạc cùng Ninh thế Lan đều đi tìm Ninh thế Nguyên nói chuyện, dù sao mẫu tử Ninh Ngọc Lan xa tại ngàn dặm, muốn đi đón người, có quá nhiều sự tình cần thu xếp thương nghị.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thuận theo

Ra Ninh Hinh viện, Nguyên thị cho nhóm nha đầu, vú già đi, liền bước vượt qua Dư thị, oán giận nói: "Người muốn làm cái gì? Cô thái thái lợi hại khó chơi, chẳng lẽ người không lĩnh giáo qua? Nay trở về, chỉ sợ gia đình không có ngày yên bình."

Dư thị khẽ cười nói: "Có năng lực thì sao? Lão thái thái hiển nhiên là có chủ ý, chúng ta không hòa theo, lão nhân gia chẳng phải thương tâm? Bất quá là thêm mấy bộ xiêm y mà thôi. Chúng ta trong phủ cũng sẽ không vấn đề gì, có phải không?"

Nguyên thị biến sắc, nhú mày nói: "Ta nói tiền bạc không đủ, bắt người để mấy ngày nữa mới làm xiêm y cho bọn nha đầu, người sao không bàn bạc với ta? Bạc không đủ, chất vải sao tốt được? Bọn Nha đầu nô tài cũng thôi, chất vải chủ tử mà không tốt, sao có thể mặc đi ra ngoài?"

Ninh Tiêm Bích nghe xong, thế mới hiểu được bên trong còn có chuyện, ngẩng đầu nhìn mẫu thân, không khỏi có chút khó hiểu. Lại nghe Dư thị cười nói: "Làm thế nào đối chất vải? Một trăm lượng bạc, dù muốn đối chất vải, sao đối cho tốt được? Giống như nhị tẩu nói, mặc ra ngoài chẳng phải là dọa người sao? Chỉ là ta lần đầu tiếp nhận công việc này làm không tốt không được, bởi vậy ta đem đồ cưới đối bạc để thêm vào. Nhị tẩu nhất thời khó xử, trước đây cũng gặp chuyện này, mấy năm nay đều vượt qua được, ta nghĩ bất quá là vừa đúng lúc mà thôi. Nhị tẩu có khả năng, xử lý bá tước phù gọn gàng ngăn nắp, ngày sau tất nhiên sẽ không có sự việc như vậy nữa, nói cách khác, bá tước phù chúng ta thành cái gì đâu không? Ta có thể thay nhị tẩu hóa giải một thời gian, nhưng cũng thật là khó, cho ta mượn vài cái là gan cũng không dám a, nhị tẩu người nói có phải hay không?"

Nguyên thị mặt đỏ lên rồi trắng bạch, hừ lạnh một tiếng, đang muốn nói, liền nghe một thanh âm nói: "Tất nhiên là không thể gạt đi, ta cũng không biết năm nay trong nhà khó khăn, ngay cả tiền làm xiêm y cho bọn nha đầu cũng không có? Muốn Tam đệ muội dung bạc bán đồ cưới, ? Sao có thể làm vậy? Truyền ra thành chuyện cười? Mà thôi, hôm qua tiền mua nha đầu ta còn chưa dùng, hiện nay tiền bạc cần thiết, người chúng ta đủ dùng, Tam đệ muội theo ta chỗ đó trước cầm ra một ít đi cấp bọn nha đầu làm xiêm y đi. Ngay cả tiền làm xiêm y còn không đủ, mua thêm người a không phải chê cười sao?"

Hiện nay, những nha đầu của Khúc phu nhân, Nguyên thị, Dư thị và Khương lão thái quan đều đã lớn, có thể gả được rồi, vì thế Khương lão thái quan có ý dặn Khúc phu nhân đi mua vài tiểu nha đầu, sau này làm nha đầu, quần sự, tức phụ... Chủ tử cũng cần người hầu hạ

Dư thị đồ không nghĩ tới nói ra khiến Khúc phu nhân nghe được, nàng nguyên bản cũng chỉ muốn gõ gõ Nguyên thị mà thôi. Lúc này nghe đại tẩu nói như vậy, vội vàng nói không cần.

Khúc phu nhân trong lòng đối với Dư thị cũng thoải mái, tuy rằng Dư thị đề nghị tiếp Ninh Ngọc Lan mẹ con lại đây, nhưng mà bắt quá là ước đoán ý tứ lão thái thái lấy lòng mà thôi. Nguyên thị lại chờ mình nói ra mới lên tiếng ủng hộ thái thái, giống như đâm mình một cước, Khúc phu nhân trong lòng sao có thể vui? Nhân vừa thấy hai nàng đang nói chuyện, nàng liền lặng lẽ tiến lên, vừa mới nghe lý luận, tự nhiên yếu bỏ đá xuống giếng, nhân cơ hội chen ép Nguyên thị.

Quả nhiên, Nguyên thị bị Dư thị gõ cũng thôi, nàng cũng không đem này Tam đệ muội để vào mắt, nhưng nay Khúc phu nhân cũng tham dự tiến vào, nàng nơi nào có thể chịu được, liền thân nhiên nói: "Đại tẩu nói đùa, sao lại dung bạc mua nha đầu của người? Đó là lão thái thái yêu cầu mua, không mua, thái thái chẳng lẽ không nghĩ? Đến thời điểm đó ta nào còn mặt mũi nào, đại tẩu cũng không vui nổi? Ban đầu là có chút khó khăn quay vòng vốn, bắt quá hôm nay bạc đã có rồi, ta đang muốn cùng Tam đệ muội nói, còn chưa kịp nói tới chuyện đó. Đây là ỉe công, sao có thể lấy bạc đồ cưới của tam đệ muội?

Đúng là trai cò tranh chấp ngư ông đắc lợi, Dư thị cũng không dự đoán được lúc này, có thể có hi ngoài ý muốn, lập tức không khỏi cười lại khuyên vài câu, nàng rút cuộc là bản tính nhân hậu. Chỉ là Khúc phu nhân cùng Nguyên thị hiện tại chính là không vừa mắt nhau, sao nghe nàng khuyên giải an ủi? Đi đến lối rẽ, liền nghênh ngang mà đi.

Những ngày tiếp theo không có song gió gì, Tiêm bích mỗi ngày đều thuận theo bọn tỷ muội trong tộc đi học, tan học lại đến Hạnh Lâm Uyển theo Ninh Đức Vinh học được, nàng đã có thể tự mình làm được, nhưng chỉ là loại được đơn giản

Thông tức hoàn là được trị nghệt mũi, chủ liệu là bạc hà, giao chế cũng không khó khăn, không cần chú ý lửa, nhưng dù sao, thành công trị bệnh nhanh, nên Ninh Tiêm Bích trong lòng thập phần cao hứng.

Đã nhiều ngày, Thảm Thiên sơn chưa có tới bá tước phủ, nhưng Ninh Đức Vinh mỗi tháng đều phải đi Duệ vương phủ, đại trưởng công chúa nóng trong người, cũng nhờ được của lão gia tử nên dần dần khang phục, cổ nhiệt độc tích đã vài thập niên, nên không thể trị nhanh được, nhưng trước mắt hiệu quả trị liệu như vậy, Duệ vương quý phủ hạ rất vui mừng.

Ninh Đức Vinh cũng không hâm mộ quyền quý, hắn luôn tự nhủ mình chỉ muốn làm hết sức, chỉ muốn đại trưởng công chúa dưỡng thân cho tốt, không thể phần nộ, không thể hi, không thể bị, bảo trì xúc cảm bình thản. Vì thế, từ ngày này không cần hướng phủ duệ vương nữa

Bắt quả, Duệ vương phủ truyền tin tức tới, đại trưởng công chúa đi bái kiến thái hậu, Thái Hậu thập phần cao hứng, Hoàng đế ngày đó vắng cơ, người bác này giúp đỡ rất nhiều, vì vậy thập phần kính yêu. Thấy nàng bệnh tình đã tốt hơn rất vui sướng, liền ra một đạo ý chỉ, đem Duệ vương phủ phong thành Duệ thân vương phủ.

Thân vương phủ cùng quận vương phủ tuy chỉ là sai một chữ, lại là cách biệt một trời. Tin tức truyền đến, ngay cả bá tước phủ cũng cao hứng, nay bởi vì có Ninh Đức Vinh coi như là kéo quan hệ với Duệ Vương phủ, tối thiểu vài huynh đệ liền còn nhớ Thảm Thiên sơn từng chính mồm nhận lời, sẽ mời bọn họ đi Đức Thuận lâu ăn thịt hươu nướng.

Bởi vì chuyện này, ngược lại đem sự tình của mẫu tử Ninh Ngọc Lan tạm thời sơ sót, đến tận ba ngày sau, Ninh thế Nguyên phái người truyền tin, đã thấy muội muội cùng chất nữ, đã đi được hai mươi ngày, khoảng mười ngày sau sẽ về đến nhà

Khương lão thái quân gương mặt rốt cục có ý cười, biết nữ nhi cùng ngoại tôn nữ nhi bình an, trong lòng xem như buông xuống một tảng đá, mấy ngày này, đều là cãi nhai với nhóm tức phụ, nữ nhi ngày đó ở nhà, đối với mình là hiếu kính, làm cho Khúc phu nhân cùng Nguyên thị trong lòng đều khó chịu muốn bốc hỏa.

Chỉ có Dư thị mỗi lần đều là im lặng lắng nghe, khiến Khương lão thái quân trong lòng thập phần dễ chịu. Mặc kệ là Ninh Ngọc Lan có khuyết điểm, nhưng đây là nữ nhi duy nhất của lão thái thái, tự nhiên là cưng.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Gặp nạn

Tộc học khá an tĩnh, vài tiểu nữ ngồi thành từng hàng, bận bịu thêu thùa

Ninh tiêm ngữ nhìn Trữ Tiêm Nguyệt, cười nói “Ngũ muội muội gần đây thực sự có thiên phú, hà bao thêu thùa thật tốt, không bằng cho ta đi, ta muốn có một hà bao tinh xảo lại thêu thùa không tốt.”

Trữ Tiêm Nguyệt thích nhất là khoe khoang, nghe vậy liền cười nói: "Người thêu không tốt, liền muốn của ta, thật là xấu hổ? Còn tưởng ta làm hà bao

lưu trữ đầu." Nói xong lại nghe Ninh Tiêm Ngừ cười nói: "Ngũ muội muội có tay nghề, lúc nào chẳng được? Này liền cho ta đi."

Trữ Tiêm Nguyệt thế mới làm bộ không kiên nhẫn nói: "Hào hào, liền cho người, không thì không biết người đòi bao lâu, ta xem như sợ người." Nói xong, lại nghe Ninh Tiêm La ở một bên cười nói: "Lục tỷ tỷ, hoa đào tú cũng hảo, đường may rất nhỏ."

Ninh Tiêm Bích nghe được Ninh Tiêm La khen chính mình, không khỏi trong lòng hồ hởi, khen ngợi là tận lực, trình độ ta là kém cỏi nhất, không thể thêm một mạch a.

Nàng đòi trước không dám công khai bàn tay vàng, vì thế mỗi ngày đều châm Chúc Nữ hồng, bởi vậy, tại đây phương diện, tay nghề phi thường tốt, đòi trước thậm chí còn hơn Trữ Tiêm Nguyệt. Bởi vậy đòi này, dùng hết toàn lực, thậm chí kém một ít, sẽ phù hợp với thân phận một nữ hải tử một bảy tuổi, nhưng vẫn là thập phần tinh xảo, ngay cả Ninh Tiêm Mi nhìn, cũng khâm phục vài câu.

Trữ Tiêm Nguyệt liền thấy ngượng ngùng, vừa rồi Ninh Tiêm Ngừ đòi lấy tú phẩm nàng vô cùng đắc ý cùng vui sướng, nay mọi người đều đàm luận Ninh Tiêm Bích, nàng liền ngồi ở phía trên: "Mỗi ngày tú, thật phiền chết, vậy còn chịu được và thảo luận? Ta muốn nói, không biết biểu muội là bộ dáng gì nhỉ? Nghe nói bác là mỹ nhân, nghĩ đến vị biểu muội này nhan sắc cũng không thể sai đi."

Ninh Tiêm Mi đi tới, mặt cười nói: "Làm thế nào? Ăn đảm? Sợ tổ mẫu cùng nàng liền quên người? Theo ta, đừng nên nhàn thoải, bộ dáng các người còn chưa đủ sinh đẹp? Biểu muội liền tính xinh đẹp, có năng lực thì sao? Bất quá là mỗi người mỗi vẻ mà thôi, chẳng lẽ còn có thể hơn người?"

Ninh Tiêm La cười nói: "Lời Nhị tỷ tỷ thật có lý, chúng ta cũng không cần xem người khác, chỉ nhìn bộ dáng nhị tỷ tỷ liền biết, mặc dù chúng ta không phúc khí, trưởng thành cũng không thể được dung mạo như tỷ tỷ, nhưng mà liền tính được sáu bảy phần, cũng chính là đẹp đâu."

Ninh Tiêm La cũng cười nói: "Lời này quả nhiên không sai, nhị tỷ tỷ đoan trang xinh đẹp, tương lai tuyền tú, tất nhiên có thể trúng tuyển, đến thời điểm đừng quên muội muội, ta muốn cùng mẫu thân cùng nhau vào cung xem nhị tỷ tỷ, ta còn chưa thấy hoàng cung cái dạng gì nhỉ đâu."

Vừa dứt lời, chỉ thấy Ninh Tiêm Mi nhíu mày lạnh lùng nói: "Loại lời này cũng là có thể nói vậy sao? Khiến nương nghe, xem nàng không phạt người. Thành thành thật thật thêu hoa đi."

Trữ Tiêm Nguyệt cười nói: "Tỷ tỷ làm gì như vậy? Bất quá là nói giỡn mà thôi, lại đâu là người trong nhà, tính nóng cuồng? Ngô, tính toán, vị kia bạch biểu muội đại khái chính là hai ba ngày nữa sẽ tới, thật muốn sớm gặp một lần."

Nàng nói tới đây, liền đẩy Ninh Tiêm Bích một phen, cười nói: "Lục muội muội sao vẫn là hủ nút tự đắc? Nguyên bản trông cậy khi vào tộc học người có thể tốt hơn lúc trước một chút, lại vẫn là như vậy. Nay biểu muội sẽ đến đây, người cũng nói hai câu a, chẳng lẽ nhân gia đến, người cũng không nói nói?"

Ninh Tiêm Bích thậm chí có cái gì tốt đâu? Nếu có thể, ta tình nguyện một đời đều không muốn thấy nàng. Nhưng cũng chỉ là cười cười, cũng không nói chuyện, Trữ Tiêm Nguyệt lại đẩy nàng, nàng liền giả ý kích động nói: "Ai nha, bị kim đâm rồi." Nói xong liền nhanh chóng đem đầu ngón tay bỏ vào trong miệng.

Ninh Tiêm Mi vội vàng nói: "Thế nào? Đau không?" Nói xong lại nhìn Trữ Tiêm Nguyệt, liếc mắt một cái, lắc đầu nói: "Ngũ muội muội sao lại đẩy đẩy vậy? Nói chuyện liền nói cho tốt, người đây lục muội muội làm cái gì?"

Trữ Tiêm Nguyệt ngượng ngùng cũng nói không ra lời, Ninh Tiêm Bích trong lòng cười thầm, ngoài miệng lại nói: "Nhị tỷ tỷ không cần mắng ngũ tỷ tỷ, là ta không cẩn thận." Một bên đem ngón tay theo miệng rút ra, trên tay cũng không có vết máu, chỉ là lỗ kim đâm vốn là cực nhỏ, miệng hút tia máu, liền không hề thấy máu nữa, đây là bình thường, mọi người tự nhiên cũng không hoài nghi. Thấy Bạch Thái chỉ sắp đến, Ninh Tiêm Bích trong lòng không khỏi buồn bực, mỗi ngày đều quần quít Ninh lão thái gia, hai người cùng xin Khương Lão Thái quân, đi ra ngoại ô hái thuốc

Lúc này cũng đã gần đoan ngo, được thảo mộc khắp chân núi lên tận đỉnh núi, Ninh Tiêm Bích rất nhanh hái được

Ninh Đức Vinh kêu nàng về xe ngựa, gặp người trên đường đến rồi đi, xe ngựa lại có hai nha đầu cùng tiểu tư, có xa phu tùy tùng bởi vậy cũng rất yên tâm, dặn Ninh Tiêm Bích ngồi trên xe ngựa, còn hán lên núi xem có được nào tốt nữa không

Ninh Tiêm Bích đỡ giò được xuống, đặt ở càng xe ngựa, nhìn ngựa nhàn nhã ăn cỏ, nàng nhìn bốn hướng chỉ thấy bên kia núi, hoa cỏ mọc thấp thoán, mờ hồ tựa như có mây thôn, trong lòng không khỏi muốn đến đó. Trước đây ta ở thế ngoại đào nguyên qua một đời, có bao nhiêu thích ý, đáng giận, vì cái gì phải xuyên không trạch đầu? vì cái gì đem ta thành nhân vật chính điền văn? (một âm thanh mơ hồ nói: bởi vì người biết chế được, sẽ không sao, phát huy tự do tưởng tượng, sống thoải mái)

Người đứng ven đường chỉ mãi nhìn, nhóm tiểu tử cũng chỉ lo nói chuyện phiếm, bọn nha đầu tránh trong xem ngựa nên không ai phát hiện một con rắn hoa đang hướng Ninh Tiêm Bích bò đến, thặng đến một tiếng “cẩn thận” vang lên, mọi người mới chợt hoảng hốt

Con rắn hoa kia đã đi đến gần Ninh Tiêm Bích, kỳ thật loại rắn hầu hết đều không cắn người, nếu Ninh Tiêm Bích không nhìn, không thấy cảm giác khác thường ở chân thì con rắn cũng bỏ đi

Vấn đề lớn chính là con rắn bò qua chân, Ninh Tiêm Bích trừ khi là người chết, còn không thì không có khả năng không có cảm giác. Nếu nàng vì kinh hách mà có động tác gì thì con rắn dù không có độc cũng sẽ công kích Ninh Tiêm Bích

Nói thì chậm, nhưng xảy ra thì nhanh, Ninh Tiêm Bích sợ hãi kêu lên, bỗng một cái gì đó từ phía sau nàng hất vào con rắn, nhanh chóng ném về phía con ngựa

Cái gì đó nguyên là một nhánh cây, tiếp đó một nam hài phía sau té ngã, rất tự nhiên rơi xuống đất.

Xoay người lại, nam hài nhìn Ninh Tiêm Bích cười nói: "Ta nhìn xe ngựa quen thuộc, nghỉ lại đây xem, không nghĩ tới thật là ngươi. Ngươi sao lại ở chỗ này?" Đây nam hài nhi anh khí xinh đẹp, không phải Thẩm Thiên sơn còn ai vào đây?

Hắn nói xong, nhìn đến xe đầy những thảo dược, liền đến cầm mấy loại dược liệu nhìn nhìn, cười nói “đều là ngươi hái? Vậy ngươi thực có khả năng a? Vậy? Ninh lão tiên sinh đâu? Sao lại không thấy hắn?”

Mấy tiểu tử thấy Ninh Tiêm Bích không nói lời nào, lại thấy Thẩm Thiên sơn bắt phàm, không dám chậm trễ vội vàng đứng lên cười nói “lão thái gia chúng ta đi lên núi hái thuốc, nói cô nương ở đây chờ.”

Thẩm Thiên sơn gật gật đầu nói: "Nguyên lai như vậy." Nói xong quay đầu nhìn Ninh Tiêm Bích, cười nói: "Sao lại không nói lời nào? Không phải dọa thấy gốc ? Yên tâm, không phải độc xà, Phương bác chúng ta không có độc xà, dù bị nó cắn một ngụm, cũng không có quan hệ."

Ninh Tiêm Bích nhìn Thẩm Thiên sơn tươi cười, trong lòng thật sự là trăm vị tạp trần, một câu "Cám ơn" tại đầu lưỡi muốn nói vài lần, mới rốt cục giống muỗi hừ hừ. Cũng là Thẩm Thiên sơn từ nhỏ liền luyện công phu, nỗ lực thật không giống người thường, không thì căn bản là nghe không được.

Lập tức liền cười ha ha đứng lên, lắc đầu nói: "Ngươi luôn luôn lợi hại, sao lúc này ngại ngùng? Không phải là tiểu trư bướng bỉnh của Ninh lão tiên sinh nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Ninh Tiêm Bích hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, quay đầu đi chỗ khác không hề để ý tới: Ông trời thật buồn cười, đời trước nàng ái mộ nam nhân này, yêu đến mức vì hắn mà chết cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng đối Phương ngay cả nhìn mình một cái cũng đều lười. Đời này, nàng liều mạng trốn tránh hắn, hắn lại xuất hiện trước mặt, chủ động nói chuyện với mình Thẩm Thiên sơn kiêu ngạo cao quý đều chạy đi đâu? Bị câu ăn sao?

Đang nghĩ tới, liền nghe một thanh âm cười nói: "Tam công tử cười ngựa thật sự là tinh xảo, chẳng qua cứ như vậy đem chúng ta bỏ quên, cũng thật không phúc hậu đi? Sau khi trở về nói cho đại nhân, để hắn răn dạy ngươi."

Thẩm Thiên sơn quay đầu lại, thấy thị vệ cười ngựa chạy như bay đến. Không khỏi nở nụ cười ha ha một tiếng nói: "Mấy tên này, liền đuổi theo nhanh như vậy."

Nói xong nhìn Ninh Tiêm Bích nói: "Ta phải trở về." đi vài bước đi vào giăng rừng đỉnh thấy một con ngựa đỏ thẫm, nâng chân lên, trong nháy mắt liền ngồi trên lưng ngựa, động tác lưu loát thậm chí mọi người đều thấy không rõ lắm.

Đã thấy hắn leo lên lưng ngựa, ném lại hai con chim trĩ Hoàng Dương, hi hi cười nói: "Cô nương hôm nay bị kinh hãi, cầm lấy hai con chim này đi làm canh bỏ." Nói xong kẹp bụng ngựa, con ngựa và người tự như một đóa Hồng Vân tuyệt trần phóng đi, xa xa, gió còn truyền đến Thẩm Thiên sơn tiếng cười to: "Trở về nói cho mấy tiểu tử kia, ta chưa quên ước định ở Đức Thuận lâu, vài ngày nữa liền đi tìm bọn họ."

Ninh Tiêm Bích nhìn hơn mười bóng dáng biến mất, những thị vệ này đều là người mạnh mẽ, nhưng vô luận khí thế hay thân thủ, đều bị Thẩm Thiên sơn mới mười tuổi lấn át

Từ xưa mỹ nữ yêu anh hùng, thiếu niên anh hùng, gia thế hiển hách dung mạo xuất sắc, có nào thiếu nữ có thể ngăn cản được trụ? Tiền nhất thế lý chính mình, cũng không chính là bị hắn này đồn đãi cùng tướng mạo hấp dẫn, gốc hồ hồ liền đem một viên phượng tâm âm thầm hệ tại hắn trên người sao?

Ánh mắt phức tạp dần chuyển sang lạnh lùng, Ninh Tiêm Bích đột nhiên nắm chặt quyền. Đời này, nàng sẽ không ngốc như vậy nữa, Thẩm Thiên sơn vô luận là xuất sắc thế nào cũng không quan hệ, nàng là nàng, hắn là hắn. ngươi đi đường quan đạo của ngươi, ta đi cầu độc mộc của ta. Nàng không cho phép mình cùng nam nhân này có bất cứ quan hệ nào

Cô nương, người nọ là ai? Bộ dáng rất tốt” tiểu tử nhìn theo ánh mắt tràn đầy sung sướng

Ninh Tiêm Bích nhìn hắn một cái, không nói gì, xoay người lên xe ngựa: Đúng là rất giỏi, nhưng nàng không muốn thừa nhận

Mặc kệ Ninh Tiêm Bích không chào đón Bạch Thái Chi đến, mẹ con Ninh Ngọc Lan rốt cục vẫn là vào kinh.

Buổi chiều ngày ba mươi tháng tư, Ninh Tiêm Bích cùng vài tỷ muội đang ở học đường viết chữ, phía trước là sách không biết sách gì, nhưng vô cùng nhiều sách.

Phía sau, nha hoàn Phương nhi của Khương lão thái quân đi vào, vén áo thi lễ, sau đó cười nói :” tiên sinh , cô thái thái cùng biểu cô nương đến, Lão thái thái nói hôm nay các cô nương học nơi này, để biểu cô nương đến học , sau này đỡ đỡ đỡ”

Đàm triệt gật gù đầu, nhìn nhóm nữ nhi nói: "Đều nghe được sao? Tan đi." Nói xong cười tùm tùm thu thập sách trên tay mình: Ngô, công việc thoải mái lại kiểm tra tiền, thật không sai, xem ra là muốn mời Thế Bạc uống rượu .

Nghe nói Ninh Ngọc Lan mẹ con đến, vài nữ hài nhi hưng phấn đứng lên. Tuy rằng đối cái kia biểu muội trong lòng cũng ảm ảm có một chút địch ý, nhưng rốt cuộc vẫn là thân thích, sinh hoạt trong phủ đạo này không thú vị, tỷ muội vui đùa mỗi ngày nhưng cũng không có gì khác biệt

Bởi vậy tiểu thư muội vài cái đều là cước bộ nhẹ nhàng hướng Ninh Hình viện mà đi. Chỉ có Ninh Tiêm Bích tâm tình buồn bực, nghĩ vẫn là đối Ninh Tiêm Mi nói: "Ta mới nhớ ra hôm nay tại hạnh lâm uyển cần đem mấy vị Dược phối nơi cửa sổ, lúc này chỉ sợ tam gia gia muốn tìm, tỷ tỷ cùng lão thái quân nói một tiếng, ta sẽ đến sau."

Nói xong bên ly khai, cánh tay bị trĩu tiêm nguyệt kéo nhẹ, lại nghe nàng nói “ Tam gia lúc này đâu còn ở Hạnh Lâm Uyển? Ngươi cùng hương Ninh Hình viện đi thôi, ngươi thật là không biết sợ, bác rất lợi hại , chẳng nhẽ hồ mẫu lại không sinh hồ con? Mà dù là cốp mẹ, nàng cũng không dám ăn chúng ta”.

Nói xong mọi người đều cười rộ lên, Ninh tiêm bích cũng thấy buồn cười, ám chỉ cái gì đâu? Chẳng lẽ còn sợ nàng? Sớm muộn gì chẳng phải gặp mặt, liền không thích thì thế nào? Chẳng lẽ tránh không gặp mặt? Ngược lại thừa dịp này nên hảo hảo rèn luyện định lực, chẳng những không tránh mặt còn phải cười nàng ta, hiển nàng ta biết rằng nàng luôn hoan nghênh, hahaa, không phải là thân thiết sao? Ai không vậy?

Vừa đi vào Ninh hình viên, ngoài cửa đã nghe tiếng cười đùa, hoan hô, Ninh tiêm ngữ, ninh tiêm nguyệt liền hơi hơi bĩu môi, Ninh tiêm bích cũng hít sâu một hơi, chỉ cần nhớ tới đời trước Bạch Thái Chi sắc mặt ngoan độc, nàng căn bản không có biện pháp thân nhiên đối mặt đối phương.

Nhóm nha hoàn khởi mệnh, cao giọng hô: "Nhị cô nương Tam cô nương tứ cô nương ngũ cô nương lục cô nương thất cô nương đến đây." Đây tình cảnh khiến Ninh Tiêm Bích không tự chủ được liền nhớ tới Hồng Lâu Mộng, chẳng qua Hồng Lâu Mộng lý Đại Ngọc vào phủ chỉ có ba vị cô nương đón. Mà Bạch Thái Chi cũng tuyệt không phải Lâm muội muội tâm địa lương thiện.

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chuyện nhỏ

Edit: Thanhfuong

Sau bình phong, chỉ thấy Khương Lão Thái Quân và một mỹ phụ đối đó, cạnh nàng là một tiểu nữ hài nhi đang khiếp sợ đứng dậy, mỹ phụ nhân cũng làm bộ muốn đứng lên, lại bị thái quân ngăn trở , nàng cười nói :” đều là văn bối của ngươi, sao lại có đạo lý ngươi chào các nàng?”

Ninh gia tỷ muội cùng tiến lên chào Ninh Ngọc Lan, Ninh Ngọc Lan vội vàng cười nói "Đứng lên đi", nàng là trời sinh tính cao ngạo, nay tuy rằng gặp rủi ro tìm mẫu thân nương tựa, lại không muốn bị xem thường, may mà ngày đó đồ cưới của nàng nhiều, không bị xem như tiền tham ô, nên cũng chuẩn bị lễ, lúc này liền phân phát cho bọn tỷ muội.

Thấy Bạch Thái Chi đi lại đây, Ninh Tiêm Mi , Trữ Tiêm Nguyệt đều vây quanh , lôi kéo tay nàng thân thiết kêu muội muội, lại nói tiếp, Bạch Thái Chi so Ninh Tiêm Bích nhỏ hơn năm ngày, bởi vậy trừ bỏ thất cô nương Ninh tiêm la, những người khác đều phải kêu tỷ tỷ.

Nhận tỷ muội một vòng, không khí hòa hợp hơn nhiều

Ninh Tiêm Bích lạnh lùng nhìn Bạch Thái Chi bộ dáng khiếp nhược, nhìn nàng câu nệ hơi hơi cúi đầu, bọn tỷ muội hỏi một câu đáp một câu, trong lòng cũng không biết là cái gì tư vị.

Trước đây, nàng cũng từng như vậy , thấy vị muội muội này thật đáng thương mệnh khổ, sau này nàng cùng mình gả vào vương phủ, cho dù biết Thẩm Thiên Sơn chân chính thích là nàng, cho dù từng chuyện khiến nàng hiểu được vị này biểu muội không phải nhu nhược như bên ngoài, nhưng cũng không có bao nhiêu hận đối phương, thẳng đến trước khi chết, Bạch Thái Chi chính mồm nói ra cái chết của mình là do nàng hạ độc.

Loại cừu hận này là ngôn ngữ không thể hình dung , có đôi khi, đối địch song phương có thể hóa giải thù oán, nhưng , từ thân nhân , bằng hữu phản bội rồi ám hại, lại là vĩnh viễn không chết không ngưng. Cũng may, nàng không phải tiểu hài tử, cho nên có thể bình tĩnh đối mặt này hết thảy, bình tĩnh nhìn một màn cả nhà đoàn tụ, tỷ muội vui vẻ thuận hòa tình cảnh.

Đang tại trong lòng cân nhắc , bỗng nhiên chỉ thấy ngoài cửa tiểu nha đầu Tiểu Thảo đi vào đến, quỳ trên mặt đất nói: "Hồi bẩm lão thái thái, đại thái thái, nhị thái thái , tam thái thái, cô thái thái, Duệ thân vương phủ Thẩm đại nhân cùng Vương phi nương nương, còn có Tiết phu nhân thân hướng viện tam lão thái gia nói lời cảm tạ, đại lão gia đang ở tiền viện tiếp đãi, muốn tam lão thái gia nhanh chóng đến gặp, mặt khác còn báo lão thái thái chuẩn bị đón khách, Vương phi nương nương cùng Tiết phu nhân đến bên này ."

Đại sảnh trong nháy mắt chìm rơi có thể nghe, Khương lão thái quân, Khúc phu nhân nhìn không được hi động sắc mặt. Khương lão thái quân liền hướng tam lão thái gia nói: "Mau, Tam đệ mau về tiền viện tiếp đãi Vương gia." Bởi vì Ninh Đức Vinh tuổi tác đã cao, cũng không cần tị hiềm, cho nên cũng ở đây nhìn chằm chằm nữ cùng cháu gái, lại không ngờ có chuyện này

Ninh Tiêm Bích vừa nghe nói Vương phi và Tiết phu nhân tới, trong lòng liền nhìn không được muốn gào lên, Thẩm Thiên son đáng chết không biết có lại đây không? Nếu cũng lại đây, vừa lúc cùng Bạch Thái Chi nhất kiến chung tình, ngộ, ta không cần tạo cho họ cơ hội nữa.

Nghĩ như vậy, liền lặng lẽ lôi kéo Dư thị ống tay áo, nhỏ giọng nói: "Mẫu thân, con thấy có chút không thoải mái, muốn trở về nằm."

Nếu là bình thường, Dư thị tự nhiên sẽ đồng ý. Nhưng có lẽ là nay biết một chút sự tình duyên cớ, nghe nữ nhi nói, liền nhẹ giọng nói: "Nơi nào không thoải mái? Nhìn một chút, đây là Vương phi nương nương, người còn nhỏ, cũng không thể mất cấp bậc lễ nghĩa."

Ninh Tiêm Bích tròn mắt nghĩ, nương ah, người sao lại thay đổi như thế? Ô, ô trước không phải người rất đau ta sao, chiều nay trước đây luôn trướng, sao người lại đột nhiên thay đổi, khiến ta không thể biến chiêu a...

Trong lòng đang tru lên, muốn tìm ý tưởng để chuẩn bị, liền nghe lão thái quân nói “đi, chúng ta a ngoài nghênh đón vương phi nương nương...” Lời còn chưa dứt, chỉ nghe tiểu nha đầu bên ngoài vui sướng kêu lên: "Duệ vương phi nương nương, tiết phu nhân cùng Thẩm tam công tử đến."

Rèm cửa mở lên, chỉ thấy thấp thoáng hai thiếu phụ mỹ mạo cùng mười mấy nha hoàn, vú già vây quanh tiến vào, trên mặt đều mang theo ý cười ân cần, bên cạnh là một nam hài xinh đẹp, không phải Thẩm Thiên son còn ai vào đây?

Khương lão thái quân vội vàng nghênh tiếp, nói: "Đây là nói như thế nào? Sao Vương phi cùng phu nhân liền tới đây? Lão thân còn đang muốn đi ra ngoài nghênh đón." Nói xong liền phải quỳ bái đi xuống.

Đã thấy Duệ vương phi một phen đồ, liền thanh nói: "Ai nha, sao dám? Ngài là lão phong quân, lại là trưởng bối, huống hồ hôm nay chúng ta là có ý lại đây cảm tạ, sao lại để ngài đón chúng ta?"

Nàng là thân vương phi, tiết phu nhân cũng là nhất phẩm cáo mệnh, đại sảnh trừ bỏ Khương lão thái quân, ngay cả Khúc phu nhân cũng bắt quá chỉ là tứ phẩm cáo mệnh mà thôi, bởi vậy mọi người vẫn là quỳ hành lễ.

Hai bên chào nhau xong, Khương lão thái quân thỉnh Duệ vương phi cùng Tiết phu nhân lên ghế trên, các nàng không chịu, cuối cùng rốt cục là Khương lão thái quân ngồi chủ vị, Duệ vương phi đối diện tướng bồi, tiết phu nhân tắc ngồi ở bên cạnh Duệ vương phi, những người khác đều đứng.

Sau khi ngồi xuống, Duệ vương phi nhân tiện nói: "Nghe nói hôm nay nhà các người cô thái thái trở về, chính là cả nhà đoàn tụ, chúng ta đến không đúng thời điểm." Nói xong Khương lão thái quân vội vàng nói không dám nhận, lại thấy DUệ vương phi nhìn một vòng rồi cười nói: "Hảo, hài tử thật chính tề, lão nhân gia hảo phúc khí."

Khương lão thái quân nhìn Thủy Linh Linh cùng cháu gái, cũng nhìn không được trong lòng đắc ý, nghe ý tứ vương phi, là muốn gặp một lần, cho nên dám nữ hài nhi đều tiến lên đây.

Gặp qua mọi người, Duệ vương phi cùng tiết phu nhân cũng đều có lễ đem tặng, tiết phu nhân cầm tay Bạch Thái Chi cười nói: "Thật sự là tiểu cô nương xinh đẹp nhu nhược, nhìn mà thương xót. Nguyên lai chính là muốn để dự bị sao?" Nói xong liền nghe Duệ vương phi cười khanh khách nói: "Tự nhiên, chẳng lẽ là ta và người dự bị?"

Mọi người bận rộn cúi đầu, liếc mắt nhìn cười. Ninh Tiêm Bích lại là hồ đồ, cẩn thận nghĩ đời trước, nàng 200% xác định, đời trước không có tiết mục như vậy.

Vốn là, Ninh tam lão thái gia chữa trị đại trưởng công chúa, đây là phải làm. Đời trước Duệ vương phủ chỉ phái Thẩm Thiên son đưa tới tạ lễ, bọn họ là vương phủ, cũng không cần. Như thế nào... Như thế nào đời trước cũng là phong thân vương, lại ngược lại càng không được như vậy?

Chính là không thể lý giải, liền thấy cổ tay nóng lên, Tiết phu nhân đem nàng kéo đến trước mặt, cười nói: "Vị này hẳn là lục cô nương ngày đó cùng Ninh lão tiên sinh cùng một chỗ? Thiên Sơn trở về rất là khen, nói lục cô nương tuổi nhỏ, lại là y giả nhân tâm, thập phần thiện lương khả ái."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tặng được

edit: Thanhfuong

Ninh Tiêm Bích thiếu chút nữa sặc nước miếng, thật sự không hiểu sao có thể xướng ra, sao đề tài lại chuyển đến mình? Hơn nữa, Thẩm Thiên son khen chính mình thiện lương khả ái? Liền tính thiện lương khả ái cũng sẽ phải trước mặt hân a, một lần trên xe ngựa, bị nói không ra lời chẳng lẽ là quý?

Duệ vương phi và Tiết phu nhân lại cười khen nàng hai câu, nếu không phải đời trước hai vị phu nhân này có bao nhiêu lợi hại, Ninh Tiêm Bích sợ là sẽ xem hai nàng như những trưởng bối thiện lương nhất. Lúc này lại chỉ cảm thấy trên người rậm rạp tất cả đều là nỗi đa sầu.

Đề Tiết phu nhân nắm tay người khác, riêng mình về đứng cạnh mẫu thân, Ninh Tiêm Bích thở ra một hơi lớn, vội vàng trở lại phía sau Dư thị, chỉ hận mình không thể hóa thành kiến.

Đây cũng không phải tiểu thuyết tu tiên, nên Ninh Tiêm Bích không thể trở thành con kiến, vì vậy, thăm thiên sơn chỉ nhìn lướt qua đám người lập tức nhìn thấy nàng. Vì thế bước vài bước tới, nhìn nàng cười nói: "Lục cô nương, lần trước nhìn các ca ca ngươi, ngươi có nói lại?"

Ninh Tiêm Bích gắt gao trừng hân, thấp giọng nói: "Nói cái gì? Ta quên." Ánh mắt nhìn không được liền hướng Bạch Thái Chi nhìn tới, nghĩ rằng, ngươi tới quần quít ta làm gì? Chân mệnh thiên nữ ở bên kia, ở bên kia a.

"Ngươi như thế nào có thể như vậy?" Thăm Thiên sơn nói, làm bộ sinh khí thăm oán một câu. Liền đem Ninh Tiêm Bích tức giận đến hàm răng đều ngứa, oán hận nói: "Ta dựa vào cái gì thay ngươi truyền lời?"

"Nguyên lai ngươi là cố ý."

Thăm Thiên sơn nhú nhú lông mày, lại dùng ngón tay sờ sờ cằm, hắc hắc cười nói: "Ngươi nói, nếu ta đem chuyện ngươi gặp rắc rối nói cho lão thái quân, nàng có thể cho ngươi cùng Ninh lão tiên sinh xuất môn?"

Hỗn đản này sao lại biến thành ti bỉ? Đời trước hân thực kiêu ngạo a. Ninh Tiêm Bích không muốn nói chuyện với Thăm Thiên Sơn, liền nhìn sang Bạch Thái Chi, hy vọng có thể đem "Họa thủy" dẫn tới bên kia.

Quả nhiên, Thăm Thiên sơn thấy nàng nói chuyện với mình, ánh mắt lại vẫn nhìn phương hướng khác, không khỏi thập phần khó hiểu, vội vàng quay đầu nhìn lại, các cô nương bá tuốc phủ cũng có chút hiếu kỳ nhìn sang, Bạch Thái Chi cũng rõ ràng ở trong đó.

Nhìn đến Thăm Thiên sơn nhìn lại đây, Trữ Tiêm Nguyệt Ninh Tiêm Bích đều vui mừng mỉm cười, chỉ có Bạch Thái Chi đột nhiên cúi đầu xuống, đôi tay vờ vờ tà áo, lộ ra một tia e lệ bối rối, trên người nàng mặc quần áo trắng, tựa như một đóa hoa lan, lại lộ ra điềm đạm đáng yêu hương vị.

Ninh Tiêm Bích gặp Thăm Thiên sơn vẫn nhìn Bạch Thái Chi, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ rằng cuối cùng đem người kia hấp dẫn ánh mắt hân, ha ha, đời này, ta thành toàn các ngươi, cho các ngươi từ nhỏ liền bắt đầu bồi dưỡng cảm tình, biết đâu còn có thể có một phần lễ tạ.

Vừa nghĩ thế, chỉ thấy Thăm Thiên sơn quay đầu, tựa hồ có chút khó hiểu hỏi: "Kỳ quái, nữ nhi kia tới nhà các ngươi làm khách? Sao lại mặc toan là màu trắng? Sao lại có người đến nhà làm khách mặc trắng trong thuần khiết? Chẳng lẽ trong nhà có người chết?"

Ninh Tiêm Bích triệt để không nói gì, nguyên lai Thăm Thiên sơn nhìn chằm chằm Bạch Thái Chi xem là vậy, nàng còn tưởng rằng đối phương lập tức liền đổi "Nhu nhược vô y" Bạch Thái Chi nhất kiến chung tình đâu.

Bất quá nàng cũng rất kỳ quái: Nam nhân này sao khác trước vậy? Hay là, bởi vì họ gặp nhau trước một năm nên bây giờ hân vẫn có tính tình của một tiểu hài nhi, một năm sau biến thành Thăm Thiên Sơn lạnh lùng kiêu ngạo?

"Uy, ta hỏi ngươi đó."

Thăm Thiên sơn còn nhỏ, tâm tình bị tổn thương, vô luận là đi nơi nào, chỉ có chính mình không để ý tới người khác, nào có người không thèm nhìn hân a?

Trước đây, hân đi theo phụ thân đến nhà các đại thần báiphong, hân rất sợ tiến vào hậu viện báiphong kiến lão thái quân linh tình, nhóm nữ hài từ lú rú khiến hân chán ghét.

Ai ngờ, hôm nay hân chủ động hỏi han đến nàng, không ngờ nữ hài này không thêm để ý đến hân, hân bị xem nhẹ sao?

"Ngô, bởi vì nàng phụ thân vừa mới qua đời không bao lâu, nàng còn tại giữ đạo hiếu."

Ninh Tiêm Bích tức giận trừng mắt nhìn Thăm Thiên sơn một cái, nhưng sợ hãi ảnh hưởng ấn tượng đầu tiên của Bạch Thái Chi, nàng vẫn là hàm hàm hồ hồ giải thích một câu.

"Ác." Thăm Thiên sơn gắt gắt đầu, nguyên lai như vậy, cái này không kỳ quái.

Trong lòng nghi hoặc cõi bỏ, hân lập tức liền đem những người khác trở thành không khí, từ trong lòng lấy ra một tinh xảo hà bao, đưa cho Ninh Tiêm Bích nói: "Không dễ dàng Ương tỷ tỷ đem hà bao đặc ý nhất cho ta, bên trong là thuốc trừ rắn trừ trùng, như vậy, về sau ngươi đi lên núi hái thuốc, sẽ không sợ hãi rắn rết nữa."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32-2: Tặng dược (2)

Edit: thanhfuong

Ninh Tiêm Bích cả người tựa như bị một quả bom nổ, nhìn cái hà bao tinh xảo, hoàn toàn đánh mất ngôn ngữ: Đến tột cùng là sao thế này? Thảm Thiên sơn vì cái gì chuyển tính tình? Hà bao? Đây là tư tưởng trao nhận a, để cho người ta không biết nói gì là, người này trước mặt mọi người tư tưởng trao nhận, đầu hẳn bị lừa đá sao?

Nhóm tiểu hải đồng bên này rốt cục đã gọi sự chú ý của người lớn, Thảm thiên sơn không nghi ngờ là tiêu điểm dù đi đến bất cứ nơi nào. Lúc này hẳn một tay gió hà bao đưa cho Ninh Tiêm Bích, nhất thời đám người lớn ngơ ngẩn cả người, tiếp đến liền cười rộ lên.

Tiết phu nhân gọi Thảm Thiên Sơn đến trước mặt, oán trách nói: "Sơn nhi, ngươi làm cái gì vậy? Chẳng lẽ lục cô nương còn không có hà bao sao? Ta xem xem, yêu, đây vẫn là hà bao Tam tỷ tỷ thích nhất, ngươi sao lại mang đến đây."

Tam tỷ tỷ chính là thứ nữ của Duệ vương gia, bởi địa vị thấp, luôn im lặng ôn nhu, nữ hồng châm dệt là mọi thứ đều xuất sắc. Mới có chín tuổi, nhưng tú hà bao tinh mỹ không kém gì người lớn.

Thảm Thiên sơn trên mặt một chút cũng không có xấu hổ, hắc hắc cười nói: "Lục cô nương hay cùng Ninh lão tiên sinh đi hái thuốc, đưa nàng một gói thuốc, bên trong là sự phụ người Miêu Cương của ta chuyên môn trị độc trùng và rắn, nữ hải tử đều là thích xinh đẹp cho nên mới đưa hà bao của Tam tỷ tỷ đến, ta trả nàng một rô cảnh liễu, một cái chặn giấy bạch ngọc."

Sau khi trần thuật lại khiến mọi người cười rộ lên, tiết phu nhân lắc đầu cười nói: "Ninh lão tiên sinh y Dược cực tốt, chẳng lẽ còn nhờ người vì hắn bận tâm? Thực là choáng váng."

Nói xong lại nghe Duệ vương phi cười nói: "Khó được sơn nhi một mảnh tâm ý, đây là hắn cảm ơn, vẫn còn là trẻ con, chẳng lẽ còn biết tư tưởng trao nhận? Ta thấy rất tốt, sau khi trở về Vương gia cùng Nhị thúc cũng nhất định muốn khích lệ hắn."

Edit: thanhfuong

Thảm Thiên sơn được đại bá mẫu khích lệ, liền ngẩng đầu cười nói: "Chính là cảm kích Ninh lão tiên sinh cùng lục cô nương, lần đó nếu không phải bọn họ, hậu quả thật sự là khó liệu, lúc ấy ta thực sự sợ hãi, mồ hôi ứa ra khắp thân. Với lão tiên sinh, ta cũng đưa lên một gói thuốc lớn, đây đều là dược liệu Miêu Cương, ở Miêu Cương rắn nhiều, người Miêu lại kiếm ăn trong núi, cho nên dược khử rắn, khử trùng sẽ tốt hơn của chúng ta."

Khương lão thái quân cười nói: "Tiểu công tử thật là có tấm lòng son, còn nhỏ mà đã nghĩ được như vậy." Nói xong liền quay sang Ninh Tiêm Bích nói: "Tiểu công tử cảm tạ của người, người liền thu đi, có trưởng bối trước mặt, cũng không coi là tư tưởng trao nhận."

Thảm Thiên sơn sờ đầu, tựa hồ có chút khó hiểu nói: "Lão thái thái, sao lại kêu tư tưởng trao nhận? Tư tưởng trao nhận không được sao?"

Một quyền rũ tới mọi người lại đều cười rộ lên, Ninh Tiêm Bích bị buộc nhận không có biện pháp: Ngay cả Thảm Thiên sơn cũng không biết tư tưởng trao nhận là cái gì, chẳng lẽ chính mình này so với hắn nhỏ hơn một tuổi lại biết? Người đành phải tiến lên tạ ơn, nghiêng răng nghiêng lợi tiếp nhận hà bao.

Bình thường, đường đường Duệ vương phủ, mấy ngày trước lại được phong thân vương, mặc dù cảm tạ Ninh Đức Vinh, phái người đưa lên một phần hậu lễ, phái Thảm Thiên sơn lại đây nói lời cảm tạ cũng được rồi, đời trước là như thế.

Đời này, vì đại trưởng công chúa hết bệnh rồi, Hoàng Thượng mặt rồng vui vẻ, phong duệ quận vương phủ thành Thân vương phủ, Duệ vương phi trong lòng tất nhiên mừng rỡ như điên? Muốn biểu hiện chính mình đối bà bà một phen hiếu tâm, thế mới tự mình tiến đến.

Mà Tiết phu nhân tự nhiên không chịu đứng sau nàng. Duệ thân vương dù sao thân phận ở đó, lại chỉ để hai cái nữ quyền đến cảm tạ một lão đầu, tựa hồ lại có chút không ổn, bởi vậy, phụ thân Thảm Thiên sơn – Thảm mẫu mang theo nữ quyền cùng con lại đây.

Duệ vương phi và Tiết phu nhân từ trước cũng cùng bá tước phủ đi lại quá, tuy rằng không phải thập phần quen biết, nhưng nhóm nữ quyền cũng thường xuyên tụ hội tại các buổi gặp mặt nên cũng có thể nói chuyện nhiều hơn mấy câu. Hơn nữa, tuổi Khương lão thái quân cũng lớn nên cũng không thể lên mặt, nên nhất thời, Phúc Thọ đường thập phần vui vẻ hài hòa.

Nói một hồi, Khương Lão thái quân liền hỏi sự tình đại trưởng công chúa, liền quay sang Duệ Vương phi nói: “đại trưởng công chúa đã tốt chưa? Trước nghe nói nàng bị bệnh quần thân, nếu đã hoàn hảo, thật đúng là thần Phật phù hộ”.

Duệ vương phi cười nói: "Nào có dễ dàng tốt như vậy. Trước đây bị suyễn, ngay cả các ngự y cũng là thúc thủ vô sách. May mắn Ninh lão tiên sinh diệu thủ hồi xuân, nay tuy rằng không hết bệnh, nhưng suyễn nhẹ rất nhiều. Năm trước mùa đông, nhìn công chúa chịu bệnh, trong lòng vẫn bối chúng ta có bao nhiêu khó chịu, công chúa cũng là bị tra tấn sợ, bằng không, mới đầu năm, vừa mới thấy khỏe chút, liền giả dụ muốn đi dâng hương, ta cùng Vương gia cùng Nhị thúc Nhị đệ muội ngăn cản đều không nghe, cuối cùng lão nhân gia lại khuyến khích Sơn nhi bởi nàng vụng trộm đi trong miếu, may mắn là vì họa đắc phúc, không thì... Thật sự là ngẫm lại đều thấy sợ."

Khương lão thái quân cùng mọi người thế này mới hiểu, các nàng nguyên bản đều thấy kỳ quái: Đại trưởng công chúa bệnh nặng, sao lại đi đến miếu? Dù đi dâng hương cầu phúc, cũng nên có con trai hoặc là con dâu làm bạn đi? Như thế nào bên người chỉ có Thảm Thiên sơn một hải tử mới mười tuổi?

Nay mới hiểu được, nguyên lai một già một trẻ là vụng trộm đi. Thảm Thiên son tuy rằng tuổi không lớn, bản lĩnh không nhỏ, nhưng hắn còn nhỏ lại biết cái gì? Bị tổ mẫu hống hoặc là kích thích, tự nhiên cũng liền nghe theo.

Tiết phu nhân sợ con bị hiểu lầm rằng không hiểu chuyện, cũng mỉm cười nói: "Lại nói tiếp, cũng là trời Phật phù hộ, công chúa lão nhân gia thường ngày lễ Phật trong Phật đường trong phủ, không hiểu sao hôm đó, liền nhất định phải đi Bạch Vân tự dâng hương, Sơn nhi hiểu thuận, nghe tổ mẫu luôn mồm lái nhái nhắc đi dâng hương, bệnh sẽ khỏi, hắn liền không quan tâm sẽ bị lão gia nhà ta răn dạy, đứa nhỏ này, thật là rất lỗ mãng, may mắn gặp gỡ Ninh lão tiên sinh, đây chẳng phải thiên ý sao?"

Khương lão thái quân cùng Khúc phu nhân cũng là người lễ Phật, Nguyên thị thì không tin, Dư thị tuy không bái Phật, trong lòng nhưng cũng là có chút kính sợ, lúc này nghe nói như vậy, đều thấy thiên ý thật là kinh người, cũng cảm thán một phen.

Thảm Thiên son với nữ quyến không có chuyện để nói, thăm nghĩ tìm Ninh Tiêm Bích nói chuyện. Nói đến cũng trách, tiểu hài tử xưa nay kiêu ngạo quen, người khác giống như chúng tinh phùng nguyệt quay quanh hắn, hắn cũng bình tĩnh không phản ứng, hôm nay gặp được một người không thích hắn, hắn lại hưng trí.

Ninh Tiêm Bích đâu dễ hắn như nguyệt? Thấy Dư thị nghe Vương phi Tiết phu nhân cùng lão thái quân nói chuyện, không để ý đến mình, vội vàng trốn vào với đám tỷ muội.

Quả nhiên, ngay sau đó, Thảm Thiên son tới tìm nàng, liền bị Trữ Tiêm Nguyệt, Ninh Tiêm Ngừ vây quanh, chỉ có Ninh Tiêm Bích và Bạch Thái Chi lui ở bên ngoài. Chẳng qua một là thật tâm đối vị công tử này thực không muốn để ý đến, một vị khác trong lòng đến tột cùng là như thế nào thì không biết.

Duyệt vương phi nói chuyện chốc lát, liền cáo từ rồi đi. Khương lão thái quân muốn lưu các nàng dùng yến, hai người tự nhiên không chịu. Vì thế, Khương lão thái quân dẫn nữ quyến đưa hai người ra tận ngoài cửa, mắt thấy người nhà thân vương phủ đều lên xe ngựa, thế này mới hồi phủ.

Nói chuyện với thân vương phủ một hồi, ngược lại là đem đề tài mẹ con Ninh Ngọc Lan không còn quan trọng nữa.

Buổi trưa đón yến ở trong phủ, mỗi người đều biết Khương lão thái quân cưng khuê nữ, biểu cô nương Bạch Thái Chi lại là ôn nhu nhược nhược, nhìn liền không nhẫn tâm, huống chi ai lại dám cùng Khương lão thái quân làm trái ý?

Bởi vậy yến hội thập phần phong phú, Bạch Thái Chi cùng Ninh Ngọc Lan một tả một hữu ngồi kề bên Khương lão thái quân, điều này làm cho Trữ Tiêm Nguyệt cùng mọi người trong lòng đều có chút không vui.

Ninh Tiêm Bích thấy rõ ràng lão thái quân đối Bạch Thái Chi thiên vị, không thì ngày đó cũng không có khả năng để cháu gái cùng ngoại tôn cùng nhau vào vương phủ, nàng không tin Khương lão thái quân khôn khéo, lại nhìn không ra Thảm Thiên son chân chính thích người nào, có thể nói, lão thái thái muốn để cháu nội hạnh phúc, lại để cháu ngoại một con đường tốt.

Nếu nói không có một chút oán hận, đó là không có khả năng. Bất quá đời này, lão thái quân đối mình là thập phần từ ái, đối tam phòng cũng thực chiều cô, chẳng những mẫu thân quan việc, chính là phụ thân, cũng nhờ nàng khích lệ hạ mới quyết chí tự cường, đây đều là đời trước chưa từng có. Hơn nữa đời này, mình đã hạ quyết tâm sẽ không gả cho Thảm Thiên son, bởi vậy oán hận tương đối liền nhẹ rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Phần nộ

Edit: Thanhfuong

Ăn xong cơm trưa, người một nhà vây quanh nói chuyện, Khương lão thái quân lúc này mới hỏi đến chuyện của Bạch Hùng Quan. Trong nhất thời, trong phòng, không khí liền có chút không vui.

Ninh Ngọc Lan biểu tình ngược lại là thập phần bình tĩnh, dù có chút kinh hãi bị thống lúc đầu nhưng qua khoảng thời gian này đã thông hiểu nhân tình, lúc này trở về nhà đã không còn lưu dấu vết kinh hãi.

Khương lão thái quân thấy nữ nhi cùng ngoại tôn đều không quá bị thương cũng thập phần vui mừng. Nàng cảm nhận: Bạch Hùng quan tham lam nên liên lụy đến nữ nhi và ngoại tôn quá nhiều, nếu lại vì thế mà đau buồn quá đổi thì thật không đáng.

Nói vài câu, Nguyên thị liền bẩm báo chỗ ở của biểu cô thái thái và biểu cô nương đã an bài xong, ngay bên cạnh Thu Ngô viện của tam phòng, hai nhà liền kề cũng tiện chiếu cố. Báo xong, Nguyên thị liền cười nói: "Đều nói Phụng Hoàng lạc ngô đồng, nay Thu Ngô viện không chỉ đưa tới Phụng Hoàng đâu? Biểu cô nương dung mạo như hoa, đúng là một Kim Phụng hoàng."

An bài như vậy là có tư tâm bên trong, Nguyên thị miệng khen Bạch Thái Chi, trong lòng lại cười lạnh, ánh mắt liếc Dư thị, thăm nghĩ ngày đó không phải là người mở miệng đưa ra ý tiếp mẹ con họ tới sao? Nếu như thế, liền thành toàn người, người cùng các nàng thân cận đi, ta là kẻ bắt tài xin miễn.

Khương lão thái quân làm sao có thể không biết dụng ý của con dâu thứ hai, bắt quá nghĩ tính tình Dư thị dễ chịu ở cùng một chỗ, nữ nhi cũng không cần lo lắng bị khinh bỉ, dù sao cũng là nhà mẹ đẻ, sao phải ngại? Dù Ninh Ngọc Lan ngang bướng, hiểu sai, lúc này sống nhờ nơi đây, sợ là trong lòng cũng không tự tại, có Dư thị liền bên cạnh, chẳng những có thể quan tâm một hai, cũng không bị nháo không thoải mái.

Đang nghĩ tới, liền nghe Ninh Ngọc Lan bên cạnh buồn bã nói: "Nhị tẩu nói đùa, đứa nhỏ này mệnh khổ như vậy, nào được cho là Kim Phụng hoàng? Dù là Phụng Hoàng, chẳng lẽ không có nghe nói qua? Gặp rủi ro Phụng Hoàng không bằng gà. Mẹ con ta đều là người gặp vận rủi sống nhờ ở đây, Phụng hoàng hay không phụng hoàng, xin nhị tẩu đừng bàn tới nữa".

Nguyên thị bị mắng, trong lòng âm thầm căm giận, nói cạnh khỏe thì như thế nào? Ta nói phải sống chung cho tốt. Nay đến đây còn không đến một ngày, đã dám nói động đến ta, ngày sau còn không biết thế nào đâu. May mắn không an bài gần ta, không thì mỗi ngày đều sinh khí cũng tức chết rồi.

Khương lão thái quân nghe vào trong lòng, lại là tư vị khác: Nữ nhi là từ lòng bàn tay lớn lên, nay gặp chuyện như vậy, ngay cả nàng tính kiêu ngạo đều đi xuống. Gặp rủi ro Phụng Hoàng không bằng gà, nàng có thể để nữ nhi rơi xuống hoàn cảnh như vậy?

Nghĩ đến đây, liền quay sang Nguyên thị thân nhiên nói: "Mấy ngày nay Tam đệ muội quản lý châm tuyền thực thỏa đáng, ta thấy có thể làm tốt, công việc trong tay người quá nhiều, trong phủ người tới bận rộn, cho nên người chuyên mua phân sơn giao cho người đệ muội đi, cũng miễn nói ta bất công, tam phòng lại quá rảnh rồi, người lại một nhọc bận rộn."

Cú đánh này thật là ngoan, đem Nguyên thị đánh cho tỉnh mộng. Nhưng nhìn đến sự lạnh nhạt của Khương lão thái quân và bộ dáng thanh lãnh của Ninh Ngọc Lan, biết chuyện này không phải do nàng định đoạt đành phải ừm lên tiếng "ạ"

Đội Nguyên thị cùng các cô nương đi ra ngoài, Khương lão thái quân liền nhìn Ninh Ngọc Lan cùng Bạch Thái Chi, trịnh trọng nói: "Các người cứ ở nhà, cũng không cần lo lắng, lão bà từ ta tuy mặc kệ mọi việc, nhưng nhà này ta vẫn làm chủ."

Ninh Ngọc Lan cùng Bạch Thái Chi đều vội vàng đứng lên, Bạch Thái Chi đã muốn quỳ xuống rồi lệ đầy mắt, Ninh Ngọc Lan nghẹn ngào kêu một tiếng "Mẫu thân", nhưng cũng không nói ra được.

Khương lão thái quân nhìn nữ nhi cùng ngoại tôn nữ nhi, thở dài, lệnh cho Triệu ma ma phù các nàng đứng lên, lại khiến các nàng ngồi, mới lờ lờ nói thăm thía nói: "Mặc dù có ta che chở các người, nhưng các người trong lòng cũng nên biết, Ngọc Lan, tính tình người ta không phải không rõ ràng, đi làm tức phụ vài năm cũng nên mài bớt góc cạnh đi? Lần này dù sao cũng là nhà mẹ đẻ, người cũng không thể giống như trước kia khắp nơi tranh phong, tam tẩu người... Nguyên bản ta chỉ nghĩ nàng không tốt, nhưng nay xem ra cũng là biết tính toán, được cái nàng tâm địa là thiện lương, các người cùng nàng ở, sẽ tốt hơn, cũng đừng nhìn Tam ca ca là thứ tử, liền mất tôn trọng, người nên biết, mẹ đẻ hẳn sớm thế, cũng là ta nuôi lớn lên. Nhiều năm như vậy, hẳn tuy rằng bất kham chút, so với hai ca ca người còn hiểu thuận hơn, dù trước kia ta đối hẳn không quá dễ bụng, nay đối đãi hẳn, nhưng với người và hai ca ca không có gì phân biệt, huống chi hẳn nay chính hăng hái. Cha người còn sống đều nói hẳn trí tuệ, tương lai như thế nào, thực khó mà nói, cùng tam phòng ở chung hảo, tương lai người có chỗ dựa vào, hiểu chưa?"

Ninh Ngọc Lan cảm kích nói: "Lời vàng ngọc của mẫu thân, nữ nhi sao không rõ? Đều là nữ nhi bất hiếu, nhiều năm như vậy, lại còn muốn mẫu thân vì nữ nhi bận tâm, ô ô ô... Nữ nhi... Nữ nhi thật sự là không biết nên nói cái gì..."

Khương lão thái quân thở dài: "Người một nhà, nói cái chứ? Mau đứng lên, để thái chi thấy, nàng lại khổ sở." Nói xong lại lôi kéo Bạch Thái Chi nhìn, thấy ngoại tôn nữ gầy lại xinh đẹp tuyệt trần, khuôn mặt nhỏ nhắn, có thể tưởng tượng, ngày sau chắc chắn là so nàng mẫu thân còn muốn xuất sắc hơn, chỉ đáng thương, nay cảm đã gầy đi một vòng.

"Đã tới nhà ngoại tổ mẫu, phải song thật tự nhiên, từ nay về sau, nơi này liền là nhà của người, nhớ kỹ người là chủ tử, nha đầu bà tử có cái gì không tốt, dám khi dễ người, phải nói cho nương người, hoặc là nói cho tổ mẫu, nếu là có thể tự mình giáo huấn các nàng thì càng tốt hiểu chưa?"

Bạch Thái Chi rung rung đáp ứng, nước mắt rơi như mưa một phen, cảm kích Khương lão thái quân quan tâm.

Trừ Khương lão thái quân dặn dò nữ nhi cùng ngoại tôn nữ, nhị thái Nguyên thị từ Ninh Hinh viện đi ra, chỉ cảm thấy tâm tình mệt mỏi. Hạ nhân bà tử nhìn nàng ánh mắt đều sợ hãi nào dám tiến lên tự tìm phiền phức, dù có chuyện gì cũng đều để nói sau.

Một đường trở về Minh lan viện, lại không một người dám tiến lên, bởi vậy trong lòng càng phát ra khí nộ, trở lại phòng liền đập một bình hoa, oán hận nói: "Một đám ăn hại, ta còn không có thất thế đâu, các nàng liền không dám dựa vào? Sợ dính xui? Mấy năm nay, lấy trong tay được bao nhiêu ưu việt, một đám bạch nhãn lang..."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Khai giải

Nàng oán hận mắng, nha hoàn tâm phúc Bạch Bình cùng Tiểu Trám nghe được liền thấy không đúng, Bạch Bình đánh bạo tiến lên nói "thái thái bớt giận, chi là lão thái thái cho tam thái thái quản tiền phần hoa mà thôi, có gì đâu? Khó phòng, nhà bếp, mua đại nha đầu không phải đều trong tay thái thái sao? Ngay cả chuyện lớn, trừ bỏ đại thái thái còn quản một chút, nhưng vẫn là thái thái quản. Bà tử, tức phụ chẳng lẽ không rõ ràng? Các nàng dù có suy nghĩ

khắc cũng không dám cho sắc mặt không đúng, chỉ là sợ thái thái phiền lòng nên không dám nói thôi. Muốn thái thái thanh tịnh, chứ đâu phải sợ thái thái thất thế đâu? Lão thái thái bắt quả vì cô thái thái mới về, mà tam thái thái lại gần, cho tam thái thái công việc cũng là cấp cho cô thái thái mặt mũi, thái thái không cần để trong lòng.”

Nguyên thị nghe xong cũng thấy có lý, bà từ tức phụ dù sao cũng không dám cùng mình đối kháng, nghĩ vậy liền thấy bớt giận đi. Chợt nghe ngoài cửa có thanh âm cười nói “Làm sao? Là ai chọc phu nhân nhà ta sinh khí?” Ninh thế nguyên đi đến.

Nguyên thị thấy trượng phu, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, tiến lên tự mình thay quần áo bên ngoài cho hắn, lại cầm một kiện quần áo ở nhà cho hắn thay, một bên liền oán giận nói: “Lão thái thái nay tuổi tác lớn, làm việc cũng hồ đồ. Một thứ từ mà thôi, sao trở thành nhi tử được? Còn có cô thái thái, bắt quả là khó khăn tìm chúng ta nương tựa, công nghĩ mình quý giá, so với lúc chưa lấy chồng còn khó hơn.”

Ninh thế nguyên cười nói: “Lão thái thái làm cái gì? Sao người bực tức đến thế?”

Nguyên thị liền hằm hừ đem sự tình nói ra, Ninh thế nguyên trầm ngâm, cười nói: “Bắt quả là một chút tiền phần son thôi, sao đáng để người tức như vậy?”

Nguyên thị hừ một tiếng nói: “Người nói nhẹ nhàng quá, tiền phần son bạc không nhiều một tháng cũng là năm mươi lượng đâu.” Nói xong lại nghe Ninh thế nguyên khuyên nhủ: “Người cũng đừng nhỏ mọn như vậy, mấy ngày nay, ta xem lão Tam chịu khó đọc sách, rất có dáng, hắn cũng rất thông minh, bắt quả mấy năm nay tính tình như vậy mới không có thành tựu gì, biết đâu tương lai có công danh, không chừng lại trợ lực cho chúng ta.”

Nguyên thị liếc hắn liếc mắt một cái, cười lạnh nói: “Cho dù có trợ lực, cũng không biết bao lâu nữa, huống chi chưa có gì? Tương lai dù hắn có công danh, chạy quan chẳng lẽ không lấy tiền trong nhà? Ta chỉ biết phần lớn tiền trong nhà đều là người chạy đông chạy tây kiếm. Lão đại mệnh hão, có được tước vị của lão thái gia, lại được ân thưởng thân phận giám sinh, một đường làm quan đến tận bây giờ, nay cũng là sung túc, hai người bọn họ lên lút tích góp bao nhiêu, lại muốn người coi tiền như rác, kiếm bạc đều sung công...”

Nói đến chỗ này, Ninh thế nguyên thấy nàng càng nói càng sai, trong phòng trừ hai nha đầu tâm phúc, cũng không có người ngoài, liền khẽ cười nói: “Được rồi được rồi, càng nói ra người càng khó chịu, chẳng lẽ chúng ta vốn riêng còn thiếu? Không nói nhiều, chỉ nói lợi tức mỗi tháng của người, có ai không biết đâu? Cần thận tính chỉ có bên lão tam là không có tiền riêng, lão thái thái để nàng quản hai nơi này có cái gì? Về phần sự tình của muội muội, người cũng là người trí tuệ học rộng, hiểu rõ lão thái thái coi trọng tình nghĩa, muội muội tìm nơi nương tựa, sao có thể ảnh hưởng đến người? Sao không rộng lượng một chút để lão thái thái cao hứng?”

Nguyên thị tuy là ương ngạnh chút, nhưng đối trượng phu nói gì nghe nấy. Nhân nghe xong lời này, liền ngượng ngùng nói: “Để ta rộng rãi chút cũng không phải không thể, sợ chỉ sợ muội muội tính tình kiên cường, không hẳn coi trọng nhị tẩu ta, đến thời điểm ta cũng sẽ không lấy mặt nóng đi áp mông lạnh.”

Ninh thế nguyên lắc đầu nói: “Người a người a, ai bảo người lấy mặt nóng áp mông lạnh? Người chỉ cần kiên cường kệ nàng khoa chân múa tay, Người a, sao có thể nói trước được? Ta vào thấy muội muội mang theo chất nữ gặp đại ca, tiểu cô nương thật là xinh đẹp và đoan chính, nghe nói cũng đã qua 7 tuổi, sau bảy năm nữa là đúng năm tuyển tú...”

Không đợi nói xong, liền nghe Nguyên thị cười nhạo một tiếng nói: “Lão gia thật sự là hồ đồ, tuyển tú có thể sao? Đừng quên, tội thân chi nữ, nơi nào có tư cách đi tuyển tú?”

Nói xong Ninh thế Nguyên mới phản ứng, xoa trán cười nói: “Xem ta, lại hồ đồ. Bắt quả, dù vậy, tương lai cũng không phải không tốt, nếu là diễm quan kinh thành, làm sao dám bảo không có công tử phú quý cuồng đại? Tục ngữ nói rất đúng, Ninh khi Bạch đầu ông, mặc khi thiếu niên cùng (cái này ta chẳng hiểu phải giải thích sao, nàng nào biết chỉ ta nha), tóm lại, người làm tẩu tử, làm mợ chớ bạc đãi nàng.”

Nguyên thị trừng hai mắt nói: “Lão gia xem ta như là người nào? Ta là sư tử hà đông sao?” Ninh thế nguyên cười nói: “Còn nói mình không phải sư tử Hà Đông, nhìn xem này đứng chống tay vào eo, đừng nói, ta còn liền thích người như vậy, thật mềm mại, đến tốt cùng có cái gì tư vị gì?”

Bạch Bình, Tiểu Trám nghe lão gia nói vậy, vội vàng lặng lẽ lui ra ngoài, tai nghe Nguyên thị đã không còn giận giữ, cười khanh khách lên. Hai người bọn họ trong lòng bội phục, nhị lão gia còn nói tam lão gia là thông minh, am hiểu, nhưng thực là hắn mới đúng.

Cùng lúc đó, trong viện Bạch Thược, Dư thị cũng cùng Lan di nương đang nói với nhau, Ninh Tiêm Bích bên cạnh Tiểu Trác Tử, im lặng theo dõi, nhìn xem đệ đệ viết chữ.

Đối với Khương lão thái quân đem tiền phần son cho Dư thị quản lý, Lan di nương tự nhiên là cao hứng, lại nghe Dư thị cười khổ nói: “Người đừng cao hứng quá sớm, quyền cũng không phải là tốt, lão thái thái là nhìn mặt mũi cô thái thái, vị nào lại không phải thập phần dễ đối phó, chúng ta là láng giềng, ngày sau còn không biết là thế nào đâu.”

Lan di nương cười nói: “Sao lại không dễ sống chung? Nàng dù sao cũng gả ra ngoài, nay về nhà mẹ đẻ, lại còn có thể hồ hết nữa sao? Các nàng trong hoàn cảnh nào mà còn không rõ sao?” Nói xong lại nghe Dư thị cười nói: “Người nguyên sinh nhi tử, chẳng lẽ không hiểu tính vị cô nương này? Nếu như theo biểu cô nương, còn có thể là im lặng, nhưng sợ là biểu cô cô không phải là nhân vật đơn giản.”

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Biểu tở muội

Ninh Tiêm Bích một bên nghe, trong lòng liền cười khổ, cô có tính cái gì? Tuy rằng tính tình mạnh mẽ chút, nhưng là trước sau như một, trong lòng có cái gì trên mặt liền hiển lộ ra. Chân chính lợi hại nhân vật đúng là nhu nhược biểu cô nương kia.

Nhưng nàng cũng không lo lắng, Dur thị đời này so với đời trước đã khác nhau rất nhiều, trượng phu khổ học, nhi nữ không cần lo, chính nàng có việc để quản, lão thái thái lại khích lệ đem hết tự tin phát ra, nay Dur thị cương nhu tính tể, so với Khúc phu nhân và Nguyên thị không sai đi

Đang nghĩ tới, chợt thấy Tuyên nhi buông bút, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lên nói: "Tỷ tỷ, ta mệt mỏi, không nghĩ viết."

Ninh Tiêm Bích nhìn nhìn hần viết chữ, không nhìn được buồn cười, chỉ thấy giấy quanh co khúc khuỷu, vài chữ nhìn như là con giun đi. Ninh Triệt Tuyên lại dính đầy mực đen, nàng liền cầm lấy bút, phân phó Ngọc nhi đem giấy và bút mực đều cầm đi xuống, Dur thị rửa tay trong phòng, nàng thay Ninh triệt tuyên rửa tay, chợt nghe Dur thị hỏi: "Làm sao? Viết này một lát liền không viết?"

Ninh Tiêm Bích xoay người cười nói: "Đệ đệ còn chưa đến năm tuổi, gấp cái gì? Ngay cả bút đều bất động, viết vài chữ, cũng chưa thầy bộ dáng, di nương cũng quá mong con thành rồng."

Lan di nương che miệng cười nói: "Ai vọng con thành rồng? Còn không phải cha ngươi, ngày đó tuyên nhi bắt quá là cầm bút lông, lại viết lung tung trên giấy, hần liền nói đứa nhỏ này có tuệ căn, mấy ngày nay ngày nào đó không để chúng ta nhìn tuyên nhi viết chữ?"

Ninh Tiêm Bích lắc đầu nói: "Phụ thân gần đây dụng công hồ đồ sao? Dục tốc tắc bất đạt, đạo lý ấy mà không biết?" Không đợi nói xong, liền nghe Dur thị quát lên: "Nói bậy bạ gì đó? Cha ngươi thường ngày chiều ngươi, ngay cả tôn ti đều không có, dám nói chính cha mình hồ đồ, ngươi hỏi trong phủ một chút, không ai dám nói như vậy đâu."

Ninh Tiêm Bích thề lười, Lan di nương liền cười nói: "Là cô nương hiểu được đạo lý, phải nói với lão gia, lão gia xưa nay tối sùng ái cô nương, tỷ thiếp nói, lão gia không hẳn nghe, liền là thái thái, chỉ sợ cũng không được, nhưng cô nương nói là được."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Hảo, đêm nay ta sẽ cùng phụ thân nói." Vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài nha hoàn nói: "Cô thái thái, biểu cô nương đến đây."

Dur thị cùng Lan di nương đều đứng lên, tự mình nghênh đón, Ninh Tiêm Bích cũng lười kéo tuyên nhi đứng dậy, chỉ thấy Ninh Ngọc Lan cùng Bạch Thái Chi từ bên ngoài tiến vào, Ninh Ngọc Lan liền cười nói: "Một ngày này nhiều việc quá, đầu tiên là cùng lão thái thái nói trong chốc lát nói, tiếp đi đại ca, Nhị ca chỗ đó, nay mới lại đây, Tam ca đâu? Nghe nói mấy ngày nay hần thập phần dụng công, chẳng lẽ còn trong thư phòng khổ đọc?"

Dur thị cười nói: "Cũng không phải là, bởi vì một câu nói của lão thái thái, liền bỗng nhiên quyết tâm đọc sách." Vừa nói, đưa Ninh Ngọc Lan ngồi xuống kháng, lại quay sang Tiểu Chu nói: "Đi nói với tam lão gia một tiếng, cô thái thái đến đây, để hần trở về một chuyến."

Bên ngoài hai người nói chuyện, bạch Thái Chi lại cùng Ninh Tiêm Bích ngồi nói chuyện, Bạch thái chi là ngoài nhu nhược nhưng bên trong khôn khéo, nói chuyện Ninh Tiêm Bích từ đầu đến cuối lại lạnh lùng thân nhiên, hoàn toàn khác các cô nương khác thân thiết, nàng không khỏi phạm vào nghi ngờ, chợt nghe Dur thị cười nói: "Biểu cô nương đừng không tự nhiên, lục tỷ tỷ ngươi là tính tình, thanh thanh lãnh lãnh, trong phủ các cô nương đều biết."

Bạch Thái Chi vội vàng đáp ứng một tiếng, Ninh Ngọc Lan liền cười nói: "Lục nha đầu nay cũng lớn như vậy, lúc nàng mới xuất sinh, ta ở kinh lý, còn ôm nàng, này mở mắt ra, đã là sáu năm qua, nghe nói nàng cùng tam lão thái gia học y, tẩu tẩu nghĩ như thế nào để nàng học? Không phải ta nói tẩu tử, cô nương trong phủ chúng ta, học loại sự tình này làm cái gì? Vẫn là châm Chúc Nữ hồng vi yếu."

Dur thị cười khổ nói: "Ta đâu có khiến học? chính Nha đầu kia thích, lão thái thái cũng nói tam lão thái gia tuổi già tịch mệnh, bên người có hài tử có thể náo nhiệt chút, mấy năm nay cũng cứ như vậy." Nói xong, liền nghe thanh âm nha hoàn bên ngoài nói: "Tam lão gia trở lại."

Vô luận trong lòng nghĩ như thế nào, ở mặt ngoài ngược lại cũng là hoà hợp êm thấm. Bạch Thái Chi tại Ninh Tiêm Bích trước mặt, đồ không giống tại khác trong phòng như vậy trầm mặc ít lời, lúc gần đi lười kéo Ninh Tiêm Bích thủ cười nói: "Sau này trụ đắc gần, đồ có thể thường tìm đến lục tỷ tỷ ngoạn nhi, lão thái thái nói khiến ta cũng cùng các tỷ tỷ cùng nhau nhập học lý học tập đâu, có lục tỷ tỷ, ta sẽ không sợ cô đơn."

Ninh Tiêm Bích khẽ cười nói: "Đều là người một nhà, tính tình ta thanh lãnh chút, tỷ muội khác đều là tốt tính, biểu muội đến đây, mọi người vui vẻ một chỗ, cũng đỡ tịch mệnh."

Nói xong thấy Bạch Thái Chi sắc mặt hơi hơi trắng, chợt cúi đầu đáp "Là", nàng trong lòng liền cười lạnh, đời này ngươi đừng mơ tưởng lại phá ta. Ta cũng sẽ không cố ý báo thù, ta chỉ muốn ngươi như ý gả đi Duệ thân vương phủ, đến lúc đó, tự có Hoàng đế thu thập các ngươi, ha ha, tư vị xét nhà, há là dễ chịu?

Ninh Ngọc Lan có lẽ đối với tình cảnh của mình có chút lý giải, chẳng qua còn ít thời gian, lại khéo đưa đẩy, tóm lại, nàng sẽ thu liễm lại, dù ở ngay cạnh Bạch Thái Chi, nhưng thật yên lặng không gây sóng gió

Ninh Tiêm Bích vẫn tiếp tục học tại tộc học cùng hạnh Lâm Uyển, nàng xem sách thuốc càng để ý, nàng kết hợp giữa y học cổ đại và những hiểu biết hiện đại của mình để làm ra Phương thuốc. Nghĩ đến sau này khi Ninh Đức Vinh năm mươi tuổi xuất đầu, có thể sáng tạo được vài loại dược hoàn được thập phần hoan nghênh, nàng liền thấy có nhiều nhiệt huyết hơn

Chỉ tiếc, thời đại này còn không có thủy tinh, đã không có thủy tinh, tự nhiên cũng không có khả năng làm ra khay nuôi cấy. Nàng vốn đang nghĩ, nếu có điều kiện, có lẽ có thể đem một ít hóa học Dược vật hiện đại như chất kháng sinh chế tạo ra, cũng không cần phức tạp, chỉ là đơn giản, cũng đủ tại cổ đại nhắc lên một cỗ mưa rền gió dữ.

Chẳng hạn như, Nặc phát Sa Tinh (đây là vị thuốc gì mình không rõ nên để nguyên), trong miệng dân chúng là loại dược vật khó kiếm, khó chế tạo, nhưng ở hiện đại lại rất dễ kiếm. Đa phần người ta dung để trị đi tả, ngoài ra đây còn là loại dược vật dung để kháng khuẩn, trị đi tả, trị lây nhiễm tuyến tiền liệt, trị thương hàn đều thập phần hữu dụng. Tại thế kỷ 18, nó kết hợp với một số thuốc tân dược, làm ra thuốc trị viêm thận rất hiệu quả.

Lấy điều này suy ra, rất nhiều loại thuốc tây ở hiện đại không còn dung nữa, nhưng cổ đại có thể phát huy tác dụng, tựa như chiến tranh người ta thường sử dụng loại thuốc "Penixilin", tại hiện đại sớm tìm không thấy loại này, nhưng thời điểm đó, nó là loại dược vật cứu vô số mạng người, rất hiếm có và quá thật vô cùng có tác dụng

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Nghị luận

Chẳng qua, không có dụng cụ khay nuôi cấy ống nghiệm, nàng liền tính trong đầu có phương thuốc cao cấp, cũng không có đất sử dụng.

Thấy nàng dụng tâm nghiên cứu Dược vật, Ninh Đức Vinh cũng có chút kỳ quái, đối Ninh Tiêm Bích nói: "Y thuật, tuy rằng Dược vật quan trọng, nhưng mà châm cứu, xoa bóp, mát xa, Dược dụng đại đa cũng đều là không thể thiếu, Thược Dược vì sao chỉ đối Dược vật ưu ái? người mát xa xoa bóp cũng là có thể, chỉ là này châm cứu, thật sự là tầm thường, nên theo phương diện này hạ công phu mới đúng."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Tam gia gia, ta lại không muốn làm danh y hạnh lâm quốc thủ, cần gì phải toàn năng? Ta thích Dược liệu, tự nhiên cũng nghiên cứu Dược liệu. Chẳng lẽ ta mọi thứ tinh thông, còn có thể đi ra ngoài chữa bệnh?"

Một câu nói làm Ninh Đức Vinh âm trầm, vài năm nay, hắn đem Ninh Tiêm Bích xem như đệ tử đến bồi Dưỡng, nay nghĩ đến Nữ Oa thì dù có một thân y thuật, cũng không khả năng đi ra ngoài làm nghề y. Ngày đó Dưỡng phụ mẫu tuy rằng không đúng, nhưng bọn hắn cũng dốc lòng chiều cố bồi Dưỡng chính mình rất nhiều năm, mấy trăm năm tổ tiên truyền liền như vậy nếm, nếu mình xuống cứu tuyền có bộ mặt đi gặp bọn họ?

Ninh Tiêm Bích thấy Ninh Đức Vinh kinh ngạc, không khỏi cười nói: "Tam gia gia không cần ảo não, ngài nay mới bao nhiêu tuổi? Hiện nay người còn cường tráng, thân cốt còn khỏe mạnh, khi nào Thược Dược không thể đến đây nữa, tam gia gia nhìn lại xem có đệ tử nào tư chất không sai, liền truyền thừa y bát, như vậy không tốt sao? Ta chỉ tỉ mỉ nghiên cứu dược vật, tương lai có thể phát minh ra tân dược gì đó thì sao?"

Ninh Đức Vinh thế này mới lộ ra tươi cười, gật đầu cười tủm tỉm nói: "Thược Dược nói không sai, gia gia chờ qua hai năm, gặp gỡ tư chất tốt, thu đệ tử cũng được." Nói xong, nhìn trời gần trưa, liền cười nói: "Gia gia hôm nay cùng với lão coi vườn cùng đi tiệm ăn, Thược Dược về nhà ăn đi, có muốn ăn gì đó? Nói cho gia gia, cho người mang một phần trở về."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Đa tạ hảo ý tam gia gia, Thược Dược cũng không có gì muốn ăn, ngài cao hứng là được, chỉ là phải nhớ uống ít rượu chút." Nói xong liền cáo từ rồi đi.

Vừa mới ra đến cửa, thấy một số huynh đệ đi tới, thấy nàng, liền dừng lại, Ninh Triệt Thủ cười nói: "Lục muội mới từ Hạnh Lâm Uyên trở về? Thật là, người sao lại thích đùa nghịch, bọn tỷ muội đều oán giận muội muội không cùng các nàng thân cận?"

Ninh Tiêm Bích cười cười, cũng không có trả lời, chỉ là tùy ý hỏi một câu nói: "Các ca ca đi đâu vậy? Buổi trưa cũng không sợ nắng?"

Ninh Triệt Vũ cười nói: "Tự nhiên là không sợ, hôm nay, Duệ thân vương phủ Tam công tử mời chúng ta, đừng nói có trời nắng, chính là sét đánh, trời đổ mưa cũng phải đi a." Nói xong, hắn không khỏi cười nói: "Tam công tử lần trước gặp còn nói, bảo người báo chúng ta, kết quả người không nói, trong lời nói có chút oán giận đâu."

Ninh Tiêm Bích trong lòng thầm nghĩ tên keo kiệt khốn kiếp, trên mặt lại thân nhiên cười nói: "Nhất thời quên, cũng không phải chuyện lớn, hắn muốn thỉnh các ca ca, chẳng lẽ còn không gửi bài thiệp hoặc phái người lại đây báo tin?" Nói xong hơi hơi thì lễ, liền hướng Bạch Thược viện mà đi.

Ninh Triệt Vũ quay đầu nhìn bóng dáng của nàng, lắc đầu cười nói: "Lục muội muội tính tình rất lạnh nhạt, cũng không cùng bọn tỷ muội thân cận, thật là kỳ quái, Tam thúc rõ ràng là hòa khí, tam thẩm cũng là hòa khí thân thiết, lục muội muội tính tình này lại là không biết giống ai."

Ninh Triệt Thủ cười nói: "Đại ca ca lo lắng cái gì? Còn nhỏ mà, chờ thêm hai năm, có tâm tư, sẽ cùng bọn tỷ muội nói chuyện, tự nhiên liền thân thiết. Đi? Đại ca như vậy lo lắng, chớ không phải là sợ đại tẩu tương lai vào cửa, chịu đựng lục muội muội?"

Không đợi nói xong, Ninh Triệt Vũ đá một cước, hắn vội vàng cười hi hi né tránh. Ninh Triệt Vũ năm nay đã muốn mười lăm tuổi, trước đó vài ngày vừa mới định việc hôn nhân, chính là một vị đích thiên kim của trung dũng bá phủ, nghe nói tính tình bộ dáng đều không sai, Khúc phu nhân đã nhiều ngày đều là không khí vui mừng, bởi vậy trong phủ thượng hạ đều biết, Ninh Triệt Thủ hôm nay mới nhịn không được trêu ghẹo đại ca.

Kệ bọn họ huynh đệ cười đùa, Ninh Tiêm Bích trở về , trong lòng nhưng cũng có chút cảm thán, vận mệnh đời này sao biến hóa nhiều như vậy? Nay xem ra, Thảm Thiên sơn kia vô tình , vô nghĩa, lãnh huyết nam nhân Đường như cùng với bá tước phủ có chút liên hệ , kỳ quái, chính là đời trước, hẳn tuy thích Bạch Thái Chi, nhưng là đối với huynh đệ trong phủ cũng không chịu thân cận.

Đang nghĩ tới, liền nghe bên người Ngọc nhi than thở nói: “Thật là kỳ quái, Duệ thân vương phủ Tam công tử, không phải là Thảm tam công tử sao? Như thế nào đại gia nhị gia, tam gia đều so với người ta lớn tuổi hơn, còn để người ta mời khách ? Liền tính là đồng tịch mà nói, này tuổi cũng không tương đương đi?”

Sơn trà ở bên cạnh cười nói: "Sao người không hiểu? Thảm tam công tử tuổi tuy nhỏ, làm người xử thế lại giống như một đại nhân. Cả kinh thành không có người không biết vị tiểu công tử này, nói là đại trưởng công chúa đầu quả tim, ngay cả Hoàng đế cũng thực thích , Thái Hậu cũng thích, hoàng hậu nương nương cũng vui vẻ, tuy nói Thảm đại lão gia là Duệ thân vương, nhưng là mỗi người đều nói, này tương lai như thế nào, vẫn là vị này Tam công tử này ."

"Được rồi, đó là sự tình nhà người khác, loạn ngôn cái gì." Chợt nghe Ninh Tiêm Bích thần nhiên nói một câu, vì thế hai cái nha hoàn liếc nhau thề lưỡi, liền không hề lên tiếng .

Nam nhân kia tựa hồ trời sinh phú quý, từ nhỏ đã xuất sắc hơn người, nếu nói chính mình xuyên việt có bàn tay vàng, thảm Thiên Sơn sinh ra đã khác người so với mình còn buriu hần hơn

Chẳng qua, xuất sắc như vậy thì sao? Thiên hạ ái mộ thì như thế nào? Đến cuối cùng chẳng phải là bị xét nhà sao? Cũng may, mọi chuyện sẽ không cùng mình quan hệ

Trong nháy mắt liền đến đoan ngo, một ngày này, công việc mọi người đều lu bù, trong phủ khắp nơi đều đốt đèn hương, đèn Ninh Hình viện liền nghe một cỗ hương gạo nếp. Dư thị cùng NinhTiêm Bích vén rèm đi vào, vừa vận thấy tất cả mọi người vây quanh Khương lão thái quân đang nói chuyện, thấy nàng đến đây, Bạch Thái Chi cùng Trữ Tiêm Nguyệt ,Ninh tiêm ngữ đều đứng lên, cùng nhau hành lễ, Trữ Tiêm Nguyệt liền kéo tay Ninh Tiêm Bích cười nói: "Tôi vừa lúc, hôm nay lão thái thái làm bánh chưng, lão thái thái nói, để chúng ta ăn trưa tại đây."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Chà trách đâu, tiền sân đã nghe đến một cỗ hương gạo nếp." Nói xong, liền nghe bên ngoài tiếng bước chân, Ninh triết vũ ,Ninh triết thủ cùng huynh đệ cũng lại đây thỉnh an Khương lão thái quân, sau đó huynh đệ cùng nhau hướng đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Nghị luận

Chẳng qua, không có dụng cụ khay nuôi cấy ống nghiệm, nàng liền tính trong đầu có phương thuốc cao cấp, cũng không có đất sử dụng.

Thấy nàng dụng tâm nghiên cứu Dược vật, Ninh Đức Vinh cũng có chút kỳ quái, đối Ninh Tiêm Bích nói: "Y thuật, tuy rằng Dược vật quan trọng , nhưng mà châm cứu, xoa bóp, mát xa, Dược dục đợi đã cũng đều là không thể thiếu , Thược Dược vì sao chỉ đối Dược vật ưu ái? người mát xa xoa bóp cũng là có thể, chỉ là này châm cứu, thật sự là tầm thường , nên theo phương diện này hạ công phu mới đúng."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Tam gia gia, ta lại không muốn làm danh y hạnh lâm quốc thủ, cần gì phải toàn năng? Ta thích Dược liệu, tự nhiên cũng nghiên cứu Dược liệu. Chẳng lẽ ta mọi thứ tinh thông , còn có thể đi ra ngoài chữa bệnh?"

Một câu nói làm Ninh Đức Vinh âm trầm, vài năm nay, hẳn đem Ninh Tiêm Bích xem như đệ tử đến bồi Dưỡng , nay nghĩ đến Nữ Oa nhi dù có một thân y thuật, cũng không khả năng đi ra ngoài làm nghề y. Ngày đó Dưỡng phụ mẫu tuy rằng không đúng, nhưng bọn hắn cũng dốc lòng chiều có bồi Dưỡng chính mình rất nhiều năm, mấy trăm năm tổ tiên truyền liền như vậy ném, nếu mình xuống cừu tuyền có bộ mặt đi gặp bọn họ?

Ninh Tiêm Bích thấy Ninh Đức Vinh kinh ngạc , không khỏi cười nói: "Tam gia gia không cần ảo não, ngài nay mới bao nhiêu tuổi? Hiện nay người còn cường tráng, thân cốt còn khỏe mạnh, khi nào Thược Dược không thể đến đây nữa, tam gia gia nhìn lại xem có đệ tử nào tư chất không sai , liền truyền thừa y bát, như vậy không tốt sao? Ta chỉ tỉ mỉ nghiên cứu dược vật, tương lai có thể phát minh ra tân dược gì đó thì sao"

Ninh Đức Vinh thế này mới lộ ra tươi cười, gật đầu cười tùm tùm nói: "Thược Dược nói không sai, gia gia chờ qua hai năm, gấp gờ tư chất tốt, thụ đệ tử cũng được." Nói xong, nhìn trời gần trưa, liền cười nói: "Gia gia hôm nay cùng với lão coi vườn cùng đi tiệm ăn, Thược Dược về nhà ăn đi, có muốn ăn gì đó? Nói cho gia gia, cho người mang một phần trở về."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Đa tạ hảo ý tam gia gia, Thược Dược cũng không có gì muốn ăn , ngài cao hứng là được, chỉ là phải nhớ uống ít rượu chút." Nói xong liền cáo từ rồi đi.

Vừa mới ra đến cửa, thấy một số huynh đệ đi tới, thấy nàng, liền dừng lại, Ninh Triệt Thủ cười nói “ Lục muội mới từ Hạnh Lâm Uyển trở về? Thật là, người sao lại thích đùa nghịch , bọn tỷ muội đều oán giận muội muội không cùng các nàng thân cận”

Ninh Tiêm Bích cười cười, cũng không có trả lời, chỉ là tùy ý hỏi một câu nói: "Các ca ca đi đâu vậy? Buổi trưa cũng không sợ nắng"

Ninh triệt vũ cười nói: "Tự nhiên là không sợ, hôm nay, Duệ thân vương phủ Tam công tử mời chúng ta, đừng nói có trời nắng, chính là sét đánh, trời đổ mưa cũng phải đi a." Nói xong, hần không khỏi cười nói: "Tam công tử lần trước gặp còn nói, bảo người báo chúng ta, kết quả người không nói, trong lời nói có chút oán giận đâu."

Ninh Tiêm Bích trong lòng thầm mắng tên keo kiệt khốn kiếp, trên mặt lại thần nhiên cười nói: "Nhất thời quên, cũng không phải chuyện lớn, hần muốn thỉnh các ca ca, chẳng lẽ còn không gửi bài thiệp hoặc phái người lại đây báo tin?" Nói xong hơi thi lễ, liền hướng Bạch Thước viện mà đi.

Ninh triệt vũ quay đầu nhìn bóng dáng của nàng, lắc đầu cười nói: "Lục muội muội tính tình rất lạnh nhạt, cũng không cùng bọn tỷ muội thân cận, thật là kỳ quái, Tam thúc rõ ràng là hòa khí, tam thẩm cũng là hòa khí thân thiết, lục muội muội tính tình này lại là không biết giống ai."

Ninh triệt thủ cười nói: "Đại ca ca lo lắng cái gì? Còn nhỏ mà, chờ thêm hai năm, có tâm tư, sẽ cùng bọn tỷ muội nói chuyện, tự nhiên liền thân thiết. Dĩ? Đại ca như vậy lo lắng, chứ không phải là sợ đại tẩu tương lai vào cửa, chịu đựng lục muội muội?"

Không đợi nói xong, Ninh triệt vũ đã một cước, hần vội vàng cười hi hi né tránh. Ninh triệt vũ năm nay đã mười lăm tuổi, trước đó vài ngày vừa mới định việc hôn nhân, chính là một vị đích thiên kim của trung dũng bá phủ, nghe nói tính tình bộ dáng đều không sai, Khúc phu nhân đã nhiều ngày đều là không khí vui mừng, bởi vậy trong phủ thượng hạ đều biết, Ninh triệt thủ hôm nay mới nhịn không được trêu ghẹo đại ca.

Kê bọn họ huynh đệ cười đùa, Ninh Tiêm Bích trở về, trong lòng nhưng cũng có chút cảm thán, vận mệnh đời này sao biến hóa nhiều như vậy? Nay xem ra, Thẩm Thiên sơn kia vô tình, vô nghĩa, lãnh huyết nam nhân Đường như cùng với bá tước phủ có chút liên hệ, kỳ quái, chính là đời trước, hần tuy thích Bạch Thái Chi, nhưng là đối với huynh đệ trong phủ cũng không chịu thân cận.

Đang nghĩ tới, liền nghe bên người Ngọc nhi than thở nói: "Thật là kỳ quái, Duệ thân vương phủ Tam công tử, không phải là Thẩm tam công tử sao? Như thế nào đại gia nhị gia, tam gia đều so với người ta lớn tuổi hơn, còn để người ta mời khách? Liên tính là đồng tịch mà nói, này tuổi cũng không tương đương đi?"

Son trà ở bên cạnh cười nói: "Sao người không hiểu? Thẩm tam công tử tuổi tuy nhỏ, làm người xử thế lại giống như một đại nhân. Cả kinh thành không có người không biết vị tiểu công tử này, nói là đại trưởng công chúa đầu quả tim, ngay cả Hoàng đế cũng thực thích, Thái Hậu cũng thích, hoàng hậu nương nương cũng vui vẻ, tuy nói Thẩm đại lão gia là Duệ thân vương, nhưng là mỗi người đều nói, này tương lai như thế nào, vẫn là vị này Tam công tử này."

"Được rồi, đó là sự tình nhà người khác, loạn ngôn cái gì." Chợt nghe Ninh Tiêm Bích thần nhiên nói một câu, vì thế hai cái nha hoàn liếc nhau thề lưỡi, liền không hề lên tiếng.

Nam nhân kia tựa hồ trời sinh phú quý, từ nhỏ đã xuất sắc hơn người, nếu nói chính mình xuyên việt có bàn tay vàng, thẩm Thiên Sơn sinh ra đã khác người so với mình còn bần hần hơn

Chẳng qua, xuất sắc như vậy thì sao? Thiên hạ ái mộ thì như thế nào? Đến cuối cùng chẳng phải là bị xét nhà sao? Cũng may, mọi chuyện sẽ không cùng mình quan hệ

Trong nháy mắt liền đến đoàn ngo, một ngày này, công việc mọi người đều lu bù, trong phủ khắp nơi đều đốt đèn hương, đèn Ninh Hình viện liền nghe một cỗ hương gạo nếp. Dư thị cùng Ninh Tiêm Bích vén rèm đi vào, vừa vặn thấy tất cả mọi người vây quanh Khương lão thái quân đang nói chuyện, thấy nàng đến đây, Bạch Thái Chi cùng Trữ Tiêm Nguyệt, Ninh Tiêm Ngừ đều đứng lên, cùng nhau hành lễ, Trữ Tiêm Nguyệt liền kéo tay Ninh Tiêm Bích cười nói: "Tối vừa lúc, hôm nay lão thái thái làm bánh chưng, lão thái thái nói, để chúng ta ăn trưa tại đây."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Chả trách đâu, tiền sân đã nghe đến một cỗ hương gạo nếp." Nói xong, liền nghe bên ngoài tiếng bước chân, Ninh triệt vũ, Ninh triệt thủ cùng huynh đệ cũng lại đây thỉnh an Khương lão thái quân, sau đó huynh đệ cùng nhau hướng đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tâm cơ

Ninh Tiêm Mi cười nói: "Các người ngày ngày đều hướng ra ngoài đi chơi, lúc này tiết Đoàn ngo, nếu thấy miếu hội chùa nghiêm Thành có gì vui vẻ thì mua về cho chúng ta, chúng ta sẽ trả bạc được không?"

Ninh triệt bảo vội vàng cười nói: "Nào dám lấy tiền tỷ tỷ? Các tỷ tỷ thích cái gì? Nói cho chúng ta nghe là được, nhược gặp gỡ, bảo đảm mang về đến."

Khương lão thái quân thấy huynh đệ tỷ muội ở đó vô cùng náo nhiệt nói chuyện, chỉ có Ninh Tiêm Bích cùng Bạch Thái Chi im lặng đứng ở ngoài, nhìn bóng dáng ngược lại là có chút cô đơn, vì thế liền ngoắc đem hai người gọi vào ngồi trước mặt, cùng các nàng câu được câu không nói chuyện.

Bên kia Ninh Tiêm Mi cùng vài huynh đệ nói xong chuyện, vì thế Ninh triệt vũ cùng mấy người đều đi ra ngoài, nơi này liền nghe Khương lão thái quân hỏi Ninh Tiêm Bích: "Người nay cùng người tam gia gia học tập cũng vài năm, dù có lên tộc học nghe nói nhân rồi vẫn hướng Hạnh Lâm Uyển, Được

liệu a, sách thuốc a, có thú vị không?"

Ninh Tiêm Bích cười đáp: "Là, tôn nữ thấy thú vị, đồng dạng là cỏ xanh, như vậy có lẽ không có gì khác, nhưng để ý sẽ thấy khác nhau, sinh trưởng khác nhau, một loại có thể dùng làm dược liệu trị bệnh, cái kia chỉ là cỏ xanh chẳng phải là thú vị sao?"

Khương lão thái quân ha ha cười nói: "Liên thú vị như vậy? Chỉ sợ cũng không có mấy người thích Dược thảo, cũng chỉ có tam gia gia người mới thích đâu, ngồi xồm xuống đất, ánh mắt mờ, cũng không nhất định có thể hái được bao nhiêu thảo Dược, có cái gì thú vị?"

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Đúng như thế thể, lão tổ tông nghe nói qua vạn vật tương sinh tương khắc sao? Tam gia gia nói với con, trước kia hẳn đi tây nam, nghe nói chỗ đó có một loại độc thảo, gặp người sẽ mọc đến gần đùi, cỏ răng cưa sẽ cắt thịt, người này lập tức liền trúng độc. Bất quá hai ba canh giờ, không có giải Dược, liền mất mạng."

Giải giải như vậy Khương lão thái quân lần đầu nghe qua, không khỏi thích thú, Khúc phu nhân ở một bên thất thanh nói: "A yêu, thể nhưng có độc thảo bá đạo như vậy? Thực là làm người ta kinh khiếp, khó trách người đều nói Lĩnh Nam cùng Tây Nam chỗ đó đều không nên ở, quả thể, nếu là gặp gỡ loại này cỏ này, chẳng phải chết không thể nghi ngờ?"

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Thú vị là, loại độc thảo này tuy rằng bá đạo, nhưng nếu là trúng độc, hướng bốn phía đi trong vòng một trăm bước, liền có một loại cỏ khác, chỉ cần đem đó hoa cỏ đó đặt ở miệng vết thương, độc tố liền sẽ tự động bị này đoá hoa hấp đi ra ngoài, đến thời điểm này người đó cũng liền chuyển nguy thành an, đó chính là đạo lý vạn vật tương sinh tương khắc."

Nói chuyện đến đây mọi người đều thích thú, liền vài tỷ muội cùng Bạch Thái Chi đều mở to hai mắt nhìn.

Kỳ thật Ninh Tiêm Bích ở hiện đại xem tiểu thuyết võ hiệp, khi đó nàng thường thấy trung thư nhắc đến đạo lý "Vạn vật tương sinh tương khắc" sau đó lại tìm được một chương tình dược, nàng vẫn bán tín bán nghi, hỏi Ninh Đức Vinh mới biết được đạo lý "Vạn vật tương sinh tương khắc" là không sai. Nhưng cũng không phải dễ gặp chỉ có phía nam, độc vật hoành hành mới thường xuyên xuất hiện tình huống này. Lão thái gia còn lấy những việc mình đã trải qua để giảng giải cho Ninh Tiêm Bích nghe, bởi vậy mới có chuyện đề hôm nay nói

Mọi người nghe cao hứng, Khương lão thái quân nhìn không được liền hỏi Ninh Tiêm Bích một ít trí thức dưỡng sinh, nhưng như vậy đâu thể làm khó được nàng? Mấy thứ này đa số người đều biết đến, nhưng Ninh Tiêm Bích lại giải thích rõ ràng, đem tiền căn hậu quả trình bày rõ ràng, mọi người nhất thời nghe nàng nói, đều cảm thấy thú vị.

Nói xong lời cuối cùng, Ninh Tiêm Bích gấp tất cả mọi người dùng ánh mắt từ ái nhìn chính mình, từ trong lòng có điểm sợ hãi, biết chính mình lần này khoe khoang quá nhiều

Sở dĩ hôm nay nói nhiều như vậy, sau này, nếu nàng chế được dược phẩm tốt, thì mọi người cũng nhớ rằng khi còn nhỏ tuổi, nàng đã có học nghệ tinh thông, cũng không thấp phần kỳ quái.

Nhân nói đến thuốc bổ trong phủ quá nhiều, tục ngữ nói tốt quá hóa cùi bắp, quả nhiên gọi đến chú ý của Lão Thái quân, khuyên người hàng ngày rèn luyện thân thể để thân thể mạnh khỏe hơn. Những dược phẩm chế tạo quá nhiều, ví như nhân sâm Dưỡng vinh Hoàn, thậm chí chế đến hơn một ngày viên một lần. Thuốc có hạn sử dụng, làm ra quá nhiều, ăn vào cũng không tốt. Nhưng nếu không ăn, hạn sử dụng hết lại không thích hợp cấp cho người ăn, ngược lại thực lãng phí.

Đạo lý lớn nói nửa ngày, chỉ làm cho Khương lão thái quân cảm giác "sáng sủa hiểu rộng", đồng thời đối Ninh Tiêm Bích cũng nể thêm không ít.

Chỉ có Nguyên thị, trong bụng đầy tức giận, nàng không biết Ninh Tiêm Bích có phải bị Dư thị xúi giục không, nhưng trong nàng nhận định như vậy. Đơn giản là tháng này, tiền phần son, nàng chỉ phê cho Dư thị hai mươi lượng bạc, so với tháng trước là bốn mươi hai lượng đã thiếu đi một nửa

.Kỳ thật, hai mươi hai lượng mua phần son vẫn đủ cho một tháng. Chẳng qua, từ trước đều dùng bốn mươi hai, mua rất là tốt, mỗi tháng dư thị vẫn có thể còn dư khoảng mười đến mười lăm lượng bạc. Hơn nữa, nếu phần son đến tay bọn họ nhân hoi kém một chút cũng không phải đại sự gì, chỉ có thể nói là nàng mượn cơ hội để xả con tức trong lòng mà thôi.

Ai ngờ, mới cắt của Dư thị xuống hai mươi hai, hôm nay, Ninh Tiêm Bích nói ra, nàng lại tổn thất một hai trăm lượng bạc.

Bá tước phủ hàng năm dược hoàn bổ cùng các dược hoàn trị liệu nhiều vô kể, ba tháng chế tạo một mẻ. Lợi nhuận thật kinh người, chỉ cần Nguyên thị ‘quan tâm’, làm nhiều một chút thuốc bổ thì có ai dám nói gì, tự nhiên túi tiền nàng càng dày thêm

Hôm nay, Ninh Tiêm Bích nói “thuốc bổ nhiều quá, tốt hóa cùi bắp” Khương lão thái quân lập tức lên tiếng để thuốc bổ giảm phân nửa, tổn thất này không chỉ là một hai trăm, thậm chí ba trăm lượng cũng có, sao không làm Dư thị đau thịt, đau tim

Khúc phu nhân cùng Dư thị đều hiểu điều này, Khương lão thái quân chưa chắc không hiểu, chẳng qua mọi người không nói ra mà hiểu trong lòng thôi, lời Ninh Tiêm Bích vừa nói ra, lão Thái quân hạ lệnh lập tức. Ánh mắt Dư thị lúc này nhìn Tiêm Bích là nghiêng răng nghiêng lợi.

Ninh Tiêm Bích chỉ làm như không biết, ngay cả Dư thị cũng là kinh nghi, việc này là nữ nhi vô tâm nói ra? Hay là cố ý báo thù cho mình đây? Nhớ đến tính tình nữ nhi, nàng không nghĩ nữ nhi mình có tâm cơ, có lẽ chỉ là thuận miệng nói thôi

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Hương lộ

Edit: Thanhfuong

Trên thực tế, Ninh Tiêm Bích chính là cô ý .

Nguyên thị cảm quyền lớn trong phủ vậy mà còn không biết chừng, vẫn tìm cách chen ép Dư thị, điều này làm nàng phi thường bất mãn. Mẫu thân làm công sự , chịu nhần lại cũng vì lợi ích của tam phòng, nhưng nàng chỉ là một tiểu hài tử, không cần c ố kỵ nhiều như vậy. Huống chi, hôm nay là Khương lão thái quân hỏi mình về y học, mình mới nói ra chứ không phải chủ động, vì thế, ngay cả mẫu thân cũng không thể hiềm nghi mình được. Đương nhiên, Nguyên thị chỉ sợ không tin tưởng, nhưng nàng hiềm nghi thì hiềm nghi, nhưng nếu để nàng khi dễ, thì không thể được.

Thời tiết ngày càng nóng bức, mọi người đổi sang quần áo mùa hè, trong phủ nữ nhi vẫn đi đến trường , nói chuyện phiếm. Ninh tiêm Bích bộ dáng già dặn, hướng Hạnh lâm Uyển đi đến.

Buổi chiều này, Ninh Đức Vinh chạy tới lão quân vườn ngồi chơi cờ, Hạnh Lâm Uyển chỉ có mình Ninh Tiêm Bích nhìn sách thuốc, nàng xem đến quá trình phát sinh bệnh dịch, Phương thức dự phòng trị bệnh. Đó chính là niềm vui ah. Bỗng nghe tiếng chân hỗn độn vang lên, ngẩng đầu nhìn Ngọc nhi một cái, nói “Đi nhìn một cái là ai đến đây? Hình như nhiều người.”

Ngọc nhi đáp ứng một tiếng đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau trở về nói: "Cô nương, là nhị gia, tam gia ,tứ gia cùng Thảm tam công tử lại đây ."

"Là bọn hần?" Ninh Tiêm Bích nhú nhú mày, nàng có vài ngày chưa thấy Thảm Thiên sơn , không biết gia hỏa này hôm nay như thế nào lại chạy tới nơi này. Nếu hần xuất hiện , Bạch Thái Chi đâu? Nhớ đời trước, Thảm Thiên sơn đến bá tước phủ số lần có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng nếu hần đến, Bạch Thái Chi liền có lý do xuất hiện ở trước mặt hần, đời này hần là cũng không ngoại lệ đi.

Đang nghĩ, Ninh Triệt Thủ, Ninh Triệt An , Ninh Triệt Bảo đã đi cùng Thảm Thiên Sơn tới, Ninh Triệt Thủ nhìn quanh một vòng, nghi hoặc hỏi “ Tam gia đâu? Lục muội muội sao ở đây một mình?”

Ninh Tiêm Bích đứng lên nói:” Tam gia gia đi chơi cờ trong vườn, các ca ca có chuyện gì” Nhưng vẫn không thèm liếc mắt nhìn Thảm Thiên Sơn một cái

Thảm Thiên sơn biết vị lục cô nương này không để ý hần, tuy nhiên chính hần không biết nơi nào đắc tội đối phương.

Lúc này liền cười nói: “ Hôm trước Ninh lão tiên sinh rời đi, phụ thân có nói qua, tổ mẫu thập phần không chịu được nắng nóng. Lúc ấy tiên sinh nói sẽ làm một bộ được đưa cho tổ mẫu, nay đã qua bảy tám ngày, ta nghĩ , đại khái được đã làm xong đi? Lão tiên sinh nói qua, được liệu là có sẵn”

Chuyện này Ninh Tiêm Bích biết, chỉ không nghĩ thuốc tiêu thử (thuốc làm mát – ta nghĩ chắc giống thuốc trừ nóng trong người) chế ra là để cho đại trưởng công chúa dung, còn tưởng Ninh Đức Vinh nhìn thấy trời nắng, người trong nhà cần giải nóng , cho nên mới dự bị làm ra . Lúc này mới biết vì Thảm Thiên Sơn chuẩn bị, có chút mất hứng

Bất quá ngẫm lại , Ninh Đức Vinh làm người khôn khéo nhiệt thành, Duệ Vương phủ có thể dính dáng quan hệ, đối với nhà mình thập phần có lợi, hần cảm động cho trưởng tẩu chiếu cố, tuy nói không hiếm lạ, nhưng dù sao cũng là quan tâm. Hơn nữa, trị liệu cho đại trưởng công chúa cũng là thiện duyên, làm thuốc tiêu thử cho đối Phương cũng là thuận nước giong thuyền, y giả nhân tâm, thật sự không có gì phải oán.

.Chỉ tiếc là Thảm Thiên sơn lại đến đây, chẳng lẽ thân Vương phủ , hai công tử kia không đến được? Sao người này lại đến đây? Ninh tiêm Bích trong lòng chán ghét, chỉ miễn cưỡng, đi lại gần tủ lấy ra hai bình dược, đặt lên bàn nói “ Thuốc đây, công tử cầm đi.”

Thảm Thiên sơn thấy nàng biểu tình thân nhiên , còn tưởng rằng ngày mùa hè nên biếng nhác, cố ý cười trêu nàng ,nói chuyện : "Sao lại ít như vậy? Chẳng lẽ chỉ cho tổ mẫu nhà ta? Chúng ta đều không có phần sao?"

Ninh Tiêm Bích nhú nhú mày, tức giận nói: "Vương phủ chẳng lẽ không có hiệu thuốc chuyên môn chế Dược? Tiêu thử là dược hàng năm đều phải có dự bị, đừng nói Thân Vương phủ, ngay cả bá tước phủ cũng có. Tam gia gia bất quá vì thân mình trưởng công chúa không thể so với người khác mới đem hết tâm tư ngao chế dược tiêu thử này. Hần đâu phải là người làm thuốc cho Vương phủ các người?"

Thảm Thiên sơn gãi gãi đầu, cũng biết mình lỗ năng , kỳ thật trong vương phủ thuốc tiêu thử (làm mát) đã sớm làm xong, chẳng qua hần muốn Tiêm Bích nói chuyện mà thôi, lúc này thấy nàng không vui vẻ, hần càng nhận định vì thời tiết nóng bức

Bởi vậy liền lấy trong hà bao một cái chai, ném lên trên bàn,nói” tuổi nhỏ, sao lại nóng giận như vậy? Ta bất quá nói thêm một câu. Thôi, đừng nói ta không lấy thuốc của tam gia gia, bình này cho ngươi, đựng nước, thuốc hạ sốt” Nói xong cầm hai bình thuốc xoay người ra cửa, ba huynh đệ Ninh gia cũng đi ra ngoài.

Ninh Tiêm Bích ngơ ngẩn nhìn cái chai, đây là của Thảm thiên sơn? Theo như tâm tư của nàng tuyệt không nên lưu lại, chẳng quản hoàn lại hần không cần, sẽ ném đi, bất cứ giá nào cũng ném. Lần trước cái hà bao đựng thuốc liền bị nàng ném đi, nhưng hà bao là do cô nương trong phủ làm, nên nàng định khi nào tiện sẽ hoàn lại đối phương

Nhưng lúc này, nàng cầm cái chai trên bàn, lại ngậy ngấn cả người, một lúc lâu mới cầm trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve, trên mặt biểu tình rối rắm, biến ảo không ngừng, thêm một chút kinh ngạc.

Thủy tinh... Đây là bình thủy tinh a, tuy rằng chỉ là một bình nhỏ, nhưng là... Thời đại này đã xuất hiện thủy tinh sao? Nếu có thủy tinh, kia... Minh có thể làm rất nhiều, có nên bắt đầu góp nhặt? Chỉ cần có dụng cụ này, chỉ cần có chúng nó...

Biểu tình Ninh Tiêm Bích kích động, đứng lên, nàng dung bàn tay đem cái bình nhỏ đặt trong lòng bàn tay, xoay lưng qua là đứng tại chỗ như vậy, thật lâu mới bình phục

Son Trà cùng Ngọc Nhi tiễn khách trở về, thấy bộ dáng cô nương như vậy đều thấy có chút kỳ quái, bất quá tính tình Ninh Tiêm Bích thanh lãnh cô độc, đôi khi cũng mặc danh kỳ diệu cao hừng hoặc thương tâm, nên hai người cũng không để trong lòng.

Son trà liền cười nói: "Cô nương, Tam công tử cho người thứ gì? Nhìn qua tính xảo, hẳn là quý giá đi?"

Ninh Tiêm Bích đem kia bình thủy tinh đặt lên bàn, thân nhiên nói: "Cũng không có gì, đại khái là thuốc ‘hương lộ’ hạ sốt thôi? Nhớ trong ‘Hồng Lô Mộng’ ‘Bảo Ngọc lúc bị sốt liền cho uống thuốc ‘hương lộ’ hạ sốt thực quý giá.

Thời đại này đã có bình thủy tinh ‘hồng Lô Mộng’ cũng có gương thủy tinh lớn, như vậy không biết thời đại này có hay không những khối thủy tinh lớn? Có thể chế tạo dụng cụ thủy tinh không? Ninh Tiêm Bích cố gắng hồi tưởng lại đời trước có vài lần xuất môn, nhưng đều là vào miếu dâng hương hoặc đi thôn trang nghỉ hè, căn bản không ra đường

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Thủy tinh

Edit: thanhhuong

Xem ra cần phải có biện pháp thám thính. Ninh Tiêm Bích quyết định chủ ý, nhìn bình thủy tinh kia ánh mắt càng phức tạp. Đây là do Thảm thiên son đáng chết cho, đáng lẽ nên ném xuống, nhưng... thủy tinh a..., mình còn muốn dựa vào cái chai này để tìm hiểu

Cuối cùng nàng đem cái chai bỏ vào ngăn kéo, mặc kệ, trước lưu thứ này đã, đợi sau khi lợi dụng hết giá trị của nó, liền ném đi. Nàng phi thường vô tình khi an bài kết cục cho chiếc bình hương lộ

Chạng vạng, Ninh Đức Vinh trở lại, thấy Ninh Tiêm Bích muốn đi về, hắn cười nói “ mau chóng về đi thôi, cũng nên đi thỉnh an tổ mẫu người, ta mới từ Ninh Hình viện về, tỷ muội cùng cô người đều ở đó”

Ninh Tiêm Bích đáp ứng, nhìn Ninh Đức Vinh nói “ tam gia gia, thuốc làm mát người làm cho Vương phủ, hôm nay họ cho người đến lấy đi rồi” Ninh Đức Vinh mở ngăn tủ nhìn, gật đầu nói: "Không sai, chính là hai bình dược kia, cầm đi là tốt rồi, mấy ngày nay ta chưa có thời gian đưa qua”

Ninh Tiêm Bích tròn trắng mắt, có thật không? Lão nhân gia ngài lúc nào cũng bắt đầu nịnh quyền quý? Ngài mỗi ngày nhắc đến Thảm thiên son đều vui vẻ, thật giống như là nhắc đến tôn tử của mình, ngay cả mấy ca ca cũng không nhiệt tình như vậy

Bất quá bình tĩnh xem xét, trừ bỏ mình xuyên qua, biết trước thời thế nên tránh hẳn như rắn rết, nam hài kia quả thực có sức quyến rũ, cũng không trách được Ninh Đức Vinh thích hẳn

Về điểm này, Ninh Tiêm Bích hận không thể lập tức trốn về nhà, đem Tuyên Nhi huấn luyện thành một tiểu hài nhi so với Thảm thiên Son còn lợi hại hơn, khiến tên này không thể nổi bật được nữa.

Bất quá ngẫm lại, Tuyên Nhi đáng điệu ngây thơ, khả ái, nhưng cân nhắc lại mình trong hậu viện không đủ trình độ, Ninh Tiêm Bích suy sụp bả vai, buông tay với ý tưởng này.

Vào Ninh Hình Viện, quả nhiên nghe đến tiếng cười vui truyền đến, thấy nàng đến, bọn nha hoàn vội rém mình, cười nói "Lục cô nương đến đây."

Ninh Tiêm Bích gật gật đầu vào phòng, thấy mọi người đều nhìn mình, liền tiến lên chào Khương lão thái quân, lại chào Khúc phu nhân, Nguyên thị, Ninh Ngọc Lan. Sau khi chào hỏi, tính đến phía bên Dư thị ngồi, liền bị Ninh Tiêm Mi kéo qua, nghe nàng cười nói “ lục muội muội cả ngày không thấy mặt, không dễ dàng thấy mặt tại chỗ lão thái thái, sao lại hướng tam thẩm ngồi, người liền ngồi với chúng ta một chỗ đi. Chẳng lẽ chúng ta trưởng thành theo thời gian liền biến đổi, không bằng nhìn sách thuốc sao?”

Một câu nhắc đến làm tất cả các hài tử đều cười đùa, Khương lão thái quân cùng Khúc phu nhân và Ninh Ngọc Lan nói chuyện, ánh mắt hướng bên này nhìn một cái, trên mặt lộ biểu tình từ ái, ha ha cười nói “ thấy hài tử cao hừng, ta thấy mình trẻ ra mười tuổi”

Lúc này mấy huynh đệ cũng tiến lên, Ninh Tiêm Ngừ cũng nói về sinh nhật Bạch Thái chi. Ninh Tiêm Bích vậy mới hiểu được nguyên lai vừa nãy nói đến

chuyện này. Nàng liếc mắt nhìn Bạch Thái chỉ một cái, nhớ rõ sinh nhật nàng ta đầu tháng sáu, nếu cần xử lý, cũng nên thảo luận một chút.

Bạch Thái chỉ trên mặt đỏ bừng, mỉm cười thấp giọng nói: “đều là bọn tỷ muội cùng các mợ thương, ta còn nhỏ tuổi, liền sinh nhật? Ở nhà ta bất quá cũng chỉ làm vài cái trứng và bàn đồ ăn thôi”

Nói xong lại nghe Ninh Tiêm Mi cười nói: "Đây là lần đầu tiên ngươi đến sinh nhật tại phủ sao lại không xử lý cho tốt? Ngươi cũng không cần thấy bất an, mỗi ngày đều bồi thái thái, đại thái thái, nhị thái thái, tam thái thái cùng tỷ muội xem kịch, uống rượu là được rồi”

Trữ Tiêm Nguyệt cười nói: "Nhị tỷ tỷ nói đúng, muội muội không cần thấy trong lòng bất an, đây là năm đầu tiên, đợi sang năm sau, chúng ta cũng không xử lý như vậy, bất quá, chỉ là tỷ muội chúng ta cùng nhau uống rượu, lúc đó ngươi đừng không vui”

Bạch Thái Chỉ trên mặt hơi đỏ, mỉm cười nói “ Ngũ tỷ tỷ sao nói vậy, ta làm sao không biết tốt xấu? Chỉ là lúc này, mẩu thân hết lần này đến lần khác thoái thác, bất đắc dĩ lão thái thái nhất định phải gọi, long ta thập phần bất an, sau này nếu còn như vậy, ra xấu hổ chết được, sao da mặt có thể dày như vậy?”

Ninh Tiêm Ngừ thấy trữ tiêm nguyệt thể hiện sự khinh thường, sợ nàng còn muốn nói Bạch Thái Chỉ, vội vàng cười nói “ Bạch muội muội không cần để ý, lão thái thái thương tiếc ngươi. Chỉ là thời gian gấp gáp, hạ lễ ngược lại là cần phải chuẩn bị, cũng không đến hai mươi ngày đâu. Chúng ta cũng phải làm thôi, không biết lục muội muội muốn đưa tới cái gì, ngươi trừ bỏ mỗi ngày đến trường đều đến Hạnh Lâm Uên làm thuốc?”

Ninh Tiêm Bích nghĩ rằng sao lại thế này?Sao đề tài này lại nói đến mình, đang muốn nói chuyện liền nghe một âm thanh cười dat dat nói “ lục muội muội sao phải bận tâm? Thật sự không có, đem cái bình hương lộ do tam công tử làm hạ lễ, cũng đủ thể diện.”

Nhóm nữ hài nhìn lại, nguyên là Ninh Triệt An, tiểu tử này năm nay mười ba tuổi, cũng đang biến giọng, bởi vậy thanh âm mới biến đổi. Lúc này đám nam hài, trừ Ninh Triệt Vũ, những người khác đều ở đây, Bạch thái chỉ xinh đẹp, người vừa thấy đều thích, bởi vậy, đối với sinh nhật nàng đều rất để bụng.

Ninh Tiêm Bích biến sắc, trong lòng rất khó chịu, nàng biết Ninh Triệt An không cố ý, nhưng hần nhắc đến Thảm thiên Sơn mà mình ghét nhất, hơn nữa là trước mặt những nữ hài này nhắc tới không phải làm cho mình thêm phiền phức sao?

Đang muốn nói chuyện, lại nghe TRữ tiêm nguyệt cười khách khách” Tam công tử đến đây? Khi nào? Cho lục muội muội thứ gì? Đem rat a xem nào? Nghe nói là hương lộ, chẳng lẽ là loại trong cung mấy người trong nhà ngẫu nhiên nhìn thấy? Một cái bình thủy nho nhỏ phải không?

Hương lộ này do Thảm thiên sơn mang đến, nhưng nhà bọn họ, đều là quý hiếm, dù là Ninh gia bá tước phủ, hay công hầu phủ đệ cũng khó có được những thứ này, bởi vậy nhóm hài nhi đều sáng mắt, muốn Ninh Tiêm Bích mang cái chair a.

Động tĩnh có chút lớn nên kinh động đến Khương lão thái quân cùng khúc phu nhân, Khương lão thái quân liền cười nói “ đang nói tới cái gì? Náo nhiệt vậy, nói ra cho lão bà ta nghe thêm vui vẻ”

Vừa dứt lời, Trữ Tiêm Nguyệt liền bước đến cười nói : “ tổ mẫu, muội muội thật nhỏ mọn, thăm tam công tử của Duệ Vương phủ cho nàng một lọ hương lộ, chúng ta chỉ muốn nhìn xem mà nàng không chịu”

Ninh Tiêm La cũng đi tới, cười nói “Đúng vậy đúng vậy, tổ mẫu làm chủ, bất quá là nhìn chút thôi, cũng không phải muốn cướp của lục muội muội, thường nghe nói Vương phủ có mấy thứ hay, trước đây cũng từng thấy các nàng lấy ra,cái bình kia thật tinh xảo, nhưng không biết có giống của lục muội muội không”

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Ở trong long Ninh Tiêm Bích đem Thảm Thiên Sơn và Ninh Triệt An mắng xối xả. Bất quá cũng buông xuống sự kiện này. Cuối cùng sự kiện bình thủy tinh này cũng bị người biết, chỉ không biết là từ Tây Dương đến hay là nhóm thợ thủ công của Đại khánh làm ra.

Vừa nghĩ, liền khẽ cười nói :” không phải ta không muốn lấy ra, nguyên nghĩ là đợi đến thời tiết tốt, đem đến biếu tổ mẫu, hương lộ làm nóng lên thành nước uống vô cùng tốt. Ta không mang theo người, nếu mọi người muốn xem, Ngọc nhi, ngươi đến chỗ Tam lão thái giá, mở ngăn kéo nhỏ của ta, mang cái chai hương lộ lại đây”.

Ngọc nhi đáp ứng một tiếng, đi ra ngoài. Mấy nữ hài đều nhìn về phía Ninh Tiêm Bích, ánh mắt đều thối mác, long âm thầm cân nhắc “ Lục muội muội tính tình sao cổ quái đến vậy? Là công tử của thân Vương phủ tặng, sao không thể là đồ tốt? Không để bên người mà tùy tiện vứt trong ngăn kéo.

Nguyên thị đánh giá Ninh Tiêm Bích vài lần, bỗng nhiên cười nói “ tam công tử sao bỗng nhiên nhớ tới lục cô nương tặng quà? Các ngươi thường gặp mặt sao?”

Ninh tiêm bích nhú mày, hồ hững nhìn nguyên thị liếc mắt một cái, trong long hiểu được nàng dụng tâm hiểm ác, liền thần nhiên nói: “ Hôm nay làm thuốc

tại Hạnh Lâm Uyển, vài vị ca ca tiến vào, nói tam gia gia làm thuốc cho đại trưởng công chúa giải khát, nhân lúc tam gia gia không ở ta liền lấy đưa cho hần, hần liền đem thứ này cho ta. Vốn là nên đưa cho tam gia gia, bắt qua ta nghĩ, tam gia gia thường ngày thân thể mạnh khỏe, có thể đi lại chung quang, tổ mẫu chỉ có thể ở trong nhà, cho nên thứ này biểu tổ mẫu là tốt nhất”.

Nguyên thị nghe nói Thẩm Thiên sơn đến cùng nhóm con cháu, trên mặt chút ngưng ngừng, cười nói: "Lục cô nương thật sự là hiểu tâm, không uổng công lao thái thái thương người một hồi."

Nói xong lại nghe Khúc phu nhân cười nói: "Nhị đệ muội cũng không tránh khỏi quá khẩn trương, chỉ là một hài tử, biết cái gì tư tưởng trao nhận? Bất quá là lục cô nương cầm thuốc, Tam công tử còn nhỏ, không muốn nhận không, cho nên ném bình hương lộ mà thôi, cũng đáng cho người nghĩ nhiều?"

Nguyên thị mặt đỏ lên, nhìn về phía Khúc phu nhân, biện bạch nói: "Tẩu tử nhưng là oan uổng ta, ta đâu có nghĩ gì? Bất quá thấy thế nên hỏi một câu mà thôi."

Nói xong lại nghe Ninh Ngọc Lan cười nói: "Vô luận như thế nào, đây cũng là một chuyện tốt, Tam thúc cùng Duệ thân vương phủ có một tầng quan hệ, có thể cùng vị Tam công tử tương giao, sau này sẽ là chỗ tốt. Vị Tam công tử này thanh danh ngày đó chúng ta ở Giao châu cũng là nghe qua, còn tuổi nhỏ đã có thể danh khắp thiên hạ, thật là khó được."

Bởi vậy mọi người đều khen Thẩm Thiên sơn tốt, Ninh Tiêm Bích nghe được càng phiền muộn, những nữ hài khác trong mắt lộ ra chút quang mang. Nàng trong lòng thờ dài, biết này đó nữ hài nhi bây giờ còn không hẳn là thích Thẩm Thiên sơn, bất quá là tâm lý thích hư vinh, biết nam hài kia lợi hại cho nên trong lòng có một loại cảm giác thoải mái mà thôi

Chỉ là chờ các nàng lớn dần lên, cổ hư vinh này sẽ hóa thành những đợt tình ý, Mỹ nữ yêu anh hùng cũng là thiên kinh địa nghĩa, mà nữ hài tử ninh gia lại xinh đẹp. Bạch thái chỉ so với những nữ hài khác còn xinh đẹp hơn, chỉ là tội thân chỉ nữ, nàng sẽ không thể cưới hồi đảng hoàng tiến vào Thẩm gia. Minh cùng Thẩm thiên sơn tiếp xúc nhiều nhất lại là tướng mạo thường thường, khó trách đại bá nương nhị bá nương đều chú ý, chỉ sợ nữ hài đối với Thẩm thiên sơn như vậy đều do tay hai bá nương dạy bảo

Nghĩ đến đây chỉ cảm thấy hết hứng thú, chợt nghe động tĩnh ở rèm cửa, Ngọc nhi đi vào, đem cái chai hương lộ cho Khương lão thái quân, mọi người nhìn một hồi, đều là chắc chắn tán thưởng. Ninh Tiêm Bích không thèm liếc một cái, đi đến cạnh Ninh Triệt Thủ nhỏ giọng hỏi “Nhi ca, hương lộ này quý giá thực sự, bình thủy tinh kia cũng thực quý sao? Chúng ta trong kinh thành có bán thứ này không?”

Ninh Triệt thủ cười nói: "vài năm nay bến thuyền cũng dễ hơn một chút, nghe nói Nghiễm Châu thường xuyên có Dương hóa, chỉ là thủy tinh ta chưa thấy qua, nghe nói sứ giả ngoại quốc tiến cung, hiến mười hai tấm gương thủy tinh, gương kia so với gương đồng của chúng ta còn rõ ràng hơn, người nhìn rất rõ, một chút không mờ mờ. cái gì ra cái đó. Nhưng chỉ sợ ngoài mấy thân Vương phủ, các nhà khác cũng không có. Tổng cộng trong cung chỉ có 12 mặt gương, nhiều nhất cũng chỉ ban cho vài thân Vương phủ. Nếu thứ này quá mức quý trọng lại dễ vỡ, mấy thương nhân nghiễm Châu bên kia cũng không dám mạo hiểm như vậy”.

"Nguyên lai là như vậy."

Ninh Tiêm Bích khó nén thất vọng, gương thủy tinh đều quý giá như vậy, còn trồng cây có thủy tinh bán bên ngoài sao? Lại càng không thể dung vào môi trường nuôi cây ống nghiệm. Nàng thờ dài “quả nhiên vẫn phải dựa vào chính mình

Lại nghe Ninh Triệt thủ cười nói: "Thủy tinh thật là đẹp, tinh xảo đặc sắc, cũng khó tránh lục muội muội thích. Nhưng người khác thích thì thôi, người thích không bằng tìm Thẩm tam công tử, nghe nói đại trưởng công chúa bệnh, bảy tuổi hần đi khắp bốn Phương, chuyên tìm người nước ngoài giao tiếp cũng mua cho đại trưởng công chúa vài lần thuốc, chỉ là hiệu quả rất nhỏ, các di quan truyền giao cũng tốt, ngoại quốc sứ thần cũng tốt, đều thích hần, người muốn thủy tinh, nhiều không nói nhưng ít chắc là có

“Tứ di quan không phải là đề sứ thần ngoại quốc ở sao? Sao ngay cả người thường cũng có thể đi vào?” Tứ di quan vẫn là đọc trong những cuốn tiểu thuyết xuyên không nói đến, bởi vậy Ninh Tiêm Bích thoáng không hiểu

Ninh Triệt Thủ thấy điều này nàng cũng biết thì hơi kinh ngạc, cười nói “đều nói lục muội muội yêu sách, quả nhiên biết nhiều. Tứ di quan là địa Phương cho sứ thần ngoại quốc ở, nhưng những người này không giống chúng ta, tùy tiện đi ra ngoài không chừng bị dân bản xứ xem thành yêu quái đánh chết. Bởi vậy những xứ thần và thầy tu phải là đi vào Đại Khánh đều phải đến Lễ bộ ngủ lại, lấy một phần bằng chứng, đảm bảo để hành tẩu, bởi vì họ là sứ thần nên mọi người cũng tôn kính họ, cho nên Hoàng thượng vì thể hiện sự hào phóng của chúng ta, khắp các tỉnh thành đều xây tứ di quan chuyên để cho họ ở, kinh thành cũng có một nhóm thầy tu, cùng nhau ở hoàng thành phía đông.”

"Nguyên lai là như vậy." Ninh Tiêm Bích gật gật đầu, thầy tu không chừng có nghiên cứu y thuật, nói không chừng có thể có những vật dụng thủy tinh đơn giản

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Vọng tưởng

Chỉ tiếc, mình là thân nữ nhi, không có khả năng xuất môn, nếu muốn xuất môn cũng không có khả năng cùng thầy tu trao đổi, Nhưng nàng thật sự không muốn cùng Thẩm Thiên Sơn có bất cứ liên lạc gì, vì vậy, ngẩng đầu nhìn Ninh Triệt Thủ, cười nói “nhi ca ca, người chẳng lẽ không biết các thầy tu sao?”

Ninh Triệt thủ liên tục vẫy tay nói “Thôi thôi thôi, trong kinh thành trừ Tam công tử ai có thể nguyện ý cùng giao tiếp với mất lam và tóc vàng? Nhìn một đám giống yêu quái tự đắc, người cho rằng Lễ bộ vì cái gì quan lại đều không nguyện ý đi? Không phải vì không muốn cùng đám yêu quái đó nói chuyện sao? Chỉ vì uy phong của thiên triều, quan nhĩ phải cứng rắn ngẩng đầu chu toan cho đám yêu quái đó>”

Ninh Tiêm Bích thở dài một hơi, hai thế làm người, nàng đã biết thời đại này so với thời đại trước tiên tiến hơn một ít, chỉ là coi như quốc thái dân an, nhưng Phương bắc và Phương tây hai cường quốc Kim Nguyệt và Ninh Hạ Quốc cũng khiến Đại Khánh thủy chung gặp phải uy hiếp, chiến loạn. Ninh Đức Vinh sợ dĩ từ nhỏ đã thất lạc gia đình là vì Ninh Lão thái gia phòng thủ biên cương, bởi vì địch nhân sáp phá thành vào, không thể hạ lệnh tạm thời tránh lui chờ viện binh. Khi viện binh đến, Ninh lão thái gia đã trải qua hơn mười ngày chiến đấu đẫm máu mới đoạt lại thành trì, đáng tiếc không tìm thấy tiểu hài tử

Nay tam quốc thế chân vạc, ai cũng không dám khơi mào can qua, sợ lưỡng bại câu thương, cho nên song phương đều là ký ngưng chiến hòa bình hiệp nghị, bất quá ai cũng biết, chỉ là ở mặt ngoài nhất giấy hiệp nghị mà thôi, sẽ có thời điểm, hiệp nghị cũng thành giấy phết thái.

Cũng bởi vậy, cho nên Đại Khánh triều tuy phát đạt, nhưng nhân dân tương đối bài ngoại, đối với ngoại lai trình độ nhận thức thật không bằng thanh triều, mậu dịch trên biển cũng chỉ hai năm nay mới quật khởi, thương nhân mạo hiểm vẫn là số ít, thế cho nên đại bộ phận đều phải dựa vào quốc gia khác mang lại hàng hóa, Bởi vì các thuyền đều bị hoàng gia không chế, cho nên hàng hóa Phương tây đưa đến đều bị nội vụ an bài trong hoàng gia, không chế buôn bán, chỉ để tiến cống và ban cho các quý tộc, quan lại, còn để lưu thông nhân gian là không có

Nghĩ đến tình huống này, Ninh Tiêm Bích không khỏi ai oán nhìn nhi ca một cái, xem ra, không thể nói chuyện với thầy tu, mình tuyệt không thể có bộ dụng cụ thủy tinh, dù nắn nỉ mấy vị ca ca lật hết kinh thành cũng không thể tìm thấy một chút pha lê nhỏ.

Đang nghĩ, liền nghe Ninh Triệt Thủ cười tủm tỉm, “Như thế nào? Có muốn ca ca nói với Tam công tử một tiếng? Muội muội thích cái gì? Tam công tử cảm kích ơn cứu mạng của tam gia gia nhất định không chối từ”

“Mà thôi, đa tạ đại ca ca hảo ý, chuyện này người coi như muội muội chưa nói.” Ninh Tiêm Bích thở dài, lại nghe Khương lão thái quân kêu nàng, vì thế gật gật đầu chào Ninh Triệt Thủ, đi về phía bên người lão thái thái, biểu bạch hương lộ để biểu lộ sự hiếu tâm

Từ Ninh Hinh viện đi ra, trở về Bạch Thục viện, Dư thị liền nói với Ninh Tiêm Bích “hôm nay người sao vậy? Bon tý muội đều hâm mộ hương lộ, tốt xấu cũng là tam công tử tạ lễ cho người, sao chút cảm kích cũng không có? Thật thất lễ, truyền đến tam công tử, sẽ nghĩ về người thế nào?”

Ninh Tiêm Bích nghĩ thế nào liền nói, tốt nhất là hẩn không quan tâm đến nữa, trên mặt thản nhiên không phản ứng. Dư thị nhìn nữ nhi, không khỏi lắc đầu, chợt nghe Lan di nương cười nói “Thái thái buồn rầu làm gì? Trước kia không phải cũng hiếu sao? Tỷ thiếp nghe đại thái thái, nhi thái thái nói, trong lòng cảm thấy buồn cười, uống công các nàng là cáo mệnh, đương gia cảm quyền, lại không bằng tam thái thái “

Dư thị cười nói: "Này cũng là nhân chi thường tình, tuy rằng ta hiểu, chỉ là thấy Tam công tử cùng Thục Dục ở chung hòa hợp, tuy rằng đều là tiểu hài tử, nếu là đi được gần..." Nói tới đây, không khỏi lắc đầu nói: "Mà thôi mà thôi, biết rõ đây là si tâm vọng tưởng, như thế nào còn không bỏ xuống được? Nay ngược lại là nhìn xem không có người thông thấu."

Lan di nương lẩm bẩm nói: "Cũng không phải tỷ thiếp nhìn thấu, chỉ là tỷ thiếp nhìn lục cô nương là có chủ ý, mà cũng đối Tam công tử không nhiệt tâm. Tục ngữ nói, con cháu tự có con cháu phúc, có duyên phận, liền là sách cũng sách không ra, vô duyên phận, chính là cưỡng cầu cũng cầu không được."

Dư thị cười nói: "người nói đúng, mà thôi, giờ ngo bận việc, có chút đối bụng, người phân phó đi thư phòng hỏi lão giao, nếu không hẩn trở lại ăn cơm, chúng ta khỏi kêu dọn” Lan di nương đáp ứng, rồi đi

Đây mặc dù là tiếng nhạc đệm, nhưng làm Ninh Tiêm Bích phiền long không thôi

"Lục muội muội, đây là Dục liệu gì? Sao nhìn quen mắt vậy?"

Hạnh lâm uyển, lúc này không còn thanh tịnh, Trữ Tiêm Nguyệt Ninh Tiêm ngữ Ninh Tiêm la cùng với Bạch Thái Chi đều tụ tập ở trong này, trừ bỏ Ninh Tiêm Mi tan học trở về làm nữ hồng, còn các hài tử khác đều đến đây.

"Cây bồ công anh, chúng ta gọi là bà bà đình."

Ninh Tiêm Bích lười biếng đáp, nghĩ các người thạt ta đi. Muốn gặp Thẩm thiên sơn trực tiếp nhờ các ca ca dẫn hẩn đi tộc học cũng được, hoặc là đi chỗ lão thái quân, đều danh chính ngôn thuận, cần gì ở Hạnh Lâm Uyển chờ ngấu ngộ? Còn muốn đề ta và tam gia gia làm thuốc không?

Ninh Đức Vinh cũng nhìn ra Ninh Tiêm Bích không kiên nhẫn, nhóm nữ hài liên tục ba ngày sau tan học đều đến nơi này, lão đầu đã thành tình, đối với điểm này sao không rõ? Trong lòng cảm thấy buồn cười, thời điểm này nữ hài tử đều thích cùng nam tử nói chuyện với nhau như vậy sao

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng lão đầu cũng không thấy sao, chỉ là nhóm nữ hài này không giống Ninh Tiêm Bích, đối với dục liệu cảm thấy hứng thú, bởi vậy, các nàng đều đi lung tung, Ninh Đức Vinh không chịu được điều đó

Lúc này nghe trữ Tiêm Nguyệt hỏi Ninh Tiêm Bích, nghe nàng miến cưỡng đáp một câu, tiểu nữ hài mê miệng nói “lục muội muội sao không thấy tinh thần? Ứng phó với chúng ta như vậy, thường ngày người ở đây cũng ỉu xiu vậy sao?”

Ninh Đức Vinh nghe xong, trong lòng âm thầm buồn cười, chính mình tại bàn mặt sau lác lác đầu, nghĩ nghĩ, liền ngoắc nói: "Mấy nha đầu lại đây, nếu muốn nghe về được, ta sẽ giải thích cho các người."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thân thích

Nhóm nữ hài đều là hiếu kỳ đối với được liệu, chỉ là nghĩ muốn xem được liệu là như thế nào, bởi vậy, khi nghe Ninh Đức Vinh nói, các nàng một chút cũng không muốn biết, nhưng không thể làm bộ không hứng thú đành đứng vây quanh

“Ngũ nha đầu, người vừa hỏi cây bồ công anh có tác dụng gì, để tam gia gia giảng giải cho các người, cây bồ công anh, thân thảo, lá xanh, răng cưa, hoa vàng, sống nơi sơn dã, bờ ruộng, thậm chí là tường hoa...”

Ninh Tiêm Bích đến lúc này mới thấy được thực lực của vị tam gia gia này, vốn vẹn cây bồ công anh, hẳn nói đông nói tây đến nửa canh giờ, đến mặt nhóm tỷ muội đều tái, nay xem ra, khi mình đến Hạnh Lâm Uyển, lão gia từ lời kéo nàng giải thích được tính được lý thực phi thường đơn giản, chỉ giảng những chỗ trọng yếu

Cho dù biết Ninh Đức Vinh có ý, Ninh Tiêm Bích vẫn cảm thấy may mắn. Nàng ngồi phía trên, mặt không đổi sắc, nhìn bản đơn lẻ trong tay Ninh Đức Vinh, cố gắng duy trì hình tượng nghiêm trang, thực tế, bụng đã muốn cười đến rút gân

Cho đến khi đem nhóm nữ hài nói đến sùi bọt mép, Ninh Đức Vinh mới thu hồi thảo được trên bàn, nhìn sắc trời, cười tự đắc như một pho tượng Phật đi lạc nói “trời không còn sớm, các người về thính an tổ mẫu, nếu muốn thêm tri thức, ngày mai cứ đến tìm gia gia, các người tư chất tuy không bằng thực được nhưng ở bên cạnh gia gia học vài năm, xem bệnh nhận thuốc là không có vấn đề”

Trừ tiêm nguyệt không mang tâm sự, vừa nghe lời này, đầu “đông” một tiếng liền đụng vào bàn, sau đó ngẩng đầu gượng cười nói “không...không cần tam gia gia, chúng ta...Chúng ta chỉ hiếu kỳ thôi, không giống lục muội muội muốn làm thần y, biết này là đủ dung rồi” Nói xong liền kéo mấy tỷ muội chạy trốn chết.

Buồn cười, chỉ nghe một canh giờ đã không chịu nổi, còn vài năm? Chịu đựng như vậy so với tra tấn dưới địa ngục còn đáng sợ hơn. Muốn xem bệnh, nhận thuốc? các nàng là ai? Là thiên kim tiểu thư bá tước phủ, đó không phải kẻ sinh nhai, không thể đi khắp hang cùng ngõ hẻm.

Những nữ hài nhi giống như TRừ Tiêm Nguyệt, các nàng đối Thảm thiên sơn rất ngạc nhiên, thực thích hài tử xinh đẹp, nhưng không muốn trả giá cho việc đó, các nàng thà không cần gặp Thảm Thiên Sơn.

Bạch Thái Chi cũng bị Ninh Tiêm La kéo ra ngoài, chẳng qua không giống các hài tử khác, quay đầu lại, hận không thể chấp cánh bay về, nàng liên tiếp quay đầu, trong mắt là những suy nghĩ sâu xa.

Tam gia gia thực lợi hại” Đến khi bọn tỷ muội chạy trốn không còn thấy bóng dáng, ninh Tiêm Bích mới chậm rãi đứng lên, nhìn Ninh Đức Vinh, mỉm cười khen ngợi. Lão đầu nhi trừng mắt liếc nàng, hừ nói “Ta ngược lại thích náo nhiệt, bất quá nhìn người không được tự nhiên, đành phải không phục hậu vậy”

Ninh Tiêm Bích cười hi hi vạn phúc, nhẹ giọng nói” tôn nữ nhi xin cảm tạ gia gia viện trợ” Nói xong liền cáo từ, cùng Sơn Trà và Ngọc Nhi thu thập mấy thứ rồi về Bạch Thước viện.

TRước cửa, chỉ thấy Dư thị ngồi ở gian ngoài tháp, tay cầm một tờ giấy, nước mắt muốn rơi xuống tờ giấy trước mắt. Lan di nương ở một bên ngẩng cổ xem, nhỏ giọng nói “thái thái, đến tốt cùng là sao thế này? Ngài nói chuyện đi”

Nhìn thấy Ninh Tiêm Bích tiến vào, Dư thị rút cục thu hồi thư, ngẩng đầu nhìn Lan di nương nói “tỷ tỷ của ta...tỷ tỷ của ta muốn vào kinh, đại khái muốn đến Dương Châu, nên gọi ta và lão gia hỗ trợ tìm một tòa nhà

“Cái gì? Di thái thái đến đây?”

Lan di nương kêu lên một tiếng, trên mặt lộ vẻ hoan hỉ, tuy biết nàng không thật tâm, dù sao ngay cả mặt mũi cũng chưa gặp, sao mà cao hứng được? nhưng lúc này Dư thị kích động tâm tình, thấy Lan di nương kinh hi, cũng thập phần dễ chịu, gật gật đầu, nàng nhìn về phía Ninh Tiêm Bích, rồi lệ cười nói “thực được, di người vào kinh thành,...người có cao hứng hay không?”

Ninh Tiêm Bích cười gật đầu nói: "Cao hứng."

Đối với này di, nàng còn có chút ấn tượng, trọng trí nhớ, di cùng biểu ca đến kinh thành, nghe nói vì Dượng qua đời, mẫu tử ở Giang Nam có chút vất vả, mỗi ngày người trong tộc lại thầm nghĩ muốn cướp đoạt tiền tài của hai người, di không muốn cãi vã nhiều, đành mang con vào kinh

Khi đó, tam phòng một chút địa vị cũng không có, miễn bàn giống như Ninh Ngọc Lan và Bạch Thái Chi lưu lại trong phủ

Cũng may, dưỡng mắt, nhưng để lại khá nhiều tài sản, bởi vậy đi ở kinh thành mua một bất động sản ở với con ở đó. Các nàng cũng có ý muốn để Ninh Thế Bạc giúp biểu cả mưu tiền đồ, chỉ tiếc, phụ thân khi đó ngày cả nhà mình đều không có khả năng, nơi nào giúp được được biểu cả an bài tiền đồ? Cho nên, cuối cùng biểu cả cũng chỉ là kế thừa truyền thống kinh doanh hai gian hàng.

Đối với đi và bạn đi, Ninh Tiêm Bích nhớ rõ ràng, tuy đời trước cũng không thấy qua hai lần, nhưng mà đi là người ôn hòa, thiện nhân, dung mạo không quá xuất sắc, nhưng cũng xem như thanh tú, ngược lại biểu cả là tuần tú bất phàm, hẳn còn tự mình làm lòng chim cho mình, có thể nói là rất khéo tay

Bởi vậy, nghe nói đi và biểu cả tới, Ninh Tiêm Bích trong lòng hưng phấn, Dur thị thấy nữ nhi cao hứng, trong lòng vui sướng, nhìn không được nói “thật không nghĩ tới đời này ta còn được gặp mặt tỷ tỷ một lần, tính ra, cháu ngoại trai hẳn là lớn hơn Thước Dực hai ba tuổi, các nàng đến lúc này, ta có thể đến xem người. Vậy, Anh Đào, nhanh đi thỉnh lão gia về, hai ngày ngày không cần đi thư phòng hoặc thăm bạn hữu, phải tìm tòa nhà mới thật tốt, tốt nhất là phụ cận...”

Nói tới đây, Dur thị liền thở dài một tiếng, Ninh Tiêm Bích trong lòng biết nàng hiểu bên cạnh bá tước phủ đều là tòa nhà quyền quý, đi cùng biểu cả bất quá là giới bình dân, mặc dù có toan nhà bán ra, các nàng cũng không thể mua, không có tư cách, đây là chế độ đẳng cấp thâm nghiêm

Người trong lòng cũng than một tiếng. Một lúc sau, Ninh Thế Bạc trở về, nghe nói là đi cả tỷ muốn dẫn cháu ngoại trai vào kinh, cũng thập phần cao hứng, liền cùng Dur thị lên kế hoạch một phen, thẳng đến mặt trời chiều ngã về tây, phụ thân mang theo Ninh Tiêm Bích Lan đi nương còn có tuyên nhi cũng đi thỉnh an Khương lão thái quân.

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Lão thái quân quyết định

Nghe nói thân gia, đi thái thái (chị của con dâu) lại đây, Khương lão thái quân cũng thập phần hào hứng, nàng vốn không phải tính tình thích náo nhiệt, nhưng có lẽ lớn tuổi lại càng mong nhân khẩu thêm nhiều chút, cũng có thêm người bồi nàng nói chuyện, may mà nữ nhi trở lại, mỗi ngày có thể trò chuyện giải tịch tịch, nàng lại nghe thân gia đi thái thái muốn tới, lại càng thêm người nói chuyện, Dur thị gánh nặng cũng thanh nhàn, có thể làm thêm một vài đứa nữa

Người nghe tỷ tỷ Dur thị muốn mua nhà ở lại, lão thái thái nhân tiện nói “làm gì cần phiền toái? Trong phủ không phải không có chỗ ở Bạch Thước Viện không phải còn có sân sao? Để tỷ tỷ người ở đó, tỷ muội các người cũng thân cận, Đợi khi từ hán lớn, để hán mua thêm nhà. Nếu hán không ghét bỏ, liền ở cùng tam thúc một chỗ, Hạnh lâm uyển có mấy gian không ở cũng lãng phí. Nếu không muốn, bên ngoài có ba bốn sân, để hán ở đó cũng được”

Lần này là chỉ hi ngoài ý muốn, Ninh Tiêm Bích nhìn không được ngẩng đầu nhìn lão thái quân. Dur thị xuất thân thương nhân, đi cũng gả cho một thương nhân, nay thành quả phụ, thân phận thật sự hữu hạn. Đời trước, đôi Phụng vào kinh, Khương lão thái quân ngay một câu lưu khách khí cũng chưa nói, chính là Dur thị cùng tỷ tỷ đều không si tâm vọng tưởng, không quen vô cớ, một cô nhi thương gia, một quả phụ, dựa vào cái gì ở bá tước phủ?

Lập tức Dur thị vô cùng cảm động đến rơi nước mắt, một bên Khúc phu nhân và Nguyên thị lại nhủ nhủ mảy, lão thái thái đây là làm sao? Thật sự là quá sáu mươi, sao lại hồ đồ như vậy? Kia là gia đình thương nhân, dù là cô nhi quả phụ, chẳng lẽ cần bá tước phủ chúng ta nuôi? Dù là cho mấy lượng bạc cũng được, huống chi nghe nói trong tay có tiền, cần gì chúng ta quan tâm?

Chỉ là nghĩ trong lòng, thấy Lão thái quân không có ý muốn thay đổi, hoặc hối hận, hưng trí bừng bừng hỏi Dur thị về tỷ tỷ nàng, bao giờ vào kinh? Ngày nào có thể? Nên để hạn nhân đi tiếp người

Dur thị từ khi gả vào nhiều năm, đối với lão thái quân cảm động vô cùng. Nếu không có con cháu, chất nữ đều ở đây sẽ quý xuống cảm ơn lão thái quân. Người đầy mặt hoan hỉ, theo lão thái quân trở về phòng, cũng không có kỵ hạ nhân cùng Lan đi nương, ôm Ninh thế Bạc khóc lên

Ninh Tiêm Bích cũng không nói gì, nghĩ đến đời này, nàng chỉ nghĩ ra một câu” tạo hóa trêu ngươi cùng lắm cũng chỉ thế này thôi”

Đời trước, theo lão tam thái gia về nhà, nàng cùng tỷ muội giống nhau, không qua bên đó, kết quả tam phòng thủy chung là tam phòng, nàng cũng không có bàn tay vàng, cuối cùng dẫn đến bi kịch của mình chỉ sợ cha mẹ không chịu nổi.

Đời này, nàng theo Ninh Đức Vinh, vận mệnh lại lãng lẽ phát sinh biến hóa

Nàng nhớ đời trước lão đầu gặp chuyện không may, Khương lão thái quân vẫn tiếp tục lưu hán ở trong phủ, tỏ thái độ kiên quyết, trong lòng không khỏi thở dài, thật sai lầm, thật sự là sai quá, xuyên qua giống như mình, chỉ là sợ khác loại, đúng là ngay từ đầu lão thái thái quy định, chính mình không thêm tiến thủ, rơi vào kết cục này còn trách được ai?

Nàng cảm than, bên kia Ninh Thế Bạc cùng Dur thị, Lan đi nương đàm luận về đi cả sắp sửa vào kinh, cuối cùng Ninh thế Bạc lắc đầu tiếc nuối nói “đáng tiếc tỷ tỷ không có nữ nhi, không thì có thể làm bạn với Thước Dực được”

Nói xong lại nghe Dư thị cười nói” Thược Dược có nhiều tỷ muội như vậy, chẳng lẽ không đủ? Kinh nhi lại đây, người lại giúp cho Tuyên nhi, hoặc là gia nhìn xem, hẳn nếu đọc sách tốt thì đề cho hắn ra tộc học đi, nói không chừng còn có thể mưu tiền đồ xuất thân.”

Ninh Thế Bạc cười nói: "Đây là tự nhiên , bắt quá cũng đều phải đợi người đến lại nói."

Ninh Tiêm Bích ở bên cạnh nghe, trong lòng lại rõ ràng, Biểu ca của mình vào kinh, đối học vẫn rất tốt, nhưng lại không theo quan trường, chỉ hứng thú với buôn bán.

Chỉ tiếc đời trước hắn không có người quan tâm, tại kinh không có căn cơ, cho nên chỉ mở hai cửa hàng, không biết đời này, Ninh thế Bạc có thể giúp hắn, để hắn mở rộng căn cơ. Bất quá, lại nghĩ đến Ninh thế Bạc chỉ là thứ tử trong bác tước phủ, dù trúng khoa tuyền , cũng không biết bao nhiêu năm nữa mới thành tài, trước một đồng quan viên lớn nhỏ, thoát nhìn thật sự không tốt lắm

Nàng yên lặng nghĩ, bên kia hai phu thê lại hưng trí bừng bừng nói vài câu, lại nghe Ninh Thế Bạc hỏi Tuyên nhi vài câu trong sách, nghe hắn bồi đọc tam tự kinh, coi như vừa long, thấy nha hoàn dọn cơm, mọi người bèn dung cơm rồi không đề cập đến nữa

Bên này một nhà Dư thị đều mong ngóng tỷ tử đến kinh thành, bắt quá chỉ có tam phòng để bụng mà thôi, mặt khác, vài cái hài nhi có quan hệ bạn di thì hơi hiếu kỳ, về phần Ninh Triệt Vũ, Ninh Triệt Thủ và các huynh đệ thì không đề chuyện này trong long

Việc hôn nhân của Ninh triệt Vũ đã định ra ngày, Khúc phu nhân đang thu xếp sinh lễ, hắn lại vô cùng tiêu điều tự tại, một ngày cùng đệ đệ trên đường, nhìn thấy Thảm Thiên Sơn và mấy người bạn đi ra, mọi người bèn tiến đến hàn huyên

Thảm thiên sơn thấy bọn hắn cũng cười tươi, hắn tuy mới tám tuổi nhưng giống tiểu đại nhân trầm ổn, cùng với mọi người đi dạo loanh quanh , hắn bỗng hỏi Ninh triệt An” Hương lộ cho lục cô nương có uống không? Có thấy tốt không?”

Ninh Triệt An thẳng tính, nghe vậy liền nói “ lục muội muội hiếu tâm, luyện tiết uống hương lộ nên hiếu kính lão thái thái, lão thái thái uống hai hời, ngược lại cảm thấy hảo, hai ngày nay không khỏi nhức”

Thảm Thiên Sơn sững sốt, trên mặt có chút không tự nhiên, nghĩ tiểu nha đầu kia từ đầu nhìn mình không vừa mắt, hắn liền cười cười, tự giễu nói “ Là tiết không uống? Vẫn không muốn của ta thôi? Ngày đó Ninh lão tiên sinh cứu tổ mẫu, ta bồi lo lắng mới nói lỡ mang chút, khi đó lục cô nương thập phần không thích ta, sợ là vẫn giận ta”

Ninh Triệt Bảo và Thảm Thiên Sơn cùng tuổi, nghe vậy bèn cười nói “ tam công tử đừng đa tâm, lục muội muội luôn lạnh nhạt, nàng cũng là người hiếu đạo lý. Thật sự là hiếu tâm quý giá như vậy nàng không dám uống một mình. Vừa lúc tổ mẫu tuổi tác lớn, đến ngày nóng, phiền muộn , vì vậy lục muội mới cho”

Thảm thiên sơn cũng không có ý gì khác, chỉ cảm thấy Ninh Tiêm Bích khác với những hài nhi khác, cũng không giống như những người khác nịnh bợ mình, trong long rất là dễ ý nàng

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tìm

Vì vậy, càng không muốn nàng đối với mình sinh ra hiểu lầm .Lúc này nghe Ninh triệt Bảo nói vậy trên mặt hắn lộ ra điểm cười, gật đầu nói “ Nếu như thế, không đáng cái gì, ta còn một ít, ta lại không cần, chờ ngày rảnh rồi, ta đưa các người về hiếu kính lão thái quân hai bình, còn lại, liền cấp . . .uhm, liền cấp các tỷ muội đi”

Hắn vốn muốn nói cấp lục cô nương lại thấy không ổn. Minh coi trọng nàng, nàng sẽ tự đắc, bởi vậy sửa miệng nói . Vài Ninh gia huynh đệ vội vàng đều tạ hắn , Ninh triệt thủ trâu ghẹo nói “ tam công tử mấy cái tốt chỉ cấp nữ hài nhi? Tốt xấu cũng cấp cho huynh đệ ta với a”

Thảm Thiên Sơn thân nhiên cười nói :” Mấy đồ này nọ cho nữ hài tử hoàn hảo, chúng ta là đàn ông, cần mấy thứ này làm gì? Mẫu thân cho ta mấy bình, ta bắt quá ném thử một lọ mà thôi, uống ngược lại rất ngon, bắt quá không có tác dụng gì khác”

Ninh Triệt Thủ cười nói “ Ta bắt quá chỉ đùa vậy thôi. Ta xem lục muội muội này thấy hương lộ tầm thường, chỉ có bình thủy tinh bắt quá rất hứng thú, còn hỏi ta ngoài chợ có bán thủy tinh này hay không?”

Hắn bắt quá chuyển đề tài hương lộ, không ngờ Thảm Thiên Sơn lại lăm lăm “ thủy tinh? Là thứ bình đẹp đẹp đó chắc nữ hài tử thích” Bởi vì âm thanh nhỏ, Ninh Triệt Thủ không nghe rõ, hỏi một câu, bị Thảm thiên sơn gạt đi, cũng không nói lại nữa

Quán Ngọc lưu ly là nơi mọi người thường đi, dạo trong chốc lát cũng không thấy có gì mới, mọi người bèn không hào hứng, nói lời từ biệt, Thảm Thiên Sơn đợi khi Ninh gia huynh đệ không còn thấy bóng dáng mới xoay người lên ngựa hướng tứ quan đi

Từ quan hắn là khách quen, kinh thành tứ quan quanh năm suốt tháng có ngoại quốc sứ thần hoặc thầy tu đến ở, chỉ là quan viên cùng nhóm dân chúng

không nhiều vì dung mạo họ khác thường, không muốn giao tiếp càng không muốn đến nhà

Bởi vậy vừa thấy vị tiểu công tử Vương triều đến đây, nhóm sứ thần và thầy tu đều vây đến thân thiết chào hỏi. Nhóm thầy tu ân cần, cảm ra những món đồ lạ mắt đến hấp dẫn Thảm Thiên Sơn, muốn lấy long hắc, tương lai hẳn có thể giúp, liền có thể đem Phúc Âm truyền giáo xuống Thiên triều

Thảm thiên Sơn chọn lựa, nhưng không thấy thủy tinh làm thành cái gì, không khỏi thất vọng, ý muốn về lấy gương của Thái hậu. Vừa nghĩ, tay vô ý cầm này nọ, nghe nhóm thầy tu nói quốc gia mình khoa học phát triển, làm mấy thứ này tinh xảo, hẳn liền thuận miệng nói

"Còn dám nói tinh xảo? Ngay cả thủy tinh làm gì đó đều không có."

"Nguyên lai Tam công tử là thích thủy tinh làm vật nhỉ?" Nhóm thầy tu vậy mới hiểu được, hôm nay vị tam công tử đang môn, không cần được vật là muốn tìm vật làm bằng thủy tinh

Chẳng qua thủy tinh là rất dễ vỡ, nên mang theo người là không an toàn, nên bình thường sẽ không mang, chỉ có một thầy tu mang theo một cái đàn làm thủy tinh, nguyên bản muốn nghe khúc cổ hương, lúc này vì thượng đế, cần rằng cống hiến.

Thảm thiên Sơn thấy cái đàn kia thập phần tinh xảo, không khỏi mừng rỡ vội vàng thu, Hắc lại không đồng ý cướp trắng, lấy ra từ hà bao mười lượng nguyên bảo đưa cho thầy tu kia, chợt nghe bên cạnh một thầy tu hiếu kỳ nói "công tử lúc trước xin thuốc, nay lại muốn tìm thủy tinh, hay là muốn tìm kiếm một bộ dụng cụ tây dương chuyên dùng để nghiên cứu được sao?"

Thảm Thiên Sơn sững sờ, hẳn kỳ thật không phải muốn tìm thứ gì, chẳng qua nghe Ninh Triệt An nói Ninh Tiêm bích tựa hồ hứng thú với thủy tinh, bởi vậy mới chạy tới, nghĩ tìm thấy có thể khiến lục cô nương không lạnh như băng với mình, cũng là đáng giá

Ngô, tuy rằng bộ dạng nàng khó coi, bất quá, khi nói chuyện lộ ra cái răng khểnh, lớn lên chắc sẽ thành một cô nương xinh đẹp

Ai ngờ, nghe thầy tu nói, trong long lại vừa động, đúng là lục cô nương thích nhất Dược liệu, nếu đưa cho nàng một bộ dụng cụ tây Phương làm thuốc chắc nàng dù không dùng được nhưng hẳn là cũng thích đi

Nghĩ đến đây vội nói "có thứ này sao? Mau đem rat a xem" Nói xong đã thấy thầy tu kia lắc đầu, buông tay nói "thứ này không dễ mang theo, huống chi chúng ta biết y học đông Phương thần kỳ, cho nên không có ai muốn mang nó vượt biển đến đây. Bất quá ta biết đại nhân Williams có mang theo một bộ dụng cụ nghiên cứu được vật bằng thủy tinh đến triều kiến bệ hạ, nay không biết thế nào"

Thảm Thiên Sơn nhũn mảy, ám chỉ thứ này dùng để tiến cống, nếu mà muốn vào cung hỏi, đương Hoàng đế sẽ không để ý mấy thứ này, tám phần là đặt ở nội điện, cũng không đáng gì, đương sủng ta, cầu hẳn thưởng ta là được."

Người nghĩ đến đây cũng không ở lại nữa, ra khỏi cửa liền thẳng hoàng cung mà đi

Bởi vì Hoàng đế sủng ái văn bối, cũng là cháu nhà mẹ đẻ hoàng hậu nương nương, vì vậy bọn thị vệ chỉ thông báo, cũng không bắt Thảm Thiên Sơn đệ bài tử, chỉ trong khoảnh khắc trong cung truyền đến, kêu Thảm Thiên Sơn vào bài kiến

Hoàng đế Chu Minh đã bốn mươi sáu, có mười hai người con trai, trong đó Hoàng hậu sinh nhị hoàng tử Chu Khiêm cùng Thuần phi sinh ra Lục hoàng tử Chu Cẩn là hắc phá lệ yêu thích, các văn bối khác bình thường, Còn lại là Thảm thiên sơn hẳn tối đau sủng, thường xuyên triệu vào hỏi sách vở, nhìn hẳn công phu xạ kỵ.

Nay nghe chất nhĩ đến đây, Chu Minh cũng thập phần cao hứng, nghe nói cháu tiến cung buổi trưa lại là vì tìm bộ thủy tinh chữa bệnh, Chu Minh không khỏi vỡ mộng. Bất quá nghĩ đại trượng công chúa bệnh, hẳn tưởng cháu hiếu tâm, bởi vậy mệnh thái giám đi nội điện tìm xem

Thái giám đi nửa ngày mới cho người mang theo vài cái hộp lại đây, Chu Minh đầu đen kịt, không khỏi lắc đầu nói "bất quá là cho người đi nội điện tìm thứ này kia thôi, sao một thành vậy? Còn chậm đến mức này rồi, nhìn xem giờ gì rồi, thôi để tiểu tử dung com với trẫm".

Đây tự nhiên nói giỡn, vô sò bất đắc dĩ cười nói "hoàng thượng, thật sự là nô tài không nghĩ tới như vậy nha, ngày đó sứ thần tiến cống một bộ, nói đại phu tây Dương hay dung, bởi vậy nội khổ thu lại, đợi thái y tìm kiếm, muốn xem tây Dương làm thuốc như thế nào. Bởi vậy nô tài đến nội khổ, lại cảm điều từ đi thái y viện, phải xem các ngự y có ai dung để thu hồi lại thấy báo để ở được khó, nô tài lại đi được khó..."

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Lảng tránh

Không đợi hẳn nói xong, Chu Minh liền cười nói "hảo, hảo, nói người vài câu mà thôi, người lại oán giận lên" Nói xong khiến thái giám Tiểu Ốc từ mở hộp ra, cười nói nói "Thứ gì, nhìn cũng không thần kỳ, còn không thú vị bằng kia gương lớn, cũng đáng để người như vậy ba ba lại đây đòi."

Thảm thiên Sơn vui vẻ ra mặt, mở cái hộp ra nhìn, kia cái đĩa hình trụ, kia là thủy tinh dài dài, trong suốt, sáng ngời cũng dễ làm? Cái kia là kẹp trúc chắc

không sai biệt lắm có điều nhỏ hơn

Hắn xem xong nơi này liền muốn cáo từ, lại nghe Chu Minh cười mắng “ gấp cái gì? Cũng không nhìn trời lúc nào rồi? trở về để bác trầm nói người keo kiệt, liền một bữa trưa cũng không cho người được? vừa mới hôm nay vài huynh đệ cũng lại đây, các người dung cơm với trầm

Theo lời Chu Minh, bác chính là tổ mẫu đại trưởng công chúa của Thẩm Thiên Sơn, còn huynh đệ là vài cái hoàng tử, bởi vậy thẩm thiên sơn vội vàng đáp ứng, để Tiểu ốc từ cẩn thận thu thập lại cùng Hoàng đế nói mấy câu mới xuống thư phòng đợi các hoàng tử

Buổi chiều từ hoàng cung đi ra, Thẩm Thiên Sơn trực tiếp đi bá tước phủ, nhưng là nghĩ không quy không có, như vậy đến thật không hay, đành phải về phủ trước, nghĩ rốt cuộc phải dựa vào có gì để đến

Chuyện này vẫn ở trong lòng, chưa thấy cơ hội, đến ngày thứ ba du ngoạn, lại thấy ngoại truyện có tiến công một con ngựa, không khỏi thích thú muốn cười, muốn hàng phục nó, Ai ngờ, con ngựa chính là danh câu hãn huyết, vốn để lai giống hoặc thưởng cho các tướng lập công lớn, mã cực ngạo, chỉ phục từng chủ của nó, Thẩm thiên Sơn bắt quá mới tám tuổi, mặc dù có chút thủ đoạn, nhưng rốt cục là hải tử, bị ngã xuống vài lần, liền đem khuỷu tay cùng đầu gối bị thương

Đám coi ngựa bị hù dọa, một đám khóc cha gọi mẹ, Thẩm thiên Sơn lại kích động đến đỏ mắt, hắn chưa từng có thời điểm uất ức đến vậy, hiển hách uy phong há để cho một con ngựa hạ? Bởi vậy càng ra quyết tâm, cuối cùng hàng phục huyết mã, nhưng vết thương càng lớn

Đội hoàng hậu được tin tới đây, cũng chỉ thấy Thẩm thiên sơn mặt mày xám tro cười hãn huyết bảo, nhìn đứa cháu nhỏ đáng người cao ngất, hoàng hậu không biết tư vị gì: vừa là hận tiểu tử này không biết quý thân thể, lại kiêu ngạo vì hãn tử còn nhỏ nhưng lại không chịu thua sức mạnh, đối với thủ đoạn của hãn tán thường không thôi. Tuy nói thế, nhưng cũng kêu đến Khôn Ninh cung hung hăng răn dạy một phen mới bỏ qua, một bên lại phải người đi thỉnh ngự y

Ai ngờ, không đề cập đến ngự y thì tốt, đề cập đến ngự y, thẩm thiên sơn lại không biết thế nào là sai lầm, lại nói không chịu chờ Ngự y lại đây, chạy ra cửa cung nhanh như chớp, làm cho hoàng hậu buồn bực không thôi, nghĩ đứa nhỏ này làm sao? Xem ra cũng là đầu óc bỗng nhiên hỏng a

Thẩm Thiên Sơn vừa chạy nhanh như chớp ra khỏi cung liền khiến sai vặt chạy như bay trở về, đem bộ dụng cụ thủy tinh lấy ra, sau đó hầu người cùng đi bá tước phủ. Canh cửa nhận thức hắn, thấy tam công tử Duệ thân Vương mặt mày xám tro lại đây, rất kinh ngạc, nghe đối phương nói là tìm tam thái gia liền cho người chạy vào thông báo, nơi này hắn cũng không dám chậm trễ mời Thẩm thiên sơn vào cửa

Chính là nửa buổi chiều, Ninh Tiêm Bích mới từ tộc học về Hạnh lâm Uyển, liền nghe Thẩm thiên sơn lại đây, trên người còn mang thương tích. Nàng nhún nhún, liền nói với Ninh Đức Vinh” tam gia gia, di ta hai ngày nữa sẽ đến, cho nên hai ngày này ta sẽ không đến gặp tam gia gia làm thuốc, phải ở nhà bồi đi. Nương ta lại nhai nhiều ngày nay rồi”.

Đây là nhân chi thường tình, Ninh Đức Vinh đáp ứng, vì thế Ninh Tiêm Bích trở về. Chỉ sau khi Thẩm thiên sơn mang hai gã sai vặt trở vào, nhìn một vòng, không thấy người khác không khỏi có chút thất lạc, hỏi Ninh Đức Vinh nói: "Lục cô nương đâu?"

Ninh Đức Vinh thấy hãn mặt xám mày tro cũng rất ngạc nhiên, một bên thỉnh hãn ngồi, xắn tay áo xem xét, một bên thuận miệng nói: "Di và biểu ca Thược Dược muốn tới, hai ngày này nàng không thể lại đây."

"Biểu ca?"

Thẩm Thiên sơn nhún nhún mày, trong lòng hắn là một cỗ cảm giác không thoải mái giống như Ninh Tiêm Bích về sau chỉ biết cùng biểu ca nàng ngoạn với nhau, không thêm quan tâm đến mình. Loại cảm giác này khiến hắn khó chịu

Bất quá ngẫm lại, nàng không cùng mình thì có quan hệ gì? Vừa là biểu ca, cùng bất quá Ninh gia huynh đệ giống nhau, kỳ thật mình với nàng có mấy lần gặp mặt? nàng đối với mình có quan hệ gì?

Đang nghĩ, lại thấy Ninh Đức Vinh hiền kỳ nói “ vài cái hộp này là cái gì? Tam công tử đến là tốt rồi, còn mang đến cái gì? Điều này làm cho lão không an tâm?” nói xong liền mở hộp ra nhìn

Thẩm thiên sơn vì một câu nói này của lão đầu liền đỏ mặt, một lúc sau mới lắp bắp nói “ đây là một bộ công cụ thủy tinh làm thuốc, là... Tây Dương dung, ta thấy nó trong suốt, nghĩ cấp lục cô nương vô cùng tốt..., hoặc là lão tiên sinh cảm giác dùng tốt...liền để cho người dung.”

Hắn chung quy ngượng ngùng nói, ta trải da trong cung, lại đến nơi này của người bằng bó, nên đem này nó cho lục cô nương

Ban đầu còn không biết, nhưng mấy ngày nay mấy vị tỷ tỷ cùng một số nữ hài ngồi nói giỡn, khi rảnh rồi nói đến tu tướng trao nhận, chính là nam nữ tặng nhau này nọ, nghe nói là không tốt, một khi bị người phát hiện sẽ bị phạt. Tuy hắn còn nhỏ, Ninh Tiêm Bích càng nhỏ, cũng không nghĩ ngờ đến, nhưng không biết thế nào, Thẩm Thiên Sơn còn nhỏ nhưng tâm linh lung, hơi có chút chột dạ

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nghênh đón

Edit: thanhhuong

Sắp tới ta cần làm tiếp bộ Được hương trùng sinh nên mỗi ngày sẽ post luận phiên nhé. Hoan nghênh các nàng ủng hộ

"Cái gì? Biểu ca cùng đi hai ngày đã đến sao?" Ninh Tiêm Bích khó nén kinh hi, nàng nhớ tới kiếp trước khi nàng xuất giá, đi và biểu ca thêm rất nhiều đồ cưới, đó là đi và biểu ca- thân thích duy nhất của mẫu thân đối với mình tốt, bởi vậy trong lòng thật sự có hưng phấn.

Cũng không phải là bây giờ, sau hai ngày mới đến? Dư thị cũng khó nén hoan hi, thấy bộ dáng nữ nhi, cũng nhịn không được trêu ghẹo nói: “ Yêu, đây thực là vì nghe tin đi và biểu ca nên trở về sớm? ta không tin người nghe xa ngán dặm đâu”

Ninh Tiêm Bích hi hi cười nói: "Tuy rằng không nghe xa ngán dặm, nhưng bởi biết sự kiện hai ngày nay, cho nên ta cố ý nói với tam gia gia không đi Hạnh Lâm Uyển, chuyên tâm ở nhà nghênh đón đi và biểu ca lại đây."

Dư thị nghe lời nữ nhi nói, trong đầu thập phần dễ chịu, sờ đầu nàng cười nói “ nữ nhi của ta thật ngoan, cuối cùng không vì sách thuốc mà làm bất hòa với thân thích “ nói xong lại thấy Lan di nương tiến lên nói “ bên trong viện không ở được, tỷ thiếp dẫn người đến xem, nếu đi thái thái và con trai ở lại không tốt lắm”

Tuy rằng Dư thị nói “ Bọn họ là hộ thương gia, nơi nào chú ý nhiều như vậy?” Nhưng Lan di nương vẫn mang theo người đi sửa sang, kiểm tra lại một phen. Cái gọi là có qua có lại, thái thái mấy năm nay đối với nàng rất tốt, trong phủ nhiều di nương, nhưng không ai so với mình thư thái hơn, nên Lan di nương vì Dư thị tần một phần trách nhiệm và tâm lực

Ngày hôm sau không có động tĩnh, thẳng đến chạng vạng, đi Dư thị mới phái gia nhân lại nói, cả nhà lớn nhỏ đã ở bên tài, cách kinh thành 20 dặm, sáng ngày mai sẽ vào thành

Dư thị nhớ tỷ tỷ, cả đêm không ngủ ngon, sáng sớm tỉnh lại, thấy trượng phu đã thu thập sẵn sàng, Dư thị liền nghi hoặc nói “ gia làm cái gì vậy?”

Ninh thế Bạc cười nói “ Nhìn người đêm qua ngủ không tốt, ta tính hôm nay đi tiếp tỷ tỷ cùng cháu ngoại trai” Vừa dứt lời, liền nghe Dư thị kinh ngạc nói: "Điều này sao được? Gia là thân phận gì? Phái vài hạ nhân là được rồi, không cần ngài tự mình..."

Không đợi nói xong, chỉ thấy Ninh Thế Bạc lắc đầu cười nói: "Không phải nói như vậy, đi thái thái vẫn là ngoại đạo, cần gì phải chú ý thân phận phía sau? Ta vẫn là muội phu của nàng, vốn nên đi tiếp khi thuyền cập bờ, lại chờ không thấy nàng truyền tin, lúc này đã hơi chậm, nếu còn không đi tiếp có phải quá thất lễ? "

Nói xong rút cuộc mang theo vài gia nhân ra phủ, nơi này Dư thị nhìn trượng phu rời đi, chỉ cảm thấy trong lòng nóng bỏng, vừa mới thấy Lan di nương đi tới, nàng liền quay đầu rung rung cười nói: "tỷ muội chúng ta đều là có phúc khí, có được một phu quân như vậy, đừng nói này thân phận, chính là bình dân, cũng không được hấn sắc như vậy."

Lan di nương cười nói: "Cũng không phải vậy đâu, thái thái so với tỷ thiếp có phúc khí, tỷ thiếp không có lão tử, không nương, chỉ còn một ca ca tẩu tử, thái thái biết là dạng người gì, không đến cướp đoạt là tốt rồi, nơi nào còn có cảm tình?"

Dư thị nghe nàng nói như vậy không khỏi nhớ đến ca ca nhà mình, lẩm bầm nói “ thiên hạ ca ca đều như vậy sao? Từ trước ca ca cũng rất đau ta, nhưng khi có tẩu tử lại biến thành như vậy? Nếu không phải người đứng ở đó, ta cũng không dám tin đó là ca ca ta”

Lan di nương cũng cười khỏ nói “ tỷ thiếp cũng nói như vậy, chỉ là thiên hạ này nữ nhân tốt không thiếu, sao chúng ta lại có tẩu tử như vậy” nói tới đây mới tỉnh ngộ, vội vàng cười nói “ xem tỷ thiếp không hiểu chuyện này, nói chuyện này để làm chi? Thái thái cũng không cần biết, chỉ cần biết đi thái thái lại đây, ngày sau ngài cũng có người nói chuyện”.

Dư thị cười nói” cũng không phải, ta mộng cũng không nghĩ đến thái thái cho cơ hội như vậy, chỉ sợ lúc này đại phòng và chi thứ hai cũng sẽ đề ý, sợ than lệ, ngày sau thân thích các nàng đến đây, cũng muốn so bì”

Nói đến đây, trên mặt không khỏi thêm vài phần biến hóa, lắc đầu nói “ không được, để ta cùng tỷ tỷ nói, tuy rằng đến nơi này, nhưng nửa điểm không thể ở trong phủ, dù sao nàng cũng có tiền, đến thời điểm nên cầm chút bạc, mua nhà hoặc thuê nhà, có thể nhóm tỷ muội chúng ta chung một chỗ, không phải tốt nhất?”

Lan di nương cười nói: "Tuy rằng bên ngoài, nhưng đây là ổn thỏa nhất”

Hai người nói chuyện, trời dần dần sáng, chỉ trong chốc lát, Ninh Tiêm Bích và Ninh Triệt Tuyên rời giường, rửa mặt chải đầu hoàn tất, hướng cha mẹ thỉnh an, lại nghe nói phu thân muốn đi tiếp đi, tuyên nhi không khỏi cao hứng nhảy dựng lên

Dư thị cùng Lan di nương thập phần kỳ quái, hài tử nhỏ vậy biết cái gì? Sao lại cao hứng như vậy? Bởi vậy Dư thị liền đem Tuyên nhi kéo đến, ha ha cười nói “ tuyên nhi cao hứng cái gì? Chớ không phải là ngóng trông gặp biểu ca đi?

Ninh triệt tuyên đem ngón tay bỏ vào trong miệng, nhìn nhìn Ninh Tiêm Bích, sau đó cười rộ lên: "Tỷ tỷ nói, đi cùng đại biểu ca lại đây sẽ mang ăn ngon, Giang Nam có thức ăn ngon nhất."

Thằng nhóc này, mình chẳng qua đồ hèn mới nói như vậy, trong nháy mắt, ngược lại bán đứng mình sạch sẽ.

Ninh Tiêm Bích vừa tức giận vừa buồn cười, Dư thị và Lan di nương nhìn lẫn nhau, đều không nhận được cười nói, Dư thị nhìn Ninh Tiêm Bích nói “Ngươi a, quen thói hống đệ đệ, lừa tuyên nhi chỉ thích ăn mọi thứ khác đều không nhận”

Ninh Tiêm Bích nghĩ, có chuyện gì liên quan tới ta? Dĩ thực vi thiên, có thể thấy được con cháu Viêm Hoàng đều có một tính đó là thích ăn. Vào thời đại này còn chưa nghe nói chứng bệnh kén ăn a.

Tuy rằng Dư thị trong lòng đã rất nôn nóng, nhưng việc nên làm vẫn phải làm, nhìn Ninh Tiêm Bích và Ninh Triệt tuyên mặc quần áo mới, trang điểm ôn hòa, nâng cùng Lan di nương liền đem hai hài tử hướng Ninh Hinh viện thỉnh an lão thái.

Lan di nương vì quan hệ với Dư thị, mới có thể đứng lập quy củ một di nương, lúc này Khương lão thái quân lại cao hứng, nhìn Dư thị nói “ta tính đi thái thái cũng đã đến đây, chính xác khi nào nhỉ?”

Dư thị cười nói: "Gia đã ra khỏi thành tiếp, nghĩ đến nửa buổi sáng liền có thể vào thành."

Lời nói ra, chỉ nghe Nguyên thị cười nói “tam đệ thật là nhiệt tình. Cũng may không có công danh trên người, chỉ sợ có công danh, người liền lười đi” nàng một câu liền châm chọc cả tỷ tỷ Dư thị và Ninh thể Bạch, hiển nhiên trong lòng cực kỳ khó chịu”.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Hòa mỹ

Edit by windinguyen

Lần đầu làm editor nên có gì sai sót mong mọi người thông cảm. Mình khá là thích bộ này mà đợi khá lâu rồi nên xắn tay làm thử

Dư thị thần nhiên nhìn nàng một chút, mỉm cười nói: “Đúng thế, ta cũng không muốn lão gia ra khỏi thành, dù sao thân phận có khác biệt, chỉ là lão gia nói, đây cũng không phải thời điểm phân biệt thân phận? Dù là thân thích với nhau, nếu còn chú ý điều này, sẽ làm lòng người lạnh lẽo". Bây giờ nàng cũng đã rõ ràng tính khí của Khương lão thái quân, là người trọng tình trọng nghĩa nhất, nếu là từ trước, nàng cũng không dám lơ đãng nói những lời như vậy rồi.

Quả nhiên, Khương lão thái quân nghe xong gật đầu nói: "Lời này không sai, lão gia của các ngươi là người tri thức hiểu lễ nghĩa. Di thái thái ở Giang Nam cũng nhiều năm rồi chứ? Đòi ta hay nghe nhân gia nói Giang Nam tốt đẹp như thế nào, nhưng tự thân chưa trải qua, bây giờ nàng đến rồi, chúng ta cũng nên nghe qua một chút vùng đất Giang Nam phi nhiều phồn hoa ngàn dặm này."

Nguyên thị âm thầm cắn răng, trong lòng cũng có chút ngậm hời hận chính mình lơ đãng, biết rõ lão thái quân là người trọng tình nghĩa, cũng biết chuyện này là chủ ý của lão thái thái, chính là mình không cam lòng, giữ ở trong lòng là được rồi, tội gì còn nói trắng ra? Bây giờ Tam đệ muội này cũng không phải là nhân vật đơn giản, trước đây nhìn nàng như một người yếu đuối nhu nhược, ai biết bây giờ cho nàng quản việc nhà lại khác biệt như thế, dám mạnh mẽ nói chuyện cùng chính mình rồi.

Trong lòng Nguyên thị tức giận không phục, nhưng lão thái quân lại cực kỳ hứng thú. Lúc ăn cơm xong, Khúc phu nhân cùng Nguyên thị đều cáo từ rồi đi, lấy thân phận các nàng, không có đạo lý tụ họp ở chỗ này chờ nghênh tiếp gia đình Dư di, bất quá khi đối phương đến rồi, các nàng cũng nên đi qua ngồi một chút, đây mới là đạo thông gia.

Dư thị vào lúc này lại không có tâm trí xử lý sự tình, cũng may nàng quản lý phòng châm tuyền và chọn mua phần hoa cùng nữ hài nhi, hai việc này đều nhẹ nhàng vô cùng, vào lúc rảnh rỗi, liền ở Phúc Thọ đường vừa bồi lão thái quân trò chuyện, vừa chờ tỷ tỷ cùng cháu ngoại trai đến.

Ninh Tiêm Tích tay nâng một quyển Thiên Gia thư, ngồi ở phía dưới lẵng lẽ dạy Tuyên ca nhi đọc chữ, các nữ hài khác thì đến học đường, chuyện này cùng các nàng không có quan hệ gì, huống hồ vị kia là quan hệ bạn dì còn biểu ca lại là ngoại nam, bởi vậy trong sảnh lúc này nhất thời chỉ còn lại Khương lão thái quân cùng Dư thị và Lan di nương, cùng với một đôi tỷ đệ Ninh Tiêm Bích và Ninh Triệt Tuyền.

Bầu không khí đúng là vô cùng ấm áp, lão thái quân nhìn đến cảnh tỷ tỷ dạy chân thành, đệ đệ học tập nghiêm túc, trong lòng không khỏi dâng lên mấy phần cảm thán, trong phủ tam tối này... những huynh đệ kia tuy tốt, giữa bọn họ cũng chung tình thần, chỉ là các nữ hài nhi hiện nay liền từng người bộc lộ sự thông minh, nếu là tương lai đều có thể thuận lợi như ý mà chăm sóc nhau cũng còn tốt, còn nếu thật có việc gì phân cao thấp..... Nghĩ tới đây, không khỏi thở dài.

Đang nghĩ ngợi, chợt thấy Khúc phu nhân đi tới, trước tiên nói mấy câu, mới ở một bên ngồi cười nói: "Mấy ngày trước đây Liêm Thanh của phủ bá tước gây ra một sự tình, lão thái thái có biết hay không?"

Khương lão thái quân phục hồi tinh thần lại, nghi ngờ nói: "Chuyện gì? Ta lại chưa nghe nói, nhà bọn họ làm sao vậy? Không phải trước đó vài ngày còn mừng thọ lão thái thái sao? Trong phủ chúng ta còn phải người đưa lễ tới, bởi vì trên người người không lạnh lẽo, hai em dâu người cũng không đi được, lúc này mới qua mấy ngày, có thể xảy ra chuyện gì?"

Khúc phu nhân cười nói: "Nghe nói ngày đó ở bên chỗ ngồi của đám nam nhân, mấy người huynh đệ tranh cãi ầm ĩ, may mà có người can ngăn. Bây giờ lại nói nhao nhao muốn ở riêng đây. Con dâu cũng là vừa nghe vợ của Chu gia nói lại, nàng có thông gia chính là em dâu của người hầu ở phủ bá tước. Nghĩ lại lão thái thái kia cũng là đáng thương, lão thái gia mới đi mấy năm? Bây giờ bà ấy còn ở đây, mà mấy huynh đệ ngay cả mẫu thân cũng không để ý, liền muốn ở riêng, chuyện này còn không có đến tai ngự tiền, nếu để cho vị Ngự sử nào ở ngự tiền tố cáo, sợ là hoàng thượng cũng không hài lòng."

Lời này lại làm cho mọi người hứng thú, không khỏi cảm thán vài câu, Khúc phu nhân liền quay đầu hỏi Dư thị: "Làm sao? Thái thái thông gia vẫn chưa đến đây?"

Dư thị vội vàng đáp: "Chắc là sắp đến rồi, ta đây cũng ngóng trông từng chút một."

Khương lão thái quân lại nhớ tới tâm sự vừa rồi của mình, không khỏi lắc đầu một cái, âm thầm cười nói: nhìn xem, thực sự là càng già càng hồ đồ rồi, mấy tiểu huynh đệ thân thiết, cũng đã là phúc khí của cả nhà rồi, coi như tương lai ta nhắm mắt xuôi tay, bọn họ muốn ở riêng, cũng sẽ không gây ra nhiều chuyện xấu xa khiến người ta chê cười. Còn các nữ hài nhi, mặc kệ cất giữ tâm tư gì, tương lai cũng đều phải gả ra ngoài, khi đó, còn không phải chính các nàng tự trải qua? Ngược lại ta lo lắng cái gì đây?

Cho nên nghĩ đến đây, liền nhìn về phía Ninh Tiêm Bích, âm thầm gật đầu nói: bây giờ xem ra, Lục nha đầu đúng là hiểu chuyện, so với mấy người... tỷ tỷ kia của nàng thì mạnh mẽ hơn.

Đang lúc suy nghĩ, liền nghe bên ngoài vang lên thanh âm vui vẻ của một người con dâu: "Hồi bẩm lão thái thái, Tam thái thái, thông gia thái thái đến."

"Nha?" Khương lão thái quân đứng lên, trên mặt cũng thêm mấy phần mừng rỡ, nói với Dư thị: "Tỷ tỷ của người đã đến rồi, nhanh đi nghênh đón." Bởi vì thương hộ của Dư thị không có cấp bậc, mà Khương lão thái quân lại có tước vị, Khúc phu nhân cũng là Cáo Mệnh, bởi vậy không tiện tự mình ra nghênh đón, chỉ có thể dặn dò Dư thị.

Dư thị từ sớm đã mở cờ trong bụng, nơi nào còn chờ đến Khương lão thái quân dặn dò, bởi vì tâm tình vui sướng, ôm lấy Tuyên ca nhi, để Ninh Tiêm Bích theo sau lưng, liền đi ra ngoài, Lan di nương cũng theo sau.

Chốc lát đã nhìn thấy Dư thị mang theo nhi tử cùng vú già từ hành lang uốn khúc bên kia lại đây, giây lát tiến vào cửa viện, Lan di nương tiếp Tuyên ca nhi từ trên người Dư thị, sau đó cùng nha đầu và ma ma bên cạnh theo Dư thị cùng nghênh đón.

Tỷ muội gặp mặt, tất nhiên là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cũng may nhìn ngoài mặt cũng còn tốt, hiển nhiên cũng không có chịu nhiều gió sương giày vò, tâm trạng ngược lại cũng cực kỳ vui mừng. Dù là như vậy, hai tỷ muội cũng nắm tay quan sát lẫn nhau, trong mắt lệ quang lấp lánh, chỉ vì nhiều người nhìn vào, nên không tiện ôm nhau khóc rống.

Thấy phía sau Dư thị mang theo một đứa nhóc khoảng chừng mười tuổi, bé trai bên trái tiến lên chào Dư thị, miệng nói: "Di", Dư thị liền cúi người xuống nắm lấy tay nhỏ nhìn kỹ, vừa cười nói: "Đứa nhỏ này giống tỷ phu, bộ dáng rất đẹp mắt." Lại để cho Ninh Tiêm Bích cùng Tuyên ca nhi chào Dư thị.

Hai bên trao đổi xong, mới vào trong phòng, Dư thị cùng Trương Kinh Hựu đồng thời hành lễ chào Khương lão thái quân, nghe tên đứa trẻ này là Trương Kinh Hựu, Khương lão thái quân không khỏi cười nói: "Trương Kinh Hựu, tên rất hay, lớn lên nhất định là bụng đầy kinh luân."

Dư thị vội vã cảm tạ Khương lão thái quân khách lễ, cười nói: "Nhận lời chúc lành từ lão thái thái, từ nhỏ đến lớn, tính tình hẳn là... quái gở trăm mặt, không có nửa phần lạnh lẽo, ta chỉ sợ hẳn càng lớn càng thành hủ nút, khiến cho mọi người mệt mỏi, uest, lo lắng đây, bụng đầy kinh luân, thực sự là nghĩ cũng không dám nghĩ....."

Ninh Tiêm Bích cũng tò mò nhìn vị tiểu biểu ca này, trước đây nàng cũng chưa gặp qua vị biểu ca này, dù là ngày Tết, biểu ca cũng bắt quá là đi gặp phụ thân, chỉ nghe Ninh Thế Bạc nói hẳn là tướng mạo thật tốt, người cũng thận trọng, mặc dù không thích nói chuyện, nhưng lại có lòng dạ rộng rãi, chỉ tiếc đọc sách không quá thông, bây giờ cũng không tiến bộ mấy, nếu không, mặc dù không thể làm một năng thần (vị quan có tài năng), nhưng làm cái phú thương phú giáp một phương là không có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Biểu ca

Edit by windnguyen

Kiếp trước, nếu không phải Duệ thân vương phủ nhìn trúng mình, theo ý tứ của mẫu thân là muốn để cho mình cùng vị biểu ca này kết thân. Ninh Tiêm Bích nghĩ tới đây, không khỏi mặt cũng có chút đỏ lên, thầm nghĩ bây giờ đi cùng biểu ca cũng không giống kiếp trước ở bên ngoài sống một mình, mà là ở lại trong phủ, chẳng lẽ vận mạng thay đổi chính là bắt đầu từ một khắc này? Lần này không gả vào Duệ thân vương phủ, lẽ nào thật sự sẽ gả cho biểu ca sao? O, nếu thật là như vậy, tựa hồ cũng không tệ, biểu ca nhất định là có thủ đoạn làm ăn, bất quá là không muốn leo lên quyền quý, lại muốn phụng dưỡng di, vì lẽ đó mới không bộc lộ tài năng trong giới quyền quý kinh thành. Nếu là tương lai chúng ta rời khỏi nơi này, bằng bản lĩnh chế được của mình, thêm vào bản lĩnh làm ăn của biểu ca, còn sợ tiền tài không cuộn cuộn kéo đến?

Nghĩ tới đây, không khỏi liền cảm thấy có chút mờ mờ trong bụng, nhưng mà chợt nhớ tới một vấn đề cực kì trọng yếu, Ninh Tiêm Bích không khỏi ảo não nên thẳng vào đầu mình, nói thầm trong lòng Ninh Tiêm Bích a Ninh Tiêm Bích, ngươi là tham tài thành điên đi? Đừng quên, bây giờ bộ thân thể này cùng vị này biểu ca nhưng là họ hàng gần, họ hàng gần a, coi như dùng nhiều thuốc tốt hơn nữa, cũng không dám bảo đảm sinh ra con cái đời sau mà không xảy ra vấn đề gì đi.

Vừa nghĩ đến đây, không khỏi đem những ý nghĩ hững hờ trước kia quăng ra khỏi đầu, không chỉ như thế, ngày sau còn phải nghĩ biện pháp loại bỏ ý định kết thông gia giữa mẹ mình cùng di, nàng thở dài, nhìn lại một chút bộ dạng phục tùng cụp mắt kia, bé trai đẹp đẽ giống tiểu đại nhân, trong lòng liền cảm thấy có một tia tiếc nuối: ôi! vốn sắp là của mình.....

Bề trên nói chuyện, Khương lão thái quân liền giữ Dư di ở lại, Dư di tự nhiên là vui mừng bất tận. Các nàng nguyên bản không dám có hi vọng như vậy, bởi vậy thời điểm Ninh Thế Bạc nhắc tới, còn chối từ qua, chỉ lo vị em rể này tự chủ trương, chọc giận lão nhân gia, mà lúc này nghe Khương lão thái quân cũng nói như vậy, Dư thị còn nói sân viện đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, Dư di nào không có lý do mà vui vẻ đây?

Lập tức cảm ơn hết lần này đến lần khác. Lại nghe Khương lão thái quân nói còn có thể có tiểu viện riêng, Dư di liền cười nói: "Nói đến, lão thái thái mới vừa nhắc phong cảnh Giang Nam, vừa hay ta từ phía Nam có mang theo một ít lễ vật, hy vọng sẽ hợp mắt lão thái thái". Nói xong cũng lệnh cho Trương Kinh Hựu lấy ra.

Tuyên ca nhi cũng muốn đi theo, Ninh Tiêm Bích cũng hết cách, không thể làm gì khác hơn là mang theo hắn cùng Trương Kinh Hựu ra cửa, chỉ thấy trong sân vào lúc này đã xếp đặt mười mấy cái rương, chính là lễ vật mà Dư di mua từ Giang Nam. Nàng biết dòng dõi phủ bá tước cao, chính mình bất quá là một thương phụ, vì sợ bị coi thường, lại liên lụy muội muội, bởi vậy mới tốn tâm tư và tiền của cho những lễ vật này.

Trương Kinh Hựu đi tới một cái rương phía trước, ra lệnh mở ra, từ bên trong nâng lên hai hộp con, mở ra nhìn một chút, liền nhìn Ninh Tiêm Bích cười nói: "Xem có khác so với ở nơi này không....." Chưa nói xong, liền thấy Tuyên ca nhi hít cái mũi nhỏ, sau đó vỗ tay cười nói: "Ăn..... ăn ngon, ngọt ngọt..... thơm thơm....."

Ninh Tiêm Bích mặt đỏ rần, âm thầm hối hận không nên mang món tráng miệng ngon mà đi cùng biểu ca chuẩn bị thành món hàng ăn vặt, nhìn bộ dáng Trương Kinh Hựu tròn mắt há hốc mồm, trong lòng nàng cảm thấy buồn cười, vội vàng nói: "Biểu ca chớ trách, Tuyên ca nhi..... họ khan một cái..... Hắn có chút tham ăn."

Trương Kinh Hựu ôn nhu cười lên, Ninh Tiêm Bích nhìn đến có chút sửng sốt, thầm nói thật là nguy hiểm a, vốn cho rằng hắn tương lai cũng chỉ anh tuấn, bây giờ xem ra, vị biểu ca này sở hữu mấy phần ôn nhu từ vùng sông nước Giang Nam, tương lai tất nhiên là mỹ nam tử ôn hòa ấm nhuận không thua gì Phan An, Tống Ngọc, trời ạ, đến thời điểm đó phải nghĩ biện pháp gì có thể cùng hắn làm hàng xóm, dù là ngắm mỹ nam vài lần thôi cũng rất tốt a.

Cũng không thể trách Ninh Tiêm Bích hoa mắt si mê như vậy, nàng hai đời làm người, nhìn qua nam tử dung mạo xuất sắc nhất, chính là Thẩm Thiên Sơn. Chỉ là nét đẹp của đôi phương thuộc loại oai hùng tuấn kiệt cùng Trương Kinh Hựu ôn nhu trầm tĩnh hoàn toàn khác nhau, nghiêm túc mà nói, Trương Kinh Hựu sau này lớn lên, hẳn là phiến phiến như ngọc, điểm này, hiện tại người dạy các nàng cầm kỳ thư họa là Đàm Triệt cũng có, có điều không hiểu duyên cớ gì, Ninh Tiêm Bích luôn cảm thấy Trương Kinh Hựu sau khi lớn lên, sẽ càng hơn Đàm Triệt một bậc.

Không đề ý nàng ở đó hoa mắt si mê, Trương Kinh Hựu nghe Ninh Triệt Tuyên cùng Ninh Tiêm Bích nói xong, ôn nhu nở nụ cười, gật đầu nói: "Đúng vậy, biết được các người nơi này không có bao nhiêu điểm tâm phương Nam, lần này vào kinh, mẫu thân mang theo không ít, chờ một chút sẽ mang vào trong phòng cho di."

Ninh Triệt Tuyên bên khóe miệng chảy xuống một ngụm nước trong suốt lấp lánh, hắn thích ăn nhất chính là điểm tâm ngọt a, Ninh Tiêm Bích che cái trán, hoàn toàn bị cái tên ngiệp ăn vặt này đánh bại, cũng may Trương Kinh Hựu đã xoay người đi vào nhà, nàng liền vội vàng lau khô ngụm nước bên khóe miệng Tuyên ca nhi, sau đó lôi kéo bàn tay nhỏ nhắn của hắn bước nhanh vào nhà.

Dư di biểu lộ như vậy đích thật là rất hợp mắt Khương lão thái quân, lại nhìn bộ mười con bài, đựng trong một chiếc hộp gỗ pho, trên mỗi một pho con bài đều vẽ cảnh Giang Nam Sơn Thủy: hoặc là chùa cổ hoa đào, hoặc là nước chảy cầu nhỏ, hoặc là cô sơn Đoạn Kiều, hoặc là nắng chiều Lôi Phong, Khương lão thái quân vừa xem vừa tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Dư di cười nói: "Không phải vật gì tốt, chỉ là lão thái thái cùng các thái thái ở trong kinh, sợ là chưa từng thấy, vì lẽ đó liền mang theo mấy pho đến đây, sau đó tặng mỗi phần phòng hai pho, tốt xấu phía trên này cũng là mang theo đặc điểm ý tứ của Giang Nam"

Khương lão thái quân cười nói: "Cho các nàng làm gì? Bây giờ ở phủ này cũng chỉ có lão bà ta trong lúc rảnh rỗi, thích tụ họp mấy người đánh tiểu bài một chút, những vật này cho các nàng tất cả đều vô dụng. Di thái thái đừng cười chúng ta lớn tuổi mà còn lòng tham, dù sao thời gian các nàng đến đây cũng có thể xem qua. Nếu là đến ngày Tết, trong các thần thích gần xa cũng có mấy lão nhân, cũng là dịp cho lão bà từ ta khoe khoang một hồi." Nói xong đem hai hộp chứa toàn bộ con bài cất đi.

Nhìn tình thế đó, Dư di cũng có chút sửng sốt, có điều nàng cũng là khéo léo người, vội vã cười đáp lại, tiếp theo lại nói chuyện phiếm một hồi, liền nghe Dư thị nói: "Lão thái thái đã ngồi nửa ngày, chắc là khá mệt mỏi, không bằng hảo hảo nghỉ ngơi, ta mang theo tỷ tỷ đi về trước dọn dẹp một chút. Sau này cũng ở lại trong phủ, lão thái thái lúc nào muốn trò chuyện, cho nhân một tiếng là tốt rồi."

Khương lão thái quân cười nói: "ta già nên hồ đồ rồi, chỉ lo tự mình nói đến vui vẻ, đã quên mẹ con các nàng một đường thuyền ngựa mệt nhọc, nếu như thế, các người nhanh xuống hào nghỉ ngơi một chút, buổi trưa trở lại chỗ ta mở tiệc đón gió tẩy trần, ngày sau rảnh rồi, lại mời thêm các chị dâu người cùng trò chuyện cũng không muộn."

Dư thị đáp ứng rồi, liền cùng Dư di và Tường Kinh Hựu, Ninh Tiêm Bích đều lui ra ngoài. Trở lại trong phòng, Dư thị mới cười nói: "thật không nghĩ tới, tỷ tỷ sẽ chọn lễ vật, con bài này thực sự là hợp nhất lão thái thái." Dư di cười đáp: "Ta nơi nào đoán được? Vốn là người từ nhỏ liền hướng về Giang Nam, luôn muốn đi ra ngoài mở mang kiến thức, nhưng đến cùng cũng không có cơ hội, con bài này nguyên là chuẩn bị sẵn cho người, ta đều không coi là chuyện to tát, bất quá là trong suy nghĩ lễ vật mỗi phòng đưa hai cái, bây giờ lại thành thiếu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Edit by windinguyen

Hai tỷ muội cười cười nói nói, bên này Ninh Triệt Tuyên chưa được ăn, lôi kéo quần áo Lan di nương mà la hét "Ha ha....." Lan di nương xấu hổ đến đỏ cả mặt, liền nổi giận, muốn mang Tuyên ca nhi xuống xử trí, lại nghe Dư thị nghi hoặc hỏi: "Đây là thế nào? Tuyên ca nhi chỉ là tiểu hài tử trong nhà, người là người lớn mà nổi giận với hắn làm gì? Đến đây, Tuyên ca nhi, đến chỗ mẫu thân này, người muốn nói gì? Ta chăm chú nửa ngày cũng không nghe rõ."

Lan di nương trừng mắt nhìn nhi tử, chỉ là nàng cùng Dư thị thường ngày trong lòng đều thương yêu hắn, Tuyên ca nhi làm sao để ý tới? Kéo ống tay áo Dư thị, ủy khuất nói: "Ăn điểm tâm, đi cùng biểu ca mang theo thật nhiều điểm tâm ngọt a."

Dư thị cùng Dư di sững sờ, tiếp theo cũng không nhận được bắt đầu cười ha hả. Lan di nương đỏ cả mặt nói: "Thái thái còn cười, đứa nhỏ này cũng quá không hiểu chuyện, Lục cô nương thời điểm bằng tuổi hắn, mọi việc đều có chủ kiến, chân chính là một trái tim linh lung trong sáng, làm sao đệ đệ này một chút cũng không giống nàng, ngốc nghếch lại không hiểu lễ nghĩa."

Dư thị cười nói: "Người biết cái gì? Đây mới là tâm tính hồn nhiên a. Huống hồ cái này cũng là Thục Dược gây ra, nếu không phải sáng sớm nàng cùng Tuyên ca nhi nói điểm tâm của Giang Nam rất ngon, Tuyên ca nhi cũng không đến nỗi ghi nhớ cho tới bây giờ."

Lời còn chưa dứt, Tường Kinh tự mình cầm hai túi điểm tâm nổi danh của Dương Châu đưa đến, theo thứ tự là kẹo xộp bơ đường cùng nem rán, ngoài ra còn có bánh Trung thu nhân bạch quả, ngân hạnh, cùng với mấy khối đào tô.

Mọi người ăn vài miếng, đều khen ngon. Tiếp theo Dư thị cùng Dư di lại thương lượng chuyện phân lễ vật chuyện, rồi lại muốn dẫn bọn họ đi xem chỗ ở của mình.

Nơi này Ninh Tiêm Bích nhớ lại Ninh Đức Vinh cũng là hướng về Giang Nam, lại là cái lão nhân thèm ăn, nói vậy những món điểm tâm Giang Nam này... nhất định hợp khẩu vị của hắn. Bởi vì cùng Tường Kinh trò chuyện mấy câu, cũng đã thân quen, liền đề hắn giúp đỡ chọn vài phần điểm tâm, chính mình mang theo đi đến Hạnh Lâm Uyển.

Ninh Đức Vinh đang xem sách thuốc trong phòng, nhìn thấy Ninh Tiêm Bích đi đến, không khỏi cười nói: "Không phải nói hai ngày này người đi đón đi và biểu ca của người nên không đến chỗ ta sao? Làm sao bây giờ lại tới?" Nói xong lại nghe Ninh Tiêm Bích cười đáp: "Lão Nhân Gia cũng đừng suy nghĩ nhiều, là tâm ý hiếu kính của ta, đi và biểu ca có mang theo điểm tâm Giang Nam, cháu gái nghĩ Tam gia thích ăn, vậy nên da mặt dày đòi một phần mang lại đây, vừa vặn còn nóng để ngài dùng a. Tuy nói sau đó đi cùng biểu ca khẳng định cũng sẽ đưa qua đây, chỉ là khi đó ta liền không có cách nào biểu đạt hiếu tâm rồi."

Nói mấy câu khiến Ninh Đức Vinh cười ha hả, nhìn điểm tâm tinh xảo, cầm một khối cho vào trong miệng, chỉ cảm thấy cực kỳ mềm xộp, vừa vào miệng liền tan ra, lão đầu nhi không khỏi cao hứng, gật đầu nói: "Xưa nay hay nghe nói điểm tâm của Giang Nam ngon, quả đúng thế." Nói xong quay người mở cửa tủ, cười ha ha nói: "Người đã mượn hoa hiến Phật, lấy trước món điểm tâm đến hiếu kính ta, ngược lại ta cũng không ăn không của nhà đầu người, trùng hợp hôm kia chỗ này của ta cũng có một phần đồ vật, liền cho người đi."

Lời còn chưa dứt, đại nha đầu Bích Tùng vừa vặn mang trà đến cạnh lão đầu nhi, nhìn thấy Ninh Đức Vinh lấy ra mấy hộp lớn... kia, lại nghe hắn nói những lời này, không khỏi hé miệng nở nụ cười, lắc đầu nói: "Lão nhân gia vậy cũng dám nói, này rõ ràng chính là tam công tử tặng Lục cô nương, bây giờ lại để lão gia ngài nói thành mượn hoa hiến Phật."

Ninh Đức Vinh bị nha hoàn của mình bóc trần sự thật, trên mặt không khỏi có chút không nhận được, giả vờ cá giận nói: "Người biết cái gì? Tiểu tử kia cũng nói là hiếu kính ta, chỉ là ta muốn cũng vô dụng, nên cho Thục Dược, từ lúc nào là tiểu tử kia tặng cho Thục Dược? Hừ! Không hiểu chuyện đừng nói mò, còn không mau mau lui xuống."

Bích Tùng che miệng nở nụ cười, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Vâng vâng vâng, nô tỳ lui xuống ngay, đỡ phải đợi lát nữa không có ánh mắt, lại bóc trần cái sự thật gì đó của Lão Thái Gia, vậy cũng không tốt". Nói xong, không chờ Ninh Đức Vinh giờ chân, nàng đã xốc màn cửa đi ra ngoài.

"Mấy cái nha đầu này không bớt được một việc. Hừ! hầu hạ qua loa, còn việc làm riêng tư của ta thì trái lại làm tới khinh xa thực lộ" (ý chỉ quen việc dễ làm)

Ninh Đức Vinh lăm bắm vài câu, lại nhìn về phía Ninh Tiêm Bích, lại thấy trên mặt nàng không hề có một chút hiếu kỳ hay vui mừng, cũng không nhìn những hộp kia, chỉ là nhìn một chút điểm tâm trong đĩa, cười hi hi nói: "Tam gia gia chính mình từ từ ăn đi, ta còn muốn trở lại theo đi nói chuyện đây. Đây tam công tử gì đó cùng ta không liên quan, nếu cho ngài, lão nhân gia liền giữ đi."

"Này này..... Chuyện này..... này cũng không đơn thuần là cho ta, có lẽ là tam công tử biết được người thích vật này, mới cố ý tìm tới cho người. Nha đầu, ta thường ngày dạy người 'lương y như từ mẫu' người đều ở ở nơi nào? Tam công tử cũng không phải ngày đó ở trên xe ngựa cao giọng nói hai câu thôi sao? Hẳn lo lắng cho tổ mẫu, điều này cũng bình thường, làm sao người lại không cho qua đi? Người ta cảm kích ân cứu mạng của chúng ta, mới tặng vật này cho người, người nếu không nể mặt, ta cũng không tha cho người a."

Lão đầu nhi vừa nói xong, liền mở những hộp kia ra, thấy Ninh Tiêm Bích không nói lời nào, lại tiếp tục lải nhải: "Có được hay không người cũng nhìn kỹ rồi hãy nói, thực sự không thích, bỏ ở ta nơi này lão già ta cũng không có gì, chỉ là lần này là tâm ý của tam công tử, người không thể chà đạp như thế. Các người lớn hơn một chút, ngày sau còn không biết có thể gặp nhau vài lần, vèn vèn vì hai câu nói mà không tháo gỡ được sao? Thược Dược cứ lòng dạ hẹp hòi như vậy?"

Ninh Tiêm Bích buồn bực ngán ngẩm ngồi nghe lão gia tử nói đầu đầu, nghĩ thầm lòng dạ hẹp hòi thì lòng dạ hẹp hòi, đừng nói vào lúc này, chính là lớn hơn nữa, cả đời này, ta cũng tuyệt không muốn cùng hắn có bất kỳ liên quan nào. Vừa nghĩ tới, liền không nhìn được hướng về cái hộp kia liếc nhìn một chút.

Chỉ một chút, ánh mắt kia liền bất động.

Ninh Đức Vinh còn đang nói liên miên, bỗng nhiên thấy cháu gái vừa rồi còn đang bất động bỗng nhiên đứng dậy, tiến sát vào mấy cái hộp ban này, bộ dáng kia giống như một tiểu lão hồ bị đoạt thức ăn.

"Ôi trời ạ, làm cái gì vậy?"

Ninh Đức Vinh giật mình, thấy Ninh Tiêm Bích sắc mặt kích động, vuốt ve mấy cái hộp thủy tinh tròn... kia, tay lại còn hơi run run, lão đầu nhi cảm thấy kỳ quái, nhìn Ninh Tiêm Bích hỏi: "Làm sao? Lúc này không còn đáng đáp kia rồi hả? Sao lại kích động như vậy? Chẳng lẽ Thược Dược biết vật này dùng để làm gì a"

Ninh Đức Vinh kéo tâm trạng mừng sắp phát điên của Ninh Tiêm Bích trở về, nàng ngẩng đầu nhìn Ninh Đức Vinh, chỉ cảm thấy hai gò má nóng bừng, tuy rằng rất muốn giả vờ kiên cường, giả vờ trấn định, thế nhưng trong lòng đầy vui sướng làm sao cũng không khống chế được, thật lâu, mới nhẹ giọng nói: "Không..... Không biết, chỉ là cảm thấy..... Những thứ đồ này thật là đẹp, chuyện này..... Đây là thủy tinh nhĩ?" Ninh Đức Vinh hoài nghi nhìn nàng, lại nhìn một chút mười mấy đồ vật kia, bùi môi nói: "Cái này cũng gọi là đẹp? Tuy nói thủy tinh bây giờ vẫn là của Tây Dương gì đó, chỗ chúng ta không thường thấy, nhưng mấy thứ này, sao xứng hai chữ đẹp để chứ? Không nói tới điều này, chỉ nói chiếc lọ chứa hương lộ kia, màu sắc hấp dẫn, chẳng phải so với cái này đẹp để gấp trăm lần? Ta xem lúc người biểu tổ mẫu, con mắt cũng không chớp một cái, mà lúc này chỉ bởi vì... mấy thứ này liền mừng rỡ như điên rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chinh nhân

Edit by windinguyen

Ninh Tiêm Bích không còn gì để nói, chợt thấy Ninh Đức Vinh tròn to hai mắt, thất thanh nói: "Sẽ không phải..... Sẽ không phải nha đầu người nhận biết được những thứ này là món đồ gì chứ?"

Ninh Tiêm Bích tâm bỗng nhiên "Rầm rầm rầm" nhảy dựng lên, nàng thật sự là không biết nên giải thích thế nào với Ninh Đức Vinh. Tuy nói đời này mình đã quyết tâm phải cố gắng lợi dụng Bàn Tay Vàng, nhưng một cô bé bảy tuổi, liền nhận biết công cụ chế dược của Tây Dương, có thể sử dụng công cụ chế dược của Tây Dương làm ra kháng sinh tố cùng các loại thuốc tây khác? Đây không phải yêu quái thì là cái gì? Bàn Tay Vàng cũng không thể vượt qua quan niệm cô đại a?

Vừa nghĩ đến đây, Ninh Tiêm Bích liền chậm rãi bình phục tâm tình kích động mừng như điên của mình, nàng biết cho dù hiện tại chính mình lấy được bộ đồ vật này, cũng tuyệt đối không thể đưa vào sử dụng ngay lập tức, chung quy phải chuẩn bị hoàn toàn mới tốt.

Đang lúc suy nghĩ nên tìm cái lý do gì để lừa Ninh Đức Vinh, liền nghe lão đầu nhi lăm bắm nói: "Không đúng, coi như người có thể nhận ra vật này, một cái tiểu nữ oa bảy tuổi, còn có thể dùng nó làm ra thuốc hay sao? Người cao hứng cái gì chứ?"

Ninh Tiêm Bích tâm tình không còn kích động như vừa nãy, lúc này tỉnh táo lại, đầu óc cũng chậm chậm khôi phục trấn tĩnh, vừa nghe lời này, liền mỉm cười nói: "Tam gia gia nói cái gì a? Vật này dĩ nhiên là dùng để làm thuốc? Đây không phải là chuyện cười sao? Nó nơi nào có thể làm thuốc a? Đụng nhẹ

vào còn không bị vỡ nát sao? Làm sao có thể đảo thuốc hay ép thuốc?"

Ninh Đức Vinh cười ha ha nói: "Ta cũng chỉ nói như vậy, nếu không biết vật này, vậy người kích động làm cái gì chứ?"

Ninh Tiêm Bích cười đáp: "Đây còn không phải do đột nhiên nhìn thấy nhiều thứ hình thù kỳ quái gì đó, còn là thủy tinh trong suốt, trong lòng ta liền thấy vui vẻ. Có điều Tam gia gia người nói đây là đồ làm thuốc gì đó của Tây Dương, bọn họ là dùng như thế nào a?"

Ninh Đức Vinh gãi gãi đầu, lắc đầu nói: "Ai biết đâu? Nhìn vật này chính là không rắn chắc, có thể thấy được thuốc của những người nước ngoài kia cũng là vô căn cứ xác định, thảo nào bọn họ từng người đều cao to khỏe mạnh, tóc vàng mắt xanh, còn không phải sao, nếu không phải là yêu quái, sao thân thể lại có thể cường tráng như vậy? Những người bên kia bờ đại dương vừa không có y thuật được lưu truyền từ tổ tông như chúng ta, tự bọn họ tạo ra y thuật vô căn cứ như vậy, còn không phải gây chết người đây."

Ninh Tiêm Bích trong lòng cũng không biết là tư vị gì, lấy thân phận hiện đại, nàng vô cùng biết rõ Trung y và Tây y khác nhau thế nào. Tuy rằng đông y bác đại tinh thâm, thế nhưng không thể không thừa nhận, về phương diện giải phẫu cùng chế được thì tây y phải hơn đông y một bậc

Mà đây cũng không phải lúc tranh cãi đúng hay không, nếu vậy khác nào đầu óc nàng bị nước vào rồi. Chợt nghe Ninh Đức Vinh hỏi nàng rốt cuộc muốn bộ đồ vật này hay không, Ninh Tiêm Bích trong lòng giãy dụa: muốn a, nhưng đây là Thẩm Thiên Sơn đưa tới; nhưng nếu không muốn, ngày sau có hay không tìm được một bộ dụng cụ đầy đủ như vậy. Thực tế rất khó nói, có thể tìm được cũng còn tốt, vạn nhất tìm không được thì sao đây? Chính mình nếu không làm thuốc tây thì không sao, vạn nhất cần làm thì sao đây?

Trong lúc nhất thời, lòng nàng giãy dụa không ngớt, chợt nghe Ninh Đức Vinh nói: "Muốn liền lấy còn không muốn thì dẹp qua đi, việc nhỏ như vậy cũng đáng để ở đây suy nghĩ nửa ngày? Được rồi, người hãy cảm về đi thôi, Tam gia gia ta đối với những thứ này không cảm thấy hứng thú. Nếu có cơ hội, mua mấy quyển sách y dược Tây Dương hảo hảo học tập nghiên cứu, người còn nhỏ, tương lai không có chuyện gì, hay là còn có thể nghiên cứu một chút những thuật chế được của người Tây Dương kia."

Một câu nói làm cho tim của Ninh Tiêm Bích tim đánh "bịch bịch bịch" nhảy dựng lên, thời khắc này, nàng cuối cùng quyết định đem mấy đồ vật bảo bối này giữ lại. Trước đó, Thẩm Thiên Sơn nợ mình nhiều lắm, đời này coi như lấy bộ đồ vật này của hắn, cũng không có gì là hổ thẹn.

Trong lòng nghĩ như vậy, rốt cuộc vẫn thấy có chút không thoải mái, chợt nghe trong sân vang lên tiếng bước chân, tiếp theo liền nghe thanh âm Bích Tung của ở bên ngoài nói: "Lão Thái Gia, Di thái thái phái biểu thiếu gia đến tặng quà cho ngài."

"Biểu ca?"

Ninh Tiêm Bích không khỏi đứng lên, chỉ chốc lát sau, thấy Trương Kinh cùng mấy cái gã sai vặt đi tới, trước đem đủ loại quà tặng dâng lên, rồi hướng Ninh Đức Vinh cười nói: "Gia mẫu nghe biểu muội nói Tam lão thái gia thích ăn điểm tâm, cố ý chọn mấy thứ vừa ngọt vừa mềm, những thứ này không thể để lâu, trong vòng hai ngày ăn hết mới tốt."

Ninh Đức Vinh vội vã đã cảm ơn, lại cùng Trương Kinh nói mấy câu, tiếp theo Trương Kinh nhìn về phía Ninh Tiêm Bích nói: "Lão thái quân mở yến tiệc chiêu đãi, biểu muội cùng ta đi đi."

Ninh Tiêm Bích gật gật đầu, huynh muội liền từ biệt Ninh Đức Vinh, đồng thời hướng về Ninh Hinh viện mà đi.

Năm tháng thoi đưa, trong nháy mắt đã qua hai năm.

Ninh Tiêm Bích đã chín tuổi, nhìn vóc người cũng không nhỏ hơn Ninh Tiêm Nguyệt lớn hơn nàng một tuổi, trái lại còn mơ hồ cao hơn một chút, đến Khương lão thái quân cùng Ninh Tiêm Mi lấy đó mà trêu ghẹo, hỏi nàng có phải là từ chỗ Ninh Đức Vinh lấy thuốc gì đó, nên vóc dáng mới có thể lớn nhanh như vậy.

Hai năm qua nhanh, nhưng cũng không có gì thay đổi, vẫn là đi học, dệt len thêu thùa, thời gian nhàn hạ đi Hạnh Lâm Uyển, chỉ là ngày càng lớn, nàng cũng không thể thường xuyên đến Hạnh Lâm Uyển như trước kia. Nhưng biết nữ nhi cao hứng, Ninh Thế Bạc liền xây ba gian nhà chính tề ở ngay sau Bạch Thước viện, để nữ nhi có chỗ chứa dược liệu và xem sách thuốc, chỉ bất quá bây giờ còn không có đưa vào sử dụng, vẫn còn đang thu thập cho chỉnh tề.

Dư di vẫn ở bên cạnh Bạch Thước viện, Trương Kinh cũng đã chuyển ra, vốn là muốn ở tại Hạnh Lâm Uyển, bởi vì đối với dược liệu có chút dị ứng, cho nên liền ở lại một cái sân bên cạnh thư phòng Ninh Thế Bạc.

Tuy rằng chỉ có 12 tuổi, nhưng lại càng ngày càng thận trọng như một tiểu đại nhân, chỉ tiếc hắn không quá thích đọc sách, nhưng đối với kinh thương rất có hứng thú, Ninh Thế Bạc mỗi khi nhắc đến, đều không nhịn được lắc đầu thờ dài, nhưng cũng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là mặc hắn ở bên ngoài rong ruổi.

May là đứa nhỏ này chưa bao giờ gây chuyện thị phi, chỉ là quen thuộc tình huống cửa hàng ở Kinh Thành, nhìn dáng dấp đúng là muốn theo nghề của phụ thân hắn, nghĩ đến đi cả ngày sau chung quy phải dựa vào đứa con trai này, mặc dù không thể quang tông diệu tổ, nhưng nếu có kinh thương, hai mẹ con cũng coi như là có một chỗ dựa vào. Ninh Thế Bạc cũng tùy theo ý hắn đi.

Ngày hôm đó, mắt thấy sắp đến Trung thu, Khúc phu nhân cùng Nguyên thị, Dư thị đến chỗ Khương lão thái quân thương nghị lễ tiết Trung thu cùng chuyện tình gia yến. Mấy cái nữ hài nhi thì lại lẳng lặng ngồi ở phía dưới nói chuyện. Đối tượng thảo luận chính là Thẩm Thiên Sơn.

"Nghe nói tam công tử lần này cũng theo đại quân xuất chinh, trời ạ, hắn mới bấy lớn? Thẩm đại nhân sao lại đành lòng?" Người vừa nói lời này là Ninh

Tiêm Nguyệt, mấy ngày nay trong kinh thành lưu truyền rộng rãi chuyện con trai độc nhất Thẩm đại học sĩ Thẩm Thiên Sơn theo đại quân gấp rút tiếp viện biên cương. Bởi vậy khuê các trong Bá tước phủ cũng đều biết tin. Ninh Triệt Vũ đã thành hôn, bây giờ cô dâu mới đang đứng phía sau Khúc phu nhân. Ninh Triệt Thủ, Ninh Triệt An bởi vì tuổi tác không nhỏ, thỉnh an xong liền lui ra, bởi vậy trong phòng chỉ còn lại một Ninh Triệt Bảo, nghe thấy bọn tỷ muội nghị luận Thẩm Thiên Sơn, hần liền bon chen tụ lại nói: "Không hẳn, người người đều nói, biên cương phòng thủ đều thất bại, lui về phía sau 300 dặm, bọn Thát tử kiêu ngạo lại hưng thịnh, người người đều nói, trận đấu này đánh cũng không tốt, Thiên Sơn lại một mực muốn đi, này thật khiến người ta lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Edit by windynguyen

Edit by windinguyen

Bạch Thái Chi chưa bao giờ nói nhiều, lúc này cũng không nhịn được ở bên cạnh thở dài nói: "Hắn mới mười tuổi, coi như là muốn kiến công lập nghiệp, cũng không cần vội vàng vậy chứ?"

Hai năm qua Thẩm Thiên Sơn cùng mấy cái con cháu Ninh gia giao hảo, hơn nữa Ninh Đức Vinh cũng thường thường qua Thẩm phủ chẩn bệnh cho Đại Trưởng công chúa, lại báo đáp qua lại. Bởi vậy trong một năm hần cũng có bảy, tám lần đến phủ bá tước thỉnh an Khương lão thái quân, cùng mấy người tỷ muội các nàng có quen biết, mặc dù không thường nói chuyện, nhưng đều là quen biết.

Nghe Ninh Triệt Bảo nói như vậy, mấy nữ hài nhi đều càng thêm lo lắng, Ninh Tiêm Ngừ cũng nói: "Đều nói trên chiến trường đao thương không có mắt, những Thát tử kia vừa cao vừa lớn, cười ngạo lợi hại. Tam công tử thân thể quý trọng, chắc không đến nỗi tự mình ra trận giết địch chứ?"

Vừa dứt lời, liền nghe Ninh Tiêm La quả quyết nói: "Chắc chắn sẽ không, hắn là thân phận gì? Lại chỉ có mười tuổi tuổi, ai dám thả hắn ra chiến trường?"

Tỷ muội mấy người đang thảo luận rôm rả, bỗng nhiên nghe "Xì" một tiếng, quay đầu nhìn lại, thấy Ninh Tiêm Xảo vẫn không lên tiếng, chỉ nghe nàng cười khanh khách, Ninh Tiêm Nguyệt không khỏi mấy phần tức giận, giọng the thé nói: "Tỷ tỷ cười cái gì?"

Ninh Tiêm Xảo cười nói: "Ta cười tỷ muội các người quá rảnh rồi, tâm tư làm sao lại hướng bên ngoài đến mười vạn tám ngàn dặm vậy? Thẩm đại nhân nếu để cho tam công tử xuất chinh, vậy dĩ nhiên là nhất định nắm chắc, chẳng lẽ hắn còn có thể đề nghị từ ra trận chịu chết sao? Tam công tử sợ là còn không có việc gì, bọn tỷ muội nơi này tâm lại rối loạn."

Một câu nói nói khiến mấy nữ hài tử đều xấu hổ không ngớt, Bạch Thái Chi cũng sâu sắc cúi đầu xuống. Các nàng bây giờ tuy rằng còn nhỏ, nhưng mà trong lòng cũng hơi hiểu quan niệm nam nữ, dù sao nữ nhi thời đại này, mười ba mười bốn tuổi là có thể nghị hôn xuất giá. Mặc dù lúc này đối với việc luận hôn cưới gả vẫn là tính tình mê mê, nhưng mà khái niệm nam nữ vẫn có. Thêm vào việc các trưởng bối nhắc đến Thẩm Thiên Sơn, sẽ không ai không khen ngợi, nên trong lòng các nữ hài nhi dĩ nhiên là đối với thiếu niên tuổi nhỏ tài năng xuất chúng thêm một chút cảm tình.

Ninh Tiêm Nguyệt liền cười lạnh nói: "Chúng ta đích thật là vì là tam công tử lo lắng, ai có thể so sánh được với tỷ tỷ thanh tâm quả dục? Tốt xấu cũng coi như là có chút giao tình, cho dù là nể mặt đệ đệ, cũng nên lo lắng một chút, tỷ tỷ đúng là vô tình."

Ninh Tiêm Xảo cũng không nổi giận, con mắt liếc nhìn Ninh Tiêm Bích ngồi ngay ngắn ở một bên một cái, mỉm cười nói: "Ta muốn nói một câu, nếu nói vô tình, ai còn so sánh được với Lục muội muội? Ta ngược lại thấy thật kỳ quái, Lục muội muội, thường ngày tam công tử đối với muội không giống những người khác, cũng thích nói chuyện với muội, lẽ nào muội đối với hần sinh tử một chút cũng không để tâm?"

Ninh Tiêm Bích rừ mi mắt, mặt không chút thay đổi nói: "Muội muội hai ngày này chính là bận rộn nghiên cứu một vị thuốc, thực sự không nghe lọt người khác nói cái gì, các tỷ tỷ nếu là cảm thấy muội muội phiền chán, muội muội liền trở về thôi."

Bạch Thái Chi liền vội vàng kéo nàng, mềm mỏng cười nói: "Lục tỷ tỷ chớ buồn, nhưng không biết tỷ tỷ nói đến vị thuốc nào? Nói để chúng ta nghe một chút, chẳng lẽ tỷ tỷ là có muốn chính mình chế được sao?"

Có lúc vận mệnh vật này thật sự là làm cho người ta không biết nói gì, kiếp trước Ninh Tiêm Bích bị Thẩm Thiên Sơn chán ghét, rồi lại bị Bạch Thái Chi hại chết. Trọng sinh lại, nàng muốn tránh nhất chính là hai người kia, nhưng ông trời tựa như một mực muốn trêu đùa nàng. Thẩm Thiên Sơn mỗi lần đến đây, không quản mình nghĩ mọi biện pháp tránh né, hần đều là có thể tìm được mình nói hai câu, cho dù là cười nhạo chế giễu vài câu, nhưng nhất định phải nói mới chịu được.

Còn về Bạch Thái Chi, cũng nhất định phải lôi kéo mình tụ tập. Nếu không phải cố kỵ Khương lão thái quân cưng chiều cái ngoại tôn nữ này cùng vị cô Ninh Ngọc Lan, lại còn đối với Dư thị ưu ái hơn so với ba phòng khác, để Dư thị quản gia cũng không có can thiệp, Ninh Thế Bạc cũng quyết định học hành chăm chỉ, Ninh Tiêm Bích đã sớm liều mạng đem kẻ thù kiếp trước bóp chết rồi.

Kỳ thực lấy bản lĩnh của nàng bây giờ mà nói, muốn im hơi lặng tiếng hại chết Bạch Thái Chi cũng không tính việc khó. Nhưng mà trong lòng nàng thủy chung không thể nhẫn tâm như vậy, nói nàng lòng dạ mềm yếu cũng được, hay là Thánh Mẫu Bạch Liên cũng tốt. Tuy rằng làm người hai đời, Bạch Thái Chi vẫn là Bạch Thái Chi, nhưng nàng luôn cảm thấy đây là hai người, hoặc là rất nhiều chuyện đã xảy ra sai lệch, làm cho nàng không có cách nào đem đời này trộn lẫn với đời trước, hoặc giả có lẽ là nhìn cô bé mồ côi cha đáng thương trước mặt, tuy rằng cũng biết nàng là tâm tư đen tối thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng cũng không cách nào ra tay.

Cuối cùng cũng chỉ có thể như vậy, Ninh Tiêm Bích cười khổ trong lòng, tự giễu thôi thôi, ta ngược lại sẽ không sẽ cùng Thẩm Thiên Sơn có bất cứ quan hệ gì. Về phần Bạch Thái Chi, liền để nàng cùng người khác đấu đi thôi, chi cần cùng ta không có quan hệ là tốt rồi, dù sao, nàng không có tâm tư đen tối Bạch Thái Chi, có thể mặt không biến sắc lấy đi một mạng người.

Bạch thái chi nói ra một câu, thấy Ninh Tiêm Bích xuất thần, không khỏi có chút xấu hổ. Nàng thông minh nhanh trí, tự nhiên có thể phát giác Ninh Tiêm Bích đối với mình lạnh nhạt, nhưng mà so với mấy vị tỷ muội hay xem thường cùng ngầm bắt nạt mình, thái độ lạnh lùng này khiến Bạch Thái Chi cảm thấy an tâm, muốn cùng nàng nói chuyện qua lại, chỉ có điều rất nhiều lúc Ninh Tiêm Bích đều là hồn ở trên mây, nàng liền biến thành tự mình nói với mình.

"Lục tỷ tỷ, biểu tỷ tỷ hỏi tỷ đấy." Ninh Tiêm La nhìn ra Bạch Thái Chi không dễ chịu, ở một bên kéo kéo ống tay áo Ninh Tiêm Bích.

"Các người lại không tiếp xúc qua được liệu, coi như nói ra, cũng là nghe không hiểu, trái lại cảm thấy bức mình." Ninh Tiêm Bích lấy lại tinh thần, nhàn nhạt nói một câu. Tuy rằng vài vị cô nương đều lộ vẻ không cam lòng, nhưng mà xác thực các nàng cũng không thể nói gì được. Kiến thức y dược cũng không phải như những lĩnh vực khác, coi như không hiểu cũng có thể tự tiện nói vài câu.

Bạch Thái Chi cười nói: "Ta ngược lại thấy Lục tỷ tỷ thường ngày xoa bóp cho lão thái quân, thật rất có hiệu quả, thật lòng muốn theo tỷ tỷ học mấy chiêu....." Chưa nói xong, bỗng nhiên nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân "tùng tùng tùng", Bạch Thái Chi sợ hết hồn, lời chưa nói xong đã nuốt trở lại.

Mắt thấy một bà tử chạy vào, "Rầm" một tiếng liền quỳ trên mặt đất, dọa Khương lão thái quân và Khúc phu nhân giật nảy mình, Khương lão thái quân liền lớn tiếng quát: "Đã xảy ra chuyện gì? vậy vội vội vàng vàng như vậy....." Ngoài mặt thì nói vậy, tâm lại lo lắng hồi hộp không thôi.

"Hồi bẩm lão thái thái, trong cung..... Trong cung có người đến truyền ý chỉ, nói là..... Thái hậu nương nương bỗng nhiên mắc phải bệnh lạ, cho triệu..... triệu Tam lão thái gia vào cung xem bệnh cho Thái hậu nương nương. Tam lão thái gia muốn..... muốn nô tỳ mời Lục cô nương ra ngoài, nói..... nói là muốn cùng tiến cung."

Từ lúc nghe nói Thái hậu mắc phải bệnh lạ, Ninh Tiêm Bích trong lòng liền rõ ràng: chuyện lớn động trời đúng là đã xảy ra, từ đó về sau, phủ bá tước có được không ít chỗ tốt, thậm chí thiếu chút nữa được phong Hầu phủ, chỉ bởi vì Đại Bá Phụ say rượu làm chuyện thất đức, một buổi tối đi thanh lâu uống rượu cùng kỹ nữ, bị Ngự sử kết tội, vì lẽ đó chuyện này mới bị bỏ qua. Nhưng mà nàng không nghĩ tới chính là bởi vì... mình theo Ninh Đức Vinh học tập y thuật, lại bị cuốn vào bên trong chuyện này. Không biết có thêm mình, đối với lịch sử sẽ có ảnh hưởng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Tiến cung

Edit by windinguyen

Đang nghĩ ngợi, liền nghe Khương lão thái quân vội vàng nói: "Như vậy, tam tước phụ người liền mau mau mang Lục nha đầu về thay xiêm y tiến cung, tuyệt đối đừng trì hoãn."

Dur thị lúc này mới phục hồi tinh thần lại, trong lòng lo sợ bất an, vừa có hưng phấn chờ đợi, lại có vô vàn lo lắng.

Nghe nói những thái y trị liệu trong cung, nếu không chữa trị được cho các quý nhân, hoàng thượng nói chặt đầu liền chặt đầu. Chỉ có điều ngẫm nghĩ lại, tam lão thái gia dù sao không phải thái y, lại là người trong phủ bá tước, hoàng thượng nếu chủ động triệu kiến, vạn nhất không trị hết, chắc cũng không tới mức giận chó đánh mèo đi, huống hồ nữ nhi của mình cũng là thiên kim phủ bá tước, không phải y nữ trong cung, không trị hết vậy thì có biện pháp gì chứ? Hoàng thượng chẳng lẽ vì lẽ đó mà giết người? Là người chủ động tìm chúng ta, chúng ta lại không lập quân lệnh trạng nói nhất định có thể trị thật tốt.

Trong đầu nghĩ lung tung, Dur thị rất nhanh thu thập xong cho Ninh Tiêm Bích, lại dặn dò nàng vài câu, đơn giản là thận trọng từ lời nói đến việc làm, cẩn thận lưu ý cái gì. Nàng cũng biết vào lúc này thời gian khẩn cấp, bởi vậy để Ninh Tiêm Bích thay trang phục xong, liền sai người đưa nàng đến hội họp cùng Ninh Đức Vinh.

Không nghĩ tới kiếp này còn có cơ hội bước vào nơi này, trở lại chốn cũ, chính mình cũng đã đầu thai làm người.

Đi trên đường trải đá xanh trong hoàng cung rộng rãi, Ninh Tiêm Bích trong lòng cảm khái vạn lần. Nhớ tới chính mình lần đầu tiên cung là đi cùng Tiết phu nhân và Duệ vương phi bái kiến hoàng hậu nương nương, vô luận nói như thế nào, mình trên danh nghĩa là chính thê của Thẩm Thiên Sơn, cũng là cháu dâu của hoàng hậu nương nương, theo lý thì phải tiến cung thỉnh an.

Chỉ có điều lần này tiến cung, nhưng là so với một đời kiếp trước sớm hơn bảy năm.

Đến Từ Ninh cung, một thái giám đi vào thông báo, một lát sau chạy như ra, cao giọng nói: "Hoàng thượng có chỉ, tuyên Ninh Đức Vinh yết kiến."

Ninh Đức Vinh đời này cũng là lần đầu tiên thấy Hoàng đế, khó tránh khỏi có chút sốt sắng, Ninh Tiêm Bích trong lòng đã chậm rãi trấn tĩnh lại.

Nàng biết Hoàng đế, đó là một con người tâm tư thâm trầm, tàn nhẫn, cũng có những thành tích vĩ đại, vô luận như thế nào, vẫn được xem là một minh quân.

Hoàng đế Chu Minh ngồi ngay ở phòng ngoài Từ Ninh cung, thấy Ninh Đức Vinh cùng Ninh Tiêm Bích tiến vào hành lễ, hần liền phát tay một cái, trầm giọng nói: "Người là Ninh Đức Vinh? Thái hậu bệnh nặng, toàn bộ Thái Y Viện bó tay, nay Duệ thân vương gia đề cử người, nghe nói bệnh cũ của Đại Trưởng công chúa là do người trị liệu. Vào trong xem đi, nhớ kỹ, phải cẩn thận, tỉ mỉ như lúc chữa bệnh cho Đại Trưởng công chúa, nếu không....."

Không... cái gì, Chu Minh rốt cuộc không có nói ra, đại khái hần cũng biết chính mình chủ động tìm đến người ta, vào lúc này còn uy hiếp, có vẻ hơi không hợp tình hợp lý, vạn nhất gặp gỡ cái lão già cộc cằn thô lỗ, hướng về người nói vài câu không khách khí rằng ta không thêm đêm xia đến cái mạng, rồi nói không thể trị, người có thể làm sao?

Ninh Đức Vinh đời này thích nhất là tiếp xúc các chứng bệnh hiếm gặp khó trị. Nghe vậy vội vã tiến vào gian phòng bên trong, chỉ thấy trên giường màn che dày đặc đã buông xuống, một ma ma trong cung đang cầm hồng ti (chắc là chỉ đồ thời xưa để xem mạch cho người có thân phận cao quý), thấy Ninh Đức Vinh tiến vào, liền đưa hồng ti cho hần.

Chu Minh rốt cuộc chịu không được, sau khi Ninh Đức Vinh cùng Ninh Tiêm Bích tiến vào trong, hần cũng đi theo, căng thẳng nhìn Ninh Đức Vinh bắt mạch.

Toàn bộ người của Thái Y Viện đều thúc thủ vô sách, nhưng giết hết cũng vô dụng, may mà Duệ thân vương đề cử đến một vị đại phu, sự tình hai năm trước bệnh cũ của Đại Trưởng công chúa được chữa trị hoàn hảo Hoàng đế cũng nhớ tới, cũng bởi vì sự kiện kia mới đem Quận Vương phủ phong thành phủ Thân vương, bây giờ, toàn bộ hi vọng của hần cũng đều đặt ở trên người Ninh Đức Vinh.

Ninh Đức Vinh cẩn thận tiếp tục bắt mạch, trên mặt lộ ra thần sắc nghiêm trọng, Ninh Tiêm Bích tâm cũng căng thẳng lên, qua khoảng nửa khắc đồng hồ, mới thấy lão đầu nhí lông mày chau lại.

Chu Minh tâm trong giây lát liền chìm xuống dưới, loại hi vọng sinh ra rồi lại trong nháy mắt rơi vào tuyệt vọng quả không dễ chịu, còn không bằng vừa mới bắt đầu cũng không cần cho hần hy vọng. Hần nắm thật chặt tay thành nắm đấm, đã thấy Ninh Đức Vinh nói với Ninh Tiêm Bích: "Thục Dược, qua xem Thái hậu một chút, đem bệnh trạng cùng ta nói một hồi."

Ninh Tiêm Bích tâm bỗng nhiên "rầm rầm" nhảy dựng lên. Trọng sinh làm người, nàng đương nhiên biết chứng bệnh kỳ quái này của Thái hậu là do đâu, lẽ nào lần này, không chỉ là Tam gia gia lập được công lao bằng trời, mà chính mình lại vẫn có thể được chia một chén canh sao?

Nghĩ đến đây cũng không khỏi cảm thấy buồn cười, làm sao cứ như là thương trường cạnh tranh phân chia đây.

Vừa nghĩ tới, đã đi lên phía trước. Thấy nàng chỉ là tiểu cô nương, hai cung nữ lặng lẽ đem màn che mở ra một cái khe, để Ninh Tiêm Bích đi vào.

Hai tầng màn, theo tầng thứ được vén lên, Ninh Tiêm Bích mới nhìn đến Thái hậu đang nằm hôn mê trên giường, hai cung nữ tú lệ cùng hai ma ma đại khái hơn 50 tuổi lẳng lặng đứng hầu trước giường, thấy Ninh Tiêm Bích chỉ là hải đồng, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ninh Tiêm Bích mắt nhìn thẳng, nhìn kỹ khuôn mặt Thái hậu, bắt đầu hướng về Ninh Đức Vinh báo cáo bệnh trạng: "Sắc mặt trắng bệch, bựa lưỡi, rêu lưỡi bình thường, ngũ quan hơi có tình huống khác thường, lộ ra thần sắc đau đớn....."

Nàng quan sát có trật tự, nhưng trái tim càng ngày đập càng nhanh, rốt cục, lúc nhìn đến bên tai Thái hậu, nàng cảm thật chặt nắm đấm trong tay áo, sau đó tận lực bình tĩnh nói: "Bên tai mơ hồ có dấu vết....."

"Thục Dược....."

Không chờ nói xong, liền nghe bên ngoài vang lên thanh âm của Ninh Đức Vinh, xen lẫn hơi run rẩy: "Người có thể thấy rõ? Bên tai quả thật có dấu vết sao?"

"Đúng vậy Tam gia gia". Ninh Tiêm Bích buông xuống mi mắt, nàng biết, cũng không cần thiết nhiều lời hơn nữa.

Quả nhiên, liền nghe Ninh Đức Vinh ở bên ngoài hỏi một cung nữ: "lúc Thái hậu phát bệnh, có từng kêu la không?"

Cung nữ này không trả lời được, chỉ vì Thái hậu bỗng nhiên bạo bệnh, Hoàng đế dưới sự tức giận, đã đem những cung nữ ma ma bên cạnh tổng giám

Lúc này nghe Ninh Đức Vinh hỏi như vậy, Chu Minh mới vui mừng chính mình nghe ý kiến hoàng hậu, không có mang những nô tài kia lập tức xử tử. Bởi vậy vội vã sai người mang một đại cung nữ hầu hạ trong thời điểm gần nhất lại đây.

Nghe nói Thái hậu quả nhiên là kêu đau một tiếng liền hôn mê bất tỉnh, Ninh Đức Vinh trong lòng liền có kết luận, khom người nói: "Hồi bẩm hoàng thượng, thảo dân căn cứ mạch tượng cùng với tường thuật bệnh trạng của tiểu tôn nữ, còn có miêu tả đích xác tình cảnh lúc đó của vị cô nương này, có thể suy luận ra, hẳn là có vật khác thường chui vào tai của Thái hậu, đi tới nơi sâu nhất, khiến cho Thái hậu đau nhức đến thức tỉnh, nhưng mà chung quy bởi vì tuổi già thể trạng yếu, tức khắc đã rơi vào hôn mê....."

"Có biện pháp chữa trị hay không?"

Chu Minh cắt đứt lời của Ninh Đức Vinh, hẳn hiện tại quan tâm nhất chính là điều này. Nghĩ đến thậm chí có con muỗi hoặc loài vật gì đó bò vào lỗ tai, Hoàng đế cả người cũng không nhịn được rung mình một cái, nếu là tiến sâu vào lỗ tai, này..... này phải là đau đớn xót ruột thế nào? Như đi tiến vào sâu hơn nữa, chẳng phải là..... chẳng phải là muốn vào não luôn sao.....

Vừa nghĩ đến đây, đường đường Thiên Tử sắc mặt cũng trắng bệch, thấy Ninh Đức Vinh trầm mặc một hồi, mới trầm giọng nói: "Hồi bẩm hoàng thượng, có một biện pháp có thể thử một lần, nhưng mà Thái hậu mạch tượng yếu ớt, cái biện pháp này lại là thập phần nguy hiểm, vì lẽ đó..... vẫn cần hoàng thượng định đoạt."

Chu Minh hít vào một ngụm khí lạnh, ý tứ của Ninh Đức Vinh rõ ràng là: không cần cái biện pháp này, Thái hậu hẳn phải chết. Dùng cái biện pháp này, cũng chưa chắc có thể sống lại, vì lẽ đó hoàng thượng chính người tự quyết định đi.

"Vậy..... không có biện pháp ôn hòa sao?"

Chu Minh cắn răng, lại nghe Ninh Đức Vinh chém đinh chặt sắt nói: "Hồi hoàng thượng, biện pháp ôn hòa, hay là có thể tham khảo các đại nhân Thái Y Viện, thảo dân.....không thể ra sức."

Chu Minh sắc mặt thoáng cái trở nên tái nhợt, cũng may mấy người... ngự y Thái Y Viện đều ở gian nhà bên cạnh thương nghị đối sách, nên lập tức sai người kêu bọn họ đến.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Được thủ hồi xuân

Edit by windnguyen

Nghe kết luận từ một lang trung đến từ dân gian như vậy, viện chính đại nhân Thái Y Viện lúc này liền đổi sắc mặt, cũng không có kỵ trước mặt Hoàng đế, liền đỏ mặt cả giận nói: "Nói vậy, nói vậy, lang băm gạt người. Lỗ tai trên thân thể mà nói, chính là không cho dị vật tiến vào, nói như người, thiên hạ này đâu còn người nào sống? Thời khắc giữa mùa hè, sâu muỗi tàn phá, chẳng phải đều tiến vào trong tai mỗi người, từ đó vào não sao?"

Chuyện này Ninh Đức Vinh cũng cảm thấy kỳ quái, để hẳn nói đạo lý hẳn nói không được. Bởi vậy không thể làm gì khác hơn là hòa nhã nói: "Vị đại nhân này, tuy rằng lý luận cụ thể thảo dân cũng không rõ ràng, có điều từ nhỏ thảo dân ở nông thôn theo phụ thân hành nghề y, xác thực gặp được một ca bệnh như vậy, có điều lúc đó chỉ là một tráng niên nam tử, tuy rằng đau nhức đến hôn mê, may mà sau đó tỉnh lại, bởi vậy có thể nói là từng gặp qua. Lúc đó thảo dân cùng phụ thân đều chẩn qua mạch tượng, mặc dù chỗ dị thường nhỏ bé cực kỳ, nhưng cẩn thận bắt mạch, vẫn là có thể biết được một, hai. Hôm nay mạch tượng của Thái hậu cùng nam tử kia không khác nhiều, phụ thân đã từng đã nói, đích thật là từng có bệnh như vậy, chỉ là quá mức ít ỏi, vì lẽ đó rất ít người biết."

"Được rồi, các người cũng không cần ở đây tranh cãi, Thái hậu vẫn còn hôn mê đây."

Chu Minh nghe đến thiếu kiên nhẫn, chỉ vào Ninh Đức Vinh: "Người nói một hồi, rồi cuộc muốn lấy cái biện pháp gì? Trầm.. trầm thử cho người vô tội."

Ninh Đức Vinh thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới khom người nói: "Nếu là con sâu bình thường tiến vào, dùng nước sạch rửa vào lỗ tai, sau đó chảy ộc ra ngoài, nhưng mà Thái hậu giờ khắc này hôn mê, thời gian lại quá dài, mạch tượng Thái hậu đã yếu ớt, vì lẽ đó... chỉ có thể dùng dầu mỡ thử một lần."

"Dầu mỡ? Người nói dầu thực vật chỉ dùng để làm món ăn?" Chu Minh cau mày, thấy Ninh Đức Vinh gật gật đầu, hẳn hơi trầm ngâm, liền cắn răng một cái, mệnh thái giám Tiểu Bối Tử bên cạnh: "Phân phó xuống, mang một bát dầu ăn đến."

Tiểu Bối Tử lĩnh mệnh rồi đi. Ninh Đức Vinh thì trong lòng yên lặng tính toán thời gian, nghĩ Thái hậu bệnh nặng, chúng Thái y luân phiên trị liệu một phen, hơn nữa Duệ thân vương tin tưởng đề cử chính mình, sau đó Hoàng đế triệu kiến, bây giờ bất quá là giờ Thìn. Loại cơn trùng này chui vào tai lúc Thái hậu an giấc, cung nữ này cũng không có nói thời gian cụ thể, nhưng mà nếu ngủ thì đơn giản là buổi tối hoặc giữa ngo, nói như vậy, chuyện tình xảy ra hẳn là

khuya ngày hôm trước hoặc là buổi trưa ngày hôm qua.

Trải qua thời gian dài như vậy, theo lý mà nói thì loại côn trùng này sớm đã vào nã, là không có thuốc trị a. Tại sao mạch tượng của Thái hậu lúc này vẫn chưa kém đến cái mức kia? Còn có thể để cho mình chần ra một tia dị thường? Chẳng lẽ nói, là bởi vì người đã già, trong tai tạt chất nhiều, vì lẽ đó này con vật kia di chuyển liên tục khó khăn, bởi vậy mới có thời gian cứu mạng? Thái hậu chính là cát nhân thiên tướng, chưa tới lúc tuyệt mệnh a?

Ninh Đức Vinh đang tự suy nghĩ, Tiểu Bối Từ đã tự mình mang đến một bát đầy dầu. Lão đầu nhí thờ dài. Đối diện người bên trong màn là Thái hậu a, nam nữ khác biệt, đổ dầu vào trong tai là không thể làm, Thược Dược... Nàng có thể đảm đương nổi trọng trách này sao?

Nghĩ đến đây, Ninh Đức Vinh không khỏi thêm vài tia vẻ khó xử, cuối cùng trầm giọng nói: "Xin mời các ma ma đem dầu cẩn thận rót vào. Sau đó liền đem nghiêng lỗ tai hướng phía dưới cho ọc ra, chuyện đến nước này, chỉ có thể nỗ lực thử một lần thôi."

Một ma ma đi ra tiếp nhận bát dầu trong tay Tiểu Bối Từ. Một ma ma khác cùng hai cung nữ đỡ thân thể Thái hậu dậy, đã thấy lão ma ma kia đôi tay run rẩy, còn chưa biết làm như thế nào, sắc mặt đã tái nhợt, ở nơi đó đứng như trời trồng. Bỗng nhiên hét ra một câu: "Chuyện này... lão nô không có cách nào làm được a." Trong thanh âm đều đặn dẫn theo tiếng khóc nức nở.

"Phế nhân", Chu Minh tức giận đến ở ngoài cao giọng mắng, một bên trừng mắt Tiểu Bối Từ: "Người đi làm"

Đã thấy Tiểu Bối Từ "rằm" một tiếng quỳ xuống. Thanh âm run run nói: "Hoàng thượng tha nô tài đi, nô tài cũng không phải làm nghề này, Thái hậu thân thể kim phượng, nô tài... nô tài nào dám a, lúc này một khi có chút sơ xuất, không phải chuyện chơi a"

Chu Minh tức giận hết sức trừng mắt Tiểu Bối Từ, nhưng cũng biết tên nô tài này nói có đạo lý, mấy người... ma ma cùng cung nữ kia, thường ngày bên trong thường bị phi tần các cung trừng phạt, vào lúc này đều khóc thảm, hiển nhiên là Thái hậu thân phận cao quý, khiến các nàng không dám ra tay, nhưng vấn đề là nếu kéo dài nữa, chính mình liên khăng định mẫu hậu hết thuốc chữa a.

Đường đường cửu ngũ chí tôn lúc này chỉ cảm thấy hỏa gấp công tâm, quai hàm cũng mơ hồ bắt đầu đau, nhìn Ninh Đức Vinh một chút, thấy hắn đứng cúi đầu, hiển nhiên là không dự định tiến lên, cái này cũng đúng, nam nữ khác biệt, đường đường Thái hậu một nước, trong lúc hôn mê trên giường bị một nam nhân nhìn thấy phượng thể, truyền đi còn thể thống gì? Coi như là cứu được, mẫu thân cũng nhất định là giận dữ và xấu hổ muốn chết đi.

Hoàng đế Chu Minh thực tức giận a, nhưng tức giận cũng vô dụng, sầu lo càng vô dụng hơn, nếu hữu tâm gọi hai cái y nữ lại đây, có thể tưởng tượng đến các nàng cũng chưa từng làm chuyện như vậy, biểu hiện e sợ cũng không kém Tiểu Bối Từ cùng hai ma ma tại đây. Đang lúc bó tay hết cách, bỗng nhiên nghe một thanh âm giòn tan bình tĩnh nói: "Đề ta, ma ma, đưa dầu cho ta."

Chu Minh liền ngăn người tại đó, Ninh Đức Vinh cũng bỗng nhiên ngừng đầu, rắc rắc miệng, nhưng chung quy không nói ra cái gì, chỉ là khề thờ dài một hơi.

Chu Minh ánh mắt phức tạp nhìn vị "thần y" này, trong lòng rất rõ ràng tại sao Ninh Đức Vinh vừa rồi không cho tiểu cô nương kia làm chuyện này, nghĩ đến chính là y biết trong này trách nhiệm liên can rất nghiêm trọng.

Hồi tưởng lại dáng dấp cô bé kia, tuy rằng vẫn là hơi cúi đầu, nhưng mà xem vóc người, nhiều nhất cũng chỉ mười một mười hai tuổi, nghĩ đến đây, Chu Minh tâm cũng thất lại. Này bất quá là cái hài đồng mà thôi, thật sự có thể làm tốt chuyện này sao? Đây chính là quan hệ đến tính mạng mẫu hậu a. Mà... đứa nhỏ này cũng là xuất phát từ lo lắng cho an nguy của mẫu hậu. Trên thực tế, chuyện này vốn là cử tử nhất sinh, bất kể là ai tới làm, đều là thành công thì nhỏ, xả thân lại lớn, nếu không phải vậy Tiểu Bối Từ cùng các ma ma, cung nữ cũng sẽ không bị dọa thành bộ dáng này.

Biết rõ nhưng không thể không làm. Chu Minh thờ dài, trong lòng dâng lên một tia cảm kích nhàn nhạt. Một nữ hài nhi như vậy a, lại dũng cảm thiện lương thế kia. Hắn liếc mắt nhìn Ninh Đức Vinh, thấy lão đầu nhí sắc mặt trắng bệch, bỗng nhiên trầm giọng nói: "Người yên tâm đi, bất luận... kết quả làm sao, trẫm... sẽ không trách tội đứa bé kia."

Ninh Đức Vinh kinh ngạc nhìn Hoàng đế, lập tức quỳ xuống, trầm giọng nói: "Thảo dân thay Thược Dược tạ ơn hoàng thượng khai ân."

Chu Minh vung vung tay, đang muốn để Ninh Đức Vinh đứng lên, bỗng nhiên liền nghe mấy ma ma kêu lớn: "Ra rồi ra rồi, quả nhiên là một con hắc trùng."

Chu Minh vào lúc này không để ý Ninh Đức Vinh nữa, vừa nghe nói hắc trùng được lấy ra, liền lập tức tiến xốc màn lên, nhanh chân đi tới trước giường Thái hậu, chỉ thấy trên đất có một bãi dầu hạt cải, bên trong dầu là một con trùng cánh cứng nho nhỏ có màu đen không còn nhúc nhích.

Ninh Tiêm Bích hướng Hoàng đế hành lễ một cái, bình tĩnh nói: "Trùng này trong lúc thâm nhập cũng đã kiệt sức, nếu không phải vậy... sợ là Thái hậu nương nương không chờ được đến vào lúc này. Bây giờ đã lấy nó ra rồi, chuyện còn lại, chính là đợi thân thể Thái hậu nương nương phản ứng rồi xác định bệnh tình."

Chu Minh gật gù, thấy Thái hậu vẫn đang nghiêng người, một ma ma ôm thân thể nàng, khiến cho phần đầu lơ lửng, liền cau mày nói: "Thật là phải để cái tư thế này?"

Ninh Tiêm Bích nói: "Vâng, kính xin hoàng thượng phái nhiều người giữ tay, cần phải giữ đầu Thái hậu ở tư thế như vậy trong 12 canh giờ." Suy nghĩ một chút lại nói: "Xin mời vị tỷ tỷ này lấy mấy miếng bông lại đây, nếu là có trúc nhỏ hoặc là mọc côn (chắc là một loại cây gỗ nhỏ), cũng xin mang ra."

Ở thời đại này không có ngoáy tai, Ninh Tiêm Bích chỉ có thể tự chế. Ninh Đức Vinh ở bên ngoài lo sợ bất an, vừa nghe trong lòng không hiểu cháu gái nhỏ này là muốn làm gì? Nếu đã hoàn thành nhiệm vụ, vì sao lại muốn gây thêm rắc rối đây?

Chỉ chốc lát sau, cung nữ dựa theo dặn dò của Ninh Tiêm Bích mang những thứ đồ này ra.

Một cơn này vô cùng bóng loáng, thật sự là hủy đi không ít gỗ a. Cũng may trúc tử chỉ là một loại trúc phổ thông, Ninh Tiêm Bích từ phía trên tách ra một khối trúc dài nhỏ, lại tách ra thành mấy cái, thấy gần đủ rồi, mới dùng bông vải bao lại hơn nửa cây trúc, nhẹ nhàng đưa vào trong tai Thái hậu, xoay xoay rồi lấy ra, bông vải trên mảnh trúc liền hút rất nhiều dầu mỡ.

"Dựa theo phương pháp này, cho đến khi trong tai Thái hậu không rỉ ra dầu mỡ mới thôi." Ninh Tiêm Bích hướng về mấy cung nữ cùng ma ma giảng giải, chợt nghe Chu Minh nói: "Người cùng gia gia tạm thời ở lại trong cung, lúc nào Thái hậu tỉnh lại, hãy trở về phủ, nếu sợ người nhà lo lắng, trăm sẽ sai người đi truyền chỉ."

Ninh Tiêm Bích cũng sợ, có điều nghĩ lại, điều này cũng bình thường, Thái hậu còn chưa tỉnh lại, mà mình và Tam gia gia biểu hiện "mất sáng" như vậy, hoàng thượng sao chịu cho bọn họ trở về? Vậy nên liền gật gù, phúc thân nói: "Dân nữ tuân chỉ."

Bên trong gian phòng nhất thời yên tĩnh lại, mới đầu Ninh Tiêm Bích cách một lúc lại dùng "ngóáy tai" đưa vào trong tai của Thái hậu, lát sau dầu mỡ càng ngày càng ít, vết dầu trên "ngóáy tai" cũng càng ngày càng nhẹ rồi.

Nơi này Ninh Đức Vinh lại nâng sợi tơ bắt mạch cho Thái hậu một hồi, phát hiện mạch tượng rõ ràng đã chuyển biến tốt, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Thẳng đến lúc này, Chu Minh thần sắc mới tốt hơn một chút.

Hoàng hậu cùng chúng phi tần đều ở bên ngoài lo lắng chờ tin tức, bởi vì lúc trước Hoàng đế nổi giận, nhìn thấy các nàng cũng cảm thấy phiền lòng, vì lẽ đó không ai dám lại đây quấy rầy. Lúc này nghe nói Thái hậu có chuyển biến tốt, mới phái người lại đây chờ lệnh thăm viếng.

Hoàng đế gật đầu đồng ý, chỉ chốc lát sau, hoàng hậu liền dẫn vài phi tần có địa vị vội vã đi đến, lại nghe Hoàng đế lạnh lùng nói: "Đường đường trong cung Từ Ninh, lại để bay vào một con côn trùng cánh cứng, thật sự là một chuyện cười, những năm này trong hậu cung trừng phạt nhẹ quá rồi, dẫn đến các nô tài càng ngày càng lười biếng, hoàng hậu, những nô tài kia không thể nuông chiều, người xem đó mà làm thôi."

Lời này lại hơi buồn cười, nếu không thể nuông chiều, ngoại trừ toàn bộ giết chết, có thể làm sao? Ninh Đức Vinh cùng Ninh Tiêm Bích trong lòng đều run lên. Bọn họ mặc dù đã ở trong phú quý, nhưng mà hơi một tí đánh chết nô tài như vậy, ở phủ bá tước vẫn chưa có xảy ra. Lúc này nghĩ đến những cung nữ thái giám hầu hạ trước đó cũng bởi vì chuyện này toàn bộ bỏ mạng ở hoàng quyền, liền cảm thấy không đành lòng.

Nhưng có thể làm gì đây? Thái hậu suýt nữa vì vậy mà chết, có thể tưởng tượng, nếu như Thái hậu thật chết rồi, này không đơn thuần là những cung nữ thái giám hầu hạ trước đó đều chôn cùng, chỉ sợ các thái y cũng phải có mấy người chịu tội thay.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Phân hương lộ

Edit by windnguyen

Cho dù Ninh Đức Vinh luôn là đại phu hết lòng vì dân, lúc này cũng không có cách nào thay những cung nữ thái giám kia cầu tình, người dám cầu xin chính là không đem Thái hậu để vào trong mắt, tội danh coi rẻ hoàng gia ai dám đảm nhiệm? Ngay cả Ninh Tiêm Bích, tuy rằng trên mặt đều là vẻ không đành lòng cũng không dám nói cái gì.

Hoàng hậu đại khái cũng là có chút không nề, do dự một chút mới lên tiếng trả lời: "Dạ, nô tì sẽ đem những nô tài kia toàn bộ toàn bộ đánh chết". Vừa dứt lời, bỗng nghe một thanh âm yếu ớt nói: "Ai gia còn chưa chết, hoàng thượng lại vì ai gia tạo một hồi sát nghiệt sao?"

"Mẫu hậu."

Hoàng thượng cùng hoàng hậu đều kinh hi lên tiếng, hoàng hậu vội vã đi tới trước giường Thái hậu, chỉ thấy Thái hậu vẫn còn nhắm mắt lại. Nghe thấy thanh âm của hoàng hậu, nàng cũng không mở mắt, chỉ là lầm bầm nói: "Ai gia vào lúc này không có khí lực, việc xử trí các nô tài kia, chờ ai gia khỏi phục khí lực lại nói sau".

"Vâng!" Hoàng hậu vội vã đáp ứng, trong lòng cũng là thở phào nhẹ nhõm, biết tính mạng các nô tài kia xem như là được bảo vệ, mặc dù sẽ có trừng phạt nghiêm khắc, nhưng dù sao cũng tốt hơn bị chôn sống hoặc đánh chết.

Ninh Tiêm Bích đem ngóáy tai từ trong tai Thái hậu rút ra, một bên dùng thân thể che chắn, không chút biến sắc nhanh chóng đem một cái ngân châm sau đầu Thái hậu rút ra. Nếu như không có cây ngân châm này kích thích, Thái hậu sao có khả năng tỉnh lại nhanh như vậy?

Từ lúc hoàng thượng mở miệng nói con trùng cánh cứng bay vào Từ Ninh cung, Ninh Tiêm Bích trong lòng liền hiểu đây là muốn tính sổ, vội vã cảm

ngó tay cho vào tai Thái hậu, một bên lạng lẽ đem một cái ngân châm trong tay áo đâm vào một chỗ huyết đạo sau đầu Thái hậu, kích thích ý thức tỉnh lại của Thái hậu, vừa hay nghe đến câu nói kia của hoàng hậu "toàn bộ giết chết". Nghĩ đến những nô tài kia đã theo mình nửa đời, nên mới dùng hết toàn lực nói ra câu nói kia.

Tất cả ngôn ngữ nói ra trong thời gian không ngắn, nhưng cũng bắt quá là trong chớp mắt. Ninh Tiêm Bích tới giờ khắc này, mới phát giác một tia sợ hãi, nghĩ lại chính mình vừa nãy trấn định thong dong liền thoáng qua như trong giấc mộng. Thật không biết mình là lúc nào luyện ra được trạng thái "mặt không biến sắc tim không đập" trong tình cảnh dầu sôi lửa bỏng này.

Thái hậu rốt cuộc vẫn còn suy yếu, sau khi ngân châm kích thích biến mất, liền mê man như cũ, có điều Chu Minh nghe Ninh Đức Vinh nói mạch tượng đã vững vàng, trong lòng rốt cuộc cũng thả lỏng, cũng không có quá kinh hoàng.

Tiếp đó, Ninh Tiêm Bích có dịp may mắn cùng Hoàng đế, hoàng hậu với cung phi đồng thời vượt qua mười hai canh giờ. Cho dù dầu mỡ trong tai Thái hậu càng ngày càng ít, đến cuối cùng cơ hồ là sạch sẽ, nang cũng không dám chớp mắt. Đùa a, thời điểm như thế này không biểu hiện, còn muốn lúc nào biểu hiện a?

Trải qua một ngày một đêm nghỉ ngơi. Cộng thêm dầu mỡ trong tai cũng đã gần như lấy ra hết, Thái hậu rốt cuộc tỉnh lại ở sáng ngày thứ hai.

Ninh Đức Vinh cùng chúng thái y hội chẩn, xác định Thái hậu đã không còn đáng ngại, Hoàng đế nhìn hai người một già một trẻ sắc mặt tái nhợt, ngữ khí liền hòa ái mấy phần. Hòa nhã nói: "Lần này các người cực khổ rồi, công lao cứu trị Thái hậu, trẫm sẽ ghi vào trong lòng, tạm thời hồi phủ nghỉ ngơi đi."

Ninh Tiêm Bích chính là buồn ngủ đến thân thể muốn lung lay, nghe được câu nói này, tựa như nghe được thanh âm của trời. Hai người một già một trẻ ngồi xe ngựa trở về, trước tiên ở ngay trên xe ngựa đánh một giấc để bù đắp.

Trở lại phủ bá tước, Khương lão thái quân cùng Khúc phu nhân Nguyên thị vốn muốn hỏi các nàng tiến cung ra sao. Nhưng thấy dáng dấp hai người bị vậy mà con mắt đều không mở ra được, cũng sẽ không phải không biết xấu hổ mà dò hỏi tỉ mỉ, chỉ nghe được Ninh Đức Vinh nói một câu "may mắn không làm nhục sứ mệnh", hiểu được bọn họ lần này lập công rồi, cho nên phải bọn nha hoàn hầu hạ một già một trẻ nhanh về nghỉ ngơi thật tốt.

Ninh Tiêm Bích nơi này vừa đi. Ninh Tiêm Mi liền đứng lên cười nói: "Bọn tỷ muội vì Lục muội muội lo lắng nửa ngày, bây giờ cũng nên đến trường học. Theo lý đã trở một lúc rồi, không biết tiên sinh có chờ đến sốt ruột rồi không?"

Khương lão thái quân cười nói: "Các tỷ muội người hữu ái quan tâm mới là quan trọng nhất, tiên sinh nếu chờ không được, liền để hần về nhà nghỉ một hôm. Thôi, chỉ trễ một chút, liền cho qua đi". Không chờ nói xong, chợt nghe bên ngoài vang lên thanh âm của nha đầu: "Lão thái quân, Tam thiếu gia đã tới."

"An ca nhi? Hần tại sao cũng tới?"

Khương lão thái quân có chút bất ngờ, đã thấy Ninh Triệt An đã vén màn đi vào, nhìn thấy Khương lão thái quân cùng mấy người tỷ muội, liền cười nói: "Vừa đúng lúc, các tỷ muội đều ở đây, nghe nói Lục muội muội cùng Tam gia gia trở về, hần là không có gì đáng ngại chứ?"

Khương lão thái quân cười nói: "Có thể có gì đáng ngại? Bọn họ là tiến cung chữa bệnh cho Thái hậu. Người có ý lại đây, chính là vì hỏi thăm chuyện này?"

Ninh Triệt An cười đáp: "Không chỉ có ta, các huynh đệ trong học đường cũng quan tâm đấy. Có điều tôn nhi lúc này lại đây, cũng không phải chỉ vì hỏi thăm chuyện này. Vừa rồi ngoài cổng nói có người tìm ta, đi ra ngoài vừa nhìn, hóa ra là gã sai vặt thường ngày đi theo Thiên Sơn tên Trường Phúc, hần bởi vì trước đó vài ngày đến ở nông thôn tỷ tỷ đi dự đám tang, ai biết sau khi trở lại, Thiên Sơn lại xuất chinh, cũng ra lệnh không cho hần đi theo. Bởi vì nhớ tới Thiên Sơn lúc trước bàn giao hần một việc nhỏ, lúc này mới tới tìm ta."

Lời này khiến người ta không sờ được manh mối, Thẩm Thiên Sơn giao cho gã sai vặt một việc nhỏ, làm sao cũng tới tìm Ninh Triệt An? Mọi người trên mặt đều lộ ra hiếu kỳ, tỷ muội các cang là muốn nghe nhiều chuyện tình về vị công tử thiếu niên này, bởi vậy liền không nhịn được lạng lẽ hướng về Ninh Triệt An.

Đã thấy Ninh Triệt An lấy ra một cái túi bình thường, đem dây thừng buộc ở miệng túi mở ra, một bên đi tới trước mặt lão thái quân, từ bên trong lấy ra mười mấy bình hương lộ, cười nói: "Thiên Sơn nhiều ngày trước gặp chúng ta, nghe nói Lục muội muội đem hương lộ tặng lão thái thái, lão thái thái yêu thích, mà chỗ hần vẫn còn, nói có thời gian phân ra cho lão thái thái cùng bọn tỷ muội, không nghĩ tới hần lại sắp xuất chinh, nghĩ đến chuyện này, mà Trường Phúc bởi vì đi dự đám tang trì hoãn mấy ngày, giờ trở về liền đem chuyện này hoàn thành đây."

Khương lão thái quân nhìn mười mấy bình hương lộ trên bàn nhỏ, nhưng là có chút ngại ngần cả người.

Bọn người Ninh Tiêm Nguyệt, Ninh Tiêm Ngừ không nhịn được kinh ngạc thốt lên một tiếng, Bạch Thái Chi ở phía sau, trái tim không khỏi cũng "Rầm rầm" nhảy dựng lên, đôi mắt mong chờ mấy bình hương lộ kia, trong đầu cũng không tự kiểm chế hiện ra dáng dấp Thẩm Thiên Sơn.

"Lẽ này, thật là có chút quý trọng."

Khương lão thái quân thờ dài, lại nghe Ninh Triệt An cười nói: "đúng là quý trọng, hiếm thấy chính là phần tâm ý này của Thiên Sơn. Đã xuất chinh, còn nhớ đến lão thái quân cùng bọn tỷ muội, tuy nói kết được thiện duyên bởi vì Tam gia gia, nhưng sự quan tâm của phủ thân vương đối với chúng ta, thực sự là không chê trách được. Những cái khác cũng thôi đi, trước đó vài ngày việc xấu của đại bá bị Lại bộ xử trí, nếu không phải Duệ thân vương hỗ trợ, sợ là chưa bỏ qua dễ dàng như vậy."

Khương lão thái quân nhìn tôn tử một chút, cười mắng: "Nói bừa cái gì? Người mới bấy lớn? Liền biết những việc này rồi." Nói xong lại thấy Ninh Triệt An cười hi hi nói: "Tôn nhi tuy nhỏ, nhưng mà trong học đường các ca ca đều lớn hơn Tôn nhi, nghe bọn họ nói qua nói lại một hai, Tôn nhi không biết cũng thành biết."

Khương lão thái quân gật gù, ánh mắt đảo qua mấy cái cháu gái ẩn hàm mừng rỡ, nhảy nhót với mấy cái bình trên bàn, trong lòng khẽ thờ dài một cái, trên mặt nhưng là tươi cười hòa ái nói: "Đây là tâm ý của tam công tử, các người liền lấy đây chia nhau đi."

Ninh Tiêm Nguyệt vui mừng vô hạn, đang muốn tiến lên cầm lấy, liền nghe Ninh Tiêm Mi mỉm cười nói: "Tổ mẫu, các muội muội còn nhỏ, không uống cái này làm gì? Chi bằng tổ mẫu giữ lại, như hôm nay khí trời nóng bức, uống cái này vừa vặn."

Nàng vừa nói như vậy, mấy tiểu muội khác cũng đều hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là tự kiềm chế mạnh mẽ thất lạc trong lòng, đều mời Khương lão thái quân giữ lại. Bạch Thái Chi ở phía sau liếc mắt nhìn bóng lưng Ninh Tiêm Mi, khe khẽ cắn cắn môi.

"Vật này cũng không thể để quá lâu, sợ là bị biến vị đi, đây chẳng phải là đáng tiếc? Dù sao cũng là tâm ý của tam công tử, các người liền phân ra đi."

Khương lão thái quân nhân nhậ nói xong, liền chuyển hướng Ninh Triệt An, trầm giọng nói: "Trở về nói cùng huynh đệ các người, mặc kệ tam công tử đối xử các người thế nào, đây đều là công tử phủ thân vương, các người không thể bởi vì đối phương thân cận, liền mất đúng mực, tục danh tam công tử là để các người tùy tiện gọi sao?"

Ninh Triệt An trên mặt ngượng ngùng, lắp bắp nói: "Là Thiên... Tam công tử không đồng ý, nói có vẻ xa lạ, tôn nhi chúng ta cũng là bị bức ép "

Chưa kịp nói xong, Khương lão thái quân liền nghiêm mặt nói: "Tam công tử thân cận thì thân cận, các người không thể thật đem mình trở thành huynh đệ của đối phương, huống hồ lần này, sợ là tam công tử trở về, thân phận cũng không biết cao quý đến thế nào đâu."

Ninh Triệt An thấy tổ mẫu sắc mặt trịnh trọng, vội vã đồng ý, lúc này Khương lão thái quân mới gọi mấy nữ hài nhi lại, cho mỗi người hai chai hương lộ, ngoại trừ Ninh Tiêm Vân đã xuất giá, trong phủ còn lại sáu vị cô nương, thêm vào Bạch Thái Chi, thì có bảy vị, mỗi người hai bình, chính là mười bốn bình, đến cuối cùng, Khương lão thái quân cũng chỉ còn lại hai bình.

Ninh Tiêm Bích vắng mặt, các tiểu muội đều lĩnh xong, còn lại Bạch Thái Chi, nàng liền nhỏ giọng nói: "Bà ngoại, ta không thích uống cái này, chỉ là xem cái lọ này tinh xảo, chờ tổ mẫu uống xong, đem mấy cái chiếc lọ cho ta cũng tốt, đặt trong phòng, giống như là Mã Não, màu sắc rực rỡ thực sự đẹp đấy."

Khương lão thái quân nơi nào đồng ý, cái ngoại tôn nữ này thân thể từ nhỏ đã kém, trong ngày mùa hè uống cái này giữa lúc thời tiết nóng, bởi vậy không nói lời nào liền cho nàng, đến Ninh Tiêm Mi, vị nhị cô nương này nhưng là có chủ ý, chỉ nói mình lớn hơn, uống không được cái này, đem hai bình hương lộ đều để lại cho Khương lão thái quân.

Nơi này Ninh Tiêm Nguyệt tiến lên trước, chọn một bình xanh biếc "Mộc tê thanh lộ" cùng một bình màu hồng "Hoa hồng hương lộ", mỉm cười nói: "Hai bình này ta trước tiên cầm giúp Lục muội muội, trở về cùng bọn tỷ muội đưa tới cho nàng."

Khương lão thái quân gật gù, suy nghĩ một chút nói: "Không cần gấp, để nàng hảo hảo ngủ một giấc đã."

Ninh Tiêm Nguyệt chờ mọi người đáp ứng, liền xin cáo lui, đến khi trong phòng chỉ còn dư lại một mình Khương lão thái quân, nàng xem mấy bình hương lộ trước mặt, trầm ngâm hồi lâu, mới thờ dài, đem này mấy bình hương lộ cầm lên, giao cho đại nha đầu Oanh Ca nói: "Mấy bình từ lộ này, hảo hảo nhận lấy đi, vô luận như thế nào cũng là một phần tâm ý của tam công tử".

Ninh Tiêm Bích ngủ thẳng đến chạng vạng, tỉnh lại vừa rửa mặt, liền nghe Lô Hoa đi vào cười nói: "Cô nương, các vị cô nương phái người đến hỏi mấy lần, chỉ nói cô nương tỉnh rồi, lập tức báo cho các nàng biết, nói là có thứ tốt phải đưa cho cô nương".

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Ban thưởng

Edit by windinguyen

Ninh Tiêm Bích nghi hoặc hỏi: "Các nàng lại nào cái gì?" Nói xong nhìn về phía Hải Đường, lại nghe nàng cười nói: "Nghe nói Tam thiếu gia lúc trước cầm chút hương lộ, nói là tam công tử tặng lão thái thái cùng các cô nương, lúc đó cô nương không có mặt, đại khái là mấy vị cô nương khác thay cô nương thu nhận, lúc này đã muốn đưa tới."

Ninh Tiêm Bích nhú nhú mày, nói lắp bắp: "Thực là, người đã ở cách xa bên ngoài ngàn dặm, nhưng vẫn âm hồn bất tán". Bởi vì cũng không có tâm tình gì, đứng lên nói: "Không cần phải để ý tới, ta đi chỗ thái thái cùng dì thỉnh an."

Vừa dứt lời, liền nghe Ngọc nhi ngoài cửa nói: "Nhị cô nương, tam cô nương, tứ cô nương, Ngũ cô nương, biểu cô nương đã tới."

Ninh Tiêm Bích hướng lên trời lờm một cái, trên mặt buộc phải hiện lên vẻ tươi cười, ra đón nói: "Mấy vị tỷ tỷ đúng là lỗi tai thánh a, ta chỗ này mới vừa rửa mặt xong đây". Nói xong nhìn Bạch Thái Chi một bên, cũng lạnh nhạt nói: "Biểu muội thân thể yếu đuối, làm sao không ở trong phòng hảo hảo nghỉ ngơi đi".

Ninh Tiêm Nguyệt cười nói: "Tự nhiên là lỗi tai thánh rồi, nếu không thánh, chỉ sợ phải đến lúc thánh an lão thái quân mới có thể gặp được người". Nói xong lôi kéo nàng ngồi ở mép giường, cười hi hi nói: "Cũng đừng trách lần này chúng ta đến quấy nhiễu người, có thứ tốt cho người đây." Nói xong đem này hai bình hương lộ lấy ra, lắc lắc ở trước mặt Ninh Tiêm Bích tựa như hiến vật quý.

Ninh Tiêm Bích nhìn hai bình hương lộ, trên mặt không có chút rung động nào, mỉm cười nói: "Đây không phải ngày đó tam công tử đưa sao? Làm sao bây giờ lại có? Là trong cung ban thưởng đến trong nhà chúng ta?" Nói xong lại nghe Ninh Tiêm Nguyệt cười nói: "Trong cung ban thưởng nào có nhanh như vậy? Đây là tam công tử trước khi xuất chinh dặn dò người đưa tới, tỷ tỷ của gã sai vật kia ở nông thôn đã mất, trị hoãn mấy ngày nay, hôm nay mới đưa đến, tặng cho lão thái thái cùng bọn tỷ muội, đây là hai bình của muội muội".

Ninh Tiêm Bích trong lòng thở dài, nhưng cũng biết vào lúc này không thể làm ra vẻ quá khác biệt với tất cả mọi người, bởi vậy không thể làm gì khác hơn là đem hai bình hương lộ thu lại. Mỉm cười nói: "Tam công tử ngược lại thật sự là cảm kích Tam gia gia từ tận đáy lòng, nếu không cũng không thể vừa nghe lão thái thái yêu thích, mượn những hương lộ này đến hiếu kính."

Vài vị cô nương đều nhìn chằm chằm nàng, cho dù Ninh Triệt An không nói, trong lòng các nàng cũng rõ ràng, bao gồm lão thái thái, sợ là dính ánh sáng của vị này Lục muội muội này, mới có thể có hương lộ này. Giờ đây thấy Ninh Tiêm Bích đáng đáp thờ ơ, không biết sao liền cảm thấy trong lòng thờ phảo nhẹ nhõm.

Lại cùng các nàng nói mấy câu, Ninh Tiêm Mi thấy Ninh Tiêm Bích trước sau nhàn nhạt, biết vị muội muội này không kiên nhẫn xã giao cùng người khác. Liền đứng lên nói: "Sắc trời không còn sớm, đợi lát nữa còn đi chỗ lão thái thái thỉnh an, vào lúc này sẽ không ép muội muội kể lại những chuyện trải qua khi tiến cung, ngược lại đến thời điểm chúng ta không hỏi, lão thái thái cũng nhất định hỏi".

Nàng nói chuyện này. Mấy người Ninh Tiêm Nguyệt cũng đều đứng dậy cáo từ. Bạch Thái Chi chưa đi, cười nói với Ninh Tiêm Bích: "Cả ngày hôm nay cũng không gặp tam cửu mẫu, đang muốn qua thỉnh an, tỷ tỷ đi cùng ta chứ?"

Ninh Tiêm Bích thực sự là thiếu kiên nhẫn ứng phó vị biểu muội này, lại không thể bác bỏ lời của nàng, trong lòng không khỏi có chút bất đắc dĩ. Không thể làm gì khác hơn là nói: "Được rồi". Nói xong đứng dậy, suy nghĩ một chút, lại cảm theo hai cái bình nhỏ. Bạch Thái Chi ở bên cạnh dùng khóe mắt nhìn thấy, môi khẽ động, lộ ra một nụ cười không dễ bị người phát giác, rồi nhanh chóng biến mất.

Dur thị đang cùng Di Tường nói chuyện, thấy Ninh Tiêm Bích cùng Bạch Thái Chi lại đây. Vô cùng vui mừng, nắm tay hai người ngồi trên giường. Lại nghe Ninh Tiêm Bích hỏi: "Dì, biểu ca đâu?"

Di Tường cười nói: "Mấy ngày nay đều ở bên ngoài, bảo là muốn mở cửa hàng, ta cũng không kiên nhẫn mà quản hắn, nghe hắn nói mạch lạc rõ ràng, liền để hắn chọn nhân thủ từ mấy phòng người hầu mang theo lúc đến kinh thành, tối hôm nay cũng chưa chắc trở về. Bất quá lúc sáng sớm ra cửa có hỏi thăm người, cho thấy trong lòng hắn cũng có chút bận tâm".

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Có cái gì để lo lắng? Các đại phu Thái Y Viện đều bỏ tay, ta cùng Tam gia gia phụng chỉ vào cung, chẳng lẽ còn bắt buộc chúng ta phải chữa khỏi hay sao? Trị hết tất nhiên là có thể diện, không trị hết cũng không có liên lụy chúng ta, biểu ca là người thông minh, có lẽ cũng hiểu điều này."

Di Tường cười nói: "Đúng thế, trong lòng đều rõ ràng, chính là khó tránh khỏi lo lắng, câu nói kia nói như thế nào? Quan tâm sẽ bị loạn mà."

Mấy người nói chuyện một lúc, Ninh Tiêm Bích liền đem hai lọ hương lộ trong tay bỏ lên trên bàn, lạnh nhạt nói: "Nghe nói là tam công tử để bọn tỷ muội phân ra, ta uống không được cái này, cho nương cùng đi mỗi người một bình, lão thái thái cũng đã nói, vật này uống vào xác thực trong người dễ chịu hơn."

Di Tường cùng Dur thị cũng sớm nghe nói qua hương lộ này, cầm lên xem qua, cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nhưng cũng không chịu nhận.

Bất đắc dĩ Ninh Tiêm Bích nhất định phải cho các nàng, Lan di nương liếc nhìn trên mặt vẻ mặt hồ hững của nàng, lại nhìn Bạch Thái Chi ngồi trầm mặc một bên không nói gì, liền mỉm cười nói: "Cũng là một mảnh hiếu tâm của cô nương, thái thái cùng Di thái thái nhận đi."

Bạch Thái Chi thấy Dur thị cùng Di Tường bất đắc dĩ nhận lấy, lúc này mới mỉm cười nói: "Rốt cuộc là Lục tỷ tỷ hiếu kính, mợ, cháu gái nơi này cũng có hai bình". Không chờ nói xong, đã nghe Dur thị cười nói: "Người nếu không dùng cũng không cần cho chúng ta, nếu người không thích, cho cô thái thái đi."

Bạch Thái Chi cũng liền đáp lại, ngồi một chút cáo từ rồi đi.

Qua mấy ngày, trong cung ban thưởng xuống, nhưng ai cũng không ngờ tới, Hoàng đế lại ban thưởng Ninh Đức Vinh một tước vị, tuy chỉ là một tước, nhưng cũng tương đương với triều thần chính nhất phẩm, cho dù không có thực quyền, nhưng cũng là vinh quang vô hạn. Từ cổ chí kim, ai nghe nói qua một lang trung thấp kém bởi vì trị hết bệnh cho Thái hậu liền được phong tước?

Trên thực tế, Ninh Đức Vinh có thể đến được tước vị này, cũng là gặp may đúng dịp. Nếu như hắn chỉ là một danh y giang hồ, cùng lắm là ban thưởng

chút kim ngân thôi, sau đó vào Thái Y Viện cũng đủ khiến người trong thiên hạ hâm mộ không ngớt. Nhưng hẳn lại là Tam lão thái gia phủ bá tước, Hoàng đế cảm niệm hân trước đó chữa khỏi bệnh lâu năm của Đại Trưởng công chúa, tiếp theo cứu mạng Thái hậu, hơn nữa lão đầu nhi này thân phận cũng cao quý, nhất thời cao hứng, liền phong thưởng một cái tước vị.

Có thể hình dung mọi người trong phủ bá tước vui mừng đến thế nào, liền ba ngày đãi rượu, một môn gia hai cái tước vị, đây là chuyện chưa xảy ra trong kinh thành. Tuy nói tước vị này không cao, nhưng này cũng là ân điển Hoàng đế không phải sao? Trong lúc nhất thời, liền ngay cả Khương lão thái quân đều là một mảng vui sướng, phủ bá tước nườm nượp khách kéo đến chúc mừng.

Chỉ là những cảm tử phồn hoa này Ninh Tiêm Bích cũng không để vào mắt. Lúc này mặc dù phủ bá tước nhìn như ngọn lửa dẹt hoa trên gấm, nhưng mà chuyện xảy ra trong mấy năm sau, có thể nói là biến hóa như trước cửa có thể giăng lưới bắt chim? (*) Cũng chỉ có Đại Trưởng công chúa ghi nhớ ân cứu mạng, đối với bọn họ vô cùng chiếu cố, lại chọn trúng mình làm cháu dâu, khiến cho các quyền quý kinh thành nhất thời vì thế mà choáng váng, nếu không, phủ bá tước này sợ là triệt để vắng lặng rồi.

(*) môn khả la tước (trước cửa có thể giăng lưới bắt chim): cửa nhà vắng vẻ chùa bà đanh

Triệt để vắng lạnh, cũng không có gì không tốt.

Ninh Tiêm Bích ngẩng đầu nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, nghĩ đến tin tức mình biết được trước khi chết ở kiếp trước về tranh chấp giữa hai vị hoàng tử, vô luận cuối cùng là người nào thắng, chung quy phải có người chịu xui xẻo. Vì lẽ đó biện pháp tốt nhất chính là không bị cuốn vào, bây giờ suy nghĩ một chút, biến cố lớn trong tương lai, biết đâu lại bùa hộ mệnh cũng không chừng.

Trong nháy mắt lại qua hơn một tháng, phủ bá tước bên này, tin tức Ninh Đức Vinh được phong tước cuối cùng cũng dần dần yên tĩnh lại.

Lão đầu nhi vốn không quen xã giao, từ lúc được phong tước, liền không thích ăn tiệc cũng không tiếp khách, mãi đến bây giờ, trên người đều cảm thấy không dễ chịu.

Bởi vì ngày hôm đó thanh tịnh trở lại, nhìn Ninh Tiêm Bích ở một bên vui đầu xem sách thuốc, hẳn liền thở dài nói: "Ồ! Cuối cùng cũng được thanh tịnh, sớm biết như vậy, chẳng bằng hoàng thượng thưởng nhiều chút kim ngân châu báu, quần áo vải vóc còn tốt hơn, ta thà rằng đem tất cả những thứ đó đều tặng cho người ta, cũng không cần náo nhiệt vô nghĩa này".

Ninh Tiêm Bích từ trong sách thuốc ngẩng đầu, mỉm cười nói: "Tam gia gia hà tất buồn phiền, trôi qua mấy ngày này là ổn, nếu không có tước vị này, chỉ sợ hiện tại người tới cửa cầu y có thể đem cửa môn phủ bá tước chúng ta đều đập đổ đây."

Ninh Đức Vinh nghiêm mặt nói: "Ta cũng nghĩ như vậy, phủ bá tước tuy rằng cao, nhưng mà nơi này chính là kinh thành, so với phủ bá tước dòng dõi huân quý không biết có bao nhiêu, một phủ bá tước nhỏ nhỏ lại đáng là gì? Ồ! Sớm biết như vậy"

Hắn nói tới chỗ này, lại không tiếp tục. Tuy rằng cũng biết từ nay về sau các loại hỗn loạn sẽ không thiếu, thế nhưng cẩn thận ngẫm lại, hẳn sẽ vì tránh né những chuyện này, liền đối với Đại Trưởng công chúa cùng Thái hậu thấy chết mà không cứu sao? Lương y như từ mẫu a, nói sao cũng không làm được.

Ninh Tiêm Bích nhìn hắn suy nghĩ xuất thần, không khỏi cười nói: "Tam gia gia, ngài cũng không cần suy nghĩ nhiều, bây giờ người đã có tước vị, hành động nên tùy tâm mới phải."

Ninh Đức Vinh không hiểu nhìn nàng, trong miệng lắp bắp nói: "Tùy tâm? Ta muốn làm sao tùy tâm? Chẳng lẽ còn có thể bởi vì có tước vị, rồi cùng lão chị dâu nói, muốn rời khỏi phủ bá tước này? Đây không phải là thành một lão Bạch nhãn lang sao?"

Ninh Tiêm Bích "xi" nở nụ cười, lắc đầu nói: "Tam gia gia một chút cũng không già, làm sao lại là lão Bạch nhãn lang? Ý của ta là, Tam gia gia sao không đi ra ngoài mở một y quán? Vừa không mai một y thuật, còn có thể cứu sống bao nhiêu người, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên?"

Ninh Đức Vinh ngẩn người, trên mặt bỗng nhiên hiện lên vẻ kích động, gật đầu liên tục nói: "Đứa bé ngoan, người quả nhiên là... người hiểu Tam gia gia nhất. Chỉ là... chỉ là chuyện này nói thế nào cùng tổ mẫu người? Lão nhân gia nàng nhất định không đáp ứng".

Ninh Tiêm Bích nhìn chung quanh một chút, thấy bên cạnh chỉ có một mình Lô Hoa, phát tay một cái để nàng ra ngoài, sau đó mới nói với Ninh Đức Vinh: "Tam gia gia nói thẳng tự nhiên là không được, tổ mẫu trọng nhất lễ pháp, nào có đạo lý người có tước vị trong phủ bá tước muốn mở y quán? Nhưng mà tổ mẫu thành tâm lễ Phật, Tam gia gia liền bắt đầu từ hướng này. Tục ngữ nói, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp a, ngài chỉ cần nói một thân y thuật này nếu lãng phí một cách vô ích, Phật tổ cũng sẽ trách tội. Nếu như có thể cứu sống nhiều người, chẳng phải là một cái đại công đức? Đối với phủ bá tước cũng là không thể tốt hơn"

Không chờ Ninh Tiêm Bích nói xong, Ninh Đức Vinh đã hiểu, không khỏi ánh mắt sáng lên, giơ ngón tay cái lên nói: "Hào nha đầu, quả nhiên là ý kiến hay, chỉ là có chủ ý này, làm sao không nói sớm? Nếu không Tam gia gia cũng không phí thời gian nhiều năm như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Biểu tặng

Edit by windinguyen

Ninh Tiêm Bích nghĩ thầm, sớm nói sao? nếu sớm nói chẳng phải người sẽ ra ngoài mở y quán làm đại phu, vậy ta làm sao bây giờ? Chuyện tự học thành tài như vậy ở thời đại này rất là kinh thế hãi tục a? Nhưng chỉ là nghĩ trong đầu, ngoài miệng tự nhiên không thể nói như vậy. Liền ngoan ngoãn trả lời: "Lúc trước cháu gái cũng không nghĩ tới, Tam gia gia lại chưa cùng ta nói bao giờ, ta còn tưởng rằng người yêu thích cuộc sống nhàn nhã tự tại ở phủ bá tước đây."

Ninh Đức Vinh có được biện pháp, đã vô cùng mừng rỡ, nơi nào còn lòng dạ trách nài? Nhìn một chút sắc trời bên ngoài, không khỏi cười nói: "Trời chiều rồi, Thước Dực về trước đi, chỉ sợ lát nữa các người qua chỗ lão chị dâu thỉnh an, ta đây muốn đi trước Ninh Hinh viện một chuyến, sớm chút cũng lão chị dâu nói rõ, cũng sớm để trừ bị một chút." Nói xong hứng thú bưng bưng cùng Ninh Tiêm Bích ra cửa.

Trở lại Bạch Thước Viện, Ninh Tiêm Bích thấy mẫu thân và Lan di nương không ở trong phòng, trở về gian phòng của mình, chỉ thấy Hải Đường cùng Ngọc nhi đang thu thập mấy thứ vật liệu cùng quần áo, đồ trang sức trong rương, nàng liền ngạc nhiên nói: "Đang êm đẹp, lấy những thứ này ra làm gì?"

Hải Đường ai oán nói: "Cô nương còn hỏi, hôm kia trong cung ban thưởng nhiều vật liệu cùng trang sức tốt như vậy, ngài cũng quá hào phóng đi, liền phân ra cho các cô nương, nhìn một cái tự mình còn lại bao nhiêu? Nô tỳ hôm nay rảnh rồi, đem quần áo cùng vật liệu của cô nương ra phơi nắng, cũng nhìn xem có con sâu gì hay không, ai biết càng xem càng tức giận, y phục của cô nương so với mấy vị cô nương kia, không biết ít hơn bao nhiêu, vậy mà họ vẫn còn đến cướp đoạt".

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Có gì mà tức giận? Đồ vật tốt không cần nhiều, thứ tốt nhất không phải đều bị ta giữ lại sao?" Nói xong cũng đi đến trước bàn, chỉ thấy Hải Đường đã đem những vật liệu kia một lần nữa sắp xếp chỉnh tề, xếp thành vài chồng.

Nàng liền cười nói: "Lòng người chính là luôn không thấy đủ, nhiều... đồ thế này, người còn oán giận cái gì?" Nói xong lại nghe Ngọc nhi cười nói: "Hải Đường tỷ tỷ chỉ là vì là bất bình thay cô nương, nói cô nương thường ngày ở phương diện mặc quần áo trang phục cũng quá không tỉ mỉ, nô tỳ còn trấn an nàng một hồi lâu đây."

Hải Đường thở dài nói: "Ta bất bình có ích lợi gì? Cô nương không để ở trong lòng như vậy, ta có gấp chết cũng vô dụng a." Nói xong thấy Ninh Tiêm Bích từ bên trong lấy mấy khối vải vóc ra, nàng không khỏi kinh ngạc thốt lên một tiếng, chạy lên phía trước nói: "Cô nương tốt, nô tỳ sai rồi? Là nô tỳ có lòng tham, có thể tổng cộng vật liệu còn lại như thế, ngài... ngài đây lấy ra mấy khối làm gì? Chuyện này... mấy khối này đều là tốt nhất, lại nói ngài vừa lấy ra, nhìn một cái, vải vóc này nhưng là mất đi hơn một nửa a."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Mấy khối vải này ban đầu vốn là tặng người, được rồi. Đừng đồng dài nữa, nhận lấy đi. Sau này có tiền, vật gì mà không mua lại được? Đến thời điểm đó người thành tiểu quân gia vui vẻ a. Lúc đó người mới biết cái gì gọi là phú quý đây, bây giờ này mí mắt cũng quá cạn đi".

Hải Đường không phục nói: "Cô nương cũng quá hào phóng, nô tỳ không trông cậy có một ngày như vậy, phàm là vật quý giá, cô nương có thể bảo vệ cẩn thận thì nô tỳ liền cảm ơn trời đất. Nếu không, nô tỳ tỉ mỉ quản gia như thế nào đi nữa cũng có ích lợi gì? Đám đương không nổi cô nương ngài liền sa thải a. Còn nói cái gì ngày sau còn dài, giờ tiền lương một tháng hai lượng bạc, đợi đến lúc nào mới có ngày sau a? Đừng nói gì mà phú quý."

Ninh Tiêm Bích làm cho nàng nói đến ai oán rồi nở nụ cười, vỗ bờ vai của nàng lắc đầu nói: "Yên tâm đi, có thần giữ của nhà người ở đây sẽ có thời điểm ngồi đếm bạc a"

Nàng nghĩ đến Ninh Đức Vinh nếu quả thật mở y quán. Lấy thân phận của hắn, tự nhiên không thể dùng thuốc từ dược quán khác, vậy không bằng chính mình chế tạo. Đến thời điểm chính mình điều chế thuốc, cũng cảm tới bán, bằng y thuật Tam gia gia cùng những bài thuốc bí truyền trong đầu mình, đến lúc đó còn sợ tiền tài không cuộn cuộn kéo đến sao? Chỉ là chuyện này cần phải bàn bạc kỹ càng, tuyệt đối không thể một sớm một chiều có thể hoàn thành được.

Đang nghĩ ngợi. Chợt nghe ngoài phòng truyền đến thanh âm nói: "Thái thái cùng Di thái thái trở về." Trong lòng nàng không khỏi vui vẻ, vội vã từ trên bàn chính mình chọn ra hơn nửa mấy khối vật liệu, sau đó để Sơn Trà cùng Lô Hoa làm bạn, còn mình vào phòng Dư thị.

Chỉ thấy Ninh Triệt Tuyên đang xoay vòng vòng bên người Trương Kinh, chung quy cũng hơi lớn, cho dù trong đầu tham ăn, ở bên ngoài nhưng cũng không biểu hiện ra, chỉ lôi kéo biểu ca nói một ít phong thổ Giang Nam.

Hóa ra là bởi vì năm nay vị dư dụng kia mất đã 3 năm, vì lẽ đó Di Trương cùng Trương Kinh đều trở lại tảo mộ viếng mộ mà cho hắn, chuyến đi... này liền gần một tháng, bây giờ trở về vào lúc này, có thể thấy được là không tri hoãn.

Di Trương cùng Dư thị ở trong phòng nói chuyện, Trương Kinh nhìn thấy Ninh Tiêm Bích, mỉm cười thi lễ, kêu một tiếng biểu muội, Ninh Tiêm Bích cũng liền đáp lễ, sau đó liếc nhìn xuống, liền nghe Trương Kinh cười nói: "Di cùng mẹ ta đang trò chuyện, muội muội vào đi thôi."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Nếu như thế, vậy ta trước hết đi vào." Bởi vì đi vào phòng, khoát tay áo với tiểu nha đầu giữ cửa một cái, tiểu nha đầu kia chỉ xốc mình làm cho nàng đi vào, cũng không có lên tiếng.

Đi vào phòng, nghe Dư thị hỏi: "Thật vất vả trở về một chuyến, làm sao không ở thêm mấy ngày? Tính toán hành trình, ta còn tưởng rằng các người như thế nào cũng hơn nửa tháng mới về đến, lại không nghĩ rằng vào lúc này đã trở lại rồi."

Tường đi lắc đầu nói: "Ồ thêm làm cái gì? Anh rể người khi còn sống đã nói, những người trong tộc kia bắt quá là quý hút máu. Lúc trước nhà hấn giàu có, từng người từng người a đua nịnh hót, rồi có lúc nhất thời điêu linh, muốn từ các thân thích mượn vài đồng tiền thôi, kết quả những ngày đó là trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, những người họ hàng kia cũng không tiếp tục tới cửa nữa. Nếu không phải phụ thân chúng ta hồi đó còn tại thế, có thể lên làm gia chủ, còn không biết sẽ như thế nào đây. Sau đó mất thấy nhà chúng ta khôi phục nguyên khí, liền từng cái từng cái lại muốn luôn cúi. Anh rể người... xem thường nhất là những người như thế, bởi vậy khi hấn còn sống, cùng những thân thích kia luôn vô cùng xa lánh. Ai có thể nghĩ tới sau khi hấn tạ thế, bọn người vô lại kia thể nhưng không biết ngại ngùng muốn tới nhà chúng ta ở riêng. May mà ta đây có một mạch máu nhỏ, Tộc trưởng cũng xem như là người công chính, mới không để cho bọn họ thực hiện được ý đồ. Nếu không phải vậy ta cũng sẽ không ngàn dặm xa xôi nhờ vả người. Lần này trở lại, bọn họ hiểu được hai mẹ con chúng ta ở tại phủ bá tước, cũng không dám cưỡng cầu cái gì, chỉ là nhìn những sắc mặt kia, ta cùng Kinh nhi liền chán ngán trong lòng. Tảo mộ anh rể người xong, cũng không còn gì lo lắng, nên sớm chút trở về, đỡ phải đối mặt với một đám tiểu nhân vô cơ gây rối".

Dur thị gật đầu nói: "Thì ra là như vậy, ta thắc mắc làm sao sớm như vậy đã trở về. Ngược lại, như vậy cũng tốt. Vạn nhất xuất hiện thêm người lòng dạ xấu xa, các người cô nhi quả phụ, lại cô nhi quả phụ một mình ở Giang Nam khiến người ta lo lắng. Thật là, những chuyện này sao không sớm nói với ta? Nếu biết đã phải nhiều người đi theo bảo vệ người?"

Di Tường cười nói: "Không cần phiền như thế. Tộc trưởng kia của chúng ta vẫn còn tốt lắm. Huống hồ ta cùng Kinh nhi mang theo mười mấy hộ vệ cũng ổn thỏa." Nói tới chỗ này, bỗng nhiên nhìn thấy Ninh Tiêm Bích lặng lẽ đứng ngoài cửa, không khỏi cười nói: "Thược Dược đã tới, hôm nay sao không ở Hạnh Lâm Uyển?"

Ninh Tiêm Bích đi lên trước cười nói: "Tam gia gia muốn tìm lão thái thái thương lượng chuyện riêng, vì lẽ đó ta liền sớm trở về. Di cùng biểu ca hồi kinh, sao không báo phụ thân một tiếng để phái người đi đón."

Di Tường cười đáp: "Hà tất lại làm phiền phụ thân người? Nghe nói hơn nửa tháng nữa, hấn liền muốn hoàn tất, đây là lúc quan trọng cần học hành chăm chỉ đây." Vừa nói vừa đánh giá Ninh Tiêm Bích, cười nói: "Thược Dược bây giờ thực sự là càng ngày càng có bộ dáng đoan trang của nữ hài nhi, đi lần này cố ý cho người chọn mấy khối vải. Ở? Người đây là bụng cái gì? Cũng là vải?"

Di Tường vừa nói, liền nhận lấy mấy khối vải từ trong tay Ninh Tiêm Bích, chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền cả kinh kêu lên: "Vải này ngược lại rất tốt, trên thị trường rất hiếm thấy đây."

Nói xong liền nghe Dur thị cười nói: "Rốt cuộc là ở phía Nam sinh sống mấy năm, nhãn lực tỷ tỷ ngược lại rất cao a. Trên thị trường nơi nào có thể nhìn thấy? Đây là ngày đó Thược Dược tiến cung chữa bệnh cho Thái hậu sau được hoàng thượng ban thưởng. Bởi vì khi đó tỷ tỷ cùng Kinh nhi đã khởi hành về phía nam, chắc mấy khối vải này là nàng giữ lại cho các người, tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại tỉ mỉ, ta chỗ này vẫn chưa chỉ điểm qua".

Di Tường cười đáp lời: "Chả trách, ta liền thấy vải này không phải phẩm phẩm. Nguyên lai là trong cung ban thưởng, cái này để chúng ta dùng thật lãng phí, để cho Thược Dược may xiêm y mới tốt. Nàng một năm người cũng lớn hơn."

Ninh Tiêm Bích mỉm cười nói: "Ta đã có đây, nương cùng di nương, đệ đệ, phụ thân đều có, phần này là con đặc biệt để cho di cùng biểu ca, màu thạch anh cùng màu thiên thanh (xanh thẫm) này đều là hiếm thấy, rất hợp với tính trầm ổn, đoan chính của biểu ca".

Hai bên dừng đây một phen, di Tường rốt cuộc cũng nhận. Chợt nghe bên ngoài tiểu nha đầu nói: "Lan di nương đến rồi." Tiếp theo màn cửa được vén lên một cái. Lan di nương bước vào, Dur thị thu lại nụ cười, nghiêm nghị nhìn về phía nàng nói: "Làm sao rồi? Có tra ra manh mối?"

Lan di nương gật đầu nói: "Vâng, con dâu Phương gia ban đầu còn chống chế, chỉ là châm tuyền này, ngay cả ta đều nhận ra, nơi nào còn có thể giấu giếm được người khác? Nghe ta nói muốn tới bẩm báo thái thái, mới sợ hãi. Hóa ra là con trai của nàng nhìn trúng một nữ nhân, đối phương đòi nhiều sính lễ, nàng vì gom góp tiền, không làm sao được liền đem hai bức thêu trong phủ chúng ta bán ra ngoài. Ai biết trùng hợp như thế, để thái thái cùng ti thiếp nhìn thấy."

Dur thị nhún nhún mày, lạnh nhạt nói: "Chuyện này nàng tuy có điểm để đồng tình, nhưng cũng đáng trách, ngàn vạn lần không nên, không nên đem thêu phẩm trong phủ chúng ta bán ra ngoài, truyền đi chẳng phải trở thành trò cười? Cũng may hai bức thêu phẩm này là ta mua lại, người ngày đó có kiểm tra kỹ một nhóm thêu phẩm kia chỉ thiếu hai bức này?" Lan di nương gật đầu nói: "Vâng, ti thiếp đã xem cẩn thận, chỉ thiếu hai bức này. Chỉ là lúc đó ti thiếp cùng thái thái cũng không nghĩ ngờ trên đầu nàng, nàng thường ngày bên trong cũng thành thật bản phận. Lúc đầu ti thiếp cũng tưởng là người trong phủ trộm, đến khi nhìn thấy châm tuyền này mới sinh lòng nghi ngờ. Nào có ngẫu nhiên như vậy, hai bức thêu phẩm đều là châm tuyền của nàng? Ai biết vừa hỏi liền sáng tỏ."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Đại thắng

Edit by windnguyen

Dur thị gật gù, trầm giọng nói: "Nếu như thế, đi bẩm báo đại thái thái một tiếng, đánh nàng 10 đại bản, cách chức rồi đuổi ra khỏi phủ đi thôi". Nói xong, Lan di nương đáp ứng một tiếng, liền lui ra.

Chuyện này Ninh Tiêm Bích cũng biết, bởi vì Khương lão thái quân yêu cầu trong phủ phải có một nhóm làm công việc thuê thùa, điều này hợp cũng hợp tình thôi, năm rồi cũng chỉ làm qua loa. Năm nay lại thiên vị cho Dư thị quản lý, lúc Lan đi nương kiểm kê phát hiện thiếu hai bức thêu phẩm. Hai ngày trước lúc Dư thị cùng Lan đi nương ra bên ngoài, ngẫu nhiên thấy bên trong một cửa tiệm bán hai bức thêu phẩm. Lan đi nương vốn tỉ mỉ, nhận ra đây là thêu phẩm trong phòng châm tuyến của phủ bá tước, lại thấy hai bức thêu phẩm này chính là "Hồng Mai nào xuân" cùng "Hi Thước đáng cảnh", liền nói cho Dư thị, Dư thị không chút biến sắc mua lại, trở về liền mệnh Lan đi nương tra rõ, bây giờ xem ra là cháy nhà ra mặt chuột rồi.

Lát sau Lan đi nương trở lại, báo với Dư thị: "Đại thái thái nói, thái thái xử trí rất thỏa đáng. Hỏi trong phòng châm tuyến chúng ta còn thiếu người không? Nếu thiếu, nâng sáng mai liền phái quản gia tìm vài người thành thật đáng tin cậy mua vào. Nếu không thiếu, sẽ chờ đến lúc trong phủ tuyển người làm mới mua vào."

Dư thị đáp: "Ngày mừng thọ lão thái thái còn có một tháng, những người làm hiện tại cũng đủ rồi, người phái người nói với đại thái thái, chờ thêm một thời gian nữa."

Lan đi nương đáp ứng rồi, ra ngoài phân phó nha đầu Lục Chi bên cạnh đi Tĩnh Ba Viện truyền lời. Nơi này mới trình trọng cấp đi Tướng chào hỏi, liền nghe nàng cười nói: "Ta đây hai năm bình tĩnh quan sát, người đích thực là trợ thủ đắc lực của muội muội, hiếm thấy người làm việc lanh lợi khôn khéo, lại không huênh hoang ngông cuồng. Lần này từ phía Nam trở về, ta có chọn người cùng Tuyên ca nhi mấy khối vải tốt, đợi lát nữa người xem một chút có thích hay không."

Lan đi nương vội vàng cười đáp: "Di thái thái quá khen, tì thiếp thật không dám nhận. Xiêm y của Tuyên ca nhi cùng tì thiếp nhiều lắm rồi, Di thái thái hà tất tốn kém?" Lời vừa nói liền nghe Dư thị đáp: "Cho người người cứ lấy, ngay cả ta cùng Thước Dục cũng có đây. Lúc này là thân thích phân chia a, nếu nhà các nàng không có bản lĩnh này thì cũng thôi đi, vừa biết có tiền có bạc, nếu là tay không trở về, ngay cả ta trong lòng còn không phải mùi vị đây, huống hồ là người."

Một câu nói khiến đi Tướng cũng không nhịn được nở nụ cười. Mấy người lại nói vài câu, nhìn mặt trời chiều ngã về tây, Dư thị liền đứng dậy cười nói: "Không còn sớm nữa, chúng ta đến chỗ lão thái thái thôi. Lão nhân gia mấy ngày nay luôn làm bận tì trở về bởi người chơi bài a."

Tướng đi cười nói: "Thật vậy a, ta đang nghĩ trở về nên hướng về nơi nào trước tiên, lại nghe nói Tam lão thái gia ở bên trong nên mới lại đây trước. Biết lão thái thái yêu thích này tiểu bài có vẽ cảnh Giang Nam Sơn Thủy, nên để cho Kinh nhi ra ngoài mua mấy thứ, mỗi một dạng mua mười bộ."

Dư thị cười nói: "Tỷ tỷ đây mới là thu phục lòng người, lão thái thái đời này cái gì cũng không thiếu, cũng vẫn là vật này biết đánh vào điểm cao hứng của người". Vừa nói liền tới đến Ninh Hình Viện. Khương lão thái quân nhìn thấy Tướng đi trở về, quả nhiên hết sức cao hứng, lại mệnh nhà bếp lập tức làm thêm món ăn, bãi yến đón gió tẩy trần cho đi Tướng, rất là náo nhiệt.

Suốt đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày thứ hai thức dậy, Ninh Tiêm Bích rửa mặt rồi vấn an Dư thị, liền đi đến học đường trong tộc. Vừa vào cửa, đã nhìn thấy các tỳ muội đều vây quanh Ninh Tiêm Mi nói chuyện. Nàng không khỏi liền cảm thấy có chút kỳ quái.

Bạch Thái Chi nhìn thấy nàng đi vào, liền đứng dậy cười nói: "Hôm nay sáng sớm có tin tức, định ra ngày tháng tuyển tú rồi, sau mười ngày, nhị tỷ tỷ sẽ vào Nội Vụ Phủ sơ tuyển."

Bởi vì hôm nay là ngày Khương lão thái quân trai giới. Vì lẽ đó không cần các nàng đi thỉnh an, Ninh Tiêm Bích mới không biết tin tức này. Sau khi nghe chỉ cảm thấy khiếp sợ, ngơ ngác nhìn Ninh Tiêm Mi, nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải.

"Nhìn người kìa, đây là chuyện vui, bọn tỳ muội đều ở nơi này chúc mừng nhị tỷ tỷ đây, lục muội muội sao lại có bộ dáng như thế?" Ninh Tiêm Ngừ thấy Ninh Tiêm Bích có chút hờn vía lên mặt, liền không nhịn được trêu ghẹo một câu, trong đó ngầm có ý gây xích mích, nhưng vào lúc này không ai để ý.

"Mặc dù từ lâu biết được năm nay đến hạn tuyển tú, nhị tỷ tỷ tất nhiên muốn ứng tuyển, chỉ là không nghĩ rằng nhanh như vậy. Nhiều năm như vậy bọn tỳ muội cùng một nơi, bây giờ nhị tỷ tỷ bất luận tuyển tú kết quả làm sao, sợ là chẳng mấy chốc sẽ rời khỏi phủ, nghĩ vậy trong lòng nhất thời có chút không nỡ". Ninh Tiêm Bích làm bầm giải thích một câu, đây cũng là lời nói thật lòng.

Ninh Tiêm Mi thận trọng đoan trang, ngoại nhu nội cương, cùng nàng ở chung, xác thực có thể cho người có cảm giác như gió xuân ấm áp. Hoặc là cách biệt tuổi tác nhiều hơn, không cần cùng bọn tỳ muội tranh chấp, nàng đối xử các muội muội đích thực là có trách nhiệm của một tỷ tỷ, liền ngay cả tính tình lạnh lạnh như Ninh Tiêm Bích, nghĩ đến nàng tiến cung hoặc là xuất giá theo chồng, trong lòng cũng dâng lên không muốn.

Nhưng nghe Ninh Tiêm Bích nói xong, trên mặt mấy cô nương khác thể nhưng có chút không nhịn được. Ninh Tiêm Nguyệt liền nổi giận nói: "Lục muội muội thường ngày tính tình là lạnh lùng nhất, cùng bọn tỳ muội cũng không nói được mấy câu, vào lúc này nhưng sinh ra tâm không muốn, chúng ta nghe cứ như chuyện vô nghĩa."

Ninh Tiêm Bích không có trả lời, Ninh Tiêm Mi nhu hòa cười nói: "Là tứ muội muội lắm miệng, người làm sao lại nói lời sắc bén như vậy? Lục muội muội không nỡ, các người mừng thay cho ta, đây đều là tình cảm tỷ muội, bất quá là từng người không giống thôi, lẽ nào nhất định phải phân cao thấp? Càng không cần nói cái gì vô tình vô nghĩa như vậy."

Ninh Tiêm Nguyệt lầu bầu nói: "Đạ, nhị tỷ tỷ luôn nói giúp nàng, chẳng trách lục muội muội không nỡ người." Nói xong lại nghe Bạch Thái Chi giảng hòa nói: "Thôi thôi, bọn tỳ muội không cần nói cái đề tài này, đúng là suy nghĩ một chút, nhị tỷ tỷ đảo mắt liền muốn thành người của người khác, các tỳ muội đã chuẩn bị quà cưới xong chưa?"

Ninh Tiêm La cười nói: "Ta đã sẵn sàng mấy màu châm tuyến, chỉ là còn không có thêu được, nhị tỷ tỷ, người cũng biết ta, người vừa nát, tay lại vụng về, đến lúc đó đừng ghét bỏ muội muội, mặc dù thêu không được đẹp, cũng là một phần tâm ý của muội muội."

Ninh Tiêm Mi cười đáp: "Nói vậy bực gì đó, coi trọng bất quá là một phần tâm ý các người, nếu là muốn tốt, phòng châm tuyền phủ chúng ta lẽ nào không có ai?"

Đề tài nói chuyện rộng mở khiến mọi người hứng thú, Ninh Tiêm Xảo giậm chân vội la lên: "Ai nha, các người đều đang có chuẩn bị, ta... ta vẫn còn chưa chuẩn bị đây, gấp cái gì? Sau mười ngày mới sơ tuyền, còn phải trải qua tuyền chọn cuối cùng, muốn ra khỏi cửa còn không phải đến mấy tháng".

Không chờ nói xong, đã bị Ninh Tiêm Mi trừng một chút, nhẹ giọng nói: "Nói nhăng nói cuội gì đó? Chuyện xuất giá như vậy, cũng là chuyện người nên nói sao? Được rồi, mọi người không cần vì chuyện của ta mà để tâm, tiên sinh cũng sắp đến rồi đây."

Mọi người vừa nghe, nhìn đồng hồ cát trước lớp học một chút, đều le lưỡi một cái, tản ra trở lại chỗ của mình ngồi xuống. Chưa kịp ngồi vững vàng, liền nghe thấy xa xa truyền đến tiếng pháo.

Lúc đầu mọi người cũng không có chú ý, chỉ là ở trong lòng âm thầm kinh ngạc, nghĩ thầm cũng không nghe nói chung quanh đây quyền quý nhà ai gả con gái hoặc là cưới con dâu. Lại nói, nào có chuyện canh giờ này liền bắt đầu thả pháo? Nếu nói là là cửa hàng nhà ai khai trương, càng là buồn cười, chung quanh đây đều là quyền quý trú ngụ, thương hộ liền kẻ còn chưa có tư cách, càng khỏi nói mở cửa hàng.

Nhưng mà, chuyện lạ còn không hết ở đây, đợi một lúc, tiếng pháo không chỉ không dừng lại, trái lại ngày càng vang dội, dường như là có ngày càng nhiều nhà bắt đầu thả pháo. Nếu không phải nghe động tĩnh liên tiếp, Ninh Tiêm Bích hoài nghi có phải là một cái nhà máy chế tác pháo Yên Hoa nào đó nổ tung, mới có thể kéo dài không dứt như vậy.

Lại qua một trận, tựa hồ là hàng xóm nói còn có tiền viện chính mình cũng vang lên tiếng pháo, hơn nữa tiên sinh đến bây giờ cũng chưa vào cửa, nữ hài nhi cũng có chút ngồi không yên, dồn dập ra ngoài nhìn xung quanh khắp mọi nơi. Chỉ thấy cách đó không xa các nam hài trong viện cũng có người lục tục đi ra, càng có mấy cái bóng người chạy như bay đi ra ngoài.

"Đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?" Ninh Tiêm Mi nhẹ nhàng nhíu mày, nhìn một chút các muội muội bên cạnh, lăm bầm lâu bầu hỏi một câu.

Ninh Tiêm Bích cũng thấy kỳ quái đây, thầm nghĩ đời này quả nhiên cùng đời trước có nhiều việc bất đồng. Kiếp trước vào lúc này, tựa hồ cũng không có phát sinh cái gì khiến toàn thành thả pháo chúc mừng a. Chỉ có lúc Thảm Thiên Sơn khai hoàn trở về, mới từ Binh bộ phái ra nha dịch chung quanh tuyền dương, toàn thành đại biểu thả pháo, bánh pháo chúc mừng...

Vừa nghĩ đến chỗ này, nàng liền tròn to hai mắt, nghĩ thầm không thể nào? Tên kia đi biên cương cũng bất quá là gần hai tháng, kiếp trước hẳn là qua một năm mới về, đời này chẳng lẽ hiện tại đã trở lại rồi hả? Nào có nhanh như vậy liền khai hoàn mà về, tiền công chớp nhoáng cũng không thể tà môn như thế chứ?

Mọi người khe khẽ bàn luận, tuy rằng không biết cụ thể chuyện gì, nhưng nhiều người thả pháo, bánh pháo như vậy, cũng biết nhất định là chuyện tốt. Lại qua một hồi lâu, chỉ thấy mấy người đi ra ngoài lúc trước lại chạy trở về, đến trong đám người không biết nói cái gì, đoàn người liền sôi trào.

Mấy nữ hài nhi Ninh gia đã sớm gấp đến độ không được, cũng may Ninh Triệt Bảo đại khái cũng biết bọn tỷ muội chờ cuồng lên, liền tự mình chạy tới, cười nói: "Sáng nay biên cương truyền đến tin tức đại thắng, hoàng thượng trong lòng cao hứng, truyền lệnh xuống Binh bộ hiểu dụ toàn thành, vì lễ độ dân chúng đều thả pháo, bánh pháo chúc mừng đây."

"Đại thắng?"

Đám người Ninh Tiêm Nguyệt, Ninh Tiêm Ngừ, Bạch Thái Chi con người đều sáng lên. Ninh Tiêm Nguyệt thậm chí kéo tay đệ đệ một cái, sốt ruột nói: "Thật sự đại thắng? Kim Nguyệt bên kia lui binh rồi hả?"

Ninh Triệt Bảo cười đáp: "Nào có dễ dàng như vậy? Nếu là dễ dàng như vậy, lúc trước thủ quân cũng sẽ không lui 300 dặm". Nói xong thấy Ninh Tiêm Nguyệt lộ ra vẻ thất vọng, hẳn liền không nhịn được cười nói: "Có điều lần này, Thảm đại ca... nha, tam công tử lại lập công lao to lớn bằng trời".

Không chờ nói xong, con mắt của mấy nữ hài tử đã càng thêm rạng rỡ, Ninh Tiêm Ngừ cũng tóm chặt cánh tay đệ đệ, sốt sắng nói: "Tam công tử cũng lập công? Hẳn mới mười tuổi, chính là cái đứa bé, có thể... có thể lập công lao gì? Người... có phải là nghe người ta nói mò không?"

Ninh Triệt Bảo tức giận nói: "Cái gì nói mò? Công văn Binh bộ chiếu cáo thiên hạ cũng có thể nói mò? Lần này là thật sự, tam công tử mang theo một đội kỵ binh ban đêm tập kích vào địch doanh, đốt kho lúa thảo Kim Nguyệt Thất tử, sau đó mang theo các tướng sĩ chém hơn ba ngàn quân địch, trở về đại doanh."

Tiếng nói rơi xuống, mấy nữ hài tử đã hưng phấn nhỏ giọng kêu lên, nếu không phải chính tai nghe được Binh bộ chiếu cáo thiên hạ, các nàng nằm mộng cũng không nghĩ tới cái bé trai mười tuổi kia thật có thể làm ra đại sự kinh thiên động địa như vậy. Nghĩ đến đáng về tuần khố Thảm Thiên Sơn, trong lòng các nữ hài tử đã có vài thứ rục rã rục rịch, chuẩn bị chui từ dưới đất lên rồi.

Windi: Từ chương này trở về sau bắt đầu nhen nhúm tình cảm của Tiểu Thảm và A Bích rồi. Tuy là diễn biến hơi chậm nhưng đây là phong cách của truyện này, cũng là lý do mình thích mà ngồi edit tiếp đây, từ từ mà gần gũi, kiểu như mưa dầm thấm lâu í

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59: Tuyên tú

Edit by windinguyen

Ninh Tiêm Bích ở bên cạnh mắt lạnh nhìn bọn tỷ muội mừng rỡ nhỏ giọng trò chuyện với nhau, nghĩ đến thời khắc này, trong kinh thành không biết bao nhiêu danh môn khuê tú đều tranh nhau đàm luận vị thiếu niên tuổi nhỏ này.

Ở kiếp trước, sau khi thành thân, Bạch Thái Chi từng ở trước mặt mình nói rằng chiến tích lần này là Thẩm Thiên Sơn chân chính đạt được, có điều không phải phụng mệnh đánh lên. Nghĩ cũng biết, thân phận hần quý trọng ra sao? Những quân lính kia là nguyên soái cũng tốt, tướng lĩnh cũng tốt, người nào can đảm hơn trời dám cho hần đi đánh trận? Cũng vì như vậy, trong lòng Thẩm Thiên Sơn không phục, cùng kêu gọi tướng lĩnh của một đội tinh anh khác chưa lên chiến trường, dùng thuốc da bọc móng ngựa, đánh bất ngờ cho quân địch một phen không ứng phó kịp.

Chỉ là lương thảo mặc dù đã đốt, nhưng cũng rơi vào vòng vây quân địch, nếu không phải bởi vì thân phận hần quý trọng, cho nên nguyên soái không thể không phải ra mảy vận nhân mã tiếp ứng, cái này ngày sau mới có thiếu niên danh tướng. Dù sao, việc nội ứng ngoại hợp, xác thực cũng áp chế được quân địch, nâng cao quân uy Đại Khánh.

Chỉ có điều Hoàng đế phái người cháu này đi ra ngoài, chỉ là muốn cho hần mở mang, nào ngờ tiểu tử này lại dám tự chủ trương? Đã như thế, hần nơi nào còn có thể để Thẩm Thiên Sơn tiếp tục ở lại biên cương? Tự nhiên là hoá tốc triệu hồi.

Kiếp trước, Thẩm Thiên Sơn là 12 tuổi lập nên công lao này, ở Ninh Tiêm Bích xem ra, đã vô cùng bất khả tư nghị, lại không nghĩ rằng, đời này hần càng thêm dừng mãi. Cam La 12 tuổi mới được phong Thừa Tướng đây, hơn nữa sau đó không lâu đã chết rồi. Thẩm Thiên Sơn cái quái vật này, quả thực giống như là từ trên sao hoá tới.

Không có ai chú ý tới Ninh Tiêm Bích hồ hững, mấy nữ hài nhi nói một lát, mãi đến tận Ninh Tiêm Mi ho một tiếng, các nàng mới nhận ra được chính mình thất thố, không khỏi đều đỏ mặt, Ninh Tiêm Nguyệt trước hết có tật giật mình nói: "Nhị tỷ tỷ, nếu là người khác cũng thôi đi. Đây không phải tam công tử sao? Hần cùng nhà chúng ta ngọn nguồn không cạn đây, bọn tỷ muội quan tâm cũng là nhân chi thường tình."

Ninh Tiêm Mi trong lòng cười khổ một tiếng, nghĩ thầm chỉ sợ các người lo lắng đến mức liền đem trái tim của chính mình cho người ta luôn. Nam nhi xuất sắc như vậy, nếu không phải hần quyết chí tiến lên, chỉ với vị trí cao quý thôi mấy người các người cũng có thể vào cửa phủ thân vương? Trừ phi là làm thiệp. Nếu nói là ngọn nguồn, chân chính cùng hần có ngọn nguồn là lục muội muội mới đúng.

Vừa nghĩ đến đây, không nhận được liền nhìn qua hướng Ninh Tiêm Bích, đã thấy nàng về mặt hồ hững bình tĩnh. Ninh Tiêm Mi thở dài, nghĩ thầm lục muội muội thật là có chủ ý, thận trọng như vậy. Ta ở thời điểm bằng tuổi nàng có thể vụn vụn không làm được như vậy.

Nghĩ tới đây, liền thân nhiên nhìn Ninh Tiêm Nguyệt một chút, nhẹ giọng nói: "Được rồi, về lớp học đi, cùng tam công tử có ngọn nguồn chính là tam gia gia cùng lục muội muội. Các người xem lục muội muội vẫn bình tĩnh lắm, các người làm gì gấp đến độ như vậy."

Vừa dứt lời, liền nghe Ninh Tiêm Ngữ cười hi hi nói: "Chúng ta làm sao dám so với lục muội muội? Ngoại trừ sách thuốc, dược liệu, lục muội muội còn đề tâm đến chuyện gì? Bạch muội muội lúc trước còn không phải vì chuyện này mà thương tâm, cho rằng lục muội muội không thích nàng sao?"

Ninh Tiêm Bích đối với loại "năm cũng bị trúng đạn" này đã quen, nghe vậy cũng không nói gì. Chỉ là cười nhạt, liền theo bọn tỷ muội vào phòng.

Đến giữa trưa, lão phu tử vẫn không có lên lớp. Chỉ chốc lát sau, thì có bà tử lại đây cười nói: "Tiên sinh nói, hôm nay cao hứng, để các cô nương trở lại nghỉ một ngày, ngày mai lại lên lớp."

Nói xong thấy Ninh Tiêm Mi hơi cau mày. Bà tử liền tiến sát lại cười nói: "Phu tử thật rất cao hứng, một người ở trong phòng hát vang cái gì 'thanh xuân tác bạn hảo hoàn hương'. Lão nô cũng nghe không hiểu, không biết hôm nay là gặp được cái sự tình như ý gì, mấy vị tiên sinh khác cũng đều ở đây, tiểu gia chúng ta bên kia cũng cho người đi truyền tin, hôm nay cũng là không lên lớp rồi."

Cũng khó trách mấy vị phu tử cao hứng như thế, văn nhân khí khái, đều là tôn trọng "thiên hạ hưng vong". Lần này Kim Nguyệt Thát Từ khí thế hùng hổ mà tiến, thủ quân biên cương bại lui 300 dặm, bách tính sĩ tử từng thời khắc lo sợ bất an, bỗng nhiên có một hồi đại thắng như vậy, sao không khỏi khiến cho người người vô cùng phấn khởi? Vị trí nước Kim Nguyệt ở Mạc Bắc (sa mạc), thu thập lương thực vốn đã không dễ dàng, bây giờ lương thảo bị đốt, coi như may mắn còn dư lại chút ít, sợ cũng không đủ chống đỡ một hồi đại chiến. Bởi vậy lần xuất chinh này tuy rằng vẫn không có xác định cuối cùng là khải hoàn, nhưng tuyệt đối là chạy không khỏi kết cục này.

Nếu tộc học cho nghỉ một ngày, chúng nữ hài nhi tự nhiên là chạy đi Ninh Hình Viện lủ ra lủ rủ, Ninh Tiêm Bích không muốn trộn vào những chuyện này, vẫn là đi tới Hạnh Lâm Uyển, an tĩnh đọc sách chế được. Mắt thấy đến buổi trưa, lúc này mới trở lại Bạch Thục Viện, cầm lấy hai khối vải, tự mình đi tới Tinh Ba viện.

Đúng lúc Ninh Tiêm Mi bây giờ cũng bởi vì việc tuyển tú nên đặc biệt yên tĩnh, thường ngày cũng chỉ ở trong phòng thêu thùa, hoặc là thỉnh thoảng đánh đàn đọc sách.

Nghe nói Ninh Tiêm Bích đến đây, vị nhị cô nương này không khỏi có chút bất ngờ, vội tự mình ra đón nói: "Lục muội muội thực sự là ít đến, một năm này ngoại trừ lúc ta sinh bệnh, cũng không thấy người tiến vào chỗ này của ta".

Ninh Tiêm Bích mỉm cười nói: "Vâng, muội muội tính tình nhút nhát quá, may mắn có nhị tỷ tỷ không chê, chiếu cố nhiều năm như vậy, bây giờ nhị tỷ tỷ liền sắp tham gia tuyển tú, vô luận như thế nào, sau lần này, chỉ sợ tháng ngày ở nhà không nhiều lắm, vì lẽ đó muội muội cố ý lại đây tìm nhị tỷ tỷ nói chuyện."

Ninh Tiêm Mi nhìn sắc mặt nàng chân thành, trong lòng không khỏi cảm khái, đón nàng vào trong phòng, thở dài nói: "Muội muội tuy rằng thường ngày bên ngoài lạnh nhạt, đáy lòng lại là có tính có nghĩa. Nhị tỷ tỷ biết, ngươi là lòng dạ rộng lớn, ngày sau các muội muội trong lời nói có đụng chạm gì ngươi, đừng tính toán với các nàng. Ôi! Hào môn sâu như biển a, mọi người trong mỗi ngày không có chuyện làm, còn không phải chính là ở trên đầu lưỡi vất hết óc nhọc lòng đây."

Ninh Tiêm Bích gật đầu đáp lại, tiếp theo lệnh Hải Đường đem hai xấp vải để trên bàn, cười nói: "Đây là ngày trước hoàng thượng ban thưởng, khi đó bọn tỷ muội cùng những người khác đều có phần, ngay cả Bạch muội muội cũng có, chỉ duy nhất nhị tỷ tỷ không có. Chỉ có điều lúc đó muội muội nghĩ nhị tỷ tỷ năm nay tham gia tuyển tú nên không có lên tiếng, nay cố ý lấy ra hai khối tốt nhất cho tỷ tỷ. Đây là đồ trong hoàng cung, màu sắc... là nhất đẳng, tỷ tỷ may hai bộ y phục mà mặc, cũng có thể rạng rỡ thêm mấy phần."

Ninh Tiêm Mi nhìn hai khối vải, thật là ngây ngẩn cả người.

"Vân Hà Cẩm" này ở trong hoàng cung là cống phẩm vô cùng quý trọng. Ngày đó Ninh Tiêm Bích được ban thưởng bất quá chỉ có hai xấp thôi, bọn tỷ muội biết vật này quý trọng, nghĩ đến nàng muốn giữ lại cho mình, cũng ngại ngùng mở miệng xin. Nhưng không ngờ, hôm nay nàng chuyển tặng tất cả cho mình, trong lúc nhất thời vừa cảm động vừa kinh ngạc, vội vã chối từ. Ninh Tiêm Bích đã đứng dậy, nhẹ giọng cười nói: "Nhị tỷ tỷ làm người ôn hòa đoan trang, ngày sau nhất định là có phúc, muội muội sẽ chờ tin tức tốt đẹp của tỷ".

Hắn là có phúc chứ? Mặc dù chỉ là một tiểu thiếp, nhưng mà đối tượng là đương triều thái tử, chỉ là không biết, nếu kiếp trước Thẩm Thiên Sơn bị xét nhà, này thái tử có phải hay không cũng rơi đài? Vận mệnh cùng kết cục của vị nhị tỷ tỷ này, nàng cũng không biết.

Thời điểm đi tới cửa viện, vừa vặn thấy Khúc phu nhân trở về. Nhìn thấy nàng, không khỏi cũng lấy làm kinh hãi, mỉm cười nói: "Lục cô nương hôm nay nghĩ như thế nào tới thăm nhị tỷ tỷ người rồi hả? Thực sự là khách quý. Mất thấy đã đến trưa, không bằng ở đây dùng cơm rồi hãy về, đồ phải khiến mẫu thân người nói ta hẹp hòi, liền ngay cả một bữa cơm cũng không nở?"

Ninh Tiêm Bích cười đáp lại, phúc thân nói: "Đa tạ đại bá mẫu, chỉ là lúc đầu có cùng mẫu thân nói qua, buổi trưa muốn cùng mẫu thân và đi cùng nhau dùng cơm, sợ tư lợi mà bội ước." Nói xong Khúc phu nhân cũng không khỏi nở nụ cười, lắc đầu nói: "Người thân thể này chính là quá gầy gò, nếu có thể mập thêm một chút vẫn tốt hơn".

Hai người lại nói thêm mấy câu, thấy Ninh Tiêm Bích không chịu ở lại dùng cơm, Khúc phu nhân tự nhiên cũng không cưỡng cầu, đơn giản dặn Hải Đường phải cố gắng hầu hạ cô nương, tiếp theo liền từ biệt.

Trở lại trong phòng, liền hỏi nha đầu: "Lục cô nương tới tìm nhị cô nương là vì chuyện gì đây? Các người biết không?" Nghe nha đầu nói tựa hồ là mang đến hai xấp vải, trong lòng nàng liền không khỏi hơi hơi động, liền vội vàng đứng lên đi tới gian phòng nữ nhi, chờ nhìn thấy này vật liệu, không khỏi cũng là mừng tí tít, một bên xoa xoa một bên thở dài nói: "Lục nha đầu cũng thật đành lòng, đây là trong cung cố ý ban Vân Hà Cẩm cho nàng đây. Chúng ta cho dù tiêu tiền ra ngoài mua, cũng không chiếm được hàng chánh tông tốt như vậy. Ta nghe nương nói, nàng cũng chỉ được hai xấp, đều mang cho người rồi."

Ninh Tiêm Mi cười nói: "Đúng vậy a, lục muội muội tuy rằng ngoài miệng ít nói, nhưng trong lòng thì luôn có chủ ý. Ta cũng không nghĩ tới, nàng sẽ đem hai xấp gấm vóc này đều cho ta. Nếu như thế, lúc này ta cũng phải hảo hảo suy nghĩ một chút đáp lễ, không thể quá nông cạn được".

Khúc phu nhân cười nói: "Nàng tất nhiên là có tình nghĩa tỷ muội. Tam thẩm người tuy nói là người kiên cường, chỉ tiếc Tam thúc người dù sao cũng là con thứ, vừa không có công danh nghề nghiệp, lão thái thái coi trọng yêu thích như thế nào đi nữa, cũng không thể cho nàng quản tiền tài trong nhà. Chuyện tình khó dễ ngày hôm đó, không thể thiếu sự giúp đỡ một, hai của ta. Còn không phải sao, nhị thẩm người nào phải người lòng dạ rộng lớn? Muốn cùng nàng ta giao hảo, không phải là chuyện dễ dàng."

Ninh Tiêm Mi cười nói: "Bất luận lục muội muội là xuất phát từ loại ý tứ nào, hai xấp vải này đều là tâm ý của nàng không sai. Cái gọi là ‘ông mất cân giò bà thò chai rượu’, chỗ tam thẩm bên kia, mẫu thân nếu có thể giúp đỡ chút liền giúp. Cuối cùng cũng không thiệt hại chúng ta chuyện gì."

Khúc phu nhân gật đầu nói: "Ta còn nhờ người dạy? So với nhị thẩm cay nghiệt kia của người, tam thẩm đúng là càng nên thân cận chút. Từ trước chỉ cảm thấy nàng quá nhu nhược, đến cùng không bỏ được tiêu khí thương nhân, bây giờ nhìn lại, nhưng là càng ngày càng được hơn rồi."

Hai mẹ con đang nói, đã có người đi vào hướng Khúc phu nhân bẩm báo, nàng liền đứng dậy đến tiền sảnh. Nơi này Ninh Tiêm Mi nhìn xấp vải một lúc lâu, mới để nha đầu thiếp thân cất vào trong ngăn kéo.

Trong nháy mắt, mười ngày trôi qua, Ninh Tiêm Mi sáng sớm liền ngồi xe ngựa vào hoàng cung, chuyển đi... này liền tốn thời gian năm ngày. Trải qua sơ tuyển, trung tuyển, và vòng tuyển cuối cùng, chỉ có đến vòng tuyển tú nữ sau cùng mới coi là có tiền đồ cầm tú. Bất kể là tiền cung, hay được chỉ hôn cho hoàng thất huân quý, đều là một cái tiền đồ tươi sáng. Mấy ngày này, phủ bá tước trên dưới đều lo sợ bất an mà chờ tin tức, nghe nói Ninh Tiêm Mi vào sơ tuyển phục tuyển, đã tiến vào tuyển tú cuối cùng, Khương lão thái quân cùng Khúc phu nhân mới rốt cục yên tâm, bầu không khí căng thẳng của phủ bá tước cũng bị một bầu không khí vui mừng thay thế.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Tin tức

Edit by windinguyen

Đến ngày thứ sáu khi trời vừa sáng, trong cung có tin tức truyền đến, nói nói Ninh Tiêm Mi đã được hoàng thượng chỉ hôn cho Tam hoàng tử làm Lương Đế (thiếp thân của thái tử).

Tin tức truyền đến, mọi người không khỏi vỗ tay chúc mừng, Tam hoàng tử chính là con trai trưởng duy nhất do hoàng hậu sở sinh, cũng là thái tử hiện nay. Chỉ là hoàng hậu cùng thái tử biết điều cẩn thận, không cho xưng thái tử, sợ bên ngoài nói mình kiêu ngạo, kỳ thực tự nhiên là sợ kích thích đến một số người. Hoàng thượng cũng ngầm cho phép. Bởi vậy mọi người vẫn quen gọi hắn là Tam hoàng tử.

Nghĩ đến hoàng hậu cùng thái tử cẩn thận từng li từng tí một như vậy, nhưng vẫn khó thoát Đế Vương nghi kỵ. Ninh Tiêm Bích trong lòng cũng thêm mấy phần trầm trọng, có điều rất nhanh dứt bỏ rồi. Những chuyện tình lung ta lung tung của hoàng gia cũng nặng một chút quan hệ cũng không có, hà tất vì đó mà lãng phí tinh thần.

Ninh Tiêm Mi buổi chiều về đến nhà, bọn tỷ muội không thể thiếu ăn mừng qua lại, Ninh Tiêm Bích cũng bị Bạch Thái Chi lôi lại đây. Khúc phu nhân có lẽ là người gặp việc nên vui tinh thần thoải mái, nhìn những nhữ hài nhi này so với trong ngày thường càng thêm đáng yêu hợp mắt, cho nên không tự kiềm chế buông xuống mấy phần tư thái nghiêm trang thường ngày, về mặt ôn hòa nói chuyện cùng các nàng.

Chợt nghe Ninh Tiêm Mi nói: "Mẫu thân, lúc ta trở lại, vừa vận xe ngựa đi trên đường cái phố Đông Thanh, làm sao ven đường lại có rất nhiều ăn mày quần áo lam lũ?"

Khúc phu nhân thờ dài nói: "Còn không phải năm nay Hà Nam liên tục có mưa to, nghe nói hoa màu phòng ốc đều bị ngập, bây giờ phía trên đã phái người xuống cứu trợ thiên tai. Thế nhưng trước đó có một số người lần trốn đến kinh thành rồi. Mấy ngày nay đã có gia đình ở Nam Thành phát cháo, lão thái thái cũng biết, tối hôm qua còn thương lượng nói nhà chúng ta cũng nên dựng lều phát cháo. Đúng rồi, người như thế nào lại tới phố lớn Đông Thanh?"

Ninh Tiêm Mi nói: "Nhìn thấy cửa trước phố lớn Thủy Tĩnh phố có xe ngựa của quan gia, cũng không biết là xảy ra chuyện gì. Ta vội vã trở về, liền dẫn dò phu xe từ nơi đó vòng qua đến phố lớn Đông Thanh, chà chà, những người kia thực tại đáng thương, còn có phụ nhân cùng hài tử. Có điều nhìn ngược lại cũng không phải đặc biệt nhiều, này đại khái là lũ lụt vẫn không tính là lợi hại. Nếu không, người chạy nạn còn không phải kéo đoàn vào kinh?"

Khúc phu nhân cười nói: "Người chạy nạn cũng không phải đều muốn vào kinh đây? Vậy cũng không thể muốn vào là vào. Nếu một mạch tràn vào kinh thành, lúc này dưới chân thiên tử không phải là khó coi? Có điều nếu người cứu trợ thiên tai đã được phái xuống, nói vậy qua mấy ngày hồng thủy rút, chắc là sẽ đưa những người này trở về trong thôn."

Ninh Tiêm Mi gật gù, chúng nữ hài đối với cái đề tài này đúng là không có gì hứng thú, rất nhanh lại xoay chuyển sang những đề tài tràn đầy phấn khởi khác.

Ninh Tiêm Bích cô đơn ở một bên chăm chú nghe, nhớ tới những được vật khi nhân hạ buồn chán mà làm ra ở trong phòng Ninh Đức Vinh, trong lòng nàng không khỏi bỗng nhiên hơi động.

Bởi vì rời khỏi Tĩnh Ba Viện liền đến Hạnh Lâm Uyển. Đúng lúc thấy Ninh Đức Vinh đang xoa viên thuốc nhỏ, nhìn thấy nàng lại đây, liền không khỏi cười nói: "Làm sao? Từ chỗ nhị tỷ tỷ ngươi về sao? Làm sao? Nghĩ đến nhị tỷ tỷ ngươi cùng cháu dâu đều vui sướng đến phát điên rồi chứ?"

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Đúng vậy. Đây là đại hi sự, nhị tỷ tỷ cùng đại bá mẫu nơi nào mà không cao hứng? Bất quá ta lúc này lại đây, nhưng là có chuyện tình khác muốn cùng Tam gia gia thương nghị."

Ninh Đức Vinh nghe xong, không khỏi cười nói: "Thật sao? Vừa hay, gia gia nơi này cũng có chuyện cùng ngươi nói. Bất quá vẫn là Thục Dục nói trước đi, để gia gia nghe một chút ngươi có đề nghị gì."

Ninh Tiêm Bích cũng không có kị gì, liền đem ý nghĩ chính mình nói ra: "Tam gia gia có từng nghĩ qua? Nếu như gặp thời điểm trong phủ phát cháo, cùng đem những dược liệu này mang ra ngoài thì sao? Vừa vặn Hà Nam gặp lũ lụt, tổ mẫu nói hai ngày này cũng muốn đi Nam Thành phát cháo, vào lúc này vừa vặn là ngày mùa hè chói chang. Nếu một biện pháp cũng không làm, dễ dàng phát sinh dịch bệnh, Tam gia gia sao không đem dược liệu cũng mang ra ngoài một ít. Một là để những dược liệu này có đất dụng võ. Thứ hai, tổ mẫu nhìn thấy từ tâm của gia gia, thì càng không ngăn cản việc ngài mở y quán tọa đường rồi."

Ninh Đức Vinh ánh mắt sáng lên, cười nói: "Thật vậy sao?" Thấy Ninh Tiêm Bích gật đầu, hắn cũng vui mừng cười nói: "Nếu như thế, chúng ta đi hỏi một chút tổ mẫu ngươi, xem là ai quản chuyện này. Cũng gia nhập vào đi."

Ninh Tiêm Bích cười hi hi nói: "Trong mấy ngày nay thời tiết nóng bức khó chịu, vì thế tộc học cho chúng ta nghỉ một tháng, cháu gái ở trong phòng cũng đang buồn chán, đồng ý thay Tam gia gia ra sức trâu ngựa". Không chờ nói xong, liền nghe Ninh Đức Vinh hừ một tiếng nói: "Cái gì ra sức trâu ngựa? Đừng cho là ta không biết người đánh cái ý định gì? Bất quá là muốn cùng ra ngoài chơi thôi."

Ninh Tiêm Bích lắc cánh tay lão đầu nhi cười nói: "Tam gia gia, người ta từng ngày từng ngày lớn hơn, ra ngoài phủ càng ngày càng khó, ngài liền thỏa mãn ta một hồi đi. Qua lần này, còn không biết có hay không cái cơ hội khác đây. Có thể trong dân chúng cũng có người bị bệnh, đúng lúc ngài trị liệu, cháu gái không phải cũng có thể theo nhìn một chút? Ngài cũng biết, có vài thứ, không phải chỉ nhìn sách là hữu dụng."

Ninh Đức Vinh nghe nàng nói đến tâm động, hẳn quá là rõ ràng, chỉ nhìn sách thuốc là bồi dưỡng không ra cái danh y gì. Chính mình từ nhỏ đã theo nghĩa phụ khắp nơi làm nghề y, bởi vì thấy tận mắt nhiều ca bệnh cổ quái kỳ lạ như vậy, cũng quen tay từ nhỏ, rồi bắt đầu từ đơn giản đến phức tạp, mới có thành tựu ngày hôm nay. Bởi vậy trong lúc nhất thời liền do dự.

Ninh Tiêm Bích ở bên cạnh nhìn, biết lão đầu nhi đã động tâm tư, liền không ngừng cổ vũ, cuối cùng Ninh Đức Vinh thực sự bị nàng quán đến hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu đi nói: "Không phải Tam gia gia không giúp người, người là thiên kim phủ bá tước, nếu là tự mình trên đường phố xuất đầu lộ diện, chuyện này... này nên nói thế nào? Không được không được, nếu để cho tổ mẫu người biết được, Tam gia gia cũng bị oán giận a."

Ninh Tiêm Bích con người chuyển động, cười hi hi nói: "Về điểm ấy ta sẽ nghĩ biện pháp, Tam gia gia chỉ cần không cáo trạng là tốt rồi. Huống chi ta còn nhỏ đây, sợ cái gì? Nếu là tương lai vì vậy liền không ai thêm lấy, ta còn ước gì, vừa vặn có thể cùng sách thuốc được liệu làm bạn cả đời "

Không chờ nói xong, Ninh Đức Vinh đã bị dọa đến thay đổi sắc mặt, trầm giọng nói: "Thược Dược, người nếu là tích trữ tâm tư như thế, Tam gia gia từ giờ trở đi không dám dạy người, đồ phải tương lai khiến cho cha mẹ người oán giận, nói đều là lão già không hiểu chuyện, dạy dỗ một cô gái không hiểu chuyện nhà."

Ninh Tiêm Bích le lưỡi một cái, biết lời này đối với người cổ đại là cực kỳ chán động, huống hồ cũng do chính mình quá hí hứng nên có chút lỗ mãng rồi. Bởi vậy vội vã cẩn thận từng li từng tí một nhận tội, thấy Ninh Đức Vinh trên mặt trước sau có chút mù mịt, nàng liền thông minh xoay chuyển đề tài nói: "Đúng rồi, Tam gia gia trước nói có sự tình muốn nói cùng ta, không biết là chuyện gì?"

Ninh Đức Vinh nghe lời này, mới đem lo lắng vừa nảy quãng mắt, trên mặt hiện ra mấy phần hưng phấn nói: "Trước người đề ta và tổ mẫu người thương lượng sự tình, nàng đã đáp ứng rồi. Vừa vặn bởi vì hoàng thượng phong tước vị cho ta, muốn ban cho ta tòa nhà. Vì thế hôm qua ta tự mình đi tìm Thẩm đại nhân, xin hẳn ở trước mặt hoàng thượng thay ta cầu xin, xem có thể hay không đem này tòa nhà đổi thành y quán. Vừa vặn Thẩm đại nhân phái người đến truyền tin, nói hoàng thượng đã đáp ứng. Còn nói hoàng thượng vốn là muốn ta vào Thái Y Viện, chính là lo lắng việc thân phận huân quý của ta, mới ban tước vị, ai biết bây giờ ta muốn xem bệnh cho bách tính bình dân. Vẫn là Thẩm đại nhân ở trước mặt hoàng thượng chu toàn mọi việc giúp ta. Bây giờ chỉ chờ công bộ cho người động công."

Ninh Tiêm Bích cau mày nói: "Chờ công bộ khởi công? Vậy phải chờ tới lúc nào? Còn nữa, những công trình của công bộ kia, có thể khiến người ta yên tâm sao? Bọn họ cũng đều là... vợ vết bạc của chủ nhà". Không chờ nói xong, Ninh Đức Vinh liền lắc đầu cười nói: "Không nghĩ tới Thược Dược nhà chúng ta đối với những cong cong vẹo vẹo này cũng rõ ràng như vậy. Ta cùng Thẩm đại nhân đã nói qua, Thẩm đại nhân bảo ta yên tâm, những người kia coi như vết bạc, cũng không vết được trên đầu ta. Ngược lại, bọn họ bởi vì kiến tạo đều là việc của hoàng gia, nên chất lượng là tuyệt không dám qua loa. Chỉ là thời gian này, hoàng gia có mấy công trình đều đang thực hiện, vì lẽ đó sợ rằng phải chờ tới sang năm đi. Điều này cũng không có gì, vừa vặn thừa dịp khoảng thời gian này, Tam gia gia đem bản lĩnh của ta dạy cho người, từ đó về sau nếu không có tâm tư gì, có thể một lòng làm đại phu hành y tế thế là tốt rồi."

Ninh Tiêm Bích cẩn thận suy nghĩ một chút, xác thực, chuyện này cũng không thể nóng lòng cầu xin mà thành. Bởi vậy gật đầu cười nói: "Tốt tốt, chỉ có điều ta chính mình hiểu rõ nhất, chỉ trình độ ấy của ta, chế được cũng còn tốt, bất mạch cũng coi như là qua loa, xoa bóp xoa bóp cái gì học xong cũng chỉ có thể áp dụng cho các trường bồi thân nhân, châm cứu thì càng là hồ thẹn rồi."

Không chờ nói xong, liền nghe Ninh Đức Vinh thổi râu mép tròn mắt nói: "Người vừa nói như thế, những năm này người theo ta, cái gì cũng không học thành?"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Ninh Tiêm Bích đem đầu đung đưa lắc lư tựa như trống bỏi: "Ai nói ta cái gì cũng không học thành rồi hả? Chế được ta còn học rất tốt a, Tam gia gia không phải cũng đã nói, bằng vào phương diện bản lĩnh chế được của ta, không bài trừ tương lai ta cũng có thể hợp tác với y quán của người sao?"

Ninh Đức Vinh gật gù, suy nghĩ một chút, thấy cũng đúng. Lấy thân phận Ninh Tiêm Bích, xem bệnh cho người ta tuyệt đối là không thể nào. Đúng là phương diện chế được này càng thích hợp với nàng hơn.

Huống chi, nàng nhất định không thể làm đệ tử kế thừa y bát của mình, bởi vậy lão đầu nhi liền đề về thất lạc trong lòng xuống, suy nghĩ một chút rồi nói với Ninh Tiêm Bích: "Được rồi, cứ như vậy đi, bây giờ việc trước tiên là mang được liệu sửa sang một chút, nhìn xem có bao nhiêu có thể quyền ra ngoài."

Ninh Tiêm Bích cùng Ninh Đức Vinh từ ngày đó đều ở Hạnh Lâm Uyển thu dọn được liệu, bởi vậy không chút nào biết mấy cái viện trong phủ cơ hồ muốn vỡ tổ rồi.

"Người nói là thật? Tam công tử sắp quay về rồi hả? Hoàng thượng tự mình hạ lệnh bách tính sắp hàng hai bên đường hoan nghênh, mà bách quan ở cửa cung nghênh tiếp, đây là thật?"

Ninh Triệt Bảo ở trong phòng tỷ tỷ dương dương đắc ý quay vòng vòng: "Trên đường phố đều truyền khắp, dân chúng miệng truyền miệng, đâu đâu cũng có vui sướng. Đúng rồi, nghe nói thật nhiều nữ hài tử ngày kia cũng phải ra khỏi nhà nghênh tiếp tam công tử khai toàn đây." Ninh Tiêm Nguyệt nhìn đệ

đệ, về mặt kích động đều có chút đỏ lên, nàng cắn môi trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên đứng dậy, lôi kéo muội muội Ninh Tiêm La nói: "Thất muội muội, chúng ta tìm bọn tỷ muội đi, mọi người cùng nhau đến trước mặt lão tổ tông cầu xin, đến ngày kia có thể hay không để cho chúng ta đi trợ trận cho Thẩm công tử."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Tranh thủ

Edit by windinguyen

Ninh Tiêm La sợ hết hồn, liền vội vàng lắc đầu nói: "Ngũ tỷ tỷ người điên rồi? Lão tổ tông mới sẽ không đáp ứng đâu." Nói xong đã thấy Ninh Tiêm Nguyệt sắc mặt xanh một chút, nhỏ giọng nói: "Người ngu ngốc, cũng bởi vì sẽ không được đáp ứng, cho nên mới tìm bọn tỷ muội cùng đi nói hộ cho a. Còn có Bạch muội muội, thường ngày hay nhắc đến Tam công tử, nàng không phải cũng rất quan tâm sao? Lão tổ tông... cũng nàng nhất, hừ! Lần này là muốn ép nàng ra chút khí lực. Không phải vậy đến thời điểm chúng ta đi trên đường cũng không dẫn theo nàng."

"Ngũ muội muội, các người dù sao cũng là tiểu thư khuê các, tại sao có thể tùy tiện xuất đầu lộ diện đây?" Ninh Triệt Bảo mắt thấy Ninh Tiêm Nguyệt đứng dậy, liền vội vàng đưa tay ngăn cản, một bên đắc ý nói: "Chuyện nghênh đón Tam công tử khai toàn, liền giao cho mấy huynh đệ chúng ta đi, trở về chắc chắn hảo hảo miêu tả rầm rộ một hồi cho các người."

"Ta cái rắm, ai muốn nghe các người nói, chúng ta lần này một mực liền muốn tự mình đi nhìn một chút. Là người nói, thật nhiều nữ hài tử đều sẽ đi, lẽ nào chúng ta lại không được?" Ninh Tiêm Nguyệt hừ một tiếng, lôi kéo tay Ninh Tiêm La nói: "Thất muội muội, chúng ta đi."

Vừa dứt lời, liền nghe thanh âm của tiểu nha hoàn bên ngoài nói: "Tam cô nương, Tứ cô nương đã tới". Tiếp theo màn cửa vẩy một cái, Ninh Tiêm Xảo cùng Ninh Tiêm Ngữ một trước một sau tiêu sái đi vào. Nhìn thấy ba người trong phòng, Ninh Tiêm Xảo liền cười nói: "Nghĩ đến Ngũ muội muội cùng Thất muội muội cũng đã nghe tin rồi, làm sao? Trong lòng các người có thể có hay không suy nghĩ muốn như thế nào cầu xin lão tổ tông đây?"

Ninh Tiêm Nguyệt cười nói: "Nghe ý tứ của tứ tỷ tỷ là muốn cùng ta đi tới cùng một nơi, vừa hay như vậy, chúng ta liền rèn sắt khi còn nóng, thừa dịp vào lúc này lão thái thái đang cao hứng, đi cầu xin lão nhân gia."

Ninh Tiêm Xảo nghi ngờ nói: "Lão thái thái đang cao hứng? Muội muội làm sao biết? Ta sáng sớm thỉnh an sau nhưng lại không biết, hẳn là lại có chuyện gì tốt phát sinh?"

Ninh Tiêm Nguyệt cười nói: "Cũng chưa chắc là chuyện gì tốt, có điều hợp khẩu vị lão tổ tông thôi. Tam gia gia nghe nói có người chạy nạn đến kinh thành, vì lẽ đó buổi sáng hôm nay đặc biệt tìm lão thái thái nói muốn quyên chút thuốc ra ngoài, đồng thời cùng phủ chúng ta dựng lều phát cháo. Đây là chuyện tốt hành thiện tích đức. Lão thái thái tự nhiên cao hứng."

Ninh Tiêm Ngữ cười nói: "Này đích thật là đúng khẩu vị lão thái thái." Nói xong đã thấy Ninh Tiêm Nguyệt bĩu môi, nàng nhớ tới tính tình tính toán chi li kia của Nguyên thị, khẽ mỉm cười, cũng không nói tiếp.

Ninh Tiêm Nguyệt lúc đầu cũng không biết, chỉ là từ trong vườn khi trở về, nghe thấy Nguyên thị cùng Dương mã mã oán giận, nói những được liệu kia chính là bán vào được quán cũng được không ít bạc đây. Tam lão thái gia bây giờ ăn nhà các nàng uống nhà các nàng, nhưng là một chút tiền thu đều không có. Nếu trong tay có được liệu, làm sao không biết đi bán lấy tiền cho công quỹ? Bây giờ yên tâm thoải mái ở trong phủ ăn uống chùa, nhưng lấy những được liệu này làm việc tốt lấy danh tiếng cho y bác của hân. Chuyện này là sao?

Ninh Tiêm Nguyệt được mẫu thân hun đúc, tự nhiên cùng Nguyên thị chung một cái nhìn, có điều chuyện này Khương lão thái quân đều vô cùng vui mừng, các nàng cũng chỉ có thể ở trong bóng tối oán giận vài câu thôi. Lẽ nào ăn no bụng mỡ chạy đến trước mặt lão thái thái nói những lời như vậy? Thật sự dám làm như vậy, chỉ sợ công việc trên người Nguyên thị cũng chưa chắc được bảo toàn.

Lập tức Ninh Tiêm Xảo nhìn một chút mọi người trong phòng, Ninh Triệt Bảo không bình tĩnh nghe các nàng nói nữa, thi lễ xong liền bỏ chạy. Bởi vậy hơi do dự nói: "Chỉ có bốn người chúng ta, có phải là quá nhẹ không? Nếu lão thái thái hỏi, người khác đều yên lặng, làm sao các người không chịu được cô quạnh? Sẽ đem ý chúng ta bác bỏ thì làm sao bây giờ?"

Ninh Tiêm Nguyệt cười nói: "Người khác? Còn có ai? Tỷ tỷ nói trắng ra là biểu muội? Chuyện như vậy tự nhiên không thể thiếu nàng. Lão thái thái sùng...nhất, cũng chịu nhất là nàng, bây giờ còn không phải lúc nàng nên ra mặt sao?"

Ninh Tiêm Ngữ ở một bên cười nói: "Chỉ riêng Bạch muội muội thôi, còn Lục muội muội nơi đó, cũng không nên thiếu nàng". Không chờ nói xong, chỉ nghe Ninh Tiêm Nguyệt cùng Ninh Tiêm Xảo trầm miệng một lời nói: "Cần gì phải kéo theo nàng? Nàng thường ngày không lọt mắt Tam công tử... nhất không phải sao? Lần trước Tam công tử xuất chinh, nàng ở bên cạnh cũng không có nhất ngôn nhất ngữ lo lắng, vào lúc này chẳng lẽ còn nghĩ sẽ dệt hoa trên gấm sao?"

Ninh Tiêm Ngừ nhìn hai người bọn họ một chút, khẽ mỉm cười. Không nói cái gì nữa.

Mấy tý muối sau khi rời khỏi đây, Nguyên thị từ bên ngoài đi vào. Vừa vặn nhìn thấy bóng lưng, liền nghi hoặc hỏi tiểu nha đầu San nhi canh giữ ở trong phòng: "Ngũ cô nương lại đi nơi nào? Tỷ muối các nàng lại muốn làm cái gì đây?"

San nhi cười nói: "Nghe nói Tam công tử khai toàn hồi triều, hoàng thượng mệnh lệnh bách tính xếp hàng bên đường hoan nghênh, vì lẽ đó Ngũ cô nương cùng Thất cô nương còn có Tam cô nương tứ cô nương cùng đi tìm lão thái quân cầu xin, nghĩ đến lúc đó cùng mấy vị tiểu gia cùng đi ra thành đây."

"Hò đồ, lão thái sao đáp ứng?" Nguyên thị nhíu lông mày, chợt tỉnh ngộ lại, thất thanh nói: "Cái gì? Tam công tử? Hoàng thượng mệnh lệnh bách tính xếp hàng bên đường nghênh tiếp? Trời ạ, sao có thể có thiên đại vinh quang như vậy? Đúng rồi, Nhị cô nương hôm qua nói nhìn thấy có người vẩy nước trên phố lớn, sợ sẽ là vì chuyện này đây."

San nhi cười nói: "Đúng vậy, các cô nương cũng cao hứng. Tứ gia nói, đến thời điểm đó còn không biết có bao nhiêu đại cô nương, tiểu tức phụ muốn đi xem tam công tử, vì lẽ đó các cô nương lúc này mới động tâm."

Nguyên thị ở đây nghiền ngẫm một hồi, mới chậm rãi ngồi vào trong ghế, lại cười nói: "Thôi thôi, để cho các nàng đi nào đi, nói về chuyện này, trong kinh thành ngoại trừ những hoàng thân quốc thích kia, còn có nhà ai có quan hệ thân thiết với Duệ thân vương phủ hơn so với nhà chúng ta? Chính là tam công tử cùng mấy vị tiểu gia cùng những cô nương trong phủ chúng ta cũng đã khác biệt rồi." Nói tới chỗ này, trong lòng sinh ra vẻ chờ mong, không khỏi càng ngày càng đặc ý.

Trong Ninh Hình Viện, Khương lão thái quân nghe xong mấy cái nữ hài nhĩ năn nỉ, vốn là không đồng ý. Tuy rằng Ninh Tiêm Nguyệt cùng Ninh Tiêm Xảo đều ngóng trông Bạch Thái Chi có thể đứng ra. Nhưng mà Bạch Thái Chi là ai? Thường ngày là người cẩn thận nhất, nàng biết ngoại tổ mẫu của mình là người trọng tình trọng nghĩa, cũng không nịnh nọt lão thái thái, nơi nào còn xuất đầu ra. Bởi vậy mặc dù cũng muốn đi, nhưng mặc kệ các tỷ muội ám chỉ ra sao, chỉ làm bộ cúi đầu không nhìn thấy, cũng không chịu nói ra một câu.

Ngược lại là Ninh Ngọc Lan, nhìn một chút con gái đứng phía sau bọn tỷ muội, suy nghĩ trong lòng, liền cười khuyên nhủ: "Nương bản khoản cũng quá nhiều, bọn nhỏ mới bấy lớn? Vào lúc này cũng không cần nghi kỵ quá mức, Duệ thân vương phủ cùng Tam thúc nhà chúng ta có quan hệ có giao tình, chuyện này kinh thành người nào không biết? Bây giờ người khác đều phái người đi chúc mừng, nhà chúng ta nếu là đóng cửa không ra, chẳng phải trở thành chuyện cười để người ta nói chúng ta giả bộ thanh cao? Cũng có vẻ không có ý vị nhân tình. Bọn nhỏ thường ngày ở trong nhà cũng gò bó lợi hại, vào lúc này cho các nàng ra ngoài giải sầu, ngược lại cũng là chuyện tốt."

Khương lão thái quân cau mày nói: "Làm sao sẽ không có ý vị nhân tình? Không phải mấy huynh đệ đều sẽ ra ngoài sao? Ngày sau chẳng lẽ Duệ thân vương phủ không có mở đại yến đãi khách? Đến thời điểm cho mấy cái ca ca ngoại cùng lễ trọng đi một lần, làm sao liền gọi giả bộ thanh cao? Còn các nữ hài, một ngày kia trên đường người ta tập nập không nói, các nàng đều là khuê tú một khi xảy ra chút chuyện, dù cho chính là bị người đụng phải, sẽ làm thế nào?"

Ninh Ngọc Lan cười nói: "Nương thật là bị hồ đồ rồi, các cô nương đều là trân bảo, nào có đạo lý cùng những người buôn bán nhỏ kia nhét chung một chỗ? Trên đường cái có nhiều là tẩu lâu cửa hàng, đến thời điểm chúng ta bao xuống một gian, cho các cô nương ở trên lầu hai nhìn, Tam công tử thường ngày cũng thường đến trong phủ, cùng các cô nương cũng là ôn hòa, các cô nương cũng coi hần như huynh đệ, bây giờ nhìn hần vinh quang, chẳng phải nên vui mừng? Thứ hai, cũng là tụ tập tham gia trò vui, đừng nói các cô nương, ngay cả ta đều muốn đi xem đây, trận lớn như vậy, trong mười năm cũng chưa chắc có một lần, lẽ nào khuê tú nhà khác đều đi, hài tử nhà chúng ta lại không thể?"

Khương lão thái quân do dự một chút, nghĩ con gái nói cũng có đạo lý. Nàng sống trong đại môn cả một đời, cũng là buồn bực cả đời. Nếu có dịp được ra khỏi đại môn, bất kể là dâng hương hay là đi nghỉ hè ở thôn trang, đều là hưng phấn đến mức ngủ không được. Chỉ là bây giờ càng lớn tuổi, những tâm tư này cũng dần dần quên đi, cũng không thích đi lại, mới bất giác như vậy. Có thể bọn nhỏ lại không giống thế, vốn là đương tuổi yêu thích tham gia trò vui, hưởng hồ những nữ hài nhĩ này lại không giống những huynh đệ kia của các nàng, có thể ngày ngày ra ngoài đi dạo, chơi đùa, hưởng hồ tuổi đều còn nhỏ, cũng không đến mức gặp phải tị hiềm không nên có...

Nghĩ đến đây, liền im lặng không lên tiếng. Ninh Ngọc Lan hiểu nương của mình rõ nhất, thấy tình cảnh này, vội vã không ngừng cố gắng tiếp tục khuyên bảo, đã thấy Khương lão thái quân ngẩng đầu lên cười khổ nói: "Thôi thôi, ngoại cũng không cần nhiều lời, ôi! Lão bà tử thực sự là sợ các ngoại!"

Không chờ nói xong, chợt nghe thanh âm tiểu nha đầu bên ngoài nói: "Lục cô nương đến rồi."

Ninh Tiêm Nguyệt vừa nghe, trong lòng không khỏi dâng lên một luồng tức giận, thàn nói: Hừ! Lúc nào không đến, lại đến đây vào lúc này, không cần phải nói, đây là nghe được tin tức gì rồi. Một phần lực không ra, giả một dáng thanh cao, vào lúc này lại muốn đi theo.

Bởi vì càng nghĩ càng không cam lòng, trong lòng liền âm thầm suy nghĩ chờ một lúc làm sao tổn hại được vị Lục muội muội trong ngày thường thanh cao này, cần phải khéo đưa đẩy, mang theo nụ cười, chỉ là lời nói phải cố gắng ra vẻ châm chọc, tốt nhất có thể ẩn chứa một sự mỉa mai, nhưng có thể khiến cho Ninh Tiêm Bích xấu hổ đỏ cả mặt.

Các nàng ở đây âm thầm khỏi động suy nghĩ, bên kia Ninh Tiêm Bích vừa vào cửa, liền đối đầu mấy ánh mắt nhìn chằm chằm đầy bất thiện vào mình, không khỏi cũng ngây ngẩn cả người, nghĩ thầm đây là thế nào? Làm sao ánh mắt giống như là phải đem ta ăn sống rồi? Buồn cười, lẽ nào ta là lợn béo, muốn cùng nhau làm thịt ta sao?

Trong lòng suy nghĩ, nhưng trên mặt là bộ dáng không hề để ý, mỉm cười nói: "Bọn tỷ muội hôm nay sao lại đứng dịp có mặt đầy đủ ở chỗ lão tổ tông, nhưng là có chuyện gì? Ô? sao lại không gặp Nhị tỷ tỷ?" Ninh Tiêm Xảo cười nói: "Nhị tỷ tỷ theo ma ma bên phủ thái tử phái tới học quy củ, nào có thời gian rảnh lại đây. Đúng rồi Lục muội muội, không phải vẫn luôn ở trong Hạnh Lâm Uyển sao? Vào lúc này là ngọn gió nào đem ngoại thôi đến đây rồi?"

Chương 62: Thơm lây

Edit by windinguyen

Nàng nói xong, mới nhìn đến trên tay Ninh Tiêm Bích nâng hai hộp thuốc, hơi nhướn mày, nghĩ thầm lẽ nào chúng ta đã đoán sai? Nàng thật là có chuyện đứng đắn? Hay là mang danh nghĩa đưa thuốc, nhưng là muốn tới thò một chân vào sự tình tốt chúng ta vừa thương nghị?

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy NinhTiêm Bích đi tới trước mặt Khương lão thái quân, hãnh lễ với lão thái quân cùng Ninh Ngọc Lan, sau đó đem hai hộp thuốc dâng lên, một bên cười nói: "Tổ mẫu, đây là thuốc khai vị Tam gia gia làm được, tổ mẫu mấy ngày nay chán ăn, Tam gia gia nói, dùng thuốc này là tiện nghi nhất, để ngài dùng thử một chút trong hai ngày xem sao".

Khương lão thái quân mệnh Oanh Ca mang thuốc thu lại, một bên cười nói: "Làm khó hấn nhọc lòng nghĩ rồi, ta đây hai ngày vừa vụn là không quá thích ăn cơm, ngược lại muốn nhờ thuốc này, Lục nha đầu là đặc biệt vì chuyện này mà đến đây?"

Ninh Tiêm Bích cười nói: "một là vì đưa thuốc, thứ hai cũng có chuyện muốn cùng tổ mẫu thương nghị, ngày mai cháu gái muốn ra ngoài"

Không chờ nói xong, liền nghe phía dưới một loạt tiếng hít vào, nàng hơi kinh ngạc nhìn này mấy tỷ muội một chút, nghi ngờ nói: "Bọn tỷ muội làm sao vậy? Chuyện này... nhưng là có cái gì không thoả đáng?"

Ninh Tiêm Nguyệt nét mặt cười tươi như hoa, nhẹ nhàng lắc quạt tròn trong tay nói: "Ta còn nói Lục muội muội là vô tình nhất, bây giờ mới biết là nhìn lầm, nguyên lai Lục muội muội cũng hết sức quan tâm tam công tử, biết hấn trong hai ngày này liền khai hoàn hồi triều, vì lẽ đó cũng muốn đi nghênh đón sao?"

Ninh Tiêm Bích đứng là không biết chuyện này, nghe vậy không khỏi sững sờ, lập tức lạnh nhạt nói: "Thật không? Nguyên lai tam công tử sắp khai hoàn hồi triều, nghĩ đến trước cửa những phố lớn kia là để bách tính chuẩn bị xếp hàng nghênh đón đi? Hoàng thượng đối với đứa cháu này cũng thật sự là coi trọng."

Nói tới chỗ này, nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ, không khỏi bật cười nói: "Bọn tỷ muội cho là ta ra ngoài để nghênh đón hấn? Nay đích thực là buồn cười, ta cùng hấn lại không quen, đi tham gia cái loại náo nhiệt này làm cái gì?" Nói xong chuyển hướng Khương lão thái quân nói: "Tổ mẫu, cháu gái là muốn cùng Tam gia gia ra ngoài. Là vì những dân chúng chạy nạn kia phát cháo thi thuốc, vậy cũng là đại công đức. Ngày mừng thọ tổ mẫu cũng sắp đến, cháu gái cũng không có gì hiếu kính, liền làm chút việc thiện, vì tổ mẫu cầu phúc đi."

Khương lão thái quân nhìn cháu gái trước mặt này, trong lúc nhất thời trong lòng không khỏi trầm mồi cảm xúc ngổn ngang. Bởi vậy vốn nên là kiên quyết cự tuyệt, vào lúc này cũng không nói ra.

Ninh Tiêm Bích vốn là chuẩn bị tâm lý bị cự tuyệt, vừa thấy tổ mẫu lại không nói gì, trong lòng nàng không khỏi đột nhiên nhảy nhót, nghĩ thầm có hi vọng.

Vì thế gấp rút rút ngồi trước mặt Khương lão thái quân, lắc tay nàng làm nũng nói: "Tổ mẫu, đáp ứng cháu gái đi. Nếu là sợ cháu gái xuất đầu lộ diện không tiện, cháu gái ngày đó liền mang khăn che mặt, nón rộng vành, ta bảo đảm, chỉ ở phía sau Tam gia gia hỗ trợ thu xếp được liệu hoặc nấu thuốc, tuyệt không đến phía trước. Tổ mẫu, xem ở cháu gái một mảnh hiếu tâm cùng lương tâm thầy thuốc, ngài đáp ứng ta đi. Nếu nói là làm chuyện này, cũng chỉ có hai năm này. Ngày sau lớn rồi, chính là tổ mẫu không nói, ta cũng chắc chắn không nhắc lại chuyện không hợp nguyên tắc như vậy."

Khương lão thái quân nghĩ tới mấy năm nay cháu gái này hiếu thuận. Mỗi lần chính mình không thoải mái, nàng liền lại đây thay mình xoa xoa bóp bóp, thường ngày ở trong phủ cũng là cái hài tử tốt bản tính thành thật, vào lúc này muốn ra ngoài, mặc dù nguyên nhân cũng là có một ít muốn đi ra ngoài giải sầu, nhưng phần lớn cũng là thật lòng muốn giúp những người chạy nạn kia.

Nhìn lại một chút lòng mấy cái cháu gái tha thiết mong chờ. Nghĩ đến các nàng muốn đi xem Thẩm Thiên Sơn khai hoàn hồi triều, làm sao không phải là ở trước mặt người khác xuất đầu lộ diện? Bởi vậy suy nghĩ một chút liền than thở gật gật đầu, trầm giọng nói: "Thôi, người nếu như có thể làm được điểm này, theo Tam gia gia người cùng đi đi. Chỉ là Tam công tử đại thắng hồi triều, bách tính trên đường hoan nghênh, việc này cũng rất náo nhiệt"

Ninh Tiêm Bích nghĩ thầm là xem trò vui trọng yếu hay là mạng người trọng yếu? Bất quá khi nhìn vẻ mặt đám người Ninh Tiêm Nguyệt, tự nhiên sẽ không nói như vậy, bởi vậy mỉm cười nói: "Tam công tử nơi đó, tổ mẫu nếu là sợ ảnh hưởng tình cảm hai phủ, không phải có các huynh đệ cùng mấy vị tỷ muội sao? [Truyện được dịch từ T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L.V.N] Thêm hay bớt một mình ta cũng không ảnh hưởng gì, huống hồ Duệ thân vương phủ lần này có quang vinh như vậy, nhất định là muốn đãi khách, đến lúc đó, tổ mẫu để Tam gia gia cùng các bá bá thêm một lễ trọng đến nhà chúc mừng là được."

Lời nói này vừa vụn đúng tâm tư Khương lão thái quân, không khỏi ở trong lòng âm thầm thở dài nói: bây giờ xem ra, hiểu chuyện nhất chỉ có Nhị nha đầu cùng Lục nha đầu. Cũng được, đây cũng việc trong những gia tộc phú quý, nói thế nào, ta còn có hai cái cháu gái hiểu chuyện như thế cùng mấy cái tôn tử, cũng nên thấy thỏa mãn.

Chuyện này liền định xong, chỉ là bởi vì Ninh Tiêm Bích hơi chen vào, hai người Ninh Tiêm Xảo, Ninh Tiêm Nguyệt lúc trước hưng phấn liền giảm không ít. Thật giống chỉ có cái Lục muội muội này có hiếu tâm, nhóm người mình cứ như muốn xem trò vui mà không quan tới hiếu kính với tổ mẫu.

Vì lẽ đó mấy người có chút không cam lòng, từ trong Ninh Hinh Viện ra ngoài, Ninh Tiêm Nguyệt liền ngoài cười trong không cười nói: "Ta liền nói Lục muội muội cùng chúng ta qua lại thực sự quá ít, thường ngày đối với chúng ta cũng là nhàn nhạt ứng phó. Mượn chuyện lần này tới nói, làm sao trước đó không cùng chúng ta thương lượng một chút? Sớm biết, chúng ta cũng nên cùng đi cầu phúc cho tổ mẫu mới phải."

Ninh Tiêm Bích nhìn các nàng một chút, mỉm cười nói: "Nếu như thế, tỷ tỷ sao không nói sớm? Vậy chúng ta hiện tại liền trở lại cầu xin tổ mẫu, để cho các người theo ta cùng Tam gia gia cùng đi là được rồi." Nói xong tỏ vẻ muốn đi trở lại.

Ninh Tiêm Nguyệt tức giận đến gần chết, Ninh Tiêm Xảo vội vàng kéo lại, cười nói: "Lục muội muội đừng nghe Ngũ muội muội nói bậy, chuyện này cũng đã định ra rồi, như thế nào đổi nữa? Tổ mẫu cũng không kiên nhẫn nghe chúng ta ồn ào, ý tứ của Ngũ muội muội là muốn Lục muội muội nên nói trước với chúng ta một tiếng."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Vậy thì thật là xin lỗi, ta chỉ nghĩ các tỷ tỷ không hiểu những này, chính là có đi cũng vô dụng, cũng không nghĩ gì khác. Nói đến, chuyện lần này, còn nhờ vào các tỷ tỷ, nếu không phải các người, tổ mẫu cũng không thuận lợi đáp ứng thỉnh cầu của muội muội như vậy. Thực sự là đa tạ các tỷ tỷ rồi."

Một lời nói nói khiến đám người Ninh Tiêm Nguyệt á khẩu không trả lời được, trong lòng tựa như nuốt một khối cây long đóm. Ninh Tiêm Bích cũng không để ý tới, thẳng quay người rời đi.

Nơi này Ninh Tiêm Nguyệt nhìn bóng lưng của nàng, chỉ tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, dậm chân nói: "Ta... chính là không ưa bộ dáng này của nàng, coi như nói cảm tạ, cũng đối trả như vậy."

Bạch Thái Chi cười nói: "Ngũ tỷ tỷ, Lục tỷ tỷ chính là người lạnh nhạt như vậy, cũng không phải thật sự cố ý chọc giận chúng ta. Huống hồ nàng xác thực không phải đi hoan nghênh Tam công tử, Ngũ tỷ tỷ hà tất hiểu lầm nàng?"

"Nàng không phải cố ý chọc giận chúng ta?" Ninh Tiêm Nguyệt mạnh mẽ trừng Bạch Thái Chi một chút, nói lầm bầm: "Đúng vậy, nàng là người tốt, là người lương thiện, người làm sao không theo nàng? Còn theo chúng ta làm cái gì? Người cũng đi giúp nàng phát cháo tặng thuốc a."

Bạch Thái Chi nhỏ giọng nói: "Muội muội ngược lại thật sự là muốn đi, chỉ là thân thể này không tốt lắm, khí trời như vậy, nếu thật là đi tới những địa phương kia, chỉ sợ trở về sẽ bị bệnh lại huyền não lão thái thái cùng mẫu thân, còn có các tỷ tỷ cũng không sống yên ổn, Lục tỷ tỷ thường nói, tự mình biết mình, muội muội chính là tự mình biết mình đây."

Ninh Tiêm Nguyệt hừ một tiếng, suy nghĩ một chút Bạch Thái Chi nói cũng không sai, bất kể như thế nào, Ninh Tiêm Bích không cùng các nàng đi hoan nghênh Thẩm Thiên Sơn, vậy là đủ rồi.

Lại nói Ninh Tiêm Bích trở lại trong phòng, Dư thị nghe nói nàng muốn đi theo Ninh Đức Vinh đi phát cháo tặng thuốc, trong lòng cũng có chút không muốn. Vừa vặn Ninh Thế Bạc trở về, nghe xong chuyện này, liền vô cùng khen ngợi. Lại nói với Dư thị: "Lão thái thái chẳng lẽ không suy xét kỹ hơn người? Nếu đều đáp ứng rồi, người nơi này lại lo lắng cái gì? Thực Được từ nhỏ đến lớn, chưa từng để người phí tâm tư vì nàng? Huống hồ nàng bây giờ còn nhỏ, đợi đến lớn hơn, nơi nào còn có thể tùy tiện ra ngoài? Người ở thời điểm lớn như nàng, còn không phải mỗi ngày chạy đến cửa hàng?"

Mấy câu khiến Dư thị á khẩu không trả lời được, lắc đầu cười khổ nói: "Thôi thôi, có gia yêu thương nữ nhi như thế, ta dài dòng nữa, càng có vẻ không có tình người rồi." Bởi vậy liền để Lan đi nương thay Ninh Tiêm Bích chuẩn bị một ít đồ ăn, đã thấy Ninh Triệt Tuyên ở bên cạnh nói: "Tỷ tỷ muốn đi phát cháo tặng thuốc? Ta cũng phải đi theo."

"Tuyên ca nhi lại loạn cái gì? Người mới bây lớn? Chỗ kia không phải nơi cho người vui chơi"

Dư thị vội vã ôm hân, suy nghĩ một chút nói: "Người chính là muốn ra ngoài chơi đùa, ngày mai đi với các ca ca người ra đường cái đi, đây mới thực sự là đi chơi đây." Nói tới chỗ này, thấy hai bên không ai, liền không nhịn được lâu bầu nói: "Từ khi chui ra từ trong bụng ta, đến bây giờ không biết nàng đều đang suy nghĩ gì? Các cô nương đều tranh nhau sút đầu mẹ trán muốn đi ra phố, nàng ngược lại, Tam công tử...nhìn nàng với con mắt khác, nhưng một mực không chịu đi, một lần hai lần cũng thôi đi, ba lần bốn lần đều như vậy, miễn cưỡng nhớ nhưng một chút cũng không có".

Ninh Triệt Tuyên căn bản nghe không hiểu mẹ cả đang lái nhái cái gì. Vừa vặn đi Tường cùng Tường Kinh đến, Dư thị cùng đi Tường oán trách hai câu, Tường Kinh ở bên cạnh nghe xong, không khỏi cười nói: "Nếu đi lo lắng, không bằng ngày mai ta theo Lục muội muội đi một lần đi."

Dư thị nghĩ đến trượng phu thường ngày khen ngợi người ngoại sinh này trầm ổn, nhìn lại một chút dáng đáp Tường Kinh nghiêm túc chăm chú tựa như tiểu đại nhân, dung nhan như ngọc, bởi vậy trong lòng liền càng thấy yêu thích, suy nghĩ thêm một chút, liền quay đầu đối với đi Tường nói: "Ta thấy vậy cũng được, có Kinh ca nhi trông nom, ta cũng có thể yên tâm chút".

Đi Tường cười nói: "Nếu như thế, liền để Kinh ca nhi đi cùng, dù không đi mỗi ngày hân cũng không ở trong phủ." Trong lòng nàng cũng đồng dạng tích trữ ý nghĩ, thường ngày luôn yêu thích Ninh Tiêm Bích ôn nhu điềm tĩnh, không giống mấy vị cô nương khác phở trương nóng nảy, nhìn nàng cùng Tường Kinh cũng rất thân thiết, đây cũng là chí thân, thân phận của đối phương so với nhà từ cũng coi như cao quý. Bởi vậy hai tỷ muội nhìn nhau một chút, hiểu ý nở nụ cười, liền từng người coi như nắm chắc rồi.

Đến thời điểm chạng vạng thì truyền đến tin tức, nói là Thẩm Thiên Sơn mang theo 50 ngàn quân binh ở ngoài sẽ vào thành vào giờ Tý. Vài vị cô nương tự nhiên là muốn nhọc lòng chuẩn bị, điều này cùng Ninh Tiêm Bích không quan hệ. Nghe Tường Kinh nói hân ngày mai cũng theo mình đi phát cháo

tặng thuốc, Ninh Tiêm Bích không khỏi nở nụ cười, liếc xéo biểu ca tuần tú nói: "Mấy người... huynh đệ kia cũng đều đi nghênh tiếp tam công tử, làm sao? Biểu ca không muốn tập hợp cho náo nhiệt? Nói đến, người nếu có thể cùng tam công tử kéo lên một nửa tia quan hệ, ngày sau chuyện làm ăn kéo đến, cũng coi như là có cái chỗ dựa."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Không gặp

Edit by windinguyen

Tường Kinh vẫn trước sau đều ôn nhu, lắc đầu cười nói: "Được lại qua hơn nửa tháng liền có kết quả, nếu là có tên trên bảng vàng, tương lai ta có được làm chỗ dựa, người phú quý như thế nào đi nữa, cũng không sánh bằng người chí thân chính mình tin cậy."

Ninh Tiêm Bích cười gật đầu nói: "Biểu ca có thể có khí khái bậc này, thực sự để muội muội khâm phục. Người còn nhỏ đây, cũng không cần vội vã làm ăn, trước tiên tích góp chút tri thức cùng kinh nghiệm, tương lai tích lũy lâu dài sử dụng một lần, mới có thể làm ít mà hiệu quả nhiều. Muội muội trong lòng cũng có chủ ý, tương lai không thể thiếu biểu ca giúp đỡ".

Tường Kinh sờ sờ trên mái tóc trên đầu nàng, lắc đầu cười nói: "Nghe một chút khẩu khí giáo dục của người này, ở đâu là muội muội? Giống tỷ tỷ thì đúng hơn."

Ninh Tiêm Bích vặn vẹo quay đầu lại, nghĩ thầm biểu ca thực sự là càng lớn càng đẹp a, chẳng trách ở kiếp trước phụ thân đều khen ngợi diện mạo hấn. Chỉ tiếc, bản thân đã là nam nhân đẹp hơn hoa, lại một bộ tính tình ôn nhu, vậy thì có chút quá trung tính rồi.

Có điều nghĩ nghĩ lại, cái thời đại này nam tử cũng không lấy oai hùng làm đẹp, mọi người thích vẫn luôn thích nam nhân ôn nhu như ngọc, theo chiều hướng đó phát triển, Tường Kinh như vậy cũng bất quá là nước chảy theo dòng trôi.

Vì lẽ đó Thẩm Thiên Sơn dù tuổi trẻ nhưng không mất anh khí, cực kỳ tiêu sái, liền đặc biệt có vẻ quý giá, cũng khó trách được coi là kinh thành đệ nhất mỹ nam tử.

Nghĩ tới đây, Ninh Tiêm Bích không nhịn được vỗ vỗ mặt của mình, nghĩ thầm người không tiền đồ, tại sao lại nghĩ đến trên người tên kia rồi hả? Quản hấn có đẹp hay không, liên quan gì tới người?

Chợt nghe tiếng bước chân vang lên, ngẩng đầu chỉ thấy Ngọc nhi đi tới, cười nói: "Cô nương, Tam lão thái gia xin mời cô nương qua đó, nói là quá nhiều được liệu, muốn cô nương giúp đỡ hảo hảo phân chia đây."

Ninh Tiêm Bích đứng lên nói: "Được, ta biết rồi." Nói xong từ biệt Tường Kinh, tự hướng về Hạnh Lâm Uyển mà đi.

Rạng sáng ngày thứ hai, Ninh Tiêm Bích đã thức dậy, hôm qua từ chỗ Tường Kinh lấy được một bộ trang phục nam hài. Cái trang thành bộ dáng một tiểu đồng. Bởi vì cùng Ninh Đức Vinh ước định thời gian sáng sớm, vì lẽ đó tối ngày hôm qua đã nói cẩn thận với Khương lão thái quân cùng với Dư thị, sáng sớm hôm nay không cần thỉnh an.

Son Trà cũng cải trang thành một tiểu nam hài đi theo, Hải Đường nhìn trang phục hai chủ tớ, không khỏi lắc đầu cười nói: "Đừng nói cái này là giả trang thành dáng dấp đồng tử, chính là Kinh nhi cũng thêm mấy phần tuần tú." Vừa nói, thay các nàng sắp xếp hộp cơm, tự mình đưa hai người đến Hạnh Lâm Uyển mới trở về.

Ninh Đức Vinh cũng đã chuẩn bị xong, nhìn thấy dáng dấp đồng tử của Ninh Tiêm Bích, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ. Tiếp theo liền đem bao lớn bao nhỏ được liệu cùng dụng cụ đều chuyển tới một chiếc xe ngựa, lại cho người đi qua tiền viện hỏi quản sự chuyên phụ trách phát cháo. Nghe bảo xe ngựa chờ lương thực đã đến cửa hông, bọn họ nơi này cũng liền đánh xe ngựa chậm rãi đi tới cửa hông, tiếp theo mấy chiếc xe ngựa liền mênh mông cuộn cuộn chạy ra ngoài.

Như Ninh Tiêm Bích dự liệu, phố lớn Đông Thanh ở Nam Thành nơi này dĩ nhiên tụ tập không ít dân chạy nạn. Trước đó Ninh Tiêm Mi nói tới, chỉ là một điểm nhỏ của tảng băng chìm, vào lúc này người vừa xuất hiện, thì có rất nhiều dân chạy nạn xếp thành hàng dài trước mấy cái lều phát cháo.

"Thật không nghĩ tới, tình huống lại nghiêm trọng như vậy".

Son Trà cũng giật mình, lại nghe Ninh Tiêm Bích lầm bầm nói: "Đương kim hoàng thượng cũng là minh quân rồi. Còn có thể chứa được những người dân chạy nạn này, cho phép người dân phát cháo. Nếu là những Hoàng đế khác chưa chắc sẽ khoan dung những bách tính đáng thương gây ảnh hưởng bộ mặt thành phố đây."

Son Trà đang muốn hỏi cái gì gọi là ảnh hưởng bộ mặt thành phố, liền nghe một thanh âm ở ngoài xe ngựa nói: "Lục cô nương, lều cháo nhà chúng ta đến rồi."

Ninh Đức Vinh cùng Ninh Tiêm Bích đều xuống xe ngựa, Tường Kinh đã sai người ở Ninh gia đặt nồi cháo ở phía trước, rồi đặt thêm một tấm bảng trên đó viết "Miễn phí trị liệu, tặng thuốc". Tiếp theo mang nồi để lên bàn. Trước và sau bàn thả hai cái ghế, một cái để đại phu Ninh Đức Vinh ngồi, một cái dành cho người bệnh ngồi.

Ninh Tiêm Bích kiểm kê dược liệu, không khỏi có chút chột dạ, nhỏ giọng nói: "Tam gia gia, trận này có phải là hơi lớn rồi không? Miễn phí trị liệu, tặng thuốc, dược liệu của chúng ta nơi này có hạn, vạn nhất gặp chứng bệnh chỗ chúng ta không có dược liệu phù hợp thì làm sao bây giờ?"

Ninh Đức Vinh vỗ vỗ trán, gật đầu nói: "Không sai không sai, là ta sơ sót, trong này chỉ có mấy thứ phù hợp với những bệnh đơn giản thường ngày mắc phải, thế nhưng lại quên những bệnh khác"

Không chờ nói xong, liền nghe Tường Kinh ở một bên ôn nhu cười nói: "Biểu muội cùng Lão thái gia không cần lo lắng, trước khi lên đường, gia mẫu đặc biệt chuẩn bị cho ta chút bạc, mới vừa tới trên đường ta cũng xem qua, cách đây không xa có một dược quán, đến thời điểm chúng ta không có dược liệu, liền đi dược quán này mua một ít."

Ninh Đức Vinh còn có chút thật không tiện, Ninh Tiêm Bích nhưng là cười nói: "Nếu như thế, tạ ơn biểu ca." Nửa điểm cũng không thấy khách khí.

Ninh Đức Vinh cũng trịnh trọng nói tạ ơn, nhìn một chút Tường Kinh, nhìn lại một chút Ninh Tiêm Bích, trong lòng cũng cảm thấy hai hài tử này tướng mạo thực tương xứng, có điều hiện nay còn nhỏ, lại qua mấy năm, chờ bọn hắn đều lớn rồi, nếu song phương có ý định, chính mình cũng muốn làm một ông mai bà mối. *(Các bạn đang đọc Dược thủ hồi xuân tại truyenfull.vn, edit: windnguyen)*

Đang nghĩ ngợi, đã có người nhìn thấy bên này để bảng trị liệu tặng thuốc, trong chốc lát, liền có lời truyền ra, nhất thời trước bàn liền vây đầy người, không chỉ là những bách tính chạy nạn kia, còn có một ít nhà nghèo không có tiền xem bệnh, đều lập tức trở về nhà mang người thân bị bệnh tới. Nếu không thể cử động, cũng đều nghĩ biện pháp công hoặc khiêng đưa tới.

Chẳng qua trong thời gian ngắn ngủi, nơi này miễn phí trị liệu tặng thuốc, so với những lều cháo nhà khác gộp lại còn muốn xếp hàng dài đáng sợ hơn. Đừng nói Ninh Đức Vinh bất ngờ, chính là Ninh Tiêm Bích cùng Tường Kinh, nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi cũng sợ ngây người.

Ninh Tiêm Bích liền đung cánh tay biểu ca một cái, nhỏ giọng nói: "Biểu... biểu ca, di cho người bao nhiêu bạc? Người xem... có thể... đủ không?"

Tường Kinh lau mồ hôi trên đầu một cái, nhỏ giọng nói: "Không sao, nếu không đủ, ta chỗ này còn có một ít tiền mừng tuổi từ nhỏ tích góp lại, nên... chắc sẽ đủ đi."

Ninh Tiêm Bích hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn, không nghĩ tới biểu ca lần này ngay cả tiền mừng tuổi cũng đồng thời mang theo. Nghĩ tới đây, nàng không khỏi có chút xấu hổ, nghĩ thầm mình có phải hay không quá ích kỷ? Không nghĩ đến việc mang tiền mừng tuổi theo mua dược liệu.

Liếc mắt một cái về Sơn Trà phía sau đang há hốc mồm không đóng lại được, Ninh Tiêm Bích âm thầm hạ quyết tâm mặc kệ, nếu như bạc không đủ dùng, liền để Sơn Trà trở lại mang tới đây vài món đồ trang sức cùng tiền mừng tuổi.

Lại nói nơi này Ninh Tiêm Bích bên này đã bắt đầu nhóm lửa, nấu một nồi lớn canh giải nhiệt. Ninh Đức Quang Vinh cũng đã bắt đầu trị liệu miễn phí cho những bách tính nghèo khổ cùng dân chúng chạy nạn kia. Trong khi đó tại Ninh gia, mấy vị cô nương khác, vừa tờ mờ sáng liền thức dậy ở trong khuê phòng tỉ mỉ trang điểm.

Mấy vị cô nương này nguyên bản chính là vô cùng mỹ lệ, lúc này tỉ mỉ hoá trang, càng làm người ta sáng mắt lên. Đến thỉnh an Khương lão thái quân xong liền ngồi vào xe ngựa, theo đám huynh đệ Ninh Triệt Thủ, Ninh Triệt An ra cửa lớn.

Bên trong Ninh Hinh viện, đợi các nữ hài nhi đều đi ra ngoài, mấy người con dâu cũng từng người làm việc, Khương lão thái quân mới thu lại nụ cười trên mặt, âm thầm thở dài.

Ninh Ngọc Lan vốn lưu lại theo mẫu thân nói chuyện, nàng cũng biết mình và nữ nhi phải dựa vào Khương lão thái quân, vì lẽ đó trong ngày thường đặc biệt hiếu thuận, thường ngày không có việc gì liền ở Phúc Thọ Đường theo lão thái quân nói chuyện phiếm trong nhà. Lúc này nghe thấy mẫu thân thở dài, liền nghi ngờ nói: "Nương làm sao vậy? Có việc gì không thoải mái sao?"

Khương lão thái quân lắc lắc đầu nói: "Vừa rồi người cũng thấy đấy, bắt quá chi là nữ hài tử mới chín, mười tuổi, lớn nhất cũng bắt quá là 12 tuổi, nhìn một chút dáng vẻ các nàng, từ trang phục đến trang điểm đều lộ liễu, đây là đi hoan nghênh tam công tử hay là đi tuyển tú? Nhị nha đầu mấy ngày trước tham gia tuyển tú, cũng không phô trương như các nàng vậy".

Ninh Ngọc Lan cười nói: "Mẫu thân hà tất phải phiền não? Đại tẩu cùng Nhị tẩu đều là người hiếm gặp, ta xem mấy cái này nha đầu cũng không tệ. Nương! hiện tại nếp sống ở kinh thành chính là như vậy, ngại dùng dùng ánh mắt thế hệ trước để ràng buộc. Lúc ta còn bé, đến mười ba tuổi, mới bắt đầu chải búi tóc, dùng ngọc trai, thoa cài đầu, trâm vàng. Ngài xem một chút bọn nhỏ bây giờ, cái nào không phải bốn, năm tuổi liền diện trang phục thật xinh đẹp? Đứa bé Thái Chi kia còn không phải rất thích trang phục, ta nếu không chải tóc hai mái cho nàng, còn không phải để người cười nhạo nàng quê mùa."

Khương lão thái quân than thở: "Lúc phụ thân người còn tại thế, thường lắm bữa câu thơ, nói cái gì 'thùy ái phong lưu cao cách điều, cộng liên thì thể kiệm sơ trang', bây giờ xem ra, còn không phải là hợp với tình hình rồi hả? Hắn không kịp nhìn thấy những bản thủ xấu xa lúc này, nếu không càng không biết chọc giận thành hình dáng gì. Người vừa nói đến Thái Chi, ta xem trang phục đứa bé kia đến nay vẫn tính là thỏa đáng, cũng không phô trương, nàng vốn tướng mạo xinh đẹp, bây giờ mặc đồ trắng thuần, trang sức thanh nhã, ngược lại ở trong đám tỷ muội lại có vẻ nổi bật chút."

Ninh Ngọc Lan nghe thấy mẫu thân khen con gái, tự đáy lòng muốn cười ra, nhưng ngoài miệng không thể thiếu vài câu khiêm tốn. Khương lão thái quân

dựa vào trên giường nhỏ, chẳng biết vì sao nghĩ đến Ninh Tiêm Bích, nghĩ thầm Tam đệ cùng đưa bé kia đã đến địa phương phát chưa? Cũng không biết nàng có quen hay không? Từ nhỏ chưa từng ra cửa phủ, bây giờ lại muốn tiếp xúc những người buôn bán nhỏ thuộc tầng thấp nhất kia, có thể chịu được sao? Ngốc trong thời gian một ngày cũng quá làm khó đi, lúc xế chiều chắc phải phải người gọi trở về.

Khương lão thái quân ở đây bối rối, đám người Ninh Tiêm Xảo, Ninh Tiêm Ngừ lại đang thật cao hứng ngồi xe ngựa đi tới một toà tử lâu.

"Quỳnh Lâm Lâu" là tử lâu thuộc sản nghiệp của phủ bá tước, do thủ hạ của Ninh Thế Nguyên làm quản sự. Nghe nói mấy vị tiểu thiếu gia cùng tiểu tiểu thư hôm nay ở trên lầu hoan nghênh Thẩm tam công tử Duệ thân vương phủ khai hoàn, chương quỹ đã sớm đem người làm xong, chỉ để vợ, mấy cái nữ quyến trong nhà cùng lão mụ tử trong phòng bếp lại đây hầu hạ.

Ai biết lên lầu, lộ đầu ra ngoài vừa nhìn, chỉ thấy trước cửa hai bên đường phố, đông nghìn nghịt toàn người là người, không chỉ những người buôn bán nhỏ, thậm chí liền ngay cả một ít lão nhân phụ nữ trẻ em đã ở rìa đường, còn có những hài tử trong ngày thường liền bốn phía tán loạn, ở trong đám người hô hào dẫn bằng hữu đi khắp nơi, thực sự rất náo nhiệt.

P.s: Chương sau bắt đầu mỹ nam đụng mỹ nam nha

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Tìm nàng trong đám đông

Edit by windinguyen

Mấy nữ hài nhi cùng các huynh đệ ngồi ở trước bàn, một bên uống trà đàm đạo một bên chờ đợi ngũ Thẩm Thiên Sơn. Đề tài đàm luận tự nhiên cũng không rời bỏ vị thiếu niên mười tuổi đã lập nên chiến công hiển hách.

Những tiểu thư khuê các các nàng cũng không rõ tại sao lần này hoàng thượng lại làm long trọng như vậy? Tuy nói công lao của Thẩm Thiên Sơn xác thực không nhỏ, nhưng đối với một đứa bé như vậy, có phải là quá sùng nịch, dung túng không?

Nhưng trong lòng các huân quý triều thần rõ ràng, hoàng thượng phát cờ giống trông bày trận lớn như vậy, một là đối xử Duệ thân vương phủ đặc biệt thân cận, hai là rất thưởng thức Thẩm Thiên Sơn, còn lại chính là tạo khí thế.

Dù sao nước Kim Nguyệt khí thế hung hăng ngang ngược, vừa mới bắt đầu chiến đấu liền đem thủ quân Đại Khánh bức lui 800 dặm. Bây giờ trên dưới cả nước, bất kể là Hoàng đế hay là bách tính, đều cần một trận thắng như vậy, đặc biệt trận thắng này lại từ một đệ tử hoàng thân mới mười tuổi đoạt được, vậy thì càng bộc lộ thiên uy Hoàng đế. Dưới tình huống như thế, hoàng thượng đương nhiên muốn trắng trợn ca ngợi phô trương một phen.

Ninh Triệt Thủ uống một bình trà, nhìn mấy vị tỷ muội một chút, khẽ cau mày nói "Làm sao Lục muội muội không đến đây? Không nghe nói nàng bị bệnh a."

Ninh Tiêm Xảo cười nói: "Nhị ca ca thực sự là thích bận tâm, Lục muội muội tính tình lạnh nhạt người không biết sao? Đừng nói trên người nàng còn có chuyện quan trọng, chính là không có chuyện gì, cũng sẽ không tập hợp nơi này xem náo nhiệt." Tiếp theo đem chuyện tình Ninh Tiêm Bích đi phát cháo tặng thuốc nói một lượt.

"Lại có việc này sao?" Ninh Triệt An cũng kinh ngạc, dậm chân nói: "Sớm biết Lục muội muội đi làm việc thiện, ta cũng nên đi giúp một tay, bây giờ mấy huynh đệ chúng ta đều ở nơi này, để người ngoài nhìn cứ tựa như là nịnh bợ."

Ninh Tiêm Nguyệt cười lạnh một tiếng nói: "Còn cần đến người? Biểu ca người ta sớm ba ba đi theo, biểu ca Tường gia vừa ôn nhu lại thận trọng, quan trọng là có bạc, so một mình người tiền tiêu hàng tháng có bốn lạng bạc thì ai mạnh hơn?"

Ninh Triệt An nghe muội muội lời nói này, liền ho hai tiếng không tiếp tục nói nữa, Ninh Triệt Bảo ở bên cạnh cũng cảm thấy có chút không thích hợp, làm sao nhắc đến Lục muội muội, mấy vị tỷ muội này tựa hồ đều mang một bộ dạng sinh khí? Đang muốn đòi chủ đề, liền nghe người bên ngoài bỗng nhiên cổ vũ lên, tiếp theo này tiếng gầm liền càng lúc càng lớn, cuối cùng càng ầm ĩ vang trời.

"Nhất định là đội ngũ tam công tử đã tới."

Huynh đệ Ninh gia đều đứng lên, mang theo mấy vị tỷ muội tới bên cửa sổ, chỉ thấy cuối con đường, một đội ngũ giáp trụ cờ xí tung bay đang chậm rãi đi tới, hai bên đường bách tính hoan hô ầm trời, còn trong cửa hàng bên cạnh, thì tất cả đều là các nữ hài tử trong trang phục thật xinh đẹp. Thoáng nhìn khắp mọi nơi, Ninh Tiêm Nguyệt phát hiện không ít gương mặt quen thuộc, nghĩ đến tâm tư những tiểu thư này, các nàng cũng không khỏi trên mặt ửng đỏ.

Thẩm Thiên Sơn bản thân cũng không để ý hư danh trên người, tuy rằng ngồi trên lưng ngựa, nghe dân chúng kích động lớn tiếng hoan hô, tiểu hài tử trong lòng cũng thấy thỏa mãn rất lớn. Nhưng mà đội ngũ chạy chậm chậm dần dần hấn cũng có chút không nhìn được. Trong lòng chỉ hy vọng có thể chạy như bay về nhà, vấn an tổ mẫu cùng mẫu thân, sau đó sẽ tiến cung xin chỉ để dưỡng Hoàng đế phải mình xuất chinh một lần nữa. Kho lương thực

của Kim Nguyệt Thất tử đã bị thiêu hủy, nghĩ đến nhảy nhót không được bao lâu, nếu như không thể thuyết phục được Hoàng đế tức khắc trở lại biên cương, sợ là liền ngay cả canh đều uống không nổi rồi.

Nhưng mà đây là thánh chi Hoàng đế, hẳn coi như thiếu kiên nhẫn như thế nào đi nữa cũng chỉ có thể tuân chỉ làm việc. Bởi vậy một mặt ở trong lòng nghĩ cách thuyết phục Hoàng đế, một mặt lại vô ý đảo mắt qua bách tính hai bên đường phố, khi nhìn đến trên cửa sổ lầu hai thấy vài gương mặt nữ hài quen thuộc, tiểu tử này càng kinh ngạc, nghĩ thầm xảy ra chuyện gì? Những nữ hài này thật quen mắt. Trang phục, khí chất cũng không phải bình dân, hẳn là con của huân quý triều thần chứ? Làm sao các nàng cũng tập hợp tham gia loại náo nhiệt này?

Đang nghĩ ngợi. Bỗng nhiên liền phát hiện mấy cái bóng người quen thuộc, Thẩm Thiên Sơn ngồi ở trên ngựa không nhận được mà sửng sốt, thật lâu mới tự nói: "Là huynh muội Ninh gia?" Một bên ghi nhớ, trên mặt liền hiện ra mấy phần vui mừng, hướng cửa sổ lầu hai chỗ huynh muội Ninh gia giơ tay chào hỏi.

Đám người Ninh Tiêm Nguyệt chỉ cảm thấy tim đều sắp nhảy đến cuống họng, nhìn nụ cười trên mặt Thẩm Thiên Sơn, mấy nữ hài nhi trong lòng chỉ có một ý nghĩ: hẳn nhìn thấy ta? Hẳn nhận ra ta? Nụ cười kia của hắn là dành cho ta? Như thế nào còn giơ tay chào hỏi? Để cho người khác nhìn thấy, thẹn thùng mặt đỏ chết được, nha, không đúng, chiêu hô ứng kia chắc là hướng tới các ca ca (đệ đệ).

Không nói tìm các nữ hài nhi đập như hươu chạy đến suốt ngày, chỉ nói Thẩm Thiên Sơn ở trên ngựa chú ý nhìn một lúc lâu, lại không phát hiện bên trong huynh muội Ninh gia có khuôn mặt quen thuộc kia. Ban đầu hắn còn tưởng mình không nhìn kỹ, nhưng dưới lực lượng lớn nhất chăm chú cẩn thận nhìn nhiều lần, tựa hồ ngoại trừ vị Nhị cô nương lớn hơn mình vài tuổi cũng chỉ có Ninh Tiêm Bích không ở đây, ngay cả vị biểu cô nương kia đều có mặt.

Thẩm Thiên Sơn thực sự là nghĩ mãi mà không ra, nghĩ thầm bàn về giao tình, chân chính cùng ta có ngọn nguồn cũng chỉ có Lục cô nương mới đúng, làm sao nàng một mực không ở nơi này? Đúng rồi, nàng xưa nay tính tình đều là thanh thanh lạnh lạnh, đối với ta lại bài xích, lúc này coi như bị lôi đến, tự nhiên cũng không lộ diện phía trước, nói không chừng chính là ngồi ở trong cửa hàng, giấu ở phía sau bọn tỷ muội.

Nghĩ đến đây, liền liếc nhìn gã sai vặt đi theo bên cạnh là Trường Thanh, nói là gã sai vặt, kỳ thực cũng mới mười lăm, mười sáu tuổi. Trường Thanh vốn là hầu hạ Thẩm Mậu, chỉ vì Thẩm Mậu lo lắng nhitừ, dù sao hải tử nhỏ như vậy, coi như chỉ là phụ trách ở trên chiến trường xem cho biết, nhưng sống dưới bầu không khí chiến tranh, com áo sinh hoạt thường ngày cũng muốn hầu hạ chu đáo. Bởi vì mấy cái gã sai vặt bên cạnh Thẩm Thiên Sơn còn đều quá nhỏ, nên Thẩm Mậu liền trước tiên đem Trường Thanh cho nhitừ dùng.

Lúc này Thẩm Thiên Sơn cúi người nói nhỏ mấy câu ở bên tai Trường Thanh đang dẫn ngựa, Trường Thanh hiểu ý, liền lặng lẽ từ trong đội ngũ rút khỏi, trong nháy mắt liền trà trộn vào trong đám người.

Nơi này đội ngũ Thẩm Thiên Sơn đã qua cửa sổ kia, tuy là chạy chậm chậm, rốt cuộc là ngựa cũng không thể chậm như ốc sên được. Thẩm Thiên Sơn vô số lần muốn quay đầu lại nhìn, nhưng cuối cùng là nhịn được, hẳn bây giờ chỉ còn dư lại hiểu kỳ, hiểu kỳ Ninh Tiêm Bích đến cùng có xuất hiện hay không. Mặc kệ nàng đối với mình có nhiều hiểu lầm, mình cũng đưa nàng một bộ thủy tinh chế thuốc của Tây Dương, điều này cũng đạt đến một trình độ nào đó đi? Nàng cũng không thể quá ‘được sủng sinh kiều’ chứ? (Wind: anh quá tự tin rồi...)

Ở phố lớn Đông Thanh Ninh Tiêm Bích đang phân phát dược liệu cho những dân chạy nạn cùng bách tính kia, trong chốc lát liền đánh mấy cái hất xì, khiến Ninh Đức Vinh sợ hết hồn, chỉ lo nàng là bởi vì hôm nay quá mức vất vả, lại chịu không nổi thời tiết nóng mà bị cảm mạo, vội vã tiến lại bắt mạch, phát hiện mạch tượng không có vấn đề, mới yên tâm tiếp tục vội vàng chẩn bệnh.

Mà trước cửa phố lớn Thẩm Thiên Sơn cười ngựa dạo phố thì lại ngồi thẳng lên, ở trên ngựa chờ một ngày bằng một năm, thật vất vả mới nhìn thấy Trường Thanh từ trong đám người đi ra.

Đến trước ngựa, Thẩm Thiên Sơn cúi thấp thân thể, Trường Thanh liền dán vào lỗ tai của hắn nhỏ giọng nói: "Ta hỏi qua mấy vị tiểu thiếu gia Ninh gia, nói là Lục cô nương sáng sớm hôm nay liền theo Ninh lão tiên sinh ra đường cái phố Đông Thanh ở thành Nam chẩn bệnh tặng thuốc cho dân chạy nạn, nên không cùng mấy vị cô nương khác đi nghênh tiếp công tử."

"Thành Nam? Phố lớn Đông Thanh?" Thân thể nho nhỏ của Thẩm Thiên Sơn bỗng nhiên hơi hơi động, bách tính hai bên nhìn đều có chút lo lắng, chỉ lo hắn lập tức mất đi cân bằng, liền từ trên ngựa té xuống, dù sao thân thể của hắn tuy rằng so với hải tử mười tuổi bình thường cao lớn hơn nhiều lắm, nhưng vẫn là cái tiểu hải nhi.

"Vâng!"

Trường Thanh lo lắng nhìn thiếu gia nhà mình một chút, thấy hắn thân thể tuy rằng nghiêng lợi hại, nhưng vẫn vững như núi Thái sơn, lại nghĩ tới bọn thị vệ trong phủ đối với kỹ năng cưỡi ngựa của thiếu gia luôn tán thưởng, lúc này mới yên lòng lại, gật gật đầu nói: "Nghe nói bên Hà Nam phát sinh lũ lụt, rất nhiều bách tính bị nạn vào kinh, lúc này đều tập trung ở trên đường cái Đông Thanh, vài gia đình đã ở nơi đó mở lều cháo, ngay cả Nội Vụ Phủ cùng hộ bộ cũng mở. Có điều Lục cô nương cùng Ninh lão tiên sinh là đi thí y tặng thuốc."

Thẩm Thiên Sơn gật gật đầu, ở trên lưng ngựa ngồi thẳng lên, trong lòng hắn cười lạnh một tiếng, nghĩ thầm thí y tặng thuốc sao? Sợ là nếu không có chuyện này, nàng cũng sẽ không cùng người khác đi hoan nghênh mình khai hoàn đâu? Từ trước nàng nhìn thấy mình, chính là cực kỳ xa cách, không nghĩ tới bộ dụng cụ thủy tinh kia cũng không làm ấm lòng của nàng, đích thị là không tìm không phải. Ồ? Chờ chút, hay là Ninh lão tiên sinh cũng nhìn trúng bộ đồ vật này, nên không cho nàng?

Nghĩ như vậy, tức giận trong lòng vui đi hơn một nửa. Trầm ngâm một lát, thấy con đường đã đi qua hơn một nửa, cũng gần đến cửa cung rồi, lần này nguyên tắc cũng coi như là ứng phó cho qua. Thẩm Thiên Sơn đột nhiên vung tay lên, đội ngũ phía sau tốc độ di chuyển cũng tăng nhanh hơn rất nhiều.

Cuối cùng đã tới cửa cung, Hoàng đế vốn hạ lệnh để bách quan ra nghênh đón, nhưng nghĩ lại Thẩm Thiên Sơn còn nhỏ tuổi, để nhiều đại thần như vậy

ra nghênh đón, đặc biệt trong đó còn có cha của hắn cùng rất nhiều trưởng bối, đây quả thật là có chút tổn hại phúc lợi của hắn, có dân chúng hoan nghênh hai bên đường, điều này đã không có người có thể so sánh. Bởi vậy suy nghĩ mãi, cuối cùng hủy bỏ lệnh bách quan lại ra nghênh đón.

Thẩm Thiên Sơn phụng chỉ tiến cung, hướng về Chu Minh báo cáo một hồi về tình thế biên cương cùng quân lực, trang bị của đại quân Kim Nguyệt, lại hồi báo chính mình lúc rời đi, thù quân biên cương lúc trước bị bức lui 300 dặm mất đất nay hết mức thu hồi, chỉ là thành lương đều bị đánh cướp hết sạch, cũng may Thủ tướng biên cương La Nghệ phát hiện tình thế không tốt, đã cho các quan lại thu xếp thỏa đáng cho dân chúng ra khỏi thành tạm lánh vào núi, bởi vậy nhân khẩu không tổn thất bao nhiêu. Chỉ là như vậy, triều đình phải phái người mang theo vật phẩm cứu tế đến biên cương động viên bách tính.

Chu Minh nghe ý tứ của cháu ngoại trai, rõ ràng là muốn xin chỉ đi biên cương, liền cười lạnh một tiếng nói: "Nghĩ ngợi cho trầm, ngày đó ngươi năm lần bảy lượt quấy rầy trầm nói nhất định phải xuất chinh, lúc đó chúng ta đã thỏa thuận như thế nào? Con trai nhất định cần thận, ngươi chỉ đi xem thêm nghe nhiều, quyết không cựa mạnh ra chiến trường. Kết quả thì sao? Ngươi xem núi cao Hoàng đế xa, không ai quản ngươi đứng hay không? Dám một mình mang theo đại quân đi thiêu lương thảo của Kim Nguyệt, nếu không phải lần này Lâm tướng quân quyết định nhanh chóng, lập tức phái Tinh Dạ gấp rút tiếp viện, ngươi cho rằng ngươi còn có thể toàn mạng trở về? Vì chuyện này, trầm ba ngày ngủ không ngon giấc, chỉ nghĩ một khi ngươi có gì sơ xuất, phụ mẫu ngươi sẽ oán trách trầm như thế nào, ngay cả cô ngươi, sợ là trong lòng đều đối với trầm oán giận không ngớt."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Thi y tặng thuốc

Edit by windinguyen

Cô trong miệng Chu minh chính là Đại Trưởng công chúa, có điều những trưởng bối này không chút nào ép được Thẩm Thiên Sơn, hắn kiên trì, trầm giọng nói: "Hoàng thượng quá lo, thần chính là con dân Đại Chu, mặc dù chết trận sa trường, cũng là quang vinh của thần, phụ mẫu, tổ mẫu của thần chỉ có thể lấy thần làm vinh, chắc chắn sẽ không đối với hoàng thượng sinh ra oán hận, thần dám lấy đầu mình ra đảm bảo". Bởi vì lúc xuất chinh Hoàng đế đã ban một chức suông là Tướng quân, nên lúc này mới có thể xưng là thần.

"Cút đi."

Chu Minh thấy Thẩm Thiên Sơn vẫn nói năng hùng hồn, tức giận thiếu chút nữa đem tấu chương trên bàn đều ném hết. Vỗ bàn giận dữ hét: "Ngươi còn lý sự đứng hay không? Cút về cho trầm, hảo hảo nghỉ ngơi, từ đây về sau đại quân phía Bắc không có quan hệ gì với ngươi. Trầm nói cho ngươi biết, bớt nghĩ đùa bỡn mấy cái trò vật đi, lần này tổ mẫu cùng phụ mẫu ngươi đều sợ quá mức, không đem ngươi cấm túc đã tốt lắm rồi, muốn chuồn êm ra ngoài, ngươi đừng có mơ."

Thẩm Thiên Sơn vừa nghe lời này của Hoàng đế, liền biết tính toán mưu đồ của mình trước đó là đàn gảy tai trâu, không khỏi cúi đầu, lắp bắp nói: "Dạ, hoàng thượng, thần xin nghe chỉ."

Chu Minh nhìn thấy hắn vẫn ngoan ngoãn, tức giận trong lòng mới bình phục một ít, lại nhìn bộ dáng cháu ngoại trai như đưa đám, nghĩ đến hắn tuổi nhỏ như vậy đã có thể ở biên cương lập công lao ngất trời, ngày sau lớn lên, Đại Khánh tất nhiên có thể có thêm một danh tướng lưu danh hậu thế, đến lúc đó, còn kiêng kỵ hai nước Kim Nguyệt cùng Ninh Hạ sao?

Nghĩ đến đây, tức giận lại vơi đi, roi đã vung xong, có phải là nên cho cháu ngoại trai hai khối đường để ăn không? Còn chưa kịp mở miệng, lại thấy Thẩm Thiên Sơn ngẩng đầu lên, cười hi hi nói: "Dạ, không bằng ngài giúp cháu van nài đi, ngài là Hoàng đế, lời ngài nói, dù là phụ mẫu, tổ mẫu cũng không dám không nghe."

"Cút về cho trầm."

Chu Minh ngay cả tâm tư cho đường cũng không có, gào thét lớn để ngự lâm quân ném Thẩm Thiên Sơn ra ngoài, nơi này liền ngồi tại chỗ ào ào thờ dốc, nghĩ thâm cái tên tiểu tử này quá quật cường. May mà mình còn chưa kịp cho đường, nếu không, còn không tạo cơ hội cho hắn leo lên? Quả nhiên là người không thể thập toàn thập mỹ? Cháu ngoại trai này điểm nào cũng tốt, văn võ song toàn không nói, lại hiểu chuyện hiểu thuận, chỉ có một khuyết điểm, lý lẽ cứng nhắc không chịu buông tay, đụng phải tường cứng cũng không quay đầu lại. Thời niên thiếu cũng thôi, chính là cần duệ khí của hắn vì nước xây công, nhưng mà nếu để hắn kiêu ngạo quá mức, sợ khi để hắn trở thành trụ cột Đại Khánh cùng nhi tử tạo thái bình thịnh thế, tính tình này nhất định phải hảo hảo khảo sát thêm.

Không nói Chu Minh ở đây suy nghĩ, chỉ nói Thẩm Thiên Sơn không thể trở lại chiến trường, trong lòng hắn thực ảo não. Bởi vậy về đến phủ, để mặc tổ mẫu cùng phụ thân, mẫu thân đều vui vô cùng. Riêng hắn thực tại không thể nào vui nổi.

Buổi trưa thiết yến tự nhiên là phong phú, nhưng mà Thẩm Thiên Sơn nghĩ đến mình không thể lên chiến trường, những món ngon, sơn hào hải vị cũng mất mùi vị, ngậm ngùi chẳng bằng lúc hành quân cùng những binh sĩ kia đồng thời ăn cơm tập thể thơm ngọt, bởi vậy chỉ ăn vài miếng liền buông đũa.

Thẩm Mậu biết trong lòng nhi tử tại sao không dễ chịu, chỉ là hấn bấy giờ dưới gối chỉ có một đứa con trai này, nghĩ đến tin tức lúc trước truyền đến, trên chiến trường hung hiểm, dù nói cái gì hấn cũng không dám mạo hiểm nữa.

Huống chi, coi như là trung quân ái quốc, cũng nên chờ Thẩm Thiên Sơn lớn lên, để hấn hảo hảo đền đáp quốc gia. Nếu là hiện nay bởi vì tuổi nhỏ mà chết trận sa trường, Đại Khánh chẳng phải là tổn thất một đại tướng sao? Cho nên, bất kể là về công hay tư, hấn đều không thể để Thẩm Thiên Sơn đi mạo hiểm.

Bởi vậy cũng giả bộ không nhìn ra nhi tử không cao hứng, không hề nói gì, bởi tiếp mẫu thân, huynh trưởng, thê tử cùng tẩu tẩu dùng ăn trưa. Sau đó nghỉ ngơi một lúc mới đem Thẩm Thiên Sơn gọi vào thư phòng, mở đầu mắng một trận, đơn giản là răn dạy hấn tùy ý làm bậy không tôn trọng quân lệnh, tội không thể tha, vân vân..., Thẩm Thiên Sơn nghe xong càng phiền muộn, nghĩ thầm ta đây là lập công trở về sao? Dượng hoàng đế mới phát tác một trận, đến chỗ phụ thân càng nghiêm trọng hơn, ta trực tiếp thành tội không thể tha rồi. Ta làm sao vậy? Lễ nào đốt lương thảo Kim Nguyệt, ta còn thành tội nhân lớn rồi hả? Phụ thân ngài không phải là gian tế nước Kim Nguyệt chứ?

Đương nhiên, câu nói như thế này là tuyệt không dám nói ra. Bởi vậy u xiú đầu đáp nảo nghe cha răn dạy xong, ngay sau đó, Hoàng đế ban thưởng liền đến.

Bởi vì Thẩm Thiên Sơn lập công lớn, nhưng hấn vẫn là nhóc con miệng còn hôi sữa, không tiện ban thưởng chức vị. Trước lúc xuất chinh phong cho hấn chức Tướng quân nhất đẳng kia cũng chỉ là cái chức suông. Có điều Hoàng đế cũng không muốn bạc đãi người ngoại sinh này, vì lẽ đó những ban thưởng khác liền nhiều một cách đặc biệt: hoàng kim một ngàn lạng, bạch ngân 5000 lạng, Đông Châu thượng hạng 200 viên, trân châu thượng hạng mười học, Kim Châu một học, Vân Hà Cẩm thượng hạng 50 thớt, Tây Vân Sa thượng hạng 50 thớt, Nhu Hương Đoạn 50 thớt, còn lại đủ loại gấm vóc đặc biệt 200 thớt. Ngoài ra, còn có hai thanh bảo đao cùng năm con chiến mã.

Ban thưởng này đối với một hài đồng có thể nói là phi thường phong phú, hoặc bởi vì đại phòng nhị phòng Duệ thân vương phủ của cái sung túc, nên những này ban thưởng tất cả đều là cho Thẩm Thiên Sơn tự chi tiêu cho chính mình, có thể nói, bởi vì phân ban thưởng... này, tiểu hài tử mười tuổi đã nhảy một cái trở thành thiếu niên có tiền nhất ở kinh thành.

Chiến trường không được nghĩ tới, nhưng tháng ngày vẫn phải trôi qua. Thẩm Thiên Sơn không phải người sống trong ăn năn hối hận, chỉ cần chìm một buổi tối, ngày hôm sau liền vẫn dậy sớm như cũ, luyện mấy bài quyền pháp đao kiếm, lại đi giáo trường luyện tập cưỡi ngựa bắn cung một lúc, đến khi cả người đều xuất mồ hôi, hấn mới thấy thoải mái chút.

Trở lại trong phòng tắm rửa một phen, đại nha đầu Quế Hoa một bên thay y phục cho hấn một bên ôn nhu nói: "Thái thái vừa cho người tới nói, bây giờ gia vừa trở về, việc học lúc trước không thể dừng lại, hỏi gia là muốn đi tộc học hay giống như trước mời tiên sinh về dạy? Như mời tiên sinh, Trần tiên sinh lúc trước không thể tới, mẫu thân hấn qua đời, tháng trước trở về quê giữ đạo hiếu. Có điều thái thái nói, để gia yên tâm, những chuyện này có lão gia, tất nhiên vẫn còn tiên sinh tốt hơn."

Thẩm Thiên Sơn nghe nói Trần tiên sinh kia về nhà, đúng là có chút đáng tiếc, vị tiên sinh này cùng mình tính khí coi như hợp nhau, không phải những lão phu tử bảo thủ cứng nhắc tầm thường kia. Bởi vậy suy nghĩ một chút nói: "Đại ca nhị ca đều không có đi tộc học, ta cũng không kiên nhẫn để đi, để những người kia vây quanh nịnh bợ, có gì hay? Vẫn là xin mời tiên sinh khác đi. Chỉ là không muốn quá cứng nhắc, phụ mẫu biết tính tình ta đây không thể ngồi yên."

Quế Hoa cười đáp ứng rồi nói: "Sắp vào thời tiết nóng, khí trời nhất định là càng ngày càng nóng bức, may mà hoàng thượng ban cho 50 thớt Tây vân sa, cái kia dùng để may trang phục mặc trong hay ngoài đều là vô cùng mát mẻ, thái thái đã nói rồi, phải cho gia làm mấy bộ quần áo mùa hè đây."

Quế Hoa nói đến Tây Vân Sa, Thẩm Thiên Sơn trong đầu liền nhảy ra một bóng người trầm tĩnh nho nhỏ, nghĩ tới Tây Vân Sa vô cùng hiếm thấy, đừng nói dân gian căn bản không thấy được, chính là trong cung, hàng năm cũng bắt quá chỉ có khoảng 500 thớt, chỉ có các phi tần phân vị cao mới có thể được phân đến. Bây giờ Hoàng đế liền ban cho mình 50 thớt, không thể không nói là đại thù bút rồi. Nếu không, cho dù là cận thân công hầu của Thiên Tử, bình thường cũng khó nhìn thấy vải vóc này.

Nghĩ tới đây, liền nhớ tới tin tức hôm qua Trường Thanh nghe được, hấn quay người lại hỏi Quế Hoa: "Nghe nói có bách tính chạy nạn vào kinh thành, bây giờ thật nhiều gia đình đều ở đường cái Đông Thanh phát cháo, chuyện này có thật không?"

Quế Hoa cười nói: "Gia không tin sao? Phủ chúng ta cũng dựng hai cái lều cháo do Ngô quân sự ở tiền viện quân." Nói xong lại nghe Thẩm Thiên Sơn hỏi: "Này phát cháo cũng không thể trong một, hai ngày liền xong việc chứ?"

Quế Hoa cười đáp: "Tự nhiên không thể phát trong một ngày, sợ là phải đợi đến lúc bạc cứu tế phát xuống xong, hồng thủy cũng lui, nha môn Thuận Thiên phủ mới có thể an bài những người dân chạy nạn xuất kinh hồi hương, tính toán tháng ngày, cũng phải nửa tháng sau đây."

Nói xong liền nghe Thẩm Thiên Sơn cười nói: "Nếu như thế, ta cũng qua xem một chút, ngược lại ở trong phủ cũng buồn chán."

Quế Hoa sợ hết hồn, không nhịn được liền năn nỉ nói: "Gia, người xót thương chúng nô tỳ đi, ngài nếu chạy trốn, không cần những người khác, chỉ sợ tính mạng này của nô tỳ cũng không còn"

Không chờ nói xong, liền nghe Thẩm Thiên Sơn dờ khóc dờ cười nói: "Chạy trốn cái gì? Lễ nào ta là tù nhân hay sao? Còn sợ ta trốn ngục? Người yên tâm, tổ mẫu cùng phụ thân, mẫu thân đều lo lắng cho ta, ta cũng sẽ không tốt mà tùy tiện ra khỏi thành đi biên quan. Phụ thân nói rất đúng, ta tuổi còn nhỏ, mới mười tuổi, gấp cái gì?"

Quế Hoa nghe xong lời hấn nói, nhưng lại càng ngờ vực bất định. Nàng hầu hạ vị tiểu thiếu gia này cũng có bốn, năm năm, nơi nào không biết hấn là văn võ song toàn, có được thành quả hôm nay còn không phải là vì hảo hảo đọc binh thư, học tập bài binh bố trận, hấn nơi nào sẽ đối với những thứ văn

chương kia để bụng? Càng khó nói đây là một vị chủ nhân quật cường, đã quyết định, chín con bò cũng kéo không lại. Lúc này cũng bỗng nhiên thông suốt hiểu chuyện như vậy, sao không khiến mọi người nghỉ ngơi bên trong có trò lừa chứ?

Thẩm Thiên Sơn bắt quá là sốt ruột ra ngoài thôi, nhưng không ngờ treu đến lòng ngạc nhiên nghi ngờ của Quế Hoa, lại không dám thả hấn đi ra ngoài, không khỏi càng dờ khóc dờ cười. Không thể làm gì khác hơn là nói với tiểu nha hoàn Lan nhi ở phòng đối diện: "Người đi tiện viện, đem mấy cái gĩa sai vật bên người lão gia đến bồi ta cùng đi." Nói xong trắng mắt liếc Quế Hoa một cái, hừ một tiếng nói: "Lúc này yên tâm chưa? Được rồi, nhanh chuẩn bị sẵn ít kim ngân cho ta."

Quế Hoa nghe tiểu chủ tử kêu mấy gĩa gĩa sai vật của Thẩm Mậu đến, lúc này mới yên tâm, liền thay hấn tìm hầu bao, nhét vào trong mấy khối kim ngân, bây giờ vị dòng dõi tiểu gia này to lắm, hôm qua khiêng vào mấy hòm vàng bạc, khiến nàng hoa cả mắt. Nội Vụ Phủ cũng hiểu được vị tiểu chủ tử này chỉ tiêu không nhiều, bởi vậy những kim ngân kia cũng không cần phải lớn quá, chỉ cần trị giá một, hai, ba lạng để chi tiêu thuận tiện.

Thẩm Thiên Sơn thu thập xong, hai gĩa sai vật bên cạnh Thẩm Mậu là Trương Thuận Trương Chương đã tới, còn mang theo mấy cái thị vệ, lại mang thêm hai tên sai vật thân cận của Thẩm Thiên Sơn là Trương Phúc, Trương Cầm, đoàn người nghênh ngang hướng về thành Nam phố lớn Đông Thanh mà đi.

Ninh Tiêm Bích cùng Tường Kinh hôm nay còn đang nơi này hỗ trợ Ninh Đức Vinh, chỉ là nhớ đến chuyện đã xảy ra sau khi trở về vào ngày hôm qua, trong lòng nàng này mấy phần giận tái đi đến bây giờ vẫn chưa thể tiêu trừ. Thẩm Thiên Sơn kia thực sự là khắc tinh trong đời nàng. Kiếp trước mình theo hấn mà không được, kiếp này quyết định cùng hấn không quan hệ thì cứ bám dính theo mình. Nghĩ tới hôm qua ở trước mặt Khương lão thái quân, Ninh Tiêm Nguyệt, Ninh Tiêm Xảo nhìn mình với ánh mắt bất thiện, còn có những lời nói đầy đố kỵ kia khiến nàng cảm thấy vừa tức giận vừa đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Tài đại khí thô

Edit by windinguyen

"Cẩn thận."

Đang nghĩ đến xuất thần, liền nghe Tường Kinh kêu một tiếng, Ninh Tiêm Bích sững sốt, tiếp theo thân thể đã bị kéo ra, nàng lúc này mới phát hiện lúc mình xuất thần đã đem một cái xẻng quét qua cái nồi trên bếp, lúc này bắn lên bọt nước cao cao.

Nước thuốc này đều rất nóng, nếu như không phải Tường Kinh kéo nàng ra, hậu quả thực sự là không thể tưởng tượng nổi. Ninh Tiêm Bích sợ đến vỗ vỗ ngực nhỏ, cười đối với Tường Kinh nói: "Đa tạ biểu ca, không phải vậy ta đây về phải chịu tội."

Lúc Thẩm Thiên Sơn đi tới liền thấy tình cảnh một bộ "hữu huynh muội vui vẻ tình thâm". Lòng mảy của hấn gát gát, ánh mắt ở trên người Tường Kinh xoay chuyển hai vòng, trong ánh mắt liền có mũi nhọn lóe lên, nhưng lập tức thu lại, không để lại nửa điểm dấu vết.

"Ninh lão tiên sinh."

Ninh Đức Vinh đang bắt mạch cho một lão đầu xanh xao ước chừng hơn 60 tuổi, thần tình trên mặt có chút trầm trọng, trong lòng đang tự suy xét, liền nghe thấy bên cạnh có một thanh âm quen thuộc đang gọi chính mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thẩm Thiên Sơn mang theo mấy hạ nhân đang mỉm cười hướng mình thì lễ.

Lão đầu nhi sợ hết hồn, liền vội vàng đứng lên đáp lễ, một bên kinh ngạc nói: "Nghe nói Tam công tử từ biên cương trở về, làm sao... làm sao hôm nay lại đến nơi này?"

Thẩm Thiên Sơn cười nhạt nói: "Trong phủ vô sự, hoàng thượng lại không cho ta lên chiến trường, nghe nói thành Nam nơi này có bách tính chạy nạn, vương phủ chúng ta ở đây cũng có hai cái lều cháo, vì lẽ đó tới xem một chút." Hấn nói xong, mới chuyển hướng Ninh Tiêm Bích, mỉm cười nhìn nàng vài lần, nhẹ giọng nói: "Không biết nên gọi Lục cô nương hay là Lục công tử?"

Ninh Tiêm Bích rù con người, lạnh nhạt nói: "Tùy tam công tử." Nói xong, lại đi bỏ thêm mấy vị thuốc vào trong nồi.

Thẩm Thiên Sơn nhìn nàng trong trang phục nam trang, tuy rằng thô sơ, nhưng hiện ra anh khí không tầm thường như các nữ hài khuê các khác, mấy sợi tóc buông xuống trên trán, khiến hấn không nhịn được cảm thấy tay có chút ngứa. Hấn không thể vén mấy sợi tóc này lên thái dương.

"Vị này chính là..."

Thẩm Thiên Sơn đưa mắt chuyển đến trên người Tường Kinh, Ninh Tiêm Bích không để ý đến hấn đã nằm trong dự liệu. Chỉ là lúc này nhìn thấy đối phương một bộ thật không ưa mình, trong lòng hấn vừa thấy oan ức lại phần nộ, nghĩ thầm đến cùng làm sao vậy? Ta không phải là ở lần đầu gặp gỡ mang theo ngạo khí nói hai câu không khách khí thôi sao? Một sai lầm nhỏ đáng giá người nhớ cho tới bây giờ? Huống chi ta lại nhiều lần đều bồi lỗi qua,

ngươi cũng không cần khinh người quá đáng chứ?

Ninh Tiêm Bích không trả lời ý tứ của hắn, Trương Kinh từ trong đối đáp giữa Ninh Đức Vinh cùng Thẩm Thiên Sơn đại thể đã biết thân phận đối phương, hắn chỉ là con trai thương hộ tầm thường, nào dám chậm trễ? Thấy biểu muội không nói lời nào, không khí có chút nặng nề, liền vội vã ôm quyền nói: "Tại hạ Trương Kinh, là biểu ca con dì của Lục muội muội, gặp qua tam công tử." Nói xong làm một cái vái chào. Mặc dù đã ở phủ bá tước hai năm, nhưng nhắc tới hắn hôm nay mới cùng Thẩm Thiên Sơn gặp mặt.

Thẩm Thiên Sơn nhìn hắn, nghĩ đến vừa rồi Ninh Tiêm Bích đối với hắn nở nụ cười, trong lòng thực sự không dễ chịu. Rồi lại không chịu mất lễ nghi để Ninh Tiêm Bích càng thêm "giận chó đánh mèo" chính mình. Chỉ là sau khi thi lễ, nghĩ đến nếu mình đối với cái vị biểu ca này mà kiêu căng, Ninh Tiêm Bích lại nếu không cao hứng, chỉ là một biểu ca thôi, liền để ở trong lòng nặng như vậy. Bởi vậy lại cảm thấy khó chịu trong lòng.

Chỉ có điều những tâm tư này hắn đều giấu ở trong lòng, đang bối rối tìm hai câu để nói, liền nghe Ninh Đức Vinh ngưng trọng nói: "Lão nhân gia đây là thường nổi nóng, tí (là lách) hư nhược không điều hòa, khuyên ngài cần giải sầu, còn phải tỉ mỉ điều dưỡng, nếu cứ thế mãi, đối với ngài cũng không có chỗ tốt."

Lão đầu nhí thờ dài nói: "Thế sự khó lường, đâu phải mình nghĩ giải sầu là có thể giải sầu? Tỉ mỉ điều dưỡng lại không dám hi vọng. Bây giờ chỉ có tí nước cháo còn không dám uống, quả thực là dân vật người. Không biết có thể hay không cầu xin Ninh lão đại phu cho hai thang thuốc điều trị? Lão già ta không phải tiếc mệnh, chỉ là còn muốn chờ tiểu nhi từ trở về, không phải vậy dù nuốt con giận này cũng không thể nhắm mắt." Nói xong lời cuối cùng, đã là rơi lệ.

Ninh Đức Vinh nghe hắn nói đến thế thảm, trong lòng cũng thực đồng tình, chỉ là trên mặt lộ ra vẻ khó khăn, hắn xoay người nhìn một chút những dược liệu kia, không có mấy vị có thể cho lão nhân này dùng. Nhưng xem trên người lão đầu nhí quần áo lam lũ liền biết hắn căn bản không có tiền mua thuốc, nếu không cũng không để thân thể tới mức này mới đến tìm một đại phu miễn phí xem chân như mình.

Ninh Tiêm Bích tâm tư linh lung, chỉ nhìn ánh mắt Ninh Đức Vinh liền biết đây là có yêu cầu đi hiệu thuốc chọn mua thuốc rồi.

Quả nhiên, vừa tiến lên hỏi, Ninh Đức Vinh liền thấp giọng trả lời. Lần này, liền ngay cả Ninh Tiêm Bích trên mặt cũng lộ ra vẻ khó khăn. Bạc của biểu ca cũng không phải vô hạn, cả ngày hôm qua đã chi ra ngoài 16 lượng bạc, hôm nay chính mình đem tiền mừng tuổi đến, nhưng có thể tiếp tế bao nhiêu người đây? Không ra còn không biết, ra rồi mới biết nơi này bách tính sinh hoạt biết bao gian khổ, đừng nói xem bệnh uống thuốc, có thể miễn cưỡng cơm no ba bữa đã xem như có bản lĩnh rồi.

Bất kể thế nào, những xóm nghèo này đều vĩnh viễn tồn tại. Ninh Tiêm Bích thờ dài, trong lòng có chút bất đắc dĩ, đang muốn đem tiền mừng tuổi của mình lấy ra, chợt nghe bên cạnh một thanh âm nói: "Lão tiên sinh cần dạng dược liệu gì, mong rằng báo cho, nơi này không có, hiệu thuốc cách đây không xa kia cũng sẽ có chứ?"

Là Thẩm Thiên Sơn. Ninh Tiêm Bích lập tức xoay người nhìn hắn, lông mày thanh tú giật giật, nghĩ thầm cái tên này không phải đến xem tình huống phát cháo của nhà mình sao? Làm sao còn chưa đi? Lại nói, chuyện thuốc này cùng hắn có quan hệ gì? Nhất định phải chen chân vào. (Edit: Windi nguyên/truyenfull.vn)

Ninh Đức Vinh biết Thẩm Thiên Sơn là hài tử hiếu thuận, đối với hắn ấn tượng vẫn rất tốt, lúc này nghe hắn hỏi dò, liền muốn đem sự thật nói thẳng ra, nhưng không ngờ Ninh Tiêm Bích tiến lên một bước, lạnh lùng nói: "Không phiền tam công tử nhọc lòng, ta cùng biểu ca còn có chút tiền dư".

Thẩm Thiên Sơn giễu cợt một tiếng, đang đưa chiết phiến trong tay, tựa như một tiểu công tử bột tầm thường, liếc xéo Ninh Tiêm Bích, lạnh nhạt nói: "Thật sao? Cô nương cùng lệnh huynh không biết có thể có bao nhiêu bạc đây? 100? 200? Hay là 500 hoặc hơn một nghìn? Nhiều bệnh nhân xếp hàng như vậy, há lại chỉ có mười mấy dạng thuốc nơi này có thể ứng phó? Các ngươi nếu là có tiền, làm sao không chuẩn bị sẵn dược liệu nhiều hơn chút?"

Nói mấy câu khiến Ninh Tiêm Bích á khẩu không trả lời được, nơi này Trương Kinh chỉ lo biểu muội đắc tội rồi vị quý công tử gia thế thanh danh đều đủ hiển hách này, vội vã ôn nhu cười nói: "Tam công tử nói không sai, ta cùng xá muội tiền bạc xác thực không nhiều lắm."

Ninh Tiêm Bích hận đến nghiến răng, cười lạnh nói: "Chúng ta tiền bạc không nhiều, lẽ nào bạc của Tam công tử liền đủ". Không chờ nói xong, nàng liền hỏi hận, nghĩ thầm ngươi bị dân sao? Nội tình Duệ thân vương phủ người khác không biết nhưng ngươi lẽ nào không biết? Nhà bọn họ có ruộng tốt mệnh mạng không nói, chính là Hoàng đế Thái hậu ban thưởng, lúc nào còn thiếu qua? Càng không cần nhắc tới các quan sự quản lý cửa hàng, Thẩm Thiên Sơn làm sao có khả năng sẽ thiếu bạc? Người đây không phải tạo bạc thang cho hắn khoe khoang sao?

Quả nhiên, liền nghe Thẩm Thiên Sơn đắc ý cười nói: "Nếu là lúc trước, ta không dám nói mạnh miệng như vậy, có điều vừa vặn hai ngày trước được Hoàng đế ban thưởng, kim ngân cũng vẫn có chút ít." Nói xong đi tới trước mặt Ninh Đức Vinh, nghiêm mặt nói: "Hiếm thấy Ninh lão tiên sinh thấy thuốc có tấm lòng cha mẹ, ta không hiểu y thuật, cũng không được như Lục cô nương mọi thứ giai thông, liền ngay cả nhóm lửa đều đốt không được, mong rằng lão tiên sinh cho ta một cơ hội xuất lực ra tiền. Đem những dược liệu thiếu nói cho ta biết, ta lệnh người đặt mua nhiều một chút là được rồi."

Ninh Đức Vinh mừng rỡ, nơi nào còn nhớ được Ninh Tiêm Bích ở một bên đang sắc mặt ảo não. Trước đó hắn cũng không nghĩ tới sẽ có nhiều bệnh nhân như vậy, dược liệu có sẵn đến bây giờ tuy là không dùng hết, nhưng lúc trước mua mấy chục thang thuốc ở hiệu thuốc bắc cũng đã tiêu gần mười lượng bạc. Hắn bây giờ bỗng lộc còn không có phát xuống, lại không có mặt dày đi cầu Khương lão thái quân, càng không thể chỉ trông cậy vào hai cái oa nhi chứ? Bởi vậy nghe thấy Thẩm Thiên Sơn đồng ý giúp một chút sức lực, lão đầu nhí tự nhiên là vui mừng cùng hưng phấn.

Nhìn Ninh Đức Vinh hứng thú bừng bừng viết mấy cái phương thuốc giao cho Thẩm Thiên Sơn, sau đó hắn liền phân phó một trong mấy gã sai vặt vãi câu, tiếp theo gã sai vặt đó cùng hai hộ vệ xoay người bước nhanh rời đi, Ninh Tiêm Bích sput sput, chẳng muốn lại để ý Thẩm Thiên Sơn, chỉ toàn tâm toàn ý nấu canh giải nhiệt.

Nhìn thấy Ninh Tiêm Bích thân thể nhỏ nhỏ nhưng dùng muỗng lớn tử khuấy canh trong nồi, mà Tường Kinh lại bung từng bát từng bát thịnh dâng cho những bách tính quần áo lam lũ kia, trên mặt không có một chút nào ghét bỏ cũng không kiên nhẫn. Thẩm Thiên Sơn trong lòng cũng mơ hồ sinh ra một tia khâm phục.

"Ta cũng tới hỗ trợ."

Cuối cùng không muốn để Tường Kinh giành mất danh tiếng, Thẩm Thiên Sơn cũng vén ống tay áo lên, từ trên bệ bếp bê mấy chõng bát sứ thô ráp, cầm lấy một sắt thìa lớn mạnh mẽ mức đầy canh, đưa tận tay một phụ nhân đen gầy xếp hàng chờ đợi bên cạnh.

Ninh Tiêm Bích vốn không muốn để cho hắn nhiều chuyện, nhưng mà thấy hắn mức canh sau lại trịnh trọng đưa cho những dân chúng tầm thường này, lời trong bụng của nàng rốt cục vẫn không có trực tiếp xuất khẩu.

Chỉ là trong lòng không nhịn được kỳ quái, nghĩ thầm cái tên này trong kiếp này đổi tính sao? Ở kiếp trước hắn tuy rằng cũng là quan tâm muôn dân thiên hạ, thế nhưng như trong hoàn cảnh như vậy để hắn cùng chỗ với những phụ nhân quý tộc, các tiểu thư khuê các, những tiểu thương cùng bách tính nghèo khổ, đó là đánh chết hắn cũng không thể được a.

Nhưng mà mặc kệ Ninh Tiêm Bích muốn tránh né Thẩm Thiên Sơn đây đưa như thế nào, cũng không thể không thừa nhận, bây giờ vị tam công tử "Tài Đại Khí Thô" này xác thực giúp bọn họ không ít việc, không nói tới điều này, chính là hơn nửa giờ sau, xe đầy mang tới rất nhiều dược liệu hữu ích, liền để những dân chúng nhiễm bệnh, bị thương kia được lợi không ít.

"Người xem một chút mồ hôi của người, không thể nghĩ một chút sao? Vạn nhất trong dân chúng chưa có người trong ngã, đại tiểu thư người tới nói này làm chuyện tốt thế nhưng ngã bệnh, không phải là chuyện cười sao?"

Thẩm Thiên Sơn thấy dược liệu đưa đến, liền để Ninh Đức Vinh tự mình đi đếm, hắn lễ phép đến bên người Ninh Tiêm Bích, khó nén quan tâm nói. Thấy đối phương không thích phản ứng của mình, tiểu công tử liền mỉm cười nói: "Người không cần vào lúc này nhĩ không đề ý tới ta, bây giờ muốn vào tiết trời nóng bức, liền người cái thể chất này, vào mùa nóng nhất định gian nan? Vừa vận hôm qua ta được thưởng một ít Tây Vân Sa, xé chiều hôm nay sai người đưa mấy thớt đến quý phủ các người đi, đến lúc đó người làm mấy bộ quần áo mà mặc cũng có thể giải trừ một chút nắng nóng."

ps: khả khả khả, Thước Dục không muốn học cùng Tiểu Thẩm, nhưng người ta chủ động đưa tới cửa, gào gù!

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Khách không mời mà đến

Edit by windinguyen

"Ai yêu thích Tây Vân Sa của người?" Ninh Tiêm Bích bĩu môi, nói nàng đối với loại vải cực phẩm đại danh đình đình này không có lòng yêu thích đương nhiên là không thể nào, coi như là ở kiếp trước, tổng cộng cũng chỉ có hai, ba bộ quần áo bằng vật liệu Tây Vân Sa như vậy, cũng là sau khi nàng gả vào Duệ thân vương phủ mới có được. Chỉ có điều trong kiếp này, đưa nàng vải vóc nếu là Thẩm Thiên Sơn, cho dù lại là cực yêu thích tự nhiên cũng thành không thích.

"Cũng không tin là người không thích, người bây giờ bắt quá là chưa nhìn thấy nên không biết nó rất tốt thôi. Sa liệu này năm rồi ban thường xuống cũng bắt quá có bốn, năm thớt, các trường bồi còn chưa đủ phân đây, ngay cả ta cũng không mặc qua, chỉ là nghe tổ mẫu cùng phụ mẫu ta nói có bao nhiêu là tốt. Năm nay bởi vì hoàng thượng cao hứng, mà hình như phía Nam tiến cống cũng nhiều, vì lẽ đó mới được nhiều hơn, không phải vậy dù muốn cho người, cũng không biết mua nơi nào."

Thẩm Thiên Sơn vừa cười vừa tiếp tục mức canh, ngoài miệng cũng nói không ngừng. Một ít bách tính chạy nạn không có chuyện gì liền núp xa xa vây xem, bọn họ không biết vị tiểu công tử khí chất cao quý này là ai, nhưng biết xe dược liệu kia là người của hắn kéo tới, bởi vậy châu đầu ghé tai nghị luận không ngớt. Có điều tuyệt đại đa số bách tính đều là ở dưới chân tường cái miệng nhỏ húp cháo, ở thời điểm nơi này cái bụng đều không đầy, ai còn có tâm tư đi bắt quái.

Ninh Tiêm Bích vốn không muốn phản ứng với Thẩm Thiên Sơn, nhưng mà nghĩ lại quá nhiệt tình nhất định là không được, Thẩm Thiên Sơn nếu không bị phiền chết, chính mình liền muốn nôn đến chết rồi. Thế nhưng một mực trốn tránh chỉ sợ cũng không được, mọi người hiểu kỹ, loại nam nhân như Thẩm Thiên Sơn này chẳng những là hiểu kỹ, còn có loại tâm lý phản nghịch thích chinh phục kia, vạn nhất mình càng trốn tránh hắn, trái lại dẫn tới hắn chết cũng đây đưa, vậy thì càng thêm không ổn. Bởi vậy cũng chỉ đành thu hồi cảm ghét trong lòng, chỉ là nhân nhạ ứng đối.

Tuy rằng trên mặt không có nụ cười, nhưng đây là thái độ... ôn hòa nhất từ trước đến nay của Ninh Tiêm Bích đối với Thẩm Thiên Sơn rồi. Tam công tử trong lòng âm thầm cao hứng, mắt thấy canh giải nhiệt trong nồi đã thấy đáy, Ninh Tiêm Bích lại đi tìm dược liệu tiếp tục nấu nồi thứ hai, hắn liền đi theo phía sau đối phương, cười nói: "Hôm nay làm sao đối với ta sắc mặt đã hòa nhã hơn rồi? Là công lao của bộ dược vật thủy tinh kia chứ? Nghe nói đó là đồ đại phu Tây Dương thường dùng, nhưng Ninh lão tiên sinh dường như không dùng, người sẽ dùng sao?"

Ninh Tiêm Bích khỏe miệng giật giật, nghĩ thầm ta làm sao không biết tên khốn này còn là một kẻ hay lái nhai? Bởi vậy nhân nhạ đáp một câu: "Không biết."

Thẩm Thiên Sơn nguyên bản hoài nghi nàng đối với mình lạnh nhạt là bởi vì chưa nhận được phần lễ vật này, lúc này nghe ý tứ rất rõ ràng cho thấy đã nhận được, hơn nữa thái độ Ninh Tiêm Bích đối với hắn cũng có chút chuyển biến nên tam công tử cũng bình thường trở lại.

"Hôm qua các huynh đệ tỷ muội của ngươi đi cô động cho ta, ta còn chưa kịp đến nhà nói cảm ơn đây. Chờ sự tình ổn thỏa, ta liền tự mình tới cửa, mấy hôm không gặp lão thái quân, nàng thân thể vẫn khỏe chứ?"

Lúc này chỉ có độc thoại một phía. Ninh Tiêm Bích ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiên Sơn, tuy rằng nàng sau khi sống lại vẫn tự nói với mình, không muốn lại tổng hội tưởng đến kiếp trước, nhưng mà làm người tông thể không không chế được tâm tư chính mình. Tỷ như hiện tại, nàng liền không kim lòng được nhớ tới tình cảnh kiếp trước mình và Thẩm Thiên Sơn đích xác là như người dưng.

Khi đó dù là hắn cùng mình nói một câu cũng phải cao hứng nửa ngày, cho dù là phi thường tùy ý qua loa một câu quan tâm, cũng có thể làm cho chính mình hạnh phúc như ở trên mây. Nhưng ngay cả như vậy, mấy năm phu thê, ngay cả qua loa như vậy cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Bây giờ vẫn là người đàn ông này, lại đang lái nhai bên tai chính mình. Đây coi như là ông trời bồi thường cho mình? Ha ha ha, thực sự là đủ hoang đường, lẽ nào trời xanh còn không biết nàng đã không cần bồi thường như vậy sao? (Windi: aizz, kiếp trước nam chính đứng là tra nam chân chính a, kiếp này ăn khổ coi như quả báo đi)

Trong mắt bỗng nhiên cũng có chút chua xót. Vì sao kiếp trước mình lại si ngốc ngây ngô vì người không đáng như vậy. Ninh Tiêm Bích quay đầu trở lại, hít sâu mấy hơi thở không cho nước mắt chảy ra.

Nơi này Thẩm Thiên Sơn bị Ninh Tiêm Bích nhìn đến trong lòng có chút sợ hãi, ánh mắt kia thực sự quá phức tạp, phức tạp đến mức hắn cũng không thấy rõ ở trong đó đến tột cùng có bao nhiêu đau khổ, đau thương cùng phần hận, cho nên căn bản không biết nên nói cái gì cho phải.

Đến khi Ninh Tiêm Bích quay đầu. Hắn suy nghĩ một chút, vẫn là cảm thấy chính mình đại khái nhìn lầm, nữ hài tử nhỏ như vậy, tại sao có thể có ánh mắt làm người ta kinh ngạc như vậy? Ánh mắt kia nhất định là cảm động mới đúng.

Bởi vậy liền tiến lên một bước, vỗ vỗ vai Ninh Tiêm Bích, kiên định nói: "Được rồi, ngươi cũng không cần cảm động như vậy, cũng là ta nhiều chuyện, ha ha ha, có Ninh lão tiên sinh cùng cháu gái hiếu thuận như ngươi, thân thể lão thái quân nhất định là rất cường tráng rồi."

Ninh Tiêm Bích để hắn một câu nói này liền đem tất cả tâm tình đều xung kích không còn, âm thầm lườm một cái, nghĩ thầm lần đi, ai cảm động? Ánh mắt ngươi có vấn đề hay là đầu óc hỏng rồi?

Chỉ có điều lời này không thể nói ra được, đang lúc phiền muộn, đột nhiên liền nghe xa xa một giọng vịt đực kêu lên: "Tốt, nghe nói ngươi trở về, ta ba ba từ hồ bên kia chạy về, ai biết ngươi không háo háo ở trong phủ, lại chạy đến nơi đây."

Theo tiếng nói, từ nơi không xa đi tới mười mấy người, cầm đầu cũng là một thiếu niên, xem mặt bất quá là mười một mười hai tuổi, vóc người so với hai từ cùng tuổi cao lớn rắn rỏi hơn, chính là Thẩm Thiên Sơn, cũng phải so với hắn thấp nửa cái đầu.

Ninh Tiêm Bích trong lòng "Đông" một tiếng vang thật lớn, không phải là bởi vì thiếu niên này, mà là bởi vì... mười mấy người phía sau hắn, trong đó hai cái khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, dưới hàm không cần, trong lúc vung tay nhắc chân mang theo vài phần khí chất eo là như nữ nhân, rất rõ ràng là thái giám trong cung, còn dư lại vừa nhìn liền biết là thị vệ trong cung, nếu không phải cũng sẽ không có khí thế nghiêm túc như vậy, người như thế Ninh Tiêm Bích ở đời trước đều gặp qua, tự nhiên một chút là có thể nhìn ra thân phận của bọn họ.

Mắt thấy thiếu niên kia đi tới, Thẩm Thiên Sơn đã cười tiến lên nghênh tiếp. Vừa nói: "Tứ ca là cố ý tới tìm ta? Liền vì tìm ta mà có thể tới chỗ như thế, có thể thấy được ngươi thật đem ta đề ở trong lòng, thật tốt, buổi tối tại Đắc Nguyệt Lâu, mời ngươi ăn bách kê yến."

Nghe được lời của Thẩm Thiên Sơn, kết hợp với dung mạo ngờ ngợ của thiếu niên kia, cũng làm cho Ninh Tiêm Bích trong nháy mắt minh bạch thân phận cao quý của hắn ta.

Tứ hoàng tử, hoàng tử do Minh phi sở sinh, cũng là nhân vật nổi tiếng ngày sau trong kinh thành giậm chân một cái là có thể gây nên chấn động mạnh, sức ảnh hưởng không thua kém một chút nào so với thái tử cùng Thẩm Thiên Sơn hoặc là vị Lục hoàng tử hậu sinh khả úy kia.

Trong đầu thoáng hiện qua một khuôn mặt hung hăng tuần dật, vị hoàng tử thần tài này, chính mình ngày trước cũng không có gặp vài lần, chỉ biết là hắn cái gì đều không thích, chỉ thích kim ngân, lợi dụng quyền thế, hắn cơ hồ là vợ vệt của cái phát điên đi. Nhớ lúc đó cũng có rất nhiều Ngự sử kết tội hắn, nói hắn cùng với dân chúng tranh lợi muốn điên cuồng, cửa hàng trong thiên hạ có đến hai phần ba ở trong tay hắn. Chỉ là hoàng thượng sủng ái vị hoàng tử này một chút cũng không kém so với thái tử cùng Lục hoàng tử, vì lẽ đó chưa bao giờ xử lý qua.

Một vị hoàng tử xem của nặng hơn người, vợ vệt của cái như điên, có cha hắn bao phủ cũng thôi đi, nhưng có thể tưởng tượng, một khi tân hoàng đăng cơ, gặp phải thời điểm quốc khó gian nan, chỉ e cho dù là huynh đệ, cũng phải ở trên người hắn cắt mấy đao. Không biết có phải hay không vì vậy mà quan hệ giữa hắn cùng thái tử ở đời trước tựa hồ không tốt lắm, Ninh Tiêm Bích cũng không biết nguyên lai hắn khi còn bé cùng Thẩm Thiên Sơn giao tình dĩ nhiên không sai.

Mắt thấy Thẩm Thiên Sơn cùng vị Tứ hoàng tử đã hướng mình cùng Ninh Đức Vinh đi tới, Ninh Tiêm Bích liền ngừng động tác trong tay, bắt đầu đi thờ dài.

Quả nhiên, Thẩm Thiên Sơn lôi Tứ hoàng tử đi tới bên người nàng, mỉm cười giới thiệu: "Lục cô nương, đây là hảo bằng hữu của ta Chu Hâm." Nói xong rồi hướng Chu Hâm nói: "Đây là thân truyền đặc ý Ninh lão tiên sinh, Lục cô nương phủ bả tước."

Chu Hâm tuy là hoàng tử, nhưng có thể do duyên có cùng Thẩm Thiên Sơn, chịu ảnh hưởng của hắn, ôm một cái quyền như người giang hồ, cười nói: "Lục cô nương đúng không? Tại hạ Chu Hâm"

Ninh Tiêm Bích cũng chỉ hơi chỉnh đốn trang phục thì lễ, lại nghe Thẩm Thiên Sơn nói: "Được rồi, ở loại địa phương này, quan trọng mấy nghi thức xã giao này làm cái gì? Khiến người ta nhìn cũng thành cái sự tình mới mẻ, lại lan truyền ra ngoài, mấy người chúng ta liền muốn danh dương kinh thành, tiếng tăm như vậy ta cũng không muốn."

Chu Hâm cười ha ha, thấp giọng nói: "Phải, ta biết người chỉ muốn trở thành danh tướng có danh tiếng trăm trận trăm thắng, chỉ tiếc, phụ hoàng không cho người cơ hội này." Nói xong chợt thấy Trương Kinh ôm một đồng được liệu lại đây, nói khẽ với Ninh Tiêm Bích vài câu, hắn trên dưới đánh giá vài lần, liền hỏi Thẩm Thiên Sơn nói: "Vị này chính là"

Thẩm Thiên Sơn khoe miệng giật giật, nếu như có khả năng, hắn là cỡ nào muốn đem Trương Kinh trở thành không khí a. Bởi vậy tức giận nói: "Vị này chính là biểu ca của Lục cô nương, con trai thương họ." Bốn chữ cuối cùng nhấn mạnh, tựa hồ như vậy là có thể để Ninh Tiêm Bích biết được chính mình cao quý cùng biểu ca nàng thấp kém ra sao.

Ninh Tiêm Bích nghe xong lời của Thẩm Thiên Sơn, trong lòng khó chịu, sắc mặt càng phát lạnh xuống, có điều hiện nay không phải thời điểm cùng tên khốn kia tính toán, nàng cau mày nhìn này một đồng được liệu Trương Kinh ôm tới, nhỏ giọng nói: "Tại sao lại như vậy? Được liệu như vậy không thể cho người ta dùng, biểu ca đều xem qua hết rồi, liền là những thứ này sao?"

Trương Kinh gật đầu nói: "Đúng, chính là một chút chỗ này, nghĩ đến tiệm thuốc mở ở nơi địa phương này, chuyện làm ăn cũng không khá lắm, được liệu này có chút sâu bọ cũng không phải chuyện lý kỳ gì, bây giờ hắn chỉ bí mật mang theo ngăn ấy, cũng không tính là táng tận lương tâm"

Thẩm Thiên Sơn cùng Chu Hâm đều tiến tới góp mặt, mới phát hiện nguyên lai một xe được liệu vừa được kéo tới, Trương Kinh từ bên trong kiểm tra phát hiện những được liệu này bị sâu cùng chuột gặm đến vụn vặt, bởi vì đều bí mật cho vào, số lượng lại không nhiều, cho nên Trương Phúc cũng không phát hiện.

Thẩm Thiên Sơn nơi này một trận không thoải mái, khuôn mặt tiểu hài tử căng ra đến mức chăm chú, cười lạnh nói: "Tốt, thứ hỗn trướng không có mắt, đùa bốn thông minh đến trên đầu gia. "Trương Phúc " không chờ nói xong, liền nghe Trương Kinh nói: "Công tử, quên đi, hiệu thuốc nhà này sợ là chuyện làm ăn cũng không tốt"

"Chuyện làm ăn không tốt là có thể dùng tâm địa đen tối kiếm lời như vậy?"

Thẩm Thiên Sơn hận nhất là sự tình này bị Trương Kinh phát hiện ra, ở trong lòng hắn, cái tên này chính là một tiểu nhân, vì hướng về biểu muội lấy lòng, liền cố ý chọn chuyện xấu của mình, một mặt Trương Phúc không hăng hái lại khiến cho hắn chui chỗ trống, chuyện này làm sao có thể không để Thẩm Thiên Sơn giận tím mặt. Trương Kinh không còn lời nào để nói, nhớ tới lời của phụ thân: vì thương chỉ đạo, thủ trọng thành tín, nếu là ở phương diện này sơ sót, cho dù tổn thất nhất thời không hiện ra, tương lai bị hao tổn tất là gấp trăm lần ngàn lần, thậm chí đại môn sụp đổ cũng không phải không thể.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Tây vân sa

Edit by windinguyen

Thẩm Thiên Sơn thấy Trương Kinh bị một câu nói của chính mình khiến cho á khẩu không trả lời được, trong lòng hỏa khí lúc này mới giảm chút. Nhưng nhìn đến Ninh Tiêm Bích nhú lại lông mày, trong lòng hắn không khỏi lại "hồi hộp" một hồi, nghĩ thầm vị Lục cô nương này tự nhiên là cùng biểu ca nàng thân cận, nếu ta đi truy cứu cái hiệu thuốc kia, nàng đại khái là muốn đứng phía bên biểu ca nàng, sẽ cho là ta có ý không tha người rồi.

Nghĩ tới đây liền tự mình nói với Trương Phúc: "Người mang mấy người đi tìm mấy người xung quanh đây hảo hảo hỏi một chút, xem hiệu thuốc bắc này danh tiếng thế nào? Danh tiếng tốt cũng là thôi, như không tốt, liền đi đập phá hiệu thuốc gian thương này cho gia."

Trương Phúc vội vã đáp lại, lại nghe Ninh Tiêm Bích lạnh nhạt nói: "Hà tất đuổi tận giết tuyệt? Nếu thanh danh không tốt, để hắn bồi thường gấp đôi chút được liệu cũng tốt." Vừa nói, trong lòng liền không khỏi cảm thán, nghĩ thầm Thẩm Thiên Sơn tàn nhẫn nguyên lai vào lúc này đã hình thành, trong một ý nghĩ liền muốn cắt đứt đường lui người ta.

Chu Hâm không quan tâm những sự tình này, hắn nhìn chằm chằm Trương Kinh, tựa hồ đối với hắn (Trương Kinh) hết sức cảm thấy hứng thú, một bên vuốt cằm nói: "Nghe nói người là con trai thương nhân? Mau tới đây nói gia biết một chút, người đều đã làm buôn bán gì? A, nhìn người điểm ấy tuổi, cũng chưa chắc có thể làm thành cái gì, liền nói chuyện người trong nhà của người đều đã dạy người kinh thương chỉ đạo ra sao đi."

Ninh Tiêm Bích trong lòng tức giận, Chu Hâm loại chủ nhân này đối với nô tài nói chuyện ngữ khí làm cho nàng quá khó chịu. Nhưng vị này chính là

hoàng tử, đừng nói Tường Kinh, chính là huynh đệ nhà họ Ninh, ở trước mặt người ta cũng phải một mực cung kính.

Tường Kinh đã biết trước thân phận Thẩm Thiên Sơn, lúc này mặc dù không biết thân phận cụ thể của Chu Hâm nhưng cũng có thể đoán ra đại khái. Trong lòng hắn mặc dù cũng có chút giận tãi đi nhưng trên mặt lại không hiện ra, chỉ là nhàn nhạt nói qua loa vài câu, nhưng không ngờ kinh thương chi đạo này vừa vận là đề tài Chu Hâm thích nhất, bởi vậy liền lôi kéo hắn qua một bên, tràn đầy phấn khởi mà thảo luận.

Ninh Đức Vinh xem bệnh cho mười mấy bệnh nhân, tuy rằng thấy mấy cái tiểu nhân vật ở một bên nói tới náo nhiệt, hắn cũng không có thời gian nghe, mãi đến tận vào lúc này, mới lấy có nghĩ ngợi mà đi tới, cười híp mắt nói: "Ha ha, Tam công tử cùng Thục Dược chúng ta nói chuyện rất ăn ý, ồ? Đây là nôi canh giải nhiệt thứ hai đi? Nhanh như vậy liền nấu xong rồi."

Bởi vì Thẩm Thiên Sơn hùng hồn giúp tiền, hôm nay tặng được hiệu quả so với hôm qua còn tốt hơn nhiều lắm, có điều Ninh Tiêm Bích trong lòng không chút nào không cao hứng nổi.

Thẩm Thiên Sơn nói là đến xem tình huống phát cháo của phủ mình, nhưng mà trên thực tế, hắn căn bản ngay cả lều phát cháo của phủ hắn ở nơi nào cũng không biết.

Ninh Tiêm Bích không biết hắn tại sao phải cố ý đi tìm mình. Chẳng lẽ là bởi vì chính mình lại đây tặng thuốc, hôm qua không có đi nghênh tiếp hắn, vì lẽ đó cái tên này liền không nhịn được cố ý tìm đến tra hỏi sao?

"Lục muội muội không thoải mái sao? Sắc mặt của ngươi không tốt lắm."

Ngồi bên trong nhà chính Bạch Thục viện, Tường Kinh vất vả ôm Ninh Triệt Tuyên đang bò đến trên đùi hắn như một con gấu không đuôi, vừa có chút lo lắng nhìn Ninh Tiêm Bích.

"Nha, không có chuyện gì."

Không muốn để biểu ca lo lắng, Ninh Tiêm Bích mạnh mẽ lắc đầu một cái. Suy nghĩ một chút, nàng trịnh trọng nói với Tường Kinh: "Biểu ca, tên Chu Hâm kia, ngày sau ngươi nên tránh hắn xa một chút thì hơn, đây không phải cái người hiền lành gì."

Khẳng định không phải người hiền lành a, Tứ hoàng tử không chỉ mang tiếng là của nặng hơn người, còn là một tên hạ lưu, háo sắc như mạng.

Ninh Tiêm Bích nhớ đến dân chúng đối với Chu Hâm đánh giá ở kiếp trước, trong lòng liền đối với Tứ hoàng tử kia tràn đầy đề phòng. Biểu ca đẹp như vậy, ai biết cái tên sắc phôi kia có phải là đối với nam nhân cũng có hứng thú. Dù sao cái thời đại này, liền ngay cả xu hướng nam phong cũng đã còi mòi hơn. Thân phận này của Tường Kinh, người bình thường xác thực không dám trêu chọc hắn, thế nhưng nếu đối thành hoàng tử thì quá không đáng chú ý rồi.

Nghĩ đến đây, Ninh Tiêm Bích trong lòng càng thêm bất an: rất nhiều việc cũng thay đổi, khiến cho nàng không biết vận mệnh đến tốt cùng sẽ ra sao? Còn có thể sẽ không giống như lịch sử kiếp trước mà mình biết. Tối thiểu ở kiếp trước, biểu ca cùng cái tên Chu Hâm kia hoàn toàn không liên quan, nhưng đời này, bởi vì mình và Thẩm Thiên Sơn, bọn họ dĩ nhiên cũng đã nhận thức, bất kể là từ phương diện nào mà nói, chuyện này đối với biểu ca cùng mình cũng không phải chuyện gì tốt.

Vì lẽ đó ở ngày thứ ba, Ninh Tiêm Bích không có đi hỗ trợ, cả Tường Kinh cũng bị nàng bắt ở nhà.

Chỉ là nàng thế nhưng đã quên, Thẩm Thiên Sơn từ trước cùng nàng nói qua, muốn đến phủ đưa Tây Vân Sa. Lý do là tạ ơn ngày đó mấy huynh muội Ninh gia nghĩa khí đi cứu vũ hân.

Đương nhiên, lý do này giả đến không thể giả hơn, chỉ là ai sẽ quan tâm đây? Trong kinh thành quan hệ giữa các huân quý là rườm rà nhất, càng có chút tham lam, hàng năm bên trong vì thu lễ vật như vậy, không biết có thể biên ra bao nhiêu danh mục, lại không thể tưởng tượng nổi đều có, huống hồ Thẩm gia cùng Ninh gia bởi vì quan hệ của Ninh Đức Vinh, bây giờ còn vô cùng thân thiết.

Nói là đến phủ tạ ơn, nhưng trọng thứ nhất là đến Hạnh Lâm Uyển, không biết Thẩm Thiên Sơn làm thế nào bắt đúng canh giờ, liền một mực ở đó trước thời điểm Ninh Tiêm Bích đi đến, nói xong mấy câu, để lại cho Ninh Đức Vinh mười thớt gấm vóc có hoa văn Cát Tường Phúc Thọ, còn Ninh Tiêm Bích thì để lại hai con Tây Vân Sa cùng mười mấy thớt gấm vóc tốt nhất khác.

Có điều ngày này hắn đến cũng không đúng dịp, gặp Ninh Tiêm Bích cùng Ninh Đức Vinh đang bế bọn chế tạo một số viên thuốc giải nhiệt, Ninh Đức Vinh còn tiếp hắn mấy câu, Ninh Tiêm Bích căn bản là viện cớ bận rộn, ngay cả mặt mũi cũng không nhìn tới.

Thẩm Thiên Sơn cũng không thấy lạ gì, ngược lại hiện tại Ninh gia hắn đã đến quen, lúc nào không thể lại đây? Bởi vậy cùng Ninh Đức Vinh nói xong, cũng không dây dưa dài dòng, liền cáo từ.

Ninh Tiêm Bích chờ hắn đi mất bóng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại bận rộn đến chạng vạng, mới để cho Lô Hoa cùng Sơn Trà đem vải vóc lấy về, nàng nơi này trực tiếp hướng đến Khương lão thái quân mà đi.

Tây Vân Sa này nàng vốn là muốn để cho Ninh Đức Vinh một thớt, chỉ là lão đầu nhi lớn tuổi, đâu chịu chà đạp vật liệu quý giá như vậy? Bởi vậy chỉ để lại một thớt gấm vóc màu nhạt, cái còn lại để Ninh Tiêm Bích mang đi.

Lão đầu nhi trong lòng cũng mơ hồ có chút bận tâm, Thẩm Thiên Sơn đối với Ninh Tiêm Bích quan tâm hắn sao có thể không thấy được? Chỉ là tâm ý của vị Tam công tử này, ngược lại không biết có thật lòng hay không, huống hồ gia thế của hắn lại hiển hách như vậy, dòng dõi Ninh Tiêm Bích có thể

không xứng, cũng có thể chỉ là quan hệ giữa các tiểu hài tử, giống như đã biết suy nghĩ nhiều, đúng là lo sợ không đâu rồi.

Bầu trời mùa hè, vào lúc này mặt trời cách đỉnh núi đã rất cao, Ninh Tiêm Bích vốn cho là ở chỗ Khương lão thái quân sẽ không có người nào, bởi vậy cô ý lại đây trốn tránh để được thanh tĩnh. Lại không nghĩ rằng vừa vào trong viện liền nghe được trong phòng từng trận tiếng cười vui vẻ truyền đến, nàng vừa sững sốt thì đám tiểu nha đầu đã vén màn, cười hướng bên trong bẩm báo: "Lục cô nương đến rồi."

Đã như thế, Ninh Tiêm Bích muốn làm bộ như chưa từng tới cũng không thành, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt vào cửa, chỉ thấy bọn người Ninh Tiêm Mi, Ninh Tiêm Ngừ, Ninh Tiêm Xảo ngồi ở chỗ đó, mấy cái huynh đệ ngoại trừ Ninh Triệt Vũ, Ninh Triệt Thủ ở bên ngoài cũng đều ở đây, chỉ có Khúc phu nhân Nguyên thị cùng Dư thị là không có mặt, nghĩ đến chắc còn đang bận rộn bên ngoài.

Nhìn thấy nàng đi vào, những người khác cũng thôi, thế nhưng Ninh Tiêm Nguyệt lại chạy tới, lôi tay nàng cười nói: "Lục muội muội đã tới chậm, bỏ lỡ thứ tốt, chà chà, ngay cả ta trong lòng cũng tiếc thay cho ngươi."

Một câu nói ra Ninh Tiêm Bích liền biết, Thẩm Thiên Sơn tất nhiên cũng hướng bên này đưa đồ vật. Trong lòng nàng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm cuối cùng tiểu tử này cũng coi như còn biết chính mình lấy cái danh nghĩa gì mà tới, làm chu đáo như thế, ta cũng không phải rất chối mặt.

Nguyên lai là Thẩm Thiên Sơn cũng đưa chút vải vóc ở chỗ này, mấy người... huynh đệ kia mỗi người cũng được một món đồ vật, hoặc là nghiền mực hoặc là cái chặn giấy hoặc là vật trang trí, tuy rằng không phải vô cùng quý giá, nhưng cũng đều là trị giá tương xứng 80 lượng bạc. Quan trọng không phải những thứ đồ này giá trị bao nhiêu, mà là bột này vĩnh quang.

Mấy cái nữ hài nhi đã đem chuyện tình ngày hôm trước Thẩm Thiên Sơn có ý phái người đi hỏi thăm Ninh Tiêm Bích quăng đến sau đầu, chỉ cười đàm luận lẫn nhau về một thớt Tây Vân Sa này, đã thế, Ninh Tiêm Nguyệt lại là kiểu người không giấu được tâm sự, một bên vừa nói một bên còn để mắt nhìn Ninh Tiêm Bích, ý muốn khoe khoang không cần nói cũng biết.

Ninh Tiêm Bích chỉ lẳng lặng nghe, cũng không nói chen vào, dần dần đám người Ninh Tiêm Nguyệt liền cảm thấy có chút vô vị, cuối cùng đem đề tài chuyển tới sinh nhật mấy ngày nữa của Ninh Tiêm Mi.

Ninh Tiêm Mi được chỉ định làm tiểu thiếp của Tam hoàng tử, định tháng ngày cũng là nên ra cửa, bởi vì là nữ nhi nhà huân quý, Tam hoàng tử thân phận cũng quý trọng, vì lẽ đó không thể tùy tiện như gia đình bình thường nạp thiếp, cho ít sính lễ, sau đó dùng cỗ kiệu nhấc vào cửa đến là được. Mặc dù không thể ba mỗi sáu sính (ý chỉ mai mối long trọng), nhưng cũng đưa lễ vật đến chạm ngõ, nhà gái muốn xuất giá, nhà trai cũng phải đáp đại sính.

Ngày xuất giá đã định ra, chính là mùng 6 tháng 9, bởi vậy có thể nói sinh nhật này cũng là cuối cùng Ninh Tiêm Mi trải qua ở phủ bá tước, Khương lão thái quân cũng hết sức quan tâm, Khúc phu nhân cùng Dư thị, Nguyên thị thương lượng xong rồi, muốn ở trong ngày tốt vui vẻ náo nhiệt phô trương phung phí một phen, người nào không biết Tam hoàng tử chính là thái tử, đây cũng là Tân phi của Hoàng đế tương lai a.

Có cái đề tài này, sự tình trục lợi trước đó của Thẩm Thiên Sơn bị vớt qua một bên, Ninh Tiêm Bích trong lòng thư thái một chút, cũng góp vui mấy câu. Một lát sau, Khúc phu nhân Nguyên thị, Dư thị theo quy củ cũng lại đây, nói một hồi, dùng hết bữa tối mới trở về phòng của mình.

Mấy ngày này liên tục cọ xát, Ninh Tiêm Bích một ngày chế thuốc, cảm thấy hơi mệt chút, chỉ muốn sớm tắm rửa sau đó nghỉ ngơi. Bởi vậy trở lại trong phòng, nghe Hải Đường nói nước tắm đã đun thỏa đáng, trong lòng nàng liền hết sức cao hứng, Hải Đường chuẩn bị sinh hoạt thường ngày cho mình thực sự là tận tâm tận lực, ngoài ra Sơn Trà, Lô Hoa, Ngọc nhi cũng đều để tâm làm việc, chưa bao giờ lảm nhảm miệt mài, bởi vậy nàng rất hài lòng, liền đối với Hải Đường nói: "Hôm nay Tam công tử đưa những vải vóc kia, ngươi chọn lựa hai con gấm vóc, cho các người mỗi người cắt bốn bộ xiêm y. Còn dư lại đều đưa đến chỗ thái thái, để nàng xem qua hoặc đưa cho dì, hoặc là chính mình giữ lại, hoặc cho Lan di nương."

Hải Đường kinh ngạc nói: "Cô nương không để lại sao? Không nói tới điều này, Vân Hà Cẩm cùng Tây Vân Sa này đích thực là đồ tốt". Không chờ nói xong, liền nghe Ninh Tiêm Bích lạnh nhạt nói: "Không muốn, ta không thích những thứ này, ngay cả là thứ tốt, mặc như vậy cũng quá gây chú ý rồi."

Hải Đường biết cô nương nhà mình không thích khoe khoang, chỉ là lần này, nghe nói vài vị cô nương cũng nhận được Tây Vân Sa, coi như làm xiêm y, cũng là mọi người đều có phần, không tính là khoe khoang cái gì? Bất quá nghĩ đến đây là Thẩm gia Tam công tử cho, mà cô nương đối với tam công tử vẫn luôn là nhân nhật...

Nghĩ đến đây, Hải Đường cũng có chút minh bạch, liền đáp ứng một tiếng, chờ Ninh Tiêm Bích đến sau tắm bình phong, nàng mệnh Lô Hoa, Ngọc nhi ở bên ngoài hầu hạ, liền cùng Sơn Trà bê mấy thớt vải vóc này đi tới phòng Dư thị.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Làm mất mặt

Edit by windnguyen

Dư thị trước đó đi tìm di Tường nói chuyện, bởi vậy không ở trong phòng, Ba Tiêu cùng Anh Đào hai người thu lấy vải vóc, lại cùng các nàng nói chuyện phiếm vài câu, hai người liền trở về. Nhìn thấy Ninh Tiêm Bích đã thay đổi xiêm y trong nhà, tóc cũng lau khô, các nàng liền bẩm báo vải vóc đã đưa

xong, Ba Tiêu cùng Anh Đào đã thu lại. Ninh Tiêm Bích gạt gù, không nói cái gì nữa.

Chợt nghe tiểu nha đầu bên ngoài nói: "Biểu cô nương đến rồi!" Ninh Tiêm Bích khẽ cau mày, nghĩ thầm đã trễ thế này, vị này tại sao lại chạy tới? Trong ngày thường tuy lúc nóng lúc lạnh, cũng không thân thiện đến nước này a.

Chỉ là trong lòng mặc dù không thích, nhưng vẫn thờ dãi đứng dậy đi ra phòng ngoài, thấy Bạch Thái Chi mang theo nha đầu Lư Ly bên người đi tới, Lư Ly trong tay nâng hai xấp vải, Bạch Thái Chi nhìn thấy nàng, trên mặt lộ ra nụ cười, nhẹ nhàng nói giọng êm ái: "Hôm nay thời điểm Tam công tử tới, tỷ tỷ vừa vặn không ở đó, vài vóc này không biết sao lúc phân đến lại không có phần tỷ tỷ, Tam công tử cũng nói không cần đưa cho tỷ tỷ, chỉ là Tây Vân Sa này hiếm thấy, muội muội thân phận này, cũng không xứng với nó, còn không bằng đưa cho tỷ tỷ dùng."

Ninh Tiêm Bích thấy nàng nói xong, trên mặt đã là thêm một tia hồi tiếc cùng vẻ sầu não, trong lòng không khỏi âm thầm lắc đầu, nghĩ cô biểu muội này quả nhiên là cao thủ diễn kịch, không trở thành diễn viên thật là đáng tiếc.

Ở bên ngoài không thể không cười nói: "Muội muội không cần phí tâm, thân phận của người làm sao không xứng mặc vào? Bây giờ người ở tại phủ bá tước, chẳng lẽ còn có người cố ý đến châm chọc người hay sao? Coi như chọc đến người, đến thời điểm chỉ nói là Tam công tử đưa, nghĩ đến cũng không ai dám ồn ào. Người tận lực giữ lại được rồi, ta cũng không thích mặc xiêm y như vậy."

Bạch Thái Chi trong lòng âm thầm bĩu môi, cũng không trách nàng có lòng tiểu nhân, thế nhân người nào có không thèm khát Tây Vân Sa này? Đại danh鼎鼎, dân chúng tầm thường cũng quan viên địa phương cho dù nhìn thấy một lần cũng khó khăn. Chính là ở kiếp trước, Ninh Tiêm Bích đối với vài vóc này cũng rất yêu thích. Bây giờ sở dĩ chán ghét như vậy, bất quá là bởi vì... chút vài vóc này là Thẩm Thiên Sơn đưa, nếu là Hoàng đế ban thưởng, nàng như thế nào cũng phải lưu lại cho mình cất may thành xiêm y.

Ninh Tiêm Bích không muốn, Bạch Thái Chi nhất định phải cho, hai người đang chối từ lẫn nhau, liền nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân, tiếp theo thanh âm của Dư thị truyền đến: "Thước Dược, những vài vóc kia thực sự là Tam công tử đưa cho người? Hôm nay vài vị cô nương cũng bất quá là có được một thớt Tây Vân Sa, làm sao người nơi này lại có thêm Văn Hà Cẩm? Chẳng lẽ là lần trước Hoàng thượng ban xuống?"

Lời còn chưa dứt, Dư thị liền đi vào, lúc này mới nhìn thấy Bạch Thái Chi, không khỏi sửng sốt. Tiếp theo mới cười nói: "Bạch cô nương đến rồi?"

Bạch Thái Chi liền vội vàng đứng lên hành lễ, nhưng trong lòng giống như có sóng to gió lớn vậy, lén lút dùng ánh mắt nhìn về phía Ninh Tiêm Bích. Chi thấy nàng cũng là một vẻ mặt bất đắc dĩ.

Dư thị dưới sự hưng phấn, cũng không thấy Ninh Tiêm Bích âm thầm cho mình cái nháy mắt, tiến lên ngồi ở trên giường nhỏ, lại để cho Ninh Tiêm Bích cùng Bạch Thái Chi ngồi xuống, nàng lúc này mới cười nói: "Ta chỉ nghe nói Tam công tử đã tới, đưa cho mấy tỷ muội người một ít gấm vóc, nhưng là không có phần của người, còn đang nghĩ nhất định là ngày đó người không đi nghênh đón nên đắc tội hấn rồi, bây giờ xem ra là bởi vì vài vóc đã đưa đến chỗ người rồi đây, chẳng trách Tam công tử nói không cần đưa cho người."

Thời điểm Thẩm Thiên Sơn tới, mấy chị em bạn dâu đều ở đó, bởi vậy đối với chuyện này rõ ràng ràng, lúc đó Khúc phu nhân cùng Nguyên thị nhìn Dư thị ánh mắt còn vô cùng kiêu ngạo đắc ý. Dư thị trong lòng cũng không biết là từ vị gì, còn nghĩ thầm sau khi trở lại phải hỏi rõ nữ nhi, nào có chuyện bất công như vậy? Vốn là Tam công tử cùng nàng có liên quan sâu nhất, bây giờ lại sinh chán ghét.

Bởi vậy nàng vừa nảy đi chỗ đi Tường, cùng tỷ tỷ đem chuyện này nói một hồi. Nhưng không ngờ trở về đã nhìn thấy vài vóc đặt trên bàn. Lại hỏi Ba Tiêu, Anh Đào mới biết Thẩm Thiên Sơn trước khi đến Ninh Hình Viện đã đi một chuyến đến Hạnh Lâm Uyển, nhìn lại một chút những gấm vóc kia, liền biết nữ nhi của mình rõ ràng so với các cô nương khác có nhiều thân thiết hơn, Dư thị trong lòng cao hứng, ngay lập tức sẽ tìm đến Ninh Tiêm Bích rồi.

Ninh Tiêm Bích ngồi ở trên ghế, trong lòng tròn tròn mắt. Bạch Thái Chi nhưng là có chút ngồi không yên, một khuôn mặt xinh đẹp giờ trên đó tất cả đều là đỏ mặt xấu hổ nói: "Là muội muội nhiều chuyện, muội muội còn tưởng rằng tỷ tỷ không có vật liệu này, rất sợ tỷ tỷ đa tâm, vì lẽ đó đưa tới, lại không ngờ tới tỷ tỷ đã nhận được rồi."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Ta nói rồi ta không thích mặc xiêm y như thế, lời này là thật. Những vật liệu kia cũng đưa đến chỗ mẫu thân ta. Muội muội nghe ta nói một câu, người không cần xấu hổ về thân phận, lời đó không nên nói, phạm sai lầm chính là dượng, cùng người có cái gì liên quan? Như có can hệ, lão thái thái cũng sẽ không đem cô cô cùng muội muội đón vào phủ. Vải này đích thật là tốt, mặc ở trên người muội muội nhất định là phiêu dật như tiên, cũng không chà đạp nó. Đúng là ta, diện mạo vóc người đều bình thường, mặc như thế mới là nát bét đây."

Lời này nói thực chân thành, dường như thành thật với nhau. Đương nhiên là phải chân thành, hiện tại Thẩm Thiên Sơn động một chút là lại dây ồn ào, Ninh Tiêm Bích vẫn chờ Bạch Thái Chi "dùng cảm đứng ra" giải cứu chính mình đây, nếu là nàng tổng không tự tin như thế, nhớ kỹ thân phận nàng là con gái tội thân, vạn sự đều lần tránh xa, vậy làm sao còn có thể cùng Thẩm Thiên Sơn câu kết? Vì lẽ đó nên cố vũ nhất định phải cố vũ.

Bạch Thái Chi trước lúc lại đây, đích thật là mang theo ít tâm tư khoe khoang. Nàng tự cao về tài mạo, chỉ cảm thấy những tỷ muội này không một người có thể thắng được chính mình, lúc trước vị Tam công tử kia tựa hồ một mực coi trọng Ninh Tiêm Bích. Nếu thật là vị Lục tỷ tỷ này cũng tích trữ tâm tư "lạt mềm buộc chặt", chính mình một phen tâm tư chẳng phải là muốn thất bại hoàn toàn?

Bởi vậy khi nàng biết vài vóc lần này không có phần của Ninh Tiêm Bích, không nhận được liền dựa vào lý do này đến đây, nhưng không ngờ sự thực lại khiến lòng người tan nát như thế. Mà Ninh Tiêm Bích lại thành khẩn khuyên nàng một phen như vậy. Trong lúc nhất thời, Bạch Thái Chi vừa cảm động lại là xấu hổ, chỉ cảm thấy chính mình thực là người tâm tư nhỏ nhen, mà Ninh Tiêm Bích nhưng là quang minh lỗi lạc, dù cho tài mạo không xuất sắc, riêng phần lòng dạ này, ngoại trừ Ninh Tiêm Mị, sẽ không người nào có thể so sánh được với nàng. Ninh Tiêm Mị bởi vì tuổi tác lớn, mới có thể hiểu chuyện như vậy.

Không nói Bạch Thái Chi trăm mối cảm xúc ngổn ngang rồi đi, chỉ nói Ninh Tiêm Bích, thật sự là rã rời, uể oải, ủ rũ ứng phó Dư thị, đang nghĩ ngợi thế

nào có thể nói đơn giản mấy câu đem mẫu thân trở về, lại không cho nàng sinh ra cái tâm tư không nên có, liền nghe bên ngoài thanh âm của Ba Tiêu: "Thái thái, lão gia trở về, để thái thái cùng di nương thu dọn đồ đạc đây, nói là qua năm ngày liền có kết quả, sáng mai lão gia liền muốn chuyển tới thư viện phụ cận phòng thi."

"Làm sao vậy?" Dư thị cau mày đứng lên, liếc nhìn con gái, nhẹ giọng nói: "Thược Dược mệt mỏi trước hết ngủ đi. Ta đi thay phụ thân người chuẩn bị, đang tốt đẹp tự dừng lại muốn dời ra ngoài? Lễ nào trong phủ cách phòng thi rất xa sao?"

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Phụ thân vẫn luôn ở trong thư phòng đọc sách, bây giờ chuyển tới thư viện, chắc là muốn cùng vài bằng hữu chung trường thảo luận, bình luận văn chương với nhau."

Dư thị lúc này mới chợt hiểu ra, vỗ vỗ cái trán cười nói: "Tất nhiên là như thế, ta cũng bị hồ đồ rồi, không nghĩ tầng này." Vừa nói vừa đi ra gian phòng. Nơi này Ninh Tiêm Bích nghĩ phụ thân đại khái là muốn cùng mẫu thân, Lan di nương nói chuyện, cho nên suy nghĩ một chút, đến cùng không có đi ra ngoài.

Trong nháy mắt đã đến ngày Ninh Thế Bạc biết được kết quả, hẳn bây giờ trên người đã có công danh tú tài. Lần này nếu như có thể đạt được thân phận cử nhân là có thể tham gia mùa thu thi hội.

Đứng nói trong Tam phòng, Dư thị cùng Lan di nương, hai tỷ đệ Ninh Tiêm Bích cùng Ninh Triệt Tuyên tâm treo lơ lửng, liền ngay cả di Tường cùng Tường Kinh, còn có Khương lão thái quân cũng đều hồi hộp lo lắng.

Khúc phụ nhân cùng Nguyên thị trong lòng lại có chút không dễ chịu, trong tư tâm một chút cũng không hy vọng Ninh Thế Bạc đỗ cử nhân.

Nghĩ cũng biết, Ninh Thế Lan không đủ năng lực thừa kế tước vị đời sau, Ninh Thế Nguyên cũng là đọc sách không thông, nhưng đối với chuyện làm ăn cảm thấy hứng thú, mới một lòng quản việc thu chi trong phủ. Nếu để cho Ninh Thế Bạc trúng cử nhân thậm chí là tiến sĩ, địa vị Tam phòng trong nhà trước nay chưa đủ nặng nề lập tức biến thành hết sức quan trọng rồi. Hai vị thái thái nhà này đích xác là ích kỷ, nơi nào có thể hy vọng chuyện như vậy phát sinh?

Ninh Thế Lan cùng Ninh Thế Nguyên lại chân tâm nóng nhìn đệ đệ có thể đỗ cử nhân, dựa vào hoàng thượng ân điển có được tước vị, như thế nào so sánh với xuất thân chính đạo đi thi cử? Nếu là Tam đệ có thể đỗ cử nhân đối với phủ bá tước là tuyệt đối có lợi, cũng có thể bù đắp tiếc nuối của phụ thân khi còn sống.

Thi hương trải qua ba ngày liên tục, ba ngày này còn không phải thật nhàn nhai, chờ lúc Ninh Thế Bạc ra phòng thi, cả người đều gầy đi trông thấy. Sau khi về nhà không nói Dư thị, Lan di nương, Ninh Tiêm Bích đủ loại đau lòng, chính là Khương lão thái quân, cũng đều cảm thấy đáng thương, phái Oanh Ca đưa một nhánh nhân sâm lại đây, để Dư thị cho trượng phu hảo hảo bồi bổ thân thể.

Còn lại chính là chờ yết bảng, Ninh Tiêm Bích nguyên bản còn lo lắng phụ thân ưu tư quá đáng, nhưng mà sau khi Ninh Thế Bạc trở về, chỉ tựa như quỷ đói mà ăn hai bát cơm, sau đó nằm ở trên giường, vừa ngủ một cái liền tới bảy canh giờ. Ngày hôm sau liền tinh thần thoải mái xuất hiện trước mặt vợ con.

Thấy phụ thân về mặt nhẹ như mây gió, cũng không có thái độ lo lắng gì, Ninh Tiêm Bích yên lòng.

Cõi đời này luôn có một loại người, là vạn sự không hề nghi ngờ, nói dễ nghe một chút gọi không quan tâm hơn thua, nói khó nghe chính là không tìm không phối. Ninh Tiêm Bích cảm thấy rất may mắn, phụ thân mình chính là loại người này.

Đương nhiên cũng không phải một chút cũng không lo lắng, có điều cũng không có cách nào khác là thấp thỏm chờ đợi yết bảng. Ninh Thế Bạc sớm đã nghĩ thông suốt: như thi không đậu lại khổ đọc ba năm, chờ khoa thi sau. Dù sao chính mình ở tại phủ bá tước, cũng không thể nói một khoa này không trúng liền muốn uống gió tây bắc. (ý chỉ chết đói, không có gì ăn - windi)

Nhìn thấy dáng vẻ ấy của hắn, Khương lão thái quân cũng hết sức vui mừng, nghĩ ba cái nhi tử nếu đều có thể có tiền đồ, chính mình tương lai xuống đất, cũng coi như có thể ở trước mặt trượng phu mà thẳng sống lưng rồi. Bởi vậy nàng mấy ngày nay tâm tình rất tốt.

Trong nháy mắt đến ngày yết bảng, ngày đó từ lúc sáng sớm, Dư thị cùng Lan di nương đều không thể ngồi yên, dẫn Ninh Tiêm Bích đi chỗ lão thái quân thỉnh an, đi tới trong sân, chỉ cảm thấy yên tĩnh, liền tiểu nha đầu gác cổng cũng không thấy, nhìn lại một chút phía mặt trời mọc hướng đông, hai người lúc này mới tỉnh ngộ ra làm đến quá sớm, vào lúc này chỉ sợ lão thái quân còn chưa có thức dậy đây.

Đang muốn lui ra, bỗng nhiên thấy màn cửa xóc lên, Thanh Ca từ bên trong đi ra, nhìn thấy Dư thị, Lan di nương cùng tỷ đệ Ninh Tiêm Bích, Ninh Triệt Tuyên, liền không nhịn được cười nói: "Tam thái thái sớm như vậy đã tới, vừa vặn, lão thái thái hôm qua cũng là một đêm ngủ không ngon, còn nói chốc lát nữa muốn phái người đi Bạch Thược Viện tìm Tam thái thái cùng các huynh đệ tỷ muội tới đây chứ." Dư thị có chút áy náy cười nói: "Lão thái thái tỉnh rồi? Mới canh giờ này." Vừa nói, liền nắm tay Ninh Tiêm Bích cùng Ninh Triệt Tuyên đi vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Cử nhân

Edit by windinguyen

Đã thấy Khương lão thái quân ngồi ngay ngắn trên giường nhỏ ở gian ngoài Phúc Thọ đường, nhìn thấy các nàng, liền cười nói: "Ta đoán mẫu tử các ngươi tối hôm qua cũng là ngủ không sâu, vì lẽ đó đang muốn phái người qua gọi, không ngờ các ngươi đã tới."

Dur thị cười nói: "Con dâu cũng không biết làm sao vậy, tựa như bị mờ heo làm mê muội tâm trí. Canh giờ này liền dẫn người lại đây. Thược Dược cùng Tuyên ca nhi cũng không nhắc nhở ta một tiếng."

Khương lão thái quân cười nói: "Chính ngươi đều là như vậy, còn oán đến bọn nhỏ? Lục nha đầu cùng Tuyên ca nhi đều hiểu chuyện, nói thế nhưng trong lòng so với chúng ta còn vội vã đây." Nói xong để Dur thị cùng hai tỷ đệ Ninh Tiêm Bích đều ngồi trên ghế, Lan di nương cũng được cho ngồi ở trên một ghế nhỏ.

Đám tiểu nha đầu dâng trà, Khương lão thái quân mới cười nói: "Tướng công ngươi vào lúc này có phải là đi ra ngoài chờ yết bảng rồi không? Ngươi thường ngày bên trong sao không hỏi một chút, hấn đến tốt cùng thi ra sao? Có nắm chắc hay không?"

Dur thị cười nói: "Cũng không rõ, sáng sớm liền đi ra ngoài. Còn thi cử như thế nào, lão gia chính mình cảm thấy cũng còn tốt, chỉ là hấn đã nói, cái này chủ khảo khoa thi này không giống, thật sự là không nắm chắc được."

Khương lão thái quân gật gù, suy nghĩ xuất thần một lát, mới nhẹ giọng nói: "Đúng vậy a, nếu có thể đem yêu thích của chủ khảo nắm chắc, cũng không có nhiều người thi rớt như vậy rồi." Nói xong lại huynh đệ hai người Ninh Thế Lan cùng Ninh Thế Nguyên.

Nhưng bất chợt nàng lại cười nói: "Cũng được, mặc kệ thi đậu hay không đậu, nếu thi rớt, lẽ nào phủ chúng ta còn có thể giảm bớt chi phí sinh hoạt của hấn? Ngược lại cũng không cần quá lo lắng. Lão Tam thường ngày nhìn hiền hoà, ta cũng không nghĩ tới hấn có cái nhìn thông suốt như vậy, nhiều ngày trôi qua, chưa từng nhìn thấy hấn bốc hỏa lên đầu, phần định lực này không tầm thường."

Dur thị vội vã đáp lại, lại bồi tiếp Khương lão thái quân trò chuyện thêm nửa canh giờ, Khúc phu nhân cùng Nguyên thị cũng dẫn mấy huynh đệ cùng nữ hài nhi lại đây thỉnh an, nhìn thấy mấy người các nàng, Nguyên thị liền cười nói: "Ta liền biết, Tam đệ muội vào lúc này nhất định không ngồi yên. Cũng đừng nói ngươi, ngay cả ta nghĩ tới, trong lòng đều có chút 'thình thịch' đây, cũng không biết Tam đệ có thể hay không giành được danh hiệu cử nhân? Đại môn phủ bá tước chờ hưởng vinh quang của hấn đây".

Nghe nàng nói lời không khách khí, Khương lão thái quân liền thần nhiên nhìn một chút, Nguyên thị trên mặt nụ cười cứng đờ, nàng cũng ngoan ngoãn, vội vã dùng những đề tài khác để đánh lạc hướng.

Khương lão thái quân nói mấy câu ứng phó, ánh mắt liền rơi vào trên người Ninh Tiêm Nguyệt, Ninh Tiêm Xảo. Nhìn hồi lâu mới lạnh nhạt nói: "Ta không nhìn lắm chứ, đây chính là Tây Vân Sa trước đó vài ngày tam công tử đưa tới làm quần áo? Quả nhiên là tinh xảo. Khó trách các ngươi ưa thích đến như vậy, chỉ là làm sao cũng chỉ may được hai bộ thôi sao?"

Ninh Tiêm Nguyệt cười đi tới mặt Khương lão thái quân trước, nói: "Lão tổ tông, đây là hôm qua mới đưa đến, bọn tỷ muội đều có. Chỉ là các nàng không mặc, chỉ có cháu gái cùng Tử tỷ tỷ chắc là không biết cách sinh sống, thực sự chịu không được nắng nóng, nên mặc trên người rồi. Đúng rồi, nghe nói lão tổ tông cũng có hai bộ vào hôm kia thì phải, lão tổ tông làm sao không mặc? Quả thật là mát mẻ".

Khương lão thái quân nhìn một chút lụa mỏng phiêu dật trên người nàng. Quả nhiên như mây như khói, đặc biệt tăng thêm cảm giác phiêu dật, kết hợp dung mạo tinh xảo của hai cái cháu gái càng lộ vẻ xuất sắc của các nàng. Chỉ là trong lòng chính mình chung quy không thích quá xa xỉ, bởi vậy lạnh nhạt nói: "Bây giờ vậy thì muốn vào thu, đợi thêm ít ngày có gió thu tới, khi đó cũng không cần mặc đến y phục này. Chẳng bằng giữ lại sang năm dùng, hai người các ngươi a, nhìn sang năm mặc cái gì."

Ninh Tiêm Nguyệt le lưỡi một cái, bỗng nhiên chuyển hướng Ninh Tiêm Bích, cười nói: "Đúng rồi, ta nhớ Lục muội muội không có Tây Vân Sa này, có ý bảo phòng chằm tuyển dùng thốt vải của ta may một bộ cho Lục muội muội, làm sao ngươi lại không muốn? Tỷ muội với nhau, cần gì xa lạ như vậy?"

Chuyện Ninh Tiêm Bích một mình nhận được vài vóc chỉ có Bạch Thái Chi cùng Ninh Ngọc Lan biết, ngày đó vì phát sinh một ít sóng gió, Ninh Tiêm Bích mới cố ý nói cùng Bạch Thái Chi, không cho nàng lộ ra đi ra ngoài, mấy thốt vải này cũng được Dur thị phần nhiều đưa cho đi Tướng, năm nay chắc chắn sẽ không lộ ra, đợi đến sang năm, coi như mặc ra ngoài, mọi người biết chân tướng, từ lâu vật đổi sao dời, cũng sẽ không có người lại tổn tâm tư truy hỏi so đo rồi.

Ngay khi nghe thấy Ninh Tiêm Nguyệt nói như vậy, Ninh Tiêm Bích biết rõ là nàng khoe khoang, cũng không giận, chỉ là cười ứng phó vài câu. Bạch Thái Chi ở một bên nhìn dáng dấp nàng hồ hững tự nhiên, trong lòng khe khẽ thở dài, nghĩ thầm so với vị Lục tỷ tỷ này, mọi người chúng ta thực sự là vừa tầm thường rồi mất đi khí chất cao quý, cũng khó trách Tam công tử chỉ riêng đối với nàng coi trọng rất nhiều. Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn về phía Ninh Tiêm Bích cũng có chút phức tạp.

Mọi người bởi vì chờ tin tức yết bảng, thông điệp, liền đều ở chỗ Khương lão thái quân dùng điểm tâm. Ước chừng đến nửa buổi sáng, mọi người nói chuyện phiếm cũng đã xong, Khương lão thái quân cho người ta mời đi Tướng lại đây, thêm vào Ninh Ngọc Lan cùng Khúc phu nhân, bốn người đánh tiểu bài, liền nghe bên ngoài "Tùng tùng tùng", tiếng bước chân vang lên dồn dập, tiếp theo Ninh Thế Nguyên hứng thú bưng bưng đi vào, đối với Khương lão thái quân hưng phấn kêu lên: "Mẫu thân, trúng rồi, Tam đệ trúng rồi."

"Trúng rồi?"

Khương lão thái quân một trận kích động, bài trong tay liền rút trên bàn, nàng ngồi thẳng người, trong mắt cũng là khó nén hưng phấn, vội vàng nói: "Thật sự trúng rồi? Người chính mắt nhìn thấy tên của Tam đệ ngươi trên yết bảng?"

Ninh Thế Nguyên cười nói: "Nhi tử không lầm, là Tam Vương theo chân Tam đệ vừa trở về nói, đoán chừng người báo hi cũng đến ngay. Còn muốn mẫu thân chuẩn bị sẵn sàng mấy bao tiền thưởng đây".

Khương lão thái quân cười nói: "Được được được, Oanh Ca, nhanh đi chuẩn bị sẵn mấy cái, quan sai tới báo tin mỗi người thưởng năm lạng bạc, dùng túi đồ thẩm". Nói xong nhìn về phía Dư thị ở một bên kích động từ lâu nói không ra lời, cười nói: "Nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng coi như người cũng chờ được thành tựu. Nếu hôm nay có thể trúng cử nhân, chưa chừng ngày mai là có thể đậu Tiến sĩ, đến thời điểm người chờ lão Tam mang về cho người một phong thưởng cáo mệnh đi."

Dư thị thực sự là khó nén được cảm xúc mừng như điên, lúc này nghe thấy mẹ chồng nói lời này, cũng không biết nên ứng đối thế nào. Khương lão thái quân tự nhiên cũng không trách nàng. Khúc phu nhân cùng Nguyên thị nhìn thấy, đều tránh không được trong lòng đổ kỵ. Khúc phu nhân cũng thôi, trên người nàng còn có lệnh phong. Chỉ duy nhất Nguyên thị cảm giác trong lòng khó chịu, lúc này đây, lão đại thích uống rượu, còn lão Tam chính mình kiếm công danh, trong phủ này cũng chỉ có chính mình là cái phụ nhân tầm thường.

Ninh Thế Bạc không chỉ trúng cử, hơn nữa còn là đứng hàng thứ ba, đây cũng là mừng vui gấp bội rồi. Tin tức truyền đến được xác thực, đem Khương lão thái quân vui đến không ngậm miệng lại được. Những quan sai báo hi được năm lạng bạc trong túi đồ thẩm, cũng đều vui vô cùng. Phải biết trong ngày thường bọn họ đi gia đình bình thường báo hi, có thể được thưởng một chuỗi tiền cũng đã là phi thường phong phú, đây chính là năm lạng bạc, mười chuỗi tiền mới thành một xâu, năm lạng bạc tương đương với năm xâu tiền, này là tương đương với 50 chuỗi tiền, bọn họ có thể không thay đổi sắc mặt sao?

Nhìn phủ bá tước tràn đầy không khí vui mừng, khiến Ninh Tiêm Bích thật sự cảm giác như đã qua mấy đời, tất cả những thứ này ở kiếp trước đều là chưa từng xảy ra, thế nhưng hiện tại cũng đã thay đổi.

Mẫu thân có việc làm cùng thể diện, phụ thân đạt được cử nhân, chính mình học thuốc cũng có tiểu thành tựu, chừng hai năm nữa, cái Bàn Tay Vàng kia liền có thể lộ ra một điểm đầu mũi.

Hết thảy tất cả đều hướng về phương hướng phát triển không đoán trước được, vận mệnh của mình trong kiếp này đến cuối cùng sẽ ra sao? Trong nháy mắt, trong lòng nàng có chút nặng trĩu.

Có điều nghĩ một hồi, lại bình thường trở lại, thậm chí nói vận mệnh thay đổi không phải vừa vận sao? Nếu là thay đổi không được, chính mình bị gả vào Duệ thân vương phủ, đó mới là tai ương ngập đầu đây. Kiếp này hết thảy tất cả đều viên mãn như vậy, nói không chừng chính là ông trời vì bồi thường ta, vì lẽ đó muốn cho ta một đời tâm tưởng sự thành, vận sự như ý.

Trúng cử dù sao cũng không phải đậu Tiến sĩ, Ninh Thế Bạc lần này mặc dù có thể diện, cũng không sánh được ngày đó Ninh Đức Vinh được phong tước vị, bởi vậy cũng không có giống trống khua chiêng ăn mừng, chỉ là người trong nhà tổ chức mấy bàn tiệc rượu, mời mấy cái thân bằng hảo hữu, tụ họp ăn uống một hồi cũng là xong việc.

Thẩm Thiên Sơn đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, mang theo lễ vật của Duệ thân vương phủ đi tới phủ bá tước, lại tự thân tới trước mặt Ninh Thế Bạc chúc mừng, một già một trẻ hai người đàm luận đến mức rất là thân thiện, tiểu gia hỏa tại đây ngây trang, Ninh Thế Bạc quả thực đã quên vị này chính là vị công tử Duệ thân vương phủ, hài tử thân thể cao quý mới mười tuổi đã giành lấy chức vị Tướng quân cấp ba. (Wind: mặt dày + giáo hoạt ghê gớm, nhưng người trong mộng vẫn lạnh như băng) [Truyện bạn đang đọc được chia sẻ bởi TRUYENFULL.VN, hãy cập nhật chương mới nhanh nhất tại đây nhé!]

Trải qua thời gian dài như vậy, Ninh Tiêm Bích thái độ đối với Thẩm Thiên Sơn cũng là khinh xa thực lộ(*), nói mấy câu không mặn không nhạt, nàng rút cuộc cũng là nữ quyến trong hậu trạch, Thẩm Thiên Sơn muốn tìm cơ hội nói chuyện như thế nào đi nữa, chung quy cũng phải có kỵ thân phận, sang năm hai người liền 11 tuổi, nam nữ có khác biệt, lại càng không thể tùy ý như thế.

khinh xa thực lộ(*): xe nhẹ chạy quen đường

Náo nhiệt tăn đỉ, Ninh Thế Bạc một lần nữa bắt đầu bận túi bụi, hẳn đã là cử nhân, còn lại chính là khổ công thi thư, đề cầu ở trong kỳ thi hội có thể nhất phi trùng thiên(*).

nhất phi trùng thiên(*): ý chỉ một bước bay lên trời

Trời cao không phụ người có lòng.

Ninh Thế Bạc ba mươi năm qua vẫn bất cần đời, nhưng mà hẳn trời sinh thông tuệ, đọc sách ngọn nguồn vốn rất tốt. Bây giờ được mẹ cả khích lệ, dùng thời gian hơn hai năm khổ đọc không ngừng, rốt cục trong kỳ thi hội đã được nhất phi trùng thiên.

Sau kỳ thi đình, không biết là văn chương của hắn xác thực lọt vào mắt xanh của Hoàng đế, hay là vì hoàng thượng nhớ tới công lao chữa trị của Ninh Đức Vinh đối với Thái hậu cùng Đại Trưởng công chúa, ngự bút điểm một cái danh đệ nhị, trở thành trung tâm gây chú ý trong khoa thi này của Đại Khánh.

Một năm này phủ bá tước thật có thể nói là doanh môn đại khí. Trước tiên có Ninh Đức Vinh được phong tước, tiếp theo là Ninh Tiêm Mi xuất giá đến phủ thái tử, bây giờ Ninh Thế Bạc đỗ bảng nhãn, chỉ đem Khương lão thái quân mừng rỡ đến miệng đều không khép lại được.

Đến khi ứng phó xong tất cả mọi chuyện, không cần nói Khúc phu nhân Nguyên thị cùng Dư thị đều mệt đến gầy đi trông thấy, chính là Ninh Tiêm Bích, cầm cũng đều nhón đi.

Trong nháy mắt liền vào đông, một năm này khí trời đặc biệt lạnh giá, làm Ninh Tiêm Nguyệt, Ninh Tiêm Ngừ liên tiếp bị bệnh, lão thái quân liền không cho các nữ hài nhi đi đến tộc học, chỉ nói mùa đông này, cho các nàng chính mình dệt len thêu thùa, đọc sách viết chữ, đợi được sang năm mùa xuân ấm áp, lại đi học từ đầu.

Ninh Tiêm Bích rốt cục lại có thể mỗi ngày ngâm mình ở trong Hạnh Lâm Uyển, cùng y thư được liệu làm bạn mỗi ngày.

Tính toán một chút, qua năm nay, nàng được 11 tuổi, không thể mỗi ngày đều ngâm mình ở Hạnh Lâm Uyển, đương nhiên có chuyện vẫn có thể lại đây thỉnh giáo, thế nhưng giống như bây giờ, mỗi ngày có bốn, năm canh giờ đều ở Hạnh Lâm Uyển xem sách chế được, đó là không thể nào.

Bởi vì điều này, Ninh Tiêm Bích cố ý sai người đem ba gian nhà Ninh Thế Bạc xây cho mình thu dọn cẩn thận, bên trong chỉ có phòng sách, một chiếc giường nhỏ để nàng thuận tiện nghỉ ngơi, một gian khác phòng là để đặt mua các loại công cụ bảo chế được liệu cùng nấu thuốc, từ nồi lớn, đến sắc thuốc, bình thuốc, từ cối giã thuốc đến xay thuốc, chỉ đem một gian phòng bốn mươi mét vuông an bài đầy ắp.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Lục vị địa hoàng hoàn

Edit by windinguyen

Ban đầu Ninh Thế Bạc dự định đem những thứ đồ này chia làm hai cái gian phòng để bày ra, sẽ không tới mức vô cùng chật chội. Ai biết Ninh Tiêm Bích lại đem tất cả mọi thứ an bài ở trong một gian phòng, một gian phòng khác làm thư phòng đọc sách, cho tới căn phòng thứ ba là làm mật thất, bên trong ngoại trừ một bàn gỗ tử đàn cực lớn cùng ghế dựa thì không có vật gì khác.

Ninh Thế Bạc nhìn con gái thu thập ba gian nhà, hài tử nho nhỏ nhưng là vô cùng có chủ ý, trong lòng vừa hiếu kỳ lại vừa cao hứng. Hai cha con đồng thời nỗ lực, đem ba gian nhà này thu thập rất là sáng sủa sạch sẽ.

Có điều chuyện này làm xong, Ninh Thế Bạc nhận được ý chỉ, phong hấn làm người biên sách của Hàn Lâm viện, ngay hôm đó đi nhậm chức.

Bên trong Sĩ Nông Công Thương,... thanh quý nhất chính là sĩ tử, cho tới thế nhân có nói: "Tất cả đều là hạ cấp chỉ có đọc sách là thanh cao nhất". Mà bên trong sĩ tử,... thanh quý nhất không gì bằng Hàn Lâm.

Chỉ cần là có ý chí hoặc là trên người có đại tài, ở trong Hàn Lâm Viện chịu khó làm đến ba năm rưỡi, liền có thể hướng về lục bộ bổ khuyết, lại ở lục bộ kiến nhẫn rèn luyện, đi ra ngoài bên ngoài lịch lãm một vòng lại trở về, chính là một bộ đường quan, thậm chí sau này được phong thân bá tử tướng cũng không phải không thể.

Bây giờ Ninh Thế Bạc đã có tên trong Hàn Lâm Viện, bối cảnh phía sau hẳn có phủ bá tước, phủ bá tước lại cùng Duệ thân vương phủ thân cận, lộ trình này tất nhiên là không thể đo lường. Trong lúc nhất thời, bên ngoài phủ bá tước ngựa xe như nước, người đến bá kiến tặng lễ nối liền không dứt. Cũng may Ninh Thế Bạc cũng là người bát diện linh lung, Dư thị bây giờ cũng là từ đầu sợi tóc đến cuối gót chân đều lên tinh thần, cuối cùng cũng coi như đem những việc này an bài thỏa đáng, không xảy ra cái gì sơ suất, nếu không, cây to thì đón gió, thật là không tốt.

Lần nào nhiệt này, thẳng đến về sau mọi người biết Ninh Thế Bạc là hạng người gì, mới dần dần hạ nhiệt xuống.

Ban đêm một hồi xuân vũ, đầu cành hé nở những nụ hoa.

Ninh Tiêm Bích từ cửa sau đi ra, băng qua ngã rẽ hành lang, đi tới "Bách Thảo Các" chính mình trước, ngược đầu nhìn lên cây đại hạnh đương nở đầy hoa, ánh mặt trời loang lổ buông xuống xen kẽ những cành nhỏ đang nở đầy hoa, mang theo một tia ấm áp của ngày xuân.

"Thật thoải mái a."

Nàng không kìm lòng được lăm bắm lên tiếng, đưa tay ra dùng sức một chút phất phất những bông hoa trên cành nhỏ, thiếu nữ mười ba tuổi, vóc dáng so với trước lại cao một ít.

Quay người lại, cách đó không xa là hai cây liễu, bởi vì đêm qua xuân vũ ẩm ướt, nhìn qua xanh biếc đặc biệt mê người.

"Tiều lâu nhất dạ thính xuân vũ, thâm hạnh minh triều mại hạnh hoa."

Tiên tay lấy xuống một đóa hoa hạnh ở trước mũi người người, chợt nghe Ngọc nhi bên cạnh nói: "Cô nương, đây là thơ gì? Nghe đặc biệt xuôi tai."

"Là một bài thơ viết về Giang Nam."

Ninh Tiêm Bích khẽ mỉm cười đáp một câu. Tiếp theo liền nghe được tiếng cười của Lô Hoa, quay đầu liền thấy tiểu nha đầu che miệng lại cười đến mặt mày cong cong.

"Có cái gì vui mà cười?" Ninh Tiêm Bích thấy kỳ quái, đã thấy Lô Hoa lắc đầu một cái không chịu nói, có điều rất nhanh nhẹn thì tiến lại gần, miệng cười hi hi nói: "Cô nương là nhớ biểu thiếu gia rồi hả? Tính toán một chút, hần về Giang Nam cũng có hơn nửa tháng."

Ninh Tiêm Bích sững sờ. Nàng bắt quá là tức cảnh sinh tình, ngẫu nhiên đọc một câu thơ như vậy mà thôi, xác thực không phải là bởi vì Tường Kinh. Có điều nghe được Lô Hoa nhắc tới, nàng mới nghĩ đến Tường Kinh đã về Giang Nam hơn nửa tháng, còn không có một chút tin tức gì truyền về, cũng không biết lúc nào có thể trở về kinh thành.

"Cô nương. Biểu thiếu gia của chúng ta tại sao phải nghe theo cái Chu công tử kia? Hần muốn biểu thiếu gia cùng đi Giang Nam mua đồ, Biểu thiếu gia liền đi thật, từ trước cũng không nghe hần nói có cái bằng hữu như thế a."

Ngọc nhi cũng thắc mắc Tường Kinh tại sao còn chưa có trở lại. Không nhận được liền thuận miệng hỏi một câu, đừng nói nàng thấy kỳ quái, liền ngay cả di Tường cùng Dư thị cũng cảm thấy hết sức kỳ quái đây.

"Chuyện của biểu thiếu gia các người cũng tò mò sao? Hần có bao nhiêu bằng hữu, còn cần phải đến nói cho đám nha đầu các người biết không?" Ninh Tiêm Bích trừng Lô Hoa cùng Ngọc nhi một chút: "Được rồi, hiếm thấy ngày hôm nay các tiên sinh cho nghỉ một ngày. Mau mau theo ta đi đem Bách Thảo Các hảo hảo thu thập một hồi."

Lô Hoa cùng Ngọc nhi đáp ứng một tiếng. Lô Hoa liền từ trong người lấy ra chìa khóa mở cửa Bách Thảo Các. Nơi này Ninh Tiêm Bích thấy các nàng đi vào, liền ngồi lên khối đá lớn dưới cây hạnh kia, ngơ ngác nhìn cửa lớn cách đó không xa đến xuất thần.

Trong phủ này không có ai biết Tường Kinh tại sao phải cùng vị Chu công tử kia đồng thời xuống Giang Nam, đương nhiên, ngoại trừ đám người di Tường cùng Dư thị, Ninh Thế Bạc cũng không có bao nhiêu người quan tâm chuyện này. Liền ngay cả người thân như di Tường, Dư thị, cũng chỉ cho rằng Tường Kinh là muốn một mình chống đỡ một phương, buồn bán kiếm tiền. Lần này xuống Giang Nam, bắt quá là cùng bằng hữu đi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm. Cho nên bọn họ mặc dù hiểu kỳ, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều.

Chỉ có Ninh Tiêm Bích biết, Tường Kinh đi Giang Nam, có thể nói là nửa tự nguyện nửa bị bức bách.

Vị Chu công tử kia, kỳ thực chính là Tứ hoàng tử Chu Hâm. Từ lúc tặng thuốc ba năm trước bởi vì Thâm Thiên Sơn nhận thức Tường Kinh, tình cờ Chu Hâm cũng sẽ cùng Thâm Thiên Sơn mời mấy huynh đệ Ninh gia cùng Tường Kinh cùng đi ra ngoài dạo chơi ăn uống, chỉ có điều, thân phận của hần là nghiêm ngặt bảo mật.

Suy nghĩ một chút, ba năm nay mọi người gặp nhau cũng không nhiều, liền ngay cả Thâm Thiên Sơn cũng bởi vì cần học văn tập võ, số lần đến đây cũng dần dần ít đi, thêm vào chính mình hữu tâm tránh né, lần trước thấy hần đã là hơn nửa năm trước.

Vì lẽ đó Ninh Tiêm Bích cũng có chút kỳ quái, Chu Hâm làm sao nghĩ đến muốn Tường Kinh cùng hần đồng thời đi Giang Nam cơ chứ? Nói là chọn mua lễ vật mừng thọ cho Thái hậu, nhưng hần thân là hoàng tử, bên người không biết có bao nhiêu quan chức Nội Vụ Phủ kinh nghiệm phong phú, Tường Kinh coi như là một cái Địa Đầu Xà (*) nhỏ, ở phương diện kinh thương cũng có chút năng khiếu, rốt cuộc tuổi tác vẫn còn nhỏ, sao có thể so sánh với những lão gia hỏa kia chứ? Huống chi hần dù là con Địa Đầu Xà nhưng là rồi quê nhà hơn ba năm, cơ hồ đều phải biến Địa Đầu Trùng rồi.

Địa Đầu Xà (*): chỉ người có chút danh tiếng, địa vị, có chút hiểu biết ở địa phương của họ

Địa Đầu Trùng(*): giống địa đầu xà nhưng sức ảnh hưởng nhỏ hơn

Hoặc giả có thể là Tứ hoàng tử bởi vì đi đường cô quạnh, không muốn ứng phó những lão gia hỏa kia, lại không thể công khai mang nữ quyền ra kinh, vì lẽ đó liền lôi biểu ca làm bạn đi cùng? A, chỉ mong biểu ca không bị lấy dính những tật xấu phong lưu kia của hần.

Ninh Tiêm Bích nghĩ đến khuôn mặt của Tường Kinh, không nhận được đưa tay xoa xoa cái trán, nói thầm biểu ca a biểu ca, người nhất định phải duy trì bản sắc trung hậu thành thật, ngàn vạn không thể bị tên khốn kia làm hỏng rồi a, nếu không, người trở nên phong lưu, đây tuyệt đối là hại nước hại dân a, không biết có bao nhiêu nữ hài tử bị làm hại đây.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Ninh Tiêm Bích một chút cũng không lo lắng. Huynh muội nhiều năm như vậy, nàng tự nhận cũng hiểu rõ tính tình của Tường Kinh, tuy là ôn nhu thân thiện, nhưng làm người chính trực, ngay cả Ninh Thế Bạc đều đối với hần khen không dứt miệng. Năm nay 15 tuổi, lại là thiếu gia có tài sản riêng, còn có bộ dáng tuyệt mỹ, nhưng hần xưa nay không dính dáng tới những nơi phong hoa tuế nguyệt kia, dù cho đám người hữu tâm Ninh Triệt Thủ, Ninh Triệt An những năm này lôi kéo, cũng đều chưa thành công, điểm này, ngay cả khuôn mặt Dư thị nhắc tới đều không nhận được mà kiêu ngạo.

"Cô nương, đều thu thập xong, vào đi."

Lô Hoa từ trong nhà thò đầu ra, thấy Ninh Tiêm Bích ngồi si ngốc ở dưới tàng cây hoa hạnh, vội vã hô một tiếng, tiếp theo đi ra, nhìn khối này đại thạch nói: "Đáng tiếc, chỉ có thể vào lúc này ngồi một chút, hoa hạnh rụng rồi, sau khi mọc ra lá cũng không dám ngồi ở đây."

Cây hạnh rất dễ thu hút sâu bọ, cho dù sâu này rất ít khi rơi xuống, nhưng vẫn khiến lòng người sinh ra bóng ma, vì lẽ đó sau khi hoa tàn, khối đại thạch này mặc dù là chỗ ngồi thật tốt, lại không có người dám ngồi ở đây. Bởi vậy Lô Hoa mới có cảm thán như vậy.

"Ừ, vì lẽ đó thừa dịp hiện tại, ngồi nhiều một chút đi". Ninh Tiêm Bích đứng lên, dùng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ quần áo, sau đó cất bước đi vào "Bách Thảo Các".

Trên bàn đọc bày vài cuốn sách, còn có một tờ phương thuốc, Ninh Tiêm Bích cúi đầu nhìn tám giấy ghi phương thuốc kia, trong lòng cũng không nhận được có chút kích động.

Đây là tờ giấy ghi phương thuốc "Lục vị địa hoàng hoàn".

Bởi vì Khương lão thái quân mấy ngày này vẫn cảm thấy đầu có chút choáng váng, ù tai, mềm cả người, vì lẽ đó Ninh Tiêm Bích quyết định nên vì lão nhân gia chế một vị thuốc, sưu tập trong đầu trí nhớ của kiếp trước, cuối cùng nâng chọn một loại tương đối đơn giản nhưng lại hữu hiệu "Lục vị địa hoàng hoàn".

Vì phương thuốc này, nàng đã ròng rã bận rộn hơn ba tháng.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian hơn ba tháng này, là nàng cố ý nhiều lần kéo dài thí nghiệm. Nói như thế nào đi nữa, nàng cũng chỉ là một nữ hài nhi vừa mười ba tuổi, cho dù có năng khiếu cao đến đâu, nếu là lúc mười ba tuổi lại có thể lập tức chế được một vị thuốc, điều này cũng có chút quá không thể tưởng tượng nổi.

Coi như đã trải qua ba tháng này, còn nhiều lần thỉnh giáo Ninh Đức Vinh, tuy sau khi hướng đến hắn cũng thêm không ít ý kiến, nhưng vẫn đề lão đầu nhi ngạc nhiên tốt đỉnh, trực tiếp than thở Ninh Tiêm Bích ở phương diện chế dược, là thiên tài vạn thế tìm không ra, nếu như có thể dụng tâm khổ học, nói không chừng thành tựu còn vượt qua cả Hoa Đà, Biển Thước, tên của nàng còn muốn chối lợi sử sách.

Cuối cùng cũng coi như tới được ngày hôm nay, liền muốn chế biến sau khi trải qua nhiều lần sửa chữa, rốt cục phương thuốc cũng thành công, Ninh Tiêm Bích làm sao có thể không kích động?

Cẩn thận rửa tay, nhìn nồi dược liệu bên cạnh đã chuẩn bị xong, Ninh Tiêm Bích đang muốn động thủ chế dược, bỗng nhiên liền nghe ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, tiếp theo tiểu nha đầu Nhu nhi bên cạnh Dư thị đi tới, phúc phúc thân nói: "Cô nương, thái thái đề cô nương nhanh trở về, nói là có chuyện thương lượng."

"Có chuyện gì? Muốn tìm ta thương lượng?"

Cũng khó trách Ninh Tiêm Bích kinh ngạc, nàng là vừa mới từ phòng Dư thị đi ra, đến Bách Thảo Các này trước sau vẫn chưa tới nửa canh giờ, có thể xảy ra chuyện gì? Để Dư thị phái người đến mời mình trở lại.

Tuy rằng nghi hoặc, nhưng Ninh Tiêm Bích cũng chỉ có tạm buông xuống việc chế dược, theo tiểu nha hoàn vội vã rời đi, Lô Hoa cùng Ngọc nhi liếc mắt nhìn nhau, cũng vội vàng đồng thời đi ra ngoài, sau đó cẩn thận khóa kỹ cửa.

Vội vã đi tới tiền sảnh, chỉ thấy Dư thị cùng Lan di nương trên mặt đều là dáng vẻ vui mừng bất tận, Ninh Tiêm Bích thờ phào nhẹ nhõm, bước nhỏ vào nhà ngồi bên cạnh chào hỏi di Tường, sau đó mới cười nói: "Xem đi cùng mẫu thân trên mặt tất cả đều là sắc mặt vui mừng, hẳn là biểu ca có tin trở về?"

Tuy là nói như vậy, trong lòng nàng nhưng có chút kỳ quái, nghĩ thầm biểu ca trở về, tựa hồ Lan di nương không cần có bộ dáng vui mừng thế này chứ? Vậy cũng có chút giả tạo thái quá đi, kỳ quái, nàng bình thường không phải tính tình đối trả như thế a.

Lại nghe di Tường cười nói: "Biểu ca người đích thật là gọi thư về, hết thấy đều tốt, người không cần lo cho hắn. Chỉ là việc vui hôm nay không có quan hệ gì với hắn, là cùng phụ thân người có quan hệ."

"Phụ thân ta?"

Ninh Tiêm Bích càng kinh ngạc, nghĩ thầm phụ thân mình ở trong Hàn Lâm viện vì biên sách bỏ thêm một tháng, cái này chẳng lẽ cũng là việc vui? Người cổ đại tư tưởng trung quân thật là đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Thăng quan

"Phụ thân người bởi vì biên sách có công, nên được thu xếp một chức Cấp Sự Trung ở Lại bộ." Dư thị vô cùng vui vẻ nói xong, liền đối với Ba Tiêu nói: "Đi xem xem lão gia các người đã đổi xiêm y xong chưa, nếu xong, chúng ta liền đi Ninh Hình Viện báo tin cho lão thái thái".

Này là chuyện gì đây?

Ninh Tiêm Bích có chút choáng váng, nghĩ thầm không phải chứ? Đây cũng không phải như trúng bảng nhân hồi đó, đến mức vui mừng như vậy đi báo tin cho lão thái thái sao? Cấp Sự Trung là chức vị gì? Hình như là một cái tiểu quan nhỏ như hạt vừng, kỳ quái, đến cùng có cái gì có thể vui mừng?

Đang lúc hồ đồ, chợt nghe Dư thị nói: "Thược Dược còn lo lắng cái gì? Mau trở về đổi xiêm y, nhìn người mặc trên người đều là cái gì a? Tựa như một cái bao gai. Ta liền nói, người là một nữ hài nhi cẩn thận, chăm chút nữ hồng, trù nghệ, quản gia học đều tốt, lại học cái gì chế được, người cho rằng chính mình là ai".

Dư thị gần nhất đối với thái độ "không làm việc đàng hoàng" của mình hết sức bất mãn, điểm này Ninh Tiêm Bích vẫn biết đến, bởi vậy không chờ nàng nói xong, liền lập tức chạy trốn chết.

Trở lại trong phòng thay đổi một cái áo hai lớp màu xanh nhạt thêu hoa văn phù dung, lúc trở ra, đã thấy Ninh Thế Bạc cũng thu thập thỏa đáng. Hơn ba mươi tuổi chính là thời đại hoàng kim của một người đàn ông, Ninh Tiêm Bích ngẩng đầu nhìn phụ thân, chỉ thấy tinh thần hân sung mãn cùng phần chân, đích thật là một bộ dáng hấp chí khí ngút trời, điều này làm cho nàng không khỏi cũng bị hồ đồ rồi, nghĩ thầm lẽ nào kiến thức mà ta nhớ tới đều là sai lầm, Cấp Sự Trung nhưng thật ra là cái đại quan nhị, tam phẩm? Đừng dọa người a, cái này căn bản là đâm rỗng hang hổ có được hay không?

Bởi vậy trên đường hướng về Ninh Hình Viện, nàng liền lặng lẽ lôi kéo tay Ninh Thế Bạc đi ở phía sau, hướng về hân dò hỏi tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó. Thế mới biết, nguyên lai chức quan Cấp Sự Trung tuy rằng không lớn, nhưng ở bên trong lục bộ có địa vị vô cùng quan trọng, mà Ninh Thế Bạc mới ra Hàn Lâm có thể vỗ được 'món hời' như vậy, ngoại trừ may mắn cùng năng lực được khẳng định, nghe nói cũng là Thẩm Mậu bên kia giúp đỡ nói thêm vào.

Quan trọng nhất là trải qua chuyện này, Ninh Thế Bạc coi như là chính thức thoát ly Hàn Lâm, tiến vào sĩ đồ. Từ đó về sau, chỉ cần hân có năng lực có vận may, dựa vào phủ bá tước cùng Duệ thân vương phủ, liền có thể một bước lên mây, nói không chắc hai hay ba mươi năm sau, tương trưng cho quan viên trong khu Nội Các của Đại Khánh, Ninh Thế Bạc cũng có thể chiếm cứ một vị trí. Đây mới là nguyên nhân đích thực để Dư thị cùng Lan di nương vui mừng.

Ninh Tiêm Bích lúc này mới thật sự hiểu tại sao cha mẹ sẽ cao hứng như vậy. Ngẩng đầu nhìn hướng về bầu trời xanh thẳm. Suy nghĩ một chút về đại sự không lâu sau đó liền muốn phát sinh, nàng không biết mình có nên hay không cho Ninh Thế Bạc gọi một gáo nước lã.

"Một bước lên mây, phong thần bá tướng. Lưu danh sử sách sao? Nếu như phủ bá tước sa sút, phụ thân còn có thể có cảm tử tiền đồ vinh quang chói lọi như thế sao?"

Ninh Tiêm Bích dùng thanh âm chỉ có mình có thể nghe thấy tự nói, nghĩ đến Ninh Đức Vinh tóc hầu như bạc trắng, nghĩ đến Khương lão thái quân từ ái, nghĩ đến trận đại họa ngập trời phát sinh trong mùa thu này. Cuối cùng, nàng không biết tại sao, liền nghĩ đến tám phương thuốc đặt lên bàn kia.

Đúng, đường lui. Chính mình trong kiếp này, phải từ từ mở ra Bàn Tay Vàng, nên vì phủ bá tước tương lai sa sút tạo ra một cái đường lui. Mà đường lui này, không nghi ngờ chút nào chính là muốn dựa vào Bàn Tay Vàng của nàng chế ra những được vật kia.

Hay là, coi như là khác thường một ít. Minh cũng nên tăng nhanh bước chế được rồi. Ở kiếp trước, ngoại trừ Duệ thân vương phủ, rất nhiều người đều đối với phủ bá tước bỏ đá xuống giếng, cho tới chuyện làm ăn mang danh nghĩa phủ bá tước đều bị ảnh hưởng rất lớn, lần lượt bị các quyền quý giữ lấy hoặc đóng cửa.

Cũng chính là vào lúc đó, Duệ thân vương phủ bày tỏ mới có vẻ đáng quý như vậy, Thẩm Thiên Sơn nhiều lần ra vào mới để cho các nữ hài tử điên cuồng. Các loại tính toán chữ bói hăm hại tất cả đều lộ ra, bọn tỷ muội vì tranh thủ cơ hội gả vào Duệ thân vương phủ để được bay lên đầu cành, có thể nói hiện lộ các loại khả năng như Bát Tiên quá hải, cuối cùng, lại để cái người... nội liêm hèn yếu hàm súc nhất là mình ngư ông đắc lợi.

Đương nhiên, sau đó mình mới biết, lúc trước mừng rỡ cùng cảm kích là cỡ nào buồn cười. Thẩm Thiên Sơn chẳng qua là vì thay Bạch Thái Chi tìm một danh nghĩa, cho nên mới phải tuyển chọn người hèn yếu... nhất là mình, bởi vì chỉ có chính mình, mới sẽ không ở sau khi gả đi làm chính thất phụ nhân đối với hân nữ nhân yêu mến mà giờ trò (Windi: nếu ko có chuyện kiếp trước thì đọc tình tiết nam chính bị ngược ở kiếp này rất là đáng thương. Nhưng vì có kiếp trước nên là..... thôi anh gieo nhân nào gặt quả đó vậy)

Lắc lắc đầu, đem đoạn ký ức đến nay vẫn làm nàng cảm giác được trong lòng đau nhói không vui ném ra ngoài, Ninh Tiêm Bích nắm lên nắm đầm: đời này, mệnh của ta thuộc về ta chứ không thuộc về ông trời, tất cả, liền từ chế được tân được, mở hiệu thuốc mà bắt đầu.

Trước cùng Ninh Đức Vinh thương lượng cái hiệu thuốc kia, đến cùng vẫn không có mở ra, chỉ vì hai năm qua thiên tai không ngừng, chiến sự Bắc Cương cùng Tây Vực lại căng thẳng, vì lẽ đó trong quốc khố phải sẵn sàng một lượng lớn bạc để ứng phó chiến sự cùng trợ giúp nạn thiên tai. Liền ngay cả Hoàng đế Chu Minh đều hủy bỏ công trình hành cung Ôn Tuyền, ngay cả một ít việc tu sửa ở hậu cung đều tạm thời đình chỉ. Ninh Đức Vinh một cái tước vị nhân tân như thế, đương nhiên cũng không tiện đề Công Bộ đi mở cho mình cái hiệu thuốc.

Vì lẽ đó chuyện này liền kéo xuống ba năm, Ninh Tiêm Bích cũng không lại đối với cái từ tước phủ kia ôm hi vọng.

Trong lòng nàng cũng không phải không có ảo não. Ban đầu còn hi vọng dính chút tiện nghi của hoàng gia, đến thời điểm trong tay mình tính gộp được

bạc, hơn nữa Ninh Đức Vinh cũng dành dụm, lại tìm phụ mẫu mượn một ít, quay lại trước tiên đem nguyên liệu thu mua vào, sau đó có tiền lời từ chế được viên thuốc, từ từ, chỉ cần tiếng tăm vang dội, cửa hàng xoay vòng linh hoạt rồi, chuyện này cũng đã thành.

Ai biết tiện nghi hoàng gia không dễ dính vào, tất cả mọi chuyện vẫn là muốn dựa vào chính mình đến thu xếp, không nói những cái khác, chỉ riêng tiền bạc đã là một con số rất lớn rồi. Ninh Tiêm Bích sầu lo a: một khoản tiền lớn như vậy, đến cùng tìm ai mượn đây? Tổng không đến nỗi muốn ngửa tay đến trước mặt Khương lão thái quân hỏi mượn chứ? Tuy rằng lão thái thái quả thật có tiền, có điều những năm này phát cháo tặng thuốc cái gì, lão thái thái cũng cho không ít, bây giờ còn muốn nằng lầy ra tiền vốn cho hiệu thuốc, đừng nói Ninh Tiêm Bích, liền ngay cả Ninh Đức Vinh cũng không tiện mở miệng.

"Thước Dục"

Đang muốn xuất thần, chợt nghe Ninh Thế Bạc kêu một tiếng, Ninh Tiêm Bích phục hồi tinh thần lại, nhưng là lúc này đã muộn. Nguyên lai nàng nghĩ chuyện quá mức chăm chú, ngay cả bậc thang cũng không thấy, thẳng tắp vấp một cái liền té xuống.

"Ai nha"

Ninh Tiêm Bích kinh hô một tiếng, trong lòng kêu rên xong đòi xong đòi, không biết có thể hay không đập đầu rách sống mũi. Đang lúc này, một cánh tay đưa qua, đúng lúc giúp nàng giữ vững thân thể. Quay đầu nhìn lại, Ninh Triệt Tuyên ở một bên cười đến hàm hậu(*): "Tỷ tỷ, bước đi đừng suy nghĩ lung tung, nếu không sẽ bị vấp ngã."

hàm hậu(*): thật thà phúc hậu

Ninh Tiêm Bích ngơ ngác nhìn khuôn mặt kia vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nét trẻ con, thời gian trôi qua thật nhanh a, chỉ chớp mắt, cái tiểu tử kia bước đi còn lão đảo nghiêng ngã đã cùng chính mình cao lớn hơn, tuy rằng chỉ có mười tuổi, thể nhưng trên gương mặt cũng thêm vài phần trầm ổn tựa như tiểu đại nhân.

"Ừ, được, tỷ tỷ không suy nghĩ, hảo hảo bước đi". Ninh Tiêm Bích hướng về đệ đệ cười cợt, nhìn bé trai mười tuổi trước mặt này, trong lòng bay lên một luồng cảm giác tự hào "Ngô gia có đệ vừa trưởng thành".

"Tam lão gia, Tam thái thái đã tới."

Nha đầu ngoài cửa hướng bên trong bẩm báo, một bên tranh nhau vén màn, từng cái từng cái ánh mắt lộ vẻ sùng kính nhìn Ninh Thế Bạc. Ai có thể nghĩ tới, vị Tam lão gia chưa bao giờ được mọi người để vào trong mắt này, bây giờ lại là cá chép vượt Long môn, lập tức trở thành quan lão gia đây?

Ninh Thế Bạc tuy rằng làm quan, tính khí vẫn giống như trước, đối với mấy cái nha đầu vén màn, hắn cũng không tiếc rẻ cái nụ cười.

Cất bước tiến vào Phúc Thọ đường, chỉ thấy Khương lão thái quân nghiêng qua trên giường La Hán, nhìn thấy bọn họ liền cười nói: "Ta chính là đang buồn bực, muốn sai người đi tìm các người tới nói chuyện, ai biết các người đã đến, hoá ra đây là thả một con sâu báo tin trong bụng ta hay sao?"

Một câu nói chọc cho tất cả mọi người cười lên. Dư thị đi tới trước mặt Khương lão thái quân, vui mừng cười nói: "Cũng không phải đến tiếp lão thái thái nói chuyện, là tới báo tin vui cho lão thái thái, Tam lão gia chúng ta bởi vì ở Hàn Lâm biên sách cần cù được thánh thượng chính mệnh khích lệ, hắn được bổ khuyết cấp sự trung ở Lại bộ, hai ngày nữa liền nhậm chức đây."

"Từ Hàn Lâm ra? Đến Lại bộ?" Khương lão thái quân sững sốt một lúc, rốt cục mới phản ứng lại. Nàng ở đại trạch môn sinh sống nhiều năm như vậy, khi còn sống lại được Lão Thái Gia nói cho nàng biết một ít chuyện trong quan trường, bởi vậy vừa nghe Dư thị nói, lão thái thái liền rõ ràng nhi tử cùng con dâu vì sao mừng rỡ như vậy rồi.

Hàn Lâm tuy rằng thanh quý, nhưng nếu là làm ở Hàn Lâm cả đời, đó chính là uất ức cực điểm rồi. Bây giờ Ninh Thế Bạc ba năm liền từ Hàn Lâm ra, lại được vào nóng Lại bộ chạm tay có thể bóng, đây là chính thức đi vào quan lộ, hơn nữa còn có một khởi đầu tốt đẹp, sao không khỏi để Khương lão thái quân mừng rỡ cho được.

"Dạ, mẫu thân, lệnh bổ nhiệm đã ban xuống."

Ninh Thế Bạc khom người trả lời, đã thấy Khương lão thái quân kích động gật gù, trong đôi mắt thậm chí đã có nước mắt, thật lâu mới nức nở nói: "Tốt... Người có chí, cha ngươi khi còn sống liền thường khen ngươi thông tuệ, chỉ là ngươi không chịu ở trên thi thư mà cố gắng, bây giờ hẳn ở dưới suối vàng biết được nhà chúng ta rốt cuộc là dựa vào khoa cử tiến thân, xuất hiện một quan chức, cũng nhất định sẽ cao hứng vui mừng."

"Dạ, nhi tử đa tạ mẫu thân mấy năm qua giáo dục cùng quan tâm, nếu không có mấy câu nói này, để nhi tử từ trong ngu ngốc u mê mà thức tỉnh, nhi tử cũng không thể có ngày hôm nay."

Ninh Thế Bạc quý xuống, cung cung kính kính hướng Khương lão thái quân đập đầu một cái, phản cảm kích này là phát ra từ tận đáy lòng. Xác thực, nếu như không có một lời nói này của Khương lão thái quân từ nhiều năm trước, hắn cũng không thể bỗng nhiên liền sinh ra quyết tâm khổ đọc thi thư, cuối cùng đề tên bảng vàng. Nếu là thi không đậu Tiến Sĩ, hôm nay sẽ không có tất cả những thứ này.

"Đây là ngươi chính mình nỗ lực". Khương lão thái quân thấy thứ tử chân thành, trong lòng cũng tràn đầy cảm khái, càng dẫn theo rất nhiều tự trách.

Nếu không phải nhiều năm như vậy vẫn đối với thứ tử này còn có khúc mắc, mấy câu nói này nếu như là ở mười năm hoặc là năm năm trước nói ra, có phải là thứ tử đã sớm công thành danh toại rồi không? Nếu như không có Ninh Tiêm Bích đối với Tam đệ hiếu thuận cảm động chính mình, để cho mình

mở ra khúc mắc, có phải là cả đời con thứ tử này, ngay ở chính mình mặt ngoài sùng nịch mặt trong xa cách mà đem tiền đồ của hấn phá hủy?

Những suy nghĩ này đương nhiên không thể nói ra khỏi miệng, Khương lão thái quân sai người nâng Ninh Thế Bạc dậy, nhìn thứ tử khí phách phẫn chấn, trong lòng từ từ bình tĩnh lại. Bất luận làm sao, cũng còn tốt, chính mình không có sai đến cuối cùng, đứa bé này cũng không chịu thua kém, ngày sau đại môn phủ bá tước, nói không chừng liền thực sự là cần nhờ hấn làm cho rạng rỡ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Thử quần áo

Edit by windinguyen

Mẫu tử hai người nói chuyện một lúc, Khương lão thái quân nhân tiện nói: "Chỉ sợ người có được cơ hội này, Thẩm đại nhân cũng xuất lực không ít. Nếu không chỗ Lại bộ đó, cho tới bây giờ đều là tranh đoạt đến sứt đầu mẻ trán, trong kinh thành này quyền quý còn thiếu sao? Phủ bá tước chúng ta nói đến cũng không tính là cái gì, làm sao dễ dàng như vậy liền rơi xuống trên đầu người? Ta xem khoảng thời gian nào, người thu xếp đến phủ thân vương bá tạ một hồi mới thỏa đáng."

Ninh Thế Bạc cung kính đáp: "Dạ, mẫu thân, nhi tử cũng nghĩ như vậy, đã để thế tử chuẩn bị sẵn sàng lễ vật, sáng mai vừa vặn là ngày mừng thọ phụ nhân của Thẩm đại nhân, vì lễ đó nhi tử chuẩn bị mang gia quyến cùng đi chúc thọ."

Khương lão thái quân cười nói: "Đúng rồi, sáng sớm hôm nay nhị tẩu người đã cùng ta nói, muốn chuẩn bị quà mừng thọ cho phủ thân vương đây. Nếu như thế, sáng mai người liền mang theo đại tẩu nhị tẩu cùng thế tử của người cùng đi đi". Nói xong suy nghĩ một chút, vừa nhìn về phía Ninh Tiêm Bích, mới thân nhiên nói: "Chỉ chớp mắt, các nữ hài tử cũng đều lớn hơn, cũng là thời điểm làm cho các nàng đi ra ngoài gặp gỡ mọi người, học tập mọi người giao tế."

Dư thị cười nói: "Dạ, nhị tẩu hôm nay cũng nói như vậy, đã để các cô nương chuẩn bị. Chỉ là Thục Dược từ trước đến giờ luôn độc lập, vì lẽ đó con dâu nghĩ chưa muốn dẫn nàng theo".

Không chờ nói xong, liền nghe Khương lão thái quân nói: "Độc lập thì lại làm sao? Lễ nào ngày sau nàng còn có thể không gặp người? Không giao tiếp? Không lập gia đình sao? Đều mang theo, lão bà từ ta đây bây giờ đã có tuổi, không nhúc nhích được, không phải vậy ta cũng đi, giờ khắc này có lẽ là do già rồi, nên càng thích náo nhiệt."

Dư thị sưng sờ, tiếp theo vội vàng cười đồng ý.

Ninh Tiêm Bích đến tận giờ phút này mới phản ứng được, cố ý nói mình không muốn đi, thế nhưng nghĩ đến vừa rồi lời của tổ mẫu rõ ràng là như chém đinh chặt sắt. Hơn nữa mẫu thân còn nói các tỷ muội khác đều phải đi, nếu chỉ có chính mình không đi, tựa hồ quá chói mắt. Không chừng mình cũng lớn hơn, Thẩm Thiên Sơn cũng lớn, có đạo lý nam nữ chi phòng, nghĩ rằng tên kia cũng không dám trước mặt mọi người đối với mình thân thiện. Huống hồ ngày mai Duệ thân vương phủ tất nhiên là khách tập trung đến chúc mừng, rất nhiều nữ hài tử đại khái đều sẽ đi, chính mình bất quá là một giọt nước trong biển rộng, sợ cái gì?

Nghĩ như vậy, trong lòng cũng liền bình tĩnh lại. Chỉ là vì tham gia trận náo nhiệt này, việc chế tạo Lục vị địa hoàng hoàn lại chậm trễ hai ngày, vì lẽ đó trong lòng có chút ách tắc. Trời mới biết nàng chờ đợi thời khắc này bao nhiêu năm, bây giờ mắt thấy thành công trong tầm mắt, kỳ thực nào có tâm tư đi làm những việc khác a.

Đang nghĩ ngợi, liền nghe Khương lão thái quân lại nói: "Lão Tam vậy cũng là một cái đại hỷ sự. Tuy rằng không cần tổ chức đại yến đãi khách, có điều trong phủ cũng nên náo nhiệt một ít, mời mấy vị tộc lão lại đây, thêm vào những người trong phủ bá tước này, chúng ta cũng náo nhiệt một ngày, liền định ở ba ngày sau đi."

Dư thị vội vã đáp lại, có điều chợt lại có chút do dự, nhỏ giọng nói: "Nhị tẩu mấy ngày nay sự tình cũng nhiều. Nếu để cho nàng bận tâm cái này". Không chờ nói xong, liền nghe Khương lão thái quân nói: "Đây là chuyện tình phu quân người, muốn nàng bận tâm làm cái gì? Bất quá là cái tiểu yến đãi khách thôi, người dù gì những năm này cũng quản vãi việc trong nhà, lễ nào ngay cả cái đạo lý này cũng không hiểu?"

Dư thị trong lòng nhảy một cái, vội vã cười nói: "Lão thái thái nói như vậy. Con dâu tự nhiên làm hết sức, nguyên bản chỉ là sợ Nhị tẩu không vui, nàng... người kia. Lão thái thái còn có cái gì không biết đây? Tuy một lòng nhiệt tình, lại tạo ra một cái mũi nhọn, vì lẽ đó con dâu sợ vượt qua nàng không tốt."

Khương lão thái quân mí mắt cũng không nhấc, lạnh nhạt nói: "Cái này không cần người bận tâm, lão bà từ ta tự mình sẽ cùng nàng nói. Thủ nhi việc kết hôn định ở tháng sáu. Nàng bây giờ bận bịu đến chân đề sau gáy, nơi nào còn có chỗ trống đến quản chuyện các người".

Dư thị nghe nói Khương lão thái quân sẽ ra mặt nói cùng Nguyên thị. Trong lòng càng yên tâm, liền vội vã đồng ý.

Từ Ninh Hinh Viện đi ra đã là sắp tới buổi trưa, Dư thị cười đối với Ninh Thế Bạc nói: "Lão gia mấy năm qua cực khổ rồi, trước lại ở trong nhà môn hơn một tháng, thấp thân cùng Lan đi nương cũng không có cơ hội chiếu cố. Người không phải thích ăn món sở trường của hai chúng ta sao? Hôm nay buổi trưa liền tự hai chúng ta xuống bếp, hảo hảo làm chút món sở trường khao lão gia."

Ninh Thế Bạc cười nói: "Thật chứ?" Nói xong thấy Dư thị cùng Lan đi nương đều cười gật đầu, hắn liền cười ha ha nói: "Như vậy, vì phu trước hết cảm ơn hai vị phu nhân, hồi lâu chưa được ăn món sở trường của các người, chỉ nghĩ đến một chút, con sâu thềm ăn trong bụng đều muốn bò ra ngoài rồi."

Ninh Tiêm Bích cùng Ninh Triệt Tuyên đi ở phía sau ba người, Ninh Tiêm Bích đang phát sầu chuyện đi vương phủ ngày mai, liền nghe bên cạnh vang lên "Oạch oạch" không ngừng, quay đầu, chỉ thấy Ninh Triệt Tuyên hai mắt sáng lấp lánh, liền tiếp hút ngụm nước, phát hiện tỷ tỷ nhìn mình, hắn liền hi hi cười nói: "Tỷ tỷ nghe thấy sao? Thái thái cùng đi nương muốn làm món ăn sở trường đấy, buổi trưa chúng ta có lộc ăn. Ta thích ăn nhất đi nương làm cá chép đậu phụ, còn có sườn rán, chân giò Đông Pha của thái thái làm đều là hàng đầu."

Ninh Tiêm Bích nhìn cái đệ đệ mê ăn này, triệt để hết chỗ nói rồi. Ngẫm lại Ninh Triệt Tuyên công khóa cũng không phải rất tốt, cũng không biết cái thời đại này có hay không lớp dạy nghề nghiệp mỹ thực này, nếu không, tiền đồ đệ đệ mê ăn này cũng thật là khiến người ta lo lắng a.

Lúc xế chiều, Dư thị đem Ninh Tiêm Bích kêu tới gian phòng mình, tự mình lấy ra mấy bộ xiêm y đến cho nàng mặc thử. Ninh Tiêm Bích cảm thấy trong đó có hai bộ nhìn vải vóc tựa hồ có hơi quen mắt, đang muốn hỏi mẫu thân, chỉ thấy Dư thị một bên tỉ mỉ lấy ra, một bên vui rạo rục nói: "Đến cùng vẫn là vải vóc tiền cống, này màu sắc, này tính chất, này hoa văn, nhìn chính là đoan trang cao quý. Thuộc Dư tộc còn nhớ khối vật liệu này sao? Đây là ba năm trước Tam công tử đưa cho người đây, người đưa tới chỗ này của ta để ta tặng cho người ta, chỉ là loại cống phẩm này, người bình thường nơi nào xứng được mặc? Cho đi người mấy khối, còn dư lại ta đều thu, trước đó vài ngày mở hòm mới nhìn thấy, để người ta làm cho người hai bộ xiêm y, nhìn một cái, đích thật là không sai đây."

Ninh Tiêm Bích tính tưởng nghe thấy được thanh âm lý sự về bản thân, đang muốn cời ra, liền nghe Dư thị vừa vỗ bàn tay một cái, cười nói: "Được, sáng mai sẽ mặc bộ này rồi. Cởi ra, ta để người ta ủi lại cho người. Văn Hà Cẩm này nhưng là hiếm thấy, ngày đó Tam công tử đưa người mấy thớt, mấy người... tỷ muội kia của người cũng đều không có."

Ninh Tiêm Bích lạnh nhạt nói: "Đã như vậy, ta cũng không mặc bộ này, không đáng gây chú ý". Nói xong đã thấy Dư thị chân mày cau lại, cười lạnh nói: "Người những năm này đúng là cẩn thận từng li từng tí một, suốt ngày ở bên trong trừ những y thư cùng dược liệu kia ra, cũng không để tâm ở chỗ khác, chính là như vậy thì lại làm sao? Lẽ nào các nàng còn buông tha người? Đều là người thường ngày bên trong không hăng hái, làm cho người xiêm y cũng không ít, làm sao lại không mặc? Làm hại những tỷ muội kia sau lưng đều cười nhạo người, ngay cả nhị bá mẫu người cũng cùng ta nói, đừng chỉ lo giữ bạc, đem quần áo của nữ nhi đều cắt xén, ta mặc kệ, sáng mai người liền mặc cái này cho ta, bây giờ phụ thân người cũng làm quan, người đừng học theo bộ dạng nghèo túng của những nữ hài tử nhà bình dân bách tính kia cho ta".

Ninh Tiêm Bích nhìn mẫu thân oán khí ngất trời, thực tại có chút không biết nói gì. Bất quá nghĩ đến mấy năm qua chính mình bởi vì chế được, xác thực không chịu chú tâm tỉ mỉ quần áo trang phục trên người, nhị bá mẫu lại là cái người hay đổ kị miệng lưỡi cay nghiệt, cũng khó trách mẫu thân hôm nay sẽ nổi trận lôi đình, nàng thở dài, gật đầu nói: "Được rồi được rồi, liền nghe mẫu thân. Chỉ là mẫu thân, phụ thân mới đi Lại bộ làm quan, người cũng không cần liền đem đuôi vênh đến bầu trời chứ? Nhị bá mẫu cùng đại bá mẫu tính tình người cũng không phải không biết, cẩn thận ở trước mặt các nàng khoe khoang, nếu không sẽ để các nàng cho người "mang giày chật".(*)

Mang giày chật(*): hạn chế, ví với việc ngầm gây khó khăn cho người khác

"Người cái hài tử hư này, nói gì vậy? Cái gì gọi là đuôi vênh đến bầu trời. Thật là những năm này phóng túng người, đem người tung thành dáng dấp như vậy, ngay cả mẫu thân ta người cũng dám bày bố rồi."

Dư thị làm ra dáng dấp giận dữ, ở trên mặt Ninh Tiêm Bích nhẹ nhàng véo một hồi, nhưng trên mặt là nụ cười muốn giấu cũng không che giấu được. Thấy con gái trên mặt thật là vẻ mặt thất vọng, nàng lúc này mới nghiêm mặt nói: "Được rồi được rồi, mẫu thân người làm việc người vẫn chưa yên tâm? Ta khi nào là vui với mừng mừng khoe khoang? Bất quá là hai năm qua làm cho các nàng thay nhau xem thường, nên đến thời điểm hành diện, chẳng lẽ còn muốn ta rụt cổ?"

Tiếng nói rơi xuống, liền nghe Ba Tiêu ở phía ngoài nói: "Thái thái, Ngô Mặc Gia phòng châm tuyền đã tới". Nói xong Dư thị đáp ứng một tiếng, đem áo hai lớp Ninh Tiêm Bích cởi ra giao cho Sơn Trà, cười nói: "Nữ nhi ngoan, đi chơi đi, nơi này nương có việc giải quyết đây."

Ninh Tiêm Bích lui ra ngoài, trở lại trong phòng mình, nghĩ đến ngày mai phải đi Duệ thân vương phủ, liền cảm thấy toàn thân đều không nhấc lên được sức lực, cũng không muốn làm châm tuyền thêm nữa, bởi vậy liền bước chậm đi tới thư phòng, chỉ thấy Ninh Triệt Tuyên đang ở bên trong chữ to đồ mở hôi như mưa, nàng ở ngoài cửa sổ nhìn một lúc, cảm giác mình vẫn chưa cần vào quá rối rắm tốt, tối ngày hôm qua không biết làm sao lại thiếu nợ hẳn 1 phần bánh bọ, vào lúc này nếu như đi vào, đệ đệ ham ăn lại muốn mình trả nợ thì làm sao bây giờ?

Chỗ nào cũng không vừa ý, Hải Đường thấy nàng mặt mệt mỏi, biết cô nương nhà mình là vì chuyện tình ngày mai đi phủ thân vương mà phò phạc, trong lòng nàng trực tiếp thở dài, nói thầm thật không biết cô nương nghĩ như thế nào, Tam công tử nhân vật như vậy, coi như không nghĩ tới tèo cao, hai mắt nhìn thêm một chút cũng là tốt, kinh thành có bao nhiêu khuê nữ, vì có thể liếc hắn một cái, phạm là là có cái cơ hội có thể đi vương phủ cũng sẽ không buông tha. Chỉ có cô nương, không chỉ không muốn ở phía trước tham gia, còn liều mạng lui về phía sau.

Trong lòng nghĩ như vậy, đến cùng vẫn là đau lòng cô nương, bởi vậy Hải Đường liền đứng lên nói: "Cô nương, bây giờ chính là thời điểm hạnh hoa, hoa đào nở rộ, cô nương từ trước đã nói, cảnh "xuân" này là đẹp nhất, vừa hay buổi chiều không có chuyện gì, sao không ở trong vườn đi dạo? Nó tỷ buổi sáng đi phòng giặt quần áo, còn nhìn thấy tam cô nương, tứ cô nương, ngũ cô nương các nàng kết bạn từ trong vườn đi ra đây."

Ninh Tiêm Bích suy nghĩ một chút, thầm nói vậy cũng tốt, dù sao không có chuyện gì làm. Bởi vì dẫn theo hai cái nha đầu Lô Hoa cùng Hải Đường, liền hướng trong vườn đi đến.

Vườn của Ninh gia cũng không phải là rất lớn, diện tích bất quá là hai mẫu, chỉ là bày trí không tẻ, bên trong hoa cỏ cây cối, đình đài lầu các đều là chẳng chịt có ý tứ, vì lẽ đó nhìn qua cũng đúng là vui tai vui mắt.

Ở trong vườn tản bộ hết một lúc, Ninh Tiêm Bích cảm thấy tâm tình tốt hơn nhiều. Đang muốn đi trở về, bỗng nhiên thấy sau một khối đá lớn nhô ra một cảnh hoa đào, hồng điểm điểm làm cho người ta vô cùng yêu thích. Nàng suy nghĩ một chút, liền đối với Hải Đường cười nói: "Suốt ngày chỉ ở bên trong nhìn ra bên ngoài, cứ lướt qua như vậy đúng là bỏ lỡ không ít cảnh sắc tươi đẹp, bây giờ xem ra, mặt sau tảng đá lớn nhô ra một cảnh hoa đào này, đúng là làm cho người thích, đi, chúng ta đi xem một chút."

Hải Đường khuyên nhủ: "Cô nương, hoa đào có gì đáng xem, đoạn đường này đã xem không ít. Nơi đó nhưng là đường biên của vườn, bình thường cũng không ai đi qua, cô quái tĩnh lặng." Ninh Tiêm Bích cười nói: "Chính là yên lặng mới tốt, thế tục phồn hoa, náo nhiệt náo động, đến tốt cùng lại có ý nghĩa gì? Tĩnh cớ có thể tại nơi như thế này lặng im hưởng thụ chỗ mát, ngược lại có một phần xuất trần siêu nhiên". Nói xong thuận tiện hướng về mặt sau tảng đá lớn đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Dự định

Edit by windinguyen

Hải Đường bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn là cùng Lô Hoa đi theo, chỉ nghe Lô Hoa cười nói: "Xưa nay không có nghe cô nương từng làm thơ, riêng lúc này, rõ ràng cảnh đẹp như vậy, nếu là làm thành câu thơ, tất nhiên là tốt đẹp."

Ninh Tiêm Bích tròn tròn mắt, nghĩ thầm làm thơ? Muốn ta làm thơ, vậy chỉ có học làm đạo tặc thơ văn rồi. Lại nói, liên quan với hoa đào có bài thơ gì đây? Tiểu đào vô chủ tự nở hoa có tính hay không? A, Đường Bá Hổ có một bài thơ Đào Hoa Am rất nổi danh, làm sao mang tới? Ta rõ ràng xem qua a, làm sao bây giờ cũng chỉ nhớ tới mấy câu.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên liền nghe trong gió có tiếng khóc nho nhỏ truyền đến, Ninh Tiêm Bích sửng sốt một chút, không nhận được liền nhìn về phía Hải Đường, nhỏ giọng nói: "Người không phải nói trong ngày thường không người đến nơi này sao? Vậy tiếng khóc này là của ai?"

Hải Đường cũng ngây ngẩn cả người, nghi ngờ nói: "Hay là... Là cái tiểu nha hoàn nào bị chủ nhân đánh mắng, chạy đến nơi đây khóc?" Đang lúc nói chuyện, đã đi đến phía sau tảng đá lớn, chỉ thấy sau toà núi giả này, một người đang ngồi xõm ở cái bên cạnh con sông dẫn nước chảy tới trong vườn, vừa chà giặt quần áo vừa một bên nhỏ giọng khóc.

Nha hoàn kia đại khái là còn chưa phát hiện có người lại đây, vẫn đang nhỏ giọng nức nở. Nhưng Ninh Tiêm Bích cùng Hải Đường, Lô Hoa đều ngây ngẩn cả người. Bởi vì nha hoàn này mặc trên người chính là trang phục hoa cấm, phủ bá tước tuy rằng đối đãi hạ nhân không tẻ, thế nhưng còn chưa tới mức độ cho nha hoàn mặc trang phục hoa cấm, mà nha hoàn này trên đầu còn cài kim ngân, rất hiển nhiên không thể nào là hạ nhân mà có thể dùng được đồ trang sức như thế.

Một chỗ lát này, Ninh Tiêm Bích đã từ bóng người này đại khái nhận ra đối phương là ai, nàng đi lên trước, có chút không dám tin nhìn chằm chằm vào má người phụ nữ kia, chần chờ kêu một tiếng: "Hàm Ngọc tỷ tỷ? Người... Người tại sao lại ở chỗ này?"

Hàm Ngọc là đại nha đầu thông phòng của Ninh Triệt Vũ, sau khi Ninh Triệt Vũ thành hôn liền đem nàng cất nhắc làm thị thiếp.

Dù sao nhìn ở phân tình nhiều năm hầu hạ, tuy rằng phu thê Ninh Triệt Vũ cảm sát hòa minh, nhưng hẳn đối với Hàm Ngọc cũng rất là coi trọng, đáp ứng nàng chỉ cần sinh hài tử, bất kể là nhi tử hay là nữ nhi đều cất nhắc nàng làm di nương.

Chi trưởng Ninh Thế Lan có hai di nương, còn có vài tiểu thiếp, nhưng mà Ninh Triệt Vũ cũng không giống phụ thân, trong phòng chỉ có một thê một thiếp này, thường ngày bên trong cũng coi như là hài hòa, bởi vậy Ninh Tiêm Bích làm sao cũng không nghĩ tới, Hàm Ngọc tại sao lại ở chỗ này giặt quần áo.

Hàm Ngọc nhìn thấy nàng, cũng là sợ hết hồn, tựa như con thỏ bị chân kinh mà nhảy dựng lên, hai tay nắm bắt vạt áo. Lấp bắp nói: "Lục... Lục cô nương làm sao sẽ lại ở chỗ này đây?"

Ninh Tiêm Bích nhú nhú mày, ánh mắt chăm chú nhìn hai tay của Hàm Ngọc, đôi tay kia đỏ hồng còn mang theo một ít sương tuyết.

Hàm Ngọc tựa hồ là đã nhận ra ánh mắt của nàng, lặng lẽ đưa tay đặt ở sau lưng, nàng cúi đầu đứng ở nơi đó. Ninh Tiêm Bích mặc dù chưa nói một câu nào, nàng lại tựa như không biết nên làm sao đối mặt. Ngược lại Lô Hoa lại nhanh mồm nhanh miệng, nhìn thấy dáng vẻ ấy của nàng liền kêu lên một tiếng sợ hãi nói: "Hàm Ngọc tỷ tỷ, người... Người tại sao lại ở chỗ này giặt quần áo? Đây là cái thời điểm gì? Nước còn lạnh lắm, quần áo trong phòng các người lẽ nào không phải đưa đến phòng giặt quần áo đi?"

Hàm Ngọc ra vẻ tươi cười, lấp bắp nói: "Ta... Ta không thích phòng giặt quần áo nhiều người tay chân hỗn tạp, giặt giữ không sạch sẽ." Nói xong vừa nhìn về phía Ninh Tiêm Bích, nhỏ giọng nói: "Cô nương mau trở về đi thôi. Nơi này trước đây ít có người tới, huống hồ lại đầu xuân, có khi gặp phải xà trùng. Không phải nơi để dạo chơi."

Ninh Tiêm Bích gật gù đầu, ánh mắt xẹt qua trên chậu y phục, nơi đó có hai bộ y phục làm bằng tơ sợi thượng hạng, ngoại trừ các chủ tử, không ai dám mặc vải vóc cao quý như thế.

"Hàm Ngọc tỷ tỷ cũng sớm chút trở về đi thôi." Ninh Tiêm Bích khẽ mỉm cười. Hàm Ngọc thấy nàng sắc mặt không có gì dị thường, lúc này mới lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm. Cười nói: "Dạ, tỷ thiếp lúc này đã giặt xong, lập tức cũng phải trở về rồi."

Ninh Tiêm Bích quay người lại, dọc theo lối vào đi trở về.

"Cô nương, đây là chuyện gì xảy ra? Hàm Ngọc tỷ tỷ dù cho có khả năng, cũng không cần chính mình đến giặt quần áo chứ? Phòng giặt quần áo giặt xiêm y vẫn rất là sạch sẽ a". Lô Hoa gãi gãi đầu, không chờ nói xong, ống tay áo đã bị Hải Đường lôi một hồi, nghe nàng nhẹ giọng nói: "Đây là chuyện bên trong đại phòng, không tới phiên chúng ta quản, không cho phép người lăm miệng, nếu không, một khi phạm vào kiêng kỵ, bị đánh bản tử thậm chí đuổi ra ngoài, cô nương cùng ta cũng không thể nào cứu được người."

Lô Hoa nghe nói hậu quả nghiêm trọng như vậy, không khỏi sợ đến le lưỡi một cái, nhỏ giọng nói: "May mà tỷ tỷ nói cho ta biết, không phải vậy ta liền thật phạm vào húy kỵ, trở về còn bị Ngọc nhi phê bình." Nói xong nàng dò xét nhìn về mặt Ninh Tiêm Bích, quay đầu lại nhỏ giọng đối với Hải Đường kể tai nói nhỏ: "Làm sao bây giờ? Cô nương nhìn qua có chút tức giận đấy."

Hải Đường nhìn Ninh Tiêm Bích một chút, Lô Hoa nói không sai, cô nương vẻ mặt mặc dù nhạt nhẽo, thế nhưng Hải Đường là chăm sóc nàng từ nhỏ đến lớn, nơi nào có thể không hiểu rõ? Ninh Tiêm Bích biểu hiện đây chính là phi thường tức giận. Nàng do dự một chút, nhỏ giọng nói: "Cô nương, đại nãi nãi lúc trước từng bị sảy thai, khó tránh khỏi trong lòng hoảng sợ buồn phiền".

"Ta biết."

Ninh Tiêm Bích đánh gãy lời của Hải Đường, sâu sắc phun một một ngụm trọc khí đi ra.

Thê tử của Ninh Triệt Vũ, Cảnh thị năm ngoái hoài thai hài tử được sáu tháng thì bị sảy thai, là một nam thai đã thành hình, vì chuyện này, Khúc phu nhân cùng Cảnh thị đều phi thường ảo não. Sau đó Ninh Tiêm Bích cũng hỏi qua Ninh Đức Vinh, nguyên nhân đứa bé này bị sảy có phải là có người động tay động chân? Ninh Đức Vinh lắc đầu nói không, chỉ sợ trong tử cung Cảnh thị có chút sự cố, vì lẽ đó hần đã mở ra vài phương thuốc cho đối phương điều dưỡng.

Chuyện này trong quá khứ là như vậy, Ninh Tiêm Bích lúc đó còn đi qua an ủi một phen, để Cảnh thị mở rộng tâm tình, nàng cùng đại ca ca còn trẻ, Cảnh thị lúc đó cũng biểu hiện ra đáng về thông suốt. Không ngờ nàng lại ở sau lưng đánh chủ ý, dùng phương thức dẫn vật Hàm Ngọc để xả giận.

Hàm Ngọc hầu hạ Ninh Triệt Vũ đã nhiều năm, Ninh Tiêm Bích tuy rằng tiếp xúc không nhiều, thế nhưng cũng từ trong miệng những nha hoàn khác nghe qua phẩm tính của nàng, một người thành thật lòng dạ rộng lượng, lúc trước nha đầu hoặc gã sai vặt bên cạnh Ninh Triệt Vũ phạm vào lỗi nhỏ, cũng phần nhiều là nàng giúp đỡ nói hộ cho, bởi vậy nàng có ấn tượng rất tốt trong lòng các hạ nhân.

Bây giờ nhìn thấy Hàm Ngọc vô tội bị dẫn vật, Ninh Tiêm Bích chỉ cảm thấy trong lòng một ngụm trọc khí phun không ra, quả thật, nàng biết Hàm Ngọc cái thân phận tiểu thiếp này là không được các chủ tử để vào trong mắt, ở hiện đại mà nói, đây chính là tiểu tam, có cái gì đáng giá đồng tình? Nhưng mà đây là xã hội cổ đại, Hàm Ngọc cũng không phải cố ý hướng về cảnh cao mà leo lên, là Ninh Triệt Vũ thích nàng ở chỗ an phận thủ thường, lúc này mới thu làm thông phòng, nàng làm một nha đầu cũng không có chỗ để phản kháng. Cảnh thị cho dù là chính thê, cố ý dẫn vật như vậy cũng quá mức tâm thường. Huống chi, nếu như dựa theo trình tự mà nói, cái chính thê Cảnh thị này mới là tiểu tam.

Sở dĩ không có phát tác ra, một là bởi vì đây là chuyện tình của Đại phòng, không tới phiên Tam phòng đến quản, huống hồ nàng chỉ là nữ hài nhi chưa gả của Tam phòng. Thứ hai, những quanh co cong cong queo queo trong này, Ninh Tiêm Bích cũng không vô cùng rõ ràng, nàng biết Hàm Ngọc rất an phận, nhưng đến cuối cùng không có nhược điểm gì bị Cảnh thị phát hiện, cái này nàng nói cũng không phải phép. Nếu như đúng là có nhược điểm, càng không tới phiên chính mình bắt bình dùm.

Nhưng mà lương y như từ mẫu, Ninh Tiêm Bích tính tình vốn là thiện lương nhân hậu, vì lẽ đó cho dù biết chuyện này chính mình không được phép xen vào, trong lòng nàng cũng không nịn được có chút phần nộ khổ sở.

Dọc theo đường đi chủ tử ba người không còn nói chuyện, Lô Hoa là nhìn cô nương sắc mặt không tốt, không dám nói lời nào, Hải Đường lại liên tục hối hận phát điên, sớm biết có thể gặp gỡ chuyện như vậy, nàng sẽ không nên khuyến khích cô nương đến trong vườn giải sầu.

Trở lại trong phòng, Sơn Trà liền chào đón cười nói: "Vừa mới nãy biểu cô nương cùng Tam cô nương, Tứ cô nương đến đây, thấy cô nương đi vắng nên đã về, cũng không biết là có chuyện gì hay không".

Ninh Tiêm Bích lạnh nhạt nói: "Có thể có chuyện gì? Bất quá là vì chuyện ngày mai đi Duệ thân vương phủ thôi." Nói xong suy nghĩ một chút, liền đối với Hải Đường nói: "Ta đi Hạnh Lâm Uyển, nếu các cô nương tới nữa, thì nói ta chạng vạng mới về, có chuyện chờ lúc đi Ninh Hình Viện thỉnh an nói sau đi."

Hải Đường vội vàng nói: "Cô nương đã quên? Tam lão thái gia hôm nay đi vùng ngoại ô hái thuốc, cố ý dặn dò nói, hai ba ngày mới về đây."

Ninh Tiêm Bích chỉ là trong lòng cảm thấy phiền muộn, muốn đi Hạnh Lâm Uyển giải sầu, lại quên mất chuyện này, nghe vậy liền thờ dài, ngồi ở trên giường nhỏ cầm một quyển sách thuốc lật lên. Mới vừa nhìn hai hàng, liền nghe thanh âm của Ngọc nhi ở bên ngoài nói: "Biểu cô nương đến rồi."

Thực sự là bám dai như đĩa.

Ninh Tiêm Bích có chút cảm tức đem sách vứt tại trên bàn, chỉ thấy màn cửa vậy một cái, Bạch Thái Chi vừa vào nhìn thấy vẻ mặt nàng liền sững sờ, lắp bắp nói: "Lục tỷ tỷ làm sao vậy? Thật là muội muội đắc tội người rồi?"

Ninh Tiêm Bích thu lại thần sắc tức giận trên mặt, ra vẻ tươi cười nói: "Không liên quan chuyện của muội muội, sáng mai đi Duệ thân vương phủ, muội muội không phải cũng muốn đi sao? Làm sao không ở trong phòng chuẩn bị?"

Bạch Thái Chi lắc đầu nói: "Sáng mai là ngày mừng thọ Tiết phu nhân, ta là thân phận gì? Cũng chạy tới tham gia trò vui? Vì lẽ đó đã để mẩu thân ta cùng tổ mẫu nói rồi, ngày mai ta sẽ không đi. Ngược lại là Lục tỷ tỷ, người thường ngày không chú tâm trang điểm cùng y phục, lần này vương phủ mời khách, cần phải hảo hảo chuẩn bị kỹ càng, nghĩ đến sáng mai không biết bao nhiêu thiên kim danh tiếng đều sẽ đi chúc thọ, giữa tỷ muội chúng ta cũng thôi, nhưng không thể để những nữ hài nhi kia coi thường tỷ tỷ."

Ninh Tiêm Bích có chút bất ngờ, nhìn Bạch Thái Chi một chút, nghĩ thầm xảy ra chuyện gì? Nàng hoàn toàn cam lòng từ bỏ cơ hội này? Mô phật, như vậy sao được? Người nếu như không đi, vạn nhất tên khốn Thẩm Thiên Sơn kia lại nhìn chăm chăm ta thì làm sao bây giờ? Nghĩ tới đây, liền kéo tay Bạch Thái Chi cười nói: "Trước kia đã cùng người nói rồi, không cần phải tự ti, người đáp ứng tốt lắm, làm sao vừa đến lúc mẩu chốt, liền rụt rè cơ chứ? Gì mà con gái tội thân? Chuyện của phụ thân người sớm đã trôi qua, hai ba năm này, thỉnh thoảng Tiết phu nhân lại đây, đối với người cũng rất thân thiện, cô cô bây giờ không quá thích lộ diện ở trước mặt người khác, nếu như cả người cũng không đi, Tiết phu nhân không chú ý cũng thôi, một khi chú ý tới, chẳng phải là tỏ ra cô cô cùng muội muội thất lễ? Đừng nghĩ như vậy, nếu là thật không có xiêm y, hôm nay buổi chiều thái thái vừa cho ta mặc thử hai cái Vân Hà Cẩm, ngược lại nhìn không tệ, ta cùng muội muội vóc người tương đương, liền cho muội muội một cái như thế nào? Nếu không muốn, chính là chê ta rồi."

Bạch Thái Chi không nghĩ tới Ninh Tiêm Bích hào phóng như thế, cảm động đến nước mắt đều sắp rơi ra, chỉ lắc đầu nói: "Ta cũng có xiêm y, nào dám ham muốn Vân Hà Cẩm của tỷ tỷ ". Không chờ nói xong, Ninh Tiêm Bích liền để Hải Đường đi đến phòng Dur thị đem hai cái xiêm y lấy tới. Bạch Thái Chi xinh đẹp áp chế hết thảy hoa thơm cỏ lạ mới tốt đây, tốt nhất có thể đem Thẩm Thiên Sơn mê đến thần hồn điên đảo, giống như kiếp trước vậy, ngay cả khoe mắt đều không để ý trên người mình mà ngấm loạn.

Đang nghĩ ngợi, liền nghe Bạch Thái Chi mở miệng nói: "Tỷ tỷ vừa nãy là bởi vì sao tức giận?" Windi: bạn Bạch Thái Chi này nhiều chuyện vãi, cái gì cũng muốn hỏi. Chả hiểu sao kiếp trước tiểu Thẩm có thể thích được, còn là coi như tâm can bảo bối. Dù sao cũng được xưng là danh tướng có một ko hai mà 1 nữ nhân cũng nhìn ko thấu làm sao lãnh binh đánh trận được, haizz, thảo nào kiếp trước rơi vào kết quả xét nhà, chết hay ko thì ko biết.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chúc thọ

Edit by windinguyen

Ninh Tiêm Bích đang muốn qua loa đại khái, nghĩ nghĩ lại, liền than thở nói: "Thật sự là gặp một chuyện, ta chỉ nói cho muội muội nghe, người cũng đừng nói cho người khác biết đi, nếu không, người khác cũng thôi, chỉ sợ Tứ muội muội cái tính tình lỗ mãng kia, nếu bốc trần ra, lại là bất hảo." Bởi vậy đem chuyện tình Hàm Ngọc nói cho Bạch Thái Chi.

Bạch Thái Chi kinh ngạc nói: "Lại có việc này? Chả trách tỷ tỷ tức giận đây, Hàm Ngọc tỷ tỷ nói thế nào cũng là nô tỳ trong phủ chúng ta, trong ngày thường đều nói là tính tình thành thật, nếu là thật chịu tai bay vạ gió, ngược lại cũng đáng thương. Chỉ là đây là chuyện tình của đại phòng, ôi! Kì quái, trong ngày thường xem đại tẩu tẩu cũng không phải người cay nghiệt vô đức như vậy a."

Ninh Tiêm Bích lắc đầu nói: "Đúng vậy. Quên đi, chuyện này liền hai người chúng ta biết là tốt, đừng truyền ra ngoài." Nói xong thấy Hải Đường đi vào, cầm trong tay hai bộ xiêm y, nàng liền không nói lời gì, lấy ra một cái thật đẹp ướm vào người Bạch Thái Chi, ở một bên lúi rúi tán dương: "Muội muội vốn là dung mạo phát triển, bây giờ để bộ xiêm y này tôn thêm vẻ đẹp, chân chân là chiếu sáng trên người, so với mặc ở trên người ta đẹp để hơn nhiều."

Bạch Thái Chi còn muốn chối từ, Ninh Tiêm Bích nơi nào cho nàng cơ hội. Đến cuối cùng để Ngọc nhi nâng xiêm y đưa nàng trở về Thu Ngô viện. Nơi này Hải Đường thấy trong phòng không còn ai, mới nổi giận nói: "Cô nương thiệt là, xiêm y tốt như vậy, tại sao phải đưa cho biểu cô nương? Thái thái coi như hào phóng, trở về cũng không chừng phải tức giận, đây vốn là xiêm y chuẩn bị sẵn cho cô nương."

Ninh Tiêm Bích khẽ mỉm cười, liếc nhìn Hải Đường nói: "Mẫu thân không phải người hẹp hòi như vậy, cô cô giỏi nhất là ở trước mặt lão thái thái nói chuyện. Nếu không phải là bởi vì chúng ta bên này đối đãi từ tế thân thiết với mẹ con các nàng, công việc của mẫu thân cũng chưa chắc có thể an toàn làm đến bây giờ."

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, trong lòng nàng cũng đang cười trộm, thầm nói ở kiếp trước, Tiết phu nhân chính là bị Bạch Thái Chi điệu thấp lừa gạt, chỉ cho rằng nàng ta là hiền lương thực đức. Bây giờ, cho nàng ta cái cơ hội làm Không Tước. Để Tiết phu nhân nhìn ở trong mắt, tương lai nàng ta gả cho Thẩm Thiên Sơn, xem có thể bị vị phu nhân lợi hại này xoay quanh? Nếu là thật để Tiết phu nhân tích trữ tâm tư tiên nhập vi chủ (*), muốn ứng phó vị mẹ chồng lợi hại này, sợ sẽ không phải dễ dàng như vậy đi. Có thể bán cho cô cô kia một cái nhân tình, vừa vặn là chuyện nhất cử lưỡng tiện, có sao mà không làm?

tiên nhập vi chủ (*): vào trước là chủ, ý chỉ quan niệm bảo thủ, cho cái trước là đúng

Không nói Ninh Tiêm Bích ở đây trong lòng cười trộm, chỉ nói Bạch Thái Chi, không duyên có đạt được một cái xiêm y tốt như thế, chỉ đem nàng kích động mặt đỏ lên. Từ nhỏ đến lớn, chính là trong lúc gia đình giàu sang nhất, nàng còn không có mặc qua xiêm y Vân Hà Cẩm này đây.

Bởi vậy về đến trong phòng, liền thay đổi xiêm y. Đi tới gian phòng Ninh Ngọc Lan cho nàng xem thử. Ninh Ngọc Lan nhìn theo người con gái tỏa sáng rực rỡ, cũng là mừng rỡ không ngấm miệng vào được. Lôi tay nàng ngồi xuống, nghe nói là Ninh Tiêm Bích cho, nàng liền gật gật đầu nói: "Lục tỷ tỷ người trong ngày thường nhìn lạnh nhạt, nhưng thật ra là cái cô nương phúc hậu. So với những tỷ tỷ ngông cuồng kia của người, tuy rằng trong ngày thường thân thiện, nhưng nếu để các nàng cho người hai bộ xiêm y mới dù cho bình thường đi nữa, người xem một chút các nàng ai nguyện ý chứ? Chớ nói chi là vật liệu tốt như vậy."

Bạch Thái Chi mỉm cười nói: "Đúng vậy a, nữ nhi cũng nói như vậy, vì lẽ đó đặc biệt yêu thích thân cận Lục tỷ tỷ. Mẫu thân, nếu như thế, ngày mai ta đến cùng có đi vương phủ hay không?"

Ninh Ngọc Lan cười nói: "Đây phải nhìn xem tâm ý của chính mình, người nghĩ đi thì đi." Nói tới chỗ này, nàng xem xung quanh trái phải. Phất tay để đám tiểu nha đầu lui ra ngoài cửa, lúc này mới lôi kéo tay Bạch Thái Chi nhỏ giọng nói: "Con a, người bây giờ cũng lớn, mười ba tuổi rồi đó, chuyện đại sự cả đời này cũng nên suy nghĩ nhìn nhiều một chút. Trong lòng người đến cùng có người nào hay không?"

Bạch Thái Chi mặt đỏ lên, cắn môi không nói lời nào. Ninh Ngọc Lan liền thở dài. Vuốt tóc của nàng nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ, người thực sự là yêu thích Thẩm tam công tử? Con a, thành thật mà nói, nương cũng ngóng trông người có thể đi vào đại môn vương phủ, chỉ là thân phận chúng ta, chuyện này... ôi!"

Bạch Thái Chi cắn môi, ngẩng đầu lên nhỏ giọng nói: "Mẫu thân, nữ nhi biết bằng vào thân phận ta là không thể nào được cưới hỏi đằng hoàng tiến vào cửa lớn vương phủ, chỉ là... nếu có thể... nữ nhi... không tiếc bất cứ giá nào."

Ninh Ngọc Lan sững sờ, tiếp theo mới kinh hãi nói: "Người... người nói cái gì? Người sẽ không phải là đánh chủ ý tiến vào vương phủ làm thiếp chứ? Người... người bỏ ý nghĩ này cho ta, sao có thể dễ dàng làm thiếp người ta như vậy? Chúng ta thân phận mặc dù không cao, nhưng có ngoại tổ mẫu cùng cữu cữu người chống lưng, tìm gia đình phú quý bình thường vẫn có thể tìm được, tội gì khiến chủ mẫu khinh thường?"

Bạch Thái Chi ở trước mặt mẫu thân, thay đổi còn người nhu thuận yên tĩnh lúc trước, khuôn mặt tuyệt mỹ bởi vì tự tin mà bật kín một tầng hào quang mỹ lệ, nhẹ giọng nói: "Người khác không hiểu nữ nhi, lẽ nào mẫu thân cũng không hiểu rõ? Ngai cảm thấy, nữ nhi há dễ dàng bị người bắt nạt?"

Ninh Ngọc Lan thở dài, gật đầu nói: "Phải, nương biết, Chi Chi của ta đã lớn rồi, nương biết người trong nội tâm kiên cường, lại trời sinh thông tuệ, mặc dù gả tiến vào vương phủ, cũng có thể khéo léo xoay trái xoay phải, chỉ là... Người có hay không nghĩ tới... Tam công tử tựa hồ đối với Lục tỷ tỷ người... Không phải hiện tại, từ nhỏ hẳn đã đặc biệt yêu thích thân cận Lục tỷ tỷ người rồi."

Windi: hình như khái niệm “thông tuệ” của mấy nhân vật trong truyện có vấn đề thì phải. Em BTC này chỉ có thể gọi là giỏi nguy trang và xảo quyệt, theo mình gọi là thông minh vật thôi. Trình của em cách khái niệm “thông tuệ” còn xa lắm í. Càng về sau sẽ càng chứng minh điều này, mọi người từ từ đọc sẽ hiểu, hehe

"Vậy thì như thế nào?" Bạch Thái Chi khê rừ mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Mẫu thân thật là muốn để nữ nhi bởi vì... một cái xiêm y này liền đem người mình thích... chấp tay đưa cho Lục tỷ tỷ?"

Ninh Ngọc Lan nhủ nhủ mảy, có chút không vui nói: "Người nói gì vậy? Người mình thích, cái này cũng là nữ hài tử trong nhà như người có thể nói ra? Nương chỉ là sợ trong lòng người tích trữ vọng tưởng, chuyện này đối với người không chỗ tốt."

Bạch Thái Chi không có lên tiếng, thật lâu, nàng mới nhẹ giọng nói: "Nương yên tâm, nữ nhi trải qua tình người ấm lạnh, biết mình nên làm như thế nào. Đầu nói nữ tử vô dụng, nhưng là nữ nhi tương lai nhất định phải vì mẫu thân giành lấy một khăn quàng vai phượng quan (*), nhất phẩm cáo mệnh phu nhân. Nữ nhi muốn cho mẫu thân biết, cho dù không có huynh đệ, chỉ cần có nữ nhi, mẫu thân cũng có thể bởi vì nữ nhi mà trở thành người cao quý hạnh phúc trong thế gian này, đến lúc đó, ngoại tổ mẫu không thể bảo vệ mẫu thân cả đời, phần còn lại, liền để nữ nhi làm đi, coi như mẫu thân muốn ở lại trong phủ đến cuối đời, nữ nhi cũng phải để mọi người trong phủ này không dám chậm trễ mẫu thân mảy may."

khăn quàng vai phượng quan (*): khăn quàng vai (một phần trong lễ phục phụ nữ quý tộc Trung Quốc, thời xưa); phượng quan: mũ phượng, cụm này ý tứ là chỉ thân phận quý trọng

Ninh Ngọc Lan ngờ ngác nhìn Bạch Thái Chi, lời nói này vẫn là lần đầu từ trong miệng nữ nhi nói ra. Mỗi nàng mấp máy, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải, cuối cùng chỉ có thể ôm chặt lấy Bạch Thái Chi, rung rung ni non nói: "Được, nương chờ người, nương chờ nữ nhi giành cho nương một cái cáo mệnh phu nhân, nửa đời sau của nương, liền tất cả đều hi vọng ở trên người khuê nữ của ta."

Bạch Thái Chi tựa đầu ở trên bả vai mẫu thân, trong mắt của nàng lại không có nước mắt. Tầm mắt rơi vào bộ y phục Vân Hà Cẩm hào hoa phú quý, đây là người khác cho nàng, có thể tính là cái gì? Một ngày nào đó, nàng cần nhờ vào chính mình giành lấy 100 món 1000 món cẩm tú hoa phục như vậy. Lục tỷ tỷ thì lại làm sao? Nàng tưởng mạo bình thường, ngoại trừ biết làm thuốc, chăm chút nữ hồng, còn có cái bản lĩnh gì? Chính mình ngoại trừ

một thân phận con gái tội thần, chỗ nào không sánh được với nàng? Lẽ nào cũng bởi vì thường ngày bên trong nàng bỏ thí cho mình một điểm nhỏ ân huệ, liền muốn làm cho mình đem nam nhân yêu thích chấp tay đưa tiễn? Dựa vào cái gì? Nàng, không chỉ là nàng, là hết thấy nữ hài tử trong kinh thành này đánh chủ ý vào Thẩm Thiên Sơn, dựa vào cái gì tranh cùng mình? Dung mạo, nữ công, trù nghệ, cầm kỳ thư họa, chính mình dám nói, mọi thứ đều là tốt nhất, như vậy chính mình, lẽ nào vào không được đại môn vương phủ? Coi như là lấy thân phận thiếp vào cửa thì lại làm sao? Chẳng lẽ không biết cõi đời này còn có một loại sủng ái gọi là "Ái thiếp diệt thế" sao?

(Windi: Nói thật mỗi lần edit đến phần suy nghĩ vẩn vơ của em BTC này thực là tra tấn bản thân dữ dội a, tự tin tới mức cái gì cũng đứng đầu a)

"Chi Chi, nương biết người lòng dạ cao, chỉ là, mọi việc cần phải có cái nhìn rộng mở thông suốt một chút, trong số mệnh cái gì là của mình thì sẽ là của mình, trong số mệnh cái không phải của mình thì chớ cưỡng cầu, người tranh cường háo thắng, thế nhưng tính tình ôn nhu thiện lương. Bên trong đại môn này dễ dàng khiến người đánh mất bản tính nhất. Nương từ trước là vô cùng hiếu thắng, đặc tội đại bá cùng nhị bá mẫu người, cho tới đến hôm nay, đại bá cùng nhị bá mẫu người cùng nương cũng là không thể tương dung, tam bá mẫu người mặc dù đối với chúng ta trên mặt không có trở ngại, cũng là xem ở phân tình ngoại tổ mẫu người, đối với nương chẳng qua là lên tiếng chào hỏi chút thôi, vẫn không có đánh cái chủ ý không có lương tâm gì. Đã có cái hậu quả này, người ngàn vạn đừng dấn vào vết xe đổ của nương, bất cứ lúc nào, đều phải nhớ kỹ tuân thủ bản phận, không được làm những chuyện tình bất lương thất đức kia a."

Vang lên bên tai lời dẫn dò của Ninh Ngọc Lan, Bạch Thái Chi khinh thường cong cong khóe miệng: hiền lương thực đức sao? Đây bắt quá là những phụ nhân ngu xuẩn kia không có bản lĩnh, buộc không được nam nhân, vì sống yên phận mới có thể tuân thủ bản phận thôi. Cái gì gọi là bất lương thất đức? Phụ thân bắt quá là tham mấy ngàn lượng bạc, liền hủy một cái mạng. Những người đang ở địa vị cao, quan chức tham ô mấy vạn mấy trăm ngàn lượng bạc, từng cái từng cái đều là vui vẻ sung sướng. Nói cho cùng, cõi đời này bắt quá là cường giả vi tôn(*) thôi. Vinh hoa phú quý, thân phận địa vị, nếu như có thể được những thứ này, quan tâm cái gì lương tâm cái gì đạo đức? Chẳng lẽ không nghe đạo lý 'hảo nhân bất trường mệnh, gieo vạ di ngàn năm' (*)?

Cường giả vi tôn(*): người mạnh thì được tôn sùng kính trọng

Hảo nhân bất trường mệnh, gieo vạ di ngàn năm(*): người tốt không sống lâu, người gieo mầm họa lưu ngàn năm (chắc là sống lâu hoặc được nhớ lâu)

Trong lòng nghĩ như vậy, ở bên ngoài tự nhiên là ngoan ngoãn đáp ứng mẫu thân rồi. Dù Ninh Ngọc Lan cũng coi như khôn khéo, nhưng năm mơ cũng không nghĩ đến, cái nữ nhi nhu nhược đang tựa ở trong ngực này, thiên tính tình khiết thiện lương kỳ thực đã sớm bị tiêu diệt, còn dư lại, bắt quá là vì hảo hảo sinh hoạt, bay lên đầu cành cây mà không thể không khoác một cái áo khoác.

Mặc kệ Ninh Tiêm Bích có cỡ nào không tình nguyện, ngày hôm sau, nàng vẫn là cùng Ninh Triệt Tuyên đồng thời leo lên xe ngựa đi tới Duệ thân vương phủ.

"Thước Dục, người hôm qua buổi tối ngủ không ngon sao? Nhìn mắt người xanh một vòng này". Dư thị một bên đánh giá nữ nhi, một bên liền đối với Lan di nương nói: "Đem son phấn người mang theo bên người lấy ra một chút, trang điểm cho cô nương tươi sáng một tí, cái dáng dấp như thế một khi để người ta nhìn thấy, còn không phải bị chê cười đây."

Ninh Tiêm Bích bắt đắc dĩ để Lan di nương dùng son phấn che lấp vầng mắt đen cho mình, nàng tối ngày hôm qua xác thực ngủ không ngon, không biết tại sao, mí mắt vẫn nháy vẫn nháy, hơn nữa chuyện ngày hôm nay làm cho nàng cái tâm tình gì đều không có, mất ngủ hơn nửa đêm.

Chốc lát, xe ngựa đến trước cửa vương phủ, chỉ thấy trên đường lớn thẳng tắp rộng rãi tất cả đều là tràn đầy xe ngựa. Giữa đại môn màu đỏ thẫm của vương phủ mở ra, mười mấy người hầu xiêm y ngắn nắp đứng ở nơi đó, còn có rất nhiều người ra ra vào vào, thực sự là rất náo nhiệt. Ninh Thế Bạc đến trước cửa, đem lễ vật đưa cho quản gia đứng hầu trước cửa. Quản gia kia vừa nhìn đây là Tam lão gia phủ bá tước, trên mặt lập tức lộ ra ý cười, hân hoan nói: "Vừa rồi Tam thiếu gia còn hỏi, đại nhân mau theo ta tới. Tiểu Lục Nhi, người đi tiếp đón xe ngựa của các phu nhân về phía sân sau, an bài đến Vinh Phụng Đường."

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Hào quang

Edit by windinguyen

Một gã sai vặt mặc thanh y đáp ứng một tiếng, đi tới đội xe ngựa phía trước, dẫn xe ngựa từ cửa hông đi vào hậu viện, tiếp theo mấy cái bà tử chào đón, nghe nói là các nữ quyến phủ bá tước, trên mặt cũng đều dẫn theo nụ cười, đối với Khúc phu nhân nói: "Thái thái cùng Tam gia chúng ta vẫn lắm bầm, lúc này vừa khéo đã tới, mau theo chúng nô tỳ đi vào."

Vừa nói, cũng không cất bước vội, chỉ nhìn chăm chăm đám người Ninh Tiêm Ngừ đang xuống xe ngựa, cuối cùng thở dài nói: "Sớm nghe nói chúng nữ hài nhi phú bá tước xinh đẹp, bây giờ vừa thấy, mới biết đồn đại không phải giả, mấy vị cô nương này đứng chung một chỗ, đúng như một đồng nước xanh biếc, thật sự khiến người ta yêu thích."

Khúc phu nhân cùng Nguyên thị khiêm tốn vài câu, mấy người... bà từ tức phụ kia mới dẫn các nàng hướng về Vinh Phượng Đường mà đến, còn không chờ đi tới, chợt thấy một cái khúc quẹo trên đường nhỏ xuất hiện một người, bước nhanh tiến lên đến ngang một bên cạnh Khúc phu nhân, lại cười nói: "Ta nhìn thấy mấy vị huynh đệ đều đã tới, vì lẽ đó đoán các phu nhân chỉ sợ cũng đã đến nơi này, quả nhiên, mau mời theo ta lại đây, mẫu thân đã chờ." Ngừ điệu trong sáng phong thần như ngọc, không phải Thẩm Thiên Sơn còn ai vào đây?

Thẩm Thiên Sơn nhiệt tình như vậy, đúng là để Khúc phu nhân, Nguyên thị, Dư thị đều lấy làm kinh hãi, bởi vì vội vàng ở trên mặt xếp thành nụ cười, theo hắn đi về hướng quang Vinh Phượng Đường, một bên liền hỏi Thẩm Thiên Sơn nói: "Công tử làm sao không ở phía trước? Hôm nay là ngày mừng thọ phu nhân, khách đông, chính là thời điểm náo nhiệt."

Thẩm Thiên Sơn cười nói: "Có nhiều người nghênh đón, vừa mới này đã nghênh đón mấy vị biểu ca biểu đệ, bây giờ tạm thời cũng không có người nào đến đây." Nếu nói không ai đến đây, đương nhiên không phải ám chỉ không có khách mời lại đây, mà là không có đủ thân phận để vị Tam công tử vương phủ này tự mình nghênh tiếp khách mời lại đây.

Mọi người nơi nào còn không rõ ý tứ của Thẩm Thiên Sơn, Nguyên thị không nhịn được liền ưỡn ngực lên, chỉ cảm thấy trên mặt phản hào quang này quả thực không phải bàn cãi, Tam công tử tự mình đón tiếp a, nàng cùng Dư thị vẫn không có lệnh phong đây, coi như là Khúc phu nhân, cũng không phải cái gì nhất phẩm nhị phẩm cáo mệnh phu nhân. Tam công tử nhưng là tự mình đến tiếp đón, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ Duệ thân vương phủ cùng phủ bá tước là cực kỳ thân thiết, bằng không, khiến mấy cái quan sự bà từ tới đón tiếp các nữ quyến cũng đã là đủ rồi.

Nơi này Thẩm Thiên Sơn cùng các nàng hàn huyên xong, liền dẫn đám người Khúc phu nhân đi tới Vinh Phượng Đường, liền bái kiến Đại Trưởng công chúa, lại chúc thọ cho Tiết phu nhân. Chỉ chốc lát sau, mấy cái huynh đệ Ninh gia cũng lại đây chúc thọ cho Tiết phu nhân, tiếp theo Ninh Triệt Vũ, Ninh Triệt An cùng Ninh Triệt Thủ đều lui ra, chỉ có Ninh Triệt Bảo cùng Ninh Triệt Tuyên tuổi vẫn không tính là rất lớn ở lại trong phòng.

Thẩm Thiên Sơn cùng Ninh Triệt Tuyên nói mấy câu. Liền quay đầu lại nhìn về phía nữ hài nhi Ninh gia, vừa vặn phu nhân Ôn quốc công và mấy vị quý phụ đều đang nghị luận, chỉ nói mấy cái cô nương Ninh gia này thực sự là trong trẻo như nước. Người nhìn thấy trong lòng không nhịn được liền sinh ra vui vẻ.

Tỷ muội Ninh gia từ trước chỉ là nuôi dưỡng ở trong nhà, cực ít đi ra ngoài, bây giờ này ngược lại là lần thứ nhất chính thức ở trước mặt người khác lộ diện, mấy vị quý phụ nhân liền không khỏi trêu ghẹo lên, khiến cho mấy nữ hài tử đều là mặt đỏ tới mang tai. Liền ngay cả Ninh Tiêm Nguyệt tính tình hoạt bát, cũng không khỏi vì thế mà mặt đỏ đến tận cổ.

Trêu ghẹo một lúc, thì có nữ hài nhi tới kéo đám người Ninh Tiêm Nguyệt cười nói: "Không cần nghe các thẩm thẩm nói vậy, vẫn là lại đây cùng bọn tỷ muội nói chuyện." Liền các tỷ muội Ninh gia cũng đi theo.

Thẩm Thiên Sơn hai mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chú vào trên người Ninh Tiêm Bích, trong lòng thực tại là nhảy nhót vạn phần, hắn nhận ra trên người đối phương ăn mặc chính là Vân Hà Cẩm mình đưa đi lúc trước. Ngay cả chính hắn cũng cảm thấy kỳ quái. Minh luôn không lưu tâm ở những phương diện này, trước kia Hoàng đế ban xuống những thứ này, hắn đều là xem qua liền quên. Chỉ có đưa cho Ninh Tiêm Bích mấy thớt này, coi như qua ba năm, vẫn là phải nhớ rõ rõ ràng ràng.

"Tam công tử nhìn cái gì chứ?"

Ninh Triệt Bảo thấy Thẩm Thiên Sơn liền tiếp quay đầu lại, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, cũng rướn cái cổ hướng về một bên khác nhìn mấy lần. Nhưng chỉ thấy được mười mấy nữ hài tử ở nơi đó nói nói cười cười, trong lòng hắn kinh ngạc. Không nhịn được liền hỏi ra lời.

"Nha, không có gì, chỉ là nhìn thấy... Y phục kia thật giống như có chút quen mắt, tựa hồ là Vân Hà Cẩm ta trước đó đã tặng đến quý phủ, từ trước cũng không nhìn thấy nàng mặc qua." Cũng may mà Thẩm Thiên Sơn định lực tốt, tuy rằng trong lòng cảm thấy thẹn đến quần, trên mặt nhưng một chút cũng không lộ ra, chỉ là ngừ khí của hắn tuy rằng ôn hòa, nhưng lại nói không tí nỉ, thậm chí có một chút nói năng lộn xộn.

Ninh Triệt Bảo cũng không để ý, cười ha ha nói: "Đó là tự nhiên, ai vào lúc này không phải chọn y phục tốt nhất để mặc a, huống hồ lại còn là Vân Hà Cẩm." Vừa dứt lời, chợt thấy một gã sai vặt đi tới, đối với Thẩm Thiên Sơn nói: "Nhân Quận Vương thế tử đến, đại nhân đề nô tài tìm đến công tử đi qua đây."

Thẩm Thiên Sơn là thật có chút khôngỡ rồi đi, hắn còn không có cùng Ninh Tiêm Bích nói chuyện đây, ba năm nay, bởi vì mình cũng bận rộn, hướng về Ninh gia đi lại khá ít, cho tới cùng mấy cái huynh đệ Ninh gia qua lại đều từ từ giảm thiểu, thì càng khỏi nói những nữ quyến kia. Chỉ có điều, hắn còn vẫn nhớ, trong nội viện có một nữ hài nhi ngoại như nội cung, xưa nay đều là đối với chính mình e sợ tránh đi còn không kịp.

Cũng không biết thời gian ba năm nay, nàng có hay không giải khai cùng nỗi khúc mắc của ta. Thẩm Thiên Sơn một bên đi ra ngoài, trong lòng một bên âm thầm nghĩ, sau đó lại cảm thấy chính mình buồn cười: làm sao có khả năng không giải được? Cũng không phải có cái gì thâm cừ đại hận. Vì một đôi lời liền giận bản thân mình, này bắt quả là một tiểu nữ hài không hiểu chuyện, trong lòng lại kiêu ngạo mới có thể ghi hận. Thời gian qua chính mình cũng đã bồi tội như vậy, lại có thời gian ba năm nay, nghĩ là khúc mắc cũng đã tiêu trừ hết đi.

Nghĩ như vậy, thì càng muốn tìm cơ hội cùng Ninh Tiêm Bích nói mấy câu, chỉ là trong ngày này, nhiều người hỗn tạp, lại thêm nam nữ khác biệt, nơi nào có cơ hội tốt? Bởi vậy một mực đến đằng trước hỗ trợ nghênh tiếp những thế gia công tử kia, trong nháy mắt liền khai tiệc rồi.

Sau khi ăn xong, các tân khách liền tùm năm tùm ba tán đi, Thẩm Thiên Sơn thật vất vả ứng phó xong mấy vị hoàng tử cùng các biểu huynh đệ, liền

hướng trong hậu viện đi đến.

Tiến vào Vinh Phượng Đường, chỉ thấy Khúc phu nhân cùng Nguyên thị, Dư thị còn đang theo Đại Trưởng công chúa nói chuyện, hẳn lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt ở khắp mọi nơi liếc nhìn một vòng, nhưng là không gặp Ninh Tiêm Bích, còn đang nghi hoặc, liền nghe Tiết phu nhân gọi mình, hẳn không thể làm gì khác hơn là kiệt lực tự kiểm chế lại cấp thiết trong lòng, đi tới bên cạnh mẫu thân.

"Con của ta, nhưng là uống rượu? Mặt mũi này làm sao lại đỏ hồng thế kia?" Tiết phu nhân kéo Thẩm Thiên Sơn ngồi ở bên cạnh mình. Tại đây trong phủ thân vương, nàng khắp nơi cũng không sánh nổi đại tẩu nàng, đối phương là Thân Vương phi, đại bá là Thân Vương. Tuy rằng người người đều nói trọng phu là Nội Các Đại Học Sĩ trong tay có thực quyền, so với đại bá cái Thân Vương kia còn có tiền đồ hơn, nhưng Tiết phu nhân lại không cho là như vậy. Là các thân lại có thêm thực quyền, cũng là thân tử, nơi nào so sánh với Thân Vương? Thân Vương là cái gì? Đó là huynh đệ của hoàng thượng a.

Vì lẽ đó Tiết phu nhân trong lòng vẫn liền cảm thấy không phục, có điều mỗi lần nhìn thấy nhi tử, cổ không phục này sẽ tan thành mây khói: thế hệ trước đều già rồi, trong các thiếu niên đồng lứa, còn có ai có thể so sánh con trai của chính mình càng thêm xuất sắc? Văn võ song toàn tướng mạo xuất chúng, lúc mười tuổi là có thể ở biên cương lập nên công lao ngất trời, liền ngay cả hoàng thượng, luôn luôn là quen thói nghiêm khắc rồi, đối với người ngoại sinh này cũng là khen không dứt miệng, càng khỏi nói Thái hậu cùng hoàng hậu cứ cách hai ba ngày tuyên triệu hẳn tiến cung, cũng không nhìn thấy hai đứa con trai của đại phòng kia cũng có đãi ngộ như vậy.

Bởi vì hôm nay là ngày mừng thọ chính mình, trong bữa tiệc đã bị mọi người nịnh hót đến cao hứng, đang là thời khắc xuân phong đắc ý, lại nhìn thấy nhi tử lại đây, đặc biệt liền cảm thấy kiêu ngạo, Tiết phu nhân lòng tràn đầy từ ái lúc này bất tri bất giác liền tràn ra hết mức rồi.

Thẩm Thiên Sơn cười nói: "Dạ, uống một ít, có điều không uống nhiều, nhi tử nhớ kỹ phụ thân giáo huấn đây." Nói xong liền nhìn về phía Đại Trưởng công chúa, cười nói: "Tổ mẫu đã gặp qua Ninh gia Lục cô nương rồi hả? Ngày đó chính là nàng cùng Ninh lão tiên sinh đồng thời hái thuốc, lại nhìn thấy xe ngựa của tổ mẫu bị chân kính, lúc này mới xem bệnh cho tổ mẫu đây."

Đại Trưởng công chúa cũng là đầy mắt từ ái nhìn tôn tử, cười híp mắt nói: "Gặp rồi, ta còn lôi kéo nàng nói mấy câu đây. Vào lúc này... Ồ? Đi đâu?" Đại Trưởng công chúa khắp mọi nơi nhìn một vòng, không gặp Ninh Tiêm Bích, cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Khúc phu nhân cùng Nguyên thị, Dư thị vào lúc này nhưng là không có tư cách gì ngồi ở bên cạnh Đại Trưởng công chúa cùng Tiết phu nhân, Đại Trưởng công chúa liền gọi một tiểu nha đầu đi hỏi, đợi đến khi biết Ninh Tiêm Bích là uống mấy chén rượu, cảm thấy có chút choáng váng đầu, vì lẽ đó đi ra bên ngoài tản bộ, nàng liền không nhịn được cười nói: "nữ hài nhi thật sự là giống như nụ hoa, chịu không được một điểm xoa nắn, rượu kia cũng tựa như nước mật, ngay cả ta đều uống ba chén, cũng không cảm thấy như thế nào, nàng tiểu hài tử trong nhà, ngược lại cảm thấy không thoải mái."

Bởi vậy liền đối với Thẩm Thiên Sơn cười nói: "Người đi ra ngoài tìm một chút, chỉ sợ các nàng lần đầu lại đây, đừng lạc đường."

Thẩm Thiên Sơn ước gì nghe được một tiếng như thế, vội vã đứng lên, còn không chờ đi ra ngoài, chỉ thấy mẫu thân hơi cau mày, cười nói: "Lão tổ tông cần gì phải gấp gáp? Lúc này trước phòng sau nhà nhiều nha đầu như vậy đây, nơi nào là có thể lạc đường? Bây giờ Thiên Sơn không phải là tiểu hài tử, đều cũng nên tránh hiềm nghi"

Chưa kịp nói xong, liền thấy Duệ thân vương phi dùng khăn che miệng, trầm thấp nở nụ cười hai tiếng, trong lòng nàng có chút không thoải mái, khoe mặt hơi nhú, nhìn về phía Duệ thân vương phi, chỉ thấy nàng mỉm cười nói: "Đệ muội cũng quá là bảo thủ, có cái gì đáng để tránh hiềm nghi? Ngài cũng nói, này trước phòng sau nhà đều là bọn nha đầu, nơi nào là có thể rơi vào tình huống đơn độc? Huống hồ bên người Lục cô nương cũng có người bồi tiếp, Thiên Sơn một khi đi tìm, tốt xấu là làm tròn lễ nghi của vương phủ, người khác cũng thôi, Lục cô nương nhưng là theo Ninh lão tiên sinh đồng thời trị liệu qua cho lão tổ tông, xác thực không nên chậm trễ."

Tiết phu nhân không kịp nói chuyện, liền nghe Đại Trưởng công chúa cười nói: "Đích thật là phải như vậy, ngược lại Thiên Sơn cũng ngồi không yên."

Tiết phu nhân khó chịu trong lòng, trên mặt cũng chỉ có thể cười nói: "Dạ, lão tổ tông cùng đại tẩu nói có lý, đúng là ta suy nghĩ nhiều." Bởi vậy đối với Thẩm Thiên Sơn nói: "Vậy người liền đi tìm một chút, nếu là tìm không ra, cũng không cần lo lắng, nhiều người như vậy đây, cũng không thể lạc đường, có lẽ là các người đi lệch hướng cũng nên."

Thẩm Thiên Sơn đáp ứng một tiếng, xoay người ra khỏi Vinh Phượng Đường, bắt được một tiểu nha đầu, nghe nói trước đó Ninh Tiêm Bích là đi tới phương hướng hậu viện, hẳn liền vòng qua hành lang, nhắm hậu viện chạy đi. Vương phủ diện tích rộng rãi, ngoại trừ một khu vườn trên năm mẫu, liền ngay cả hậu viện Vinh Phượng Đường này, cũng có một mảnh vườn nhỏ, trồng trọt mấy loại cây cối hoa cỏ, lúc này vừa vặn là thời tiết hoa nở, phong cảnh cũng thực xuất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Xung đột

Edit by windinguyen

Nữ hài nhi dùng xong com, chỉ ở trong phòng nói chuyện, một ít người không tán gẫu liền tiến vào khu vườn nhỏ trong hậu viện này. Ninh Tiêm Bích cùng Bạch Thái Chi đi dạo xí xong ra ngoài để hóng gió, Ninh Tiêm Bích liền cười nói: "Ồ trong phòng ngồi cảm thấy buồn chán, bên trong vườn kia người đứng là nhiều, không bằng quá đó ngồi một chút."

Bạch Thái Chi cười nói: "Tỷ tỷ đang nói đúng then chốt trong lòng ta đây. Bởi vậy hai người mang theo nha đầu bên cạnh là Sơn Trà cùng Đinh Hương, liền hướng này trong vườn mà đi."

"Này màu tím là cái gì? Nhìn cũng như là hoa hòe, chỉ là hoa hòe ta chỉ thấy màu trắng, cây hòe cũng không phải như vậy a."

Không tới một nửa khu vườn, lại xác thực có mấy loại hoa cỏ quý hiếm, Bạch Thái Chi cùng Ninh Tiêm Bích một đường đi tới, không khỏi tấm tắc than thở không ngớt, chờ nhìn thấy một cây hoa hòe màu tím, Bạch Thái Chi liền ngừng bước chân, đưa tay vuốt ve cánh hoa trong suốt như thủy tinh này, hết sức ngạc nhiên.

Ninh Tiêm Bích lại nhìn hoa hòe màu tím này suy nghĩ xuất thần: ở trong thời đại này, hoa hòe màu tím rất ít khi nhìn thấy. Nhớ đến ngày ấy dần xa xôi trong ký ức, loại hoa này tùy ý có thể thấy được, bên trong trường đại học, trong hậu viện biệt thự, hoặc là hai bên đại lộ đều có loại này cây cảnh, vừa đến mùa xuân, sẽ cùng các loại hoa cỏ khác đồng thời nở rộ rực rỡ khắp thành phố.

Nàng cũng không biết loại thực vật này tên gọi là gì, trong cuộc sống ở hiện đại đội lên một cái danh tiếng thiên tài cùng trách nhiệm của người thừa kế, mỗi ngày đều là bận rộn bộn bề, nơi nào sẽ để bụng đối với chuyện như thế này. Nghĩ tới đây, Ninh Tiêm Bích không khỏi thở thật dài một cái: thảng ngày như vậy, chỉ sợ là không trở về được nữa rồi.

Đang trầm mặc suy nghĩ, bỗng nhiên liền cảm thấy ống tay áo bị lôi một hồi, Ninh Tiêm Bích quay người lại, chỉ thấy Bạch Thái Chi trên mặt thêm vài tia sợ hãi, nhỏ giọng nói: "Lục tỷ tỷ, chúng ta trở về đi thôi."

"Tốt." Ninh Tiêm Bích đáp ứng một tiếng, theo ánh mắt Bạch Thái Chi nhìn sang, liền nhìn thấy năm, sáu cái nữ hài nhi trang phục mỹ lệ hướng về bên này đi tới. Trong mắt tất cả đều là kiêu ngạo đắc ý cùng nồng đậm xem thường. (Wind: haizz, đi đâu cũng gặp mấy em ăn no rừng mở thêm não ngắn kiếm chuyện, thiệt chán ngắt a)

Xoay người lại vừa muốn rời đi, liền nghe một thanh âm hùng hăng của một nữ hài nói: "Đứng lại." Nàng tròn tròn mắt, nghĩ thầm thật muốn mệnh, làm sao khắp nơi đều có người tự cho là đúng như vậy đây? Người cho rằng mình là ai? Mặt trời a? Kêu ta đứng lại ta liền đứng lại.

Vừa nghĩ tới, liền lôi kéo tay Bạch Thái Chi chậm rãi mà đi, đúng như dự đoán, phía sau vang lên tiếng bước chân, chỉ chốc lát sau, mấy cô gái kia liền vượt qua nàng, khí thế hùng hổ chống nạnh ngăn cản đường đi. (wind: cái này là lưu manh chứ tiểu thư khi gió gi)

"Lục tỷ tỷ."

Bạch Thái Chi kinh hô một tiếng. Núp ở phía sau Ninh Tiêm Bích, lần này, giống như là Ninh Tiêm Bích phải xuất đầu đối mặt mấy nữ hài tử... sắc mặt khó coi kia.

"Có chuyện gì sao?"

Ninh Tiêm Bích vẻ mặt hồ hững, cũng không để ý lấy Bạch Thái Chi tỏ ra khốn vật, chỉ là hơi nhú nhú mày, ánh mắt từ trên mặt mấy cái nữ hài nhi chậm rãi lướt qua.

"Vừa nãy ta kêu người đứng lại, người không nghe thấy sao?" Nói chuyện là nữ hài nhi nhìn qua chỉ có mười một mười hai tuổi tuổi. Y phục màu đỏ, trên đầu cắm một cái trâm mẫu đơn bằng thủy tinh, chế tác tinh tế, vừa nhìn liền biết là đồ vật được chế tạo rất tốt.

Nữ hài này Ninh Tiêm Bích cũng nhận thức qua, là tam nữ nhi của Duệ thân vương, ở chỗ ngồi nghe nữ hài tử khác nói tới. Đầu nói là bởi vì nàng lạnh lợi, lại được sinh ra lúc Duệ thân vương đã lớn tuổi, vì lẽ đó Duệ thân vương gia cùng vương phi vô cùng thương yêu. Bởi vậy tính cách có chút kiêu căng.

Có điều Ninh Tiêm Bích thực sự không biết mình là nơi nào đắc tội nàng rồi, nếu nói là bởi vì Bạch Thái Chi hôm nay tươi đẹp điểm áp quần phương, làm cho nàng ta dung nhan thất sắc, nàng ta tựa hồ cũng không cần nhìn chăm chăm mình như vậy chứ?

Trong lòng nghi ngờ, mặt ngoài cũng không hiển lộ ra. Ninh Tiêm Bích lạnh nhạt nói: "Cô nương lại không chỉ mặt gọi tên, ta làm sao biết là ở gọi ta? Làm sao? Có chuyện gì không?"

Thẩm Bích Trân đã sớm xem Ninh Tiêm Bích không vừa mắt. Khắp phòng nhiều nữ hài nhi như vậy, tổ mẫu một mực đem nàng ấy kêu lên nói chuyện, còn thân thiết như vậy làm cho nàng ngồi ở bên cạnh, thường ngày chỗ đó là chỉ có mình mới có thể ngồi, lại bị như thế cái nữ nhân lạ kỳ không tương mạo này chiếm đi. Đáng hận nhất chính là ngay ở trước mặt nhiều khách mời như vậy, tổ mẫu đưa nàng tới phòng đến mức chỉ có ở trên trời không có dưới đất. Phi! Có cái gì? Không phải là biết chút y thuật sao? Gia gia của nàng trị hết tổ mẫu cùng Thái hậu nương nương thôi, đã đáng giá hung hăng như vậy? Chẳng lẽ không biết thứ lang trung này, đều là hạ lưu? (wind: em này thần kinh có vấn đề cực trầm trọng)

Ninh Tiêm Bích nằm mơ cũng không nghĩ tới, là bởi vì đồ kị, liền để tiểu cô nương này đem chính mình coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt. Nhìn Thẩm Bích Trân này đáng ghét hung hăng cùng mấy cái khuê tú bên người nàng ta biểu hiện như cười trên sự đau khổ của người khác, trong lòng nàng khỏi nói có bao nhiêu chán ghét rồi.

"Vậy người bây giờ nghe được?" Thẩm Bích Trân hất cằm lên, lạnh lùng nhìn Ninh Tiêm Bích, khinh thường nói: "O, nghe nói người biết chữa bệnh, sẽ không phải là theo gia gia người học chút da lông, liền lôi kéo da hổ ra về dọa người chứ? Nếu không ta mới không tin, người mới bây lớn mà có thể trị bệnh, đây không phải chê cười sao?"

Nàng nói xong, mấy cái nữ hài nhi khác đều che miệng lại cười, một nữ hài nhi nhân tiện nói: "Tự nhiên là dọa người, chúng ta lúc nào gặp lang trung nhỏ như vậy? Ta nghe nói, Đại Trưởng công chúa cùng Thái hậu nương nương đều là gia gia của nàng chữa hết, một mực nàng theo bên người, liền đem thanh danh này phân ra một nửa đi."

Một nữ hài nhi khác giả vờ kinh ngạc nói: "Cái gì? Ngay cả công lao gia gia mình đều cướp? Trời ạ, trên đời còn có người vô liêm sỉ như vậy? Lại vẫn là nữ hài tử, đích thực là phát điên."

Nhìn những nữ hài nhi người một lời ta một lời liễu mạng hướng về trên người mình gọi nước bắn, Ninh Tiêm Bích chỉ cảm thấy buồn cười. Nàng cũng không tâm tư ứng phó những thiên kim tiểu thư lớn lên chỉ biết dùng lời nói bên trong ẩn giấu đao kiếm mà câu tâm đầu giác(*), bởi vậy buông xuống mi mắt, lạnh nhạt nói: "Y thuật của ta làm sao không cần hiện tại bình luận, đến thời điểm các người liền biết rồi."

(*): hục hặc với nhau

"Có ý gì? Lễ nào người còn muốn biểu diễn một hồi?" Thẩm Bích Trân hừ lạnh một tiếng, đối với tiểu nha đầu phía sau nói: "Đi, tìm hai con gà lại đây, để Ninh cô nương trước mặt mọi người biểu diễn một hồi thuật châm cứu. Nàng ta trình độ gà mờ, ta cũng không dám bắt người cho nàng thí nghiệm, bọn nha đầu tuy rằng dễ tiện, đến cùng cũng là người a, xảy ra nhân mạng sẽ không thú vị rồi."

Vừa dứt lời, liền nghe một thanh âm yếu kém nói: "Thuật châm cứu của Lục tỷ tỷ rất tốt, các người... các người đừng ngậm máu phun người". Nhưng là Bạch Thái Chi từ phía sau Ninh Tiêm Bích lộ ra cái đầu, tựa hồ là lấy hết dũng khí vì nàng biện bạch.

Ninh Tiêm Bích nhũ nhũ mây, đối với cái biểu muội có này chút nhảm chán, thời điểm như thế này đi tranh luận, không phải có ý để mâu thuẫn trở nên gay gắt sao? Nàng kiên trì đã dùng hết, liền lỏng tay Bạch Thái Chi ra, lạnh nhạt nói: "Không cần trước mặt mọi người biểu diễn cái thuật châm cứu gì, bọn tỷ muội như muốn biết ta y thuật làm sao, chỉ cần trở lại dùng nước lạnh ngâm một hồi, đến cái phong hàn gì, liền tới cửa tìm ta trị liệu cho các người".

"Người... Người nữ nhân này thực sự là quá ác độc, dĩ nhiên... dĩ nhiên nguyên rủa chúng ta sinh bệnh."

Thẩm Bích Trân giậm chân, đã thấy Ninh Tiêm Bích ánh mắt lợi hại bắn tới, trầm giọng nói: "Đúng vậy a, ta chính là một nữ nhân ác độc, vì lẽ đó người ngàn vạn nên cầu thần bái Phật, phù hộ tương lai người không phải sinh bệnh. Coi như ngã bệnh, cũng quyết không thể cho phụ mẫu người đi tìm ta trị cho người, nếu không, dù uống thuốc cũng có thể trị hết bệnh, ta cũng châm cứu cho người, mười mấy châm cũng có thể trị hết bệnh, nhưng ta lại cho người mấy trăm châm"

Thẩm Bích Trân sắc mặt lập tức liền trắng bệch, vừa là phẫn nộ vừa là sợ hãi nhìn Ninh Tiêm Bích, nàng nhớ tới lúc trước ở trong phòng, mẫu thân mình xác thực đã nói, ngày sau nếu là trong người mình có cái gì không thoải mái, liền muốn mời Ninh Tiêm Bích lại đây, đỡ phải tìm thái y không tiện.

Ninh Tiêm Bích thấy như vậy liền đã dọa sợ Thẩm Bích Trân, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, thầm nói nữ nhân này vẫn là cùng kiếp trước giống như thế, ngoại trừ kiêu căng thô bạo, nửa điểm đầu óc để dùng đều không có, so với cái tỷ tỷ tâm cơ thâm trầm kia của nàng kém xa lắm.

"Cô nương còn có việc sao? Không có chuyện gì ta đi trước". Ninh Tiêm Bích khẽ mỉm cười, nụ cười này tỏa ra giống như mùa xuân hoa nở, làm cho khuôn mặt bình thường của nàng cũng đột nhiên tăng thêm sắc thái.

Thẩm Bích Trân phục hồi tinh thần lại, ánh mắt phức tạp nhìn Ninh Tiêm Bích, đáng đáp hung tợn này tựa hồ là hận không thể nhào tới, cắn một cái đứt cổ họng của nàng.

"Được, người đi cho ta, chuyện của chúng ta..."

Lời hung ác chưa kịp quăng ra, mọi người liền nghe được một thanh âm trong trẻo quen thuộc: "Lục cô nương, nguyên lai người ở nơi này."

"A"

Đối diện mấy cái nữ hài nhi hầu ở bên cạnh Thẩm Bích Trân cùng nhau che miệng lại, thấp giọng phát sinh kinh ngạc thốt lên, Thẩm Bích Trân cũng quay đầu, không dám tin nhìn về phía cái người chạy bộ tới kia, ca ca ưu tú nhất trong gia tộc.

"Tam ca ca, người... người tìm nàng"

Thẩm Bích Trân ánh mắt tuần tra qua lại ở trên người Thẩm Thiên Sơn cùng Ninh Tiêm Bích, cuối cùng duỗi ra một ngón tay, run rẩy chỉ về Ninh Tiêm Bích.

Thẩm Thiên Sơn khẽ cau mày, đối với Thẩm Bích Trân nói: "Nói gì vậy? Cái gì gọi là nàng? Người nên gọi Lục cô nương là tỷ tỷ, làm sao không biết lễ nghi như vậy ". Nói xong lại chuyển hướng Ninh Tiêm Bích cười nói: "Ta đi Vinh Phượng Đường, lại không nhìn thấy cô nương, hóa ra là ở đây."

Thẩm Bích Trân khiêu khích Ninh Tiêm Bích căn bản vốn không để trong lòng, bất quá là cái đại tiểu thư quen thói hung hăng mà thôi. Nhưng mà Thẩm Thiên Sơn lại đây, còn cố ý nói là tìm đến mình, lại làm cho Ninh Tiêm Bích bó tay toàn tập, đặc biệt là đối phương còn bày ra một bộ dạng không tránh hiềm nghi, thái độ thân thiện như vậy.

Nhìn mấy cái nữ hài nhi bên cạnh Thẩm Bích Trân "tâm đầu nát" ánh mắt "sáng tỏ", Ninh Tiêm Bích thật muốn lôi kéo cánh tay các nàng kêu to: chúng ta không có gì a, thật sự không có gì a, các người yêu thích hẳn, cứ việc theo đuổi quần quýt si mê đi, nữ đuổi theo nam cách tăng sa(*), nam cũng mạnh mẽ quần lấy nữ a, các cô nương đừng cảm lên đi.

cách tăng sa(*): ý nói có khoảng cách

Đương nhiên, những hò hét này cũng chỉ có thể để ở trong lòng. Ninh Tiêm Bích thở dài, nhàn nhạt nhìn về phía Thẩm Thiên Sơn, lại liếc Thẩm Bích Trân bên cạnh hẳn căn môi vẫn đầy mặt không phục một chút, nhẹ giọng nói: "Công tử không cần làm người khác khó chịu, Thẩm cô nương đối với ta thành kiến thâm hậu. Cũng phải, nàng là cô nương phủ thân vương, ta bất quá là cái lang trung gài mờ thôi, nào dám hi vọng đến một tiếng tỷ tỷ, chỉ cần không tìm đến ta gây phiền phức, mọi người nước sông không phạm nước giếng, ta đã muốn thấp hương bái Phật tạ ơn rồi."

Thẩm Thiên Sơn sắc mặt soàn soạt thay đổi một hồi, quay đầu nghiêm khắc nhìn Thẩm Bích Trân, trầm giọng nói: "Người vừa đối với Lục cô nương làm cái gì?"

Thẩm Bích Trân có chút chột dạ lui một bước, nhưng chợt liền hất cằm lên cao cao, hét lớn: "Ta... Ta không nói gì, ta chỉ là cùng nàng nói chuyện cần thận. Không nghĩ tới nữ nhân này dĩ nhiên ác độc như vậy, nàng... nàng vu hại ta, nàng nhất định là muốn cho Tam ca ca an ủi nàng, liền cố ý vu hại ta, thật vô liêm sỉ" (windi: suy bụng ta ra bụng người)

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Thu hoạch ngoài ý muốn

Edit by windinguyen

"Đủ rồi."

Thẩm Thiên Sơn bỗng nhiên hét lớn một tiếng, vì hấp dẫn sự chú ý của chính mình cô ý gây chuyện thị phi sao? Đây nếu như là ở trên người nữ hài nhi khác, hẳn có lẽ tạm thời tin tưởng ba phần, thế nhưng ở trên người Ninh Tiêm Bích, hẳn lại nửa phần cũng không tin. (windi: tiểu Thẩm còn đang câu thần bái Phật để chú ý đến anh đây)

"Tam ca ca, người... người tin nàng không tin ta?"

Thẩm Bích Trân cho tới bây giờ không có bị người rống qua, vào lúc này lại bị Tam ca ca sùng bái nhất lớn tiếng quở trách, không sai, ở trong lòng đại tiểu thư, trình độ như thế này cũng đã xem như là quở trách rồi. Bởi vậy tính khí kiêu căng phát tác, giậm chân một cái, oán hận nhìn Ninh Tiêm Bích một chút, nàng cắn răng nói: "Người... người sau này không nên tới nhà chúng ta." (windi: ngu hết thuốc chữa)

"Tứ muội muội"

Thẩm Thiên Sơn sắc mặt đen đến dọa người, nhìn Thẩm Bích Trân trầm giọng nói: "Lập tức hướng Lục cô nương xin lỗi, không phải vậy đừng trách ta đưa việc xấu hôm nay của người nói cho tổ mẫu cùng đại bá. Lục cô nương ngày đó cùng Ninh lão tiên sinh đồng thời cứu tổ mẫu cùng Thái hậu nương nương, nàng là khách quý của nhà chúng ta, người hôm nay dĩ nhiên đối với nàng làm càn vô lễ như vậy, lập tức nói xin lỗi."

Thẩm Bích Trân nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, quật cường nhìn Thẩm Thiên Sơn. Nàng lớn như vậy, lúc nào đối với người khác nói tạ tội? Chính là cùng các công chúa quận chúa tỷ tỷ cùng nhau chơi đùa, các nàng còn thường xuyên nhường chính mình đây (đó là vì người ta ko có ngu xuẩn như mĩ), cái nữ nhân phủ bá tước này tính là thứ gì?

Thẩm Thiên Sơn cũng là thật sự nổi giận, hẳn cũng không quên Ninh Tiêm Bích "hẹp hòi", lúc trước chính mình bởi vì tổ mẫu bị bệnh mà nóng ruột, nói hai câu không hay, liền để nàng ghi hận bao nhiêu năm. Thật vất vả người ta trưởng thành hơn, chút khó chịu đó cuối cùng đã tan thành mây khói, ai có thể nghĩ tới lúc này muội muội kiêu căng từ trước đến giờ dĩ nhiên lại làm ra chuyện như thế, đây không phải để Ninh Tiêm Bích đối với Duệ thân vương phủ ẩn tượng càng không tốt sao? Vạn nhất khiến nàng cho rằng, các huynh muội bao gồm cả mình đều là người hung hăng..

Không biết tại sao, nghĩ tới đây, Thẩm Thiên Sơn thậm chí có chút không dám nghĩ tiếp.

Huynh muội hai người đang giằng co, liền nghe Ninh Tiêm Bích thanh âm ôn hòa nói: "Cô nương còn nhỏ. Tam công tử không cần trách móc nặng nề. Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên cáo từ."

"Lục cô nương"

Thẩm Thiên Sơn giật nảy cả mình, chỉ thấy Ninh Tiêm Bích đã vòng qua người mấy... nữ hài tử thần sắc phức tạp kia chậm rãi tiến lên. Hẳn đang muốn đuổi theo, đã thấy một nữ hài nhi luôn đứng phía sau Ninh Tiêm Bích nhẹ nhàng phúc phúc thân, nhỏ giọng nói: "Tam công tử không cần lo lắng, Lục tỷ tỷ là người rộng lượng nhất, sẽ không đem chuyện này để ở trong lòng." Nói xong lại nhẹ nhàng thi lễ, liền cùng một cái tiểu nha đầu khác theo ở phía sau

Ninh Tiêm Bích, lượn lờ rồi đi.

Thẩm Thiên Sơn nhủ nhủ mầy, nữ hài này hẳn cũng có ấn tượng. Là thân thích của Ninh gia, hình như là họ Bạch. Nhìn dáng vẻ yếu ớt chịu không nổi gió sương, không biết muội muội vừa náo loạn ra có hay không dọa sợ người ta, vạn nhất bị dọa sợ rồi, Ninh Tiêm Bích chẳng phải là càng tức giận chính mình? Có điều nghe nàng thanh âm ôn nhu trầm ổn, chắc vẫn tốt chứ. A, quả nhiên là nữ hài nhi Ninh gia. Ngược lại cũng có mấy phần thân nhiên của Ninh Tiêm Bích.

Thẩm Thiên Sơn đây đầu đều là Ninh Tiêm Bích, mạnh mẽ trừng muội muội một cái, nhỏ giọng nói: "Trở lại hảo hảo tĩnh lại, lần sau lại có thêm chuyện như vậy, ta tất nhiên sẽ nói cho đại bá cùng đại bá mẫu, để cho bọn họ phạt ngươi. Đường đường nữ hài nhi của vương phủ. Không hề có một chút phong phạm thực nữ, càng là điều ngoa kiêu căng như thế, thật đáng ghét."

Rắn dạy xong. Hắn liền xoay người đuổi theo Ninh Tiêm Bích mà đi, nơi này Thẩm Bích Trân ngơ ngác nhìn bóng người Tam ca ca, trên mặt lúc trắng lúc hồng rồi lại trắng, chỉ tức giận đến thiếu một chút đem răng đều cắn nát. Mà nữ hài tử bên cạnh nàng, trên mặt đều là luân phiên lộ ra thần sắc phức tạp, có thất vọng cùng phẫn hận.

Trên đường ngồi xe ngựa về. Ninh Tiêm Bích chỉ cảm thấy cả người khoan khoái, liên quan nhìn những người bày hàng hoặc biểu diễn múa hát qua rèm cửa sổ đều là khả ái như vậy.

Quả nhiên con người trọng sinh chính là được ông trời chăm sóc a.

Trong lòng nàng chính là đang cực lực nghĩ cách làm sao thoát khỏi Thẩm Thiên Sơn, trời cao liền đưa cái Thẩm Bích Trân lại đây, phen này quán quýt si mê, Thẩm Thiên Sơn nếu đúng là tích trữ ấn tượng không để ý đại cục không hiểu lễ nghi đối với chính mình là tốt nhất, hai người ngày sau tự nhiên là càng đi càng xa. Coi như không có cái ấn tượng này, ngày sau chính mình lấy cớ "thân phận thấp hèn, không dám trèo cao phù thân vương" làm lý do, cũng không tất sẽ cùng hắn qua lại, đặc biệt là vừa nãy ở trong vườn, Bạch Thái Chi biểu hiện ôn trọng làm người nhìn thấy đều sáng mắt lên, càng làm cho người ta không nhận được còn lớn tiếng reo hò khen hay, nếu như vì vậy mà để Thẩm Thiên Sơn đối với nàng nhìn với con mắt khác, từ đó về sau ở giữa bốn bề ái tình, chuyện đó liền đúng là hoàn mỹ.

"Cô nương tâm tình tốt như vậy?"

Đang trong mộng đẹp vô hạn đối với ước mơ ở tương lai, liền nghe bên cạnh Sơn Trà buồn bực hỏi một câu. Ninh Tiêm Bích ho một tiếng, thả xuống mảnh cửa lưới, lạnh nhạt nói: "Xuân về hoa nở, bên ngoài lại náo nhiệt như vậy, tâm tình ta thật tốt có cái gì kỳ quái sao?"

Sơn Trà lấp bắp nói: "Nhưng là... nhưng là vừa rồi ở vương phủ, vị Thẩm cô nương kia dáng vẻ cũng thực sự quá kiêu ngạo rồi." Nói xong nhìn về phía Bạch Thái Chi, ân cần nói: "Biểu cô nương thân thể từ trước đến giờ gầy yếu, vừa rồi cũng không biết có hay không bị dọa sợ?"

Bạch Thái Chi mỉm cười nói: "Không có gì, có lục tỷ tỷ ở đây, ta mới không sợ đâu."

Ninh Tiêm Bích trong lòng buồn cười, ngoài miệng lại nói: "Trong vương phủ nuông chiều một cái tiểu thư thành điều ngoa như vậy, ta lẽ nào lại cùng nàng so đo?" Nói xong nhìn Bạch Thái Chi một chút, thấy nàng sắc mặt mặc dù nhạt, trong mắt lại mơ hồ có một tia hưng phấn chói lọi, hiển nhiên cũng là bởi vì biểu hiện hoàn mỹ ở trước mặt Thẩm Thiên Sơn mà hưng phấn. Đặc biệt là sau khi nói xong, nàng liền nước chảy mây trôi rồi đi, một chiêu này cũng coi như là lạt mềm buộc chặt tương đối cao minh rồi.

Coi như Ninh Tiêm Bích đối với Bạch Thái Chi không có hảo cảm, cũng không thể không thừa nhận, vị biểu muội này sắc đẹp đích thật là xuất chúng, kiếp trước mọi người đều nói nàng dung nhan xinh đẹp đứng đầu kinh thành, lời này cũng không khuếch đại. Nghĩ đến nhan sắc như vậy, thêm vào phần thận trọng đoan trang này, nên cũng có thể ở trong lòng Thẩm Thiên Sơn lưu lại một bóng dáng xinh đẹp chứ? Không sai, đây thực sự là không sai.

Trở lại phủ bá tước, mấy cái nữ hài nhi còn lưu ra lưu riu nghị luận những thứ nghe thấy ở phủ thân vương, cùng với loại đề tài cô nương nhà ai ôn nhu, cô nương nhà ai kiêu ngạo, là trang phục của ai xinh đẹp nhất, đồ trang sức của ai...tục khi nhất.

Hướng về Ninh Hinh Viện thỉnh an Khương lão thái quân xong, Ninh Tiêm Bích liền cáo lui, còn dư lại chúng nữ hài nhi không có chuyện gì làm, liền tới gian phòng Ninh Tiêm Xảo, đến Tinh Ba Viện, trùng hợp gặp phải Ninh Triệt Vũ cùng Cảnh thị, chỉ thấy hắn nhìn ở trong đám tỷ muội một chút, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên người Bạch Thái Chi, mỉm cười nói: "Biểu muội lúc này mặc xiêm y Vân Hà Cẩm ngược lại không tệ, lộ ra phẩm chất cao quý, chẳng trách ngay cả Tam công tử đều vô cùng thương thức."

Bạch Thái Chi sùng sốt một chút, tiếp theo chính là đỏ cả mặt, Ninh Tiêm Xảo, Ninh Tiêm Nguyệt nhìn xiêm y Vân Hà Cẩm trên người nàng một chút, trong mắt hiện lên vẻ đố kỵ, Ninh Tiêm La lại có chút ngạc nhiên, hỏi Ninh Triệt Vũ: "Đại ca ca làm sao biết Tam công tử thương thức Bạch tỷ tỷ? Lẽ nào hắn nói với người?"

Ninh Triệt Vũ vào lúc này cũng ý thức được chính mình vừa nãy dùng ngôn từ không thích hợp, vội vã cười nói: "Ta một mực ở tiền đình, làm sao biết? Là tứ đệ ngũ đệ sau đó nói qua bị ta nghe được. Được rồi, xem dáng dấp các người như vậy, liền biết lại muốn đi gian phòng tứ muội muội nói chuyện, ta không làm lỡ các người, tâu từ các người vào lúc này cũng cảm thấy có chút không thoải mái, ta còn muốn sắp xếp người thay nàng đi mời đại phu đây."

Đám người Ninh Tiêm Xảo nghe xong, không thể thiếu quan tâm Cảnh thị vài câu, duy nhất Bạch Thái Chi bởi vì nhớ tới Ninh Tiêm Bích đã nói Cảnh thị này ngược đãi tiểu thiếp, bởi vì trong lòng nàng cũng tích trữ tâm tư người khác không nhận ra, cho nên nhìn Cảnh thị đặc biệt đáng ghét.

Hai bên sau khi từ biệt, Ninh Triệt Vũ cùng Cảnh thị trở về phòng. Cảnh thị liền đối với trượng phu nói: "Gia cũng quá hấp tấp, chuyện như vậy có thể nào nói cùng các muội muội? Cũng không phải tiểu hài tử, giữa nam nữ cũng nên tránh hiềm nghi".

Ninh Triệt Vũ cười nói: "Ta cũng là trong lúc nhất thời sơ sót đã quên điểm này." Suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lại nhìn thê tử nói: "Ngươi cảm thấy, Bạch muội muội ra sao?"

Cảnh thị cười nói: "Này còn phải hỏi? Dung mạo tựa thiên tiên, nhân phẩm lại đoan trang thận trọng, chẳng trách lão thái thái yêu thương nâng ở trong lòng bàn tay đây. Thử cho ta nói thẳng, những muội muội trong nhà chúng ta tuy tốt, nhưng thực là cũng không sánh nổi Bạch muội muội."

Ninh Triệt Vũ cười nói: "Tuy rằng hơi bất công muội muội mình, nhưng ta cũng phải thừa nhận ngươi nói có đạo lý. Bây giờ Duệ thân vương phủ cùng phủ chúng ta tương giao thật đây, Tam thúc nếu không phải Thẩm đại nhân hỗ trợ, cái củ khoai lang bông tay Lại bộ kia bao nhiêu người nhìn chăm chăm, nơi nào là có thể đến phiên trên đầu hân? Chỉ là lúc này hai nhà qua lại, bất quá là bởi vì có giao tình Tam gia gia chữa bệnh cho Đại Trưởng công chúa, một khi thế hệ trước đều đã qua, còn dư lại bọn tiểu bối này, nếu như không còn cái thân phận quý trọng gì, e sợ là từ từ khoảng cách sẽ càng xa."

Cảnh thị cau mày nói: "Gia bị hồ đồ rồi, coi như muốn tiếp tục cùng phủ thân vương thân càng thêm thân, cũng không nên nghĩ tới Bạch muội muội, nàng cái thân phận kia làm sao xứng với Tam công tử? Coi như là Tam công tử coi trọng nhan sắc của nàng, hôn sự này cũng là phụ mẫu chi mệnh môi chúc chi ngôn(*), Thẩm đại nhân Tiết phu nhân làm sao có thể để cho nhi tử cưới một nữ nhi của tội thân?"

phụ mẫu chi mệnh môi chúc chi ngôn(*):lệnh của cha mẹ lời của người mai mối

Ninh Triệt Vũ cười khổ nói: "Ta nơi nào sẽ không biết điều như vậy, trông cậy vào Bạch muội muội đi làm chính thê? Chỉ là dòng dõi nhà chúng ta, so với phủ thân vương thấp đầu chỉ một tầng hai tầng? Nếu là nói đến nấy cái muội muội tuy rằng cũng xuất sắc, còn không đến mức độ dựa vào dung mạo để gả tiến vào phủ thân vương, thân phận cùng nhân phẩm nhị muội muội như vậy cũng không phải làm tiểu thiếp sao? Nói đến, nếu là tương lai với dung mạo cùng nhân phẩm của Bạch muội muội có thể lọt vào mắt xanh của Tam công tử, làm cái tiểu thiếp, đối với nhà chúng ta cũng có không ít trợ giúp. Cô phụ(*) đã chết, cô cô ngày sau còn không phải chính là người nhà chúng ta sao".

Cô phụ(*): chồng của cô, còn gọi là dượng

Cảnh thị cười nói: "Nói như vậy cũng vẫn thỏa đáng. Chỉ có điều ta nghe nói, Tam công tử tựa hồ đối với Lục muội muội rất để tâm, so với Bạch muội muội còn muốn thân cận hơn đây."

Vừa dứt lời, liền thấy Ninh Triệt Vũ khoát tay một cái nói: "Ngươi bị hồ đồ rồi? Tam công tử là người thành thực,hiếu đạo, hân đối với Lục muội muội, bất quá là bởi vì duyên cớ với Đại Trưởng công chúa cùng Thái hậu nương nương. Lục muội muội tuy tốt, nhưng dung mạo quá bình thường, tính tình lại lạnh lạnh quái quái, hiện nay cũng thôi, chừng hai năm nữa, tất sẽ bị Tam công tử cùng phủ thân vương bỏ qua, không cần suy nghĩ nhiều." (Windi: edit khúc này ức chế con mẹ nó vãi, thảo nào em Vũ này mãi không có tiền đồ, nhìn người trót quớt)

Cảnh thị cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng liền gật đầu nói: "Gia nói không sai, nam nhân nào không chọn nữ tử có dung mạo? Càng khỏi nói cá tính của Lục muội muội, thực sự không xứng được là hiền lương thực đức. Xác thực không phải lương phối với Tam công tử." Nói tới chỗ này, chỉ cảm thấy một bên huyết thái tương đau thình thịch, liền ngồi ở trên ghế, gắt giọng: "Nói chuyện không quan hệ này mất nửa ngày rồi, không phải nói mời đại phu đến xem bệnh cho ta sao? Vào lúc này đau đến lại lợi hại đây."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Nghĩ bậy

Edit by windinguyen

Ninh Triệt Vũ vỗ trán một cái, cười ha ha nói: "Xem ta này, chỉ là muốn cùng nhau đến nơi này, liền không nhận được trù tính tương lai. Là lỗi của ta, ta đây liền tìm người đi mời đại phu. Đúng rồi, phụ thân đang tìm ta, ta mời đại phu xong, liền tạm thời không tới, xong xuôi chuyện lại trở về xem ngươi."

Nói xong xoay người đi ra ngoài, nơi này Cảnh thị xoa xoa ở trên huyết thái dương, chợt thấy Hàm Ngọc từ bên ngoài rón ra rón rén đi qua, nàng liền cười lạnh một tiếng nói: "Đi vào, lẽ nào ta là con cạp, sợ ta ăn ngươi phải không? Vào lúc này chân đau, lại đây nắm bóp chân cho ta."

Ninh Tiêm Bích không chút nào may biết vị đại ca ca thận trọng kia đã đem chủ ý đánh tới trên đầu Thẩm Thiên Sơn cùng Bạch Thái Chi, nếu là biết rồi, chỉ sợ có thể cao hứng mà nhảy lên cao ba thước, dùng sức giúp đỡ nghĩ kế đồ thêm dầu vào lửa, thế tất yếu chu toàn mọi chuyện thật là tốt cho một đôi này mới bỏ qua.

Nàng vào lúc này chính là đang ở trong Bách Thảo Các dùng sức nghiền thuốc, trên bàn bên cạnh đặt mấy cái chậu nhỏ, bên trong là phục linh, trạch tả, vỏ cây mẫu đơn cùng bột phấn.

"Cô nương, nghỉ một chút đi, xem trên đầu ngài đầy mồ hôi này". Lô Hoa cầm một khối khăn đi tới, thay Ninh Tiêm Bích lau đi mồ hôi trên đầu, một bên lại nói: "Bất quá là nghiền thuốc thôi, theo cô nương cùng Tam lão thái gia học những năm này, những cái khác không dám nói, loại hình công việc đơn

giản nghiền thuốc sắc thuốc này, nô tỳ vẫn làm được, không bằng để nô tỳ đến thay cô nương nghiền một lúc, để ngài nghỉ ngơi một chút."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Không cần, không phải không yên tâm người. Đây là một vị thuốc đầu tiên ta tự mình phối chế, nói cái gì cũng phải chính mình tự làm. Người không biết trong lòng ta đang cao hứng lắm."

Lô Hoa lắc đầu nói: "Thật sự không biết cô nương nghĩ như thế nào, một thành như vậy còn nói cao hứng. Cô nương hà tất vội vã như vậy? Lễ nào hôm nay có thể làm ra được? Nếu là phóng tới ngày mai, gặp chuyện tình Tam lão gia tiến vào Lại bộ, còn muốn đãi khách đây, tuy nói chỉ là mấy cái thân bằng hảo hữu, đến cùng cũng phải xã giao một phen. Cô nương nơi nào có thời gian? Chẳng bằng chờ mọi việc thanh tịnh lại làm."

Ninh Tiêm Bích thở dài nói: "Đội được mọi việc thanh tịnh, ta cũng nên đi học, càng không có thời gian, vì lẽ đó vào lúc này muốn đặc biệt nắm chặt". Nói xong, thấy thuốc bên trong cối xay chưa đủ nhỏ, nàng liền đứng dậy, đem thuốc kia rót vào một cái chậu nhỏ khác, đối với Lô Hoa nói: "Được rồi, đem cái sàng, cái rây lấy tới."

Mãi đến tận đêm vài loại thuốc bột sàng một lần, lại thấy Anh Đào trong phòng Dư thị lại đây giục. Ninh Tiêm Bích lúc này mới ngừng tay, đơn giản thu thập một hồi, mới cùng Lô Hoa ra cửa nhắm trong phòng Dư thị đi đến.

Ngày hôm sau, chính là ngày thiết một tiểu yến để ăn mừng Ninh Thế Bạc tiến vào Lại bộ, tuy chỉ mời mấy cái bằng hữu thân thích trong ngày thường hay lui tới, nhưng đến buổi trưa, lục tục cũng có hai mươi, ba mươi người. Thế là chúng nam khách chỉ ở bên ngoài ăn tiệc, các nữ quyến lại ở Ninh Hình Viện của Khương lão thái quân bày tiệc.

Ninh Tiêm Bích nghe nói Thẩm Thiên Sơn cũng tới cửa chúc mừng, liền biết sau khi ăn tiệc xong, tên kia nói không chừng lại muốn chạy lại đây. Bởi vậy com nước xong, liền cùng Dư thị nói mình cảm thấy thân thể có chút không khỏe, rất sớm liền xin cáo lui đi ra ngoài.

Lan di nương ở một bên nhìn thấy liền đi lại đây, nhỏ giọng hỏi Dư thị: "Lục cô nương làm sao đi ra ngoài?"

Dư thị lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Nói là trên người có chút không thoải mái, phải đi về nghỉ ngơi. Kỳ thực ở đâu ra không khỏe? Cho là ta không biết sao? Nghe nói bản thân nàng tự phối một cái phương thuốc. Muốn dồn lực làm thuốc, hôm qua đã đem các dạng thuốc đồng y bằng thảo dược đều sẵn sàng hết rồi. Ngày hôm nay vừa giữa trưa cũng không thấy bóng người, nghĩ đến chính là vội vàng cái này, vào lúc này đại khái là phải làm thuốc, vì lẽ đó vội vã trở lại."

Lan di nương cười nói: "Ta liền nói đây chỉ là... thôi, cũng là ta suy nghĩ nhiều". Nói xong đã thấy Dư thị nhìn nàng một cái, cau mày nói: "Suy nghĩ nhiều cái gì? Người cứ việc nói thẳng, cùng ta còn ấp a ấp úng như vậy làm cái gì?"

Lan di nương cười nói: "Không có gì, chỉ là Tam công tử ngày hôm nay nếu đến rồi, nói vậy ở tiền diện sau khi dùng xong tiệc, đại khái sẽ tới bên này, thái thái lẽ nào không phát hiện? Vài vị cô nương hôm nay có thể nói là nghiêm túc hảo hảo trang điểm một phen đây."

Dư thị lúc này mới chợt hiểu ra, ánh mắt xẹt qua ở trên mặt mấy cái cháu gái, thấy các nàng tuy rằng thông dong tự nhiên, chỉ là ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn lên về phía cửa, nàng không khỏi thở dài, nhẹ giọng nói: "Không oán được trong lòng các nàng ập ủ nhớ nhung, chỉ sợ đại phòng cùng nhị phòng cũng là lén lút ủng hộ, lại nói các nàng nhan sắc đích thật là tốt. Tuy rằng ta là làm mẫu thân, không thừa nhận cũng không được, nhìn từ diện mạo bên ngoài, Thục Dực thật là không sánh được những tỷ muội này của nàng".

Lan di nương nhỏ giọng nói: "Chỉ là Tam công tử cũng vẫn là cùng Lục cô nương thân thiết hơn, không nói tới điều này, chính là những thót vác ba năm trước kia, những cô nương khác cũng đều không bằng Lục cô nương. Ba năm nay mặc dù là ít lui tới, nhưng chỉ cần đến đây, đều là muốn hỏi một câu"

Không chờ nói xong, liền thấy Dư thị liếc chính mình một chút, nghi ngờ nói: "Từ trước người còn khuyên ta đừng sinh vọng tưởng, làm sao vào lúc này tự mình nghĩ đến ý nghĩ hoang đường này? Nghe lời của ta, sớm dừng lại ý nghĩ này đi, ta xem Thục Dực cũng hoàn toàn không có ý này, hưởng hồ phù thân vương đồng dôi tuy cao quý, ai biết bên trong lại có những lực đục ám đầu gì đây? Nghe nói có vị cô nương thực tại là kiêu căng không ra hình dáng gì."

Lan di nương khe khẽ thở dài, nhẹ gật đầu. Nàng sở dĩ từ trước yên tĩnh, cho tới bây giờ mới nảy sinh vọng tưởng, cố nhiên là ngóng trông Ninh Tiêm Bích thật có thể tiến gần vào phủ thân vương, có phong quang vô hạn này, để tam phòng có thể nâng cao địa vị. Nhưng mà cũng là cân nhắc đến Thẩm Thiên Sơn đối với Ninh Tiêm Bích có hay không cảm tình khác biệt, nếu như Tam công tử thực sự là yêu thích Lục cô nương, nàng gần vào vương phủ, chẳng phải chính là tiến vào trong bình mật, còn cần lo lắng cái gì đây?

Đương nhiên, đáy lòng nơi sâu xa nhất vẫn có tư niệm là vì tương lai con trai của chính mình. Đây cũng không phải là cái tội lỗi tày trời gì, nào có mẫu thân không vì con cái mà suy nghĩ? Ninh Triệt Tuyên bây giờ ngoại trừ thích ăn, những phương diện khác còn không nhìn ra cái thành tựu gì, lớn xác rồi mà vẫn muốn vào nhà bếp mình làm đồ ăn rồi. Một khi từ vô dụng như vậy, ngày sau nếu là có một tỷ tỷ gần vào phủ thân vương trông nom, tối thiểu không đến nỗi bị người ta bắt nạt chết.

Chỉ là Lan di nương mình cũng biết đây là vọng tưởng, tựa như cùng Dư thị nói, từ trước nàng liền biết đây là nghĩ bậy rồi. Nghĩ tới đây, không khỏi đem điểm dựa dẫm trong lòng này tất cả đều đánh tan, buồn bã nói: "Là ta có lòng tham, nghĩ đến lúc này vẫn là không biết đủ, may mà thái thái đầu óc thanh tỉnh."

Dư thị cũng thở dài, nghĩ thầm không thanh tịnh có thể làm sao? Ôm hi vọng tràn đầy, tương lai không chiếm được, chẳng phải là càng thống khổ? Có điều Tam công tử cũng thôi, nói đến, đứa bé Kinh nhi kia cũng không tệ lắm, diện mạo rất được, tính khí cũng tốt, năm trước ở trong kinh thành mở cái tiệm tạp hóa nhỏ kia, bây giờ khoản thu nhập cũng không tệ, trọng yếu nhất là biết gốc biết rễ, nếu như Thục Dực có thể cùng biểu ca nàng ở cùng một chỗ, tối thiểu không cần lo lắng nàng bị người bắt nạt, mặc dù không thể đại phú đại quý, cuối cùng cũng coi như có thể áo cơm vô lo.

Trong lúc nhất thời hai người không nói gì nữa, Khúc phu nhân cùng Nguyên thị đều bận rộn theo những nữ quyền Hầu phủ kia, đang ở trước mặt Khương lão thái quân nói chuyện phiếm, căn bản không chú ý tới cái chủ nhân chính là nàng đây. Dư thị trong lòng tuy có chút không thích, nhưng cũng không có quá để ý, sinh hoạt tại bên trong đại môn này, nếu ngay cả những chuyện này đều tính toán, thực sự là không cần sống nữa.

Đang nghĩ ngợi, liền nghe thanh âm của nha đầu bên ngoài nói: "Tam công tử Duệ thân vương phủ đến". Tiếng nói vừa vang lên, màn cửa vẫy một cái, Thẩm Thiên Sơn cùng hai cái huynh đệ Ninh Triệt Bảo Ninh Triệt Tuyên đi tới, cười đối với Khương lão thái quân hành lễ, một bên nói: "Vừa nãy thời điểm mới tới liền muốn đến bái kiến lão thái thái, lại bị mấy ca ca kéo vào chỗ ngồi, bây giờ mới đến bái kiến, lão thái thái sẽ không trách ta thất lễ chứ?"

Khương lão thái quân cười nói: "Tam công tử nói đùa, nơi nào sẽ trách người. Mau mời ngồi, ta vốn nói chỉ mời mấy cái bằng hữu thân thích thôi, nhưng không ngờ Tam công tử cũng nhận được tin này, đây coi là chuyện gì? Còn làm phiền người nhọc lòng đi một chuyến."

Thẩm Thiên Sơn vội vã cười bồi bảo chuyện không đáng ngại. Nhưng là trong lòng có chút cay đắng: mấy năm qua này, Duệ thân vương phủ cùng phủ bá tước cũng coi như thân thiết, thế nhưng Khương lão thái quân đối với mình, thủy chung là mang theo một phần kính nể cùng xa cách, liên quan mấy nam hài Ninh gia... kia vốn là để cho mình "thu mua", cùng mình xưng huynh gọi đệ, từ lâu đã phân biệt rõ ràng, tuy rằng thường xuyên cùng nhau đi dạo phố uống rượu, mình cũng không chỉ một lần cùng bọn họ đã nói tùy ý chút, thế nhưng thủy chung vẫn lấy xưng hô là công tử, cũng không tiếp tục chịu cùng mình thân như huynh đệ.

Vừa nghĩ tới, liền không nhịn được hướng bốn phía liếc mắt nhìn, quả nhiên, như hẩn dự liệu, cũng không có nhìn thấy bóng người Ninh Tiêm Bích, đang lúc bối rối không biết nên làm sao mở miệng hỏi, bỗng nhiên liền nghe Ninh Tiêm Nguyệt nói: "Tam công tử, mấy ngày nay nghe người ta nói người muốn thi võ cử, hôm qua ở trên quý phủ, bởi vì bận bịu, cũng không tiện hỏi thăm, đây tốt cùng là xảy ra chuyện gì? Lấy năng lực của người, chẳng lẽ còn muốn kết quả thi mới được?"

Thẩm Thiên Sơn cười nói: "Không phải nói như vậy, hoàng thượng cũng không muốn để ta thi. Chỉ có điều ta nghĩ luyện nhiều năm như vậy, chung quy phải biết cân lượng của mình, khoa thi võ vừa mở, hết thấy người tập võ trong thiên hạ tập hợp, đúng là có thể cùng các anh hùng đường đường mã giữa một phen, nghĩ đến cũng có thể thu hoạch rất nhiều. Huống chi, ta cũng không muốn để người ta nói ta là dựa vào thân phận mới có thể thuận buồm xuôi gió."

Ninh Tiêm Xảo khâm phục nói: "Tam công tử thực sự là chí hướng cao thượng, đổi làm người khác, ai có thể nghĩ được như người vậy? Thân phận thiên hoàng quý tộc, đi tới chỗ nào không phải thuận buồm xuôi gió? Có can đảm ném đi thân phận, đi cùng thí sinh vũ cử trong thiên hạ mã giữa, đây thực sự là quá dũng cảm."

Thẩm Thiên Sơn cười nói: "Lời này có chút phóng đại, thiên hoàng quý tộc thì lại làm sao? Luôn không có ưu tiên mãi mãi, không cần phải nói người khác, liền nói biên cương nơi đó, một khi hai quân giao chiến, kẻ địch lẽ nào sẽ bởi vì người là thân phận quý tộc mà lưu tình? Vừa vặn ngược lại, không chỉ không lưu tình, trái lại truy sát càng mạnh mẽ, thật giống như trong quân chúng ta lấy quý tộc bên Kim Nguyệt, Ninh Hạ làm tù binh hoặc giết chết làm vinh dự, ban thưởng cũng phong phú giống như vậy. Kim Nguyệt Ninh Hạ bên kia cũng tương tự, nếu như có thể bắt được đại tướng cùng quý tộc bên ta làm tù binh hoặc chém giết, bọn họ cũng là đồ mất mà liều mạng."

Các nữ hài nhi những năm gần đây đã rất ít có cơ hội có thể cùng Thẩm Thiên Sơn không kiêng dè chút nào nói đùa như vậy, bởi vậy càng nổi lên hứng thú, dồn dập nói xen vào, chỉ có Bạch Thái Chi ngồi ngay ngắn một bên, chỉ là mỉm cười lắng nghe, cũng không nói chuyện. Mặc dù không nói lời nào, nhưng nàng là người khéo léo, tuy hơi rừ mắt, khoe mắt dư quang lại phát hiện Thẩm Thiên Sơn ánh mắt hướng về trên người nàng nhìn mấy vòng, nhớ tới hôm qua Ninh Triệt Vũ nói, đã biết xiêm y cùng trang điểm rất được Tam công tử để mắt, nhịp tim đập của nàng liền không nhịn được đập nhanh mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Hiểu ra

Edit by windinguyen

Thẩm Thiên Sơn theo Khương lão thái quân cùng Khúc phu nhân cùng với đám nữ hài nhi nói thêm mấy câu, cũng có chút ngồi không yên. Bởi vậy cáo từ đi ra, đi tới cửa viện, liền không nhịn được thở dài nói: "Lục cô nương nói là thân thể không khỏe, không phải là cố ý tránh mặt ta đi?"

"Làm sao sẽ như thế? Lục muội muội mới không phải người như vậy, Tam công tử đừng suy nghĩ nhiều." Ninh Triệt Bảo cười an ủi hẩn, vừa nhìn về phía Ninh Triệt Tuyên nói: "Tuyên ca nhi rõ ràng nhất, người nói, Lục muội muội có phải hay không thân thể không khỏe?"

Bởi vì mỗi lần Thẩm Thiên Sơn tới, cũng sẽ mang mấy món điểm tâm trong cung lại đây hỏi lộ, vì lẽ đó Ninh Triệt Tuyên cùng hẩn quan hệ vô cùng không tệ, lúc này nghe thấy Ninh Triệt Bảo hỏi mình, liền rung đùi đắc ý cười nói: "Tỷ tỷ đương nhiên không phải thân thể không khỏe, có điều cũng không phải có ý lần tránh Tam công tử, nàng a, vào lúc này nhất định là ở trong Bách Thảo Các đấy."

Thẩm Thiên Sơn nghi ngờ nói: "Bách Chảo Các là địa phương nào? Chẳng lẽ cùng thuốc có quan hệ?" Nói xong cũng thấy Ninh Triệt Tuyên tròn mắt lên nói: "Tam công tử thật thông minh, làm sao người biết đó là địa phương cùng thuốc có liên quan?"

Thẩm Thiên Sơn thấy buồn cười, Ninh Triệt Bảo ở trên đầu đệ đệ vỗ nhẹ nhẹ một cái tát, buồn cười nói: "Ngu ngốc, bảo người trong ngày thường đọc nhiều sách một chút, người không chịu, bây giờ mắt mắt đi? Điền cố Thần Nông ném bách thảo đều đã quên sao? Huống hồ Tam công tử cũng không phải không biết Lục muội muội là được si."

Ninh Triệt Tuyên xin lỗi cười cợt, đang muốn nói chuyện, chỉ thấy trên đường nhỏ đối diện xuất hiện một đứa nha hoàn, nhìn thấy Ninh Triệt Bảo liền cười nói: "Đang tìm Tứ gia khắp nơi đây, Chu di nương vào lúc này cảm thấy trên người không thoải mái, Tứ gia mau đi xem đi, nô tỳ vội đi xin chỉ thị Nhị thái thái, xem có thể hay không phải người tìm cái đại phu lại đây."

Ninh Triệt Bảo vừa nghe nói mẫu thân bị bệnh, cũng không quản Thẩm Thiên Sơn, xin thứ lỗi mà cáo biệt, liền theo đường mòn chạy vội trở lại. Nơi này Thẩm Thiên Sơn cùng Ninh Triệt Tuyên bước chân đi về phía trước, Thẩm Thiên Sơn liền kỳ quái nói: "Nhà các người có người bị bệnh, còn cần đi mời đại phu sao? Tìm Ninh lão tiên sinh hoặc là Lục cô nương đến xem không được sao?"

Ninh Triệt Tuyên cười nói: "Tam gia gia bình thường là không vào hậu viện. Huống hồ thân phận cũng ở đó. Lục tỷ tỷ chỉ là yêu thích được liệu, bản lĩnh xem chẩn thường thường, bởi vậy người trong nhà bị bệnh, trừ phi cấp thiết, không phải vậy cũng không tìm hai người bọn họ, ngược lại là mời đại phu bên ngoài."

Thẩm Thiên Sơn giờ mới hiểu được, không khỏi lắc đầu cười nói: "Nguyên lai Lục cô nương y thuật chỉ là thường thường, chỉ thích được liệu a". Nói xong đã thấy Ninh Triệt Tuyên hưng phấn cười lên, gật đầu giống như gà mổ thóc nói: "Ừ ừ, tỷ tỷ thích được liệu nhất rồi. Có lúc nàng có thể từ trong vườn tìm ra một ít quả dại kỳ kỳ quái quái hoặc là rau dại để ăn, đều rất mỹ vị đây."

Thẩm Thiên Sơn đối với cái tên ham ăn hưng phấn có chút không nói gì, nhưng mà câu nói tiếp theo của Ninh Triệt Tuyên lại làm cho hắn suýt nữa nhảy dựng lên, bởi vì tiểu tham ăn đang hai mắt tỏa sáng long lanh nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Tam công tử, người nghĩ có hay không muốn đi Bách Chảo Các xem tỷ tỷ chế được? Nàng ngày hôm qua đã nói, hôm nay chính mình chế được đây. Cái thuốc kia còn có một cái tên gọi rất dễ nghe, gọi... gọi... a, không phải tham đường vinh hoàn, cũng không phải bát bảo thiên vương đan, a, đúng rồi, gọi là Lục vị địa hoàng hoàn, như thế nào? Tam công tử có nghe qua chưa?"

"Chưa từng nghe tới". Thẩm Thiên Sơn cấp tốc lắc đầu, một đôi mắt trong suốt như hồ nước sâu xa như biển cũng hơi nheo lại. Lóe lên một tia khát vọng cùng vẻ hưng phấn, thấp giọng nói: "Có thể... có thể qua xem sao?"

"Đương nhiên là có thể." Ninh Triệt Tuyên không hiểu ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiên Sơn: "Tỷ tỷ không sợ người, ta đều đi vào mấy lần, Tam công tử là người tốt, mỗi lần đều cho ta đồ ăn ngon. Tỷ tỷ nhất định cũng sẽ hoan nghênh người."

"Vậy cũng không được, đây là hậu viện nhà các người. Ta chỉ có thể lén lút đi, không thể quang minh chính đại xông vào a." Thẩm Thiên Sơn đối với hành vi của Ninh Triệt Tuyên bởi vì mấy cân đồ ăn liền đem tỷ tỷ chính mình bán đi mà dờ khóc dờ cười, nhưng hắn phải thừa nhận, Ninh Triệt Tuyên đề nghị thật sự khiến hắn động tâm.

"Tốt lắm, ta không nói cho người khác." Ninh Triệt Tuyên cười hi hi lộ ra một cái răng trắng nhỏ: "Ngày hôm nay Tam công tử mang đến bánh quế dầu hành ăn ngon thật, một chút cũng không kém so với loại trong tiệm tạp hóa của biểu ca bán đây."

Thẩm Thiên Sơn lườm một cái, nghĩ thầm nếu như điểm tâm Ngự Thiên Phòng làm ra mà còn không bằng một tiệm tạp hóa nhỏ, những ngự trù kia liền không cần suy nghĩ mà trực tiếp tự sát tạ tội đi. Trong lòng suy nghĩ như vậy, nhưng ở bề ngoài cười đến càng ngày càng hòa ái, gật đầu nói: "Được, chỉ cần Tuyên ca nhi giữ bí mật, lần sau ta đến lại cho người mang hai cân."

"Một lời đã định." Ninh Triệt Tuyên trong mắt bắn ra ánh sáng, đuôi tay nhỏ bụ bẫm ra: "Ngoéo tay thất cô, một trăm năm không thay đổi."

Thẩm Thiên Sơn trong lòng cười đến muốn rút gân, thầm nói thời điểm Lục cô nương mười tuổi, đoan trang thông minh như cái đại nhân (ý nói người trưởng thành), làm sao đệ đệ này của nàng lại một chút cũng không giống như nàng, niên kỷ mười tuổi, nói chuyện còn như hài tử bốn, năm tuổi.

Trịnh trọng việc ngoéo tay, Ninh Triệt Tuyên liền vui vẻ mang theo Thẩm Thiên Sơn hướng về Bạch Thước Viện mà đi.

Chính là sau buổi trưa, bọn hạ nhân toàn bộ đều bận rộn ở tiền sảnh cùng hậu viện, vì lẽ đó đường mòn đi về Bạch Thước Viện vô cùng yên tĩnh, cũng không có một bóng người.

Dù là như vậy, Thẩm Thiên Sơn cũng là giữ vững độ cao cảnh giác, con mắt tròn to lơ lửng thẳng lên, phát huy đầy đủ bản lĩnh quan sát cảnh tượng xung quanh cùng nghe tiếng động bốn phương tám hướng, chỉ cần một khi gặp phải người, liền lập tức trốn đến phía sau cây cối hai bên đường.

Bất quá hắn hiển nhiên là lo xa rồi, một đường không kinh không hiểm đi tới phía sau Bạch Thước Viện, Ninh Triệt Tuyên liền chỉ về ba gian nhà đằng trước cười nói: "Chính là chỗ đó, Bách Thảo Các của tỷ tỷ, nàng vào lúc này nhất định là ở bên trong chế được đây."

Vừa dứt lời, Thẩm Thiên Sơn liền nghe được một thanh âm êm tai giống như chuông gió: "Hải Đường, đem bình mật ong hôm qua đi cho mang tới đây".

Hải Đường đáp ứng một tiếng, nơi này Thẩm Thiên Sơn cùng Ninh Triệt Tuyên làm thủ hiệu(*), ngay sau đó Ninh Triệt Tuyên liền bước tiểu chân ngắn hướng về Bách Thảo Các đi đến, một bên lớn tiếng kêu: "Tỷ tỷ, người làm sao không ở trong phòng tổ mẫu nói chuyện? Ngược lại chạy trốn về đây rồi?"

làm thủ hiệu(*): ra dấu bằng tay

Ở lúc Ninh Triệt Tuyên nói chuyện, Thảm Thiên Sơn đồng thời cũng lặng lẽ chuyển qua phía trước cửa sổ Bách Thảo Các, sau đó dựa vào cây đại hạnh kia che lại thân hình, một cơn gió thổi qua, mấy cánh hoa lay động theo chiều gió ung dung rơi vào trên bả vai hắn.

"Xuyt!"

Xuyên thấu qua cánh cửa sổ mờ ra, Thảm Thiên Sơn nhìn thấy Ninh Tiêm Bích dựng thẳng lên một cái ngón tay trắng nõn đặt ở cặp trên đôi môi ửng hồng kia, sau đó nàng thương yêu sờ sờ đầu đệ đệ, múc một muỗng mật ong đưa vào trong miệng hắn, một bên trịnh trọng nói: "Tỷ tỷ có chút khó chịu, lại gấp trở về làm thuốc, không cho phép ngươi nói cùng phụ mẫu."

Ninh Triệt Tuyên cười hi hi nói: "Muốn bảo mật cũng được, tỷ tỷ lại cho một thìa mật ong."

Ninh Tiêm Bích vừa buồn cười vừa tức giận, đưa tay ngắt khuôn mặt non mềm đệ đệ một hồi, oán hận nói: "Thật không biết ta làm sao lại có một đệ đệ ham ăn như ngươi vậy, chỉ suốt ngày muốn ăn. Mật ong này không phải muốn là có thể ăn nhiều, ngươi đã thay rằng, những rằng này nếu như bị sâu, ta xem ngươi làm sao bây giờ". Mặc dù là nói như vậy, nhưng vẫn từ bên trong bình lại múc một muỗng mật ong đút vào trong miệng Ninh Triệt Tuyên, một bên quay đầu lại nói: "Hải Đường, mang chén nước đến."

Hải Đường đáp ứng một tiếng, nơi này Ninh Triệt Tuyên thỏa mãn chép chép miệng, thở dài nói: "Mật ong ăn ngon thật". Nói xong nhìn về phía trên bàn đã bỏ thêm mật ong, tiện thể nhìn mấy viên thuốc, không khỏi kỳ quái nói: "Tỷ tỷ, những thuốc này cũng phải thêm mật ong sao? A, vậy ta cũng phải ăn."

Ninh Tiêm Bích ở trên đầu hắn vỗ nhẹ nhẹ một cái tát, cả giận nói: "Nói ngốc cái gì đó? Những thuốc này không phải cho ngươi ăn, coi như thêm mật ong, đó cũng là đáng. Cũng bởi vì quá đáng, cho nên mới cố ý thêm mật ong vào, hiểu chưa?"

Nói xong, nàng thấy Ninh Triệt Tuyên uống xong ly nước, liền lấy khăn tay ra lau miệng cho hắn, sau đó ngồi dậy nói: "Được rồi, buổi trưa ăn cơm, trong miệng ngươi còn có mùi vị bánh quế hành dầu, nhất định là sau khi ăn xong lại ăn đồ ăn vặt chứ? Bây giờ lại uống hai thìa mật ong, vào lúc này mau mau đi bộ để tiêu cơm."

Ninh Triệt Tuyên "nha" một tiếng, bắt đầu bước hai chân ngắn trên đất đi bộ tới tới lui lui, mắt to thì lại khát vọng nhìn chòng chọc bình mật ong này.

Nguyên lai, trong ngày thường nàng chính là bộ dáng này sao?

Trốn ở sau cây đại hạnh Thảm Thiên Sơn hơi thẳng thẳng thân thể, nhìn chằm chằm không chớp mắt nữ hài nhi chăm chú yên tĩnh bên trong cánh cửa kia.

Không hiểu tại sao nhiều người như vậy đều nói vị Ninh gia lục cô nương này dung mạo không đặc biệt, tính tình cũng không phải dịu dàng hiền lương. Ở Thảm Thiên Sơn xem ra, Ninh Tiêm Bích vượt xa từng cái từng cái được gọi là danh viện thực nữ được dạy dỗ quy củ bên trong đại môn kia. Những nữ hài tử đó có thể có dung mạo đẹp đẽ, nhưng là nghìn bài một điệu, hoặc ương ngạnh hoặc thẳng thắn hoặc trầm mặc hoặc nhu hòa, nhưng bất kể là một loại nào, các nàng đều không có thần thái sinh động rung động lòng người như Ninh Tiêm Bích vậy, khẽ cười yếu ớt hoặc cau giận, khẽ nhăn mặt, đều là phong tình vô hạn.

Nàng chưa từng ở trước mặt mình biểu hiện qua một mặt cử động như vậy, chỉ cần là đối mặt chính mình, nàng liền mãi mãi cũng là Ninh gia lục cô nương hồ hững thậm chí là lạnh lùng.

Thảm Thiên Sơn nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn, ánh mắt tham lam nhìn bóng người Ninh Tiêm Bích tâm tư cũng thêm một tia phức tạp khó hiểu. Hắn không hiểu tại sao mình sẽ lưu ý Ninh Tiêm Bích như vậy, thậm chí cũng bởi vì nàng đối với mình hồ hững, trong lòng lại càng dâng lên một tia phẫn nộ cùng chấp nhất, Ninh Tiêm Bích một đôi bàn tay nhỏ trắng như tuyết tinh tế vuốt ve, chỉ chốc lát sau, nàng mở bàn tay ra, một viên thuốc nhỏ nhỏ nằm ở bên trong lòng bàn tay của nàng.

Nữ hài nhi đưa đến gần mũi, nhẹ nhàng ngửi ngửi, sau đó trên mặt liền hiện ra thần sắc kích động, nàng nhìn chằm chằm viên thuốc nhỏ nhỏ, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Thảm Thiên Sơn sợ hết hồn, cho rằng Ninh Tiêm Bích phát hiện mình đang rình xem, vội vàng hướng phía sau trốn một chút, sau một khắc, hắn nghe được thanh âm dễ nghe cao hứng kêu lên: "Thành công, Hải Đường, thành công, ta thật sự làm ra viên thuốc thuộc về mình, Lục vị địa hoàng hoàn, làm được rồi, ta thành công, Hải Đường"

Cô bé kia cầm lấy tay nha đầu, cao hứng thậm chí nhảy lên, trên mặt nàng tràn đầy nụ cười hân hoan, dưới ánh mặt trời lại càng xinh đẹp và chói mắt như vậy, trong lúc nhất thời, Thảm Thiên Sơn cả người đều ngây dại.

Ta thích nàng.

Phảng phất như được tỉnh rượu, trong lòng những nghi hoặc kia bỗng nhiên liền giải quyết dễ dàng: nguyên lai là đơn giản như vậy. Vẫn đuổi theo nàng, muốn nhìn thấy nàng, muốn đem hết thảy đồ vật chính mình thích đều cho nàng. Nằm ở trên giường, thường thường sẽ ở trong mộng nhìn thấy nàng, cho dù rất ít đến phủ bá tước, thế nhưng mỗi buổi tối trong ngày, đều sẽ đứng trên lầu hai hướng về phương hướng này, suy đoán nàng khi đó đang làm gì...

Tất cả những thứ này, nguyên lai chỉ là bởi vì ta thích nàng.

Thảm Thiên Sơn đứng dưới cây đại hạnh, bị chính mình đột nhiên hiểu rõ lòng mình mà kinh sợ đến mức ngây dại.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Kim quang đại đạo

Edit by windinguyen

Ở bên trong cánh cửa, Ninh Tiêm Bích không... chút nào phát hiện hết thấy cử động của chính mình đã lọt vào trong mắt người hữu tâm, nàng đem những viên thuốc nhỏ nhỏ cất vào trong hộp bên cạnh, rất nhanh lại đưa tay bốc lên một khối nhỏ thuốc nhão, đặt ở lòng bàn tay vo tròn.

Ánh mắt trầm lắng nhìn Ninh Tiêm Bích cười đến cực kỳ vui vẻ, hai tay linh hoạt như gió, từng viên từng viên thuốc từ trong tay nàng thành hình, sau đó được cẩn thận từng li từng tí một đặt ở trong hộp. Thâm Thiên Sơn cứ như vậy si ngốc đứng sau cây đại hạnh, mặc cho hoa rơi dần dần vui lấp bả vai của hắn.

"Hải Đường, gió nổi lên rồi, ngũ gia mặc vẫn là ít, đừng để một lát nữa nhiễm bệnh, người đi đóng cửa sổ lại". Trong tai nghe được thanh âm lạnh lạnh êm tai này, tiếp theo hai cánh cửa sổ liền bị nha hoàn bên cạnh Ninh Tiêm Bích đóng lại, lúc này một khuôn mặt thanh tú động lòng người, cũng trong nháy mắt đã bị ngăn cách ở bên trong cánh cửa.

Thâm Thiên Sơn hít một hơi thật sâu, trong không khí tất cả đều là mùi hạnh hoa thơm ngát, để hắn toàn thân thư thái.

Lưu luyến một lần nữa liếc mắt nhìn về phía cửa sổ, nghĩ cửa gai nhân bên trong lúc này trên mặt nhất định vẫn là mang theo ý cười hân hoan, Thâm Thiên Sơn bỗng nhiên mỉm cười, xoay người bước nhanh hướng về ngoại viện đi đến, bóng người kiên cường trong nháy mắt liền khuất dần sau bụi hoa cây cối.

Ninh Tiêm Bích không chút nào biết vận mệnh của mình vào đúng lúc này lại cùng kiếp trước có trùng hợp ở một bước nào đó, nàng xem viên thuốc nhỏ trong hộp, đây là lần đầu Lục vị địa hoàng hoàn trong xuất hiện thời đại này, nàng không nhớ rõ Lục vị địa hoàng hoàn vốn là xuất hiện ở thời điểm nào trong lịch sử, nên tính là rất sớm đi, cho tới đến lúc sau, phương thuốc cũng không hiếm lạ, vì lẽ đó hiệu thuốc đều là trước sau khổ công ở công nghệ chế tác, xem các tiền bối truyền tới trong tay nàng, làm được Lục vị địa hoàng hoàn hòa vào nước, liền một điểm mảnh vụn thuốc cũng không lưu lại, có thể nói lục vị địa hoàng hoàn đúng là kinh điển rồi.

Thế nhưng cái thời đại này, nhưng là không có Lục vị địa hoàng hoàn, đối lập với lịch sử mình biết, ở Đại Khánh này thuốc pha chế sẵn rất ít, phần lớn con người vẫn là quen thuộc mua được liệu trở lại sắc thuốc, chỉ có một ít công hầu huân quý hoặc là phú thương đại cổ, hào phú gia tộc mới có thể hàng năm đúng hạn mua từ hiệu thuốc một ít thuốc được pha chế sẵn, tỷ như trong 《 Hồng Lâu Mộng 》 xuất hiện cái loại hình "nhân tham đường vinh hoàn" gì đó, cái thời đại này đều có, phủ bá tước hàng năm đều sẽ chế tạo ra một ít để dùng.

Chậm rãi phun ra một hơi, Ninh Tiêm Bích phảng phất nhìn thấy một cái đại đạo kim quang chói lọi đã phơi bày ở trước mặt mình, chỉ là nói con đường phía trước, cũng là một cái chiến hào vừa thâm sâu vừa đen, không tốn hao chút khí lực sợ là khó có thể vượt qua.

Ninh Thế Bạc đi Lại bộ nhậm chức, Ninh gia lại khôi phục yên tĩnh như trước, Ninh Tiêm Bích cũng không có đưa Lục vị địa hoàng hoàn cho Khương lão thái quân, mà là để Ninh Đức Vinh mang đi. Lấy lý giải của Ninh Tiêm Bích mà nói, Ninh Đức Vinh là muốn đem thuốc này đưa đến một cái tổ chức nào đó tiến hành kiểm nghiệm cụ thể, trước đó, hắn liền để chính mình đem công dụng của Lục vị địa hoàng hoàn, viết ra những điều kiêng kỵ đối với thuốc, sau đó đồng thời mang hết đi.

Điểm này Ninh Tiêm Bích cũng thật là không nghĩ tới, ở cổ đại cũng tồn tại loại hình tổ chức hiệp hội được phẩm tương tự như hiện đại vậy. Có điều nghĩ lại nghĩ, cái này cũng là rất bình thường, cũng không phải loại khách giang hồ bán đại lực hoàn, lẽ nào làm ra một loại thuốc, người nói hữu dụng là hữu dụng sao? Không trải qua kiểm nghiệm, ai dám ăn a? Đây chính là thuốc, cũng không phải món ăn, ăn không ngon nhiều lắm chính là phun ra. Còn đối với thuốc một cái sơ sẩy là xảy ra nhân mạng.

Khiến Ninh Tiêm Bích bất ngờ chính là, Ninh Đức Vinh từ đầu đến cuối có vẻ như cùng cái tổ chức kia vẫn thật quen thuộc. Sau đó nàng mới biết, trong tay Ninh Đức Vinh cũng có vài phương thuốc chính mình phối chế, những phương thuốc này sau khi phối chế thành thuốc pha chế sẵn, đương nhiên cũng cần được kiểm nghiệm, hắn và hiệp hội thuốc này có thể không quen thuộc sao? Tuy rằng đến kinh thành rồi không thể cùng những người từ trước kia giao thiệp, thế nhưng người trong hiệp hội tổng bộ thuốc ở kinh thành cũng đều biết đại danh của Ninh Đức Vinh, huống chi hắn vì y thuật của chính mình kiểm một cái tước vị, đây chính là trong đại nhiệt môn, hết thấy đồng hành đều tự giác cùng có quang vinh, bây giờ hắn tới cửa giám định thuốc, dám gia hòa hiệp hội thuốc có thể không chăm chú nhiệt tình mà đối xử sao?

Ninh Đức Vinh vào lúc này cũng đang khó xử lắm.

Lục vị địa hoàng hoàn là Ninh Tiêm Bích làm được, này chế được nhưng là một cái đại sự ghê gớm, một khi làm ra hảo được, đó là đủ để có thể lưu danh sử sách a. Bằng trực giác của lão đầu nhi đối với thuốc hiểu rõ, trong lòng hắn đã có tính toán, Lục vị địa hoàng hoàn này hiệu quả nhất định rất tốt, vì lẽ đó thông qua giám định tuyệt đối không thành vấn đề.

Cứ như vậy, vấn đề lúc này mới phát sinh.

Trên sách giám định thuốc đến tột cùng viết tên ai mới tốt đây? Ninh Tiêm Bích là thiên kim tiểu thư của phủ bá tước, coi như nàng không kiêng dè danh tiếng, các trưởng bối trong nhà cũng quyết không cho phép nàng truyền ra danh tiếng như vậy. Danh môn tiểu thư như nàng vậy, đó là ngay cả tên cũng không cho phép lưu truyền ra ngoài a.

Nhưng nếu không viết tên của Ninh Tiêm Bích, chẳng lẽ muốn viết tên chính mình? Điều này cũng không được a, hần đường đường là một trưởng bối, dĩ nhiên đạo (ăn cắp) thành quả chế được của tôn nữ nhà mình, khuôn mặt già nua này của hần biết để ở đâu đây hả?

Ninh Đức Vinh lâm vào tình thế khó xử, mấy ngày nay râu mép tóc đều xoạt xoạt xoạt rụng xuống. Đến lúc nhìn thấy, tiểu nha đầu Bích Tùng cũng không nhận được lo lắng.

Mất thấy mười mấy ngày đều qua, e sợ lại có thêm nửa tháng, hiệp hội thuốc bên kia sẽ có kết quả. Ninh Đức Vinh đang phát sầu đây, liền nghe Bích Tùng ở bên ngoài cười nói: "Lão thái gia, Lục cô nương đã tới".

Tiếng nói vang lên, Ninh Tiêm Bích liền đi đi vào, trước tiên đứng cửa cười tủm tỉm nhìn một chút, mới mở miệng nói: "Nghe Bích Tùng nói tam gia gia mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên, ngay cả tóc đều rụng rất nhiều, đây là chuyện gì xảy ra? Tam gia gia từ trước đến giờ là có lòng tốt, còn có thể có chuyện gì khiến cho người phát sầu như vậy?"

Ninh Đức Vinh nhìn cái tôn nữ đặc ý nhất trước mặt này, thời gian mới mấy năm, cái tiểu nữ oa lúc trước kia ôm đùi hần đã trở mã thành một thiếu nữ đáng ngọc yêu kiều, bên ngoài nhiều người nói Ninh gia Lục cô nương sắc đẹp phổ thông, kỳ thực nơi nào phổ thông, Ninh Tiêm Bích vẫn rất xinh đẹp đoan trang, chẳng qua là bởi vì những tỷ muội kia của nàng sắc đẹp quá nổi trội, mới khiến cho nàng có chút phổ thông thôi.

Lão gia tử ở trong lòng thay Ninh Tiêm Bích bắt bình dùm, nhưng liền lấy lại tinh thần, thở dài nói: "Thược Dược a, gia gia không lo những khác, chỉ là thuốc này hiệp hội kiểm nghiệm xong, đến thời điểm người lấy giấy chứng nhận nhất định phải ký tên, người nói, chuyện này... này có thể dùng tên gì nói tốt đây? Phụ mẫu cùng tổ mẫu người sợ là sẽ không để cho khuê danh của người lưu truyền ra ngoài đi?"

Ninh Tiêm Bích con người xoạt một hồi liền sáng lên, đi tới trước mặt Ninh lão thái gia cười nói: "Tam gia gia lại nghe được cái tin gì rồi? Lục vị địa hoàng hoàn đã thông qua kiểm nghiệm sao?"

Ninh Đức Vinh cười khổ nói: "Người còn có thể cười vui như vậy? Cũng phải, nếu người là nam nhi, hào quang lớn như vậy, làm sao không vui? Một mực người chỉ là nữ hài nhi."

Lão đầu nhi nói tới chỗ này, tránh không được lại than thở một phen, Ninh Tiêm Bích nghe xong cũng có chút phiền muộn: cái thời đại này đối với nữ nhân chèn ép thật quá lợi hại, nếu không phải vậy đời trước nàng cũng không đến mức đem 'bàn tay vàng' giấu đi chặt chẽ như vậy.

"Tam gia gia, trước đừng nghĩ cái này, không phải còn không có thông qua giám định sao?"

Ninh Tiêm Bích an ủi Ninh Đức Vinh, nàng cảm thấy rất thú vị, rất nhiều từ ngữ chuyên ngành, tỷ như giám định, giấy chứng nhận, hiệp hội này, nàng vốn tưởng rằng là chỉ có ở hiện đại, không nghĩ tới trong thời đại này đã có. Nghĩ nghĩ lại, điều này cũng bình thường, chính là vốn trong lịch sử, thời đại Minh triều cũng không phải có công xưởng sao? Còn có những cái gì mà đồng thành, hội đồng, hương hội, nghĩ đến hiệp hội chắc cũng là từ những tên gọi này kéo dài mà ra.

"Tuy rằng còn không có thông qua, có điều tam gia gia ta cùng dược liệu liên hệ ràng buộc cả đời, lẽ nào liền điểm nhân lực ấy đều không có? Người yên tâm, Lục vị địa hoàng hoàn này của người, tương lai nhất định sẽ hào quang chói lọi". Ninh Đức Vinh nói xong, nụ cười kiêu ngạo trên mặt rút đi, túm lại râu mép nói: "Chỉ là danh tự này làm sao bây giờ a?"

"Tam gia gia, người xem ta lại là loại người so đo những thứ hư danh kia sao? Dùng tên của Tam gia gia, này có cái gì đáng giá khổ não?" Ninh Tiêm Bích bị đánh dập khổ não buồn cười của Ninh Đức Vinh chọc phát cười, trong lòng nàng, cô nhiên cũng muốn lưu danh sử sách, nhưng mà một thân phận chính mình nhất định là không thể nào, nếu như thế, chẳng bằng tiện nghi, nha, không đúng, là thành toàn Ninh Đức Vinh.

Ninh Đức Vinh lắc đầu đung đưa tựa như trống bỏi, kiên quyết không chịu cái tiện nghi này của cháu gái. Ninh Tiêm Bích liền không nhận được nghiêm mặt nói: "Tam gia gia, Thược Dược có thể có ngay hôm nay, nhờ có tam gia gia dốc lòng giáo dục, không có tam gia gia, Thược Dược đừng nói chế được Lục vị địa hoàng hoàn, e sợ ngay cả những dược liệu như phục linh, vỏ cây mẫu đơn, trạch tả cũng không nhận ra đây. Vừa vận tên của ta lại không thích hợp truyền ra đi, nhân tiện dùng tên của Tam gia gia không phải tốt nhất sao?"

Ninh Đức Vinh vẫn là lắc đầu, trong miệng lẩm nhẩm lại chỉ có một câu nói: "Ta có thể nào vô liêm sỉ như vậy? Không được không được."

Ninh Tiêm Bích thực sự chẳng muốn cùng hần nói tiếp, đứng lên nói: "Nếu như Tam gia gia chính là không qua được cửa ải này, vậy thì liền tùy tiện tìm người nào mạo danh đi, tên của ta là nhất định không thể dùng". Vừa nói, trong lòng liền âm thầm cười trộm: cũng không tin lão đầu nhi cam lòng đem cơ hội tiện nghi như vậy cho người không liên quan.

Ninh Đức Vinh quả nhiên không nỡ, đang xoắn xuýt lúc, liền nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân, tiếp theo màn cửa vẩy một cái, là Ngọc nhi đi tới, tiểu nha đầu sắc mặt vui mừng đầy mặt, đối với Ninh Tiêm Bích nói: "Cô nương, biểu thiếu gia trở về, thái thái gọi ngài trở lại đây."

"Biểu ca trở về?"

Ninh Tiêm Bích vui mừng đứng lên, Tưởng Kinh bồi tứ hoàng tử Chu Hâm đi Giang Nam đã hơn một tháng, nàng chỉ lo tính tình dịu dàng này của biểu ca sẽ bị tứ hoàng tử tính khí thô bạo của nặng hơn người kia bắt nạt, vì lẽ đó những ngày qua vẫn lo lắng, lúc này nghe nói hần bình an trở về, tự nhiên là

vui mừng bất tận.

"Tam gia gia, xe tới trước núi tắt có đường, chờ Lục vị địa hoàng hoàn thông qua giám định, ngải lại sầu lo cũng không muộn. Cháu gái cáo từ trước, lúc trở lại mang cho người điểm tâm ngon miệng."

Ninh Tiêm Bích không để ý tới lão đầu nhí còn đang khổ não, trong nháy mắt liền đi ra cửa, chỉ còn dư lại Ninh Đức Vinh tự mình một người ở trong phòng tự lẩm bẩm: "Ta không muốn ăn cái gì điểm tâm, ta chỉ muốn cái biện pháp vẹn toàn đôi bên có được hay không a?"

Trở lại Bạch Thước Viện, Tường Kinh đang ngồi phía dưới trong nhà chính, theo Dư thị cùng đi Tường nói chuyện, nhìn thấy Ninh Tiêm Bích trở về, hần liền đứng dậy cười nói: "Lục muội muội." Ninh Tiêm Bích cũng đáp lễ, tiếp theo trên dưới đánh giá Tường Kinh vài lần, mới đến bên người Dư thị ngồi xuống, cười nói: "Biểu ca xuống Giang Nam một tháng, cũng không có dấu vết rõ ràng chịu gió chịu nóng, làm sao? Chu công tử không có bắt nạt người đi?"

Bạn đang đọc truyện *Được Thú Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Làm khó

Edit by windinguyen

Tường Kinh cười nói: "Chu công tử rất tốt, rất chiều cổ ta, nói đến xấu hổ, hần tính ra so với ta nhỏ tuổi hơn đây, lại không nghĩ rằng lại vô cùng tỉ mỉ. Nói là một tháng, nhưng mà ta cũng không xuất lực bao nhiêu, bắt quá là dẫn hần đi chung quanh thôi, lại lĩnh hội thêm kinh nghiệm sống, thật ra ngược lại là ta thu được nhiều ích lợi đây."

Đi Tường liếc nhìn Ninh Tiêm Bích, trên mặt do dự một chút, liền đối với Tường Kinh nói: "Được rồi, người ở nơi này cũng ngồi một lúc, trước về phòng nghỉ ngơi đi, đừng người bây giờ công sự bận bịu, sợ là muốn buổi tối mới về đây, buổi tối lại gặp cũng không trễ."

Tường Kinh đang muốn đáp ứng, liền nghe Dư thị cười nói: "Được rồi được rồi, tỷ tỷ tuy là quen thói cẩn thận một chút, nhưng có cái gì ngại? Hai người bọn họ là biểu huynh muội, lại là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tuy nói bây giờ hơi lớn một chút, cũng bắt quá là hai cái hài tử, mới như vậy đã cần tránh hiềm nghi rồi hả? Huống hồ không phải còn có những trưởng bối chúng ta ngồi ở chỗ này sao? Để Kinh ca nhí theo ta nói chuyện một chút, này hơn một tháng không gặp, trong lòng ta thực sự là nhớ hần."

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe Lan di nương cũng cười nói: "Thái thái nói đúng lắm, tỉ thiếp chỉ sợ có người so với thái thái còn nhớ Kinh ca nhí hơn đây."

Dư thị quay đầu lại cười nói: "Còn có người như vậy? Ta không tin, ngoại trừ tỷ tỷ, ta chính là di thân nhất của Kinh ca nhí, còn có ai có thể so sánh ta càng nhớ hần? Thước Được tuy là muội muội, lẽ nào người không biết? Ngoại trừ những được liệu kia, nàng còn có thể đem cái gì để ở trong lòng?"

Lan di nương cười nói: "Tỉ thiếp nói tự nhiên không phải cô nương, chỉ là Tuyên ca nhí mấy ngày nay mỗi ngày đều muốn niệm mấy lần, nhìn đáng đáp hần kia, thực tại là muốn nhớ Kinh thiếu gia đến sít sao, so với thái thái còn muốn nhiều hơn đây."

Lan di nương chưa kịp nói xong, trong phòng mọi người đã cười ngả nghiêng, hồi tưởng lại khuôn mặt nhỏ bé béo ị của Ninh Triệt Tuyên, còn có dáng vẻ si ngốc khi nhìn thấy đồ ăn đôi chân liền bất động, mọi người càng cười đến lợi hại. Tường Kinh cũng cười nói: "Phải, ta ở Giang Nam cũng nhớ kỷ biểu đệ, lúc này trở về cố ý mua nhiều điểm tâm hơn chút."

Nhắc Tào Tháo liền thấy Tào Tháo đến. Chỉ nghe bên ngoài vang lên tiếng một trận bước chân thùng thùng, bên ngoài tiểu nha đầu chỉ kịp hô lên một tiếng "Ngũ thiếu gia" đến rồi hai chữ sau không kịp ra khỏi miệng, Ninh Triệt Tuyên đã xông vào, nhìn thấy Tường Kinh, liền vội tới hân hoan kêu lên: "Quả thật là biểu ca trở về, ta còn tưởng rằng là Tiểu Thuận gạt ta đây."

Tường Kinh cười ôm lấy hần, Lan di nương kỳ quái nói: "Tuyên ca nhí, người làm sao cái canh giờ này sẽ trở lại rồi hả? Học đường nơi đó ra về rồi sao?"

Ninh Triệt Tuyên cười hi hi nói: "Không có đâu, vẫn còn một bài giảng, ta lập tức muốn trở về. Nghe nói biểu ca trở về. Thực sự cao hứng, vì lẽ đó không nhịn được bỏ chạy trở về liếc mắt nhìn, nhìn một cái rồi đi."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Nói ít thôi. Cho là chúng ta không biết người? Người là có ý chạy về xem một chút biểu ca mang về đồ ăn gì phải không? Đến lúc đó đem mấy món nhớ kỷ, muốn đọc chiếm một phần lớn, có phải thế không?"

Ninh Triệt Tuyên bị tỷ tỷ bóc trần tâm tư, liền ở trên người Tường Kinh vịn vẹo thành một cái bánh quai chèo, chột dạ kêu lên: "Mới... mới không có... Tỷ tỷ... tỷ tỷ chó đem một mảnh... một mảnh xích từ chi tâm(*) của ta đối với Kinh ca ca cho rằng... cho rằng..."

xích từ chi tâm(*): tấm lòng son

Không chờ nói xong, liền nghe đi Tường cười nói: "Được rồi được rồi, Tuyên ca nhí của ta rất tốt, mau trở lại lớp học đi, Bạch Thước Viện này cách nơi đó có hơn nửa lộ trình đây, cẩn thận trở lại chậm tiên sinh mắng người. Những đồ ăn này, tự nhiên mỗi dạng đều phải để cho người một phần, cứ yên

tâm đi."

Ninh Triệt Tuyên đạt được tin chính xác. Lúc này mới hài lòng cáo từ rồi đi, Dư thị nhìn hẩn vui vẻ chạy ra ngoài, không nhìn được lắc đầu thờ dài nói: "Ồ! Thật không biết đứa nhỏ này đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì? Ngoại trừ đối với đồ ăn là để bụng, vạn sự khác đều không hỏi, kết quả học tập cũng chỉ là thường thường."

Lan di nương sắc mặt cứng đờ. Tiếp theo xấu hổ nói: "Đều là ti thiếp không biết cách dạy dỗ". Không chờ nói xong, liền nghe Dư thị nói: "Được rồi, mắc mớ gì đến ngươi? Nghiêm túc mà nói, ta còn là hẩn mẹ cả đây, cũng có trách nhiệm. Có điều cũng không thể hoàn toàn trách chúng ta, hai người chúng ta rốt cuộc là nữ nhân, tục ngữ nói, con không dạy lỗi của phụ thân, ngươi xem lão gia chúng ta, liền tùy theo tính tình Tuyên ca nhi, hẩn này làm phụ thân cũng không sót ruột, chúng ta vội vã hướng về trên người mình ôm đồm tội danh làm gì?"

Lan di nương cười nói: "Thái thái nói đúng lắm, lão gia thực sự quá dung túng Tuyên ca nhi, ti thiếp đã nói vài lần, lão gia cũng không nghe."

Ninh Tiêm Bích ở bên cạnh nghe, chỉ cảm thấy buồn cười, đây là chuyện thường thường xảy ra trong Tam phòng, khoảng chừng nói mấy câu, một thê một thiếp này liền đem trách nhiệm đều đẩy lên trên đầu Ninh Thế Bạc, cũng không biết phụ thân ở Lại bộ có phải là hất xì liên tục hay không.

Có điều Ninh Tiêm Bích cũng vô cùng nghi hoặc, trong trí nhớ của nàng, Ninh Triệt Tuyên ở kiếp trước là phi thường thông minh. Đời này cũng vậy, phàm là đồ vật hẩn thích, không có gì không hiểu. Một mực ngay ở phương diện đọc sách là không để tâm, này tình tiết có chút không giống, làm cho nàng trong lúc nhất thời cũng giống như hòa thượng sờ mũi không thấy tóc.

Đang nghĩ ngợi, thấy di Tường đứng dậy cười nói: "Vào lúc này lão thái thái trong phòng hẩn là không người, Kinh ca nhi trở về, vẫn nên đi chỗ lão nhân gia thỉnh an, không bằng liền thừa dịp vào lúc này đi thôi, nếu không liền phải đợi đến chạng vạng các cô nương đều qua đó, trái lại không tiện đây."

Dư thị cũng cười nói: "Chính là nói như vậy, ta cũng sợ sót điểm này, nếu như thế, để Kinh ca nhi đem lễ vật lấy ra, vậy chúng ta lúc này qua đó thôi."

Hai tỷ muội nói xong, liền dẫn Tường Kinh đi chọn lễ vật, Ninh Tiêm Bích bởi vì buổi tối còn muốn đi thỉnh an, sẽ đồng thời không có đi theo.

Đợi đến trong phòng không ai, nàng lại cảm thấy có chút buồn, nhìn mặt trời đã dần ngã về Tây, liền đi ra ngoài, ở bên trong cổng tùy ý tản bộ.

Chợt nghe một trận tiếng cười truyền đến, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hai huynh đệ Ninh Triệt Bảo cùng Ninh Triệt Tuyên cười đùa đi vào cổng, nhìn thấy nàng, hai người thu lại tiếng cười, Ninh Triệt Tuyên quỳ cúi tới chào, kêu một tiếng tỷ tỷ.

Ninh Tiêm Bích cùng Ninh Triệt Bảo cũng nhìn thấy lẫn nhau, Ninh Triệt Bảo nhân tiện nói: "Lục muội muội tại sao lại ở chỗ này? Nghe nói biểu ca Tường gia trở về, Tuyên đệ đệ vẫn nhớ kỹ những món điểm tâm kia đây."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Biểu ca cùng di còn có thái thái chúng ta đi chỗ lão thái thái thỉnh an. Tứ ca cùng Tuyên ca nhi cười gì vậy? Cách thật xa đều nghe thấy các người cười đến vui vẻ".

Nàng vốn là thuận miệng vừa hỏi, đã thấy Ninh Triệt Bảo trên mặt bỗng nhiên nổi lên một trận hào quang kích động, lớn tiếng nói: "Muội muội sợ là không biết chứ? Tề tiên sinh muốn đi tộc học của chúng ta giảng bài rồi."

"Tề tiên sinh?" Ninh Tiêm Bích lẩm bẩm lặp lại một lần, thật sự là không nghĩ ra cái Tề tiên sinh này đến giảng bài có cái gì đáng giá để kích động? Thế nhưng rất nhanh, nàng liền nhớ tới một người, lập tức thân thể cũng không khỏi đến cứng lại, lẩm bẩm nói: "Tề tiên sinh? Có thể làm cho Tứ ca kích động như vậy, chẳng lẽ là đại nho đương đại tiên sinh Tề Hằng Chi?" Sau khi nói xong rồi lại rất nhanh lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói: "Không thể nào? Ngay cả ta đều biết hẩn từng là đế sư, ngoại trừ hoàng thân quốc thích, ai còn có tư cách xin hẩn trợ giảng?" (Windi: có mùi âm mưu, hehe)

Ninh Triệt Bảo cười nói: "Còn không phải chính là Tề lão tiên sinh đây? Cũng khó trách Lục muội muội nghi hoặc, lúc đó nghe cái tin tức như thế, trong học đường tất cả mọi người đều không có một thanh âm phát ra, Tam ca ngay cả thờ dóc đều đã quên, thật sự là quá khiếp sợ, ta đến bây giờ còn tưởng rằng là đang nằm mơ đây."

Ninh Tiêm Bích lần này cũng chấn kinh rồi, Tề Hằng Chi năm đó vừa ở tuổi trưởng thành liền trở thành đế sư, quả thực là để cho sĩ tử khắp thiên hạ khiếp sợ. Sau mười hai năm đương kim Hoàng Đế đăng cơ, hẩn được ban chức quan thượng thư, năm trước bởi vì phụ thân bệnh chết liền hồi hương chịu tang, sau đại kỳ mãn tang hẩn không hề xuất sĩ, trong lúc đó làm bạn với sơn thủy, qua lại phần nhiều là danh sĩ tài tử. Ai biết lão nhân gia bây giờ vừa thu xếp trở lại nghiệp cũ, trọng yếu nhất, là hẩn dĩ nhiên lựa chọn phủ bá tước trợ giảng.

"Lấy đại tài Tề lão tiên sinh, chỉ cần hẩn thả ra ý tứ, coi như là hoàng thân quốc thích, cũng sẽ thi nhau mời hẩn đến trong nhà chiêu đãi như thượng khách đó chứ? Thậm chí, liền ngay cả hoàng thượng triệu hẩn vào thượng thư phòng, cũng không phải không thể nào, làm sao... làm sao sẽ tới nhà chúng ta?"

Ninh Tiêm Bích cau mày, luôn cảm thấy chuyện này quá mức khó mà tin nổi, tục ngữ nói, khác thường tức là yêu, tuy nói đây là kiện thiên đại hảo sự, nhưng nàng lại có một loại cảm giác lo lắng bất an.

"Đúng vậy a, vì lẽ đó vừa bắt đầu, liền ngay cả các tiên sinh cũng không tin. Có điều đã có tin chính xác, nói là thuyền đón Tề tiên sinh vào kinh đã ở trên đường rồi. Đúng rồi, nghe nói năm đó Tề lão tiên sinh ở trong núi bị rắn độc cắn bị thương, vừa vặn chính là gặp Tam gia gia cứu hẩn một mạng. Hay là cũng là bởi vì có ơn báo đáp, vì lẽ đó lão tiên sinh mới có thể đến trong phủ chúng ta trợ giảng đi."

Ninh Triệt Bảo nói xong, liếc nhìn sắc trời, liền cười nói: "Lục muội muội, ta đi về trước, ngươi mang theo Tuyên ca nhi đi nhiều một chút, lúc này ăn xong ngọc thiện mấy khối đồ ăn vặt, nhìn hẩn lại không nhẹ, ta thật lo lắng hẩn càng ngày càng béo."

Ninh Tiêm Bích gật đầu cười đáp ứng, lôi kéo tay Ninh Triệt Tuyên đi trở về, dọc theo đường đi này hỏi liên tục việc Tường Kinh lúc này trở về đều mang theo đồ ăn gì? Có hay không thuê hai cái đầu bếp trở về? Nghe nói cái gì mà thịt Đông Pha phía Nam ăn thật ngon, khiến Ninh Tiêm Bích nghe được chỉ muốn đập đầu, nghĩ thầm rốt cuộc là sai ở nơi nào? Đời này đệ đệ là phát sinh ghen ghét sao? Hay là quý chết đói đầu thai?

Tường Kinh sau khi trở lại, quả thực bận rộn chừng mấy ngày, mãi cho đến mười mấy ngày sau, mới cuối cùng cũng coi như có được thời gian rảnh rỗi, dự định ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi một chút. Bởi vậy buổi trưa, Dư thị nơi đó làm canh gà rừng, để đi Tường cùng hân qua ăn canh, thế là hai mẹ con liền thay đổi xiêm y, hướng về Bạch Thước Viện đi đến.

Vừa vặn ở cửa gặp phải Ninh Tiêm Bích, Tường Kinh tiến lên chào hỏi, mỉm cười nói: "Lục muội muội đây là từ Hạnh Lâm Uyển trở về? Trước đó vài ngày đưa điểm tâm qua, Tam lão thái gia có thích ăn?"

Ninh Tiêm Bích cười đáp: "Từ tộc học trở về, bây giờ ta cũng không thường xuyên đến Hạnh Lâm Uyển được rồi. Có điều Tam gia gia rất yêu thích những món điểm tâm kia, hẳn mấy ngày nay ăn cơm không tốt lắm, cũng may mà có những món điểm tâm kia bù vào, không phải vậy e sợ muốn gây đi một vòng."

Tường Kinh kỳ quái nói: "Ăn cơm không tốt lắm? Nhưng là gặp được chuyện gì? Lần trước đi tặng đồ, nhìn lão nhân gia tinh thần còn tốt a". Nói xong đã thấy Ninh Tiêm Bích nhìn chung quanh, thấy di Tường ở trước tiền điện cùng mẫu thân nói chuyện, cũng không có chú ý bên này, nằng thà chậm bước chân, Tường Kinh liền hiểu ý, cũng chậm lại bước chân theo ở bên người nàng, nghi ngờ nói: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Ninh Tiêm Bích cười khổ nói: "Ta làm ra một vị thuốc, Tam gia gia cảm thuốc đến hiệp hội giám định, hai ngày nay kết quả giám định sẽ được công bố. Nghĩ đến là có thể thông qua. Tam gia gia bây giờ chính là buồn phiền chuyện này, hẳn không chịu để tên chính hân, nói là không thể vô liêm sỉ cướp thành quả của cháu gái. Nhưng tên của ta cũng không có thể truyền lưu đi ra ngoài. Liên vì chuyện này, khổ não bao nhiêu ngày, ta khuyên như thế nào cũng vô dụng. Kỳ thực có cái gì? Ta cũng không phải người ưa thích hư danh, bắt đắc dĩ Tam gia gia không chịu, ta cũng không có cách nào. Biểu ca ngơ vào Nam ra Bắc kiến thức rộng rãi, có thể hay không nghĩ được một cái biện pháp vẹn toàn đôi bên?"

Windi: Đây là truyện đầu tiên mình edit nên có thể có nhiều chỗ dịch ko mượt lắm. Đặc biệt về khoản món ăn mình ko rành, cho nên mong mọi người thông cảm. Có điều đây là bộ truyện mình rất thích, cũng đặc biệt thích nữ chính nên sẽ cố gắng để hoàn thành bộ này. Chỉ là thời gian rảnh của mình ko nhiều, đặc biệt lúc này lại càng nhiều việc nên thời gian ra truyện có thể hơi chậm. Mong mọi người ủng hộ, híchic, đừng để truyện vắng ngắt như chùa bà đanh nhoe. Nếu bạn nào đọc thấy thích thì comment để tiếp thêm động lực cho mình nha.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Bách Thảo Các Chủ

Edit by windinguyen

Tường Kinh nhũn nhũn mảy, nhẹ giọng nói: "Thì ra là như vậy, không trách Tam lão thái gia khổ não, đây thật là cái vấn đề lưỡng nan". Nói xong cũng nghe Ninh Tiêm Bích thở dài nói: "Bây giờ bất thành, liền để tên biểu ca đi, ta thực sự không có biện pháp."

Tường Kinh giật mình, liền tục xoa tay nói: "Loại chuyện đùa này không tùy tiện nói ra được, ta mà lại chế được sao? Ngay cả thảo dược, đồng y cũng không nhận ra mấy cây, một khi tương lai người của hiệp hội thuốc gọi ta qua khảo nghiệm, ta mất mặt thì cũng thôi, chẳng phải là cũng liên lụy muội muội mang trên lưng cái danh tiếng vô học? Chỉ sợ bách tính lại càng không nhận thức muội muội làm thuốc. Chuyện này vạ vạ không được, thà rằng để tên Tam lão thái gia."

Ninh Tiêm Bích dùng tay đỡ lấy cái trán, hữu khí vô lực nói: "Theo biểu ca nói, chuyện này là không có biện pháp?"

Tường Kinh chăm chú nghĩ một hồi, lúc này di Tường cùng mấy cái nha hoàn bà tử đã vào phòng, hẳn liền cùng Ninh Tiêm Bích đứng dưới bậc thềm, trầm ngâm một lúc mới cười nói: "Đúng rồi, khuê danh của muội muội mặc dù không thể truyền ra, nhưng tên tuổi thì lại không sao, muội muội không bằng tự đặt một cái tên, có Tam lão thái gia thay muội đảm bảo, có công dụng của vị thuốc kia, hiệp hội thuốc cũng không đến mức cần phải truy tìm nguồn gốc, đã như thế, thế nhân nhiều người biết tên tuổi muội muội, cũng không biết này chủ nhân chân chính của cái tên này là muội muội, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên?"

Ninh Tiêm Bích con người sáng ngời, vỗ mạnh đầu cười nói: "Đúng vậy đúng vậy, ta lại đem chuyện này quên mất. Tên tuổi, tên tuổi a, liền gọi Bách Thảo Các Chủ thế nào? Cứ như vậy, cũng không ai có thể nghĩ tới vị Bách Thảo Các Chủ này là nữ hài nhi, tiện nghi biết bao?"

Tường Kinh cười nói: "Bách Thảo Các Chủ? A, rất tốt a, Thần Nông thường bách thảo(*), cái tên này xác thực rất thích hợp với muội muội."

Thần Nông thường bách thảo(): trong dân gian Trung Quốc có câu “Thần Nông thường bách thảo, giáo nhân y liệu dừ nông canh”, ngụ ý là*

"Thần Nông nếm trăm cây thuốc, dạy dân trồng ngũ cốc". Theo truyền thuyết, Thần Nông sống cách đây khoảng 5.000 năm và là người đã dạy dân nghề làm ruộng, chế ra cây bừa và là người đầu tiên đã làm lễ Tịch Điền (còn gọi là lễ Thượng Điền, tổ chức sau khi gặt hái, thu hoạch mùa màng) hoặc Hạ Điền (lễ tổ chức trước khi gieo trồng), cũng như phát triển nghề làm thuốc trị bệnh.

Ninh Tiêm Bích rất cục giải quyết được vấn đề lớn này, nhất thời liền cảm thấy toàn thân ung dung, liền cúi thấp người, ngồi ở trên băng đá trong viện, cười nói: "Đa tạ biểu ca, người xem như là giúp ta giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ. Đáng tiếc tước phủ của Tam gia gia chẳng biết lúc nào có thể khởi công. Chỉ cần có tước phủ này che đậy, Tam gia gia liền có thể trợ chân".

"Mở phủ trợ chân?" Chuyện gì thế này? Tường Kinh có chút ngạc nhiên, bật cười nói: "Tam lão thái gia tổng sẽ không nghĩ muốn ở nhà xem bệnh chứ?"

"Không phải trong nhà, mà là đem tước phủ đổi thành một đại y quán, khoảng chừng trái phải Tam gia gia cũng có thể ngụ ở trong phủ". Ninh Tiêm Bích giải thích, đã thấy Tường Kinh lắc đầu nói: "Hồ đồ hồ đồ, chủ ý này hẳn là Lục muội muội đề xuất cho lão thái gia? Vô cùng không thoả đáng, đó là người có tước vị do hoàng gia phong thưởng, sao có thể lấy dựng thành y quán? Nếu là bị người hữu tâm biết được, một tội danh 'coi rẻ quân ân' hạ xuống, Tam lão thái gia nửa đời sau sẽ phá hủy."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Biểu ca thật là cùng Tứ hoàng tử đi một chuyến xuống Giang Nam, bây giờ tầm mắt đã rộng lớn như vậy. Yên tâm đi, chuyện này Tam gia gia hỏi qua Thẩm đại nhân. Chính là vị nội các học sĩ Thẩm đại nhân của Duệ thân vương phủ, đã đạt được hoàng thượng cho phép, bây giờ chỉ chờ công bộ nơi đó khởi công, liền có thể tâm tưởng sự thành rồi."

Tường Kinh nghe nói là nội các học sĩ Thẩm Mậu ra sức giúp đỡ trong chuyện này. Cũng không có nói tiếp, qua thật lâu, hẳn mới thở dài nói: "Đúng là vẫn còn có chút không thích hợp, không phải ta nói không may mắn, này vì là y đạo, mặc kệ cần thận ra sao, tổng khó bảo toàn sẽ không ra cái chỗ gì sơ suất, một khi có chuyện, Tam lão thái gia dùng tước phủ mở y quán cũng rất không ổn."

Vừa dứt lời, Ninh Tiêm Bích đã thay đổi sắc mặt.

Tường Kinh thấy nàng sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, tưởng dọa sợ nàng rồi, vội vã cười nói: "Bất quá là ta làm người quá mức thật cẩn thận thôi, Lục muội muội cũng không nên suy nghĩ nhiều. Nghĩ rằng Tam lão thái gia làm nghề y mấy chục năm, chưa từng xảy ra chỗ sơ suất gì. Bây giờ làm sao có khả năng vừa trợ chân lại xảy ra chỗ sơ suất đây? Là vì huynh lo ngại dư thừa, Lục muội muội không cần để ở trong lòng."

Nhưng mà Ninh Tiêm Bích làm sao có khả năng không để ở trong lòng? Gió xuân ôn hoà, nhưng nàng lại cảm thấy trên người tất cả đều bị mồ hôi lạnh ướt đầm: chính mình thực sự là hồ đồ a, xem ra trọng sinh đời này mọi sự trôi chảy, để cho mình đều có chút đặc ý vĩnh vào rồi. Lấy tước phủ làm y quán, này đề nghị lớn mật cũng là thôi, chỉ là nàng có thể nào lại quên trận hoạ lớn ngập trời ngày sau? Tước phủ cũng tốt, y quán cũng được, này đều là sản nghiệp hoàng gia, tuy rằng lịch sử có rất nhiều thay đổi, nhưng Ninh Đức Vinh không bị xử tội cũng còn tốt, một khi bị định tội, này y quán hoặc là tước phủ đều bị tịch thu hay không tạm không nói tới, vạn nhất lại có thêm người bỏ đá xuống giếng, này mệnh của Tam gia gia có khả năng bảo vệ hay không còn chưa biết.

Nghĩ đến đây, Ninh Tiêm Bích chỉ cảm thấy trong lòng tất cả đều là sợ hãi, nàng đứng lên, trịnh trọng hướng về Tường Kinh thi lễ một cái, nghiêm mặt nói: "Biểu ca nói đúng lắm, trước là ta nghĩ quá sơ sài, chỉ cho là có Thẩm học sĩ hỗ trợ ra sức, liền không có vấn đề gì, bây giờ xem ra, là ta nghĩ quá ngây thơ, Thục Dục đa tạ biểu ca chỉ điểm."

Nàng vừa nói như vậy, cũng làm cho Tường Kinh có chút thật không tiện, liên tục xua tay nói: "Không coi vào đâu, là ta quá cẩn thận rồi."

Đã thấy Ninh Tiêm Bích ngồi xuống, khổ não nói: "Chỉ là như vậy, nếu không thể dùng tước phủ làm y quán, này phải làm sao đây? Chẳng lẽ muốn hướng lão thái quân cùng phụ mẫu cầu viện?"

Tường Kinh trầm ngâm nói: "Này y quán là muốn dùng danh nghĩa Ninh lão tiên sinh sao? Lục muội muội có phải là cũng muốn tham dự vào? Nếu như người không tham dự vào cũng còn tốt, nếu là người cũng muốn chen một bước chân, chuyện này tuyệt đối không thể để lão thái quân cùng dưỡng và di thái thái biết."

Ninh Tiêm Bích sững sờ nhìn hắn, chợt liền tỉnh ngộ lại, gõ lên đầu của chính mình thở dài nói: "Đúng vậy, ta thật là khờ rồi. Ta một nữ hài nhi của phủ bá tước, lại muốn nhúng tay vào việc bên ngoài, dù là kinh thương hay làm nghề y, lão thái thái cùng phụ mẫu làm sao có khả năng cho phép? Chỉ là... chỉ là"

Mặt sau câu nói này lại không nói ra. Ninh Tiêm Bích không cam lòng, quá không cam lòng: việc nặng một đời, chính mình cũng đem bàn tay vàng mở ra, nhưng đến cuối cùng, bị thân phận này giới hạn, lại vẫn không thể phòng ngừa chu đáo vì chính mình tích góp lại của cải phong phú sao? Vậy trong đầu mình giữ nhiều phương thuốc như vậy làm sao bây giờ? [Cập nhật nhanh nhất tại Truyện F.U.L.L chấm VN] Lẽ nào chỉ có thể làm mấy thứ thuốc, sau đó chờ lấy chồng? Không, nàng một chút cũng không muốn cuộc sống như thế a, này cùng chính mình ở đời trước có cái gì khác nhau chứ?

Tường Kinh nhìn Ninh Tiêm Bích đáng đáp có chút lo lắng, liền không nhìn được mỉm cười nói: "Muội muội không cần phải gấp gáp, tục ngữ nói, ăn vô một cái người cũng không mập mạp, mặc dù có y thuật của Tam lão thái gia cùng muội muội làm thuốc, nhưng sự tình mở y quán hiệu thuốc cũng không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành, chậm đã chậm đã, chờ thuốc của người thông qua giám định, lại từ từ trừ tính cũng không muộn, đến thời điểm nếu là cần ta hỗ trợ, cứ tự nhiên mở miệng, không cần phải xem ta như người ngoài. Những cái khác không dám nói, chỉ là chuyện làm ăn này, ta bây giờ ngược lại cũng có chút tâm đắc, tất nhiên hết sức giúp đỡ."

Ninh Tiêm Bích tâm chậm rãi bình tĩnh lại, biết Tường Kinh nói lời vàng ngọc rất hợp lý, liền trịnh trọng nói tạ ơn.

Trong phòng, Dư thị cùng đi Tường đi tới cạnh cửa, chỉ thấy Tường Kinh cùng Ninh Tiêm Bích người đứng người ngồi, đang ở nơi đó nói chuyện, bức tranh trước sau đều là an tĩnh duy mỹ. Dư thị liền không nhìn được cười nói: "Nhìn một cái hai huynh muội này, trong ngày thường cũng không thấy bọn họ nói bao nhiêu lời, nhưng tụ lại cùng nhau, lại chân thực lộ ra một luồng sức lực nóng hổi".

Di Tường cười nói: "Không phải sao? Thược Dược là hài tử yên tĩnh nội liễm nhất, ta vẫn là lần đầu nhìn thấy trên mặt nàng rất nhiều thần thái thế này, không biết tìm Kinh nhi thương lượng chuyện đứng đắn gì, nhìn một cái là đủ thấy nghiêm túc."

Dư thị cười nói: "Bọn họ có thể có cái chuyện đứng đắn gì? Có điều vậy cũng được, biểu huynh muội vốn nên thân thiết chút, chính là chúng ta nhìn thấy, trong lòng cũng cao hứng a." Nói xong lại nhìn Tường Kinh một chút, không nhịn được cười nói: "Thật không rõ, tỷ phu ngày đó làm sao liền coi trọng tỷ, chỉ nhìn dung mạo Kinh ca nhi, cũng biết được phong thái của tỷ phu năm đó, còn không biết có bao nhiêu thiếu nữ vì hắn mà tranh nhau đến vỡ đầu chứ? Rốt cuộc lại không nghĩ tới cuối cùng lại tiện nghi cho tỷ tỷ. Bây giờ mặc dù tỷ phu đã rời nhân thế, lưu lại huyết thống là Kinh ca nhi này, lại cũng là cái hung thủ gieo vạ cho các nữ nhi khuê các". Vừa nói vừa một bên lắc đầu cười.

Lời này tự nhiên là tán dương, di Tường nhìn muội muội, trong lòng bỗng nhiên hơi động, cũng mỉm cười nói: "Kinh ca nhi cũng thôi, ta lại thích nhất Thược Dược, nữ hài nhi bình thường đến cái tuổi này, cũng không có phần yên tĩnh ôn nhu như nàng, làm việc hào phóng thoải đáng đây, tương lai cũng không biết là nhà ai có phúc lớn, có thể rước nàng vào cửa."

Dư thị trên mặt nụ cười càng tăng lên, trong miệng lại khiêm tốn nói: "Cái gì yên tĩnh ôn nhu làm việc hào phóng thoải đáng? Tỷ tỷ còn không biết chứ? Bây giờ trong kinh thành mọi người nói, Thược Dược của chúng ta không sánh được mấy người... tỷ muội kia của nàng."

Di Tường lắc đầu cười nói: "Này nhìn người nơi nào chỉ có thể nhìn mặt ngoài? Không phải ta ngay ở trước mặt muội muội mới khen ngợi cháu gái ngoại của mình, thật sự là trong phủ nhiều cô nương như vậy, ngoại trừ nhị cô nương từ nhỏ gả tiến vào phủ thái tử, bởi vì tuổi tác lớn nên có thận trọng bên ngoài, cũng không có một ai có thể so sánh được với Thược Dược. Vị biểu cô nương kia đúng là tính tình dung mạo đều tốt, chỉ là không biết như thế nào, ta nhìn cũng khó có thể thân cận, nhìn dáng dấp của nàng, cũng là có chút lạnh lùng cao ngạo." (*Windi: mẹ của Tường Kinh có cảm giác chuẩn xác ghê a*)

Dư thị che miệng cười nói: "Nếu nói tính tình lạnh lùng cao ngạo lại độc lập ở trong phủ này, còn ai có thể so sánh được với cháu gái ngoại của tỷ tỷ? Ta vẫn luôn lo lắng, đứa nhỏ này tính tình quá mạnh mẽ, cũng không như nữ hài nhi bình thường đáng đáp hiền thực, lấy thân phận của nàng, sợ rằng tương lai cũng là muốn hướng về những cao môn đại hộ kia đi, ta chỉ lo lắng nàng bị khinh bỉ. Nếu như có thể có một người biết gốc biết rễ lại chân tâm đối tốt với nàng, dù là hàn môn, ta cũng lão gia cũng chấp nhận, hài tử bình an hạnh phúc mới là khẩn yếu nhất."

Di Tường nghe thấy phen ám chỉ này, trong lòng đã vui mừng từ lâu. Liền cười nói: "Nghĩ đến phụ mẫu đều là như vậy. Kinh ca nhi của chúng ta, ta nghĩ hẳn tính tình cũng ôn nhu, cần phải tìm một nàng dâu biết rõ gốc rễ tính tình lại kiên cường hào phóng lương thiện mới tốt, điểm này đúng là chúng ta có cùng suy nghĩ."

Dư thị thám thính ra ý tứ của tỷ tỷ, cũng hài lòng, càng xem đôi huynh muội trong sân kia, lại càng cảm thấy đây quả thực là một đôi bích nhân trời đất tạo nên, bởi vậy lâm lâm nói: "Tỷ tỷ gấp cái gì? Từ trước không phải có thầy tướng số đã nói, Kinh ca nhi không thể tảo hôn (*). Nếu không như vậy e sợ tiền đồ như cát bụi"

tảo hôn (*): kết hôn sớm

Di Tường gật đầu nói: "Đích thật là có nói như thế. Muội muội lại càng không cần phải gấp, Thược Dược còn nhỏ đây, năm nay mới mười ba tuổi, bây giờ nhiều quyền quý trong kinh thành lấy nữ hài nhi làm trọng, mười bảy mười tám tuổi lấy chồng cũng có người chờ, người cần gì phải gấp?"

Nói xong hai người liếc mắt nhìn lẫn nhau, cười ngầm hiểu ý nhau trầm miệng một lời nói: "Không sai, không vội đây."

ps: khả khả khả, ý nghĩ trong lòng di Tường cùng Dư di nhất định không thể thực hiện a, tuy rằng ta cũng đích xác rất yêu thích biểu ca Tường gia, riu rít riu rít (Cái này là lời của tác giả nha)

Windi: cá nhân thấy rất tội Tường Kinh a

Bạn đang đọc truyện *Dược Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Đồng tâm

Edit by windinguyen

Lan di nương ở phía sau hai người, đem toàn bộ lời nói nghe không bỏ sót một chữ, cũng biết sự tình tiểu nhi nữ hai người này cơ hồ liền định ra rồi. Nói thật, nàng cũng thấy Tường Kinh tuần nễ ôn nhu cùng Ninh Tiêm Bích ngoại nhu nội cương vô cùng xứng đôi, nhưng nghĩ đến vị tam công tử Duệ thân vương phủ kia đồng dạng là văn võ song toàn dung mạo xuất sắc, trong lòng khó tránh khỏi có một chút thất vọng, chỉ là trong lòng nàng cũng rõ ràng, tam công tử bên kia, bất quá là cái vọng tưởng. Bây giờ đem Ninh Tiêm Bích phối ngẫu cũng Tường Kinh cũng là một đoạn lương duyên rồi.

Đang nghĩ ngợi thì có nha hoàn lại đây xin chỉ thị nói là nên hay không dọn cơm? Lan di nương gật đầu cười, nhìn đến hai người Ninh Tiêm Bích cùng

Tường Kinh ngoài cửa, lại cười nói: "Biểu thiếu gia cùng cô nương nói cái gì mà ăn ý như vậy? Đều đã dọn cơm, mau vào nhà đi. Chính là có nói, chẳng lẽ không thể nói ngay trước mặt thái thái cùng Di thái thái nhỉ? Vừa vặn cũng làm cho ti thiếp tăng thêm tri thức."

Ninh Tiêm Bích đứng lên, Tường Kinh cũng liền vội vàng cười khiêm tốn vài câu, hai cái huynh muội mới hướng về trong phòng đi đến.

Chỉ chốc lát sau, Ninh Thế Bạc cũng trở về, hần mấy ngày nay trong nha môn công sự thanh nhàn, bởi vậy buổi trưa ngược lại cũng có thể trở về dùng bữa, mà dùng hết ngo thiện còn có thể chộp mất một lát, lại có người hầu hạ khiến tinh thần thoải mái gấp trăm lần.

Tường Kinh lại đối với dương thi lễ một cái, Ninh Thế Bạc cùng hần nói vài câu chuyện phiếm một hồi, Ninh Triệt Tuyên cũng quay về rồi, nhìn thấy Tường Kinh, tiểu tử cực kỳ thân thiện, rất hiền nhiên, đây đều là công lao lần trước mang về những món điểm tâm Giang Nam kia.

Người một nhà vui vui mừng mừng, Ninh Tiêm Bích nhớ tới chuyện Tề Hằng Chi phải đến học đường, liền hỏi Ninh Thế Bạc một câu, lại nghe hần cười nói: "Có thể mời được vị đại nho này, quả nhiên là làm người khác bất ngờ. May là tam thúc ngày đó đối với hần có ân cứu mạng. Ta cũng đường đệ của lão tiên sinh cũng có chút quan hệ, nếu không phải vậy thành tâm mời cũng không tới. Khả khả, lần này, trong kinh thành không biết có bao nhiêu nhân gia quyền quý ước ao được như chúng ta."

Ninh Tiêm Bích cau mày nói: "Phụ thân, tục ngữ nói, mộc tú vu lâm phong tất tòi chi(*), nhà chúng ta làm náo động như vậy. Chi sợ cũng không nhất định là chuyện tốt?"

Mộc tú vu lâm phong tất tòi chi(*): Cây cao vượt rừng dễ bị gió quét

Nói xong đã thấy Ninh Thế Bạc vung vung tay, cười nói: "Không sao, đây cũng không phải dính đến đầu đá lợi ích trên chốn quan trường, bất quá là xin mời một vị lão tiên sinh thôi. Huống hồ đại bá của ngươi trong lòng sớm có tính toán trước, tộc học bên kia đã xây dựng thêm, chính là nghĩ phải có hài tử nhà khác muốn nhập học, liền mời đi theo đây, đã như thế, những nhà kia chỉ có cảm niệm chúng ta, nơi nào còn có thể đề ý?"

Ninh Tiêm Bích khẽ cau mày. Trong lòng tựa hồ lóe qua ý nghĩ bất an, nàng lại nhất thời cũng không biết đây là cái gì. Ngược lại Dư thị bên cạnh mở miệng nói: "Đại bá hành động này có chút không đủ cân nhắc, đã như thế, lớp học nơi đó chẳng phải là long xà hỗn tạp? Nhà quyền quý nhiều công tử bột, mấy cái huynh đệ nhà chúng ta thật vất vả mới không tính là thua kém, cũng đừng để cho những công tử bột kia làm hỏng rồi."

Ninh Thế Bạc cười nói: "Ngươi lo những chuyện đó làm cái gì? Đại ca làm việc luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ, lẽ nào ngay cả đạo lý này cũng không biết? Huống hồ có Tề lão tiên sinh ở đó, nào dám thu những công tử bột kia. Chính là đại ca muốn thu, những huân quý kia cũng không dám đưa tới, ai chẳng biết lão tiên sinh tính khí không được, vạn nhất để hần nổi giận lên sẽ đem những công tử hoàn khổ kia đánh thành cái dạng gì, còn không phải để cho những phụ mẫu sùng nịch hài tử kiêu căng kia đang sống đau lòng đến chết?"

Dư thị cùng đi Tường, Lan di nương cũng không nhịn được nở nụ cười. Gật đầu nói: "Này nói cũng không sai, cũng là bởi vì nuông chiều, mới nuôi ra chút công tử hoàn khổ. Lại nơi nào cam lòng đưa tới chịu khổ."

Dùng xong ngo thiện, Ninh Tiêm Bích nghỉ ngơi một lúc, liền hướng về tộc học.

Cuối cùng là thời gian học cảm kỳ thư họa, Ninh Tiêm Bích đang điều chỉnh cảm của mình, liền nhìn thấy bóng người Ninh Đức Vinh lúc ẩn lúc hiện ở bên ngoài học đường, trong lòng nàng hơi động. Một đôi tay nhẹ nhàng nổi lên run rẩy: có thể làm cho lão đầu nhi vội vội vàng vàng chạy tới nơi này, trừ ra lực vị địa hoàng hoàn của mình thông qua giám định, còn có thể có chuyện gì đây?

Tuy rằng kết quả này nằm trong dự liệu, nhưng Ninh Tiêm Bích vẫn cứ không nhịn được đỏ mặt, nàng thật sự là quá mức kích động, cho tới bộ cảm kia liền phát ra vài tiếng "Leng keng" không đúng âm điệu.

Mấy cái nữ hài nhi đều kinh ngạc nhìn sang. Đàm Triệt cũng từ trong sách ngẩng đầu, cho đến nhìn thấy Ninh Đức Vinh ngoài cửa sổ, mới mỉm cười nói: "Nghĩ đến là tam lão thái gia tìm lục cô nương có việc, được rồi, người ra đi."

Ninh Tiêm Bích miễn cưỡng trấn định tâm thần, khẽ thi lễ sau ra ngoài, sau đó liều mạng đè nén kích động, mở miệng nói: "Tam gia gia tại sao cũng tới?"

"Thục Dược." Ninh Đức Vinh cao hứng đi tới, duỗi ra một cái nắm đấm tay, hưng phấn nói: "Thông qua, thật sự thông qua, không chỉ như vậy, mấy vị trưởng lão đối với vị thuốc này của ngươi khen không dứt miệng, nói hiệu quả rất tốt a."

Mấy vị trưởng lão?

Ninh Tiêm Bích đầu óc mơ hồ, nghĩ thầm đây là tiểu thuyết võ hiệp cùng huyền hoặc sao? Làm sao xuất hiện trưởng lão rồi? Nàng không rõ hỏi: "Tam gia gia, mấy vị trưởng lão là cái gì?"

"Cái gì cái gì? Đứa nhỏ này nói như thế nào đây? Mấy vị trưởng lão chính là những nhân vật lớn ở những tiệm thuốc nổi danh nhất, từ khi thuốc này của ngươi đưa tới, vừa vặn mấy nhà hiệu thuốc lớn không có chuyện gì, mấy vị trưởng lão cũng đều ở đó, có thể được bọn họ khen một tiếng 'tốt', Thục Dược ngươi đời này cũng đáng. Tam gia gia ta đây hơn nửa đời người, phối chế năm loại thuốc, cũng không được một tiếng khen đây." Lão đầu nhi nói tới chỗ này, không nhịn được liền lộ ra một vẻ buồn bã.

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Tam gia gia, Thục Dược cũng là đệ tử của ngài, đệ tử vinh quang, không phải là tam gia gia vinh quang sao? Thuyết minh là danh sư xuất cao đồ a."

Ninh Đức Vinh cười khà khà khà, rung đùi đắc ý nói: "Tuy rằng ta biết ngươi đây là đang an ủi ta, có điều trong lòng cũng là thỏa mãn. Được rồi, tam gia

gia đi về trước, ha ha, người lúc này số tuổi lớn hơn, thậm chí ngay cả định lực cũng kém, ta vốn không nên giờ này chạy tới tìm được người rồi, làm sao lại chờ không được đây?"

Ninh Tiêm Bích thấy đáng đáp lão đầu nhí mừng rỡ như điên, trong lòng vừa cảm động lại là có chút buồn cười, nghe hắn nói như vậy, liền lập tức cả vội hỏi: "Thế này đi, Tam gia gia buổi trưa hôm nay đi Bạch Thước Viện dùng cơm đi, ta để mẫu thân ta dưới nhà bếp nhỏ làm cho ngài món ngài thích ăn nhất"

Ninh Đức Vinh cười nói: "Được, người có thể có thành tích như vậy, ta ăn các người một món thịt hầm vùng cay cũng là phải đạo, ta sẽ đi ngay bây giờ". Nói xong nhìn sắc trời một chút, lại không nhìn được lúc đầu cười nói: "Ồi, quá sớm, ta nếu đi ngay bây giờ sẽ phải ngồi chờ ăn cơm, còn không phải giống như Tuyên ca nhí hay ăn vặt sao?"

Ninh Thế Bạc cùng Dư thị nghe nói kết quả học tập của nữ nhĩ, tự nhiên là hết sức cao hứng kiêu ngạo. Chỉ là Dư thị làm mẫu thân, tổng không khỏi có chút bận tâm, buổi tối liền nói cùng Ninh Thế Bạc: "Nữ nhĩ đặc biệt chú tâm ở phương diện chế thuốc, vạn nhất tương lai lan truyền ra ngoài, đối với nàng lại không tốt lắm đây."

Ninh Thế Bạc cười nói: "Nữ nhĩ mặc dù chuyên tâm phương diện dược liệu, nhưng những năm này, nữ hồng châm chức, trừ nghệ quản gia không cái nào không tốt, người lo lắng cái gì? Huống hồ ta xem ý tứ của người cùng Di thái thái ý tứ, là muốn đem Kinh ca nhĩ cùng Thước Dược xứng thành một đôi, nếu như vậy, lại càng không cần lo lắng. Kinh ca nhĩ là đứa bé ngoan, cũng không phải những nam nhân thế tục tầm thường kia. Nói không êm tai là nếu Thước Dược tương lai thật có thể ở phương diện này có thành tựu, chế ra vị thuốc tốt hơn, bán được các nơi toàn quốc đi, chỉ sợ bọn họ hai cái miệng nhỏ liền muốn một ngày thu đầu vàng, đi quan tâm người khác nói cái gì làm chi?"

Dư thị chưa từng ở trước mặt Ninh Thế Bạc biểu lộ ra ý nghĩ ở phương diện này, chính là sợ sệt trọng phụ cảm thấy nữ nhĩ cùng Tường Kinh không xứng, lúc này nghe thấy hắn nói như vậy, rất hiển nhiên cũng là tán thành cộc hờn sự này, không khỏi hết sức cao hứng, cười nói: "Vẫn là lão gia nhìn thật thoáng, chỉ cần người không tức giận, ta cũng không có gì có thể lo lắng. Giống như người nói, khuê nữ sống hạnh phúc vui vẻ mới là tốt nhất đây."

Phu thê hai người đạt thành nhận thức chung, mà Ninh Tiêm Bích đối với chế dược cũng càng ngày càng được tiếp thêm sức mạnh, chỉ là vừa làm ra lục vị địa hoàng hoàn, nàng cũng không thể ngay lập tức sẽ đi phối chế những phương thuốc khác, khác thường tức là yêu quái, Bàn Tay Vàng quá mức lộ ra ngoài không phải chuyện gì tốt, hơn nữa còn nhỏ đã biết thật nhiều phương thuốc, đối với Ninh Đức Vinh cũng là một sự dă kích không nhỏ, lão đầu nhĩ vốn là cảm thấy trên mặt có chút 'không có đất mà tròn', hẳn lúc 43 tuổi mới bắt đầu bắt tay điều chế thuốc, điều chế vị thuốc thứ nhất là rờng rã ba năm. Chính mình bây giờ bắt quá là mười ba tuổi thôi, một vị thuốc mới chế chỉ mất ba tháng, tuy nói chỉ dùng dược liệu đơn giản, nhưng điều này cũng thương tổn đến bộ mặt lão đầu nhĩ a.

Bởi vậy mấy ngày nay đều là ở chế ra lục vị địa hoàng hoàn, nghĩ làm ra một ít viên đến cho Khương lão thái quân sớm tối dùng đến, nói không chừng có thể để lão thái thái tinh thần tốt lên.

Vừa nghĩ đến đây, làm thuốc thì càng thêm ra sức. Nhìn này từng viên từng viên thuốc màu đen từ từ chất đầy hộp, Ninh Tiêm Bích trong lòng kiêu ngạo cùng cảm động khỏi phải nói, lúc này so với ngày đó nàng còn ở hiện đại, tự tay theo phụ thân nơi đó tiếp nhận bài thuốc bí mật của tổ tiên mấy đời truyền thừa xuống còn kích động hơn.

Trong nháy mắt trôi qua ba ngày, lục vị địa hoàng hoàn cũng làm mấy trăm viên, liền sáng sớm ngày này, Ninh Tiêm Bích ngay thời điểm ở cùng Dư thị, Lan di nương cùng đi chỗ Khương lão thái quân thỉnh an, đem thuốc này dâng lên.

Khương lão thái quân khỏi đầu còn không quá để ý, chờ nghe nói cháu gái là đặc biệt vì chính mình bây giờ bị ù tai, choáng váng đầu, lưng đau, đầu gối bủn rủn mà nghiên cứu ra thuốc đông y, còn chiếm được các trưởng lão hiệp hội thuốc tán dương, lão thái thái cũng không khỏi động dung, nâng cái hộp kia thôn thức nói: "Ồi! Lão bà ta có tài cán gì? Có thể để lục nha đầu vì ta phí lòng thế này."

Mặc dù là nói như vậy, nhưng trong giọng nói hưng phấn không làm sao che giấu được. Khúc phụ nhân cùng Nguyên thị cùng với mấy cái nữ hài nhĩ trong mắt lóe lên vẻ căm ghét. Nguyên thị liền tiến lên cười nói: "Lục cô nương hiểu tâm đáng khen, chỉ là thuốc này không thể ăn bấy, này tân dược chung quy phải để người ta ăn trước, đều cảm thấy tốt, lão thái thái mới có thể dùng a."

Khương lão thái quân nhìn nàng một cái, làm sao có thể không rõ ràng trong lòng người con dâu này đích thực đang đánh cái chủ ý gì, liền lạnh nhạt nói: "Này có cái gì để lo lắng? Thuốc này đều nhận được các trưởng lão hiệp hội thuốc tán đồng rồi, chẳng lẽ còn có sai lầm?" Nguyên thị cười nói: "Sai thì khẳng định không sai, chỉ là lão thái thái bây giờ nhiều đây tuổi, vạn nhất thuốc này có một sai lầm" không chờ nói xong, liền thấy Khương lão thái quân vung vung tay, lạnh nhạt nói: "Người không cần nhiều lời, ít nhiều ta cũng biết rõ mấy vị thuốc trong này, mặc dù không tác dụng, ngược lại cũng không thể dă thương người, sợ cái gì? Tam thúc phụ người cũng đã nói, thuốc này dùng rồi không vấn đề gì. Ta chỉ sợ đến thời điểm ta dùng xong, các người cũng đều trông mà thèm, muốn dùng theo đây."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Gặp trên đường đi

Nguyên thị trong lòng phần hận, thầm nói ai muốn ăn a? Có điều nghĩ nghĩ lại, mặc kệ mình đổ kị như thế nào, Ninh Tiêm Bích ở phương diện này thật sự

có năng khiếu, cái này không sai được, mình bây giờ tuổi trẻ, ai dám bảo đảm tương lai có tuổi rồi, sẽ không dùng thuốc nạng làm ra? Cho nên vừa nghĩ đến đó, trên mặt biểu hiện cũng có chút lúng túng.

Ninh Tiêm Bích ngồi ở bên cạnh Khương lão thái quân, cười híp mắt nói: "Tổ mẫu thực sự là có phúc lớn, các ca ca hiểu chuyện, bọn tỷ muội cũng nhu thuận, ba người con dâu cũng là hiếu thuận như vậy, xem nhị bá mẫu vì ngài suy tính cẩn thận nhiều như vậy. Cháu gái xem trong kinh thành này nhiều gia đình huân quý như vậy, chỉ có tổ mẫu... có phúc phần nhất, hưởng hồ ngài thân thể này còn khoẻ mạnh. Hôm kia Đại Trưởng công chúa bệnh suyễn lại tái phát, vẫn là tam gia gia qua đó kê đơn thuốc uống mới tốt lên đây."

Khương lão thái quân cười nói: "Còn không phải sao? Lão bà từ ta đích thật là có phúc khí, mà quan trọng hơn, là có cái cháu gái hiếu thuận như con."

Lập tức mọi người thấy lão thái thái vui mừng, ai không tham gia náo nhiệt? Ngay cả Ninh Ngọc Lan, tuy rằng cùng tam phòng thân thiết chút, nhưng trong lòng đối với Ninh Tiêm Bích thực sự không quá để ý, vào lúc này cũng nói vài lời hay. Trong lúc nhất thời bầu không khí trong phòng liền náo nhiệt lên.

Đang lúc náo nhiệt, thì có một người phụ nữ từ bên ngoài đi tới, trước tiên hành lễ với Khương lão thái quân cùng Khúc phu nhân Nguyên thị, sau đó mới cười nói: "Đại thái thái, lão gia gọi ngài trở lại, nói là Tề lão tiên sinh đã đến, phải thu thập một cái viện cho hần ở phía sau hành lang, còn có hạ nhân cũng phải an bài xong. Lão tiên sinh bên người chỉ dẫn theo hai cái tiểu đồng."

Khúc phu nhân đứng lên vui vẻ nói: "Lão tiên sinh đến rồi? Quả nhiên rất nhanh đây, yên tâm, bọn nha đầu đã sẵn sàng rồi, chỉ chờ lão tiên sinh đến, liền có thể lập tức vào trong phòng của hần nghe sai bảo." Bởi vậy cùng Khương lão thái quân nói một tiếng, liền cùng con dâu đi về.

Nơi này Khương lão thái quân nhìn bóng lưng con dâu đi ra ngoài, liền cười nói: "Vị đại nho kia mới lúc này đã đến, có thể thấy được trên đường không trì hoãn. Có thể mời được hần, ngược lại cũng là tổ tiên tích đức. Chỉ ngóng trông các ca nhi theo hần cố gắng nghiên cứu học vấn, tương lai nhà chúng ta lại ra mấy cái cử tử tiền sĩ mới tốt đây."

Trong lòng mọi người cũng mừng rỡ, đại phòng, nhị phòng, tam phòng đều có con trai, nơi nào có thể không lưu ý chuyện này? Huống hồ ngay cả Ninh Triệt Vũ, bây giờ đã khổ đọc, tuy rằng hần xác thực không thích bát cổ, nhưng cũng ngóng trông có thể trúng cử đậu tiến sĩ, giống như Tam thúc phong quang chói lọi cửa nhà.

Duyệt thân vương phủ.

Thẩm Thiên Sơn chơi đùa cùng một bộ trường thương. Đang dùng khăn lau mồ hôi, liền thấy Trường Phúc chạy tới, mang trên mặt ý mừng. Trong lòng hần hơi động, liền cười nói: "Như thế nào? Thật là Tề lão tiên sinh đã đến?"

"Dạ, thiếu gia, lão tiên sinh đã đến phủ bá tước."

"Rất tốt." Thẩm Thiên Sơn từ trong tay Trường Phúc tiếp nhận khăn mặt, cẩn thận lau sạch trường thương. Trên mặt lộ ra nụ cười hân hoan nói: "Thay ta chuẩn bị một tấm bái thiếp, ngày mai ta liền đi phủ bá tước."

Trường Phúc cười hi hi nói một tiếng: "Gia, đây cũng quá nóng lòng rồi? Để người ta vừa nhìn, nha, nhanh như vậy phải có được tiếng gió rồi hả? Vậy khẳng định là có chuẩn bị mà đến, nói không chừng gia khổ tâm lần này liền được như ý nguyện rồi."

"Cho người đi người liền đi, nói nhiều làm cái gì?" Thẩm Thiên Sơn gõ đầu Trường Phúc một cái, sau đó nhìn mây trời trên trời cao, làm như lẩm bầm lầu bầu vừa tựa như nói là cho Trường Phúc nghe, nhẹ giọng nói: "Tin tức này ở trong kinh thành lưu truyền nhiều... tháng ngày thế này, ta đã sớm biết lại có chuyện gì ngạc nhiên?"

Trường Phúc là người duy nhất biết tâm tư sâu kín của chủ nhân, nghe vậy cũng đã đại khái rõ ràng vị gia nhà mình đã không đợi được nữa. Hần khó mà chấp nhận, bĩu môi: thực sự là, không hiểu gia nghĩ như thế nào, người người đều nói vị lục cô nương Ninh gia kia dung mạo không xinh đẹp, tính tình cũng có chút lãnh đạm. Nhìn thấy gia, cũng ít khi lộ ra khuôn mặt tươi cười. Nhưng gia trái lại cứ một mực thích nàng? Mấy vị cô nương khác của Ninh gia vừa xinh đẹp vừa nhiệt tình, vị Bạch cô nương kia càng xuất chúng hơn, làm sao gia hết thấy đều không chú ý tới?

Trường Phúc trong lòng đúng là vì tỷ muội Ninh gia bất bình dùm, Thẩm Thiên Sơn sao quan tâm đến tâm tư của gã sai vặt tâm phúc? Trái tim của hần hiện tại đã sớm bay đến phủ bá tước.

Thế là ngày hôm sau, Ninh Tiêm Bích ngay ở trên đường từ tộc học về Bạch Thục Viện, gặp được Thẩm Thiên Sơn vừa bái kiến xong Ninh Thế Lan, lại được lưu lại dùng cơm, lúc này đang chuẩn bị đi tộc học tìm mấy cái huynh đệ Ninh gia.

"Tam công tử."

Hơi nhàu mày, Ninh Tiêm Bích thực sự nghĩ không ra vị "quý nhân" này lại là lấy lý do gì đến nhà, nhưng là không tiện đem cảm ghét trong lòng biểu đạt ra mặt, bởi vậy cách thật xa vén áo thi lễ, liền coi như xong lễ gặp mặt rồi.

Thẩm Thiên Sơn không chút nào không để ý Ninh Tiêm Bích xa cách, hần tâm nguyện được đền bù, lúc này chính là lòng tràn đầy vui mừng, mỉm cười nói: "Lục cô nương, đây là muốn đi Hạnh Lâm Uyển? Nói đến, ta còn thực sự không nhìn thấy qua nữ hài tử nào yêu thích được liệu như cô nương vậy."

Ninh Tiêm Bích khẽ mỉm cười, không tỏ rõ ý kiến, Bạch Thái Chi ở bên cạnh lại không nhìn được hiểu kỳ, chỉ là lại không tốt đặt câu hỏi, bởi vậy chỉ có

thể nhẹ giọng nói: "Công tử là tìm mấy vị ca ca? Bọn họ ở lớp học còn chưa tan học, công tử sợ là phải vì chờ thêm một lúc."

Thẩm Thiên Sơn cười nói: "Không sao không sao, ta vừa vận cũng là muốn đi bái kiến Tề lão tiên sinh, nha, ngày hôm nay bất quá là đi trước gặp gỡ, lúc này lễ bái sư đã muộn, ngày mai cần phải chuẩn bị sẵn sàng quà tặng tốt hơn, mới tốt đến nhà bái sư."

Đây cũng là có chút dài dòng, Bạch Thái Chi cũng không có nói cái gì, chính hắn chủ động nói ra mục đích đầu cơ trục lợi. Nhưng mà Ninh Tiêm Bích vừa nghe, trên mặt liền không khỏi biến sắc.

Thẩm Thiên Sơn thấy Ninh Tiêm Bích mặt vẫn không hề cảm xúc bỗng nhiên liền ngẩng đầu nhìn hướng mình, không chỉ có nàng, liền ngay cả xưa nay hồ hững bình tĩnh như Bạch Thái Chi, cũng là khó nén ngạc nhiên nhìn mình, trong lòng lúc này đặc ý khỏi phải nói. Liền cười ha ha nói: "Sau này còn nhờ hai vị cô nương trông nom nhiều hơn, bởi vì nguyên do Tề lão tiên sinh ngụ ở trong phủ, vì lẽ đó vừa rồi ta đã cùng Ninh đại nhân nói qua, sau này cũng sẽ lại đây học tập."

"A"

Bạch Thái Chi che miệng lại phát ra một tiếng kêu trầm thấp sợ hãi, mà Ninh Tiêm Bích sau khi sắc mặt thoáng biến đổi, liền khôi phục bình tĩnh, lạnh nhạt nói: "Tam công tử khiêm tốn, ngài đến đây học, thật là rộng đến nhà tôm dõ với tẹ phủ, nơi nào còn cần nữ nhi gia chúng ta trông nom?" Nói xong liếc mắt nhìn Bạch Thái Chi, lạnh nhạt nói: "Muội muội có đi hay không? Ta còn vội vã trở lại, tìm cho đi cái khung thêu kia đây."

Bạch Thái Chi đứng là thật muốn ở lâu thêm một lúc, chỉ là thấy Ninh Tiêm Bích đều làm như vậy rồi, nàng nào dám lưu lại, bởi vậy không thể làm gì khác hơn là cười nhẹ nói: "Vậy ta đi cùng Lục tỷ tỷ." Nói xong hướng về Thẩm Thiên Sơn vén áo thi lễ, liền bước chân đi theo Ninh Tiêm Bích nhanh chóng rời đi.

Thẩm Thiên Sơn quay đầu lại nhìn bóng lưng hai nữ hài nhi một chút, tâm tình liền cảm thấy vô cùng sung sướng, cười hi hi, lắm bả nói: "Không hề gì, sau này thời điểm gặp mặt còn nhiều lắm đây." Nói xong cũng bước lớn rời đi.

"Đáng ghét a, thực sự là đáng ghét, sớm biết, sẽ không nên tiếp đón cái Tề lão tiên sinh gì kia lại đây, lần này được rồi, có thể hay không dạy dỗ thành tiến sĩ còn không biết, thế nhưng hiện tại đúng là đưa tới một cái lang sói."

Dược Thủ Hồi Xuân

Ninh Tiêm Bích ở trong Bách Thảo Các hung tợn nghiền thuốc, một bên lâu bầu. Có điều nàng cũng biết, coi như mình biết sẽ đưa tới Thẩm Thiên Sơn, coi như nàng mãnh liệt phản đối Tề lão tiên sinh đến dạy học như thế nào đi nữa, cũng là người nhỏ lời nhẹ, những vị bá phụ bá mẫu kia mong con hóa rồng nơi nào sẽ đáp ứng, chỉ sợ cho dù là phụ mẫu thân sinh của chính mình cũng sẽ không đồng ý.

"Cô nương, thái thái trong phòng dọn cơm, để nô tỳ lại đây mời cô nương trở về đây." Thanh âm của Sơn Trà ở cửa vang lên, thấy Ninh Tiêm Bích đi ra, nàng khóa kỹ cửa, liền không nhìn được lách đầu cười nói: "Cô nương cũng không cần dụng công như vậy chứ? Vừa rồi Di thái thái còn than thở đây, nói cô nương thật là một dược sĩ, cứ như vậy một chút thời khắc cũng không quên lại đây làm thuốc."

Ninh Tiêm Bích ngẩng đầu lên: "Di thái thái đã tới? Buổi trưa hôm nay ở chúng ta nơi này dùng cơm?"

"Dạ phải." Sơn Trà cười nói: "Chẳng những là Di thái thái, cô thái thái cùng biểu cô nương đã tới, nguyên bản biểu thiếu gia cũng được giữ lại đồng thời dùng cơm, chỉ là nhìn thấy biểu cô nương, lúc này mới đi ra ngoài, nói là chờ lão gia trở về."

Ninh Tiêm Bích cau mày nói: "Xảy ra chuyện gì? Cô thái thái cũng tới? Hôm nay lại được vật gì tốt?"

Sơn Trà cười nói: "Cô nương không phải gặp được Tam công tử sao? Hắn mỗi lần tới phủ, làm sao đi tay không? Lần này đưa hai con hươu, nhà bếp vừa đưa tới thịt hươu tươi mới, nói là đã ướp ngon miệng lắm, để cho chúng ta nướng ăn, ngay cả cô thái thái cũng tràn đầy phấn khởi, nói là thích ăn nhất thịt hươu nướng."

Ninh Tiêm Bích thở dài, không nói gì, không biết tại sao, trong lòng nàng mơ hồ có chút bối rối, tựa hồ sống ở đời này, chính mình vẫn cứ trốn không kịp cái tên nam nhân Thẩm Thiên Sơn đời mạng này, tuy rằng ngay cả bản thân nàng đều không rõ ràng sự tình rốt cuộc là xảy ra sai sót ở nơi nào?

Thẩm Thiên Sơn cố nhiên nhiệt tình như thế, thậm chí không nề hà người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp mà đi tới phủ bá tước học tập. Kỳ thực lấy tài học võ nghệ của hắn, nơi nào cần đến phủ bá tước? Coi như Tề lão tiên sinh đích thật là đại nho đương đại, nhưng phụ thân hắn là Thẩm Mậu, bất kể là học thức hay là kinh nghiệm quan trường, cũng không kém so với... vị đại nho đương đại kia. Cái gọi là tủy ông chi ý bất tại từ(*), chính là nói đến tình huống như thế này.

Tủy ông chi ý bất tại từ: ý không ở trong lời; có dụng ý khác

Chỉ tiếc, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, hắn nơi này tự tin tràn đầy, chỉ ngóng trông có thể qua đây gặp được Ninh Tiêm Bích vài lần, nếu như có thể nghĩ một biện pháp, bồi dưỡng một chút cảm tình, vậy thì không thể tốt hơn. Ở trong lòng hắn, cũng không có cái khái niệm gì mà phụ mẫu chi mệnh mỗi chức chi ngôn, chỉ biết mình nếu là yêu thích Ninh Tiêm Bích, đến thời điểm cứ van cầu hoàng hậu cô cô cùng đương Hoàng đế nhiều lần, cưới nàng vào cửa là không thành vấn đề, huống hồ tổ mẫu cùng mẫu thân cũng còn rất yêu thích cái nữ hài tử an tĩnh này, vì lẽ đó hắn một chút cũng không cảm thấy hai người sẽ có cái gì khúc chiết.

Nhưng Ninh Tiêm Bích lại hoàn toàn không nghĩ tới như vậy, nàng mấy ngày nay, có thể trốn liền trốn, tới mức Thẩm Thiên Sơn đến mười mấy ngày rồi, ngoại trừ có mấy lần xa xa nhìn thấy một bóng lưng ở ngoài, lại vẫn không có cơ hội tiến lên nói chuyện, nhưng đúng là bị mấy vị cô nương khác lấy lý do

thể này thể kia quán đến có chút thờ không nổi.

"Lão gia, Lô châu cách kinh thành nói có xa hay không, nói gần nhưng cũng không gần, người dọc theo con đường này phải chú ý thân thể, tuy rằng khí trời trở nên ấm áp, nhưng nơi đó là mặt phía bắc, nghe nói so với nơi này của chúng ta lạnh hơn nhiều đây, y phục này cũng không thể mặc thiếu, ta cho người hai cái bọc áo lông, nếu là cảm thấy lạnh, liền để bọn sai vật lấy ra. Còn có đồ ăn, đồ vật bên ngoài sợ không sạch sẽ, nhất định phải tìm khách sạn hớt nhiệt tình đãi khách mà ở, như vậy mới có chút bảo đảm. Đứng rồi, lúc này ra ở bên ngoài, sợ nhất chính là sinh bệnh, lão gia mặc dù giữa lúc tráng niên, dù sao cũng là quan văn, để cho bọn họ cười ngửa chạy chậm một chút đi, nếu không như vậy ngồi xe ngựa cũng đủ xóc nảy" Trời còn chưa sáng, bên trong nhà chính của Bạch Thước Viện lại là ánh đèn sáng rõ, Ba Tiêu cùng Anh Đào mang theo đám tiểu nha đầu lặng lẽ đứng ở hành lang, hai cái gãi sai vật được bà tử dẫn đường lặng lẽ từ ngoài cửa viện đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Đi công tác

Edit by windinguyen

Bởi vì mã trường Lô Châu đã xảy ra xung đột, tử thương mười mấy người, vì lẽ đó triều đình phái người xuống điều tra. Ninh Thế Bạc cũng không biết xảy ra chuyện gì, chính hắn một cấp sự trung ở Lại bộ lại bị điều đi điều tra nội tình mấy vụ án nhỏ này, cần phải theo ngự mã giám cùng với người của hình bộ cùng lên phía Bắc Lô châu.

Dur thị cùng Lan di nương nghe được tin, từ rất sớm liền đem hành lý đều thu thập xong, chỉ là trong lòng khó tránh khỏi lo lắng cho trượng phu, nghĩ thành hôn những năm này, trượng phu còn chưa bao giờ từng rời xa nhà, hai cái thể thiếp lúc trời chưa sáng đã thức dậy, hầu hạ Ninh Thế Bạc mặc quần áo, dùng đồ ăn sáng, một bên như như thao thao(*) dặn dò.

như như thao thao(*): nói liên miên

Ninh Thế Bạc đem những lời thể thiếp quan tâm đều nghe xong, cười nói: "Yên tâm đi, nhiều thì hai tháng, chậm thì một tháng sẽ trở lại, cũng không phải bỏ nhiệm vụ ở ngoài, lo lắng cái gì? Huống hồ ta bất quá là cái tiểu quan hạt vừng, có thể có chuyện gì, nhiều đại nhân cấp trên như vậy, chẳng lẽ còn cần ta lâm vào tình thế khó xử?"

Dur thị thờ dài nói: "Vậy cũng cũng còn tốt, ta chỉ lo lắng sợ dĩ lệnh cho ngài đi là nhất định có dụng ý. Huống chi lão gia lại không từng rời xa nhà, ta đây trong lòng làm sao có thể không lo lắng? Chỉ mong trông lão gia ở bên ngoài, có thể nhớ kỹ trong nhà còn có người thay ngài lo lắng, sớm ngày trở về."

Ninh Thế Bạc cười nói: "Yên tâm, lão gia ta đi tới Lô Châu, nhất định không trêu hoa ghẹo nguyệt, để hai vị phu nhân lo lắng." Vừa dứt lời, Dur thị cùng Lan di nương đều là mặt đỏ lên, trăm miệng một lời nói: "Chỉ là lo lắng ngài thôi, cái gì trêu hoa ghẹo nguyệt, ai lo lắng? Lẽ nào chúng ta là đồ phụ hay sao?"

Ninh Thế Bạc cười ha ha nói: "Các nàng nói đến nói đi, lo lắng nhất không phải là cái này sao? Được rồi, thời gian không còn sớm, ta phải ra cửa, hai tháng này, các nàng ở nhà cũng phải chăm sóc tốt mình và một đôi nhi nữ, rảnh rỗi liền đến chỗ lão thái thái đi, thay ta tận hiếu ở trước mặt lão nhân gia nàng, lão thái thái lớn tuổi, yêu thích náo nhiệt, nếu là không ai qua, chỉ sợ sẽ cảm thấy quạnh quẽ."

Dur thị cười nói: "Lão gia cứ yên tâm đi, chuyện này không cần ngài bận tâm." Nói xong liền quay đầu nói với ra bên ngoài cửa: "Ba Tiêu, cô nương cùng ca nhi còn không có thức dậy sao? Ai qua gọi bọn chúng một tiếng."

Ba Tiêu không kịp trả lời, Ninh Thế Bạc nhân tiện nói: "Làm cái gì vậy? Trời còn chưa sáng, gọi bọn chúng làm chi? Để cho bọn họ hảo hảo ngủ, cũng đỡ phải nhìn thấy ta sắp ra ngoài, trong lòng không nở, Thước Được cũng thôi, đứa bé kia là kiên cường có chủ ý, ngược lại Tuyên ca nhi chỉ sợ muốn khóc nhè."

Lan di nương cười nói: "Lão gia còn tưởng là Tuyên ca nhi là hài tử đây? Đều mười tuổi rồi, sẽ không tiền đồ như vậy." Vừa dứt lời, liền nghe bên ngoài vang lên thanh âm của Ba Tiêu nói: "Cô nương cùng thiếu gia đã tới."

Tiếp theo màn cửa vẩy lên một cái, Ninh Tiêm Bích nắm tay đệ đệ đi tới. Nhìn Ninh Thế Bạc đã mặc vào quan phục, nàng liền ôn nhu nói: "Phụ thân đều chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ? Đoạn đường này lên phía Bắc, khí trời chỉ sợ mới vừa ấm nhưng vẫn còn chút lạnh, là thời điểm dễ dàng bị cảm mạo nhất, nữ nhi nơi này chuẩn bị sẵn sàng dưỡng thần đan cùng khử phong hoàn. Mỗi ngày sớm tối hai lần, hòa chung với nước mà dùng, có thể dự phòng một, hai." Nói xong đem hai hộp thuốc đưa cho Sơn Trà bên cạnh Dur thị, nói: "Mang để trong hành lý của phụ thân, nhận được tin xác thực ta liền bắt đầu chuẩn bị, đến sáng nay cũng chỉ được mấy chục viên này. Thật là thời gian có chút eo hẹp rồi."

Ninh Thế Bạc thấy nữ nhi tri kỷ, trong lòng chỉ cảm thấy ấm áp, sờ sờ tóc Ninh Tiêm Bích nói: "Phụ thân bây giờ cũng được nữ nhi quan tâm đến. Không

uồng công phụ thân thương yêu Thuộc Được từ trước đến nay."

Lan đi nương cười nói: "Ti thiếp liền nói, cô nương hai ngày này làm sao cứ mãi ở lì trong Bách Thảo Các không ra ngoài, nguyên lai là vội vàng làm thuốc như vậy, này đích thật là một mảnh hiếu tâm hiếm có được." Nói xong cũng thấy Ninh Triệt Tuyên đem hộp dài trong tay đưa cho Sơn Trà, chăm chú nghiêm túc nói: "Phụ thân! Đây là điểm tâm ngày hôm trước lấy từ chỗ biểu ca, nhi tử không đành lòng ăn muốn tặng cho phụ thân ăn ở trên đường".

"Được được được, Tuyên ca nhi cũng là hài tử ngoan, phụ thân nhờ phúc của ngươi." Ninh Thế Bạc nhìn một đôi nhi nữ, trong lòng lúc này vui mừng khoan khoái khỏi phải nói, bàn tay lớn vuốt hai cái đầu tỷ đệ, bỗng nhiên hân ngáng đầu lên, đối với Dư thị nói: "Phụ nhân yên tâm, chính là vì một đôi nhi nữ này, vì phụ cũng nhất định phải tranh được một cái tiền đồ cẩm tú."

Dư thị trong lòng cảm động, chỉ cảm thấy trong mắt chua xót, nhẹ giọng nói: "Tiền đồ cẩm tú thì lại làm sao? Lão gia nhớ tới, điều thế thiếp cùng các con mong muốn, bất quá là lão gia được bình an thôi". Nói xong chỉ cảm thấy nước mắt đều muốn trào ra, nâng vội vã ho một tiếng, vuốt ve đầu Ninh Triệt Tuyên, gương cười nói: "Nói đến, Tuyên ca nhi cũng là hiếu tâm hiếm thấy, không phải vậy xem ai có thể từ trong tay hân mớ ra đồ ăn?"

"Lão gia, canh giờ đến rồi, nếu không đi ra ngoài, chỉ sợ vào triều cũng đã muộn." Lan đi nương mặc dù cũng không nỡ, chỉ là nhìn đồng hồ cát, biết Ninh Thế Bạc đúng là vẫn còn công vụ phải làm, bởi vậy đem cái áo khoác nhung màu đen tung ra, buộc lại dây cho Ninh Thế Bạc.

Ninh Thế Bạc gật gù, thờ dài nói: "Lão thái thái nơi đó, ta sẽ không đi quấy rầy lão nhân gia, ngược lại tối hôm qua cũng đã dập đầu, sáng sớm hôm nay các ngươi đi nói thay ta một tiếng." Nói xong lại ôm ôm một đôi nhi nữ, lúc này mới từ biệt Dư thị cùng Lan đi nương đi ra cửa. Nơi này hai cái gã sai vặt nhận bao quần áo trong tay bọn nha đầu, cũng theo ra cửa viện.

"Ồi!" Dư thị thăm thăm thờ dài một tiếng, lại nghe Lan đi nương cười nói: "Thái thái không cần quá mức thương cảm, bất quá là thời gian một hai tháng. Nói đến, lão gia nhà chúng ta đây là lần đầu đi xa nhà, như ngựa mã giám còn có những đại nhân lục bộ kia, nói không chừng lúc nào ra ngoài, có khi còn không phải liền đi đến cửa khẩu hay không? người nhà như các nàng cũng giống như chúng ta vậy, còn không biết trôi qua những tháng ngày thế nào đây."

Dư thị thờ dài nói: "Cũng là bởi vì lão gia lần đầu ra ngoài, mới lo lắng như vậy, như những người nhà kia đã quen thuộc từ lâu, trái lại còn không để ở trong lòng đây." Nói xong lại dựa cửa nhìn một lúc, mới ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, buồn bã nói: "Thôi, nam nhi chỉ ở bốn phương, lão gia bây giờ có thể có cơ hội đi ra ngoài lịch luyện cũng là chuyện tốt. Nơi nào là có thể bị những nữ nhân chúng ta ngăn cản bước chân. Ngày sắp sáng, chúng ta ngồi một lúc nữa, sau đó đi chỗ lão thái thái thỉnh an."

Lan đi nương đáp ứng rồi, thấy Tuyên ca nhi còn không có rửa mặt, liền để nha đầu dẫn hân xuống rửa mặt thay y phục, rồi hướng Ninh Tiêm Bích cười nói: "Cô nương đây là đã sớm thức dậy?"

Ninh Tiêm Bích gật gù, lạnh nhạt nói: "Thức dậy liền đi Bách Thảo Các, thuốc kia mới được vo, là sáng nay vội vàng làm xong, ngón tay này tới bây giờ còn có một luồng mùi thuốc đây." Nói xong Dư thị cười nói: "Làm khó lòng hiếu thuận của ngươi." Lại sai bảo nha đầu nhỏ hơn mức nước đến cho Ninh Tiêm Bích rửa tay.

Chờ Ninh Triệt Tuyên thu thập xong, người một nhà liền hướng về Ninh Hình Viện đi đến, ở ngoài Ninh Hình Viện gặp Nguyên thị, chỉ nghe nàng cười nói: "Xây ra chuyện gì? Nghe Bảo ca nhi nói, nhìn thấy biểu thiếu gia ở nhị môn chất đồ cho tam đệ, không biết cho cái gì, bọn sai vặt bên cạnh tam đệ đều nâng rất nhiều thứ, đây chẳng lẽ là muốn ra ngoài hay sao?"

Dư thị không biết chuyện Tường Kinh ở nhị môn đưa tiễn Ninh Thế Bạc, nghe xong Nguyên thị mới biết, ngẫm nghĩ nghĩ, không phải sao, tỷ tỷ không thể sáng sớm lại đây, nhất định phải để cháu ngoại trai đưa dượng của hân. Nghĩ tới đây, trong lòng ấm áp, liền mỉm cười nói: "Phải, lão gia nhà chúng ta hôm nay muốn theo mấy vị đại nhân đi làm công vụ ở Lô Châu, nghĩ đến Kinh ca nhi cũng là vì hân chuẩn bị chút đồ vật để dùng trên đường."

Ninh Thế Bạc cái công vụ này làm đến quá mau, bất quá là thời gian mới hai ngày, liền muốn rời kinh, hân sau khi chuẩn bị kỹ càng, tối ngày hôm qua có ý đến từ biệt Khương lão thái quân, chỉ là khi đó cũng không có người khác ở đó, vì lẽ đó trong phủ nhiều người không rõ ràng, lúc này Nguyên thị nghe thấy Dư thị nói như vậy, liền bĩu môi cười nói: "Cũng tốt đây, lão tam từ lúc sinh ra cũng chưa từng đi ra ngoài, tục ngữ nói đọc vạn quyển sách còn không bằng đi vạn dặm đường, cũng nên để hân đi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm rồi. Tương lai rèn luyện từ trong ra ngoài, cũng tốt giúp đỡ các ca ca hân luôn luôn bận rộn, đại bá cùng lão gia nhà chúng ta cũng sẽ không mệt mỏi đến mức như hiện tại vậy".

Dư thị rủ mắt, lạnh nhạt nói: "Nhị tẩu nói đúng lắm, ta cũng đã cùng lão gia nói như thế. Đề là nhi tử phủ bá tước, không có đạo lý hết thấy để nhị bá vì trong phủ vất vả奔波."

Nguyên thị sắc mặt biến đổi một lần, chỉ lúc này hai cái chị em dâu khác đã tiến vào viện, trên bậc thềm tiểu nha đầu cười vén màn lên, các nàng liền thu lại thanh âm, nối đuôi nhau tiến vào gian phòng.

Khúc phụ nhân còn chưa tới, Khương lão thái quân đang ngồi ở trên giường La Hán xem mấy con bài nhỏ của di Tường mang về, thấy các nàng đến rồi, liền ngẩng đầu nhìn Dư thị nói: "Lão tam đi rồi?" Nghe nói đã ra cửa, lão thái thái liền thờ dài nói: "Cũng tốt, đều quanh quẩn ở nhà có thể có cái tiền đồ gì? Đi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm cũng tốt."

Nói một chút chuyện phiếm rồi, Khúc phụ nhân liền đến. Khương lão thái quân liền đối với Dư thị nói: "Mấy ngày nay Di thái thái sao lại không đến nơi này? Lão bà từ muốn tìm mọi người đánh bài mà không được, hay là là thiếu kiên nhẫn theo lão bà ta đây chơi đùa?"

Dư thị vội vã cười nói: "Lão thái thái đây chính là oan uổng tỷ tỷ, liền hai ba ngày này, ở trước mặt ta nhắc không dưới mười lần đây. Chỉ là nghe ta nói lão thái thái thân thể có chút không thoải mái, vì lẽ đó không dám lại đây quấy rầy. Nếu là lão thái thái muốn chơi bài, chỉ cần phải cái tiểu nha đầu đi nói một tiếng, lập tức liền đến thôi."

Khương lão thái quân cười nói: "Trước thân thể đúng là có chút không dễ chịu, chỉ cảm thấy già rồi, lúc này đến ca lưng đều có chút không nhấc lên nổi. Động một chút là choáng váng đầu, lỗ tai cũng vang ong ong, ngay cả chính ta cũng thấy chán ghét, còn nơi nào có thể tìm người khác tới chơi? Ai biết ăn cái gì... hoàn của Thục Dược?" Lão thái thái nói tới chỗ này, trong lúc nhất thời nhớ không nổi tên thuốc, liền chuyển hướng Ninh Tiêm Bích, chỉ nghe nàng cười nói: "Là lục vị địa hoàng hoàn, như thế nào? Tổ mẫu cảm thấy thấy hiệu quả rồi hả? Nơi nào có thể nhanh như vậy? Lúc này mới ăn mấy ngày?"

Khương lão thái quân cười nói: "Ta cũng nói như vậy, có thể là từ buổi chiều hôm qua, liền cảm thấy lưng và chân chậm rãi có chút khí lực, đầu cũng không u mê, lỗ tai này động tĩnh cũng nhẹ đi nhiều. Còn không phải chính là tác dụng của thuốc kia đây? Thục Dược, này đích thật là đồ tốt, tổ mẫu phải cảm tạ người rồi."

Ninh Tiêm Bích vội vã đứng lên khiêm tốn vài câu. Chợt nghe Ninh Tiêm Nguyệt ở một bên cười nói: "Tổ mẫu, ngoại trừ thuốc của lục muội muội, chúng cháu gái đây cũng mỗi ngày vì tổ mẫu ở trước mặt Bồ Tát cầu phúc, Bạch muội muội thậm chí sao chép mười lần Kim Cương Kinh đây, chúng ta mặc dù không dám cùng Bạch muội muội so sánh, nhưng cũng chép bốn, năm lần, lẽ nào không có một chút công lao chúng ta ở bên trong?"

Khương lão thái quân cười ha ha nói: "Thật sao? Chỉ Chi chép mười lần Kim Cương Kinh? Các người cũng chép bốn, năm lần? Được được được, đều là cháu gái ngoan của tổ mẫu, không nói người khác, chính là người cái con khi nhỏ này, trong ngày thường nào có nhất thời nửa khắc không bướng bỉnh, lại có thể ngoan ngoãn chép kinh, đây thực sự là một mảnh hiếu tâm rồi." Ninh Tiêm Nguyệt lúc này mới đặc ý cười cợt, ngoài miệng tự nhiên khiêm tốn vài câu, Nguyên thị thấy Khương lão thái quân khen nữ nhi mình, trong lòng cũng hết sức cao hứng, vội vã tham gia nói vài câu thú vị Khương lão thái quân thích nghe, trong phòng bầu không khí trong nhất thời hoà thuận vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Xảo ngộ

Edit by windinguyen

"Ồ? Thiếu gia ngài xem? Ngồi bên cạnh ao ở phía trước, không phải Lục cô nương sao?"

Trương Phúc khiến Thẩm Thiên Sơn phục hồi tinh thần lại từ trong suy nghĩ, vừa ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên, ngay ở ven hồ nước, một bóng người mảnh khảnh ngồi ở trên núi già, tựa hồ đang xem cá chép trong hồ.

"A, quả nhiên là Lục cô nương, thiệt là, lại ngồi ở địa phương nguy hiểm như vậy đây, cũng không sợ lập tức rơi xuống nước đi." Thẩm Thiên Sơn lắc đầu một cái, mạnh mẽ không chế vui sướng trong lòng, trên mặt lại là vẻ mặt chăm chú nghiêm túc, đối với Trương Phúc nói: "Được rồi, ta đi cùng nàng nói một tiếng, người chờ ở nơi này."

"A? Ở đây?" Một bên khác Trương Cẩm xoay đầu bốn phía: "Gia, như vậy cũng thật không tốt, để cho người khác nhìn thấy ngài cùng Lục cô nương nói chuyện, còn không biết sẽ nghĩ như thế nào đây, ngài muốn Lục cô nương đi khỏi bên cạnh ao, nói một tiếng là được mà."

Đối với cái gã sai vặt "trung tâm" hơi hơi ngốc này, Thẩm Thiên Sơn hận đến nghiến răng, một mực lại tìm không ra cái gì lý do để phản đối. Vẫn là Trương Phúc ở một bên lạnh lợi, thấy chủ nhân sắc mặt đen thật giống đáy nồi, hần vội vã ở trên đầu Trương Cẩm vỗ một cái tát, quát lớn nói: "Người ngốc a? Lục cô nương là ai? Thôn cô sao? Liền để gia cao giọng la lên, đây là đang ở Ninh gia, nào có thất lễ như vậy?"

Thẩm Thiên Sơn tán dương nhìn Trương Phúc một cái, mang theo mỉm cười xoay người hướng về bên cạnh ao đi tới. Trương Cẩm đứng tại chỗ tập trung chăm chú suy nghĩ: a, cao giọng kêu to xem như là thất lễ, nhưng... Gia một cái thiếu niên nam tử như thế, chạy đến trước mặt cô nương nhà người ta, đây còn không tính là thất lễ sao? Huống hồ bên người Lục cô nương ngay cả cái nha đầu hầu hạ đều không có.

Không nói Trương Cẩm ở trong lòng đang rối tinh rối mù, chỉ nói Thẩm Thiên Sơn, rón rén từ sau lưng Ninh Tiêm Bích tiếp cận, nghĩ thầm chờ chút nữa là quát to một tiếng, sẽ không đem nha đầu này dọa sợ đến mức rơi xuống ao chứ?

Nghĩ đến Ninh Tiêm Bích đối với mình đề phòng cùng lãnh đạm, hần thở dài, chung quy vẫn không dám giờ trò đùa dai. Đang muốn phát ra âm thanh nhắc nhở đối phương một tiếng, liền nghe thấy một thanh âm trầm thấp để nghe bay vào trong tai.

"Muốn mua cửa hàng, còn muốn nhập dược liệu vào, muốn dùng dược liệu chế dược, còn muốn thuê người làm, mua tù cùng quỳ hàng... A, tính sơ cũng cần thật nhiều tiền a, làm sao bây giờ? Đi nơi nào kiếm nhiều tiền như vậy? Lại không thể để lão thái thái cùng phụ mẫu biết, a a a"

Cuối cùng trong một tiếng gầm nhẹ tựa hồ pha thêm phiền muộn không đếm hết, để Thẩm Thiên Sơn lập tức liền hiếu kỳ lên.

"Lục cô nương đây là tính sổ sách gì đây? Cái gì cửa hàng dược liệu? Chẳng lẽ người muốn mở một hiệu thuốc bác?"

Bị thanh âm đột nhiên xuất hiện làm sợ hết hồn, Ninh Tiêm Bích từ trên núi đá giả đứng lên, đã thấy Thẩm Thiên Sơn tự nhiên đi tới, một đôi mắt lờ lờ toả sáng như sao sáng nhìn mình chăm chăm. Bên trong tất cả đều là tìm tòi và hiếu kỳ.

Ninh Tiêm Bích cau mày, trong lòng khỏi phải nói có bao nhiêu ảo não: thực sự là bám dai như đĩa, sớm biết thế không nên một thân một mình ở đây, vốn là chỉ là bởi vì tâm tình lo lắng cho nên muốn yên lặng một chút, ai biết cái tên này thế nào lại chạy đến trong vườn này? Hẳn chỉ là phụ học, cũng không phải sống nhờ ở phủ bá tước không phải sao?

Thấy Ninh Tiêm Bích cần môi không nói lời nào, con mắt cũng liếc nhẹ khắp mọi nơi, tựa hồ là đang tìm kiếm đường lui, Thẩm Thiên Sơn không khỏi nhún nhún vai, không sao cả cười nói: "Lục cô nương, người vẫn là nói ra đi, có thể có chỗ ta giúp đỡ được. Nếu không, ta đem chuyện người nói lúc nãy nói cho lão thái quân"

"Đề tiện."

Ninh Tiêm Bích tức giận đến đầu muốn hôn mê, mà Thẩm Thiên Sơn nghe thấy câu nói này, trên mặt vẻ mặt cũng cứng ngắc lại một hồi. Tiếp theo hắn nhún nhún vai, không sao cả cười nói: "Cô nương nói thế nào thì là thế đó đi. Ở trong mắt người, ta vẫn chính là cái đại thiếu gia kiêu căng thô bạo không phải sao? Không phải vậy người cũng sẽ không đối với ta trước sau kính sợ tránh xa."

Ninh Tiêm Bích hừ một tiếng, ý thức được mình bây giờ rồi đi, rất có khả năng tên khốn kiếp này liền thật sẽ đi trước mặt tổ mẫu cáo trạng, lập tức nàng bình tĩnh tâm tình một hồi, cũng chậm chậm ngồi vào trên núi đá, lạnh nhạt nói: "Nếu là ta nói cho người biết, người thì sẽ thay ta bảo mật sao?"

"Chỉ cần cô nương đem khó xử nói ra, ta nhất định sẽ thay người bảo mật. Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy." Thẩm Thiên Sơn khẽ mỉm cười: kỳ thực coi như Ninh Tiêm Bích không nói, hắn cũng sẽ không thật sự giống như một bà ba hoa đi mật báo, chỉ có điều, có lẽ là quan tâm sẽ bị loạn đi, vì lẽ đó Ninh Tiêm Bích lại bị hắn dọa dẫm rồi.

"Ta là nghĩ muốn mở một hiệu thuốc bắc, không, không phải một hiệu, nếu như có khả năng, ta nghĩ đem hiệu thuốc của ta mở khắp các nơi trên toàn lãnh thổ này." Ninh Tiêm Bích mỉm cười nói, sớm dĩ quyết định nói thẳng ra đối với Thẩm Thiên Sơn, đương nhiên không chỉ là bởi vì bị hắn uy hiếp, trọng yếu nhất, là nàng ý thức được đây là một cơ hội, một cơ hội thật là tốt làm cho đối phương triệt để xa lánh chính mình.

Trong nhận thức của tất cả mọi người ở cái thời đại này, nữ nhân chính là phải giúp chồng dạy con, tất cả sở học cũng đều là nên vì phục vụ cho nam nhân, vì lẽ đó quản gia, trù nghệ, châm chúc (dệt), thêu thùa, những thứ này mới phải là việc chính mà nữ nhân nên học. Nếu biết dạng nữ nhân có hùng tâm tráng chí, lại có ý nghĩ muốn mở hiệu thuốc, hơn nữa còn muốn "đem hiệu thuốc mở khắp khắp các nơi trên toàn lãnh thổ", hẳn là không bất kỳ người đàn ông nào sẽ tiếp thu chứ?

Thương hộ mặc dù không phải tiện dân, nhưng mà địa vị cũng không phải là vô cùng cao quý, ngay cả Ninh Thế Nguyên quản lý cửa hàng của phủ bá tước, cũng không chịu tự mình đứng ra, huống hồ là nàng cái nữ hài nhi chỉ nuôi dưỡng ở khuê phòng phủ bá tước. Nữ nhân kinh thế hãi tục như vậy, không chỉ Thẩm Thiên Sơn, chỉ cần là nam nhân đều muốn tránh thật xa, không thấy Ninh Tiêm Bích sau khi được Trương Kinh nhắc nhở, liền mọi người ngay cả cha mẹ không dám nói cho biết sao?

Bởi vì như vậy, Ninh Tiêm Bích mới có thể tự nhiên hào phóng nói cho Thẩm Thiên Sơn lý tưởng cùng tầm nhìn rộng lớn của chính mình, nhìn người đàn ông đối diện kia vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng nàng có một cỗ khoái ý dần dần sinh sôi ra, đó là bởi vì oán hận bị đè nén bao nhiêu năm, vì lẽ đó vào lúc này mới có thể sinh sôi ra khoái ý báo thù.

Nhưng mà Thẩm Thiên Sơn rốt cuộc là Thẩm Thiên Sơn, không phải nam nhân tầm thường. Sắc mặt hắn rất nhanh khôi phục bình thường, nhìn Ninh Tiêm Bích ở đối diện cười nói: "Lục cô nương quả nhiên rất có dã tâm a, điểm này, cùng những đại gia khuê tú kia thực sự là khác với tất cả mọi người."

Ninh Tiêm Bích nhếch lên khóe miệng, lộ ra một nụ cười mỉa mai: "Tam công tử nói quá ôn hòa chứ? Đầu chỉ là khác với tất cả mọi người, vốn là kinh thế hãi tục có đúng hay không? Có điều người xem đi, một ngày nào đó, ta sẽ thực hiện nguyện vọng của ta." Nàng hơi ngẩng đầu lên, hất cằm lên, cả người để lộ ra sự tự tin mạnh mẽ.

Mạnh mẽ kiên cường như vậy, hoàn toàn khác biệt với một nữ tử thế tục bên ngoài, tuy rằng người này dáng vóc nhỏ nhắn tinh tế, nhưng là chí hướng của nàng, dã tâm của nàng, luồng khí thế cùng tự tin kia của nàng, coi như là chính mình đã từng đối mặt quá thiên quân vạn mã, đứng trước mặt nàng, cũng không có bất kỳ khí thế hay cảm giác ưu việt nào, cô gái này mạnh mẽ, dĩ nhiên cùng mình ngang ngửa.

Nếu như là nam nhân khác, lúc này đã sớm chạy trốn chết rồi. Nhưng đây lại là Thẩm Thiên Sơn, đối với Ninh Tiêm Bích chỉ càng thêm ngưỡng mộ, không, nói ngưỡng mộ không chính xác, hẳn rất khẳng định, ngay ở vừa nãy, lòng ái mộ của mình đối với tiểu cô nương này trước nay chưa từng có mãnh liệt như vậy, hắn muốn nàng, muốn nàng làm thê tử của mình, cùng mình đứng sừng sững, vĩnh viễn ở trong tầm mắt thế nhân, thậm chí là trên sử sách.

Không sai, chính mình không muốn những đại gia khuê tú giống nhau hay a đua ba phải kia, không muốn những thiên kim danh tiếng kia rõ ràng đối với tam thê tử thiếp cảm ghét không ngớt, cũng phải ở bên ngoài biểu hiện ra cực kỳ rộng lượng, bất luận các nàng là thật sự giữ được phẩm chất tốt đẹp tam tông tứ đức, hay giả bộ giữ được loại phẩm chất kia, đây cũng không phải dạng người mà Thẩm Thiên Sơn hẳn muốn cưới làm thê tử.

Hắn muốn, hoặc là nói nữ nhân có thể xứng đôi với Thẩm Thiên Sơn hẳn, nên là như Ninh Tiêm Bích vậy. Tuyệt đối kiên cường cùng tự tin, bất cứ lúc nào nơi nào, sẽ không bởi vì chính mình chìm nổi mà thất kinh, cho dù có một ngày hắn da ngựa bọc thây ở trên chiến trường, trong lòng cũng có thể an nhiên, bởi vì biết rằng cái gia đình kia sẽ không bởi vì chính mình chết trận mà từ từ suy tàn, nó có một thê tử cường đại giống như mình chống đỡ.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, hắn yêu thích nữ nhân này, thích đến mức không từ thủ đoạn nào liêu lĩnh cưới được nàng, làm cho nàng từ đó về sau chỉ có thể ở dưới khuỷu tay của chính mình tỏa ra loại dung nhan loại đẹp nhất kia.

"Như vậy, chuyện này bây giờ cũng đã bắt đầu chứ? Nghe nói Lục cô nương đã chế ra thuốc của riêng chính mình, gọi là Lục vị địa hoàng hoàn đúng không? Nghe lão thái quân nói, phi thường hữu hiệu đây. Ta ngày hôm nay gặp được cô nương, cũng là muốn xin một ít trở về, triệu chứng choáng váng đầu, ù tai kinh niên của tổ mẫu, nếu có thể giảm bớt chút cũng tốt." Áp chế một cách cường ép ái mộ cùng dục vọng độc chiếm cuộn cuộn ở trong lòng như thủy triều, Thẩm Thiên Sơn biểu hiện vẫn như một bậc quân tử khiêm tốn nhẹ nhàng hữu lễ.

Nếu là cho Đại công chúa, Ninh Tiêm Bích đương nhiên không hai lời, nàng mặc dù đối với Thẩm Thiên Sơn vô tình cùng cái vị mẹ chồng một lòng muốn không chế con dâu kia không có cảm tình gì, thế nhưng đối với Đại Trưởng công chúa từ ái, cùng Thẩm Mậu một lòng vì nước vì là dân, lại là vô cùng tôn kính.

Thấy Ninh Tiêm Bích gật đầu, Thẩm Thiên Sơn trong lòng cao hứng, cẩn thận dò xét sắc mặt đối phương, mới cẩn thận nói: "Vừa lúc lại đây, nghe cô nương ở tởm lâm bệnh, tựa hồ chuyện này gặp khó xử, không biết là khó xử ra sao, có chỗ nào cần ta giúp một tay sao?"

Tiếp nhận? Hỗ trợ?

Ninh Tiêm Bích con người trong nháy mắt trừng lớn, nhìn thẳng Thẩm Thiên Sơn, nghĩ thầm xảy ra chuyện gì? Vì có gì tình cảnh thực tại cùng ta tưởng tượng giống như có chút khác biệt đây? Tên gia hỏa khôn kiếp này không phải sau khi nghe đến lý tưởng của chính mình, liền nên nhanh chóng bỏ chạy sao? Coi như là hấn nên vì lòng hiếu thuận với tổ mẫu mà xin thuốc, vậy bây giờ chính mình cũng đáp ứng cho hấn thuốc, hấn cũng nên chạy trời chết đi? Làm sao... làm sao còn có thể chủ động hỏi khó khăn của mình? Lẽ nào hấn thật sự muốn giúp đỡ?

Nói thế nào Ninh Tiêm Bích cũng sẽ không tin tưởng Thẩm Thiên Sơn lại tốt bụng như vậy, thật giống như đánh bạc vậy, nàng đem mình khó khăn thực tế hiện tại nói ra, sau đó lạnh lùng liếc chéo Thẩm Thiên Sơn, nhẹ giọng nói: "Ta bây giờ là thiếu tiền cũng thiếu người, vì lẽ đó chuyện này còn không biết muốn kéo dài tới lúc nào, có điều không liên quan, vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần đi được bước thứ nhất, tin tưởng sau này sẽ dễ dàng thêm chút ít. Tam công tử, người cũng đừng quên lời của người, phải giữ bí mật cho ta a."

Ninh Tiêm Bích còn chưa bao giờ cùng mình nói nhiều lời như vậy, trong lúc nhất thời, Thẩm Thiên Sơn liền cảm thấy cả người đều bay lên, hấn không nghi ngờ chút nào phía sau mình nếu có đuôi, vào lúc này nhất định sẽ vênh đến trên trời. Bởi vậy vui rạo rực nói: "Lục cô nương yên tâm, Thẩm mạo tuy rằng không có gì khác, có điều cũng biết đạo lý lời hứa đáng giá nghìn vàng."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Nhiệt tình

Edit by windinguyen

Ninh Tiêm Bích trong lòng cười lạnh một tiếng, thầm nói không có gì khác? Cũng thật sự khiêm tốn đó.

"Cô nương nói những khó khăn này, lấy sức mạnh chính người, đích thật là rất khó hoàn thành, dù sao người luôn ở trong khuê phòng, đừng nói bây giờ người vẫn không có nhiều tiền bạc như vậy, coi như là có tiền, cũng không có nơi tìm người. Như vậy đi, chuyện này liên giao cho ta làm, cô nương yên tâm, trong vòng một tháng, ta nhất định giúp người làm thỏa đáng."

Thẩm Thiên Sơn mặt mày hớn hở nói, trong lòng từ lâu đã hình thành một cái kế hoạch: chỉ cần mình có thể nhúng tay vào chuyện này, cơ hội tiếp xúc cùng Ninh Tiêm Bích ngày sau sẽ tăng thêm, mặc dù không cần lấy cố phụ học này, cũng sẽ xuất hiện rất nhiều chuyện tình cần hai người thương nghị, đến lúc đó, nếu là Lục cô nương cảm thấy như vậy quá không tiện, hay là chính mình van cầu mẫu thân và tổ mẫu, trực tiếp đặt sính lễ cưới nàng...

Hoặc là nói Thẩm Thiên Sơn, một trong những thiếu niên đứng đầu ở Đại Khánh, nhìn một cái liền quyết tâm, bất tự còn không có xem đầu, người ta đều nghĩ tới thành hôn rồi.

Ninh Tiêm Bích trong lòng không chút nào biết Thẩm Thiên Sơn đang đánh chủ ý trong lòng, nếu không nàng nhất định dùng một cước đem cái tên này đập vào trong bể nước. Nàng còn đang vui lấp ở trong khiếp sợ mà Thẩm Thiên Sơn mang cho mình: chuyện này... tên khôn này lại thật sự... thật sự muốn giúp đỡ? Ông trời, mình... có phải là tự đào một cái hố cho bản thân không?

Hít vào một ngụm khí lạnh, Ninh Tiêm Bích trong nháy mắt tỉnh táo lại, hiện tại nàng đã hoàn toàn biết được, nàng thật là đã đào cho mình một cái hố, mà Thẩm Thiên Sơn lại theo cái cột trụ liền bò lên rồi. Đã như vậy, nói cái gì nàng cũng không thể nhảy vào trong cái hầm này, sống trong cái hố lửa ở kiếp trước đốt mình đến hài cốt không còn, lẽ nào đời này, còn muốn giẫm theo vết xe đổ sao?

Nghĩ đến đây, nàng bình ổn tinh thần, nhẹ giọng nói: "Công tử không nên nhọc lòng, tuy rằng khó khăn tầng tầng, bất quá trong lòng ta đã có kế hoạch. Hiệu thuốc là nhất định có thể xây dựng lên. Công tử không phải muốn Lục vị địa hoàng hoàn sao? Vừa vận phòng của ta có một ít, người phải cái gì sai vặt theo ta trở về lấy đi."

Thẩm Thiên Sơn nhú nhú mày, hẳn không nghĩ tới Ninh Tiêm Bích lại khó khăn đến nước này, còn không chịu tiếp thu hảo ý của mình. Bất quá nghĩ đến đối phương từ trước đối với mình lạnh lùng xa cách thậm chí là đề phòng, hẳn cũng có thể lý giải.

Lục cô nương là nữ hài tử nghiêm chỉnh, không chịu mượn tay người khác giúp mình cũng bình thường. Bây giờ có thể cùng nàng nói mấy câu đường hoàng, đã là phi thường khó có được. Mình cũng không thể quá tham lam, nghĩ được voi đòi tiên một bước lên trời, chung quy phải từ từ tiến tới mới tốt.

Bởi vậy vừa nghĩ tới đây, liền cười vang nói: "Nếu như thế, đa tạ cô nương. Có điều cũng không cần để gãi sai vật đi, ngược lại ta cũng không có bận chuyện gì." Nói xong nghiêng người vọt đến một bên.

Ninh Tiêm Bích từ bên cạnh hắn đi qua. Trong lòng hận đến chân răng đều ngứa, nhưng cũng không thể làm gì, không thể làm gì khác hơn là lạnh nhạt nói: "Công tử như muốn đi, vẫn là chờ một quãng thời gian đi, vào lúc này trong vườn cũng không ai. Nếu bị nhìn thấy ta cùng công tử ở cùng nhau, chỉ sợ đối với thanh danh của ngài và ta cũng không tốt."

Thẩm Thiên Sơn cười nói: "Cô nương quá lo lắng rồi, nếu như thế, ta liền ở lại trong vườn dạo chơi một lúc, sau đó đi chỗ cô nương lấy thuốc."

Ninh Tiêm Bích khẽ gật đầu, nhanh chóng rời đi. Nơi này Thẩm Thiên Sơn nhìn bóng lưng của nàng, nắm đấm đột nhiên nắm chặt lại, ở giữa không trung vung lên một hồi.

Trường Phúc thấy hắn đáng vẻ cao hứng. Lại xem xét nhìn Trường Cầm, thấy đối phương đang nghiên cứu cây ngọc lan, muốn dựa theo dấu vết chính mình dặn dò phân rõ đó là cây bạch ngọc lan hay là tử ngọc lan. Hẳn không khỏi che miệng lại lên lút nở nụ cười, sau đó dịch đến bên người Thẩm Thiên Sơn, nhỏ giọng nói: "Thiếu gia, thành?"

"Cái gì có thành hay không?" Thẩm Thiên Sơn tức giận cho Trường Phúc một cái tát, bất quá nghĩ đến ngày hôm nay thái độ Ninh Tiêm Bích đối với mình cải thiện không ít. Trên mặt cũng là chất đầy nụ cười, nhưng lại liếc mắt che giấu đi, nghiêm túc nói: "Được rồi, thời gian đi dạo ở trong vườn cũng không ít, trở về đi thôi, mắt thấy sắc trời tối rồi, chờ đến nơi của Lục cô nương lấy Lục vị địa hoàng hoàn, chúng ta cũng nên trở về."

Hắn vừa nói, liền từ ven hồ nước bước chân chậm rãi tản bộ đi tới trên đường mòn, liếc nhìn Trường Cầm còn đang cong cái mông lên nghiên cứu cây ngọc lan, không khỏi nhú nhú mày, nhìn Trường Phúc nhỏ giọng nói: "Thằng nhóc nhà ngươi, Trường Cầm làm cái gì vậy?"

Trường Phúc cười hi hi nhỏ giọng nói: "Gia còn không biết cái tính tình trung hậu kia của hắn? Nô tài cũng là vì dòi đi sự chú ý của hắn, vào lúc này dựa theo nô tài dặn dò đi nhận biết đây là một cây bạch ngọc lan hay là tử ngọc lan đây."

Thẩm Thiên Sơn hít vào một ngụm khí lạnh, không có thành ý gì ở phía sau cái mông Trường Phúc đập một cước, nhỏ giọng nói: "Ngươi cũng quá tàn nhẫn, gia tự nhận chính là cái không tử tế, ngươi đồ hồn trưởng này so với gia còn không phúc hậu hơn, lại đi bắt nạt Trường Cầm thành thật."

Trường Phúc bưng cái mông về mặt đau khổ nói: "Nô tài còn không phải là vì gia suy nghĩ? Bây giờ lại bị đá một cước. Về sau nô tài cũng không dám lại đùa cợt Trường Cầm, ai bảo người ta có gia ở phía sau chống lưng cho đâu".

Không chờ nói xong, trước mặt bay tới một viên tiểu nguyên bảo, Trường Phúc vội vã một cái tiếp được, ôm lấy, liền nhếch môi cười nói: "Liền biết gia đau nô tài, tiểu nguyên bảo này sợ không phải chỉ có hai lạng đây, so với tiền tháng của nô tài còn nhiều hơn. Gia yên tâm, lần sau có chuyện gì, nô tài còn phải vì ngài phân ưu."

Nói xong liền chạy đến dưới tàng cây ngọc lan, lúi Trường Cầm nói: "Được rồi, ngu ngốc, đến bây giờ cũng không phân biệt ra được, gia phải ra khỏi vườn rồi."

Trường Cầm vẫn cứ nhớ mãi không quên tính chất cây ngọc lan này, nói lầm bầm: "Ta... ta còn không biết đây rốt cuộc là bạch ngọc lan hay là tử ngọc lan đâu" không chờ nói xong, liền nghe Trường Phúc quả quyết nói: "Là tử ngọc lan."

"Làm sao ngươi biết?" Trường Cầm kinh ngạc, đã thấy Trường Phúc mặt dày bình chân như vại nói: "Ta nói nó là tử ngọc lan, nó chính là tử ngọc lan, nào cần cái lý do gì? Ngươi nếu không tin, sang năm đến thời điểm nở hoa chính mình tới xem một chút."

"Ngươi cái tên không biết xấu hổ này."

Trường Cầm tuy rằng ngốc, nhưng cũng không phải là đầu óc chậm chạp, nếu không phải vậy cũng không thể ở trước mặt Thẩm Thiên Sơn hầu hạ, lúc này nghe thấy Trường Phúc, nơi nào còn có thể không biết mình bị lừa dối, bởi vậy hung tợn mắng một câu, đã thấy Trường Phúc từ trong túi tiền móc ra khối bạc vụn, cười hi hi nói: "Được rồi, là đệ đệ không đúng, ca ca chớ trách, ngân lượng này cho ca ca tiêu vật, coi như lễ vật bồi tội đi."

Trường Cầm thấy bạc vụn này khá là có trọng lượng một hai, trên mặt nổi lên vui sướng, nhất thời cũng không nhớ tới oán hận Trường Phúc, hai huynh đệ cái cười hi hi đi theo phía sau Thẩm Thiên Sơn rời khỏi khu vườn.

Ở chỗ cổng vườn lại gặp Ninh Triệt Bảo, nhìn thấy Thẩm Thiên Sơn, gia hỏa đầu đầy mồ hôi liền reo lên: "Tam công tử, ngươi như thế nào chính mình tiến vào vườn rồi hả? Ta tìm ngươi khắp nơi." Thẩm Thiên Sơn cười nói: "Chuyện gì gấp như vậy? Ta vốn là cùng Tuyên ca nhi đi đến, thời điểm một mực đi tới cổng vườn, hẳn chợt nhớ tới ngày hôm nay trong nhà làm cái món điểm tâm gì đó, bởi vậy bỏ chạy trở về ăn, còn nói qua phải cho ta mang về một bao, kết quả ở trong vườn lâu như vậy, cũng không gặp hắn đến."

Ninh Triệt Bảo cười nói: "Ngươi hi vọng hắn mang điểm tâm cho ngươi? Người nào không biết tên kia vừa nhìn thấy đồ ăn, liền tổ tông cũng có thể quên mất." Nói xong Thẩm Thiên Sơn cũng cười, lắc đầu nói: "Hắn không dám quên ta, nếu không ngày sau đừng nghĩ ta mang cho hắn điểm tâm do Ngự Thiện Phòng làm rồi."

Hắn nói đến Ngự Thiện Phòng, liền thấy Ninh Triệt Bảo biểu hiện trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói: "Đúng rồi, cho nên ta đến tìm Tam công tử, là bởi vì vừa nãy khi ra cửa, nhìn thấy quân báo vô cùng khẩn cấp, vì lẽ đó cũng chưa kịp làm việc, liền vội vã trở về tìm người, nguyên bản còn tưởng rằng người đã ra ngoài phủ, không nghĩ tới trở về vừa hỏi, bọn hạ nhân nói không nhìn thấy người đi ra ngoài, ta đây mới hỏa tốc tìm tới."

Quân báo vô cùng khẩn cấp?

Thẩm Thiên Sơn sắc mặt cũng ngưng trọng lên, trầm giọng nói: "Làm sao dám khẳng định chính là quân báo vô cùng khẩn cấp?"

Ninh Triệt Bảo trình trọng nói: "Ta tự nhiên là không có loại thân thủ cùng bản lĩnh như Tam công tử, nhưng mà phía sau người đưa tin có cầm cờ tam sắc. Ta còn biết, nếu không phải là tin báo hết sức khẩn cấp từ quân đội, cũng không dám dùng đến cờ tam sắc này."

Thẩm Thiên Sơn chau mày, trầm giọng tự nói: "Không sai, đây thật là quân báo vô cùng khẩn cấp mới có thể vận dụng cờ tam sắc này, kỳ quái, biên cương vẫn vững vàng, chẳng lẽ là Kim Nguyệt hoặc là Ninh Hạ lại có cái dị động gì?" Nói tới chỗ này, hắn bỗng nhiên ngừng đầu, đối với Trường Phúc nói: "Hoàng thượng chỉ sợ muốn triệu kiến phụ thân và ta, đi, chúng ta lập tức trở về phủ."

Trường Phúc đáp một tiếng, chợt do dự nói: "Nhưng là gia, chúng ta không phải vừa nói muốn đi Bách Thảo Các nơi đó lấy thuốc sao?"

Thẩm Thiên Sơn còn không kịp nói chuyện, Ninh Triệt Bảo đã hiểu kỳ hỏi: "Thuốc gì? Bách Thảo Các? Đó là chỗ nào?"

Thẩm Thiên Sơn không nói gì, nghi hoặc mà nhìn Ninh Triệt Bảo nói: "Người cũng không biết Bách Thảo Các là địa phương nào? Không phải là mấy gian phòng ở Bạch Thước Viện của Lục cô nương sao? Bởi vì là chỗ nàng làm thuốc, vì lẽ đó gọi là Bách Thảo Các."

Ninh Triệt Bảo cười ha ha, gãi đầu nói: "Hóa ra là chỗ của Lục muội muội, ta thường ngày đối với những phương diện này cũng không lưu tâm. Nếu như thế, công tử hãy yên tâm trở lại, người muốn thuốc gì? Cùng ta nói một tiếng, ta đi chỗ Lục muội muội nơi đó lấy cho người."

Thẩm Thiên Sơn mỉm cười nói: "Không cần làm phiền, cũng không phải ngày mai không tới, ta trước về phủ, ngày mai tự mình lại đây cùng Lục cô nương xin thuốc. Chờ chút Bảo huynh đệ giúp ta đi chỗ Lục cô nương giải thích một chút là tốt rồi."

Một chút chuyện nhỏ như vậy, Ninh Triệt Bảo tự nhiên là đáp ứng. Bởi vậy tiễn Thẩm Thiên Sơn đi rồi, hắn liền tới đến Bạch Thước Viện, không nhìn thấy Ninh Tiêm Bích, nhưng là nhìn thấy Bạch Thái Chi đi tới, cái tên này đang muốn vội vã trở về phòng, liền đối với Bạch Thái Chi cười nói: "Biên cương có tin quân báo vô cùng khẩn cấp, vì lẽ đó Tam công tử đã hỏi phủ, Bạch muội muội giúp hắn cùng Lục muội muội nói một tiếng, Tam công tử nói rồi, ngày mai còn muốn đến nơi này của muội ấy lấy thuốc."

Bạch Thái Chi đồng ý, chờ Ninh Triệt Bảo sau khi rời đi, nàng hơi nhăn đầu lông mày, tự lẩm bẩm: "Lấy thuốc? Tam công tử?" Một bên tự nói, trên mặt liền lộ ra mấy phần cười gằn nhỏ bé không thể nhận ra.

"Cái gì? Biên cương quân báo vô cùng khẩn cấp?"

Ninh Tiêm Bích nhú nhú mày, nỗ lực hồi tưởng lại kiếp trước, vào lúc này có phải là nổi lên chiến tranh. "Đúng vậy a, vì lẽ đó Tam công tử mới vội vã rời đi, không phải vậy lấy hiếu tâm của hắn, tự nhiên không thể ngay cả thuốc cũng không lấy liền rời đi." Bạch Thái Chi ngồi ở trên ghế con nhỏ, nhẹ nhàng mềm mại nói, một bên nhìn mấy vị thuốc bên cạnh đặt trên đất: "Lục tỷ tỷ, những thứ này chính là nguyên liệu chế biến Lục vị địa hoàng hoàn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Cầu viện

Edit by windinguyen

"Ừ."

Ninh Tiêm Bích hững hờ đáp trả một tiếng. Nhưng lại không cách nào hồi tưởng lại được. Trong kiếp trước, Đại Khánh cùng Kim Nguyệt và Ninh Hạ xảy ra chiến sự rất nhiều lần, lấy hiếu biết của nàng, Thẩm Thiên Sơn đã từng nhiều lần nắm giữ ân oán xuất chinh. Không biết lần này quân báo khẩn cấp, có phải là để cho hắn trở lại chiến trường hay không.

Nhớ tới cái tiểu nam hài mười tuổi sáng lập công lao năm đó, ngay cả Ninh Tiêm Bích đều cảm thấy rất khó mà tin nổi. Có điều lúc trước vẫn cân nhắc đến việc hắn dù sao cũng vẫn là tiểu hài tử, cho nên Thẩm Thiên Sơn cũng không còn cơ hội ra kinh, còn lần này, hắn sẽ rời kinh sao?

Vừa nghĩ đến đây, Ninh Tiêm Bích trong lòng cũng có chút nhảy nhót. Thẩm Thiên Sơn đã không phải là tiểu hài nhi mười tuổi, hắn trưởng thành lên thiếu niên 14 tuổi, trong bốn năm này, hắn văn học cùng võ công tự nhiên lại càng muốn tăng lên một bậc, Cam La 12 tuổi được phong thừa tướng, lúc này Thẩm Thiên Sơn 14 tuổi, ra chiến trường học hỏi kinh nghiệm cũng là hợp lý đó chứ?

Ông trời à, nếu đúng là như thế, vậy thì một năm thậm chí là hai ba năm cũng không cần nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét kia, đây là chuyện hạnh phúc đường nào.

Vào lúc Ninh Tiêm Bích ôm ấp kỳ vọng như vậy, Thẩm Thiên Sơn cũng đang mong mỏi giống như nàng.

"Hoàng thượng, thần đã 14, không còn là cái mao đầu tiểu hài tử bốn năm trước kia, lần này biên cương quân tình khẩn cấp, tại sao không cho thần theo đại quân đi rèn luyện? Lễ nào cũng bởi vì cái thân phận hoàng tử trên người thần sao? Nếu là như vậy, thần thà rằng không có thân phận này."

"Nói vậy, ngươi không muốn thân phận này, là muốn cùng phụ mẫu ngươi, cùng tổ mẫu ngươi đoạn tuyệt quan hệ sao?"

Chu Minh hừ một tiếng, trừng Thẩm Thiên Sơn một chút, nhưng trong lòng thì hết sức vui mừng cao hứng: đứa bé này không có phụ lòng kỳ vọng của mình đối với hắn. Chỉ là mới 14 tuổi, vẫn còn quá nhỏ, vạn nhất xảy ra sơ xuất gì đều không phải chuyện đùa. Huống hồ biên cương quân tình cũng có chút gian nguy, coi như là rèn luyện, cũng có thể đợi được sau khi quân tình ổn định lại nói.

Thẩm Thiên Sơn bị một câu nói của Chu Minh ngăn đến không còn âm thanh. Hắn cắn môi, đang muốn lần thứ hai chờ lệnh, chỉ thấy Chu Minh phát phát tay, nghiêm túc nói: "Ngươi có thể có phần trung tâm vì dân vì nước này, trẫm rất vui mừng. Trẫm cũng biết ngươi là tướng tài, nhưng chính vì như thế, trẫm mới chịu để ngươi cất giữ một thân hữu dụng, đợi đến tương lai trở thành thiếu niên danh tướng trăm trận trăm thắng, vì trẫm mà làm kinh sợ hai nước Kim Nguyệt và Ninh Hạ. Hiện tại cũng không phải cơ hội để ngươi cậy mạnh ra mặt. Có điều trẫm đặc biệt cho phép đến lúc đó ngươi có thể tham dự tham tán trong quân cơ, ngay phương diện vừa thu được tin tức biên cương liền cùng tham dự bàn bạc".

Thẩm Thiên Sơn ngăn người, ở thời kì này, tham tán quân cơ là trọng yếu nhất. Coi như phụ thân mình là nội các đại thần, thế nhưng dính đến kế hoạch quân sự như vậy, hắn cũng không có tư cách tham dự, những lúc này hoàn toàn đem bí mật quân sự nắm ở trong tay, không nghĩ tới hoàng thượng lại đặc biệt chỉ định mình có thể tham gia. Đây coi như là sáng mắt chiều thu lại sao? (quân cơ tham tán nơi này không phải chỉ chức vụ cụ thể, mà là quân cơ bộ nhằm vào chiến sự biên cương tiến hành hội nghị cùng thảo luận.)

Hoàng đế đã nói đến mức này, Thẩm Thiên Sơn cũng không dám lại quấy rối si mê, miễn cho chọc dượng giận dữ, ngay cả tư cách dự thỉnh để hắn đi quân cơ bộ đều thủ tiêu đi, đó chính là cái được không đủ bù đắp cái mất rồi.

Thẩm Thiên Sơn liền thức thời lui xuống.

Ra khỏi cửa cung, sắc trời đã đen xuống, trong bầu trời đêm đầy ánh sao lấp lánh. Thẩm Thiên Sơn yên lặng đứng một lúc, gió xuân thoáng lạnh lạnh thổi tới trên mặt. Mang cho người ta cảm giác vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái thoải mái.

"Trường Phúc, đi chỗ Nội Các nhìn một chút lão gia có phải là còn đang ở đó? Nếu là ở đó, hỏi một chút ngài ấy lúc nào có thể trở lại, nói ta ở bên ngoài cửa cung chờ ngài. Nếu đêm nay lại muốn ngủ đêm ở Nội Các, ta đưa cơm tới lại đây cho ngài"

Trường Phúc đáp ứng một tiếng xoay người rời đi. Nơi này Thẩm Thiên Sơn yên lặng chờ ở tại chỗ, trong lòng quanh quẩn tin tức lấy được sau khi tiến cung: Kim Nguyệt cùng Ninh Hạ cũng thật là hai cái quốc gia vô liêm sỉ. Ngươi mới hát xong ta lên sân khấu, bọn họ đây là thành lập hiệp định ngầm, muốn luân phiên tiêu hao lực lượng Đại Khánh quốc sao? Rốt cuộc phải đến lúc nào, mình mới có thể nắm giữ ấn soái xuất chinh, một lần dẹp yên hai cái quốc gia tham lam này, từ đây để Đại Khánh rời xa ngọn lửa chiến tranh, bách tính biên cương có thể an cư lạc nghiệp đây?

Nghĩ đến đây, Thẩm Thiên Sơn hít một hơi thật dài, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy nhiệt huyết cuộn cuộn trong lồng ngực, hắn ngừng đầu ngẩng nhìn bầu trời, nắm đấm cũng nắm thật chặt, thầm nói có hay không cần ngày mai trở lại chỗ hoàng thượng xin được ra chiến trường đây? Quân cơ tham tán, dù sao cũng không sánh được đích thân ra chiến trường a? Bằng không, nhờ phụ thân nói giúp một chút?

Khát vọng ra chiến trường kích động tâm tình thiếu niên, để hắn đem phần thỏa mãn vừa nảy cần thận từng li từng tí một đều quên hết đi. Cứ như vậy yên lặng đứng thẳng một lúc lâu, mới nghe được tiếng bước chân của Trường Phúc.

"Gia, lão gia nói đêm nay không quay về, biên cương nếu khai chiến, phải điều hành lương thảo, phân phối quân số, xe ngựa đồ quân dụng một chút đều phải bận tâm. Lúc nô tài đi qua, thấy mấy vị đại nhân cũng đều ở đây. Lão gia bảo gia muộn một lúc nữa hay đưa cơm lại đây, nói là có chuyện dặn dò ngài."

Thẩm Thiên Sơn gật gù, hắn một chút cũng không bất ngờ. Nhưng Trường Cẩm ở một bên có chút thay Thẩm Mậu bất bình, lẩm bẩm nói: "Đây là nói như thế nào? Lão gia đã mấy buổi tới ở lại Nội Các, ban đầu thái thái còn tưởng rằng đêm nay có thể trở lại đây."

Thẩm Thiên Sơn lạnh nhạt nói: "Phụ thân thân là Nội Các đại thần, theo lẽ lấy quốc sự làm trọng, trước Sơn Tây cùng Hà Nam đều báo nạn hạn hán cùng nạn châu chấu, hắn nơi nào có thể tranh thủ trở về phủ? Bây giờ biên cương lại xuất hiện chuyện lớn như vậy, hắn gian lao một ít, cũng là trách nhiệm nên làm."

Lời này để nhi tử tới nói, tựa hồ hơi không cung kính. Nhưng mà Thẩm Mậu đối với đứa con trai này tuy rằng dạy bảo nghiêm khắc, nhưng sự thật lại rất hòa ái, phụ tử trong lúc chung đụng vừa là phụ vừa là hữu (*), hai người cũng đều là người trung tâm quốc gia đại sự, vì lẽ đó Thẩm Thiên Sơn vô cùng hiểu rõ phụ thân, lời nói như vậy coi như rơi vào trong tai phụ thân, hắn cũng nhất định sẽ lấy việc nhi tử ôm lòng trung thành với quốc gia mà tự hào.

Vừa là phụ vừa là hữu (*): vừa là phụ thân cũng là bằng hữu

Trường Cẩm nơi nào có thể hiểu được đến phần tình cảm thâm sâu này, vẫn là không nhịn được lầu bầu oán giận: "Nhưng là trong Nội Các cũng có vài vị đại thần, tại sao có thể đem trọng trách đều đặt ở trên người lão gia ". Chưa nói xong, liền bị Trường Phúc nhéo một cái ở trên người hắn, lại nghe Trường Phúc nói: "Được rồi được rồi, lão gia cùng thiếu gia cũng không chỉ trích gì, một mình ngươi làm nô tài, nhiều chuyện cái gì? Để cho người khác

nghe thấy được, còn tưởng rằng lão gia cùng thiếu gia lòng mang oán hận đây, đến lúc đó người chính là tội nhân thiên cổ."

Trường Cầm lúc này mới tỉnh ngộ, lắp bắp nói: "Ta... Ta cũng không có ý gì khác, chính là đau lòng lão gia, lúc này đều chịu đựng ở Nội Các, đối với thân thể không tốt."

Thẩm Thiên Sơn có thể cảm nhận được sự ân cần trong lời nói của hắn, vẻ lạnh lùng trên mặt nhu hòa rất nhiều, lạnh nhạt nói: "Người có phần quan tâm này rất tốt, chỉ có điều cũng phải suy nghĩ nhiều hơn, Nội Các nhiều đại thần như vậy, ngoại trừ phụ thân ra, những người khác đều là lão đại nhân 60, 70 tuổi, nếu như ngay cả phụ thân đều không chịu đựng được, bọn họ như thế nào có khả năng nhận được? Cùng so với bọn họ, phụ thân cũng vẫn trẻ hơn một chút."

Còn có một câu mà hắn không có nói ra, đó chính là làm em vợ của Hoàng đế, Chu Minh đối với Thẩm Mậu, hiển nhiên là tín nhiệm cùng nể trọng nhất. Cái này cũng là ân sâu nặng, Thẩm Mậu như thế nào không màng sống chết để báo ân?

"Gia, cũng khó trách Trường Cầm lo lắng, lão gia mấy ngày nay thật là nhìn đến lợi hại chút, lúc tiểu nhân vừa đi, nhìn thấy lúc này phía dưới hốc mắt lão gia đều có vành đen rồi. Coi như là tuổi trẻ so với các lão đại nhân khác, nhưng lão gia dù sao cũng sắp tới 50, chịu đựng như thế cũng không phải biện pháp a."

Thẩm Thiên Sơn bắt đầu nói: "Vậy có thể làm sao? Nghĩ đến trong nhà đã hầm canh bồi bổ, chờ chút ta đưa hai bát lại đây cho phụ thân." Nói xong lại nghe Trường Phúc cười hi hi nói: "Dù uống canh bồi bổ, lão gia chỉ sợ cũng chán ngấy. Gia, không phải nói Ninh phủ Lục cô nương cho lão thái thái các nàng thuốc rất tốt sao? Lễ nào gia không thể đi năn nỉ Lục cô nương, cũng làm cho lão gia một loại thuốc bổ? Chẳng qua là dùng nước hòa tan hai viên thuốc thôi, dù sao cũng tiện hơn cưỡng ép uống cái canh bồi bổ kia, ngài cũng không phải không biết, lão gia kỳ thực vẫn rất là kén chọn."

Người nói vô tình người nghe có ý, Thẩm Thiên Sơn ánh mắt sáng lên, thậm chí nói đúng vậy. Hay là ngày mai lúc nhìn thấy Lục cô nương, có thể cùng nàng nói một tiếng. Có điều ở bề ngoài lại không một chút nào lộ vẻ hưng phấn trong lòng, lạnh nhạt nói: "Người cho rằng chế được là ăn rau cải trắng sao? Nói làm ra liền làm ra? Phổi chế một tấm phương thuốc, vậy cũng không biết muốn tiêu hao bao nhiêu tâm huyết, chính là Ninh lão tiên sinh, y thuật cao minh như vậy, đến bây giờ nghe nói cũng bất quá là ba năm trồng thuốc phổi thuốc, huống hồ Lục cô nương tuổi mới bấy lớn? Đùng có ý nghĩ kỳ lạ."

Trường Phúc nghe nói điều chế thuốc là gian nan như thế này, không khỏi le lưỡi một cái, cũng không nhắc lại, chủ tớ ba người bước nhanh đi về Duệ thân vương phủ, bóng người rất nhanh liền biến mất ở trong bóng đêm.

"Biểu ca, Tam gia gia vẫn rất muốn một lần nữa làm hành y cứu người làm công việc chính, chỉ là bây giờ hắn bị thân phận gây phiền toái, ngoại trừ Hoàng thất hoặc là một ít nhà quyền quý xuất hiện chứng bệnh mà chứng thái y hoàn toàn không trị được, sẽ không ai tìm hắn, Tam gia gia cũng không phải thân y, rất nhiều thái y không trị được bệnh, hắn cũng không trị được a. Vì vậy ta vẫn hi vọng hắn có thể có chỗ thuộc về mình hoặc tọa đường trong hiệu thuốc, huynh không biết đâu, hàng năm lúc phát cháo tặng thuốc, Tam gia gia ngồi ở đó sau cái bàn nhỏ, thay bình dân bách tính chẩn đoán chứng bệnh, nụ cười trên mặt hắn thường thường so với ở phủ bá tước còn nhiều hơn."

Phía trước Bách Thảo Các có mấy tảng đá trắng hình dáng khác nhau, thế nhưng đều có mặt ngoài bằng phẳng, trồng xen lẫn các loại hoa cỏ, thực vật nhỏ không biết tên trong không gian. Những tảng đá này tuy rằng không sánh được tảng đá lớn lại bằng phẳng dưới cây đại hạnh kia, nhưng cũng đủ cho một người ngồi. Đặc biệt là xung quanh đều là hoa cỏ xen lẫn khiến người ngồi ở trong đó thấy thích thú, cảm thụ lấy gió xuân phả vào mặt, thật sự là một loại hưởng thụ thích ý.

Tường Kinh cùng Ninh Tiêm Bích lúc này liền ngồi đối diện ở trên hai khối tảng đá, chỉ có điều trên vẻ mặt hai người không có một tia đắc chí vì tranh thủ được nửa ngày rồi rảnh ung dung, mà là đều có vẻ hơi nghiêm nghị.

"Nói như vậy, Lục muội muội đã quyết định?" Ninh Tiêm Bích sau khi nói xong, Tường Kinh liền rơi vào trầm mặc, qua một hồi lâu, hắn mới chậm rãi phun ra một hơi, trịnh trọng nói: "Muội biết hậu quả của việc làm này sao?"

Ninh Tiêm Bích khẽ gật đầu.

Bầu không khí lại lâm vào trong trầm mặc. Qua thật lâu, Tường Kinh mới lẩm bẩm nói: "Nói đi, muội muốn ta giúp muội thế nào."

Ninh Tiêm Bích có chút xấu hổ cúi đầu xuống, thế nhưng nàng rất nhanh lại ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: "Ta cần biểu ca giúp ta tìm một gian cửa hàng, tốt nhất là lớn một chút. Còn cần biểu ca giúp ta thuê hai cái người làm hiểu chút ít về dược liệu, cho tới cái tủ hay quầy hàng trong hiệu thuốc, lúc này cũng phải dựa vào biểu ca đi các hiệu thuốc khác xem xét, sau đó giúp ta làm theo yêu cầu." *Windi: Bắt đầu chương này mình có thay đổi cách xưng hô của 1 số nhân vật. Ví dụ như A Bích và Tường Kinh thì ko xưng là 'ta – ngươi' nữa, mà chuyển sang 'huynh - muội'*

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Hiểu lầm cùng dã tâm

Nàng nói tới chỗ này, gương mặt liền hơi hồng lên, tựa hồ là có chút thật không tiện, âm thanh cũng thấp xuống tám độ, dùng ngữ khí làm bầm nhỏ như con muỗi nói: "Cuối cùng, muội... muội muốn mượn biểu ca một ít bạc."

Tường Kinh vỗ vỗ cái trán, hần bất đắc dĩ nhìn Ninh Tiêm Bích, thấy đối phương trước sau không dám ngẩng đầu, trên mặt liền lộ ra nụ cười dịu dàng, giống như là đối với một muội muội bướng bỉnh nói lên yêu cầu vô lý, cũng không thể trách cứ, còn phải nghĩ biện pháp giúp đỡ hoàn thành.

"Vị lẽ đó, nói cho đúng là, kỳ thực ngoại trừ muội làm Lục vị địa hoàng hoàn ra, sẽ không giúp được bất cứ cái gì đúng không?" Tường Kinh thở dài, mặc dù là hỏi như vậy, nhưng trong lòng đã quyết định chủ ý phải giúp Ninh Tiêm Bích, không vì cái gì khác, liền vì cái nữ hài tử này là biểu muội của mình, càng vì nàng thân là một nữ hài nhi, có thể có chí hướng thật xa như thế. Đương nhiên, quan trọng hơn là: Ninh Tiêm Bích chưa bao giờ bội vì hần là con trai thương hộ liền xem nhẹ hần, hơn nữa hiện tại, bản thân nàng cũng phải kính trọng, mặc dù chỉ là mở hiệu thuốc, nhưng này cũng là kính trọng. Lấy đây ngập nhiệt tình yêu quý kính trọng, Tường Kinh đã đem cô muội muội này thành tri kỷ, như thế nào có khả năng từ chối thỉnh cầu của nàng.

"Ừ, vậy... cũng không chỉ là lục vị địa hoàng hoàn, Tam gia gia còn có vài tờ phương thuốc bí mật độc nhất vô nhị, từ nhỏ lúc hần hành y, mấy thứ thuốc này cũng đã có danh tiếng rất tốt, tuy rằng hiện tại trong những hiệu thuốc khác cũng có bán, dù sao không bằng hần, người chính tông điều chế thuốc này. Hơn nữa trong phòng muội cùng Tam gia gia còn có không ít dược liệu, một ít dưỡng thần đan thông khí hoàn cùng các loại thuốc phổ thông pha chế sẵn, chúng ta cũng có một chút".

Ninh Tiêm Bích càng nói lại càng nhỏ tiếng, cuối cùng ngay cả bản thân nàng cũng không có ý muốn lên tiếng nữa: so với chi phí khổng lồ khi mở hiệu thuốc, mình và Ninh Đức Vinh trong tay một điểm tài nguyên nhỏ thực sự ít đến mức đáng thương, ngay cả nhét kẽ răng cũng không đủ.

Tường Kinh bị vẻ mặt quần bách thiện thùng đáng yêu của muội muội chọc cười đến nở nụ cười, suy nghĩ một chút nói: "Được rồi, yên tâm, đều giao cho ta đi."

Ninh Tiêm Bích lập tức ngẩng đầu lên, hai mắt sáng lấp lánh nhìn Tường Kinh: "Biểu ca. Thật sự... huynh thật sự sẽ hỗ trợ sao? Kỳ thực... kỳ thực cũng là muội quá nóng lòng, muội chỉ là... chỉ là không muốn nhìn thấy Tam gia gia ngày qua ngày dần dần sa sút, huynh cũng biết, hần bây giờ cũng không tìm được đệ tử tốt, ta cũng không thể tùy tiện ra vào Hạnh Lâm Uyển, Tam gia gia hần quá cô quạnh. Bằng không, kỳ thực muội cũng biết rõ, cái hiệu thuốc này cần phải đợi thêm một chút, dù sao hiện tại vốn trong tay muội còn rất ít."

Tường Kinh cười nói: "Được rồi, ta biết muội là một mảnh hiếu tâm. Yên tâm đi, nếu đáp ứng muội rồi, biểu ca tự nhiên sẽ giúp muội đạt thành tâm nguyện. Muội sau đó cần làm, chính là chuyên tâm nỗ lực tiếp tục điều chế thuốc, biểu ca tin tưởng Lục muội muội của ta, ngay cả Ninh lão tiên sinh đều gọi là tiểu nha đầu thiên tài, ta đối với tương lai thành tựu của muội cũng hi vọng đầy cõi lòng."

Ninh Tiêm Bích dùng sức gật gật đầu. Nhìn gương mặt biểu ca ôn hòa như ngọc, cười lên càng ngày càng động lòng người, nàng ở trong lòng không ngừng kêu rên: gào gào, mỹ nam a mỹ nam, tại sao phải để chúng ta là biểu huynh muội a, không phải thể nam nhân tốt như vậy, tuyệt đối phải gả a, không vì cái gì khác, giữ ở bên người nhìn đẹp mắt cũng tốt a.

Ý nghĩ trong lòng đương nhiên không thể có nửa điểm biểu hiện ở trên mặt. Ninh Tiêm Bích đứng lên, đối với Tường Kinh nói: "Vậy ta thật sự đa tạ biểu ca, trong tay ta cùng Tam gia gia còn có chút tiền, không nhiều, gộp lại có hơn 200 lượng bạc đi. Tuy là như muối bỏ biển, nhưng biểu ca là thay chúng ta làm việc. Tổng không tốt toàn bộ cho người một mình gánh nặng, chỉ sợ đi biết rồi, trong lòng cũng sẽ oán giận ta."

Tường Kinh cười nói: "Mẫu thân bây giờ không quản sự, vì lẽ đó phương diện tiền bạc muội không cần lo lắng. Ta cho tới bây giờ giúp muội bảo mật, nếu không đường đường thiên kim tiểu thư trong phủ bá tước lại có ý nghĩ mở hiệu thuốc, đừng nói để người ta không biết được, chính là trong phủ lão thái thái, Di thái thái cùng nẫu thân ta biết rồi, cũng sẽ không cho muội hồ đồ như vậy, cũng chính là ta đây, bị muội quản không có cách nào"

Ninh Tiêm Bích tràn ra một nụ cười xán lạn như hoa mùa xuân, dùng sức gật đầu nói: "Ừ, muội biết, biểu ca đối với muội tốt nhất. Tương lai, chờ muội có thể mở hiệu thuốc khắp các nơi trên toàn lãnh thổ này, muội nhất định sẽ hảo hảo cảm tạ biểu ca."

Nói tới chỗ này, nàng bỗng nhiên lại nhớ tới một chuyện, liền hỏi Tường Kinh nói: "Đúng rồi, Tứ hoàng tử gần nhất có đi tìm biểu ca hay không?"

Chính mình muốn đem hiệu thuốc mở khắp cả lãnh thổ, Tứ hoàng tử Chu Hâm là một nhân vật phi thường then chốt. Tên kia giống như là trong tiểu thuyết nàng từng xem qua, vị Cửu hoàng tử của Khang Hi đế, đối với tiền bạc bẩm sinh đã cực lực yêu thích. Bây giờ bởi vì hần còn ở tại trong cung, không có mở phủ của riêng mình, vì lẽ đó làm việc thu liễm nhiều lắm, cho dù ở kinh thành có mấy cửa sinh ý, cũng bất quá là tiểu đã tiêu náo (*). Chỉ khi nào cái tai họa này ra khỏi cửa cung, nếu không thể được hần nhân nhượng, hiệu thuốc của mình nói không chừng lúc nào sẽ bị hần chiếm đoạt đi.

Tiểu đã tiêu náo (*): nghĩa đen là đánh nhỏ náo loạn nhỏ, nghĩa bóng là gây chú ý không đáng kể

Ninh Tiêm Bích đối với hiệu thuốc của mình rất là tràn đầy tự tin, nàng phi thường xác định, cái hiệu thuốc này sau khi mở ra, sẽ mở đại lý ở toàn quốc là nhất định sẽ một ngày thu đầu vàng. Cũng còn tốt, đời này bởi vì lịch sử xuất hiện sai lệch, để Tường Kinh quá giang con đường Kim Tỳ Hưu (*) kia, có thể, tên kia có thể buông tha hiệu thuốc của chính mình. Có điều cũng phải để biểu ca cẩn thận, loại người như vậy, có thể bàn về giao tình, nhưng vẫn phải giữ một khoảng cách, nếu không, vô cùng có khả năng liền sinh ra oán hận, tục ngữ nói đúng lắm, xa sinh thân, cận sinh oán a.

Kim Tỳ Hưu (): Tỳ Hưu là linh vật có hình dáng hao hao giống Kỳ lân và thường Tỳ Hưu được thờ phụng với ngụ ý nghĩa mang tới sự tài lộc bình an cho người sở hữu chúng. Thức ăn chính của Tỳ Hưu là Vàng, Bạc và Châu Báu. Ở câu này, mình nghĩ A Bích vì con tỳ hưu là Tứ*

hoàng tử Chu Hâm, người yêu tiền như mạng đồng thời rất giỏi kiếm tiền

Tướng Kinh không nghĩ tới Ninh Tiêm Bích sẽ quan tâm vấn đề này, sững sốt một chút mới cười nói: "Cũng còn tốt, Tứ hoàng tử gần nhất rất ít có cơ hội chuẩn ra khỏi cung, cũng không dễ dàng gặp được, làm sao vậy?"

"Nha, không có gì." Ninh Tiêm Bích nhún vai một cái, nghĩ thầm Chu Hâm tên kia tuy rằng tham lam bạo ngược, thế nhưng đối với bằng hữu thật là không lời gì dễ nói. Biểu ca dựa vào hân cây to chân thô này, ngày sau kiếm tiền hẳn là không có vấn đề gì rồi. Ngay cả loại tin tức rất ít có cơ hội chuẩn ra cung này đều biết, vậy nói rõ giao tình của hai người càng ngày càng tốt mà.

Nghĩ đến đây, Ninh Tiêm Bích chân tâm nở nụ cười. Tướng Kinh bây giờ nhưng là ở bên ngoài lại mới mở một cửa hàng, thấy nàng không còn sự tình muốn nói, liền rời đi.

Nơi này Ninh Tiêm Bích dưới ánh mặt trời chậm rãi xoay người, hưng phấn xoay chuyển hai cái vòng tròn, mới giống như chim nhỏ bay vào Bách Thảo Các.

Ẩn thân ở ngoài hàng rào sau cây ngân hạnh, một lúc sau Thẩm Thiên Sơn lộ ra thân hình, sắc mặt âm trầm nhìn phương hướng mấy khối đại thạch trắng, ngay ở một khắc trước, Tướng Kinh cùng Ninh Tiêm Bích còn ngồi ở chỗ đó thảo luận kế hoạch tương lai, bây giờ nơi này đã không còn một bóng người, chỉ có gió xuân nhẹ nhàng phật qua nụ hoa hồng trên cành.

"Biểu ca sao? Quả nhiên là thân thích, rất thân thiết." Nắm chắc nắm đấm, trên khuôn mặt Thẩm Thiên Sơn lại không nhìn ra bất kỳ hi vọng. Hít một hơi thật sâu, ánh mắt chuyển qua ba gian nhà trệt Bách Thảo Các, Ninh Tiêm Bích lúc này đang ở chỗ đó bận rộn, ngón tay nàng duyên dáng chần hần cũng đang tung bay ở trên dưới, đem những thuốc nhào kia vo thành từng viên thuốc một chữ?

Nắm đấm bỗng nhiên siết chặt lại mấy phần, Thẩm Thiên Sơn chỉ cảm thấy ngực như là bị một khối đá lớn lấp kín, để hắn không thở nổi.

"Bởi vì có biểu ca làm hậu thuẫn, nên hôm qua mới sẽ không chút do dự từ chối sự giúp đỡ của ta như vậy sao? Cũng không phải là không cần, cũng không cần ngay sau hãy nói, chỉ là bởi vì, nàng đã sớm biết, người kia có thể vô điều kiện giúp nàng, vì lẽ đó, sự giúp đỡ của ta nàng sẽ không một chút để ý tới."

Hắn tự mình lầm bầm, chỉ cảm thấy ngực vừa đau lại buồn, liên quan đến ấn tượng đối với Tướng Kinh đang từ từ tốt lên, đều tràn đầy phần hận trước nay chưa từng có.

"Tam... công tử?"

Phía sau vang lên một âm thanh chần chờ thăm dò, Thẩm Thiên Sơn vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Bạch Thái Chi cùng một nha đầu bên cạnh nàng đứng ở phía sau, trên khuôn mặt đẹp đề nhu hòa cực điểm kia, là vẻ kinh ngạc nhàn nhạt.

"Tam công tử làm sao lại đứng ở chỗ này?" Bạch Thái Chi xác nhận là Thẩm Thiên Sơn, trong lòng càng thêm kinh ngạc, nàng là người tâm tư linh lung, tuy rằng Thẩm Thiên Sơn đã tận lực bình tĩnh trấn định lại, thế nhưng lúc đối phương xoay người, trong mắt này một tia lửa giận vẫn không có tránh được con mắt của nàng.

Lục tỷ tỷ là đặc tội hắn sao?

Bạch Thái Chi trong lòng không nhịn được suy đoán như vậy, nàng cảm giác được đáy lòng tựa hồ có hơi nhảy nhót, nhưng trên mặt không chút nào không hiện ra, trái lại lộ ra nụ cười nói: "Tam công tử nhưng là đến tìm Lục tỷ tỷ?"

"A, đúng vậy, hôm qua cùng Lục cô nương nói rồi, muốn một ít Lục vị địa hoàng hoàn trở về hiếu kính tổ mẫu, chỉ là bởi vì trong cung đột nhiên có việc, cho nên trì hoãn, hôm nay đặc biệt đến tìm Lục cô nương lấy thuốc." Thẩm Thiên Sơn hoàn toàn bình tĩnh lại, nhàn nhạt giải thích một câu.

Câu nói "trong cung đột nhiên có việc" kia để nhịp tim Bạch Thái Chi càng thêm nhanh mấy phần: không sai, người đàn ông này không chỉ văn võ song toàn, gia thế hiển hách, hắn còn là hoàng thân quốc thích, là chất tử hoàng hậu nương nương thương yêu nhất. So với hai cái đường ca bình thường của hắn, coi như hắn tương lai kế thừa danh hiệu Duệ thân vương gia, cũng không phải không thể nào. (Windi: haizz, em này mơ cao ko phải bình thường a)

"Đã như vậy, Tam công tử xin mời đi theo ta đi, Lục tỷ tỷ vào lúc này còn đang chế được, đại khái là đã quên ước định cùng Tam công tử. Nàng chính là như vậy, một khi đến lúc làm thuốc, liền đem chuyện gì đều quên hết."

Bạch Thái Chi khẽ mỉm cười, cúi đầu đi qua bên cạnh Thẩm Thiên Sơn, đưa tay đẩy ra hàng rào. Nàng dựa vào động tác này che giấu đi tâm tình khuấy động chính mình: người đàn ông này, nàng muốn tiếp cận, muốn trở thành nữ nhân của hắn, muốn mượn vinh quang của hắn, thu được quyền thế vô biên này. Đúng, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp, làm nữ nhân của Thẩm Thiên Sơn, dù cho chỉ là thị thiếp, thậm chí không thể thông qua đại môn vào vương phủ, nhưng chỉ cần trở thành người của hắn, nàng có tự tin có thể đánh bại những nữ nhân khác, từng bước từng bước chiếm cứ trái tim của người đàn ông này.

Chỉ cần chiếm cứ tâm của người đàn ông này, tất cả liền dễ làm rồi. Tuy rằng tiếp xúc không nhiều, nhưng Bạch Thái Chi tự nhận đối với Thẩm Thiên Sơn có hiểu rõ nhất định: đây là một nam nhân quá mức ưu tú xuất sắc, chính vì hắn quá xuất sắc, vì lẽ đó làm việc trương dương (*), chỉ cần là chuyện tình hắn nhận định, không ai có thể thay đổi. Chỉ cần có hắn yêu sủng, cưng chiều, một thị thiếp của chính hắn là có thể từng bước từng bước nỗ lực hướng lên trên, cuối cùng cùng hắn sánh vai mà ngồi, có thể vào lúc ấy, nàng sẽ là Duệ thân vương phi (Windi: Cho nên kiếp trước A Bích mới tham như vậy. Nhưng theo ý của win thì cái bí thảm của A Bích cũng có 1 phần trách nhiệm của nàng í, nhu nhược quá mức cũng ko tốt phải ko?)

trương dương (*): mạnh mẽ, thẳng thừng, cực kỳ trực tiếp

Hít một hơi thật sâu, Bạch Thái Chi giấu nắm đấm nắm thật chặt ở trong tay áo: đứng, nàng muốn làm vương phi, muốn cho hết thảy những người xem thường mình, tương lai đều phải quỳ gối dưới chân của chính mình, nịnh nọt ngoắt ngoắt cái đuôi, nói những lời nịnh hót êm tai, nàng người con gái tội thân này, muốn cho những người đã từng dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống nàng, ánh mắt lộ ra xem thường, tất cả đều muốn một lần nữa ngẩng đầu lên, ngược nhìn nàng cao quý giống như trăng như sao.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hối Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Thăm dò

Edit by windinguyen

Trong lòng tựa như sóng biển khuấy động, thế nhưng trên mặt Bạch Thái Chi, vẻ mặt không chút nào tồn tại một tia khác thường. Nàng đi tới trước Bách Thảo Các, nhẹ nhàng êm ái hô một tiếng: "Lục tỷ tỷ."

"Bạch cô nương đến rồi." Lô Hoa ra đón, thay nàng vén màn, một bên hướng bên trong bẩm báo. Ninh Tiêm Bích "Ừ" một tiếng, cũng không quay đầu lại nói: "Bạch muội muội vào đi, có chuyện gì sao?"

"Không phải ta có việc, là Tam công tử Duệ thân vương phủ đã tới, nói là ngày hôm qua cùng tỷ tỷ nói cẩn thận, muốn hôm nay tới lấy thuốc." Bạch Thái Chi ôn nhu trả lời, một mặt lách người đứng ở một bên, để Thẩm Thiên Sơn đi tới.

"Nha!"

Ninh Tiêm Bích hơi kinh ngạc ngẩng đầu, có điều chợt khôi phục như thường, từ trên bàn cầm lấy hai hộp thuốc giao cho Sơn Trà bên cạnh, vừa nói: "Đây là Lục vị địa hoàng hoàn hôm qua ta đã chuẩn bị tốt, tạm thời chỉ có hai hộp này, công tử trước lấy trở lại cho Đại Trưởng công chúa dùng thử, nếu là dùng xong, cứ đến lấy thêm, không uống cái gì."

Thẩm Thiên Sơn đưa tay ra tiếp lấy thuốc, ánh mắt vẫn cố định ở trên người Ninh Tiêm Bích, ánh mắt này tựa như biển rộng sâu không lường được, khiến cho Ninh Tiêm Bích có chút không thoải mái, nàng nhún mày, trầm giọng nói: "Tam công tử còn có việc sao?"

Thẩm Thiên Sơn không dấu vết liếc Bạch Thái Chi đứng bên cạnh một cái, rốt cục, quả đấm của hắn nhẹ nhàng nắm lên, biết vào lúc này không phải cơ hội tốt để mở miệng. Liền hít sâu một hơi nói: "Không có chuyện gì khác, chỉ là như thể nào lại không công đi muốn thuốc tốt của cô nương, đây chính là ngài tiêu hao tâm huyết làm được, ta cuối cùng cũng phải có một chút biểu thị mới phải."

Hắn nói xong, liền từ bên hông coi xuống khối ngọc bội kia, đưa tới trước mặt Ninh Tiêm Bích, nhấn mạnh nói: "Khối ngọc bội này là phần thưởng của hoàng hậu cô cho ta, có người nói là vật liệu cùng một loại với Hoà Thị Bích, nếu bán đổi lấy tiền, cũng trị giá xứng đáng hai, ba ngàn lượng bạc, hôm nay đưa cho cô nương coi như làm tạ lễ."

Khối ngọc bội kia chất lượng thực sự là tốt. Ninh Tiêm Bích không phải người không biết hàng. Nhìn ngọc bội này giống như bạch vân, trong lòng nàng rõ ràng, Thẩm Thiên Sơn không có ăn nói ba hoa, khối ngọc bội này mang ra bán, coi như là định giá 5000 lượng, cũng chưa chắc không ai muốn. Huống chi, đây là Thẩm Thiên Sơn đã từng mang qua, chỉ sợ những nhà giàu mới nổi kia biết rồi, 5000 lượng cũng đều phải hùng hục đến cướp đây.

Nghĩ tới tên khốn này thậm chí có tiền đến mức đem ngọc bội mấy ngàn lượng bạc tùy tiện đeo ở trên người, Ninh Tiêm Bích chỉ cảm thấy chân răng đều ngứa. Chỉ có điều lừa gạt trong lòng không có thiêu hủy lý trí của nàng. Trong lòng nàng rất là nghi hoặc không rõ, Thẩm Thiên Sơn làm sao chợt nhớ tới điều này rồi hả?

Ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Thẩm Thiên Sơn, Ninh Tiêm Bích cau mày nói: "Tam công tử đây là ý gì? Hai hộp lục vị địa hoàng hoàn thôi. Người trong phủ chúng ta cũng đều dùng, thực sự không đáng cái gì. Huống hồ thuốc này dùng vật liệu cũng đơn giản, hai hộp như thế, đừng nói là khối ngọc bội giá trị mấy ngàn lượng bạc này của ngài, coi như là năm lượng bạc cũng là nhiều lắm."

Thẩm Thiên Sơn khẽ mỉm cười. Tay đưa qua một ít, nhẹ giọng nói: "Thẩm mỗ là một mảnh thành tâm, kính xin Lục cô nương vui lòng nhận lấy." Nói đến hai chữ 'thành tâm', hắn hết sức nhấn mạnh.

Chỉ tiếc, Ninh Tiêm Bích chưa từng để hắn ở trong lòng, hôm qua ven hồ nước hắn nói muốn giúp đỡ. Nha đầu này bây giờ cũng đã sớm quên bống đi, nàng càng không biết được những gì nàng nói với Trương Kinh trước đó đều rơi vào trong tai Thẩm Thiên Sơn, để trong lòng hắn này sinh ghen tuông. Bởi vậy đôi mắt hắn có ý riêng này, thật sự là không rõ vì sao.

"Tam công tử, thuốc này là cho Đại Trưởng công chúa, từ trước lúc đi trong phủ bá kiến, Trương công chúa đối với ta cũng tốt vô cùng. Cũng đưa ta đồ

vật, chỉ là ta chẳng qua là một nữ hài nhi. Mặc dù muốn báo đáp, cũng là không cần báo đáp, bây giờ vừa vận Đại Trưởng công chúa muốn dùng Lục vị địa hoàng hoàn, ta đang vui mừng có thể vì nàng ra một phần lực. Vào lúc này người lại đến rồi ra chủ ý như thế, hoá ra là muốn ta sau đó không bước vào đại môn phủ thân vương sao?"

Thẩm Thiên Sơn thấy Ninh Tiêm Bích thực sự nổi giận, chỉ cảm thấy trong lòng vừa chua vừa chát. Hắn âm thầm thở dài một tiếng, nghĩ thầm thôi thôi, mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mặc cường cầu (*), nếu nàng không muốn, ta cần gì phải tương trợ?

mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mặc cường cầu (): Số mà có ắt nên có, số mà không có cầu xin làm gì.*

Vừa nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy trong lòng những chua xót kia tất cả đều hóa thành nỗi đau trĩu tâm (*), chỉ là trên mặt không chút nào không lộ ra, đem ngọc bội thu về trong lòng, hắn nhẹ giọng nói: "Lục cô nương đã hào phóng như thế, Thẩm nỗ liền thay mặt tổ mẫu tạ cô nương rồi."

nỗi đau trĩu tâm (): trĩu là cái mũi dùi, hoặc mũi khoan, ý chỉ đau đau như khoét sâu vào tim*

Ninh Tiêm Bích rũ xuống mi mắt, lạnh nhạt nói: "Công tử nói quá lời."

Đã nói đến nước này, lại không có gì đáng để nói nữa. Bạch Thái Chi ở một bên lạnh lùng nhìn, trong lòng chỉ cảm thấy khuây khoả, thậm chí nói Lục tỷ tỷ chính là cái tên ngọc, bảo vệ lễ pháp nữ đức cái gì, ngay cả cơ hội như vậy cũng không biết nắm lấy. Có điều này cũng vừa vặn, nếu là nàng cũng giống như ta vậy, chỉ sợ không đến phiên ta rồi đây. (*Windi: nghĩ ai cũng thích dựa vào đàn ông mà leo lên giồng mình hay sao*)

Đang nghĩ ngợi, liền nghe Thẩm Thiên Sơn đã cáo từ, nàng hơi lui về phía sau một bước, nhẹ thì lễ, động tác nước chảy mây trôi bên trong lại lộ ra một tia nhân nhạt phong tình cùng tao nhã.

Chỉ tiếc Thẩm Tam công tử lúc này chính là mất đi hết cả niềm tin, nơi nào lại có thể chú ý tới phần mỹ hảo này của nàng. Bởi vậy chỉ nhân nhạt "Ừ" một tiếng, liền rời đi như một con gió.

Nơi này Ninh Tiêm Bích đem toàn bộ động tác của Bạch Thái Chi nhìn ở trong mắt, trong lòng cũng không thể không khen một tiếng thật hay, bình tĩnh mà xem xét, vị biểu muội này chân chân là thủ đoạn cao minh, chỉ nhìn một cái phúc thân này của nàng, chỉ sợ không có mấy cái nam nhân có thể đem con mắt từ trên người nàng dời đi. Thẩm Thiên Sơn kia đúng là phung phí của trời, ngày hôm nay cũng không biết uống thuốc gì, dĩ nhiên chân không chạm đất đã bỏ đi, cũng không thuận tiện khen ngợi một câu, thực sự là lãng phí một cách vô ích người ta nhọc lòng làm được động tác hoàn mỹ như vậy.

Tuy rằng quyết định đời này không hề quản chuyện của Bạch Thái Chi cùng Thẩm Thiên Sơn, thậm chí trong lòng cũng hi vọng hai người bọn họ có thể xem vừa mắt nhau, sau đó Thẩm Thiên Sơn tốt nhất cũng đối với chính mình sinh ghét, vậy mình sẽ không tất lại quấy tiến vào trong tranh đấu sau đại môn rồi. Có điều thấy cảnh này, trong lòng nàng vẫn là không nhịn được có chút cười trên sự đau khổ của người khác.

"Muội muội tới tìm ta có việc? Hay là có ý mang Thẩm công tử tới đây?" Lúc Thẩm Thiên Sơn rời đi, Ninh Tiêm Bích căn bản sẽ không để ý tới, chuyện cười, không sợ hắn tức giận, chỉ sợ hắn không tức giận đây. Cho nên nàng có ý biểu hiện có chút vô lễ. Bạch Thái Chi xem ở trong mắt, trong lòng chỉ cảm thấy vừa đổ kị lại vừa hận: dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà vị tỷ tỷ này bình thường ngoại trừ làm thuốc cái sở trường gì đều không có, lại còn vô lễ như thế, nhưng Tam công tử vẫn cứ quần quýt si mê không ngớt, mình ở trước mặt hắn, xưa nay biểu hiện ra đều là một mặt tốt nhất, hắn đến cùng đều không có nhìn tới?

Thẩm nghĩ vậy nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười, nói: "Không có chuyện gì lắm, ở chỗ bọn tỷ muội nói chuyện một chút, cũng không biết làm sao liền rùm beng lên, trong lời nói tất cả đều là mang theo gút nết, ta lười nghe, càng không muốn kẹt ở trong đó, cho nên liền tìm lý do, đi ra hướng đến nơi này của tỷ tỷ, đi tới sân sau, vừa vận nhìn thấy Thẩm công tử ở bên ngoài hàng rào. Thực sự là không nghĩ tới, hắn thân phận như vậy, lại hiểu lễ như thế, hàng rào này đầy một cái liên mỗ, hắn nhưng chỉ là đứng ở bên ngoài. Ta nghe hắn nói đến nơi này của tỷ tỷ lấy thuốc, nghĩ hắn là thật không tiện đi vào, cho nên liền cùng hắn đi tìm tỷ tỷ."

Ninh Tiêm Bích lạnh nhạt nói: "Nha, thì ra là như vậy." Nói xong bỗng nhìn về phía Ngọc nhi ở một bên, lạnh lùng nói: "Thuốc sắc đều sắp khét rồi, còn chỉ lo ở đây hóng chuyện, chẳng lẽ người cũng bị Thẩm gia Tam công tử mê hoặc hay sao? Đồ vô dụng, tránh ra đi, để ta tự mình làm."

Bạch Thái Chi trên mặt phút chốc đỏ một mảnh, tuy rằng nàng định lực không sai, nhanh chóng che giấu đi, chỉ là lúc này trong lòng cuối cùng rất không thoải mái, nhìn Ngọc nhi ủy ủy khuất khuất đứng dậy, Ninh Tiêm Bích đã nhanh chóng ngồi ở bên lò, ngay cả mí mắt cũng không chịu nâng lên nhìn chính mình, nàng cũng có chút ngượng ngùng, nhẹ giọng nói: "Nếu tỷ tỷ bận rộn, vậy muội muội liền cáo từ, chờ tỷ tỷ lúc nào trở về phòng, chúng ta lại nói nữa."

Ninh Tiêm Bích cười nói: "Muội muội xin cứ tự nhiên, ta ở chỗ này trông chừng thuốc đây, sẽ không tiến ngại. Ôi! Gian nhà này vừa bản vừa loạn, ta trong mỗi ngày lại bận bịu không nghỉ, chờ thời điểm nào rảnh rồi, lại đi tìm ngại."

Bạch Thái Chi đáp ứng một tiếng, xoay người nhanh chóng đi ra ngoài. Nơi này Ninh Tiêm Bích nhìn bóng người nàng bước nhanh mà đi, lúc này mới không nhịn được "xi" nở nụ cười, chính ngại tồn tâm tư khác, thích như thế nào liền như thế đó đi, nhưng một mực chạy tới chướng mắt của ta, không phải là tự chuốc nhục nhả sao? Ngươi cho rằng chúng ta thực sự là biểu tỷ muội à, nói cho ngại biết, chúng ta là có mối thù đối đầu liên quan đến mạng sống, ta bây giờ không có ở trong com của ngại mà hạ thạch tín, ngại nên biết đủ đi. Lại còn muốn tiến thêm một thước.

Nàng chính đang oán thầm trong lòng, liền nghe thanh âm ủy khuất của Ngọc nhi vang lên: "Cô nương còn cười, thuốc không phải đều cháy khét sao? Đáng đáp vừa rồi của ngài kia, cứ như hận không thể ăn nô tỳ đây. Điều này cũng thôi, nô tỳ chỉ là không biết, nô tỳ lúc nào thì đem thuốc sắc khét rồi hả? Rõ ràng trong nồi này nước còn nổi hoa lên đây."

Nàng nói xong, Ninh Tiêm Bích còn không kịp nói chuyện, Sơn Trà liền tiến đến cười nói: "Được rồi được rồi, nhìn xem người oan ức, cô nương đây không phải vì biểu cô nương suy nghĩ sao? Nàng thân thể yếu như vậy, tổng đứng ở chỗ này, bị thuốc làm sinh khí làm sao bây giờ? Một mực đuổi đi lại không tốt, không bắt người làm thể mạng có thể làm sao?"

Vừa dứt lời, chẳng những là Ninh Tiêm Bích, chính là Ngọc nhi trên lông mi còn mang theo nước mắt cũng không nhịn được nở nụ cười. Có điều chợt ngay tức khắc lại ngoác miệng ra, nhìn Ninh Tiêm Bích nhỏ giọng nói: "Ta cũng biết rõ cô nương làm như vậy là vì cái gì, chỉ là vừa rồi giọng nói kia thực sự nghiêm khắc, nô tỳ bên người cô nương hầu hạ nhiều năm như vậy, vẫn chưa nghe qua lời nói nặng như vậy, làm sao không khiến người ta cảm thấy oan ức?"

Ninh Tiêm Bích đứng lên, tự mình dùng khăn lau nước mắt cho Ngọc nhi, đang muốn an ủi nàng vài câu, liền nghe Sơn Trà lại cười nói: "Muội muội ngoan đừng ủy khuất, người không phải không biết, biểu cô nương chúng ta nhìn yếu đuối nhu nhược, khắp toàn thân từ trên xuống dưới tựa như gió thổi liền gục. Chỉ có bản lĩnh luyện được về mặt rất khá, cô nương nếu như nói nhẹ nhàng, nơi nào có thể mời người đi ra ngoài?"

Ninh Tiêm Bích quay đầu lại, chỉ vào Sơn Trà lắc đầu miệng cười nói: "Người khéo mồm khéo miệng không phải ở mức bình thường, chà trách Hải Đường ở trước mặt người cũng phải xin tha." Nói xong lại nghe Sơn Trà vội vàng nói: "Cô nương tuyệt đối đừng nói như vậy, Hải Đường tỷ tỷ đối đãi nô tỳ tốt nhất, nô tỳ nào dám cùng nàng tranh luận? Nô tỳ nơi này còn dựa vào tiền của nàng đây, lời này của cô nương bị nàng nghe được, lại chia mấy phần lợi tức của ta, ta biết phải tìm ai đòi đây?" Không chờ nói xong, Ninh Tiêm Bích cùng Ngọc nhi đã cười đến mềm nhũn. Nơi này Sơn Trà cũng đã nhận ra được bầu không khí vừa nảy giữa Ninh Tiêm Bích cùng Thẩm Thiên Sơn tựa hồ có hơi không vui, chỉ lo cô nương phiền lòng, bởi vậy vội vã cố ý nói như vậy khuyên nàng, lúc này thấy nàng nở nụ cười, cũng coi như xong, nàng mặc dù mất sắc mặt lợi, nhưng mà bình thường lại là vô cùng thu liễm, nếu không phải vậy Hải Đường cũng không thể coi nàng là nguồn giúp đỡ to lớn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Tứ hoàng tử

Ninh Tiêm Bích ngồi tại chỗ nhìn bóng người Sơn Trà bận rộn thu thập dụng cụ, nhưng trong lòng thì trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Ở đời trước, lúc nàng xuất giá, Sơn Trà đã có người kết duyên, cũng không có theo nàng gả đi, nếu không, có lẽ tháng ngày mình ở trong phủ còn có thể vui vẻ nhiều một chút.

Không nói Ninh Tiêm Bích ở đây, Bạch Thái Chi tức giận bỏ đi, chỉ nói Thẩm Thiên Sơn, từ Ninh phủ đi ra, đem hai hộp Lục vị địa hoàng hoàn giao cho Trường Phúc, liền lạnh nhạt nói: "Mang về phủ đưa cho lão tổ tông, ta tùy ý đi dạo."

Tuy rằng về mặt của hắn cùng ngữ khí đều rất bình tĩnh, nhưng Trường Phúc là người nào? Lập tức liền nhìn ra chủ nhân mình ngày hôm nay tâm tình tựa hồ không tốt lắm. Hắn đem Lục vị địa hoàng hoàn giao cho Trường Cẩm ở bên cạnh, nháy mắt một cái: "Người trở lại đưa, ta theo gia."

Thẩm Thiên Sơn không để ý tới hai người này ở phía sau tiến hành một phen cò kè mặc cả, hắn cứ đi lung tung trên đường không có mục đích, chỉ cảm thấy trong lòng đốt một đám lửa. Trong đầu vòng tới vòng lui, tất cả lúc này đều là hai gương mặt Ninh Tiêm Bích cùng Trường Kinh.

Nhìn thế nào, Trường Kinh đều rất xứng đôi cùng Ninh Tiêm Bích, trên lý trí, hắn biết mình nên nghĩ biện pháp tác hợp một đôi bích nhân này, Ninh Tiêm Bích thân phận nếu kết duyên chính mình, vẫn còn có chút thấp.

Thế nhưng hắn làm sao có khả năng chúc phúc? Hắn là Thẩm Thiên Sơn, người mà hắn coi trọng, làm sao có khả năng chấp tay tặng cho nam nhân khác?

Người người đều nói hắn văn võ song toàn, khiêm tốn hữu lễ, tiền đồ vô lượng. Đối với những đánh giá này, hắn so với bất luận người nào đều khinh mũi coi thường, những lời nói kia bất quá là ngôn ngữ khen ngợi nịnh nọt thôi. Thực sự người hiểu rõ hắn, nên biết hắn là cỡ nào thanh cao kiêu ngạo, làm theo ý mình. (Wind: bởi vậy kiếp trước mới bị Bạch Thái Chi che mắt, nên kiếp này mới bị ngược, cũng đáng á)

Nhiều năm như vậy, hắn không có ý vào gia thế ở bên ngoài làm xằng làm bậy, chỉ bởi vì hắn không muốn, nếu như hắn muốn trở thành một công tử bột thiếu niên hư, vậy hắn liền nhất định là ác bá danh tiếng... bê bối vô pháp vô thiên nhất trong kinh thành.

Không sai, hắn chính là một người như vậy. Thẩm Thiên Sơn nắm chặt nắm đấm, môi cũng mím thật chặt. Khi hắn tháo xuống mặt ngoài khiêm tốn, nội tâm thật ra là cực kỳ hung hăng. Hắn yêu thích Ninh Tiêm Bích, Trường Kinh kia dựa vào cái gì tranh cùng hắn?

Nhưng mà..... Nghĩ đến hai người kia ở bên khóm hoa ngồi đối diện nói nói cười cười, cảnh tượng đó đẹp đẽ mà bình yên ấm áp như vậy. Coi như hắn không chịu nhượng bộ, có thể làm sao? Lẽ nào hắn có thể trắng trợn cướp đoạt Ninh Tiêm Bích sao?

"Coi như giành được thì lại làm sao? Nàng là nữ tử ta thích....."

Thẩm Thiên Sơn tự lẩm bẩm, tựa hồ là muốn cổ vũ tư tưởng ác ma vừa lộ đầu ra ở trong lòng mình.

Chỉ là nghĩ đến Ninh Tiêm Bích từ trước đến giờ đối với mình lạnh nhạt, hắn liền cười khổ: tuy rằng chỉ gặp qua mấy lần, nói chuyện cũng rất ít, thế nhưng

hắn biết, Ninh Tiêm Bích cũng không phải loại nữ tử mình có thể thao túng. Đó là một tiểu yêu tinh cương liệt không thua gì mình, hắn có thể hoàn toàn khẳng định, nếu như mình thật sự dám trắng trợn cướp đoạt, nữ nhân kia liền dám ở thời điểm bất đường đập đầu chết, đó cũng là cái nữ nhân chắc chắn sẽ không hướng về bất kỳ thế lực nào khuất phục cúi đầu.

Thờ thật dài một cái, Thẩm gia tam công tử xưa nay đều là ngông nghênh làm càn, lần đầu tiên phát hiện cội đời này còn có vấn đề vướng tay vướng chân mà mình không thể giải quyết được.

"Gia, phía trước chính là Phóng Thủ Lâu, lần trước gia không phải nói nhà hắn pha trà không tệ sao? Không bằng ngày hôm nay đi phẩm trà một lúc?" Trường Phúc thấy chủ nhân nắm đầm cảm đến khớp xương đều trở nên trắng bệch, không khỏi có chút bận tâm, liền vội vàng tiến lên nói một câu, muốn dẫn ra sự chú ý Thẩm Thiên Sơn.

"Phóng Thủ Lâu?"

Thẩm Thiên Sơn ngẩng đầu lên, nhìn tám bảng phía trên đầu to bằng cái đầu, càng ngờ ngạc đến xuất thần.

Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì chó cường cầu, lẽ nào, thật sự cứ như vậy mà buông tay? Không nên như vậy, hắn liền nhớ lại tình cảnh mình ở Bách Thảo Các đưa ngọc bội bị Ninh Tiêm Bích cự tuyệt, khi đó, chính mình mất đi hết cả niềm tin, không phải cũng dự định buông tay sao? Không muốn lại tưởng bở. Làm sao vừa ra Ninh phủ, hắn liền mang cái ý niệm này quăng lên đến chín tầng mây đây?

Là bởi vì..... Thật sự không muốn buông tay, một chút cũng không muốn buông ra chứ? Dù cho không có một khả năng nhỏ nhoi, dù cho cường ngạnh cười về, chỉ có thể chịu đựng thống khổ. Nhưng chỉ cần đem nữ nhân kia cầm cố ở dưới cánh chim chính mình, như thế nào cũng đều tốt. Nên làm như vậy chứ?

"Gia! Gia, gia, người làm sao vậy?"

Trường Phúc âm thanh có chút kinh hoảng đem thần trí Thẩm Thiên Sơn kéo trở về, hắn bất mãn trừng gã sai vặt một chút: "Gọi hồn gì đây? Gia còn chưa có chết."

"Vậy Phóng Thủ Lâu này..... Gia có đi hay không?" Trường Phúc rút cái cổ, nhưng ý vào chủ nhân sùng ái, đến cùng vẫn là cẩn thận từng li từng tí mà hỏi một câu.

"Đi cái gì đi? Không đi." Thẩm Thiên Sơn lạnh lùng quát lớn một câu, đồng thời mạnh mẽ trừng Trường Phúc một cái: mẹ kiếp, Phóng Thủ Lâu (*), chương quỹ này bị ngờ ngẩn sao? Đặt loại tên không may mắn này. Có thể buông tay thì buông, không thể buông tay lẽ nào cũng phải buông? Chó má.

Giải thích 1 chút về cái tên Phóng thủ lâu: Phóng thủ theo nghĩa tiếng Việt là buông tay ấy. Tiểu Thẩm đang phát sầu vì bị tự chối triệt để, đi lang thang lại gặp cái quán có cái tên 'đặc biệt' như thế nên phát hỏa cũng phải =)), mỹ nam văn võ toàn tài này cũng không nhịn được mà chửi thề =))

Hắn đang nổi giận ngất ngất, một bên liền muốn cất bước rời đi cái nơi "không may mắn" này, đúng vào lúc này, liền nghe một thanh âm quen thuộc trên lầu cười kêu lên: "Thiên Sơn, đến đến đến, hiếm thấy tại chỗ này có thể gặp người, ta còn tưởng rằng người lại tiến cung lẳng nhẳng đây đưa rồi đó." (ý nói vụ xin xuất chinh mà ko được chuẩn)

Thanh âm này không lớn, bởi vậy câu tiến cung kia cũng không có gây nên chú ý của bao nhiêu người. Nhưng Thẩm Thiên Sơn là ai? Công phu cao minh, nhĩ lực tự nhiên cũng không yếu, nghe thấy lời này, hắn liền ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy chỗ ngồi bên cửa sổ lầu ba, có một thiếu niên anh tuấn hướng hắn vẫy tay, không phải Tử hoàng tử Chu Hâm còn ai vào đây?

Trong lúc nhất thời, Thẩm Thiên Sơn cũng không nhận được kinh ngạc, không hiểu Chu Hâm hôm nay làm sao sẽ xuất cung, còn đang uống trà trong trà lâu này.

Vào lúc này cũng không để ý tới tên Phóng Thủ Lâu xúi quẩy này, Chu Hâm là kiểu người làm càn, chính mình không cho hắn mặt mũi này, không thể không có khả năng ghi hận, huống chi, mọi người trong phần đông các hoàng tử, giao tình hai người bọn họ vẫn tính là không tệ.

Bởi vậy liền vững bước đi lên lầu, ngoài cửa nhà gian sớm có cái tiểu thái giám mi thanh mục tú chờ đợi, thấy hắn lên lầu, liền đem hắn dẫn tiến vào, ngồi bên cạnh bàn kia là tiểu gia hỏa đang hướng hắn toét miệng cười.

"Người tại sao cũng tới? Lại là chuẩn êm ra khỏi cung?"

Đây là đang ở dân gian, bởi vậy Thẩm Thiên Sơn cũng không nhiều lễ tiết như vậy, Chu Hâm cũng không phải người quan tâm cái này, liền tùy tiện chấp tay, hắn ngay ở đối diện Chu Hâm ngồi xuống.

"Không phải chuẩn êm ra, quang minh chính đại, cùng lão tổ tông xin nghỉ." Chu Hâm trên mặt mang theo vẻ đắc ý: "Khà khà, ta nói thay lão tổ tông mua đồ, liền để ta thoát ra."

Thẩm Thiên Sơn không nhận được lắc đầu cười, có lẽ là hoàng gia từ tôn phần nhiều là lòng dạ thâm trầm mặt ngoài thận trọng, vì lẽ đó Thái hậu đặc biệt yêu thích Chu Hâm lăm lăm liệ liệ ngây thơ hàm hậu, nhưng là không biết cái tên này kỳ thực một bụng tâm cơ, một chút cũng không ít hơn so với mấy người... huynh đệ của hắn, chỉ là tất cả mọi người bị hắn lừa gạt, lại biết hắn yêu thích chỉ có đồ vật là vàng bạc, bởi vậy người người cùng hắn giao hảo.

"Người sao thế? Ta ở trên lầu ngắm phong cảnh đây, kết quả là nhìn thấy người ở trước cửa Phòng Thủ Lâu ngậy người cả buổi, hắc! Hai ta là từ quần yếm(*) bắt đầu giao tình, ta chưa từng nhìn thấy người có thể có vẻ mặt khó lường như vậy, là bởi vì phụ hoàng không chịu để cho người xuất chinh, nên ở đây tức giận chứ?"

quần yếm(*): quần thùng đáy (cho con nít mặc)

Chu Hâm tự mình thay Thẩm Thiên Sơn rót một chén trà, một bên chăm chú hỏi hấn: cái biểu đệ này xưa nay đều là hi giận không hiện rõ, vì lẽ đó hấn rất tò mò, đến tốt cùng là chuyện gì, lại có thể làm cho Thẩm Thiên Sơn người có định lực hoàn mỹ bị công phá.

Nhắc tới xuất chinh, Thẩm Thiên Sơn sùng sốt một chút, nhớ tới chính mình ngày hôm nay vốn là muốn vào cung lần thứ hai chờ lệnh. Chỉ là nhớ đến Tường Kinh cùng Ninh Tiêm Bích, hấn là lần đầu ở đây lòng sinh ra giây dụa, vạn nhất thời điểm mình ở phía trước đục huyết phản chiến(*), mà đôi này ở đây bãi đường thì phải làm sao bây giờ?

đục huyết phản chiến(*): chiến đấu đẫm máu

Cũng không phải Thẩm Thiên Sơn vì nhi nữ tình trường mà giảm chí khí anh hùng, thật sự là bởi vì tình thế biên cương bây giờ vẫn chưa đến mức vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa Hoàng đế cũng nghiêm cấm hấn xuất chinh, trước mắt hấn cũng không phải cái danh tướng gì khiến kẻ địch nghe tiếng đã sợ mất mật. Huống chi, Ninh Tiêm Bích thật sự là nguyên nhân tác động tâm trạng của hấn, vừa nghĩ tới mình nếu là ra chiến trường, nàng cùng cái biểu ca Tường gia kia có thể thành hôn tức khắc, Thẩm Thiên Sơn trong lòng thật sự là không cam.

Chu Hâm thấy hấn không nói lời nào, không khỏi có chút sững sờ, nhẹ giọng nói: "Nhìn bộ dáng này của người, không giống như là vì chuyện xuất chinh. Trách sao? Có thể làm cho Thiên Sơn người lộ ra loại vẻ mặt này, chẳng lẽ là có quan hệ cái gì nhi nữ tình trường?"

Hấn nói tới chỗ này, liền nhẹ nhàng đánh chính mình một cái tát, lắc đầu cười nói: "Phi! Nhìn ta đem người trở thành người nào, người muốn nói vì nữ nhân liền từ bỏ nhiệt huyết nam nhi, ngay cả ta cũng không đến mức hoang đường như vậy, huống hồ là người? Phi phi phi! Ta đây nói cái chuyện mà quý gì đây."

Thẩm Thiên Sơn cười khở một tiếng, nắm chặt lấy tay hấn, nhẹ giọng nói: "Ta bây giờ, đúng là vì tình cảm với một nữ nhân mà buồn phiền."

Lời vừa ra khỏi miệng, chính hấn liền sùng sốt một chút, chỉ là trong lòng đang phiền chán đến phát hồng, Chu Hâm lại là bằng hữu vô cùng thân thiết, nghe nói tiểu tử này ở trong cung, Hoàng thượng ban cho mấy cái tú nữ đẹp để kia tất cả hấn đều chia sẻ qua, là phong lưu bại hoại, nói không chừng đã biết vấn đề khó, hấn là có thể giúp đỡ giải quyết cũng nên.

Vừa nghĩ đến đây, Thẩm Thiên Sơn trong ánh mắt liền không khỏi sinh ra vài tia hi vọng.

"Ồ? Nữ hài nhi nhà ai có thể khiến cho người cái khối băng lớn này đều hóa thành nước?" Chu Hâm hết sức kỳ quái, Thẩm Thiên Sơn mấy năm qua cùng Ninh gia qua lại cũng không nhiều, mặc dù có qua lại, cũng không phải người đang ở trong cung như hấn có thể biết đến, bởi vậy hấn một chút cũng không nghĩ đến phương diện kia.

"Cái này người chớ xía vào, ta chỉ hỏi người, nếu như người yêu thích một người, nhưng nàng đối với người hờ hững, à, cũng không thế vậy, nói đúng là không dễ ý không hỏi, chính là tổng thấy khắp nơi hờ hững, lẽ tiết đúng là nửa điểm không sai, nhưng lại là cực kỳ xa cách....."

Thẩm Thiên Sơn đơn giản đem thái độ Ninh Tiêm Bích đối với chính mình tất cả đều nói ra, cung cấp Chu Hâm tham khảo.

Chu Hâm nhú nhú mày, thấy trong phòng chỉ có Trường Phúc cùng thái giám tâm phúc của mình Tiểu Phó Tử, lúc này mới yên lòng, phái Tiểu Phó Tử đi giữ cửa, hấn trịnh trọng nói: "Nghe ý trong lời nói này của người, nữ hài tử này không phải nữ tử trong gia đình bình dân chứ?"

Thẩm Thiên Sơn gật gù. Chu Hâm vỗ đùi, chỉ vào hấn gọi nói: "Vậy thì đúng rồi."

Vừa dứt lời, phát hiện ra thanh âm của mình hơi lớn, hấn vội vã ho hai tiếng, tiến đến trước mặt Thẩm Thiên Sơn, nhỏ giọng nói: "Thiên Sơn, không phải ta nói người a, người thật đúng là cái ngu ngốc. Tiểu tử người đại khái cũng bởi vì bộ tướng mạo này thật tốt, lại là thiếu niên thành danh, e sợ đi tới chỗ nào, nữ nhân duyên đều là tốt. Chỉ là người không suy nghĩ một chút, những nữ nhân kia hướng về trước mặt người vây quanh, coi như là gia thế bất phàm, có thể chính bởi vì như vậy, những nữ nhân kia mới có vẻ có bao nhiêu nông cạn tùy tiện, nữ nhân như vậy, người có muốn hay không?"

Thẩm Thiên Sơn nhớ lại một chút kinh nghiệm của mình, không đồng ý nói: "Không thể nói như vậy, cố nhiên có tùy tiện, đại đa số thấy ta, vẫn là e sợ tránh đi còn không kịp, nói thế nào đều là nữ hài nhi gia thế tốt đẹp, này nam nữ khác biệt vẫn là biết đến."

Bạn đang đọc truyện *Được Thủ Hồi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.